

**WILBUR
SMITH**

**ŘEKA BOHŮ IV
VNITŘNÍ OKO**

Tuto knihu věnuji své ženě MOKHINISO

Jsi krásná, milující, věrná a upřímná; jsi pro mě jediná na světě

Copyright © Wilbur Smith, 2007
First published in 2007 by Macmillan
an imprint of Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London N1 9RP
Translation © Dalibor Míček, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhlazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.
Z anglického originálu THE Q
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Dalibor Behún
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2007
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první
ISBN 978-80-7362-413-2

Z vysokých hor sestoupily dvě osamělé postavy oděné v odřených kožešinách. Na hlavách měly kožené přilbice s klapkami přes uši uvázanými pod bradou. Tváře ošlehané nepřízní počasí se ztrácely pod houštinou nepěstěných vousů. Veškeré své skrovné vybavení nesli na zádech. Absolvovali předlouhou namáhavou cestu, než se sem dostali. Ačkoliv Meren kráčet vpředu, ani v nejmenším netušil, kde jsou a proč cestovali tak daleko. To věděl pouze stařec, který ho následoval, a ten zatím nepokládal za nutné svého mladšího druha do těchto podrobností zasvětit.

Po odchodu z Egypta překonali moře a jezera i mohutné vodní toky; překročili rozsáhlé planiny a husté lesy. Narazili na podivná a nebezpečná zvířata a ještě podivnější a nebezpečnější domorodce. Pak se před nimi vynořily hory, úžasné bludiště zasněžených štítů a hlubokých roklí, kde řídký vzduch značně ztěžoval dýchání. Koně krutou zimu nepřežili a Meren přišel o špičku jednoho prstu - následkem omrzlin mu začala zahnívat. Naštěstí to nebyl prst na ruce, která napínala šíp zaklesnutý do tětiny silného luku nebo se oháněla mečem.

Meren se zastavil na okraji posledního z vysokých útesů a stařec se postavil vedle něho. Kožešina, jež kryla jeho vyzáblé tělo, pocházela ze sněžného tygra, kterého Meren zabil jediným šípem ve chvíli, kdy se na něj hladová šelma vrhla. Bok po boku shlíželi na neznámé území porostlé hustou zelenou džunglí protkanou řekami.

„Pět let,“ povzdechl si Meren. „Jsme na cestě už dlouhých pět let. Došli jsme na její konec, mágu?“

„Ach, můj drahý Merene, skutečně je to tak dlouho?“ zeptal se Taita a v očích pod obočím, na němž se třpytila jinovatka, mu pobaveně zajiskřilo.

Meren místo odpovědi sundal ze zad pouzdro s mečem a ukázal na zářezy vyryté do kůže. „Zaznamenával jsem každý den. Můžeš si je spočítat,“ ujistil svého společníka. Následoval Taitu jako stín a chránil ho více než polovinu svého bouřlivého života, ale dosud se nenaučil rozpoznat, kdy si z něj stařec utahuje a kdy mluví vážně. „Ale dosud jsi neodpověděl na mou otázku, ctěný mágu. Dosáhli jsme konce naší cesty?“

„Ne, dosud ne,“ zavrtěl stařec hlavou. „Ale uklidni se, máme již za sebou dobrý začátek,“ dodal a jako první zamířil na úzkou římsu, která směřovala napříč skalní stěnou do údolí.

Meren za ním chvíli hleděl a rysy jeho pohledného obličeje se zvlínily do smutného rezignovaného úsměvu. „Copak se ten starý ďábel nikdy nezastaví?“ zeptal se vysokých hor. Pak pověsil pouzdro s mečem zpátky na záda a vyrazil po pěšině.

U paty útesu obešli skalní ostroh z bělostného křemene, když vtom je zarazil hlas přicházející jakoby z nebe. „Vítejte, poutníci! Už dlouho čekám na váš příchod.“

Překvapeně se zastavili a zvedli zraky ke skalisku. Seděl na něm drobný hošík, chlapec sotva jedenáctiletý. Nechápal, jak ho mohli prve přehlédnout, protože se vůbec neskrýval a seděl na ostrohu v záři ostrého slunce, jehož paprsky se bodavě odrážely od bílého skalního výstupku a obklopovaly malou postavičku zlatavou svatozáří.

„Poslali mě sem, abych vás dovedl k chrámu Saraswati, bohyně moudrosti a obrození,“ řeklo dítě medovým hláskem.

„Ty mluvíš egyptsky!“ vyhrkl Meren užasle.

Klučina zareagoval na nejapnou poznámku úsměvem. Měl snědý obličej nezbedné opičky, ale jeho úsměv byl tak okouzlující, že si Merena ihned podmanil.

„Jmenuji se Ganga a jsem posel. Pojďte! Čeká nás ještě dlouhá cesta.“ Vstal a záplava zlatých vlasů se mu svezla přes holé rameno. Navzdory chladu měl na sobě jen bederní roušku. Hladké holé tělo tmavě kaštanové barvy znetvořoval velký velbloudí hrb na zádech, groteskní a šokující. Všiml si jejich údivu a znovu se usmál. „Zvyknete si na něj jako já,“ ujistil je. Seskočil z ostrohu a vzal Taitu za ruku. „Tudy.“

Následující dva dny je Ganga vedl hustým bambusovým lesem. Stezka se vlnila a stáčela jako had a bez chlapcovy pomoci by stokrát zabloudili. Jak sestupovali, vzduch se postupně ohříval, až konečně mohli shodit kožešiny a kráčet s nepokrytými hlavami. Taita měl rovné řídké vlasy stříbrné barvy, Meren se mohl chlubit hustou tmavou hřívou. Druhý den nechali bambus za sebou a pěšina je vedla neprostupnou džunglí. Kopule větví nad jejich hlavami zastiňovala slunce. Horký vzduch ztěžkl pachem vlhké prsti a hnijícího dřeva. V korunách stromů poletovali pestrobarevní opeřenci, v nejvyšších větvích se proháněly ukřičené opice a mezi kvetoucími liánami se proplétali nádherní motýli.

Pak džungle náhle skončila a před poutníky se otevřela na tři míle široká planina, která se táhla až k protější zelené stěně hustého porostu. Uprostřed mýtiny se tyčila mohutná stavba. Cimbuří, věže a terasy byly vybudovány ze žlutavých kamenných bloků, celý komplex obklopovala vysoká hradba ze stejného materiálu. Ozdobné vlysy a sochy na průčelí znázorňovaly hýření a prostopášnosti nahých mužů a smyslných kyprých žen.

„Pohled na zábavu těch postav by dokázal vyplašit koně,“ prohlásil Meren tónem mravokárce, ale v očích mu zasvítlo.

„Mám dojem, že ty bys sochaři posloužil jako výborný model,“ poznamenal Taita. Ve žlutém kameni byly vytesány všechny možné způsoby spojení lidských těl. „Jistě v těch obrazech nespátňuješ nic, co bys neznal.“

„Naopak. Vidím, že se mám ještě hodně co učit,“ přiznal Meren. „Polovina těch poloh by mě nenapadla ani v nejdivočejších snech.“

„Chrám znalostí a obrození,“ informoval je Ganga. „Akt plození je zde považován za posvátný a krásný současně.“

„Meren už dlouho zastává stejný názor,“ poznamenal Taita suše.

Pod jejich nohama se objevila dlážděná stezka, která je dovedla až k bráně ve vnější zdi obklopující chrám. Masivní vrata z teakového dřeva zvala dál.

„Tak jděte!“ naléhal Ganga. „*Apsary* vás už očekávají.“

„Jaké *apsary*?“ podivil se Meren.

„Chrámové panny,“ vysvětlil hoch.

Prošli bránou, a dokonce i Taita zamrkal překvapením, protože se ocitli v nádherné zahradě. Z udržovaných trávníků vyrůstaly kvetoucí keře a ovocné stromy, mnohé již obtěžkané zrajícími šťavnatými plody. Ani Taita jako milovník rostlin a znalec všemožných bylin některé cizokrajné druhy nepoznával. Květinové záhony zářily jásavými barvami. Nedaleko brány seděly v trávě tři dívky. Jakmile spatřily poutníky, vyskočily a běžely jim v ústrety. Rozesmáté a roztančené vzrušeně objímaly a líbaly Taitu i Merena. První *apsara* byla štíhlá krásná zlatovláska. Díky neposkrvněné smetanové pokožce vypadala jako dítě. „Buďte pozdraveni a vítejte! Já jsem Astrata.“

Druhá *apsara* měla tmavé vlasy a šikmé oči. Kůži měla průsvitnou jako včelí vosk a lesklou jako slonovina vyřezaná mistrem řemeslníkem. V plném rozkvětu ženství působila úchvatným dojmem. „Já jsem Wu Lu,“ představila se a obdivně hladila Merena po svalnaté paži. „A ty jsi krásný muž.“

„Já jsem Tansid,“ dodala třetí *apsara*, vysoká žena sošné postavy. Nad tyrkysové zelenýma očima plály kaštanové vlasy, pod nimi zářil úsměv dokonale rovných bělostných zubů. Když líbala Taitu, její dech voněl jako zahradní květy. „Vítejte,“ řekla mu. „Čekali jsme na vás. Kashyap a Samana nám řekli, že přicházíte, a poslali nás, abychom vám šli naproti. Přinášíte nám radost.“

Meren, který jednou rukou objímal Wu Lu, se ohlédl k bráně. „Kde je Ganga?“ zeptal se.

„Zmizel,“ odpověděl Taita. „Ganga není člověk, ale lesní skřítek, který se po splnění úkolu vrátil do jiného světa.“ Meren se s tímto vysvětlením smířil. Po dlouhém pobytu ve společnosti kouzelníka jej nepřekvapily ani ty nejbizarnější a nejnePOCHOPITELNĚJŠÍ úkazy. *Apsary* je zavedly do chrámu. Jas žhavého slunce vystřídal za zdmi chladný stín. Vzduch byl prosycen vůní kadidla, které hořelo v nádobkách před zlatými sochami bohyně Saraswati, k níž se modlili kněží a kněžky ve splývavých šafránově žlutých róbách. Další *apsary* se pohybovaly ve stínech jako motýli. Některé přistupovaly k cizincům, hladily Merena po pažích a hrudi nebo se laškovně probíraly Takovým stříbrným vousem.

Po chvíli Wu Lu, Tansid a Astrata vzaly oba muže za ruce a odvedly je dlouhou chodbou do obytné části chrámového komplexu. V refektáři jim naservírovaly misky s dušenou zeleninou a šálky sladkého červeného vína. Dlouhé měsíce se museli spokojit s omezenými dávkami potravin a i Taita jedl s velkou chutí. Když se nasytili, Tansid odvedla Taitu do komnaty, která mu byla vyhrazena. Pomohla mu svléci oděv, přiměla jej postavit se do měděné lázně s teplou vodou a žínkou mu omývala sraštilé tělo. Jednala s ním jako matka s dítětem, tak přirozeně a něžně, že Taita nepocítil nejmenší stud, ani když mu přejížděla po ošklivé jizvě, jež mu zůstala po úplné kastraci. Když ho osušila, odvedla ho ke spací rohoži, posadila se vedle něj a tiše mu zpívala, dokud neupadl do hlubokého spánku bez rušivých snů.

Wu Lu a Astrata zatím odvedly Merena do jiné komnaty. Stejně jako Tansid Taitu jej vykouply a pak ho uložily ke spánku. Meren se je pokusil u sebe zadržet, ale padal vyčerpáním a svou snahu nemyslel zcela vážně, takže se mu dívky snadno vysmekly a se smíchem odběhly. Vteřinu nato i on tvrdě usnul.

Probudilo ho až denní světlo pronikající do místnosti. Osvěžený a jako znovuzrozený vyskočil z rohože a zjistil, že jeho potrhané a špinavé šatstvo zmizelo a nahradila je čistá volná tunika. Sotva se oblékl, zaslechl zvonivý smích ženských hrdel a hlasy blížící se chodbou k jeho dveřím. Obě dívky k němu vtrhly jako velká voda; přinesly mu porcelánové misky s jídlem a džbány ovocné šťávy. Při společné snídani s ním *apsary* mluvily egyptsky, ale mezi sebou používaly směsici jazyků, z nichž každý jim plynul z úst zcela přirozeně. Astrata pocházela podle řeči z Ionie, což vysvětlovalo její nádherné zlaté vlasy, zatímco v mluvě Wu Lu zněly zvonivé tóny její rodné Kataje.

Po jídle odvedly Merena do slunečního svitu na nádvoří, kde nad hlubokou tůň crčela fontána. Obě svlékly lehká roucha a nahé skočily do vody. Astrata si brzy všimla, že Meren zaostal na břehu. Vylezla z bazénu - po lesklém těle jí z vlasů stékaly vlhké potůčky -, se smíchem z něj strhla tuniku a táhla ho do vody. Wu Lu jí přispěchala na pomoc, a jakmile ho dostaly do bazénu, začaly dovádět a stříkat po něm. Meren rychle zapomněl na stydlivost a choval se stejně přirozeně jako obě dívky. Astrata mu umyla vlasy a žasla nad jizvami, které po nespočetných bojích zbrázdily svalnaté tělo.

Meren naopak žasl nad dokonalými těly, jimiž se o něj *apsary* otíraly. Jejich ruce pod hladinou ani na okamžik nezahálely. Když ho společnými silami vzrušily, zavýskly radostí a odvedly ho k malému pavilonu pod stromy. Na kamenné podlaze ležely vysoké koberce a polštáře; ještě mokrého z bazénu jej na ně uložily.

„Nyní se pomodlíme k bohyni,“ oznámila Wu Lu.

„Jak to uděláme?“ zajímal se Meren.

„Neboj se. Ukážeme ti to,“ ujistila ho Astrata. Celou délkou hedvábného těla se mu přimknula k zádkům a líbala ho zezadu na uši a krk, zatímco její teplé břicho se mu tisklo k zadnici. Současně natáhla paži a začala hladit Wu Lu, která Merena ovinula rukama i nohama a vášnivě ho líbala na ústa. Obě dívky se dokonale

vyznaly v umění milovat. Po chvíli jako by všichni tři splynuli v jediný organismus, bytost se šesti končetinami a trojími ústy.

* * *

Stejně jako Meren se i Taita probudil časně. Ačkoliv jej dlouhá cesta velmi vyčerpala, několik hodin spánku mu dostatečně posílilo tělo a osvěžilo ducha. Posadil se na rohoži do šera úsvitu, jež do komnaty proniklo, a v té chvíli si uvědomil, že není sám.

Vedle lůžka klečela Tansid a usmívala se na něho. „Dobré ráno, mágu. Přinesla jsem ti jídlo a pití. Až se nasytíš, chtějí se s tebou setkat Kashyap a Samana. Už se tě nemůžou dočkat.“

„Kdo to je?“

„Kashyap je náš velectěný opat, Samana naše ctihodná matka představená. Oba jsou uznávaní mágové jako ty.“

Samana na něho čekala v altánku v chrámové zahradě. Byla to krásná žena neurčitého věku, oděná v šafránovém rouchu. Nad ušima jí trčela z hustých vlasů stříbrná křídla a v jejích očích se zračila nekonečná moudrost. Na uvítanou Taitu objala a pak mu nabídla místo vedle sebe na mramorové lavici. Vyptávala se ho na podrobnosti dlouhé cesty k chrámu a chvíli se procházeli, než řekla: „Jsme nesmírně šťastní, že jsi přišel včas, aby ses sešel s opatem Kashyapem. Už s námi dlouho nebude. Právě on pro tebe poslal.“

Taita přikývl. „Věděl jsem, že mě na toto místo někdo povolal, ale netušil jsem, kdo to byl. Proč mě pozval?“

„Poví ti to sám,“ odvětila Samana. „Jdeme za ním.“ Vstala a vzala ho za ruku. Tansid zůstala v altánku a Samana odváděla Taitu mnoha průchody a chodbami a nakonec pak dlouhým spirálovým schodištěm do malé kruhové místnosti na vrcholku nejvyššího minaretu kláštera. Byla otevřená na všechny strany a nabízela široký výhled přes zelenou džungli až k zasněženým útesům vzdálených hor na severu. Uprostřed podlahy ležela rohož posetá polštáři, mezi nimiž seděl opat.

„Posaď se před něj,“ zašeptala Samana. „Je skoro hluchý a musí vidět tvoje ústa, aby ti rozuměl.“ Taita poslechl a oba muži se chvíli měřili pohledy.

Kashyap byl neuvěřitelně starý. Jeho oči věkem vybledly, zuby mu dávno vypadaly. Kůži měl svažetou a vyschlou jako pergamen, vlasy, vousy a obočí bílé a průsvitné jako sklo. Ruce i hlava se mu třásly v nekontrolovaných záchvěvech.

„Proč jsi pro mě poslal, mágu?“ oslovil starce Taita.

„Protože jsi dobrý člověk,“ odpověděl Kashyap neslyšně.

„Jak ses o mně dozvěděl?“ pokračoval v otázkách Taita.

„Svou esoterickou mocí a silou osobnosti vyvoláváš v éteru vlnění, které je rozeznatelné z obrovské dálky,“ vysvětlil opat.

„Čeho si ode mne žádáš?“

„Nic a všechno. Možná dokonce i tvůj život.“

„Prosím o objasnění.“

„Bohužel jsem příliš dlouho čekal. Temný tygr smrti mi kráčí v patách. Odejdu, než zapadne slunce.“

„Je úkol, kterým mě chceš pověřit, naléhavý?“

„Nanejvýš naléhavý.“

„Co musím udělat?“ zeptal se Taita.

„Chtěl jsem tě vyzbrojit pro boj, který tě čeká, ale od *apsar* jsem se dozvěděl, že jsi eunuch. To jsem před tvým příchodem nevěděl. Nemohu ti tedy předat své znalosti způsobem, o němž jsem uvažoval.“

„Jakým způsobem?“ zajímal se Taita.

„Tělesnou výměnou.“

„Pořád nechápu.“

„Došlo by mezi námi k sexuálnímu styku. Ten však vzhledem k tvému poranění není možný.“ Taita mlčel. Kashyap natáhl vyschlou paži a položil mu ruku připomínající dravci pařát na rameno. „Podle tvé aury poznávám, že jsem se tě zmínkou o tvém zmrzačení nepříjemně dotkl,“ řekl opat vlídně. „Za to se omlouvám, ale nedostává se nám času a já musím mluvit otevřeně.“

Když Taita nadále mlčel, Kashyap pokračoval: „Vyřeším tento problém tak, že se tělesně spojím se Samanou. I ona je dobrý člověk. Až odejdu, podělí se s tebou o vědomosti, které ode mne získá. Znovu se omlouvám, že jsem tě ranil.“

„Pravda umí být bolestná, ale tys mě neranil. Udělám vše, o co mě požádáš.“

„V tom případě zůstaň s námi, než Samaně předám veškerou moudrost a všechny znalosti, které jsem za svého dlouhého života nashromáždil. Později je předá zase ona tobě a vybaví tě tak pro svaté poslání, jež se stalo tvým osudem.“

Taita přikývl na souhlas.

Samana hlasitě tleskla a po schodech přiběhly dvě *apsary*, obě mladé a krásné, jedna brunetka, druhá blondýna s vlasy barvy medu. Následovaly Samanu k ohništi u stěny pokoje, pomohly jí nad žhavými uhlíky připravit misku ostře vonícího odvaru z bylin a zanesly hotový nápoj Kashyapovi. Zatímco mu jedna přidržela

třesoucí se hlavu, druhá mu přiložila miskou k ústům. Opat za hlasitého srkání odvar vypil - část mu stekla po bradě - a pak se znaveně položil na rohož.

Obě *apsary* ho uctivě a něžně svlékly a natřely mu rozkrok aromatickým balzámem, který nabíraly z alabastrové lahvičky. Pak mu začaly jemně, ale vytrvale masírovat povadlý úd. Kashyap vzdychal, sténal a házel hlavou ze strany na stranu a jeho mužský orgán začal pod dovednými rukama kněžek a pod vlivem drogy bobtnat a růst.

Jakmile dosáhl plné erekce, přistoupila k matraci Samana. Zvedla lem šafránově žluté róby k pasu a odhalila krásně tvarované nohy a pevnou kulatou zadnici. Obkročmo si klekla nad Kashyapa, vzala jeho úd do ruky a zavedla jej do sebe. Jakmile se spojili, nechala róbu poklesnout a začala se nad starcem zlehka pohupovat. „Můj pane, jsem připravena přijmout vše, co mi chceš dát,“ zašeptala.

„Dobrovolně a ochotně ti svěřím své vědomosti,“ zasípal Kashyap chraplavě. „Použij je uvážlivě a pro dobro věci.“ Znovu začal házet hlavou ze strany na stranu, svrastělý stařecký obličej zkroucený v děsivém šklebu. Pak ztuhl a zasténal, jeho tělo se křečovitě chvělo. Dobrou hodinu zůstala dvojice nehybně spojená. Pak Kashyap zachrptěl a jako by se na rohoži zhroutil.

Samana potlačila výkřik. „Je mrtvý.“ V jejím hlase zazněl nekonečný smutek doprovázený bolestí. Opatrně se oddělila od nehybného opata, poklekla vedle něj, zatlačila mu vytřeštěné oči a ohlédla se k Taitovi.

„Dnes večer při západu slunce spálíme jeho tělesnou schránku. Kashyap byl od narození mým rádcem a učitelem. Znamenal pro mě víc než otec. Jeho podstata nyní žije ve mně. Spojil se s mou duší. Omluv mě, mágu. Chvilí potrvá, než se po tom trýznivém zážitku natolik zotavím, abych ti byla co platná. Později tě navštívím.“

* * *

Večer stál Taita s Tansid po boku na malé ztemnělé terase před svou komnatou a pozoroval opatovu pohřební hranici, která hořela v chrámové zahradě pod ním. Cítil hlubokou lítost, že se s Kashyapem neseznámil dříve. I za těch krátkých okamžiků, které strávil v jeho společnosti, hluboce vnímal silnou vzájemnou přitažlivost.

Tichý hlas, jenž promluvil ze tmy, jej vytrhl ze zadumání. Otočil se a spatřil Samanu.

„Kashyap si také uvědomoval pouto, které mezi vámi existovalo.“ Postavila se vedle něj. „I ty jsi služebníkem Pravdy. Proto tě k sobě tak naléhavě volal. Kdyby mu to zesláblé tělo dovolilo, byl by tě sám vyhledal. Během tělesné výměny, jíž jsi byl svědkem, během poslední a největší oběti, kterou Pravdě přinesl, mi pro tebe předal vzkaz. Než ti jej svěřím, musím podle Opatova požadavku vyzkoušet pevnost tvé víry. Pověz mi, Taito z Gallaly, jaké je tvé životní přesvědčení?“

Taita se zamyslel a pak odpověděl: „Věřím, že náš vesmír je bitevním polem mezi dvěma mocnými armádami. Tu první představuje vojsko bohů Pravdy. Druhá armáda patří démonům Lži.“

„Jakou roli můžeme v tomto gigantickém střetnutí sehrát my, ubozí smrtelníci?“ pokračovala ve výslechu Samana.

„Můžeme se oddat Pravdě, nebo se nechat pohltnout Lží.“

„Pokud zvolíme pravou stezku, tedy cestu Pravdy, jak můžeme odolat temné moci Lži?“

„Tím, že vystoupíme na Věčnou horu, kde pohlédneme Pravdě do tváře. Až toho dosáhneme, budeme zařazeni mezi blahoslavené nesmrtelné, kteří jsou bojovníky Pravdy.“

„Je to osud všech lidí?“

„Ne! Pouze hrstka, ti nejlepší a nejvzácnější, se mohou dostat tak vysoko.“

„A na konci věků zvítězí Pravda nad Lží a zničí ji?“

„Ne! Lež přetrvává, ale Pravda také. Válečné štěstí se přelévá na obě strany, ale bitva trvá věčně.“

„Copak Pravda není bůh?“

„Nazvi ji Ra nebo Ahura Maasda, Višnu nebo Zeus či Wotan, jakýmkoliv jménem, jež zní tvým uším svatě. Bůh je bůh, jediný a jedinečný,“ dokončil Taita své vyznání víry.

„Podle tvé aury vidím, že v tvých slovech není sebemenší stopa Lži,“ řekla Samana tiše a poklekla před ním. „Kashyapova spirituální duše, jež nyní dlí ve mně, je spokojena. Skutečně stojíš na straně Pravdy. Našemu poslání tedy nestojí nic v cestě a můžeme pokračovat.“

„Vysvětlí mi prosím, v čem to naše poslání vlastně spočívá.“

„V těchto zlých časech je Lež opět na vzestupu. Povstala nová děsivá síla, která ohrožuje veškeré lidstvo, zejména však tvou vlast, samotný Egypt. Do našeho kláštera jsi byl povolán proto, abychom tě pro boj s touto strašlivou silou náležitě vyzbrojili. Otevři ti tvé vnitřní oko, abys zřetelně viděl na cestu, po níž musíš jít.“ Samana vstala a objala Taitu. „Nesmíme ztrácet čas, kterého se nám zoufale nedostává. Začneme hned ráno. Ale nejdřív si musím zvolit pomocníka.“

„Uvažuješ o někom?“

„Tansid, tvoje *apsara*, mi už v minulosti asistovala. Ví, co je třeba dělat.“

„Tak vyber ji,“ souhlasil Taita. Samana přikývla, otočila se k Tansid a obě ženy se objaly. Pak vyzvala Taitu:

„A teď si ty zvol vlastního pomocníka.“

„Řekni mi, jaký bude jeho úkol.“

„Musí mít sílu, aby vytrval stát po tvém boku, a musí tě milovat, aby s tebou měl slitování. A ty mu musíš bezpodmínečně věřit.“

Taita neváhal. „Meren.“

„Samozřejmě,“ potvrdila Samana.

* * *

Za úsvitu vystoupila čtveřice k úpatí hor. Stezka vysekaná džunglí je dovedla k předhoří a pak pokračovali vzhůru do bambusového lesa. Samana prozkoumala mnoho žlutých stvolů ohýbaných větrem, než si vybrala silnou větev a přikázala Merenovi, aby z ní usekl dlouhý kus a odnesl ho do kláštera.

Po návratu z něj ženy pečlivě nařezaly řadu dlouhých a tenkých bambusových jehlic. Leštily je tak dlouho, až byly tenké jako lidský vlas, ale ostřejší a tvrdší než nejušlechtilejší bronz.

Na osazenstvo chrámu dolehla atmosféra napětí a očekávání. Smích *apsar* utichl, veselá nálada se vytratila. Kdykoliv se Tansid podívala na Taitu, do obdivu v jejích očích prosákl soucit. Samana trávila většinu času u něj a připravovala ho na nastávající náročnou operaci. Diskutovali spolu o mnoha věcech a Samana promlouvala s moudrostí získanou od Kashyapa.

V jedné chvíli Taita nadnesl otázku, která mu již dlouho ležela v hlavě. „Předpokládám, že patříš mezi dlouhověké, Samano.“

„Stejně jako ty, Taito.“

„Jak je možné, že někteří z nás se dožijí mnohem vyššího věku než drtivá většina lidstva?“ zeptal se. „To přece odporuje přírodě.“

„V mém a třeba Kashyapově případě spočívá tajemství ve způsobu života. V tom, co jíme a pijeme, v co věříme a jak uvažujeme. Nebo možná má náš pobyt na zemi nějaký skrytý účel, například potřebu zachovat kontinuitu poznání vyhrazeného vůdcům.“

„A co já? Ačkoliv se ve srovnání s tebou a opatem cítím jako mladík, už dávno jsem překonal obvyklou délku lidského života.“

Samana se usmála. „Jsi dobrý člověk. Až do této chvíle dokázala síla tvého intelektu vítězit nad křehkostí těla. Nakonec ovšem musíme všichni zemřít. Jako Kashyap.“

„Děkuji ti za vysvětlení. Mám však další otázku. Čí zásluhou padla volba na mě?“ Taita tušil, že tentokrát se odpovědi nedočká.

Samana ho obdařila tajuplným úsměvem, naklonila se a položila mu prst na rty. „Byl jsi vybrán,“ zašeptala. „To stačí.“ Věděl, že musela sáhnout až na dno svých vědomostí a dál už zajít nemůže.

Po zbytek dne a polovinu noci seděli mlčky vedle sebe ponořeni do meditací. Pak ho vzala za ruku a odvedla do své ložnice. Spali v objetí jako matka a dítě, dokud denní světlo neozářilo místnost. Společně se vykoupli, načež ho představená kláštera odvedla do starobylého kamenného stavení v rohu zahrady, které Taita dosud neměl příležitost navštívit. Tansid tam už na něj čekala; skláněla se nad mramorovým stolem uprostřed rozlehlé centrální místnosti. Když vstoupili, zvedla k nim zrak. „Připravuji poslední jehly,“ oznámila, „ale jestli chcete, nechám vás teď o samotě.“

„Zůstaň, milovaná Tansid,“ požádala ji Samana. „Tvá přítomnost nás nebude rušit.“ Vzala Taitu za ruku a obešla s ním sál. „Tuto budovu postavili první opati na počátku věků. Potřebovali dostatek světla, aby mohli provádět operace.“ Ukázala na rozměrná okna vsazená vysoko v horní polovině stěn. „Na tomto mramorovém stole více než padesát generací opatů otevíralo vnitřní oko vybraným jedincům. Každý z nich se tak stal zasvěcencem, což je termín, jímž označujeme ty, kteří jsou schopni rozeznat auru ostatních lidí a zvířat.“ Ukázala na nápisy vyryté do stěn. „Toto jsou záznamy o těch, kteří působili v minulých staletích a tisíciletích před námi. Nesmíme mezi sebou mít žádné tajnosti. Nebudu tě uklidňovat klamnými ujištěními, protože bys při prvním slovu mou faleš prohlédl. Proto ti po pravdě přiznávám, že jsem se pod Kashyapovým vedením pokusila otevřít vnitřní oko čtyřikrát neúspěšně, než se mi to napopáté konečně podařilo.“

Máchl rukou k nejčerstvějším nápisům. „Zde vidíš záznamy o mých nezdarech. Zprvu jsem postrádala potřebnou dovednost a obratnost. A možná mí pacienti nedošli tak daleko po cestě Pravdy. V jednom případě byl výsledek přímo katastrofální. Varuji tě, Taito. Riziko je obrovské.“ Samana chvíli mlčky přemýšlela, než pokračovala. „Přede mnou selhali i mnozí jiní. Podívej se sem!“ Dovedla ho k několika zvětřeným nápisům zarostlým lišejníkem, vyrytým v nejvzdálenější části zdi. „Tyto záznamy jsou tak staré, že je lze rozluštit jen s největšími obtížemi, ale mohu ti říct, co obsahují. Téměř před dvěma tisíci lety přišla do tohoto kláštera jedna žena. Pocházela z vyhlazeného starobylého národa, který kdysi obýval velké město Tróju za Egejským mořem. Byla dlouhověká jako ty a ve své vlasti sloužila jako velekněžka v chrámu boha Apollóna. V průběhu staletí, která následovala po zničení jejího města, bloudila po celé zemi a shromažďovala znalosti a vědomosti. Tehdejší opat se jmenoval Kurma. Cizí žena jej přesvědčila, že je hlasatelkou a vyznavačkou Pravdy, a přiměla ho, aby jí otevřel vnitřní oko. Operace proběhla bez sebemenších problémů a opat se radoval ze svého úspěchu. Teprve dlouho po jejím odchodu z kláštera dolehly na Kurmu pochybnosti a výčitky. Po řadě katastrof, k nimž posléze došlo, dospěl k poznání, že ho ta žena s největší pravděpodobností podvedla - vydávala se za služebnici Pravdy, ačkoliv ve skutečnosti byla adeptkou levé cesty, přísluhovačkou

Lži. Nakonec Kurma zjistil, že zabila ženu, která byla původně vyvolena jako zasvěcená. Přivlastnila si její totožnost a dokázala svou skutečnou povahu tak dobře zamaskovat, že opata ošálila.“

„Co se s ní stalo?“

„Generaci za generací se ji opati bohyně Saraswati snažili vystopovat. Jenže zrádkyně se tak dobře skryla, jako by zmizela ze světa. Možná už je mrtvá, což by bylo to nejlepší, v co můžeme doufat.“

„Jak se jmenovala?“ zeptal se Taita.

„Podívej! Tady je to napsáno.“ Samana se špičkou ukazováku dotkla nápisu. „Říkala si Eos, podle sestry slunečního boha. Dnes vím, že to nebylo její pravé jméno. Ale jejím duchovním znamením byl otisk kočičí pracky. Tady je.“

„Kolik dalších pokusů selhalo?“ vyptával se Taita ve snaze vyhnat z hlavy temné předtuchy.

„Bylo jich mnoho.“

„Popiš mi ty, které znáš z vlastní zkušenosti.“

Samana se na okamžik zamyslela. „Vzpomínám si zejména na jeden případ z doby, kdy jsem byla ještě novickou. Jmenoval se Wotad a byl to kněz boha Wotana. Přišel do našeho kláštera až z daleké severní země za Studeným mořem. Přestože byl velmi statný a urostlý, zemřel pod bambusovou jehlou. Ani jeho obrovská síla jej nezachránila před mocí, která se v něm uvolnila po otevření vnitřního oka. Jeho mozek se rozpadl na kusy a z uší a nosu mu tryskala krev.“ Samana povzddechla. „Strašná smrt, ale naštěstí rychlá. Wotad dopadl lépe než někteří jeho předchůdci. Vnitřní oko se může obrátit proti svému majiteli jako jedovatý had držený za ocas. Pohled na hrůzy, které mohou být neuvěřitelně děsivé a kruté, někteří lidé prostě nepřežijí.“

Po zbytek dne si už neřekli ani slovo. Tansid u kamenného stolu pilně leštila poslední bambusové jehly a chystala chirurgické nástroje.

Nakonec Samana pohlédla na Taitu a tiše ho oslovila: „Uvědomuješ si nebezpečí, které ti hrozí. Nemusíš tu operaci podstoupit. Rozhodnutí je na tobě.“

Taita zavrtěl hlavou. „Nemám na vybranou. Víím, že někdo rozhodl za mě už v den, kdy jsem se narodil.“

* * *

Tu noc spali Meren a Tansid v Tahově komnatě. Než sfoukla lampu, *apsara* podala mágovi porcelánovou misku s teplým odvarem z bylin. Jakmile dopil poslední kapku, svalil se na rohož a usnul hlubokým spánkem. Meren se v noci dvakrát probudil a poslouchal jeho pravidelný dech. Krátce před svítáním, když do místnosti pronikl ranní chlad, přikryl Taitu dekou.

Když Taita otevřel oči, spatřil Samanu, Tansid a Merenu, kteří klečeli kolem jeho rohože.

„Jsi připraven, mágu?“ zeptala se představená kláštera nevyzpytatelně.

Taita přikývl, ale Meren nesouhlasně vybuchl. „Nedělej to, mágu. Nedovol jim, aby ti ublížily svými zlými kouzly.“

Stařec mu položil ruce na svalnatá ramena a prudce jím zatřásl. „Zvolil jsem si tě za svého pomocníka,“ řekl mu stroze. „Potřebuju tě. Nesmíš mě zklamat, Merene. Kdybych musel absolvovat operaci bez tvé asistence, kdo ví, jaké následky by z toho vzešly. Společně můžeme zvítězit jako už tolikrát v minulosti.“ Meren se několikrát zhluboka nadechl. „Jsi připraven, Merene? Budeš stát jako vždy po mém boku?“

„Promiň mi, mágu, mou chvilkovou slabost. Ano, jsem připraven,“ zašeptal.

Samana je vedla zahradou ozářenou jasným sluncem ke starobylé kamenné budově. Na jednom konci mramorového stolu ležely srovnány chirurgické nástroje, na protějším koš na oheň se žhavými uhlíky, nad nimiž se tetelil horký vzduch. Na zemi před stolem ležela natažená ovčí kůže. Taita si na ni bez říkání klekl obličejem ke stolu. Samana pokynula Merenovi, který již věděl, co má dělat. Poklekl za Taitu a sevřel ho mocnými pažemi, aby se nemohl hýbat.

„Zavři oči, Merene,“ poradila mu velekněžka. „Nedívej se.“ Stála nad oběma muži a podala Taitovi pruh kůže, aby si ho strčil mezi zuby a zakousl se do něj. Stařec zavrtěl hlavou. Samana si před něj klekla se stříbrnou lžičkou v pravé ruce a prsty levé mu pozvedla víčko. „Vždycky pravým okem,“ zašeptala. „Na straně Pravdy.“ Otevřela víčko, co nejvíce to šlo. „Drž ho pevně, Merene!“

Meren zabručel na souhlas a sevřel svého pána jako bronzovou obruč. Samana vsunula špičku lžičky pod horní víčko, jistým, rozhodným pohybem ji zasunula za bulvu a pak opatrně vyjmula oko z důlku. Nechala je viset a oko se jako ptačí vajíčko houpalo Taitovi kolem tváře, zavěšeno za optický nerv. Fialovorůžová dutina prázdného důlku se leskla slzami. Samana podala lžičku Tansid, která ji položila na stůl a zvedla jednu z bambusových jehlic. Podržela její konec nad košem s uhlíky, až její hrot zčernal a ztvrdl. Ještě kouřící jehlu vložila do pravé ruky matky představené. Samana sklonila hlavu, nahlédla do prázdného očního důlku a určila pozici otvoru a úhel, pod nímž optický kanál vedl do nitra lebky.

Taitova víčka mimoděk mrkala a chvěla se jí v prstech. Představená kláštera si jich nevšímalá. Opatrně vložila jehlu do oční dutiny; její špička spočinula na vyústění optického kanálu. Pomalu zvyšovala tlak, až hrot jehly náhle prorazil membránu a bez dalšího odporu hladce pronikl do lebky kolem nervových vláken, aniž je porušil. Jehla klouzala stále hlouběji. Když se ponořila na délku prstu do frontálního mozkového laloku, Samana spíš vycítila, než ucítila slabounký náraz, jak se špička dotkla pletence, v němž se spojovaly a křížily optické nervy obou očí. Hrot bambusu se nacházel na portálu a další pohyb musel být proveden naprosto

přesně. Ačkoliv její výraz zůstával klidný a vyrovnaný, Samaně se hladké čelo orosilo potem a přimhouřila oči napětím. Nadechla se a jistou rukou zasunula jehlu hlouběji. Taita nezareagoval a Samana poznala, že miniaturní cíl minula. Povytáhla jehlu, upravila polohu hrotu a vsunula ji zpátky do stejné hloubky, ale tentokrát o něco výš.

Taita se zachvěl a hlasitě vydechl, vzápětí upadl do bezvědomí a jeho tělo ochablo. Poučený Meren s tím počítal a předloktím vsunutým pod bradu zabránil milované stříbrovlasé hlavě, aby poklesla. Samana vytáhla jehlu stejně opatrně, jako ji vsouvala. Předklonila se a zkoumala místo vpichu v bláně kryjící zadní část oční dutiny. Nevytekla z ní ani kapka krve a uzounký otvor se jí přímo před očima samovolně uzavřel.

Vydechla úlevou a spokojeně pokývala hlavou, pak pomocí lžičky vrátila Taitovo pravé oko do důlku. Taita, stále v bezvědomí, mimovolně rychle zamrkal, jako by se chtěl ujistit, že je bulva na svém místě. Samana se natáhla pro pruh plátna, který Tansid ponořila do hojivé masti a položila na stůl, a zavázala jej pacientovi kolem hlavy, aby zakryl obě oči.

„Odneseš ho do jeho komnaty, Merene! Co nejrychleji, než se probere.“

Meren zvedl starce jako spící dítě a položil si jeho hlavu na mohutné rameno. Pak se rozběhl ke klášteru a uložil Taitu na rohož v jeho pokoji. Obě ženy je následovaly a Tansid okamžitě přistoupila ke koši s ohněm, kde nechala ohřívat kotlík s vodou. Vhodila do něj byliny a nalila odvar do misky, kterou podala Samaně.

„Zvedni mu hlavu!“ přikázala matka představená Merenovi a přidržela Taitovi misku před rty. Pomalu mu lila horkou tekutinu do úst a masáží krku ho nutila polykat, až do něj vpravila celou misku.

Nemuseli čekat dlouho. Taita se otřepal a sáhl na obvaz, který mu kryl oči. Ruka mu ztuhla, jako kdyby ochrnula, a musel zatnout zuby, aby mu necvakaly o sebe. Lícni svaly mu naběhly, až se Meren zalekl, že si prokousne jazyk. Palci se snažil oddělit čelisti od sebe, ale mág najednou zešíroka otevřel ústa a zaječel. Všechny svaly mu ztvrdly jako houžve. Řval hrůzou a sténal zoufalstvím, pak vybuchl hysterickým smíchem šilence a hned nato se žalostně rozplakal, jako by mu pukalo srdce. Znovu zaječel a prohnul se v zádech, až se temenem dotkl vlastních pat. Ani Meren při své medvědí síle nedokázal to věkovité křehké tělo, do něhož jako by vjel démon, udržet.

„Co ho to posedlo?“ křikl Meren na Samanu. „Zastav ho, než si vážně ublíží!“

„Jeho vnitřní oko je teď doširoka otevřené. Ještě se nenaučil je ovládat. Jeho myslí víří obrazy tak hrůzné, že si je normální člověk ani nedokáže představit. Nese v sobě utrpení všeho lidstva.“ Samana těžce oddechovala, jak se snažila přimět pacienta polknout hořký lék. Taita ho vyprskl až na strop.

„Podobný záchvat zabil Wotada, muže ze severu,“ poučila Samana Tansid. „Děsivé obrazy pohltily jeho mysl jako kotel vařícího oleje. Mozek jich už nebyl schopen víc přijmout a rozpadl se na kusy.“ Chytila Taitovi ruce, aby mu zabránila strhnout si obvazy. „Mág teď prožívá smutek všech vdov a každé truchlící matky, která viděla umírat své prvorozené dítě. Sdílí utrpení všech mužů a žen, kteří byli mučeni, zmrzačeni nebo postiženi nevyléčitelnou chorobou. Jeho vědomí přetéká odporem nad krutostí všech tyranů a nad prohnatostí Lži. Hoří v plamenech zničených měst a umírá s ostatními oběťmi na stovkách bitevních polí. Cítí zoufalství každé ztracené duše, která kdy žila. Dívá se do hlubin pekla.“

„Vždyť ho to zabije!“ Meren cítil téměř stejně intenzivní muka jako Taita.

„Ano, jestli se nenaučí vnitřní oko ovládat, může opravdu zemřít. Drž ho, aby si neublížil.“ Taita házel hlavou ze strany na stranu tak prudce, až lebka narážela do kamenné zdi vedle lůžka.

Meren mu sevřel hlavu rukama; Samana a Tansid si lehly vedle něj a jejich těla sloužila jako nárazníky, které ho uchránily od zranění při divokém boji s démonickými představami. *Apsara* mu foukala vonný dech do zejících úst. „Taito!“ volala. „Vrať se! Vrať se k nám!“

„Neslyší tě,“ upozornila ji matka představená. Nahnula se k němu, přiložila si dlaně k ústům a začala pacientovi do pravého ucha, ucha Pravdy, šeptat ve zvláštní řeči. Meren ji poznal; nerozuměl ani slovo, ale už ten jazyk slyšel. Taita jím rozmlouval s ostatními kouzelníky. Byl to jejich tajný dorozumívací prostředek zvaný *tenmass*.

Taita se zklidnil a naklonil hlavu na stranu, jako by Samaně naslouchal. Ztišila hlas, ale o to zněl naléhavěji. Mág zamumlal odpověď. Meren si uvědomil, že mu matka představená dává instrukce a pomáhá mu zavřít vnitřní oko, zaclonit ničivé obrazy a zvuky, pochopit, co prožívá, a uvolnit emoce, které na něj tak zuřivě útočí.

Neopustili pacienta po zbytek dne ani po dlouhou noc, která následovala. Za svítání zcela vyčerpaný Meren upadl do spánku. Ženy se ho nesnažily budit, nechaly jej odpočívat. Měl tělo zocelené bojem a těžkou fyzickou námahou, ale nemohl se srovnávat s jejich životní silou. Vedle nich byl jako dítě.

Samana a Tansid se od Taity na krok nehnuly. Občas se zdálo, že usnul, ale vzápětí sebou zase házel a střídavě upadal do deliria. Za páskou, jež ho oslepovala, nedokázal rozlišit mezi fantazií a realitou. Jednou se dokonce posadil a vší silou k sobě přivinul *apsaru*. „Lostris!“ zvolal. „Splnila jsi slib a vrátila ses! Ach, při Isis a Hórovi, jak zoufale jsem na tebe čekal! Celé dlouhé roky jsem po tobě hladověl a žíznil. Už mě nesmíš opustit.“

Tansid jeho výbuch nepoplašil. Pohladila mu dlouhé bílé vlasy a konejšivě k němu promluvila: „Neboj se, Taito. Zůstanu s tebou, dokud mě budeš potřebovat.“ Něžně ho chovala jako matka kojence u prsu, než se znovu ponořil do nevědomí. Pak se tázavě zadívala na představenou. „Lostris?“

„Někdejší egyptská královna,“ vysvětlila Samana. S využitím vnitřního oka a Kashyapových vědomostí snadno nahlédla hluboko do Taitovy mysli a jeho vzpomínek. Vnímala jeho trvalou lásku k Lostris stejně zřetelně, jako kdyby ji sama prožívala.

„Taita ji od dětství vychovával. Byla krásná. Jejich duše byly navzájem propleteny, ale jinak se spojit nemohli. Jeho zmrzačené tělo postrádalo mužské atributy, takže jí mohl být jen přítelem a ochráncem. Nicméně ji celý život miloval a jeho láska sahá až za hrob. Její poslední slova, než mu skonala v náručí, zněla: *Milovala jsem v životě jen dva muže a tys byl jedním z nich. Snad v příštím životě budou bohové naší lásce více nakloněni.*“

Samaně se zadrhl hlas a oči druhé ženy zvlhly slzami.

Trvalo dlouho, než Tansid prolomila ticho. „Pověz mi všechno, Samano. Na světě není nic krásnějšího než opravdová láska.“

„Když Lostris zemřela,“ řekla matka představená tiše a pohladila mága po hlavě, „Taita nabalzamoval její tělo. Než je uložil do sarkofágu, ustříhl jí pramínek vlasů, který schoval do zlatého medailonu.“ Naklonila se a uchopila Lostrisin amulet, který Taitovi visel na zlatém řetízku kolem krku. „Vidíš? Nosí jej dodnes. Pořád čeká, že se k němu vrátí.“

Tansid se rozplakala; Samana její smutek sdílela, ale nedokázala ho odplavit slzami. Došla po cestě adeptů mnohem dál a útěšlivé lidské slabosti nechala daleko za sebou. Smutek je odvrácená tvář radosti. Truchlit znamená být lidskou bytostí. Tansid ještě mohla plakat.

* * *

Než minulo období dešťů, Taita se zotavil a naučil se ovládat vnitřní oko. Všichni si jeho nově nabytou sílu zřetelně uvědomovali - vyzařoval z něj naprostý spirituální klid. Meren a Tansid v jeho přítomnosti pociťovali mír a pohodu; nemluvíli, jen si vychutnávali oblažující účinek mágovy osobnosti.

Většinu bdělého stavu však Taita trávil se Samanou. Den za dnem sedávali u chrámové brány a jejich vnitřní oči zkoumaly všechny příchozí. Každého člověka viděli obklopeného jeho vlastní aurou, oblakem měnícího se světla, který zobrazoval veškeré pocity, myšlenky a vlastnosti svého nositele. Velekněžka učila Taitu umění interpretovat tyto signály.

Když nastala noc a ostatní se uchýlili do svých komnat, Samana s Taitou odcházeli do ztemnělého chrámu, kde usedali do výklenku obklopení sochami a obrazy bohyně Saraswati a až do rána rozmlouvali tajemným jazykem vyšších adeptů zvaným tenmass, jemuž ani Meren, ani *apsary*, ani vzdělaná Tansid nerozuměli. Jako by si oba uvědomovali, že čas rozloučení se neúprosně blíží a že musí maximálně využít každou hodinu, která jim zbývá.

„Ty nevrháš auru?“ zeptal se Taita při posledním rozhovoru.

„Ani ty ne,“ odpověděla Samana. „Žádný zasvěcenec ji nevrhá. Je to spolehlivý způsob, jak se vzájemně poznáme.“

„Jsi neskonale moudřejší než já.“

„Ale tvůj hlad po vědění a schopnost přijímat nové poznatky dalece převyšují mé. Teď, když se ti dostalo daru vnitřního zraku, jsi vystoupil na předposlední úroveň adepta a nad tebou se nachází už jen jedna - postavení blahoslaveného nesmrtelného.“

„Mám pocit, že každým dnem sílím. Každý den slyším to volání zřetelněji. Nelze mu odolat. Musím tě opustit a vydat se na další pouť.“

„Ano, tvůj čas u nás končí,“ souhlasila Samana. „Už se nikdy nesetkáme, Taito. Nechť tě provází odvaha a neohroženost. Nechť ti vnitřní oko ukáže správnou cestu.“

* * *

Meren se právě zdržoval s Astratou a Wu Lu v pavilonu vedle bazénu. Když zaslechli, jak se k nim Taita pevným krokem s Tansid po boku blíží, spěšně se oblékli. Teprve nyní si v plném rozsahu všimli změny, která se s mágem odehrála. Už se nehrbil pod tíhou let, držel se vzpřímeně v celé své výšce. Ačkoliv vlasy a vousy zůstaly bílé, zdály se hustší a silnější. Oči pozbyly revmatický krátkozraký výraz, projasnily se a jejich pohled zpevněl. Ani nejméně vnímavému Merenovi nemohly tyto změny uniknout. Rozběhl se k Taitovi, padl před ním tváří k zemi a pak mu beze slova objal kolena. Taita jej zvedl a přivinul k sobě. Pak si ho podržel na délku paží před sebou a pozorně si jej prohlédl. Merenova robustní aura zářila jako oranžové slunce zapadající nad pouští. Byla to aura poutivého bojovníka, udatného a upřímného. „Sbal si své věci a zbraně, můj dobrý Merene, protože musíme odejít.“ Meren na okamžik ztuhl, jako by vrostl do země, a pak sklouzl pohledem na Astratu.

Taita se podíval na její auru. Průzračná a nehybná jako plamínek olejové lampy, čistá a jednoduchá. Náhle se však plamínek zatřepotal, jako by se do něj opřel závan větru. Pak se zase uklidnil, jak *apsara* potlačila smutek z rozloučení. Meren se od ní odvrátil a zamířil do obytné části chrámu. Za několik minut se vrátil. Na utaženém opasku se houpal meč, přes rameno mu visel luk a toulec plný šípů, na zádech nesl Taitův plášť z tygří kůže.

Mág každou ženu na rozloučenou políbil. Roztančené aury *apsar* ho fascinovaly. Wu Lu obklopoval stříbrný nimbus, jímž tu a tam probleskovalo zlato; její svatozář se vyznačovala sytějšími tóny a byla složitější než Astratina. Došla dál po cestě adeptů.

Tansidina perleťová aura zářila duhovými barvami jako povlak vzácného oleje na hladině vína v křišťálové misce. Neustále měnila odstíny a vysílala záblesky světla. Aura dobrého člověka s ušlechtilou duší. Taita uvažoval, zdali bude jednou vybrána mezi zasvěcené a zda to bude Samana, kdo jí vnoří do oční dutiny zahrocenou špičku vlasově jemné bambusové jehlice. Když ji políbil, její aura se zatetelila jasnějším svitem. Přes krátkou dobu, po kterou se znali, mezi nimi došlo k silnému duchovnímu sblížení a *apsara* si ho zamilovala.

„Ať naplníš svůj osud,“ zašeptal, když se jejich rty rozdělily.

„Celým srdcem cítím, že tobě se to určitě podaří, mágu,“ odpověděla tiše. „Nikdy na tebe nezapomenu.“ Vedena neodolatelným impulsem se mu vrhla kolem krku. „Ach, mágu, jak bych si přála... Jak moc bych si přála...“

„Vím, co by sis přála. Bylo by to nádherné,“ řekl jí něžně. „Některé věci však nejsou možné.“

Otočil se k Merenovi. „Jsi připraven?“

„Jsem připraven, mágu,“ odpověděl Meren. „Veď mě, budu tě následovat.“

* * *

Vraceli se po vlastních stopách. Vyšplhali do hor, kde neutuchající vítr kvílí mezi štíty pokrytými věčným sněhem, a pustili se horskými stezkami na západ. Meren si vybavoval každou odbočku a zatáčku, každý průsmyk a nebezpečný brod, takže nemuseli ztrácet čas hledáním správné cesty a rychle postupovali. Znovu se před nimi otevřely rozlehlé pláně Ecbatany, na nichž se pásla mohutná stáda divokých koní.

Taita pociťoval k těmto vznešeným zvířatům silnou náklonnost od chvíle, kdy první koně dorazili do Egypta s hordami hyksoských nájezdníků. Několik jich nepříteli ukořistil a zapráhl je do prvních bojových vozů, které zkonstruoval pro armádu faraóna Mamose. Za tuto službu jej panovník vyznamenal titulem „Pán deseti tisíc vozů“. Taitova láska ke koním sahala hluboko do minulosti.

Uprostřed holé planiny se utábořili k delšímu odpočinku, aby setřáslí únavu po namáhavém přechodu hor a aby se mohli těšit ze společnosti koní. Vydali se za stády a v jinak jednotvárné a pusté krajině narazili na širokou průrvu, skryté údolí, v němž zurčely potůčky a leskly se tůňky průzračně čisté vody. Silný vítr, který se po ploché savaně ustavičně proháněl, tak hluboko nedosáhl a na dně žírného údolí vyrostla svěží zelená tráva do neobvyklé výše. Koně se sem instinktivně stahovali a poutníci rozbili tábor na břehu potoka. Meren postavil z trávy chatrč a jako palivo pro oheň používali suchý koňský trus. V tůňkách žily ryby a vodní krysy, které Meren úspěšně chytal, zatímco Taita hledal jedlé houby a vyhrabával kořínky z měkké vlhké půdy. Kolem chatrče, tak blízko, aby odradil koně od loupeživých nájezdů, vysázel semena, která si přinesl ze zahrady chrámu bohyně Saraswati, a zakrátko vyrašila bohatá úroda. Dobře jedli a odpočívali a sbírali síly pro další etapu dlouhé a namáhavé cesty.

Koně si na jejich přítomnost u pramenů zvykli a brzy dovolili Taitovi přiblížit se na několik kroků, než pohodili hřívami a odběhli. Mág svým nově nabytým vnitřním zrakem studoval auru každého zvířete.

Ačkoliv aury, které obklopovaly nižší živočišné druhy, nezářily tak intenzivně jako lidské, dokázal podle nich nejen rozeznat zvířata, která byla zdravá a silná a měla výkonné srdce a pevné šlachy, ale také jejich charakterové vlastnosti a dispozice. Uměl rozlišit tvrdohlavá a vzpurná od mírných a poddajných. V průběhu týdnů, které rostliny v jeho zahradě potřebovaly k dozrání, si vybudoval křehký vztah s pěti zvířaty. Všechna byla mimořádně inteligentní, silná a přátelská. Tři z nich byly kobyly, jímž se kolem nohou pletla roční hříbata, a dvě klisny, které sice flirtovaly s hřebci, ale jejich pokusy o intimní sblížení odrážely kopanci a vyceněnými zuby. Právě jedna z klisen Taitu velmi přitahovala.

Malé stádečko k němu táhla stejná náklonnost jako jeho k nim. Zvířata spala blízko plotu, který Meren vybudoval na ochranu zahrady právě před nimi, což mladého bojovníka zneklidňovalo. „Znám ženy a těmto zrádným stvořením vůbec nevěřím. Jenom sbírají odvalu. Jednoho krásného dne se ráno probudíme a zjistíme, že nám na zahradě nezůstaly ani kořínky.“ Značnou část svého času proto věnoval zpevňování plotu a jeho výhrůžnému hlídání.

Zděsilo ho, když Taita sklídl první úrodu - pytlík mladých fazolí -, a místo aby je nasypal do hrnce, zanesl je za plot, kde jej se zájmem očekávalo stádečko jeho oblíbenkyň. Klisna, kterou si pro sebe vybral, měla smetanovou srst grošovanou kouřově šedými skvrnami. Dovolila mu přiblížit se blíže než kdy dříve a se stříháním ušima poslouchala jeho lichotky a projevy něžnosti. Potom však překročil hranice její snášenlivosti - pohodila hlavou a odběhla. Zůstal stát a volal na ni: „Mám pro tebe dárek, miláčku. Sladkosti pro krásnou holčičku.“ Šla za zvukem jeho hlasu a přiblížila se. Podal jí hrst svěžích lusků. Znovu pohodila hlavou a úkosem si ho prohlížela. Pak zakoulela očima, až odhalila růžové okraje víček, a nasála nozdrami vůni fazolí.

„Ano, ty moje nádherné stvoření. Jen si je očichej. Jak bys mohla odmítnout?“

Zafrkala a nerozhodně pokývala hlavou.

„Jak myslíš. Když je nechceš, Meren je rád uvítá v hrnci.“ Otočil se k plotu, ale nataženou ruku nestáhl. Člověk a kuň se napjatě měřili očima. Klisna k němu vykročila, ale po prvním kroku se zastavila. Zvedl ruku k

ústům, vložil si lusk mezi rty a s otevřenou pusou ho požvýkal. „Nedokážu ti popsat, jak je sladký,“ řekl jí a klisna se konečně vzdala. Přišla k němu a začala si delikátně vybírat fazole z jeho dlaně. Nozdry měla sametově hladké a dech jí voněl čerstvou trávou. „Jak ti budeme říkat?“ zeptal se jí Taita. „Musí to být jméno, které vyjadřuje tvou krásu a sílu. Ha! Už vím, jaké jméno se k tobě bude nejlíp hodit. Budeš Vichřice.“

V příštích týdnech Taita a Meren sklízeli úrodu. Otrhali fazole a lusky uložili do pytlíků vyrobených z kůže vodních hlodavců. Byliny usušené na slunci a ve větru svázali do snopů. Koně stáli za plotem, natahovali krky a vděčně žvýkali fazolové stonky, které jim Taita podával. Večer pak dal Vichřici poslední hrst, objal ji kolem krku, prsty jí prohrabával hřívu a šeptal jí konejšivá slůvka. Pak si beze spěchu vyhrnul tuniku, přehodil klisně kostnatou nohu přes hřbet a vyšvihl se na ni. Ztuhla úžasem a hleděla na něj přes rameno vykulenýma lesklýma očima. Pobídl ji patami a klisna se rozběhla, zatímco Meren tleskal a výskal radostí.

Když opouštěli tábořiště u pramenů, Taita jel na Vichřici a Meren na jedné ze starších kobyl. Zavazadla naložili na hřbet hříběte, které neopustilo matku.

Takto se mohli vrátit domů rychleji, než když odcházeli. I tak se do Gallaly vrátili po sedmiletém putování. Jakmile se rozšířila zpráva o jejich příchodu, ve městě propukla velká radost. Občané je už dávno pokládali za mrtvé. Všichni muži dovedli své rodiny k jejich příbytku v polorozpadlém starém chrámu, aby jim prokázali úctu. Děti za jejich nepřítomnosti vyrostly a mnohé měly vlastní potomky. Taita každé pochoval a poželal mu.

Zvěst o jejich návratu rozšířily karavany rychle do celého Egypta a brzy se z panovnického dvora v Thébách dostavili poslové faraóna Nefera Setiho a královny Mintaky. Přinesli málo potěšitelné zprávy. Taita se poprvé dozvěděl o morových ranách, které na království dolehly. „Přijď, jak nejrychleji můžeš, ó moudrý,“ přikazoval faraón. „Potřebujeme tě.“

„Přijedu s novým měsícem bohyně Isis,“ zněla Taitova odpověď. Z jeho strany nešlo o úmyslnou neposlušnost - věděl, že dosud není spirituálně připraven faraónovi radit. Cítil, že ony morové rány jsou projevem většího zla, před nímž ho varovala Samana, matka představená kláštera zasvěceného bohyni Saraswati. Ačkoliv získal schopnost vnímat vnitřním zrakem, dosud se nemohl postavit síle Lži. Nejdřív musí studovat a hloubat o předzvěstech, shromáždit duchovní síly. A musí také čekat na znamení, o němž instinktivně tušil, že se mu ho dostane právě v Gallale.

Musel se však vypořádat s mnoha rušivými vlivy. Brzy se na něj sesypali cizinci ze všech koutů země, poutníci a prosebníci žadonící o laskavost, nemocní a mrzáci hledající uzdravení. Vyslanci panovníků přinášeli bohaté dary a žádali o autoritativní výklad božských znamení. Taita nedočkavě zkoumal jejich aury v naději, že jeden z nich bude posel, kterého očekával. Pokaždé byl zklamán a odmítal posly i jejich dary.

„Nemůžeme si ponechat ani malý díl, mágu?“ žadonil Meren. „Možná se nakonec staneš svatým, to však neznamená, že už nemusíš jíst, a tvoje tunika je na cáry. No a já potřebuju nový luk.“

Čas od času v něm návštěvník svou bohatě členitou auru vzbudil jiskru naděje. Tito lidé hledali moudrost a znalosti a táhla je k němu jeho pověst, kterou si získal v bratrstvu mágů. Jenže přišli od něj čerpat, žádný z nich mu nesahal ani po paty a nemohl mu nic nabídnout. Nicméně je pokaždé pozorně vyslechl, zkoumal jejich slova a hodnotil je. Nedozevíděl se nic významného, avšak občas náhodná poznámka nebo mylný názor poslaly jeho mysl na jinou, dosud nevyzkoušenou dráhu. Prostřednictvím jejich omylů dospíval k protichůdným, a tudíž správným závěrům. Neustále myslel na varování Šamany a Kashyapa - nastávající střetnutí si vyžádá veškerou jeho moudrost, sílu a Istivost. Jinak nepřežije.

* * *

Karavany, které přicházely z Egypta a pokračovaly divočinou Safagy k Rudému moři, jim pravidelně přinášely zprávy z vlasti. Vždy když dorazila další, Taita posílal Merena, aby promluvil s jejím vůdcem; všichni se k němu chovali s náležitou úctou, protože věděli, že je důvěrníkem proslulého kouzelníka. Jistého večera se vrátil z města a hlásil: „Obed Tindali, obchodník cestující s karavanou, tě prosí, abys na něj nezapomněl při modlitbách k velkému bohu Hórovi. Posílá ti štědrý dar v podobě nejjemnějších kávových bobů ze vzdálené Etiopie. Ale musím tě požádat, mágu, abys obrnil svou mysl, protože zprávy, které přináší z delty, tě nepotěší.“

Stařec sklopil oči, aby zakryl mrak strachu, který na něj dolehl. Copak mohou být ještě horší zprávy než ty, které už slyšel? Přísně vzhledl a prohlásil: „Nesnaž se mě chránit, Merene. Nic mi nezatajuj. Začal Nil stoupat? Vrátily se záplavy?“

„Zatím ne,“ odpověděl Meren tiše s lítostí v hlase. „Už uplynulo sedm let bez pravidelné závlahy.“

Přísný výraz Taitova obličeje se rozplynul. Bez záplav a bohatých úrodných naplavenin, které rozvodněný Nil z jihu přinášel, byl Egypt odsouzen k hladomoru, nemocem a smrti.

„Láme mi to srdce, mágu, ale musím ti sdělit ještě něco horšího,“ zamumlal Meren. „Ta trocha vody, která v Nilu zbyla, se změnila v krev.“

Taita na něj nevěřícně hleděl. „Krev?“ zopakoval jako ozvěna. „To nechápu.“

„Každá tůňka, každý proužek vody změnil barvu na tmavě rudou a páchne jako zasychající krev mršiny,“ řekl Meren. „Ani člověk, ani zvíře se z nich nemohou napít. Koně, skot, dokonce kozy trpí žízní. Břehy řeky lemují vychrtlá těla.“

„Další morová rána! Dosud nevidaná a nepředstavitelná v celých dějinách lidstva od počátku věků,“ zašeptal Taita.

„A není to jediná rána, mágu,“ pokračoval Meren urputně. „Z krvavých vod Nilu vylézají hordy ostnatých ropuch, které jsou velké a rychlé jako psi. Z bradavic, které pokrývají jejich hnusná těla, prýští smrdutý jed. Živí se zdechlinami zvířat. Ale ani to není všechno. Lidé říkají, velký Hór mě netrestej, že ty obludy napadají děti nebo i dospělé, kteří jsou staří nebo slabí a nemohou se bránit. A požírají je zaživa, dokud se nebohé oběti ještě svíjejí a křičí.“ Meren se odmlčel a zhluboka se nadechl. „Co se to děje s naší zemí? Jaká strašlivá kletba na nás byla uvalena, mágu?“

Dlouhá léta, která spolu prožili od válek s uchvatiteli a falešnými faraóny a od nástupu Nefera Setiho na dvojité trůn Horního a Dolního Egypta, stál Meren vždy Taitovi po boku. Byl jako jeho adoptivní syn, kterého kouzelník sám nemohl kvůli kastraci zplodit. Ne, Meren nebyl pouhým synem, jeho láska k starci překonávala svou silou i pokrevní pouto. Jeho bolest nyní Taitu dojímala, ačkoliv sám se cítil stejně.

„Proč taková hrůza musela potkat zemi, kterou milujeme, lid, který milujeme, krále, kterého milujeme?“ úpěl Meren.

Taita potřásl hlavou a dlouho mlčel. Pak se naklonil k Merenovi a sevřel mu paži nad loktem. „Bohové se zlobí,“ zašeptal.

„Proč?“ nechápal Meren. Mocný válečník a oddaný společník přemožen pověřčivou hrůzou se chvěl jako vyděšené dítě. „Jakého hříchu jsme se dopustili?“

„Odpověď na tuto otázku hledám od našeho návratu do Egypta. Obětoval jsem bohům a pátral jsem v hloubce širokého nebe po nějakém znamení, ale příčina božského hněvu mi dosud uniká. Jako kdyby ji halil jakýsi zhoubný příkrov.“

„Musíš tu odpověď najít, mágu! Pro faraóna, pro nás všechny,“ naléhal Meren. „Jenže kde ještě ji můžeš hledat?“

„Brzy se to dozvím, Merene. Proroci tuto situaci předpověděli. Odpověď mi přinese neočekávaný posel. Člověk či démon, zvíře nebo bůh. Možná se zjeví jako znamení na obloze, vepsána do hvězd. Ale dostane se mi jí zde, v Gallale.“

„Kdy, mágu? Není už příliš pozdě?“

„Možná ještě dnes v noci.“

* * *

Taita vstal jediným mrštným pohybem. Navzdory vysokému věku si uchoval pružnost mladého muže. Jeho hbitost a houževnatost přiváděly Merena v úžas i po letech, která strávil po jeho boku. Stařec uchopil hůl odloženou v rohu terasy a zlehka se o ni opřel, když se zastavil u paty schodiště a zahleděl se k vrcholu vysoké věže. Postavili ji pro něj vesničané a prací se zúčastnila každá rodina v Gallale - hmatatelný důkaz lásky a úcty, které cítili ke starému mágovi, jenž jim otevřel pramen sladké vody umožňující městu rozkvět a chránil je neviditelnou, leč mocnou silou svých kouzel.

Taita sledoval očima točité schodiště, které se táhlo po vnějším obvodu věže. Úzké stupně postrádaly zábradlí a vznášely se nad hlubinou. Stařec po nich vyrazil svižně jako kozorožec. Nedíval se pod nohy a bodcem hole lehce ťukal do kamene. Když dosáhl plošiny na vrcholu, usadil se tváří k východu na hedvábný modlíci kobereček. Meren vedle něj položil stříbrnou láhev a zaujal místo v pozadí - dost blízko, kdyby ho Taita potřeboval, ale dost daleko, aby nerušil mágovo soustředění.

Taita vytáhl z hrdla láhve kostěnou zátku a pomalu se napil hořké pálicí tekutiny. Brzy cítil, jak se mu z žaludku do všech svalů a nervů rozlévá teplo a zaplavuje jeho mysl pronikavou a křišťálově čistou září. Tiše si povzdechl a dovolil vnitřnímu oku své duše otevřít se pod tišícím účinkem drogy.

Předchozího dne pohltila starý měsíc temná obluda noci a nebe teď patřilo pouze hvězdám. Stařec se díval, jak se objevují podle své důležitosti v čele s nejjasnějšími a největšími. Brzy posely nebesa svou nespočetnou záplavou a zalily poušť stříbřitým přívitem. Taita studoval hvězdy celý život. Domníval se, že zná všechny, které lze poznat, a že jim rozumí. Nyní však prostřednictvím vnitřního oka dospíval k novému chápání jejich vlastností a polohy, jejich významu a postavení v nekonečném řádu vesmíru i v záležitostech lidí a bohů. Zejména jednu neobyčejně jasnou hvězdu dychtivě hledal. Věděl, že se nachází nejbližší k místu, kde seděl. Jakmile ji spatřil, všemi smysly mu projelo silné vzrušení; v ten večer se zdálo, že ona hvězda visí přímo nad věží.

Poprvé se objevila na obloze přesně devadesát dní po mumifikaci královny Lostris, v noci, která následovala po uložení zapečetěného sarkofágu do hrobky. Zjevila se jako zázrakem. Královna Taitovi před smrtí slíbila, že se k němu vrátí, a mág byl bytostně přesvědčen, že nová hvězda je naplněním její přísahy. Od té doby ho neopustila, po dlouhá léta byla jeho vůdčí hvězdou. Když zaklonil hlavu a podíval se na ni, cítil, jak se zoufalství, jež po Lostrisině smrti ovládlo jeho duši, zmírňuje.

Když teď na Lostrisinu hvězdu hleděl vnitřním okem, viděl, že ji obklopuje aura. V porovnání s těmi, které vyzařovaly z nebeských obrů, nebyla sice tak výrazná, zato se jí žádná nevyrovnala svou nádherou a

vznešeností. Taita cítil, jak láska k Lostris plápolá neztenčeným plamenem a hřeje ho na duši. Náhle ztuhl zděšením a žilami mu k srdci proudil chlad.

„Mágu!“ Meren vycítil změnu jeho nálady. „Co tě trápí?“ Položil Taitovi ruku na rameno, v druhé svíral rukojeť meče. Bolest nedovolila starci promluvit. Netrpělivě setřásl Merenovu dlaň a dál hleděl k obloze.

Od chvíle, kdy na ní naposled spočinul zrakem, Lostrisina hvězda několikanásobně zvětšila svůj normální objem. Její dříve jasná a intenzivní aura vybledla, konstantní zář se změnila v blikavé světélkování a chvíle se jako potrhávaná zástava poražené armády. I její obrys se zdeformoval - uprostřed se zúžila a na koncích protáhla.

Dokonce i Meren si změny všiml. „Tvoje hvězda! Něco se s ní stalo. Co to znamená?“ Věděl, jak je pro Taitu důležitá.

„To zatím nedokážu říct,“ zašeptal mág. „Nech mě o samotě, Merene. Vrať se domů a vyspi se. Nesmí mě nic rušit. Ráno pro mě můžeš přijít.“

Taita hvězdu hlídal, dokud s blížícím se svítáním nevybledla a nezmizela. Než se Meren vrátil, aby ho odvedl dolů, věděl, že Lostrisina hvězda je odsouzena k smrti.

Ačkoliv byl po probdělé noci unavený, nedokázal usnout. Představa umírající hvězdy mu zaplnila mysl a zmocnily se ho temné, zlověstné předtuchy. Poslední a nejstrašnější projev sil zla. Nejdřív morové rány, které zabíjely lidi i zvířata, a nyní strašlivý zhoubný nádor, jenž ničí hvězdy. Následujícího večera už Taita na věž nevystoupil. Místo toho odešel do pouště hledat útěchu. Ačkoliv Meren dostal přísný rozkaz, že nesmí svého pána sledovat, vydal se za ním, aby nad ním alespoň zpovzdálí držel ochrannou ruku. Taita jeho přítomnost pochopitelně vycítil a zmátl svého služebníka tím, že se zahalil kouzlem utajení. Nervózní Meren, obávající se o jeho bezpečnost, svého pána celou noc neúspěšně hledal. Když za úsvitu spěchal do Gallaly, aby zorganizoval záchrannou výpravu, našel mága sedět na terase starého chrámu.

„Zklamal jsi mě, Merene. Co je to s tebou? Po nocích se kdesi potuluješ a zanedbáváš své povinnosti,“ popíchl udatného válečníka. „A teď mě chceš dokonce mučit hladem. Zavolej tu novou služku, kterou jsi zaměstnal, a budeme doufat, že její kuchařské umění nezaostává za její hezkou tvářičkou.“

Přes den si nešel lehnout; seděl sám ve stínu na terase. Hned po večeři znovu vylezl na věž. Slunce kleslo za horizont jen o šířku prstu, ale Taita se rozhodl, že nesmí zmeškat ani vteřinu ze zšeřelých hodin, kdy vycházejí hvězdy. Přišla noc, rychle a pokradmu jako zloděj. Taita upíral oči k východu. Světýlka propichovala temnělý oblouk noční oblohy a pak se nad mágovou hlavou náhle objevila hvězda Lostris. S úžasem si všiml, že opustila své stálé místo v řetězu planet. Teď visela jako pohasínající lucerna nad gallalskou věží.

Přestala být hvězdou. Za těch pár hodin, co ji viděl zacházet, vybuchla do ohnivého mraku a rozpadala se zevnitř, obklopena hrozivě temnými parami a zalita vnitřními plameny, které ji pohlcovaly v mocné záři, jež osvětlovala noční klenbu.

Taita prožil dlouhou noc naplněnou čekáním a pozorováním. Zmračená hvězda neopustila svou pozici vysoko nad jeho hlavou. Za svítání pořád ještě blikala a následující noc se objevila na stejném nebeském stanovišti. Noc za nocí zůstávala upevněna na obloze jako tajemný maják, jehož strašidelné světlo natahuje prsty k nejvzdálenějším koutům nebes. Mraky doprovázející destrukci kolem ní vířily v divokém reji. Z centra hmoty občas vystřelil plamenný chvost, který vzápětí pohasl, aby po chvíli vyšlehl na jiném místě.

Za rozbřesku přišli ke starému chrámu vesničané a čekali, až je mág přijme k audienci ve stínu vysoké sloupové síně. Když Taita sestoupil z věže, tlačili se kolem něho a dožadovali se vysvětlení mohutné plamenné erupce, jež visela nad městem. „Ó mocný mágu, ohlašuje snad další pohromu? Copak Egypt ještě dost netrpěl? Vysvětli nám prosím to děsivé znamení.“ Nemohl jim však nabídnout slova útěchy. Jeho dosavadní usilovná studia jej na nepřírozené chovám Lostrisiny hvězdy ani v nejmenším nepřipravila.

Nový měsíc dorůstal do úplňku a jeho světlo tlumilo děsuplnou záři umírající hvězdy. Když zapadl, hvězda Lostris opět dominovala obloze a hořela tak jasně, že její nebeské družky bledly jako bezvýznamná tělesa. Jako přilákáno majákem se od jihu přihnalo mračno kobylek a sneslo se na Gallalu. Zdržely se dva dny a po jejich odletu nezůstalo na zdevastovaných závlahových polích jedině stéblo prosa, v holých korunách olivovníků se netřepetal jediný list. Větve granátových jabloní obalené roji žravého hmyzu popraskaly a ulámaly se. Ráno třetího dne se kobylky vznesly do vzduchu v obrovském bzučícím mraku a zamířily na západ k Nilu, aby přinesly zkázu dalším polím, která již tak trpěla nedostatkem vláhy po sedmi letech bez pravidelných záplav.

* * *

Egyptská země upadala a zmírala a její obyvatelstvo propadlo zoufalství.

Pak přišel do Gallaly další návštěvník. Objevil se za noci, ale plameny Lostrisiny hvězdy hořely jasně jako olejová lampa v posledním záchvěvu těsně před zhasnutím, takže Meren mohl ukázat Taitovi karavanu, když ji ještě od města dělilo několik mil.

„Ta nákladní zvířata přicházejí ze vzdálených krajů,“ poznamenal Meren. Velbloudi nepocházeli z Egypta a byli dosud natolik vzácní, že vzbudili jeho zájem. „Nejdou obvyklou karavanní cestou, míří sem rovnou z pouště. To je divné. Musíme se mít před nimi na pozoru.“ Cestovatelé z cizí země bez váhání našli cestu a

zamířili rovnou k chrámu, jako kdyby je vedl místní průvodce. Vodiči velbloudů přiměli zvířata ulehnout a prostranství ovládl hlučný zmatek typický pro karavanu rozbíjející ležení.

„Zajdi za nimi,“ požádal Taita mladšího společníka, „a zjisti o nich co nejvíc.“

Meren se vrátil, až když slunce stálo vysoko na obzoru. „Je jich dvacet, všechno sluhové a pomocníci. Říkají, že strávili mnoho měsíců na cestě, aby se s námi sešli.“

„Kdo je vede? Co ses o něm dozvěděl?“

„Ani jsem ho nezahlédl. Uložil se k odpočinku. Ten stan uprostřed tábora je jeho. Je vyroben z nejjemnější vlny. Všichni jeho muži o něm mluví s nejvyšší úctou a obdivem.“

„Jak se jmenuje?“

„Vlastně ani nevím. Mluví o něm jako o hitamovi, ale to snad není jméno. V jejich jazyce to slovo znamená *vynikající učenec*.“

„Co tedy ten člověk hledá?“

„Tebe, mágu. Přišel za tebou. Vůdce karavany se ptal jmenovitě po tobě.“

Taitu to nepřekvapilo. „Co máme k jídlu? Musíme toho hitamu řádně pohostit.“

„Kobylky a sucho nám toho moc nenechaly. Pár uzených ryb a kukuřice na několik slaných placek.“

„A co houby, které jsme včera nasbírali?“

„Ty shnilý a smrděly, takže jsem je musel vyhodit. Třeba bych našel něco ve vesnici.“

„Ne, své přátele s tím nebudeme otravovat. Už tak mají dost těžký život. Vystačíme s tím, co máme.“ Nakonec je zachránila velkomyslnost jejich hosta. Hitama přijal pozvání na večeři a po Merenovi, který mu je vyřizoval, poslal darem tučného mladého velblouda. Bezpochyby věděl, že místní obyvatelstvo trpí krutým hladem. Meren zvíře porazil a připravil opékanou kýtu. Zbytek masa postačí nejen pro hitamovo služebnictvo, ale po dlouhé době si naplní žaludky i vesničané.

Taita očekával návštěvníka na střeše chrámu. Nemohl se dočkat, až zjistí jeho totožnost. Titul napovídal, že bude jedním z mágů, možná opat nějaké sekty vzdělanců. Předtucha mu napovídala, že se může nadít významného odhalení.

Že by konečně posel, jehož příchod předpověděli proroci? Ten, na kterého tak dlouho čekám? ptal se sám sebe a pak se zachvěl - slyšel, jak Meren přivádí hosta po širokém kamenném schodišti.

„Dávejte pozor na svého pána, stupně jsou sešlapané a mohli byste nebezpečně uklouznout,“ varoval Meren nosiče, kteří po chvíli vystoupili na terasu. Pomohl jim položit nosítka se záclonami blízko k Taitově rohoži a pak postavil na nízký stolek mezi oběma muži stříbrnou mísu šerbetu s pomerančovou příchutí a dvě menší misky na pití. Když byl hotov, tázavě pohlédl na svého pána a mistra. „Přeješ si ještě něco, mágu?“

„Můžeš odejít a nechat nás o samotě, Merene. Zavolám tě, až budeme chtít večeřet.“ Taita nalil do misky šerbet a postavil ji k mezeře mezi závěsy, které kryly otvor nosítek a zatím zůstávaly zataženy. „Buď pozdraven a vítěj. Přinášíš čest mému domovu,“ zamumlal ke svému neviditelnému hostu. Odpovědi se nedočkal, a tak zaměřil sílu vnitřního oka na palankýn. Udivilo ho, že za hedvábnou oponou nespasil ani náznak aury živoucí bytosti. Ačkoliv prohlédl vnitřní prostor velmi pečlivě, nepostřehl sebeslabší známku života, jen sterilní prázdnotu. „Je tam někdo?“ Rychle vstal a přistoupil k nosítkům. „Mluv!“ zavelel. „Co je tohle za ďábelský kousek?“

Prudce rozhrnul závěs a překvapeně ustoupil. Na polštářované podlaze seděl se zkříženými nohama muž otočený obličejem k němu. Jeho na kost vyhublé tělo halila pouze šafránově žlutá bederní rouška. Měl holou hlavu a vyschlou kůži tak svráštělou, jako by ji právě svlékl had. Obličej připomínal mumii, ale jeho vážný výraz dodával rysům tváře vnitřní krásu.

Taita nedokázal zadržet slova, která se mu drala na jazyk. „Nemáš auru!“ zvolal.

Hitama lehce sklonil hlavu. „Ty také ne, Taito. Nikdo z nás, kdo jsme se vrátili z chrámu bohyně Saraswati, nevyzařuje rozpoznatelnou auru. Část svého lidství jsme nechali u Kashyapa, nosiče lampy. Tento nedostatek nám dovoluje poznat jeden druhého.“

Taita se nad těmito slovy krátce zamyslel. Hitama v podstatě zopakoval, co mu řekla matka představená.

„Kashyap je mrtev a jeho místo před tváří bohů zaujala žena. Velekněžka Samana. Od ní vím, že nás zasvěcenců je víc. Ty jsi však první, s kým jsem se potkal.“

„Daru vnitřního oka se dostalo pouhé hrstce smrtelníků a z toho mála nás zbylo jen pár. Náš počet byl zredukován - ze zlověstného důvodu, který ti v patřičné chvíli vysvětlím.“ Odsunul se a udělal na podušce vedle sebe místo. „Pojď a sedni si vedle mě, Taito. Sluch už mě zrazuje a máme si hodně o čem povídat, ovšem náš čas se povážlivě krátí.“ Návštěvník přešel z lámané egyptštiny do jazyka tenmass, řeči zasvěcenců, kterou dokonale ovládal. „Musíme zachovat diskrétnost.“

„Jak jsi mě našel?“ zeptal se Taita stejným jazykem, když se usadil vedle hosta.

„Přivedla mě hvězda.“ Starý věštec pozvedl tvář k východní obloze. Setmělo se a nebeská kopule nad nimi majestátně zářila. Lostrisina hvězda stále visela přímo v nadhlavníku, ale už ztratila pevné jádro. Stal se z ní pouhý oblak žhnoucích plynů, jehož páry po dlouhých keříčkovitých cárech odfoukával sluneční vítr.

„Byl jsem si dobře vědom svého intimního spojení s tou hvězdou,“ zamumlal Taita.

„A měl jsi k tomu pádný důvod,“ ujistil ho cizí stařec záhadně. „S tou hvězdou je spjat tvůj osud.“

„Jenže teď nám umírá před očima.“

Věkovitý mudrc sledoval pohledem směr, kterým ukazovaly Taitovy rozechvělé prsty. „Nic neumírá. To, co nazýváme smrt, je jenom změna stavu. Zůstane s tebou navždy.“

Taita se nadechl, ale než mu ze rtů splynulo *Lostris*, návštěvník ho gestem zarazil.

„Nevyslovuj její jméno nahlas. Mohl bys ji tím prozradit nepřátelům, kteří vám chtějí ublížit.“

„Její jméno je tedy mocným kouzlem?“

„Beze jména nemůže existovat žádná bytost. I bohové je potřebují. Pouze Pravda je bezejmenná.“

„A Lež,“ doplnil Taita, ale stařec zavrtěl hlavou.

„Lež se jmenuje Ahriman.“

„Když už jsme u jmen - ty moje znáš, ale já ohledně tvého tápu v temnotě.“

„Jsem Demeter.“

Taita to jméno okamžitě poznal. „Demeter je jeden z polobohů. Jsi to ty?“

„Jak vidíš, jsem obyčejný smrtelník.“ Pozvedl ruce rozklepané paralýzou. „Jsem dlouhověký jako ty Taito. Žiji už nadměrně dlouho, ale naštěstí brzy zemřu. Už teď umírám. A až přijde tvůj čas, budeš mě následovat. Nikdo z nás není polobůh. Nепatříme mezi blahoslavené nesmrtelné.“

„Tak rychle mě nesmíš opustit, Demetere, vždyť jsme se teprve setkali,“ protestoval Taita. „Tak dlouho jsem na tebe čekal! Tolik se toho od tebe musím dozvědět! Jistě právě kvůli tomu jsi mě vyhledal. Přece jsi sem nepřišel zemřít!“

Demeter pokýval hlavou na souhlas. „Zůstanu s tebou, dokud budu moci, ale jsem už sešlý věkem a vyčerpaný neustálým pronásledováním silami Lži.“

„Nesmíme tedy ztratit ani hodinu z času, který nám byl vyměřen. Pouč mě,“ požádal Taita skromně. „Ve srovnání s tvou učeností jsem jako malé dítě.“

„Už jsme začali,“ opáčil Demeter.

* * *

„Čas je stejná řeka jako ta nad námi.“ Demeter zvedl obličej k Oceánu, nekonečné řece hvězd, která plynula nebesy od obzoru k obzoru. „Nemá začátek a nemá konec. Přede mnou byl jiný, stejně jako před ním žila nespočetná řada jeho předchůdců. Vložil břímě povinnosti na má bedra jako božský štafetový kolík, který jeden běžec předává druhému. Někteří jej donesou dál než ostatní. Můj běh se blíží ke konci, protože už jsem pozbyl síly. Teď musím kolík předat tobě.“

„Proč mně?“

„Tak bylo stanoveno a my nemůžeme toto rozhodnutí ani zpochybňovat, ani se mu protivit. Musíš mi otevřít svou mysl, Taito, a převzít, co ti mám předat. Je však mou povinností tě varovat, že to bude jedovatý dar. Jakmile ho obdržíš, možná už nikdy nezakusíš slastný klid, protože na svých ramenou poneseš veškeré utrpení a bolesti světa.“

Mezi oběma muži se rozhostilo mlčení, v němž Taita přemýšlel o neradostných perspektivách. Nakonec si povzddechl. „Odmítl bych, kdybych mohl. Pokračuj, Demetere, neboť proti nevyhnutelnému nemohu bojovat.“

Demeter přikývl. „Věřím, že uspěješ tam, kde jsem já tak žalostně zklamal. Staneš se hlídačem brány v pevnosti Pravdy a budeš ji střežit proti zuřivým útokům přísluhovačů Lži.“

Do Demeterova šepotu pronikla odvaha a mluvil s o to větší naléhavostí. „Hovořili jsme o bozích a polobozích, o adeptech a blahoslavených nesmrtelných. Na základě toho soudím, že těmto věcem již dostatečně hluboce rozumíš. Mohu ti toho však říci mnohem víc. Od počátku věků, od dob Velkého chaosu, byli bohové neustále povyšováni a zase sráženi. Bojovali mezi sebou i proti služebníků Lži. Titány, starší bohy, svrhli bohové olympští. I ti postupem času zeslábli. Nikdo v ně nevěří, nikdo se k nim nemodlí. Nakonec budou poraženi a nahradí je mladší božstva - a pokud neuspějeme, mohou je vystřídat zhoubné síly Lži.“ Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval pevnějším hlasem. „Tyto vzestupy a pády božských dynastií jsou řízeny univerzálně platnými a neměnnými přírodními zákony, které vnesly řád do Velkého chaosu. Těmito zákony se řídí celý náš vesmír. Ovládají stoupání moře při přílivu a jeho pokles při odlivu. Upravují střídání dne a noci. Řídí a ovládají vítr a bouře, sopky a zemětřesení, vzestupy a pády říší, dokonce tok času. Bohové jsou pouhými služebníky Pravdy. Nakonec pak zůstane jen Pravda a Lež.“ Demeter se náhle ohlédl za sebe, v obličeji výraz rezignované melancholie. „Cítíš to, Taito? Slyšíš to?“

Taita musel vyburcovat všechny smysly, aby postřehl tiché šelestění vzduchu, které připomínalo mávnutí křídel supa usedajícího k hostině na mrtvém zvířeti. Němě přikývl, příliš pohnutý, aby dokázal promluvit. Přítomnost velkého zla jako by ho ochromila. Zmobilizoval veškeré duševní síly, aby se mu dokázal postavit.

„Už je tady s námi.“ Demeter ztišil hlas, mluvil s potížemi a těžko popadal dech, jako by mu plíce drtila tíha všeho zla na zemi. „Cítíš její pach?“ zeptal se.

Taita nasál vzduch rozšířeným chřípím a zachytil neznatelný zápach zkaženosti a rozkladu, nemocí a hnijícího masa, morových výparů a obsahu vyhřezlých střev. „Cítím ji a vnímám ji,“ odpověděl.

„Hrozí nám velké nebezpečí.“ Demeter se natáhl k Taitovi. „Spojme ruce!“ zavelel. „Odoláme jí pouze společnými silami.“

Jakmile se jejich prsty dotkly, přeskočila mezi nimi intenzivní modrá jiskra. Taita potlačil prvotní impulz, který jej nutil uškubnout rukou a přerušit kontakt. Sevřel Demeterovy dlaně ve svých a pevně je držel. Mezi oběma muži se přelévala síla. Zhoubný vliv pomalu slábl, zlo se vzdalovalo a mohli zase volně vydechnout.

„Bylo to nevyhnutelné,“ povzdechl si Demeter rezignovaně. „Posledních několik století - poté, co jsem unikl z pavučiny jejích kouzel a půvabů - mě usilovně hledala. Avšak když jsme se teď spojili, vytvořili jsme takovou přehradu duševní energie, že ji dokázala i z obrovské vzdálenosti rozpoznat, stejně jako žralok vycítí hejno sardinek dlouho před tím, než je uvidí.“ Se smutkem v očích se podíval na Taitu, který jej stále držel za ruce. „Mým prostřednictvím nyní ví i o tobě, Taito. Ale kdybych zde nebyl, dozvěděla by se o tobě jinak. Pachová stopa, kterou zanecháváš v kosmickém větru, je silná a ona je nejdravější predátor.“

„Říkáš *ona*? Kdo je ta žena?“

„Říká si Eos.“

„To jméno jsem už slyšel. Žena jménem Eos navštívila před více než padesáti generacemi chrám bohyně Saraswati.“

„Je to tatáž žena.“

„Eos je starobylá bohyně úsvitu, sestra slunečního boha Héliá,“ řekl Taita. „Byla to nenasytná nymfomanka, kterou rozdrtily mlýnské kameny bojů mezi Titány a Olympany.“ Zavrtěl hlavou. „Tohle musí být jiná Eos.“

„Máš pravdu, Taito. Je to jiná Eos. Ta naše je přísluhovačkou Lži. Je to ta největší podvodnice, uzurpátorka, zrádkyně, zlodějka, požíračka dětí. Přivlastnila si totožnost starověké bohyně a osvojila si všechny její nectnosti, zatímco dobré vlastnosti odhodila.“

„Mám tomu rozumět tak, že Eos přežila padesát generací? To by znamenalo, že je jí přes dva tisíce let!“ zdůraznil Taita pochybovačně. „Co je zač? Smrtelná žena? Nesmrtelná bohyně?“

„Na počátku to byla smrtelná žena. Před dlouhými lety sloužila jako velekněžka v Apollónově chrámu v Tróji. Když město dobyli Sparťané, unikla drancování a převzala jméno Eos. Pořád byla člověkem, ale nenacházím slov, abych popsal, co se z ní stalo potom.“

„Samana mi v chrámu ukázala starý nápis, který zaznamenává návštěvu ženy z Tróje,“ vzpomněl si Taita.

„To byla ona. Opat Kurma jí dal dar vnitřního oka. Věřil, že je vyvolená. Eosina schopnost podvádět a skrývat své pravé úmysly je tak dokonale vyvinutá, že ošálila i Kurmu, velkého mudrce a učence. Ani on ji neprohlédl.“

„Pakliže je Eos ztělesněním všeho zla, zajisté je naší povinností ji vyhledat a zničit.“

Demeter se smutně usmál. „Tomuto cíli jsem zasvětil celý svůj dlouhý život, ale ona je prohnaná jako ďábel a nepolapitelná jako vítr. Nevyzaňuje žádnou auru. Dokáže se uchránit kouzly, která dalece překonávají mé znalosti okultních věd. Klade pasti a léčky, do nichž chytá ty, kteří ji hledají. Snadno se pohybuje z jednoho kontinentu na druhý. Kurma pouze zvýšil její sílu a moc. Nicméně jednou jsem uspěl a našel jsem ji.“ Demeter se vzápětí opravil: „Není to tak docela pravda. Nenašel jsem ji. Ona mě vyhledala.“

Taita se dychtivě předklonil. „Ty to zlověstné stvoření znáš? Setkal ses s ní tváří v tvář? Pověz mi, Demetere, jak vypadá?“

„Je-li ohrožena, dokáže měnit svůj vzhled jako chameleon. Mezi její nespočetné nectnosti však patří marnivost. Neumíš si ani představit krásu, kterou na sebe může vzít. Omračuje smysly a vzpírá se rozumu. V takové podobě jí žádný muž neodolá. Pohled na ni srazí i tu nejvznešenější duši na úroveň zvířete.“ Odmlčel se a oči se mu zakalily smutkem. „Navzdory náročnému výcviku adepta jsem nedokázal potlačit základní lidské pudy. Ztratil jsem schopnost rozpoznat a uvědomit si následky svého konání. V té chvíli pro mě neexistovalo nic než ona. Ovládla mě nezřízená touha. Pohrávala si se mnou jako podzimní vítr s uschlým listem. Pro mne to bylo, jako kdyby mi dala úplně všechno, každé potěšení dostupné na této zemi. Dala mi své tělo.“ Tiše zasténal. „I teď mě pouhá vzpomínka přivádí na pokraj šílenství. Každá oblina a kyprá křivka, okouzlující otvor a voňavá štěrbina... Ani jsem se nesnažil jí odolat, protože to by nedokázal žádný smrtelník.“ Demeterovy bledé rysy ožily vzrušenou červení.

„Před chvílí jsi, Taito, poznamenal, že původní Eos byla neukojitelná nymfomanka. Jistě tomu tak bylo, protože ta druhá Eos její choutky ještě překonává. Když svého milence líbá, vysává z něj životní sílu, jako když ty nebo já sajeme šťávu ze zralého pomeranče. Když přijme muže mezi své nohy při tom nádherném, leč pekelném páření, zbavuje ho samotné podstaty jeho osobnosti. Připravuje jej o jeho duši, která je ambrózií, již se živí. Je jako obludný upír, který saje lidskou krev. Za oběti si vybírá jen vyšší bytosti, muže a ženy *dobré* v tom pravém smyslu slova, služebníky Pravdy, mágy vynikající pověsti nebo proroky obdařené milostí bohů. Jakmile svou oběť vyčenení, pronásleduje ji stejně neúnavně, jako když rys štve jelena. Je všežravec. Nezáleží jí na věku nebo vzhledu, na tělesné křehkosti či znetvoření. Její chuť se neukájí masem, nýbrž duší. Požírá mladé i staré, muže i ženy. Jakmile je polapí do svých jemných sítí a zotročí si je, vysaje z nich nashromážděnou moudrost, vědomosti a zkušenosti. Saje je z jejich úst prostřednictvím svých proklatých polibků. Saje je z jejich beder při svém odporném objetí. A zanechá jen prázdnou slupku.“

„Podobnou tělesnou výměnu jsem již viděl,“ podotkl Taita. „Když Kashyap došel na konec života, předal svou moudrost a učenost Samaně, kterou si zvolil za svého nástupce.“

„Jenže to, co jsi viděl, byla dobrovolná výměna. Obscenní akt, který předvádí Eos, není nic jiného než totální znásilnění, tělesná invaze a dobytí duše. Je ničitelka těl a požíračka duší.“

Taita zůstal hodnou chvíli jako omráčený. Nakonec se zeptal: „Říkáš, že si bere staré a nemocné? Muže a ženy? Že je jí jedno, jestli jsou zdraví, nebo zmrzačení? Jak se páří s těmi, kdo již nejsou schopni tělesného spojení?“

„Vládne mocí a schopnostmi, které my, ač adepti, nedokážeme pochopit, natož napodobit. Vyvinula a zdokonalila umění regenerovat chybějící nebo slabé části těl svých obětí, byť pouze na jediný den, který jí stačí, aby je následně zničila tím, že jim vymaže mysl a připraví je o podstatu bytí.“

„Němčině pořád jsi neodpověděl na mou původní otázku, Demetere. Co je zač? Smrtelná žena? Nesmrtelná bohyně? Zná vzácná krása, jíž se dokáže odít, nějaké meze? Copak není tak zranitelná zubem času a útrapami věku jako ty nebo já?“

„Moje odpověď na tvou otázku, Taito, zní tak, že nevím. Klidně to může být nejstarší žena na světě.“ Demeter rozpráhl paže v bezmocném gestu. „Zdá se však, že objevila tajemství nějaké moci, kterou dříve vládli pouze bohové. Činí to z ní bohyní? To nevím. Možná není nesmrtelná, ale její věk rozhodně překonává lidské rozměry.“

„Co navrhuješ, Demetere? Jak ji můžeme vystopovat do jejího doupěte?“

„Už tě našla. Vzbudil jsi její obludné choutky. Nemusíš ji hledat. Už po tobě jde. Přisaje se k tobě.“

„Demetere, já už jsem dávno imunní proti všem pokušením a nástrahám, které mi může žena - i tohle ďábelské stvoření - položit do cesty.“

„Chce tě a musí tě dostat. My dva však pro ni představujeme hrozbu.“ Stařec se nad svým vlastním prohlášením na chvíli zamyslel. „Ode mě si již vzala prakticky všechno, co jsem jí mohl dát. Bude se mě chtít zbavit a tebe izolovat, ale současně se musí postarat, aby se ti nic nestalo. Sám jí ovšem budeš jen těžko odolávat. Spojenými silami ji snad dokážeme zahnat a možná i podrobit její údajnou nesmrtelnost zkoušce.“

„Jsem rád, že tě mám po mém boku,“ řekl Taita.

Demeter hned neodpověděl; pozoroval Taitu s podivným, novým výrazem v obličeji. Nakonec se tiše zeptal: „Necítíš strach? Předtuchu katastrofy?“

„Ne. Věřím, že společně můžeme uspět,“ odvětil Taita.

„Vzal jsi v úvahu mé vážné varování. Chápeš, proti jaké moci se postavíme. A přesto neváháš. Nechováš žádné pochyby, ty, jenž jsi nejmoudřejším z lidí. Jak to vysvětlíš?“

„Vím, že je to nevyhnutelné. Musím se jí postavit s odvahou a statečným srdcem.“

„Taito, nahlédni do nesmírných hlubin své duše. Postřehneš v sobě radostné vzrušení? Kdy ses naposled cítil tak silný a vitální?“

Taita nasadil zamyšlený výraz a mlčel.

„Musíš k sobě být absolutně upřímný, Taito. Cítíš se jako bojovník, jenž kráčí do bitvy, kterou nemusí přežít? Nebo nacházíš ve svém nitru jiné, nežádoucí emoce? Nemáš chuť mávnout rukou nad všemi následky jako mladík, který spěchá na schůzku s milenkou?“

Taita stále mlčel, ale výraz jeho tváře se změnil. Lehký ruměnek vybledl, v očích se objevil střízlivý pohled. „Nebojím se,“ řekl nakonec.

„Odpověz mi po pravdě. Tvoje mysl se hemží chlípnými představami a přetéká podvědomou touhou, je to tak?“ Taita zamhouřil oči a zaťal zuby. Demeter nelítostně pokračoval: „Už tě nakazila svým zlem. Omotala tě svými pokušitelskými kouzly. Pokříví tvůj úsudek. Brzy začneš pochybovat, že je zlá. Brzy ti bude připadat vznešená a ctnostná jako žádná jiná žena. Naopak já se ti budu zdát jako ztělesnění zla, jako kazisvět, který štví tvou mysl proti ní. Až se to stane, ona uspěje - rozdělí nás a mě zahubí. A ty se jí pokorně a z vlastní vůle podvolíš. Bude triumfovat nad námi oběma.“

Taita se otrásl, jako by ze sebe setřepával roj jedovatého hmyzu. „Promiň, Demetere!“ zvolal. „Teď, když jsi mě varoval před tím, co děláš, cítím, jak ve mně vzrůstá vyčerpávající slabost. Ztrácel jsem kontrolu nad svými myšlenkami a svým zdravým úsudkem. Co říkáš, je pravda. Pronásleduje mě podivná touha. Velký Hóre, ochraňuj mě!“ zasténal. „V životě by mě nenapadlo, že ještě někdy zakusím takovou bolest. Domníval jsem se, že muka tělesné touhy jsem odložil v dávné minulosti.“

„Protichůdné emoce, které na tebe útočí, nevyvěrají z tvé moudrosti a intelektu. Jde o infekci ducha, o jedovatý šíp vystřelený z luku velké čarodějnice. Kdysi mě pronásledovala úplně stejně. Vidíš, do jak ubohého stavu mě dostala. Naučil jsem se však, jak přežít.“

„Teď to nauč ty mě. Pomoz mi, abych jí dokázal odolat, Demetere.“

„Nevědomky jsem k tobě Eos dovedl. Věřil jsem, že jsem jí unikl, jenže ona mě využila jako loveckého psa, který vyčenichal tvou stopu a dovedl ji k tobě, její příští oběti. Nyní musíme stát bok po boku jako jedna bytost. Jedině tak můžeme doufat, že přečkáme její nápory. Především však musíme opustit Gallalu. Nesmíme se dlouho zdržovat na jednom místě. Nebude-li s jistotou vědět, kde se právě nacházíme, nedokáže na nás tak snadno soustředit svou moc. Musíme kolem sebe trvale rozprostřít oponu utajení a zakrýt tak své pohyby.“

„Merene!“ zvolal Taita naléhavě. Bojovník spěšně přiběhl ke svému pánovi. „Jak rychle můžeme být připraveni na odchod z Gallaly?“

„Ihned přivedu koně. Ale kam půjdeme, mistře?“

„Do Théb a do Karnaku,“ odpověděl Taita a podíval se na Demetera.

Stařec souhlasně přikývl. „Musíme využít všechny dostupné zdroje, tělesné i duševní.“

„Faraón je miláček bohů a nejmocnější z lidí,“ přitakal Taita.

„A ty jsi nejpřednější z jeho oblíbenců,“ řekl Demeter. „Musíme odjet ještě dnes v noci a vyhledat ho.“

Taita jel na Vichřici a Meren hned za ním na jednom z koní, které přivedli z plání Ecbatany, Demeter ležel v nosítkách kymácejících se vysoko na hřbetě velblouda vedle Taity. Závěsy nosítek byly odhrnuty a oba mágové mohli nerušené rozmlouvat v tichých zvucích doprovázejících pohyb karavany - cinkání postrojů, šustění kopyt v písku, volání sluhů a strážných. V noci se dvakrát zastavili, aby si odpočinuli a napojili zvířata. Při každé zastávce Taita s Demeterem provedli kouzlo utajení. Jejich spojené síly byly úžasné a opona, kterou utkali, se zdála neprostupná. Přesto pokaždé propátrali vnitřním zrakem noční poušť a nasedli a vyjeli teprve tehdy, když nezaregistrovali zhoubnou přítomnost Eos.

„Pro tuto chvíli nás ztratila, ale nebezpečí stále hrozí. A nejvíc když spíme. Neměli bychom spát oba současně,“ radil Demeter.

„Už nikdy nesmíme polevit v ostražitosti,“ potvrdil Taita. „Budu se mít na pozoru před lehkovážnými chybami. Podcenil jsem našeho nepřítele a dovolil jsem Eos, aby mě zastihla nepřipraveného. Stydím se za svou slabost a hloupost.“

„Moje vina je stonásobně větší než tvoje,“ přiznal Demeter. „Obávám se, že mých sil valem ubývá, Taito. Měl bych tě vést, ale chovám se jako novic. Další pochybení si už nemůžeme dovolit. Musíme vypátrat slabinu naší protivnice a tam na ni zaútočit, ovšem tak, abychom sami sebe neodhalili.“

„Navzdory všemu, co jsi mi o ní řekl, jsou mé znalosti a chápání Eos žalostně nedostatečné. Musíš si vzpomenout na každý detail, který jsi o ní za svého utrpení zjistil, bez ohledu na to, jak triviální nebo bezvýznamný ti připadá,“ nabádal Taita svého druha. „Jinak proti ní budu stát jako slepý, zatímco ona bude mít na své straně všechny výhody.“

„Ty jsi z nás dvou ten silnější,“ namítl Demeter. „Ale máš pravdu. Vzpomeň si, jak bleskurychle zareagovala, když jsme se my dva setkali a ona rozpoznala naše spojené síly. Během několika hodin po našem setkání si nás mohla v klidu prohlédnout. Od této chvíle na mě bude útočit ještě neúnavněji a divoceji. Neoddechne si, dokud ti nepředám vše, co jsem se o ní dozvěděl. Nevíme, jak dlouho spolu pobudeme, než mě zabije nebo mezi nás vrazí klín. Každá hodina má nezměrnou cenu.“

Taita přikývl. „Pak tedy začneme s tím nejdůležitějším. Víím, kdo je a odkud přišla. Teď musím zjistit, kde se zdržuje. Kde je, Demetere? Kde ji můžeme najít?“

„Od svého útěku z Apollónova chrámu - před dávnými věky, když Agamemnon a jeho bratr Menelaos dobyli Tróju - se skrývala v mnoha doupatech.“

„Kde se odehrálo tvé osudové setkání s ní?“

„Na ostrově v Prostředním moři, který se od té doby stal opěrným bodem mořského lidu, národa korzárů a pirátů. Tehdy žila na svazích velké kouřící hory, kterou pojmenovala Etna, sopky, jež plivala oheň a síru a chrlila do nebes oblaka jedovatého kouře.“

„To už je dávno.“

„Staletí před tím, než jsme se ty nebo já narodili.“

Taita se suše zasmál. „Tak to je opravdu dávno.“ Jeho výraz ztuhl. „Myslíš, že Eos pořád žije na Etně?“

„Už tam není,“ odpověděl bez váhání Demeter.

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Když jsem se osvobodil z jejího zajetí, mé otřesené tělo se potácelo na pokraji hrobu, mysl byla vykořeněná a fyzické síly mě zcela opustily v důsledku utrpení, které jsem musel od ní snášet. Držela mě jen málo přes deset let, ale každý rok jsem zestárl o celé věky. Přesto jsem dokázal využít mohutné sopečné erupce, která zakryla můj útěk. Pomohli mi také kněží malého bezvýznamného boha, jehož chrám stál v údolí pod východním svahem Etny. Ti mě v chatrném člunu propašovali přes úzký průliv na pevninu a odvedli mě do dalšího chrámu své sekty, ukrytého v horách. Tam mě světili do péče svých bratrů. Svatí kněží mi pomohli obnovit zbytky sil, které jsem potřeboval, abych přemohl mimořádně zhoubné kouzlo, jež za mnou Eos vyslala.“

„Nemohl jsi ho obrátit proti ní?“ zajímal se Taita. „Nemohl jsi ji zranit jejím vlastním kouzlem?“

„Zdá se, že podlehla sebeuspokojení, protože podcenila mé zbývající síly a chránila se jen nedostatečně. Namířil jsem protiúder na její esenci, kterou jsem rozeznal vnitřním okem. Měl jsem ji blízko po ruce. Dětila nás jen mořská úžina. Protiútok vyšel a tvrdě jsem ji zasáhl. Éter ke mně donesl ozvěnu bolestného výkřiku. Potom zmizela a já jsem krátce věřil, že jsem ji zničil. Mí hostitelé se diskrétně zeptali svých bratrů z chrámu pod Etnou. Od nich jsme se dozvěděli, že se Eos ztratila a že její doupě je prázdné. Neztrácel jsem čas a snažil jsem se využít svého vítězství. Jakmile jsem se cítil dost silný, opustil jsem útočiště v horách a odcestoval jsem na nejvzdálenější okraj světa, na ledový kontinent, co nejdál od Eos. Po dlouhém hledání jsem objevil místo, kde jsem mohl v klidu a pokoji ulehnout, stále vyděšený jako žába pod kamenem. Ještě že jsem to udělal. Zakrátko, o necelých padesát let později, jsem pocítil, že můj nepřítel, Eos, povstal k novému životu. A její moc jako by mnohonásobně vzrostla. Éter kolem mě šuměl ostrými šípy, které za mnou naslepo vrhala. Nedokázala mě přesně zaměřit, a ačkoliv řada hrotů prolétla těsně vedle místa, kde jsem ležel, žádný mě nezasáhl. Od té doby jsem každý den bojoval o přežití a hledal toho, kdo nastoupí po mně. Nedopustil jsem se té chyby, že bych se proti jejím útokům bránil. Pokaždé, když jsem cítil, že se blíží, přesunul jsem se do jiného úkrytu. Nakonec jsem si uvědomil, že na zemi existuje jediné místo, kde mě nebude už nikdy hledat. Vrátil jsem se tajně na Etnu a skryl jsem se v jeskyních, které jí kdysi sloužily za obydlí a mně za žalář. Ozvěna její

kruté přítomnosti zůstávala tak silná, že zamaskovala mou ochablou tělesnou schránku. Schovával jsem se v útrokách sopky, dokud jsem nevycítil, že její zájem o mě konečně opadl. Možná uvěřila, že jsem zahynul, nebo se domnívala, že mě připravila o mou sílu, takže už pro ni nepředstavuji žádnou hrozbu. Čekal jsem ve vši tichosti až do onoho radostného dne, kdy se éter rozechvěl tvou přítomností. Když ti totiž velekněžka bohyně Saraswati otevřela vnitřní oko, vznikla v éteru silná porucha, která se jako vlnění rozlehla do všech koutů světa. A pak se mi zjevila hvězda, kterou jsi přisuzoval Lostris. Posílen jsem se odhodlal vyrazit na cestu a hvězda mě dovedla k tobě.“

Demeter domluvil a Taita dlouho mlčel. Seděl na Vichřici a pohupoval se v rytmu její klidné chůze. Přetáhl si kapuci tuniky přes hlavu a ponechal jen úzkou mezeru pro oči. „Když tedy není na Etně,“ řekl nakonec, „kde potom je, Demetere?“

„Už jsem ti řekl, že nevím.“

„Musíš to vědět, i když si myslíš, že ne,“ namítl Taita. „Jak dlouho jsi s ní žil? Říkáš deset let?“

„Deset let,“ potvrdil Demeter. „Každý rok trval jako celá věčnost.“

„Takže ji znáš lépe než kterýkoliv žijící člověk. Absorboval jsi část její osobnosti, zanechala své stopy na tobě i v tobě.“

„Ona ode mě jen brala, nic mi nedala,“ opáčil Demeter.

„I ty sis od ní něco vzal, i když jistě ne ve stejné míře. Žádné spojení mezi mužem a ženou totiž není zcela jalové. Když už nic jiného, něco ses o ní dozvěděl. Možná jsou tyto vědomosti tak bolestné, že jsi je ukryl dokonce sám před sebou. Dovol, abych ti pomohl oživit paměť.“

Taita na sebe vzal roli krutého inkvizitora. Nebral nejmenší ohled na vysoký věk vyslýchaného, na jeho tělesnou slabost ani na duševní utrpení, které mu působil. Snažil se z něj vydolovat každou, i tu nejvážnější a nejhluběji ukrytou vzpomínku na velkou čarodějnici. Den za dnem plnil nešťastníkovu mysl, aniž přerušili cestu. Putovali jen v noci, aby unikli nelidskému žáru pouště pod žhavým sluncem, a za svítání stavěli tábor. Jakmile byl vztyčen Demeterův stan, uchýlili se do něj a Taita pokračoval ve výslechu. Postupně v něm sílily obdiv a láska k starci, který toho tolik vytrpěl, a aby přežil dlouhodobé zajetí ve spárech Eos, musel projevit mimořádnou odvahu a sáhnout až na dno sil. Nepřipustil však, aby jej lítost a soucit odvrátily od úkolu, který si předsevzal.

Konečně se zdálo, že už se od Demetera nemůže nic dozvědět. Přesto nebyl Taita spokojený. Dosavadní poznatky mu připadaly povrchní a nepodstatné.

„Existuje kouzlo, které praktikují babylonští kněží boha Ahury Maasdy,“ řekl Demeterovi. „Dokážou uvést člověka do tranzu, který se podobá samotné smrti. A potom nasměrují jeho mysl do velkých dálek v čase i prostoru, až ke dni jeho narození, takže si zřetelně vzpomene na každý detail svého života, na každé slovo, které pronesl či slyšel, na každý hlas a každý obličej.“

„Ano,“ souhlasil Demeter. „Slyšel jsem o tom. Ovládáš toto umění, Taito?“

„Důvěřuješ mi? Vydáš se mi na milost?“

Demeter zavřel oči v unavené rezignaci. „Už ve mně nic nezbylo. Jsem jako vyždímaný citron, z něhož jsi vysál poslední kapku šťávy stejně hladově jako ta čarodějnice.“ Přejel si kostnatou rukou, připomínající dravci pařát, obličej a promasíroval si oči. Pak je otevřel. „Podvolím se ti. Obestři mě tím kouzlem, jestli to dokážeš.“

Taita mu podržel zlatý Lostrisin amulet před očima a nechal jej pomalu houpat na řetízku. „Soustřeď se na zlatou hvězdu a všechny ostatní myšlenky vypuď z hlavy. Nevidíš nic než hvězdu, neslyšíš nic než můj hlas. Jsi do hloubi duše unavený, Demetere. Chce se ti spát. Usínáš. Nechť ti spánek zakryje hlavu jako jemná kožešinová přikrývka. Spi, Demetere, spi...“

Stařec se pomalu uvolnil. Víčka se mu zachvěla a znehybněla. Ležel jako mrtvý na márách a zlehka pochruoval. Jedno z víček se pozvedlo a oko pod ním se otočilo, takže bylo vidět jen bělmo, neprůhledné a slepé. Upadl do hlubokého tranzu, ale když mu Taita položil otázku, odpovídal. Tenký hlas zněl slabě a zastřeně.

„Vrať se, Demetere, vrať se podél řeky času.“

„Ano,“ odpověděl Demeter poslušně. „Léta kolem mě plynou... zpátky, zpátky, zpátky...“ Hlas nabyl na síle a rozhodnosti.

„Kde jsi teď?“

„Stojím u E-temen-an-ki, u samotných základů země a nebes,“ zaznělo mladistvým, vitálním hlasem.

Taita zmíněnou budovu velmi dobře znal. Stála, obrovská a vznešená, v centru Babylonu. Stěny vytvarované do podoby pyramidy měla z glazovaných cihel zkrášlených všemi barvami země a oblohy. „Co vidíš, Demetere?“

„Vidím velký otevřený prostor v samotném středu světa, vidím osu země a nebes.“

„Vidíš také zdi a vysoké terasy?“

„Zdi zde nejsou, vidím však dělníky a otroky. Je jich tu jako mravenců v hlíně a kobylek na obloze. Slyším jejich hlasy.“ Pak začal Demeter mluvit mnoha jazyky, hlaholem všeho lidstva. Taita některé z nich poznal, jiné mu byly cizí. „Postavme věž, která svou výškou dosáhne na nebesa!“ vykřikl náhle Demeter starověkou sumerštinou.

Taita si s úžasem uvědomil, že stařec je právě svědkem kladení základů Babylonské věže. Vrátil se k počátečnímu času.

„Nyní putuješ staletími. Vidíš, jak se E-temen-an-ki zvedá do plné krásy a králové na jejím vrcholu uctívají bohy Baala a Marduka. Postupuj v čase kupředu,“ přikázal Taita a prostřednictvím Demeterových očí se stal svědkem vzestupů velkých říší a pádů mocných království, jak stařec popisoval dávno zapomenuté události. Slyšel hlasy mužů a žen, kteří se před staletími obrátili v prach.

Pak se Demeter zajíkl a jeho hlas pozbyl sílu. Taita mu položil ruku na čelo chladné jako náhrobní kámen. „Klid, Demetere,“ zašeptal. „Teď spi. Zanechej své vzpomínky v minulosti a vrať se do současnosti.“

Demeter se zachvěl, dosud napjaté tělo se uvolnilo. Spal až do západu slunce a pak se probudil tak klidně a přirozeně, jako by se nic zvláštního nestalo. Vypadal osvěžený a posílený. S chutí pojedl ovoce, které mu Taita přinesl, a napil se zkysaného kozího mléka. Sluhové zatím složili tábor a naložili stany a zavazadla na velbloudy. Když karavana vyrazila, cítil se tak silný, že šel kousek cesty pěšky vedle Taity.

„Jaké vzpomínky jsi ze mě vymámil, když jsem spal?“ zeptal se s úsměvem. „Nic si nepamatuji, takže výsledek byl nejspíš nulový.“

„Byl jsi u hloubení a kladení základů E-temen-an-ki,“ odpověděl Taita.

Demeter se zastavil a s úžasem se na mága zahleděl. „To jsem ti řekl?“

Místo odpovědi Taita napodobil některé hlasy a jazyky, kterými Demeter v hypnóze mluvil. Stařec každou větu poznal a přeložil. Nohy se mu brzy unavily, ale nadšení ho neopouštělo. Vyšplhal se do palankýnu a natáhl se na rohož. Taita jel vedle něho a pokračovali v rozhovoru po celou dlouhou noc. Nakonec Demeter položil otázku, která oběma tanula na mysli. „Mluvil jsem o Eos? Dokázal jsi odkrýt nějaké skryté vzpomínky na ni?“

Taita potřásl hlavou. „Dával jsem si pozor, abych tě nepoplašil. Nechtěl jsem tu záležitost otevřít přímo, raději jsem nechal tvé vzpomínky volně poletovat.“

„Jako lovec se smečkou psů,“ poznamenal Demeter s nečekaným uchechtnutím. „Dej si pozor, Taito, abys při lovu na srnce neprobudil lidožravou lvici.“

„Tvá paměť sahá tak daleko, že hledání vzpomínek na Eos je totéž, jako kdybys na širém oceánu chtěl ulovit jednoho určitého žraloka. Možná budeme potřebovat celý lidský život, než v tvé mysli narazíme na Eosinu stopu.“

„Musíš mě k ní nasměřovat,“ požádal bez váhání Demeter.

„Děsí mě, že bych mohl ohrozit tvou bezpečnost, možná dokonce i tvůj život,“ namítl Taita.

„Zítra ráno zase vyšleme psy, ano? A tentokrát jim dáš přičichnout k pachu lvice.“

Po zbytek noci mlčeli, ponoření do vlastních myšlenek a vzpomínek. S prvními paprsky svítání dorazili do malé oázy a Taita přikázal zastavit mezi datlovými palmami. Sloužící nakrmili a napojili zvířata, jiní vztyčili stany. Jakmile osaměli v hlavním stanu, Taita se zeptal: „Chceš si, Demetere, před dalším pokusem odpočinout? Nebo jsi připraven okamžitě začít?“

„Odpočíval jsem celou noc. Jsem připraven.“

Taita se mu upřeně zahleděl do tváře. Zdála se mu klidná, bledé oči vyrovnané. Zvedl zlatý Lostrisin amulet. „Víš, ti těžknou. Zavři je. Obklopuje tě mír a bezpečí. Údy ti vláční. Leží se ti velmi pohodlně. Posloucháš můj hlas a cítíš, jak na tebe doléhá spánek..., požehnaný spánek..., hluboký, konejšivý spánek.“

Demeter usnul rychleji než při prvním pokusu; snadněji podléhal Taitovu tichému hypnotickému hlasu.

„Před tebou je hora, která chrlí oheň a kouř. Vidíš ji?“

Demeter chvíli zachovával mrtvé ticho. Rty se mu rozechvěly a zbledly. Pak důrazně zavrtěl hlavou. „Žádná hora! Žádnou horu nevidím!“ Jeho hlas se zvedl a pak se zlomil.

„V té hoře žije žena,“ naléhal Taita. „Krásná žena. Nejkrásnější žena na světě. Vidíš ji, Demetere?“

Demeter začal oddechovat jako pes, hrudník se mu zvedal jako kovářský měch. Taita cítil, že ho ztrácí. Viděl, jak Demeter bojuje s hypnotickým spánkem, snaží se mu uniknout, a věděl, že toto je jejich poslední pokus. Další by stařec nepřežil.

„Slyšíš její hlas, Demetere? Naslouchej sladké hudbě jejích slov. Co ti říká?“

Demeter se na rohoži převaloval, jako kdyby bojoval s neviditelným soupeřem. Přitáhl lokty a kolena k hrudi a stočil tělo do klubíčka. Pak se prohnul v zádech a prudce vymrštil končetiny. Blábolil hlasy šílenců, brebentil a do toho se hystericky smál. Skřípal zuby, až si rozdrtil jednu ze stoliček a prskal kusy skloviny s krví a slinami.

„Uklidni se, Demetere!“ V Taitovi stoupala panika, jako když se voda v hrnci blíží varu. „Lež tiše! Jsi v bezpečí!“

Demeterův trhaný dech se zklidnil a pak nečekaně promluvil tajemným jazykem tenmass, řečí zasvěcenců. Slova zněla podivně, avšak jejich tón ještě podivněji. Hlas již nepatřil starému muži, nýbrž mladé ženě, sladký a melodický, až připomínal hudbu. Taita podobný v životě neslyšel.

„Oheň, vzduch, voda a země, ale jejich vládcem je oheň.“ Každý odstín nádherně modulovaného hlasu se hluboce propagoval do Taitovy mysli. Věděl, že jeho zvuk nikdy z paměti nevymaže.

Demeter se zhroutil na matraci. Ztuhlost těla pominula, chvějící se víčka se přimkla k očím. Dech se ztišil, hrudník se přestal zvedat. Taita se ulekl, že mu puklo srdce, ale když přitiskl ucho k Demeterovým žebrům, zaslechl tlumený, ale pravidelný rytmus. Zalila ho vlna úlevy - stařec přežil.

Po zbytek dne ho nechal spát. I tentokrát Demeter po probuzení vypadal, že na něm mučivý zážitek nezanechal žádné stopy. Pochopitelně se o tom, co se stalo, slovem nezmínil a zdálo se, že si opět na nic nepamatuje.

Když se spolu dělili o misku vývaru z kůzlete, oba muži debatovali o každodenních problémech karavany. Zkoušeli odhadnout, jakou vzdálenost z Gallaly již urazili a jak rychle dosáhnou nádherného paláce faraóna Nefera Setiho. Taita vyslal posla, aby panovníka upozornil na jejich příjezd; uvažovali, jak je asi přijme.

„Modli se k Ahura Maasdovi, jedinému pravému světlu, aby na ubohou zemi neseslal další morovou ránu,“ zašeptal Demeter a zmlkl.

„Oheň, vzduch, voda a země...“ prohodil Taita konverzačním tónem.

„...ale jejich vládcem je oheň,“ doplnil Demeter jako školák, který odřikává nazpaměť naučenou lekci. Jeho ruce vylétly k ústům a s úžasem ve starých očích hleděl na Taitu. Chvilí trvalo, než se roztřeseným hlasem zeptal: „Oheň, vzduch, voda a země jsou čtyři základní prvky stvoření. Proč jsi je vyjmenoval, Taito?“

„Nejdřív mi řekni, Demetere, proč jsi uvedl oheň jako jejich vládce.“

„Modlitba,“ zašeptal Demeter. „Zaklínadlo.“

„Čí modlitba? Jaké zaklínadlo?“

Demeter zbledl, jak se snažil vzpomenout. „Nevím.“ Hlas se mu třásl usilovnou námahou, s níž pátral v hlubinách paměti. „Nikdy dříve jsem je neslyšel.“

„Ale slyšel,“ promluvil Taita hlasem inkvizitora. „Mysli, Demetere! Kdy? Kdo?“ Potom mág nečekaně změnil tón. Uměl dokonale napodobit projev jiných lidí a teď použil stejný nádherný srdceryvný ženský hlas jako Demeter v hypnotickém spánku. „Ale jejich vládcem je oheň.“

Demeter zalapal po dechu a přitiskl si dlaně na uši. „Ne!“ vykřikl. „Rouháš se, když takto mluvíš. Dopouštíš se ohavné svatokrádeže. To je hlas Lži, hlas Eos, čarodějnice!“ Zhroutil se a rozvzlykal se jako zlomený člověk.

Taita mlčky čekal, až se uklidní.

Nakonec se stařec sebral. Zvedl hlavu a řekl: „Necht' se nade mnou bohové smilují a odpustí mi mou slabost. Jak jsem mohl ten strašný výrok zapomenout?“

„Tys ho nezapomněl, Demetere. Dar paměti ti byl odňat,“ konejšil ho Taita. „Ale teď si musíš na všechno vzpomenout. Rychle, než Eos znovu zasáhne a potlačí tvé vzpomínky.“

„Ale jejich vládcem je oheň. Tímto zaklínadlem zahajovala své nejohavnější rituály,“ zašeptal Demeter.

„Na Etně?“

„Jinde jsem ji nepoznal.“

„Velebila oheň na ohnivém místě.“ Taita se zamyslel. „Čerpala moc ze srdce vulkánu. Oheň je součástí její síly, ale pak se od zdroje své moci vzdálila. Přesto víme, že se zotavila. Právě jsi odpověděl na naši otázku. Už víme, kde ji hledat.“

Demeter jen zmateně zamrkal a nechápavě potřásl hlavou.

„Musíme ji hledat v ohni. V nitru sopky,“ vysvětlil Taita.

Demeter se vzpamatoval. „Aha. Už rozumím.“

„Rozvedme tu úvahu dál!“ zvolal Taita nadšeně. „V každé sopce lze narazit na tři základní prvky. Jsou to země, vzduch a oheň. Chybí jen voda. Etna leží u moře. Jestliže si Eos zvolila jako své další doupě jiný vulkán, musí se v jeho blízkosti nacházet rozlehlá vodní masa.“

„Moře?“ nadhodil Demeter.

„Nebo mohutná řeka,“ doplnil mág. „Sopka na břehu moře, možná na ostrově nebo v blízkosti velkého jezera. Tam ji musíme hledat.“ Objal Demetera kolem ramen a laskavě se na něj usmál. „Vidíš, příteli, ačkoliv jsi to popíral, celou dobu jsi věděl, kde se skrývá.“

„Mám na tom jen malou zásluhu. Musel přijít tvůj génus, aby tuto informaci vytáhl z mé selhávající paměti. Ale teď mi pověz, Taito, jak dalece se nám podařilo zúžit oblast našeho pátrání? Kolik sopek vyhovuje takovému popisu?“ Po krátké odmlce si Demeter odpověděl sám: „Desítky, možná stovky. A budou od sebe značně vzdálené, odděluje je země i moře. Může trvat řadu let, než je všechny prohlédneme, a já se obávám, že na takový podnik se mi již nedostává síl.“

„Kněží z chrámu bohyně Hathor v Thébách v průběhu staletí provedli podrobný průzkum zemského povrchu. Vypracovali detailní mapy moří a oceánů, horstev a řek. Za svých cest jsem získal spoustu informací, které jsem jim předal, a proto se s nimi dobře znám. Poskytnou nám seznam všech známých sopek, které se nacházejí v blízkosti vod. Nemyslím, že bychom byli nuceni je všechny navštívit. A spojíme-li naše magické síly, můžeme je prověřit i na dálku, v bezpečné vzdálenosti od působení zla.“

„To znamená, že musíme krotit svou netrpělivost a šetřit síly až do chvíle, kdy dorazíme k chrámu bohyně Hathor. Souboj s Eos donutí sáhnout na dno psychických a fyzických rezerv i mladíka, jako jsi ty. I ty musíš odpočívat, Taito,“ nabádal ho Demeter. „Nespál jsi už dva dny, a to jsme učinili teprve první kroky na těžké a dlouhé cestě k vyslídění jejího doupěte.“

V tom okamžiku Meren přinesl obrovskou náruč voňavé pouštní trávy a upravil z ní lůžko, které přehodil tygří kůží. Pak poklekl, aby svému pánovi vyzul sandály a uvolnil mu pás stahující tuniku. Taita se ohradil: „Nejsem ufnukané batole, Merene. Umím se svléci sám.“

Meren se shovívavě usmál a položil Taitu do měkké trávy. „My víme, že nejsi, mágu. Ale nezdá se ti divné, že se tak často chováš?“ Taita otevřel ústa k protestu, ale vyšlo z nich jen tiché zachrápání; v příštím okamžiku tvrdě spal.

„Dával na mě pozor, zatímco jsem dřímával. Teď se o něj postarám já, milý Merene,“ nabídl se Demeter.

„To je moje povinnost.“ Bojovník nespouštěl oči ze svého pána a mistra.

„Ty jej ochráníš před člověkem či zvířetem, v tom se ti nikdo nevyrovná. Ale pokud by na něj zaútočily magické síly, byl bys bezmocný. Víš co, Merene? Vezmi luk a přines nám k večeři tučnou gazelu.“

Meren se ještě chvíli zdržel, pak s povzdechem nadzvedl cíp plachty a vyšel ze stanu. Demeter usedl vedle Taity.

* * *

Taita kráčet po pláži na břehu moře. Po sněhobílém písku se převalovaly vlny. Větrík vonící jasmínem a bezem mu ovíval obličej a čuchal vous. Zastavil se na čáře příboje a nechal si omývat kotníky slanou vodou. Zahleděl se přes nekonečnou hladinu k obzoru, za nímž spatřil černou prázdnotu. Věděl, že se ocitl na samém konci světa a dívá se do chaosu věčnosti. Stál v ostrém slunečním svitu, avšak hleděl do temnoty, na níž pluly hvězdy jako obláčky svatojánských mušek.

Hledal Lostrisinu hvězdu, leč nenašel ji. Nezbyl po ní ani slabounký přísvit. Vynořila se z prázdnoty a do prázdnoty se vrátila. Posedl ho nesnesitelný smutek a cítil, jak se propadá do osamění. Začal se odvracet, když vtom zaslechl zpěv. Ten mladý hlas okamžitě poznal, ačkoliv naposledy jej slyšel před dlouhými, předlouhými lety. Srdce se mu rozbušilo a naráželo do žeber jako lapené zvíře toužící po svobodě. Zvuk se přibližoval.

„Mé srdce se třepotá jako raněná křepelka,
když vidím tvář svého miláčka,
a moje líčka planou jako nebe za úsvitu,
když je ozáří slunce jeho úsměvu...“

Byla to první píseň, kterou ji naučil, a zůstala její nejoblíbenější. Dychtivě se otočil a hledal ji - věděl, že zpívat nemůže nikdo jiný než Lostris. Stala se jeho chráněnkyní, když ho její otec pověřil, aby pečoval o její výchovu a vzdělání, krátce poté, co její matka zemřela na říční horečku. Zamiloval se do ní tak, jak ještě nikdy žádný muž ženu nemiloval.

Zaclonil si dlaní oči před pronikavými slunečními paprsky a na ozářené mořské hladině rozeznal obrys, který vystupoval stále zřetelněji. Blížil se a nabyl podobu obrovského zlatého delfína, který plaval tak elegantně a rychle, že rozrážel vodu jako štíhlá loď a od čenichu se na obě strany táhly vlny. Na jeho hřbetě stála dívka. Udržovala rovnováhu jako zkušený jezdec na válečném voze, nakláněla se dozadu a napínala otěže z mořských řas, jimiž řídila nádherné zvíře. Zpívala a smála se na Taitu přes vodní hladinu.

Taita padl na kolena do písku. „Má paní!“ zvolal. „Sladká Lostris!“

Znovu jí bylo dvanáct jako v onen den, kdy se poprvé setkali. Na sobě měla jen sukénku z vyběleného plátna, nezmačkanou a zářící čistotou, bílou jako volavčí křídlo. Kůže štíhlého těla se třpytila jako cedrové dřevo z libanonských vrchů, zušlechtěné vonnými oleji. Její drobné prsy měly tvar čerstvě snesených vajíček, ozdobených rudými granáty.

„Lostris, vrátila ses mi. Ach, sladký Hóre! Ach, milosrdná Isis! Vrátili jste mi ji,“ vzlykal šťastně.

Lostris přestala zpívat a oslovila ho: „Nikdy jsem tě neopustila, milovaný Taito.“ Ve tváři jí pohrával uličnický výraz, projasněný dětským smyslem pro humor. Nádherné rty se vlnily ve smíchu, ale oči přetékały soucitem. Vyzařovala z ní moudrost a pochopení zralé ženy. „Nezapomněla jsem na slib, který jsem ti dala.“

Zlatý delfín doklouzal k pláži a vyjel na písek. Lostris jediným ladným pohybem seskočila z jeho hřbetu a vztáhla ruce k Taitovi. Přes rameno jí visel těžký cop a houpal se mezi poupaty dívčích řader. Taita měl v mysli vyrytu každou plošku, každý hedvábný záhyb její tváře. Zuby se jí třpytily jako perlový náhrdelník, když na něj volala: „Pojď ke mně, Taito. Vrať se ke mně, má opravdová láska.“

Taita k ní vykročil. Při prvních krocích se mu ztuhlé věkovité nohy neohrabaně podlamovaly, ale pak do nich vjela mladická síla - běžel po špičkách, jako by se vznášel, a bez viditelného úsilí letěl po jemném bílém písku. Cítil, že se mu šlachy napínají jako tětiny luku, v pružných svalech tepala energie.

„Ach, Taito můj, jak jsi krásný!“ volala Lostris. „Jak jsi rychlý a silný, jak mladý, můj milovaný.“ Jeho srdce i duch vzlétly k nebesům, protože věděl, že dívka mluví pravdu. Znovu byl mladý, znovu byl zamilovaný.

Natáhl k ní ruce a ona mu je sevřela v dlaních stiskem smrti. Kostnaté prsty měla studené jako led a zkřivené artritidou, kůže suchou a popraskanou.

„Pomoz mi, Taito,“ zanaříkala, ale už to nebyl její hlas - patřil nesmírně trpící stařeně. „Chytila mě do svých tenat.“

Lostris mu třásla rukama v zoufalství smrtelné hrůzy. Vjela do ní nepřírozená síla - drtila mu prsty a Taita sykal bolestí, jak mu ohýbala kosti a napínala šlachy k prasknutí. Snažil se vysvobodit. „Pusť mě!“ vykřikl. „Ty nejsi Lostris!“ Už nebyl mladý, síla, kterou ještě před okamžikem vládl, se vypařila. Dolehl na něj strach znásobený vysokým věkem a nádherný obraz snu se před jeho očima trhal a bortil pod náporém kruté reality.

Uvědomil si, že leží na podlaze stanu a svírá ho nezměrná tíha, která mu drtí hrudník. Nemohl dýchat, ruce mu stále věznily neznámá síla. Těsně u ucha mu zněl vyděšený křik, tak hlasitý, až se obával, že mu praskne bubínek.

S vypětím vůle otevřel oči a s tím se ztratil poslední prchavý záblesk snu. Na šířku dlaně nad ním se vznášel Demeterův obličej, bolestí zkrivený k nepoznání, oteklý a zarudlý, s pokleslou bradou. Z bezmocně otevřených úst vyhržel nažloutlý jazyk. Jeho křik přešel v trhaný chrapot a zoufalé sípání.

Taita se v šoku úplně probral. Vzduch ve stanu zhoustl zápachem, jaký kolem sebe šíří plazi, a Demeterovo tělo obepínaly mocné a tlusté šupinaté smyčky, z nichž trčela pouze hlava a jedna paže. Volnou rukou se křečovitě držel Taity jako tonoucí nešťastník. Závity se kolem jeho těla omotávaly v dokonalé symetrii a v pravidelných stazích svalů se utahovaly. Šupiny se s praskotem třely o sebe, jak se smyčky smršťovaly, svíraly nebožáka stále silněji, dusily ho a drtily jeho křehkou tělesnou schránku. Hadí kůže pokrýval krásný spleť vzor zlaté, červenohnědé a čokoládové barvy, ale teprve když Taita uviděl hlavu, poznal, jaký netvor na ně zaútočil.

„Krajta,“ zavrčel hlasitě. Hlava plaza byla dvakrát větší než dvojice zaťatých pěstí. Škrtičova otevřená tlama se mohutnými zuby zarávala do Demeterova ramene, od koutků stékaly lesklé provazce slin, které oběť navlhčí a umožní hadovi celou ji spolknout. Z malých černých očí hleděla nesmiřitelná krutost. Smyčky se zachvěly v dalším stahu. Bezmocný Taita zasténal pod spojenou tíhou starce a plaza. Podíval se do Demeterova obličej ve chvíli, kdy mocné sevření udusilo nešťastníkův poslední výkřik. Stařec se již nedokázal nadechnout a jeho nevidoucí bledé oči vylézaly z důlků. Taita slyšel, jak pod neúprosným tlakem prasklo žebro.

Nasál do plic vzduch k zoufalému výkřiku. „Merene!“ Věděl, že Demeterovi zbývá jen několik okamžiků života. Smrtný stisk jeho ruky povolil a Taita uvolnil paži, avšak stále ležel uvězněný pod oběma těly. Aby svému příteli pomohl, potřeboval zbraň. S obrazem Lostris stále před očima vystřelil rukou ke krku a sevřel zlatou hvězdu zavěšenou na řetízku - Lostrisin amulet.

„Vyzbroj mě, má drahá,“ zašeptal. Těžký kovový šperk mu hladce zapadl do dlaně a ohnal se jím proti hlavě plaza. Mířil na jedno z korálových očí a ostrý hrot prorazil průhlednou blanku, která je kryla. Had vztekle zasyčel. Smotané tělo se křečovitě zachvělo a zkroutilo, ale zuby zůstávaly zaťaté do Demeterova ramene. Trčely z čelistí v úhlu, který plazovi umožňoval polykat kořist, aniž se mu vysmekla - příroda ho k tomuto způsobu lovu dokonale vybavila. Krajta se několika dávivými pohyby pokusila uvolnit čelisti.

Taita znovu udeřil. Vrazil ostrý cíp hvězdy hadovi do koutku oka a zakroutil jím. Obrovské smyčky svalů se uvolnily; plaz Demetera pustil ze smrtelného sevření a divoce škubal hlavou, až se zuby vysmekly z kůže na starcově rameni. Z proraženého oka vytékala hustá olejovitá krev a potřísnila oba muže. Syčící krajta vztyčila mohutný krk a chystala se k novému útoku. Zbaven tíhy na hrudníku Taita těžce oddechoval. Odstrčil bezvládného Demetera ve chvíli, kdy mu rozzuřený plaz vyrazil proti obličej. Pohotově vymrštil paži a krajta mu zaryla zuby do zápěstí, ale ruka, která svírala amulet, zůstala volná. Cítil, jak tesáky pronikají ke křehkým kůstkám, avšak bolest mu dodala divokou sílu. Znovu zaútočil na zraněné oko a zaryl cíp hvězdy ještě hlouběji. Had šílel v záchvatu agónie; kovový hrot mu vytrhl oko z lebky. Uvolnil zaťaté čelisti a bezhlavě útočil, těžké údery tvrdého čenichu dopadaly na Taitu jako obrněná pěst. Odkutálel se po podlaze, aby se jím vyhnul, a hlasitě volal Merena. Těžké smyčky šupinatého těla, silnějšího než mágův hrudník, jako by vyplnily celý stan.

Pak Taita ucítil, jak se mu do stehna zaryl kostěný hrot, a zaječel bolestí. Věděl, co zranění způsobilo. Na spodní straně pahýlovitého ocasu, po obou stranách genitálního otvoru, je krajta vybavena dvojicí hrozných zahnutých drápů. S jejich pomocí přidrží při páření samce, který proniká zakrouceným penisem do vagíny, a také jimi může zachytit kořist. Drápy fungují jako pevné uchycení smyček a zvyšují sílu sevření. Taita se zoufale snažil nohu uvolnit, ale špičky hrotů už pronikly hluboko do masa. Kolem těla se mu ovinul první kluzký závit.

„Merene!“ zařval, ale hlas mu po předchozí námaze zeslábl a další smyčka mu drtivě sevřela hrudník. Pokusil se znovu vykřiknout, ale tlak, který mu ohýbal žebra, mu vytlačil z plic všechn vzduch.

Náhle se ve vchodu do stanu objevil Meren. Na okamžik se zastavil, aby se zorientoval v obludné zvlněné mase skvrnitých záhybů, načež skočil doprostřed klubka a sáhl přes rameno pro meč, který nosil zavěšený v pochvě na zádech. Ze strachu, aby nezranil Taitu, se neodvážil zaútočit krajtě na hlavu, a tak se dvěma tanečními kroky přesunul na bok, aby hada napadl z jiného úhlu. Plaz stále bušil čenichem do obou obětí a topořil ocas, aby zaryl zahnuté ostny ještě hlouběji do rány v Taitově noze. Meren jediným rozmachem usekl konec ocasu nad drápy - dlouhý jako mágova noha a tlustý jako jeho stehno.

Krajta vymrštila horní polovinu těla ke střeše stanu. Doširoka otevřela tlamu a nad bojovníkem se hrozně zaleskly vlčí tesáky. Hlava se kývala ze strany na stranu, jak plaz pozoroval soupeře zbylým zdravým okem, ale rána přerušila páteř a míchu a jeho pohyblivost i síla poklesly. Meren vyčkával s mečem vysoko zdviženým. Had se zhoupal a zaútočil hlavou proti jeho obličej, avšak válečník byl připraven. Čepel zasvištěla vzduchem a blyštivé ostří přetalo mohutný krk. Hlava odpadla a čelisti křečovitě cvakaly, zatímco bezhlavé tělo se nepřestávalo svíjet. Meren odkopával vlnící se smyčky; probíjoval se k Taitovi a vzal ho za ruku. Z prokousnutého zápěstí kapala krev. Přehodil si mága přes rameno a vynesl ho ze stanu.

„Demeter! Musíš zachránit Demetera!“ zasípal Taita. Meren skočil zpátky do stanu a vrhl se na hada s vytaseným mečem ve snaze prosekát si cestu k ležícímu starci. Zmatek konečně vyburcoval i ostatní sloužící, kteří se houfně sbíhali, a ti nejodvážnější následovali Merena. Pomohli mu odtáhnout hada stranou a osvobodit Demetera. Nešťastník byl v bezvědomí a silně krvácel z pokousaného ramene.

Ignoruje vlastní zranění ho Taita začal okamžitě ošetřovat. Stařec měl silně pohmožděný hrudník a tělo pokryté tmavými podlitinami. Taita ho pohmatem vyšetřil a zjistil nejméně dvě zlomená žebra, ale největší starosti mu dělalo neustávající krváčení z ramene. Demeter se silnou bolestí probral a Taita se jej snažil utěšit, zatímco mu vypaloval rány hrotem Merenovy dýky rozžhavené nad plameny ohně, který hořel v koši v jednom rohu stanu.

„Kousnutí krajty není jedovaté,“ řekl příteli. „Aspoň v tom nám přálo štěstí.“

„Ale v ničem jiném ne,“ povzdechl si Demeter hlasem sevřeným bolestí. „To nebyl tvor z tohoto světa, Taito. Nestvořila ho příroda.“

Taita nenašel přesvědčivý argument, jímž by toto tvrzení zpochybnil, ovšem na druhé straně nechtěl dále přispět ke sklíčené náladě svého druha. „Hlavu vzhůru, příteli. Nic není tak zlé, aby se to zbytečným přemítáním nedalo ještě zhoršit. Oba žijeme. Had mohl být dílem přírody, nemusela ho na nás poslat Eos.“

„Už jsi slyšel, že by se někdy dříve taková potvora objevila v Egyptě?“ zeptal se Demeter.

„Viděl jsem podobné v zemích na jihu,“ vyhnul se Taita přímé odpovědi.

„Daleko na jihu?“

„Ano, hodně daleko,“ připustil mág. „Za řekou Indus v Asii a pak dole na jihu, kde se Nil dělí na dvě větve.“

„A pokaždé v hlubokých hvozdech, že?“ naléhal Demeter. „Ale nikdy ve vyprahlé poušti. Nikdy tak obrovské.“

„Máš pravdu,“ kapituloval Taita.

„Poslala hada, aby zabil mě, ne tebe. Tvou smrt si nepřeje. Alespoň zatím ne,“ prohlásil Demeter rozhodně.

Taita mlčky pokračoval v prohlídce zraněného. Ulevilo se mu, když zjistil, že žádná velká kost není zlomená. Omyl rameno destilátem z vína, vetřel do ran po zubech hojivou mast a ovázal je pruhy plátna. Teprve pak se postaral o vlastní zranění.

Poté co si zavázal zápěstí, pomohl Demeterovi na nohy a podpíral ho, když belhavě vyšli před stan, kde Meren položil mršinu gigantické krajty. Na délku měřila i bez hlavy a useknutého ocasu celých patnáct kroků a ani Merenovy svalnaté paže ji nedokázaly v nejtlustším místě obejmout. Svaly pod krásně zbarvenou vzorkovanou kůží se ještě zachvívaly a stahovaly, ačkoliv plaz byl již nějakou dobu mrtvý.

Taita dloubl do oddělené hlavy koncem hole a pak násilím otevřel tlamu. „Může uvolnit spodní čelist z kloubů, takže dokáže snadno polknout dospělého muže.“

Merenova pohledná tvář se zkřivila odporem: „Hnusné ďábelské stvoření. Demeter měl pravdu. Ta obluda nepochází z tohoto světa. Spálím zdechlinu a nechám její popel rozfoukat větrem.“

„Nic takového neuděláš,“ prohlásil Taita pevně. „Tuk nadpřirozené bytosti může mít kouzelné vlastnosti. Pokud - a všechno tomu nasvědčuje - toho hada stvořila čarodějnice, můžeme kouzlo obrátit proti ní.“

„Ale když nevíš, kde ji hledat,“ namítl Meren, „jak na ni chceš to kouzlo poslat?“

„Stvořila tu nestvůru, a proto do ní vložila část sebe. Tato část se k ní bude vracet jako tažný holub a my ji podle toho najdeme,“ vysvětlil Demeter.

Meren neklidně přešlápl. Ačkoliv doprovázel mága dlouhou řadu let, podobné záhady a čáry stále nechápal a znepokojovaly ho.

Taita se nad ním slitoval a přátelsky mu sevřel loket. „Další dluh, kterým jsem ti zavázán. Bez tvé pomoci bychom touhle dobou Demeter a já nejspíš vězeli v hadím žaludku.“

Merenův obličej se přestal mračit obavami a roztál ve vděčném úsměvu. „Tak mi řekni, co mám s tou mršinou udělat?“ Kopl do chvějící se mrtvé hmoty, která se pomalu smotávala do obrovské koule.

„Jsme zranění. Asi pár dní potrvá, než nasbíráme dost sil, aby kouzlo fungovalo. Odnese zdechlinu na místo, kde se k ní nedostanou supi ani šakalí,“ přikázal Merenovi. „Později ji stáhneme a vyškvaříme tuk.“

Ačkoliv se usilovně snažil, Meren nedokázal naložit mrtvého hada na velblouda. Zvíře vyděšené pachem zdechliny jankovitě vyhazovalo, hýkalo a uhýbalo. Nakonec Meren s pomocí pěti sluhů zdechlinu odtáhl k místu, kde uvázali koně, a zahrnul ji hromadou kamení, aby ji uchránil před hyenami a jinými mrchožrouty.

Když se po splnění úkolu vrátil, našel oba vznešené muže, jak sedí ve stanu naproti sobě. Drželi se za ruce a spojenými silami vytvářeli kouzlo utajení a ochrany kolem celého tábořiště. Po ukončení delikátního obřadu dal Taita Demeterovi napít odvaru z červeného prášku a stařec pod vlivem narkotika rychle usnul.

„Ponechej nás nyní o samotě, dobrý Merene. Odpočiň si, ale nevzdaluj se z doslechu,“ požádal Taita a posadil se vedle Demetera, aby na přítele dohlédl. Zradilo jej však vlastní tělo a mág upadl do temného bezvědomí hlubokého spánku. Vzbudil se, až když s ním Meren bez ohledu na zranění prudce zacloumal. Posadil se, ještě celý obluzený, a vyštěkl: „Co se stalo? Copak jsi načisto přišel o rozum?“

„Pojd, mágu! Rychle!“

Naléhavý tón a otřesený výraz v obličejí mladého muže ho vylekaly a Taita se v obavách otočil k Demeterovi. Vydechl úlevou, když zjistil, že stařec klidně spí. Vyhrabal se na nohy. „Tak co se děje?“ zeptal se, ale Meren už vyběhl ze stanu. Mág ho následoval do chladného předjitřního vánku a viděl, že běží ke

koním a zastavuje se. Když k němu došel, Meren beze slova ukázal na hromadu kamení, která kryla zabitého plazu. Taita nechápal, ale pak si všiml, že kameny byly odhrnuty.

„Had zmizel,“ vyhrkl Meren. „Během noci se vypařil.“ Ukázal na prohlubeň, kterou v písku zanechalo těžké tělo, po němž zůstalo jen několik kapek krve zaschlých do tmavých kuliček. Taita cítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku, jako kdyby se ho tam dotkla ledová ruka. „Hledal jsi pořádně?“

Meren přikývl. „Pátrali jsme v mílovém okruhu kolem tábora, ale po hadovi jsme nenašli ani památku.“

„Nejspíš ho sežrali psi nebo divá zvěř,“ řekl Taita, ale Meren zavrtěl hlavou.

„Ani jeden z našich psů by se k němu nepřiblížil. Když ho ucítili, s kňučením se odplížili.“

„Hyeny? Supi?“

„Žádný pták by nedokázal ty balvany odvalit a tak velká zdechlina by nakrmila stovku hyen. Jejich vytí a štěkot by proměnily noc v peklo. Nic jsme neslyšeli a v písku nejsou ani otisky tlap, ani stopy po vlečení kusů masa.“ Prohrábl si husté kučery a ztišil hlas. „Demeter měl bez nejmenších pochyb pravdu. Had si vzal svou hlavu a odletěl, aniž se dotkl země. Bylo to stvoření z prázdnoty.“

„Ne aby ses se svým názorem svěřoval sluhům a vodičům velbloudů,“ varoval Taita. „Kdyby se jich zmocnil jen stín podezření, utekli by. Řekni jim, že mršinu jsme odklidili já s Demeterem pomocí kouzla, které jsme v noci provedli.“

* * *

Trvalo několik dní, než Taita usoudil, že Demeter může pokračovat v cestě, avšak natřásání nosítek způsobené neohrabaným krokem velblouda způsobovalo starci takové bolesti, že jej mág musel udržovat v polospánku opakovanými dávkami červeného prášku. Kromě toho přikázal snížit tempo karavany a zkrátit délku denních etap, aby se zraněnému ještě nepřitížilo.

Sám se z nejhorších následků hadího útoku rychle zotavil a brzy spokojeně ujížděl usazený na hřbetě Vichřice. Za nočních pochodů čas od času ponechal u Demetera na stráži Merena a předjel karavanu. Chtěl být sám a studovat oblohu. Byl přesvědčen, že události, které na ně fyzicky dolehly, se musí odrážet ve znameních nebeských těles. Brzy zjistil, že je jich plná obloha. Křížovaly ji jasné ohnivé dráhy hejna létavic a komet, kterých za jedinou noc spatřil více než za předchozích pět let dohromady. Přemíra protichůdných znamení ho mátl a nedokázal je rozluštit. Nepřinášela žádné srozumitelné sdělení, jen hrozivá varování a přísliby naděje, temné hrozby a náznaky uklidnění současně.

Desátou noc po zmizení hada dospěl měsíc do úplňku a v jasů jeho zářící koule bledly i ohony vlasatic a z největších planet se stala pouhá nejasná světélka. Dlouho po půlnoci Taita vjel na holou planinu, kterou poznal. Nacházeli se asi padesát mil od strmých skalních stěn, které se svažovaly do kdysi úrodného údolí delty Nilu. Brzy se bude muset vrátit. Přitáhl Vichřici uzdu, svezl se ze sedla a posadil se na plochý kámen vedle stezky. Kobylka do něj strčila čenichem; jako duchem nepřítomný hrábl do pytlíku, který měl zavěšený u boku, a podal jí hrst drceného prosa, zatímco celou svou pozornost obrátil k nebesům.

Jen s obtížemi rozeznal průsvitný obláček - vše, co zbylo z hvězdy Lostris - a zachvěl se žalem z bolestné ztráty, když si uvědomil, že brzy navždy zmizí i poslední stopa po ní. Obrátil smutné oči k měsíci. Ohlašoval začátek období setí, čas tradičních oslav znovuzrození, jenže bez pravidelných záplav nemůže v deltě vzejít jediné zrno, i kdyby rolníci svá pole oseli.

Náhle se na kameni napřímil. Ucítil zamrazení, které vždy předchází děsivým nadpřirozeným úkazům a zvěstuje katastrofální události. Na pažích mu naskočila husí kůže, vlasy v zátylku mu vstávaly hrůzou. Tvar měsíce se mu měnil před očima. Zprvu se domníval, že jde o iluzi, o klam způsobený hrou nočního světla, ale během několika minut jako by světlý kotouč začal mizet v tlamě nějaké příšerné obludy, která se jej chystá pohltit. Netrvalo dlouho a zářící disk zcela zmizel a zanechal po sobě jen černou díru uprostřed oblohy. Hvězdy se rozjasnily, ale jejich bledý nemocný svit nemohl v žádném případě nahradit zmizelé jasné světlo.

Příroda jako by podlehla všeobecnému zmatku. Noční ptáci utichli, vítr ustal a vzduch znehybněl. Obrisy okolních pahorků splynuly s temnotou. I šedá klisna zděšeně pohazovala hřívou a ržála strachem. Pak se náhle vzepjala na zadních, vytrhla otěže z Takových rukou a odcválala cestou, po níž přijeli. Nechal ji běžet.

Přestože Taita věděl, že žádné zaklínání ani modlitba nedokážou ovlivnit běžící kosmické události, začal hlasitě vzývat Ahuru Maasdu a všechny egyptské bohy, aby zachránili měsíc před záhubou. Pak si všiml, že zbytky Lostrisiny hvězdy vystupují na noční obloze o poznání zřetelněji. I když to byla jen bledá skvrnka, uchopil amulet na řetízku, pozvedl ho směrem k vyhaslé hvězdě a soustředil na ni svou mysl, vytrénované smysly i vnitřní oko.

„Lostris!“ zvolal zoufale. „Ty, která jsi vždy byla světlem mého srdce! Využij svou moc a přimluv se u bohů, jimž jsi rovna. Oživ měsíc, ať zase vzplane a osvětlí nebesa.“

Téměř vzápětí se na okraji černé díry, jež zbyla po měsíčním kotouči, objevil úzký proužek světla. Znatelně se zvětšoval a zaobloval jako zářící čepel meče, po chvíli nabyl tvar srpovitého ostří válečné sekery. Taita neustále volal Lostris. Držel amulet vysoko zdvižený a díval se, jak se měsíc vrací ke své původní velikosti a nádheře. Zakrátko již zářil jako dřív. Mága zaplavila radostná úleva, ale uvědomoval si, že i když měsíc vstal z mrtvých, varování zprostředkované jeho zatměním nepozbylo platnost a překonává příznivější znamení.

Trvalo mu dlouho, než se vzpamatoval z děsivého pohledu na umírající měsíc. Až krátce před úsvitem se zvedl z plochého kamene, pevně uchopil hůl a vydal se hledat zaběhnutou klisnu. Našel ji o míli dál. Okusovala suchou pouštní travu nedaleko stezky, a když ho spatřila, kajícíně zafrkala na uvítanou, jako by se chtěla omluvit za své nepatřičné chování. Taita se vyhoupl do sedla a zamířil vstříc karavaně.

Mužům pochopitelně zkáza měsíce neunikla a Meren měl co dělat, aby je udržel na místě. Hned přispěchal k vracejícímu se Taitovi. „Viděl jsi, co se stalo s měsícem, mágu? Strašlivé znamení!“ zvolal. „Bál jsem se o tvůj život. Hórovi budiž dík a sláva, že jsi v pořádku a v bezpečí. Demeter je vzhůru a čeká na tebe, ale nemohl bys nejdřív promluvit k těm zbabělým psům, než zalezou zpátky do pelechů?“

Taita si dal s uklidňováním vyděšených mužů pěkně na čas. Vysvětlil jim, že oživení měsíce nesignalizuje žádnou katastrofu, naopak zvěstuje návrat nilských záplav. Díky své reputaci je nakonec přesvědčil, takže se víceméně ochotně uvolili pokračovat v cestě. Teprve pak se odebral do Demeterova stanu. V posledních deseti dnech se stařec vůči hledně zotavil ze zranění, které mu krajta způsobila, a také znatelně zesílil. Přesto Taitu uvítal s vážným výrazem tváře. Po zbytek noci seděli a rozebírali význam zatmění měsíce.

„Za svůj dlouhý život jsem se stal svědkem mnoha podobných událostí,“ řekl Demeter šeptem, „ale tak kompletní zatmění jsem viděl jen několikrát.“

Taita přikývl. „Jistě. Já sám jsem zmizení měsíce zažil jen dvakrát. Od počátku věků ohlašuje nějakou katastrofu - smrt velkých panovníků, pád nádherných, prosperujících měst, hladomor či epidemii.“

„Další ukázka temných sil Lži,“ zamumlal Demeter. „Myslím, že se tak Eos chvástá svou neporazitelností. Snaží se nás zastrašit, uvrhnout nás v zoufalství.“

„Nesmíme se už déle zdržovat. Potřebujeme se co nejrychleji dostat do Théb,“ soudil Taita.

„A především nesmíme ani na okamžik polevit v ostražitosti. Každou chvíli, ve dne či v noci, můžeme očekávat další zuřivý útok z její strany.“ Demeter se na Taitu vážně zahleděl. „Promiň, že se neustále opakuji, ale dokud nepoznáš Isti a rafinované uskoky čarodějnice stejně dokonale jako já, můžeš jen těžko pochopit, jak ďábelská moc proti nám stojí. Dokáže ti do mysli nasadit ty nejpřesvědčivější představy. Umí ti vrátit vzpomínky na nejranější dětství, dokonce i podobu otce a matky, tak živě, že jim bez nejmenších pochyb uvěříš jako skutečnosti.“

„V mém případě narazí na podstatné obtíže,“ zasmál se suše Taita. „Své rodiče jsem totiž vůbec nepoznal.“

* * *

Ačkoliv vodiči velbloudů přidali do kroku, Taita stále hořel netrpělivostí. Následující noc opět opustil karavanu a ujížděl kupředu v naději, že dorazí ke skalní stěně nad deltou a po dlouhých letech odloučení konečně spatří rodný Egypt. Jeho nedočkavost jako by nakazila Vichřici, která neúnavně cválala a její letící kopyta polykala míle, až jí Taita konečně přitáhl uzdu na okraji srázu. Pod ním se táhla zkulturná půda ozářená stříbřitým svitem měsíce, který zvýrazňoval palmové háje na obou březích Nilu. Pátral zrakem po matném odlesku, který by svědčil o přítomnosti vody, ale z takové dálky vyhlíželo koryto temně a pochmurně.

Sesedl a stál vedle klisny. Hladil jí hřívu a uchváceně hleděl na město, na bílé zdi chrámů a paláců Karnaku. Vyhledal očima vysokou věž Memnonova paláce na vzdálenějším břehu, ale odolal pokušení pokračovat po svahu a přes naplaveniny k jedné ze stovky bran Théb.

Jeho povinností bylo strážit Demetera, ne ho opustit a spěchat napřed. Dřepl si vedle předních nohou kobyly a čekal, až se mu v žilách rozlije radost z návratu do milované vlasti a k těm, které s těžkým srdcem opustil.

Faraón a královna Mintaka ho hluboce milovali láskou obvykle vyhrazenou starším členům rodiny. On jim oplácel stejně vřelým citem, vytrvale a s neztenčenou intenzitou již od jejich dětství. Neferův otec faraón Tamos byl zavražděn, když byl Nefer Seti ještě malý, příliš mladý, než aby mohl po otci nastoupit na trůn Horního a Dolního Egypta, a místo něj byl jmenován regent. Taita býval Tamosovým vychovatelem, a tak chlapce přirozeně svěřili do jeho péče, než dosáhne plnoletosti. Mág se postaral o jeho formální vzdělání, vycvičil ho jako jezdce a bojovníka a zasvětil ho do tajů vedení války a velení armádám. Naučil ho povinnostem vládce i tradicím státnictví a diplomacie. Udělal z Nefera Setiho muže. V oněch letech se mezi nimi vytvořilo silné pouto, které čas nedokázal narušit.

Podél skalní stěny se zvedl chladný závan větru, až se Taita zachvěl - v této horké roční době zcela neobvyklý jev. Okamžitě zstražitěl. Náhlý pokles teploty často předznamenává projev magických sil. V uších mu stále znělo Demeterovo varování.

Nehybně dřepěl a propátrával éter, nezachytil v něm však nic zlověstného. Obrátil pozornost k Vichřici, která byla skoro stejně citlivá na nadpřirozené jevy jako on, ale kobyly nevzrušeně stála a pokyvovala hlavou. Uklidněný se vztyčil a popadl otěže, aby se vyhoupl do sedla a vyrazil naproti karavaně. Meren už nejspíš ohlašuje zastávku po nočním pochodu a přikazuje rozbít tábor. Taita si chtěl ještě chvíli promluvit s Demeterem, než ho přemůže spánek. Ještě zcela nevyčerpal poklad z bohaté studnice starcových zkušeností a moudrosti.

V té chvíli Vichřice tiše zařehkala a nastražila uši, ačkoliv stále nejevila známky vážného poplašení. Taita si všiml, že hledí ze svahu, a otočil se. Zprvu nic neviděl, ale protože kobyly věřil, zaposlouchal se do nočního,

ticha. Nakonec zahlédl, jak se pod srázem pohybuje jakýsi stín. Rychle však zmizel a Taita si v duchu řekl, že se mýlil, avšak klisna se ještě neuklidnila. Pak uviděl pohyb znovu, blíže a zřetelněji.

Z temnoty se vynořil nejasný obrys jezdce a koně, kteří k němu stoupali po stezce vzhůru svahem. Cizincův kůň byl rovněž šedý, ještě světlejší než Vichřice, a Taita zpozorněl. Na dobrého koně nikdy nezapomněl a navzdory bledému svitu hvězd mu tento připadal povědomý. Snažil se vzpomenout, kdy a kde ho asi viděl, ale vzpomínka byla zasunutá hodně hluboko, takže to muselo být velmi dávno. Zvíře ovšem stoupalo s lehkostí mladého věku, mohly mu být nejvýše čtyři roky. Rychle přesunul pozornost na jezdce. Drobná postava, spíš chlapec než muž, ale na koňském hřbetě seděl jako zkušený válečník. I on připadal mágovi povědomý, ale stejně jako kůň byl příliš mladý, než aby Taitovi vzpomínka na něj vybledla. Nebo je to snad dítě někoho, koho dobře znám? uvažoval. Že by jeden z egyptských princů?

Královna Mintaka porodila faraónovi řadu krásných a zdravých synů a všichni se více podobali otci než matce. Nevšední zjev chlapce, který k němu stoupal po svahu, napovídal, že v jeho žilách koluje královská krev. Jezdec a kůň se přiblížili a Taita zamrkal překvapením. Hoch měl na sobě krátký chiton, jenž odhaloval štíhlé nohy, které nepochybně patřily ženě. Na koni seděla dívka! Taita jí dosud neviděl do tváře, ale když se vzdálenost zkrátila, rozeznal pod šátkem na hlavě jemné rysy dívčího obličeje.

„Znám ji,“ zamumlal pod vousy. „Dobře ji znám.“ V uších se mu rozbušila krev. Dívka k němu na pozdrav pozvedla ruku a pak stehny pobídla šedáka do kroku. Kůň vyrazil klusem, ale jeho kopyta nevydávala na kamenné stezce žádný zvuk. Stoupal po příkrém srázu v absolutním tichu.

Příliš pozdě si Taita uvědomil, že se nechal zjevením omámit, a usilovně mrkal, aby otevřel vnitřní oko.

„Nevrhají auru,“ zašeptal sám pro sebe a musel se opřít o Vichřici, aby udržel rovnováhu. Ani kůň, ani Jezdkyně nebyli přirozené bytosti, pocházeli z jiného světa. Ačkoliv ho Demeter opakovaně varoval, znovu se nechal přistihnout nepřipravený. Spěšně hmátl po amuletu na krku a podržel si ho před obličejem. Jezdkyně dojela až k němu a prohlížela si ho zpod stínu šátku. Byla tak blízko, že Taita rozeznal třpyt očí a jemné křivky mladých líček. Spěchal ve vzpomínkách do minulosti.

Žádný div, že si na šedého koníka tak dobře pamatoval. Kdysi ho sám s láskou a péčí vybíral a daroval jí ho. Přestože za něj zaplatil padesát talentů stříbra, pokládal jeho koupi za nejlepší obchod, jaký kdy v životě udělal. Pojmenovala hřebečka Racek a stal se jejím největším oblíbencem. I nyní na něm seděla se stejnou elegancí, jakou si Taita pamatovali přes propast dlouhých desítek let. Šok ho připravil o schopnost jasně uvažovat. Stál jako žulový sloup a držel před sebou amulet jako štít.

Jezdkyně pomalu zvedla nádherně tvarovanou bílou ruku a odhrnula okraj šátku. Taita zíral na milovanou tvář, jejíž každý detail měl hluboko vrytý do paměti, a cítil, jak se mu trhá předivo duše.

To není ona! přesvědčoval sám sebe a sbíral síly k obraně. *Další zjevení z prázdnoty, stejně jako ta obrovská krajta. A nejspíš stejně nebezpečná.*

Když rozebíral s Demeterem sen, v němž se mu zjevila krásná dívka na hřbetě delfína, jeho druh v nejmenším nezapochyboval. „Tvůj sen, to byl jen další uskok čarodějnice,“ varoval naléhavě. „Nesmíš věřit žádným představám, které přizívají tvé naděje a touhy. Když se v duchu vrátíš k příjemným vzpomínkám, jako třeba na starou lásku, otevíráš dveře Eos. A ona si rychle najde cestu, jíž k tobě pronikne.“

Taita tehdy zavrtěl hlavou. „Ne, Demetere, ani Eos přece nedokáže vykouzlit tak intimní detaily z dávné minulosti. Lostrisin hlas, posazení očí, zvláštní zvlnění rtů při úsměvu. Jak by je mohla napodobit? Posledních sedmdesát let leží Lostris v sarkofágu. Nezůstala po ní jediná živoucí stopa, z níž by Eos mohla čerpat.“

„Eos uloupila tvé vzpomínky na Lostris a vrací ti je v té nejpresvědčivější, nejsvůdnější podobě.“

„Ale většinu těch detailů jsem přece sám zapomněl!“

„Byl jsi to ty, kdo tvrdil, že člověk nikdy nic nezapomene. Paměť uchová i sebemenší detaily a záleží jen na magických schopnostech, jakými vládne například Eos. Lze je z úkrytu mysli vytáhnout - tak jako jsi ty odhalil mé vzpomínky na čarodějnici, na její hlas, když odřikávala zaklínadlo ohně.“

„Pořád nemůžu uvěřit, že to nebyla Lostris,“ záupěl Taita tiše.

„To proto, že se nechceš smířit se skutečností. Eos se snaží uzavřít tvou mysl před působením rozumu. Jen se zamysli, jak dovedně vpletla obraz dívky na delfínu do své ďábelské sítě. Zatímco tě ukolébala a omámila sladkými vidinami ztracené lásky, vyslala přízračného hada, aby mě zničil.“

A teď na srázu nad deltou Nilu byl Taita znovu konfrontován se zázračnou vizí. Hleděl na obraz Lostris, dávno mrtvé královny Egypta, jejíž památka stále vládla jeho srdci. Tentokrát mu připadal ještě dokonalejší. Cítil, jak jeho odhodlání a zdravý rozum kolísají, a zoufale se snažil nabýt ztracenou duševní rovnováhu. Nedokázal si však poručit, aby odtrhl pohled od Lostrisiných očí. Zářily okouzlujícím jasem, v jejich hlubinách jako by se skrývaly všechny úsměvy a slzy celého královnina života.

„Zavrhují tě!“ obořil se na ni s veškerým chladem a rozhodností, na které se zmohl. „Ty nejsi Lostris. Nejsi žena, kterou jsem miloval. Jsi velká Lež. Vrať se do tmy, která tě zrodila.“

Při těchto slovech vystřídal jiskřičky v dívčiných očích nekonečný smutek. „Milovaný Taito,“ oslovila ho něžně. „Prožila jsem bez tebe pustá a osamělá léta, kdy jsme byli odloučení. A teď, ve chvíli, kdy tvému tělu a duši hrozí smrtelné nebezpečí, jsem se k tobě z velké dálky vrátila. Budeme zase spolu a společně dokážeme odolat zlu, které se vznáší nad tvou hlavou.“

„Rouháš se!“ okřikl ji. „Jsi Eos, Lež, a já tě proklínám. Chrání mě Pravda. Nemůžeš mi ublížit.“

„Ach, Taito.“ Lostris ztišila hlas do šepotu. „Oba nás zničíš. I mně hrozí strašné nebezpečí.“ Jako by na svých bedrech nesla všechen smutek, jenž dolehl na lidstvo od počátku věků. „Věř mi, můj drahý. Pro spásu nás obou mi musíš věřit. Nejsem nikdo jiný než Lostris, kterou jsi miloval a která milovala tebe. Volal jsi mě éterem. Slyšela jsem tvé volání a přišla jsem za tebou.“

Taitovi se zdálo, že se mu pod nohama otrásá země v samých základech, ale obrnil svou mysl tvrdostí. „Odejdi ode mne, prokletá čarodějnice!“ zvolal. „Jdi pryč, odporná přísluhovačko Lži. Opovrhuji tebou a tvými činy. Přestaň mě obtěžovat.“

„Ne, Taito! To nesmíš,“ žadonila. „Tuto šanci, jedinou šanci, nám dali bohové. Nesmíš ji odmítnout.“

„Jsi zlo,“ odsekl stroze. „Jsi hnus, který vyhrězl z prázdnoty. Vrať se do svého odporného doupěte.“

Lostris zasténala a její obraz se začal ztrácet. Rozplynula se stejně, jako když jitřní světlo potlačilo zář její hvězdy. Z noci k němu dolehl nezřetelný šepot jejího hlasu, poslední slova. „Už jsem jednou ochutnala smrt a nyní musím vypít pohár hořkosti až do dna. Sbohem, Taito, jehož jsem milovala. Kéž bys mě ani ty nepřestal milovat.“

Zmizela a Taita padl na kolena a sklonil hlavu, zlomený přívalem výčitek a žalu. Když sebral sílu se zvednout, slunce již vyšlo a stoupalo nad obzor. Vichřice stála tiše vedle něho. Podřimovala, ale jakmile se pohnul, pohodila hlavou a obrátila k němu oči. Byl tak zničený, že ji musel odvést ke kameni a použít ho jako stupínek, aby se vůbec dostal do sedla. Bezvládně se v něm houpal, a když klisna vykročila, měl co dělat, aby se na ní udržel.

Pokoušel se uspořádat džungli emocí, které mu naplňovaly hlavu. Nad všeobecným zmatkem převládala jedna význačná skutečnost - Vichřice po celou dobu jeho setkání se zjevením Lostris stála úplně klidně a nejevila nejmenší známky vzrušení. Při všech předchozích příležitostech odhalila přítomnost zla dlouho před tím, než je sám postřehl. Když tajemná síla pohlcovala měsíc, splašila se a utekla, kdežto přízraku Lostris a jejího oře věnovala pouze letmý zájem.

„S nimi nepřišlo zlo,“ přesvědčoval nahlas sám sebe. „Říkala Lostris pravdu? Přišla za mnou, aby mě jako přítel a spojenec chránila? Skutečně jsem vás oba zničil?“ Bolest byla téměř nesnesitelná. Přitáhl Vichřici uzdu, na místě ji otočil, zaryl jí paty do slabin a hnal ji tryskem k deltě Nilu. Zarazil klisnu teprve těsně nad srázem a seskočil z ní přesně na místo, kde zjevení zmizelo.

„Lostris!“ křičel do nebe. „Odpusť mi! Mýlil jsem se! Teď už vím, že jsi mluvila pravdu. Vskutku jsi Lostris. Vrať se ke mně, má lásko! Vrať se!“ Jenže byla pryč a ozvěna jako by se mu vysmívala. *Vrať se... Vrať... Vrať...*

* * *

Přiblížili se ke svatému městu Thébám natolik, že Taita přikázal Merenovi, aby pokračovali v nočním pochodu i po východu slunce. V šikmých jitřních paprscích karavana sestoupila z návrší a přes aluviální rovinu zamířila k městským hradbám. Poutníci se smutně rozhlíželi po pusté planině, na níž nerostlo jediné stéblo. Černá hlína vypálená ve výhni sluneční pece ztvrdla na kámen a popraskala hlubokými trhlinami. Rolníci opustili pole zničená suchem a jejich prázdné chatrče se rozpadaly. Palmové listy opadávaly v trsech ze střešních trámů, neomítnuté stěny se drolily. Na polích se jako květy chudobek bělaly kosti dobytka, který zahynul žízní. Po holé planině se honily větrné víry, které zvedaly spirály prachu a prosných stébel k bezmračné obloze. Slunce zasahovalo vyprahlou zemi jako údery válečné sekyry mosazný štít.

Lidé a zvířata tvořící karavanu vypadali na rozlehlé spálené planině jako dětské hračky. Došli k řece a bezděčně se zastavili na břehu, fascinováni děsivým pohledem. Dokonce i Demeter sešplhal z palankýnu a dobelhal se k Taitovi a Merenovi. Koryto bylo v tomto místě široké pět set kroků a za normálních okolností je Nil při nízkém stavu vody vyplňoval od kraje ke kraji a mocný, hluboký proud vody, zbarvené do Šeda unášeným jílem, uháněl tak rychle, že se hladina čeřila vlnami a silnými víry. V období záplav se pak nespoutaný Nil rozléval široko daleko a zaléval pole. Bláto a sedimenty zanechané vodou byly tak úrodné a bohaté, že uživily tři po sobě jdoucí úrody obilí během jediného vegetačního období. Jenže od posledních záplav již uplynulo sedm let a řeka se změnila v groteskní výsměch své někdejší majestátní mohutnosti, zredukována na ubohý řetězec mělkých tůní smrduté vody rozložených na jejím dně, jejichž hladinu rozvínil jen smrtelný zápas umírajících ryb a malátný pohyb několika přeživších krokodýlů. Na jejich povrchu ležel zpěněný narudlý kal, který připomínal sraženou krev.

„Proč řeka krvácí?“ nechápal Meren. „Je to nějaká kletba?“

„Podle mě způsobují krvavé zbarvení kvetoucí jedovaté řasy,“ řekl Taita a Demeter souhlasil.

„Jsou to určité řasy, ale jsem si jistý, že nemají přirozený původ, že je na Egypt seslala stejná zhoubná síla, která zastavila proud řeky.“

Jednotlivé tůně od sebe oddělovaly pásy černého bláta poseté odpadky a splašky z města, kořeny a naplaveným dřevem, troskami opuštěných plavidel a nafouklými mršinami zvířat a ptáků. Jediní živí tvorové, kteří obývali písčité břehy, byla podivná zavalitá stvoření, která neohrabaně poskakovala a plazila se blátem na bizarních nohou opatřených plovacími blánami. Zuřivě se rvala o zdechlíny, které trhala, a pak hltala kusy shnilého masa. Taita nedokázal určit, k jakému druhu patří, dokud Meren znechuceně nezabručel: „Jsou to ty

potvory, které mi popsal vůdce karavany. Obří ropuchy.“ Odkášlal si a vyplivl hořkou chuť a smrad, které mu uvázly v hrdle. „Copak ty rány osudu, které doléhají na Egypt, nikdy neskončí?“

Taita žasl nad velikostí obojživelníků. Obrovské žáby se vymykaly všemu, co ve svém dlouhém životě viděl. Přes záda byly široké jako divoká prasata, a když se na zadních nohou zvedly do plné výšky, mohly se klidně měřit s šakaly.

„V blátě leží i lidské mrtvoly,“ vykřikl Meren a ukázal na tělíčko, které spatřil pod srázem. „Tamhle je mrtvé dítě.“

„Zdá se, že obyvatelé Théb natolik podlehlí apatii, že už své mrtvé nepohřbívají, ale házejí je do řeky.“ Demeter smutně zavrtěl hlavou.

Přímo před jejich očima přiskočila jedna ropucha k mrtvolce, zakousla se do paže, desetkrát či dvanáctkrát pohodila hlavou a vytrhla paži z ramenního kloubu. Posledním šubnutím vyhodila končetinu do vzduchu, při dopadu ji chytila do tlamy a bez kousání polkla.

Všem přihlížejícím se při tom odporném představení zvedl žaludek. Vsedli na koně a ujížděli po břehu řeky k vnějším hradbám. Na prostranství před nimi vyrostla záplava provizorních nouzových přístřeší, která si vztyčili ožebračení rolníci, vdovy a sirotci, nemocní a umírající a ostatní oběti katastrofy. Choulili se k sobě pod hrubými stříškami chatrčí beze stěn. Všichni byli na kost vychrtlí a apatičtí. Taita spatřil mladou matku, která tiskla nemluvně ke scvrklým prázdným prsům, ale zesláblé dítě už ani nedokázalo sát a do očí a nosu mu lezly mouchy. Matka na ně bezmocně hleděla.

„Dám jí něco k jídlu.“ Meren začal slézat z koně, ale Demeter ho zastavil.

„Jestli těm ubožákům ukážeš něco k snědku, rozpoutá se vřava.“

Jeli dál a Meren se žalostně a s pocitem viny ohlížel.

„Demeter má pravdu,“ poznamenal Taita tiše. „V takovém moři neštěstí nemá smysl zachraňovat jedince. Musíme spasit celé království, ne hrstku jeho obyvatel.“

Taita s Merenem nechali rozbít tábor dostatečně daleko od nešťastníků. Pak si mág odvedl předáka Demeterovy karavany stranou a důrazně mu přikázal: „Budeš pozorně střežit svého pána a postaráš se o jeho pohodlí. Dej kolem tábořiště postavit ochranný plot z trnitého křoví, aby dovnitř nepronikli zloději a mrchožrouti. Sežeň vodu a píci pro zvířata. Zůstaneš tady, dokud nám nesezenu vhodnější ubytování.“

Otočil se k Merenovi. „Půjdu do města a navštívím faraónův palác. Ty zůstaň s Demeterem.“ Pobídl klisnu patami a zamířil k hlavní bráně. Strážce ho pozorovaly z hradeb, ale nezastavily ho. Ulice zely prázdnotou a hrstka lidí, které potkal, byla k nerozeznání podobná bledým a vychrtlým chudákům před hradbami. Mátožně mu ustupovali z cesty. Nad městem se vznášel nezdravý pach smrti a utrpení.

Kapitán palácových stráží Taitu poznal. Rozběhl se k boční bráně, otevřel ji, uctivě mu zasalutoval a vpustil ho do vládcova paláce. „Jeden z mých mužů ti odvede koně do stáje, mágu. Královští podkoní se o něj postarají.“

„Je faraón ve své rezidenci?“ zeptal se Taita, když seskočil z koně.

„Ano, je tady.“

„Odved’ mě k němu,“ požádal Taita. Kapitán spěšně poslechl a provedl Taitu labyrintem chodeb a sálů. Procházeli kdysi krásnými nádvořími zdobenými trávničky, květinovými záhony a zurčícími fontánami, komnatami a arkádami, v nichž za starých časů zněl veselý smích a zpěv vznešených dam a pánů, kteří tleskali akrobatům, trubadúrům a tančícím otrokyním. Nyní zely místnosti prázdnotou, fontány vyschly a zahrady se změnilly v mrtvá zahnědlá pole. Těžké ticho narušoval jen zvuk jejich kroků na kamenné dlažbě.

Konečně dosáhli předpokoje královské audienční síně. Kapitán zaklepal na zavřené dveře násadou kopí a otrok je ihned otevřel. Taita nahlédl dovnitř. Na podlaze kryté rozměrnými dlaždicemi z růžového mramoru seděl se zkríženými nohama korpulentní eunuch v krátké sukničce u nízkého stolku plného papyrových svitků a psacích tabulek. Mág ho okamžitě poznal - faraónův nejvyšší komoří, který své postavení získal díky jeho přímlově.

„Ramrame, starý příteli!“ pozdravil ho. Komoří vyskočil - překvapivě čile na tak tělnatou postavu - a spěchal Taitu obejmout. Všechny eunuchy ve faraónových službách pojilo bratrské pouto.

„Taito! Jak je to dávno, co jsi odešel z Théb!“ Komoří ho odtáhl do své soukromé kanceláře. „Faraón se právě radí se svými generály, takže ho nemůžu rušit, ale jakmile skončí, odvedu tě k němu. Jistě by si to přál. Ale teď si alespoň můžeme spolu promluvit. Jak dlouho jsi byl pryč? Jistě mnoho let.“

„Sedm. Od našeho posledního setkání jsem procestoval podivné kraje.“

„Je toho hodně, co ti musím říct o strašných ranách, které nás za tvé nepřítomnosti postihly. Bude to smutné povídání.“

Usadili se na polštáře a komoří požádal otroka, aby jim nalil šerbet chlazený v kameninovém džbánu.

„Nejprve mi pověz, jak se daří Jeho Veličenstvu.“

„Obávám se, že ti srdce sevře žal, až ho uvidíš. Starosti na něj těžce doléhají. Většinu dne tráví poradami se svými ministry, generály armády a guvernéry provincií. Vysílá posly do všech cizích zemí, aby tam nakupovali obilí a potraviny pro hladovějící obyvatelstvo. Prikazuje kopat nové studny, aby měl čím nahradit páchnoucí červené splašky v řece.“ Ramram si povzdechl a dlouze se napil šerbetu z misky.

„Médové a Sumerové, mořští lidé a Libanonci, všichni naši nepřátelé dobře vědí o kritické situaci, v níž se nacházíme,“ pokračoval komoří. „Věřím, že nás opouští štěstí a že už se nedokážeme bránit, takže shromažďuji

vojska. Jak víš, naši satrapové a vazalské státy vždycky reptali a vzpouzeli se proti poplatkům, které faraónovi museli odvádět. Mnozí spatřují v našem neštěstí příležitost, jak se od nás odpoutat, a uzavírají zrádná spojení. Na našich hranicích se šikují nepřátelé. Navzdory tragicky zdecimovaným zdrojům musí panovník posilovat pluky a vystrožovat nové. Klade na sebe i na říši zničující nároky, které nelze dlouhodobě vydržet.“

„Každý menší člověk na trůnu by takové trýzni podlehl,“ poznamenal Taita.

„Nefer Seti je velký vladař. Ale i on ve svém srdci ví stejně dobře jako my níže postavení, že bohové se již na Egypt nesmějí. I kdyby se snažil sebevíc, nemůže uspět, dokud se božská přízeň nevrátí. Rozkázal kněžím ve všech chrámech po celé zemi, aby se neustále modlili. Sám třikrát denně obětuje bohům. Ačkoliv napíná své síly do krajnosti, polovinu noci, kdy by měl odpočívat, zasvěcuje oddaným modlitbám k bohům, svým příbuzným.“

Komořimu vyhrkly z očí slzy; utřel si je kouskem plátna. „Tak vypadá jeho život v posledních sedmi letech. Od chvíle, kdy matka Nil zemřela a na Egypt dopadly morové rány. Každého menšího vládce by takové pohromy vskutku zdrtily. Nefer Seti je bůh, ale má srdce a soucit člověka. Změnil se a zestárnul.“

„Tvé zprávy mě samozřejmě zarmoutily. Ale řekni mi, jak se daří královně a dětem?“

„Ani o nich se nedozvíš nic veselého. Osud se k nim nezachoval laskavě. Královna Mintaka onemocněla a dlouhé týdny se potácela na pokraji smrti. Ne všechny královské děti měly takové štěstí. Princ Khaba a jeho sestřička Unas leží bok po boku v královském mauzoleu. Mor si je odnesl. Ostatní děti přežily, ale...“

Ramram se odmlčel; vešel otrok, uctivě se uklonil a něco mu zašeptal do ucha. Komoří přikývl, mávnutím ruky otroka propustil a otočil se k Taitovi. „Porada skončila. Zajdu za faraónem a řeknu mu o tvém příchodu.“ Zvedl se a odkráčel k zadní stěně místnosti. Dotkl se vyřezávané postavy na panelu a ta pod tlakem prstů povolila. Část stěny sklouzla do strany a Ramram zmizel v otvoru. Zakrátko zazněl z chodby za tajnými dveřmi výkřik radostného překvapení, okamžitě následovaný spěšnými kroky a voláním: „Tato! Kde jsi?“ Faraón oslovil mága přezdívkou, kterou používal v dětství.

„Tady, Veličenstvo.“

„Dlouho jsi mě zanedbával,“ obvinil ho panovník, když vpadl do dveří a zastavil se, aby si Taitu pořádně prohlédl. „Ano, jsi to opravdu ty. Už jsem se bál, že budeš opovrhovat mými výzvami až do skonání věků.“

Nefer Seti měl na sobě jen bílou suknicu po kolena a otevřené sandály, horní polovinu těla - široký svalnatý hrudník a ploché břicho - měl obnaženou. Dlouhá léta cvičení s lukem a mečem mu vytvarovaly paže do nádherných proporcí. Postava válečníka vytrénovaného k dokonalosti.

„Buď pozdraven, faraóne. Jsem tvým pokorným otrokem. Jako vždy.“

Nefer Seti k němu přistoupil a bouřlivě ho objal. „Nemluv o otroctví, když se sešel učitel s žákem,“ napomenul mága. „Mé srdce přetéká radostí, že tě zase vidím.“ Přidržel si Taitu na délku paží a hleděl mu do obličeje. „Při milosrdném Hórovi, nezestárnul jsi ani o jediný den!“

„Ty také ne, Veličenstvo,“ řekl přesvědčivě a Nefer Seti se zasmál.

„Ačkoliv jsi pronesl lež, přijímám tvou lichotku jako laskavost k dávnému příteli.“ Faraón odložil slavnostní paruku z koňských žíní a nebyl nalíčený, takže si Taita mohl prohlédnout rysy tváře. Krátce zastřižené vlasy prokvetly šedinami, na temeni se objevila pleš. Čas se podepsal i na obličeji - od koutků úst i tmavých unavených očí se táhly vějířky hlubokých vrásek. Propadlé líce a nezdravá bledost prozrazovaly, co panovník v poslední době prožil. Taita otevřel vnitřní oko a s úlevou spatřil, že faraónova aura plane divokou silou - známka odvážného srdce a nezdolného ducha.

Jak je starý? vzpomínal mág. Když mu zabili otce, bylo mu dvanáct. To znamená, že dnes je mu devětačtyřicet, uvědomil si překvapeně. Běžný Egyptan byl v pětáctýřiceti pokládán za starého a umíral před padesátkou. Ramram nelhal - faraón se hodně změnil.

„Zajistil ti Ramram ubytování?“ zajímal se panovník a přes Taitovo rameno se přísně zahleděl na komořího.

„Napadlo mě, že mu přidělím jeden z příbytků určených pro zahraniční vyslance,“ navrhl Ramram.

„V žádném případě! Taita není cizinec,“ vyštěkl Nefer Seti a Taita si pomyslel, že panovníkova příslovečná horkokrevnost je s věkem ještě výraznější a že vybuchne snadněji než v minulosti. „Musí být ubytován v místnosti stráží vedle mé ložnice. Chci ho mít v noci stále po ruce, abych se s ním mohl poradit.“ Obrátil se na Taitu. „Teď tě musím opustit. Čeká mě jednání s babylonským vyslancem. Jeho krajané ztrojnásobili cenu obilí, které nám prodávají. Ramram tě seznámí se všemi nejdůležitějšími státními záležitostmi. Očekávám, že kolem půlnoci bych mohl být volný. Pošlu pro tebe. Povečeříš se mnou, i když se obávám, že ti toho moc nenabídnu. Na můj příkaz musí dvůr vyjít se stejnými přiděly jako ostatní obyvatelstvo.“ Nefer Seti vykročil k tajným dveřím.

„Veličenstvo,“ zvolal Taita naléhavě. Faraón se ohlédl přes mohutné rameno a mág rychle pokračoval: „Doprovází mě velký a učený mudrc.“

„Jistě ne tak mocný kouzelník jako ty,“ usmál se laskavě Nefer Seti.

„Mnohem mocnější. Vedle něj jsem jako dítě. Přichází do Egypta, aby tobě a tvému království nabídl pomoc a útěchu.“

„Kde je ten vzor ctností?“

„Táboří za městskými branami. Je neuvěřitelně starý a tělesně zesláblý, což však nikterak neomezuje jeho učenost. Potřebuju ho mít nablízku.“

„Ramrame, zajisti cizímu mágovi odpovídající ubytování v tomto křídle paláce.“

„Kromě něj se mnou cestuje Meren Cambyses jako můj věrný společník a ochránce. Byl bych vděčný i za jeho blízkost.“

„Sladký Hóre! Zdá se, že se s tebou budu muset podělit o polovinu svého sídla,“ zasmál se Nefer Seti. „Ale rád slyším, že je Meren živ a zdrav a že se budu moci těšit z jeho společnosti. Ramram mu něco najde. Ale teď už opravdu musím jít.“

„Faraóne, ještě okamžik tvé vznešené přítomnosti,“ zastavil ho Taita, než zmizel za dveřmi.

„Jsi tady pár minut a už sis ode mě vymámil padesát laskavostí. Tvé přesvědčovací schopnosti nepodléhají času. Co ještě potřebuješ?“

„Tvé svolení překročit řeku a vyjádřit úctu královně Mintace.“

„Kdybych odmítl, dostal bych se do nezáviděníhodné pozice. Moje královna dosud neztratila svůj oheň a ztrestala by mě krajní nelibostí.“ Z jeho smíchu zněla láska k manželce. „Samozřejmě za ní zajdi, ale před půlnocí se vrať.“

* * *

Jakmile se Demeter bezpečně usadil v paláci, Taita povolal dva královské lékaře, aby se o něj postarali, a odvedl Merena stranou. „Očekávám, že se do soumraku vrátím. Dobře ho hlídej.“

„Měl bych jít s tebou, mágu. V době nouze a hladu i ti nejpoctivější muži podlehnou zoufalství a stanou se z nich lupiči, jen aby nakrmili rodiny.“ „Ramram mi přidělil strážní oddíl.“ Připadal si velmi podivně, když nasedl na koně, místo aby se na druhou stranu řeky přeplavil na lodi. Z hřbetu Vichřice hleděl k Memnonovu paláci na západním břehu a všiml si, že vyschlým korytem vede řada stezek vyšlapaných v blátě mezi kalnými tůňmi. Vydali se po jedné z nich a o několik desítek metrů dál skočila před mágovu klisnu obrovská ropucha.

„Zabte ji!“ vyštěkl seržant velící eskortě. Jeden z vojáků sklonil kopí a přijel k žábě. Zuřivě, jako medvěd zahnaný do kouta, se proti němu vrhla. Voják se rozmáchl a vbodl hrot kopí hluboko do pulzujícího žlutého krku. Ohybné stvoření ve smrtelném zápase zaťalo čelisti do dřevce a voják je musel vléci za koněm, než sevření povolilo a kopí se uvolnilo. Popojel k Taitovi a ukázal mu násadu - žabí tesáky se zaryly hluboko do dřeva.

„Jsou divoké jako vlci,“ poznamenal Habari, seržant stráží, štíhlý ostřílený válečník se zjizveným tělem. „Když se poprvé objevily, faraón rozkázal dvěma regimentům pročesat břehy a vyhladit je. Zabíjeli jsme je po stovkách, pak po tisících. Házeli jsme mršiny na obrovské hromady, ale zdálo se, že za každou zabitou vylezly z bláta dvě další. I velký faraón si uvědomil, že nás pověřil nesplnitelným úkolem, a teď je podle rozkazu musíme jen zahánět do říčního koryta. Občas ale vylezou a potom na ně musíme znovu zaútočit,“ pokračoval Habari. „Svým odporným způsobem jsou však užitečné. Požírají všechny splašky a zdechliny i lidské mrtvoly, které skončí v korytě řeky. Lidé už nemají energii, aby obětem moru vykopali slušné hroby, a ropuchy zastávají úlohu hrobníků.“

Koně se přebrodili rudým slizem a blátem jedné z mělkých tůní a vyjeli na západní břeh. Jen co se přiblížili na dohled k paláci, jeho brána se otevřela a strážce jim vyšel v ústrety.

„Buď pozdraven, mocný mágu!“ přivítal Taitu. „Její Veličenstvo se doslechlo o tvém návratu do Théb a její srdce se naplnilo radostí. Nemůže se dočkat, až tě uvidí.“ Ukázal k bráně. Taita vzhledl a na ochozu hradeb spatřil drobné postavy žen a dětí. Královnu nepoznal, dokud na něj nezamávala. Pobídl klisnu do klusu a zakrátko projel bránou do paláce.

Na nádvoří seskočil z koně a vyšel naproti Mintace, která sbíhala po kamenném schodišti ladně jako mladá dívka. Vždycky byla zdatná atletka, vynikající jezdkyň a neohrožená lovkyně. Potěšilo ho, že si uchovala štíhlost a pružnost těla, a teprve když ho objala, všiml si, že není štíhlá, ale vyzáběla. Paže měla jako hůlky, rysy obličeje strhané a bledé. Přestože se usmívala, oči jí kalil smutek.

„Ach, Taito, nechápu, jak jsme to bez tebe vydrželi,“ zvolala a zabořila mu tvář do vousů. Hladil ji po hlavě a při jeho dotyku ji radostná nálada opustila a roztrásly ji vzlyky. „Myslela jsem, že se už nikdy nevrátíš a že jsme tě s Neferem ztratili stejně jako Khabu a malou Unas.“

„Vím o tvé bolestné ztrátě a sdílím s tebou tvůj žal,“ zamumlal Taita.

„Snažím se být statečná. Tolik matek trpělo jako já. Ale je strašné přijít o děti v tak raném věku.“ Odstoupila a pokusila se o úsměv, ale z očí jí kanuly slzy a rty se chvěly. „Pojď, chci ti ukázat ostatní děti. Většinu z nich znáš, jen ty dvě nejmladší jsi dosud neviděl. Čekají na tebe.“

Stály ve dvou řadách - vpředu chlapci, za nimi princezny - strnulé úžasem a obdivnou úctou. Nejmenší dívku příběhy o velkém mágovi, které jí vyprávěli sourozenci, tak uchvátily, že se hlasitě rozplakala, sotva se na ni podíval. Taita ji zvedl do náruče, položil si její hlavičku na rameno a šeptal jí do ucha. Okamžitě se uklidnila, otřela si slzičky a objala ho kolem krku.

„Nikdy bych nevěřila vlastním očím, kdybych nevěděla, jak si dokážeš podmanit děti a zvířata.“ Mintaka se na něj usmála a pak volala děti jedno po druhém k mágovi.

„Tak nádherné ratolesti jsem ještě neviděl,“ řekl jí Taita. „Ne že by mě to překvapilo, když jsi ty jejich matka.“

Po chvíli královna poslala děti pryč a vzala Taitu za ruku. Odvedla ho do svých soukromých komnat a posadili se k otevřenému oknu s výhledem na západní kopce, aby se nadýchali čerstvého vzduchu. Nalila

mágovi do misky šerbet a řekla mu: „Kdysi jsem se ráda dívala přes řeku, ale to už dlouho neplatí. Ten pohled mi láme srdce. Ale vody se již brzy vrátí. Věřím tomu proroctví.“

„Kdo to prorochoval?“ zeptal se Taita lhostejně, ale jeho zájem se rychle zvýšil, když ho místo odpovědi obdařila záhadným vědoucím úsměvem a odvedla hovor ke vzpomínkám na ne tak vzdálenou šťastnější minulost, kdy byla krásnou mladou nevěstou a Egypt zelenou úrodnou zemí. Nálada se jí zlepšila a mluvila živě a nadšeně. Trpělivě čekal, až domluví; věděl, že nedokáže dlouho odolávat a vrátí se k záhadnému proroctví.

Náhle vzpomínání přerušila. „Taito, víš o tom, že staří bohové zeslábli a ztratili sílu? Už brzy je nahradí nová bohyně, která bude všemocná. Obnoví tok Nilu a zbaví nás morových ran, které staří vyčerpaní bohové nedokázali odvrátit.“

Taita s úctou naslouchal. „Ne, Veličenstvo, to jsem nevěděl.“

„Ach ano, je to naprosto jisté.“ Bledé tváře se rozzářily ruměncem a z jejích ramenou jako by spadla tíha let. Znovu z ní byla dívka kypící radostí a nadějí. „Ale je toho víc, Taito, mnohem víc.“ Okázale se odmlčela a pak z ní slova přímo tryskala. „Tato bohyně má moc vrátit vše, co bylo ztraceno či krutě odebráno, ale pouze tehdy, když se jí plně oddáme. Pokud jí věnujeme své srdce a duše, může nám navrátit i mládí. Těm, kdo trpěli a truchlili, může vrátit radost. A jen pomysli Taito - může dokonce vzkřísit mrtvé k životu!“ Z očí jí znovu vyhrkly slzy a vzrušení ji připravilo o dech, takže se jí hlas chvěl jako po dlouhém běhu. „Může mi vrátit mé děti! Znovu pochovám v náručí živoucí tělíčka Khaby a Unas a zlíbám jim tvářičky.“

Taita v sobě nenašel sílu připravit ji o útěchu, kterou jí nová naděje přinášela. „Tyto záležitosti jsou natolik zázračné, že se vzpírají našemu chápání,“ prohlásil se slavnostní vážností.

„Ano, ano! Prorok ti to musí vysvětlit. Pak pochopíš a uvidíš budoucnost jasně jako křišťál. O tom nepochybuj.“

„Kdo je ten prorok?“

„Jmenuje se Soe.“

„Kde ho najdu, Mintako?“ zajímal se Taita.

Vzrušením zatleskala. „Ach, Taito, to je právě to nejlepší,“ zvolala. „Je zde! V mém paláci! Poskytl jsem mu útočiště v příbytku kněží starých bohů, Osirise, Hóra a Isis. Ti jej nenávidí kvůli pravdě, kterou hlásá. Opakovaně se ho pokusili zabít. Každý den nás učí, mě a další, které si vyvolil pro nové náboženství. Je to tak nádherná víra, Taito, že ani ty jí nedokážeš odolat, ale musí se hlásat a učit tajně. Egypt dosud vězí hluboko ve starých bezcenných pověrách, které je nutno vykořenit, než se nové náboženství bude moci rozvinout a vzkvétat. Obyčejní lidé dosud nejsou připraveni bohyni přijmout.“

Taita zamyšleně přikývl, naplněn hlubokým soucitem s královnou. Chápal, jak snadno se lidé přemožení utrpením chytají každého stébka naděje. „Jak se ta nová mocná bohyně jmenuje?“

„Její jméno je příliš svaté, než aby je nevěřící mohli vyslovit. To mohou pouze ti, kdo ji přijali do svého srdce a duše. I já musím dokončit své učení se Soem, než mi je prozradí.“

„Kdy tě Soe přichází učit? Nesmírně toužím si ho poslechnout, když vykládá tyto zázračné teorie.“

„Ne, Taito!“ vykřikla. „Musíš pochopit, že to nejsou teorie, nýbrž zjevená pravda. Soe ke mně přichází každé ráno a večer. Je to nejmoudřejší a nejsvatější muž, s kterým jsem se v životě setkala.“ Navzdory prozářenému výrazu tváře se jí z očí opět spustily slzy. Sevřela mu ruku. „Přijdeš si ho vyslechnout. Slib mi to.“

„Jsem ti vděčný za důvěru, kterou ve mě vkládáš, milovaná královno. Kdy to bude?“

„Dnes večer, až se najíme,“ odpověděla.

Taita se zamyslel. „Říkáš, že jeho kázání mohou vyslechnout jen ti, které si vybere. Co když mě odmítne? Toto zklamání bych si rád ušetřil.“

„Někoho tak moudrého a proslulého jako ty by nikdy neodmítl, velký mágu.“

„Přesto bych toto riziko nerad podstupoval, nejdražší Mintako. Copak není možné, abych si ho poslechl, aniž bych prozatím prozradil svou totožnost?“

Mintaka se na něj pochybovačně zadívala. „Nechci ho zrazovat,“ řekla váhavě.

„Neplánuju žádnou zradu, Mintako. Kde se s ním scházíš?“

„V této komnatě. Sedává na místě, kde teď sedíš ty. Právě na tom polštáři.“

„A jste u toho jen vy dva?“

„Ne, kázání sledují i tři moje oblíbené dvorní dámy. Jsou bohyni stejně oddané jako já.“

Taita si pozorně prohlížel místnost a rozložení nábytku, ale dál kladl otázky, aby odvedl její pozornost. „Zjeví se někdy bohyně všemu lidu Egypta, nebo bude její náboženství vyhrazeno pouze vyvoleným?“

„Až ji Nefer a já přijmeme do svých srdcí, až se zřekneme falešných bohů, strhneme jejich chrámy a zapudíme jejich kněze, bohyně se ukáže v celé své slávě. Ukončí morové rány a vyléčí utrpení jimi způsobené. Prikáže vodám Nilu, aby znovu tekly...“ Zaváhala a pak rychle dodala: „A vrátí mi moje děti.“

„Má nejvzácnější královno, z celého srdce bych ti to přál. Ale řekni mi, ví o tom Nefer?“

Povzdechla si. „Nefer Seti je moudrý muž a vynikající vládce. Je to nepřemožitelný válečník, milující manžel a otec, ale není duchovní člověk. Soe se mnou souhlasí v tom, že mu tyto zázračné zvěsti odhalíme až ve vhodnou chvíli, která ještě nenastala.“

Taita vážně přikývl. Faraón bude jistě dojatý, pomyslel si, až se z úst milované manželky dozví, že jeho dědeček a babička, jeho otec a matka, nemluvě již o svaté trojici Osirise, Isis a Hóra, budou zavrženi. Dokonce i on bude zbaven svého božství. Natolik panovníka znal, aby věděl, že to nepřipustí, co bude živ.

Tato myšlenka rozpoutala v Taitově mysli bouři děsivých úvah. Až Nefer Seti a jeho nejbližší rádcové zemřou a nebudou poblázněnou Mintaku brzdít, prorok Soe ovládne královnu, která beze slova odporu poslechne každý jeho příkaz. Byla by schopna přistoupit na úkladnou vraždu svého krále, svého manžela a otce svých dětí? ptal se sám sebe. Odpověď se nabízela sama: ano, byla, kdyby věřila, že nová bezejmenná bohyně ihned přivede faraóna zpátky k životu spolu s jejími mrtvými dětmi. Zoufalí lidé se uchylují k zoufalým očekáváním. Nahlas se zeptal: „Je Soe jediným prorokem této nejvyšší bohyně?“

„Soe je jejich představený, ale mezi lidem obou království se pohybuje řada jejích následovníků, kteří hlásají radostnou zvěst a připravují její příchod.“

„Tvá slova rozžehla plamen v mém srdci. Budu ti navždy vděčný, pokud mi dovolíš vyslechnout jeho kázání, aniž by se dozvěděl o mé přítomnosti. Přivedu s sebou dalšího mága, staršího a moudřejšího, než já kdy budu.“ Zvedl prst, aby umlčel její protest. „Opravdu, Mintako. Jmenuje se Demeter. Usedne se mnou tam za tu zástěnu.“ Ukázal na ozdobně vyřezávaný paraván, za nímž v dřívějších dobách faraónovy manželky a konkubíny přijímaly cizí hodnostáře, aniž jim odhalily svou tvář.

Mintaka stále váhala, proto Taita naléhavě pokračoval: „Dokážeš přesvědčit dva vlivné mágy, aby přijali novou víru. Potěšíš bohyni i jejího nejvyššího proroka. Bude na tebe shlížet s vděkem a náklonností a ty si od ní pak budeš moci vyžádat jakékoliv dobrodiní, včetně návratu svých dětí.“

„Dobře, Taito, poslechnu tě. Avšak ty na oplátku neprozradíš Neferovi nic z toho, co ses právě dozvěděl, dokud nenastane doba, kdy bude připraven přijmout bohyni a zavrhnout staré bohy.“

„Stane se, jak přikazuješ, královno.“

„Vrať se sem se svým kolegou Demeterem zítra časně ráno. Vyhněte se hlavní bráně, přijďte bočním vchodem. Jedna z mých komorných tam na vás počká a uvede vás do této místnosti. Potom se ukryjete za zástěnu, odkud můžete poslouchat.“

„Budeme zde hodinu po východu slunce,“ ujistil ji Taita.

* * *

Když vyjeli z Memnonova paláce, Taita zkontroloval výšku odpoledního slunce nad obzorem. Zbývalo ještě několik hodin denního světla. Veden okamžitým nápadem přikázal seržantovi strážce, aby nejeli přímo do Théb a udělali zajižďku podél pohřební cesty k vrchům na západě a k velkému královskému pohřebišti ukrytému v jednom z mnoha rozeklaných skalnatých údolí. Cesta míjela chrám, v němž dohlížel na balzamování pozemského těla své milované Lostris. Stalo se to již před sedmdesáti lety, ale vzpomínky na tento trýznivý zážitek nevybledly ani v propasti času. Dotkl se amuletu, jenž skrýval kadeř vlasů, které odstříhl z její hlavy. Projeli předhořím kolem chrámu bohyně Hathor, majestátní stavby na vrcholu nízké stupňovité pyramidy. Taita poznal kněžku, která se procházela na nejnižší terase v doprovodu dvou novicек. Pobídl k ní Vichřici.

„Nechť tě božská Hathor ochraňuje, zbožná matko,“ pozdravil ji, když sesedl z koně. Představenou chrámu bohyně Hathor, patronky všech žen, byla přirozeně velekněžka, ne opat.

„Doslechla jsem se, že ses vrátil z cest, mágu.“ Pospíšila k němu, aby ho objala. „Všichni jsme doufali, že nás navštívíš a vylíš nám svá dobrodružství.“

„Jistě bych vám mohl vyprávět hodně, co by vás, jak doufám, zaujalo. Přivezl jsem s sebou papyrové mapy Mezopotamie a Ecbatany i hornaté krajiny za Babylonem, kterou probíhá hlavní silnice do Chorasánu.“

„Takový zdroj poučení!“ Velekněžka se dychtivě usmála. „Máš je u sebe?“

„Bohužel ne. Zavítal jsem na tento břeh Nilu s jiným cílem a nečekal jsem, že se s tebou setkám. Svitky jsem nechal v Thébách. Ale dovezu je při nejbližší příležitosti.“

„Už se nemůžu dočkat,“ ujistila ho velekněžka. „Jsi u nás kdykoliv vítán. Jsme ti vděční za všechny předchozí informace. Ty nové budou určitě ještě zajímavější.“

„V tom případě se odvážím odvolat na tvou laskavost. Směl bych tě o něco požádat?“

„O cokoliv. Splním každé tvé přání, bude-li to v mých silách. Stačí říct.“

„V poslední době jsem se začal vášnivě zajímat o sopky.“

„O které? Jsou jich spousty a leží v mnoha zemích.“

„O všechny, které se zvedají blízko moře, případně na ostrově nebo na břehu jezera či velké řeky. Potřebuju jejich seznam, matko.“

„To není náročný požadavek,“ ubezpečila ho. „Bratr Nubank, náš nejstarší kartograf, se celý život vážně zajímal o vulkány a další podzemní zdroje tepla, jako jsou termální prameny a gejzíry. S potěšením ti žádaný seznam připraví, ale připrav se na to, že bude detailní a vyčerpávající. Nubank je až chorobně puntičkářský. Okamžitě mu přikážu, aby se pustil do práce.“

„Jak dlouho mu to potrvá?“

„Co kdybys nás navštívil ode dneška za deset dní, ctihodný mágu?“ navrhla velekněžka.

Taita se s ní rozloučil a po dalších dvou mílích zastavil před bránou nekropole.

Vstup do údolí královských hrobů střežila mohutná vojenská pevnost. Každou hrobku tvořil podzemní komplex chodeb a síní vytesaných ve skále, v jehož středu se nacházela pohřební komora. V ní stál královský sarkofág s mumifikovaným tělem faraóna. Kolem centrální komory pak kameníci vytesali další místnosti - zásobárny a úložiště -, jež obsahovaly největší poklady, jaké kdy svět spatřil. Dráždily chtivost všech lupičů a vykrádačů hrobů v obou královstvích i v dalekých zemích. Prohnání a vynalézaví zloději neustávali v úsilí proniknout do posvátných podzemních prostor a ochrana pohřebiště před jejich útoky vyžadovala neustálou pozornost malé armády.

Taita ponechal svůj doprovod u studny na ústředním nádvoří, aby se osvěžili a napojili koně, a sám pokračoval k hrobům pěšky. Cestu k hrobce královny Lostris dobře znal, protože ji sám navrhl a osobně dohlížel na její stavbu. Lostris byla jediná ze všech egyptských královen, která byla pohřbena v této části údolí, obvykle vyhrazené vládnoucím faraónům. Taita přesvědčil jejího nejstaršího syna, aby hned po nástupu na trůn udělil zesnulé matce tuto zvláštní výjimku.

Minul místo, kde řemeslníci hloubili hrobku faraóna Nefera Setiho v očekávání jeho odchodu z tohoto světa a povýšení do jiného. Staveniště se hemžilo kameníky, kteří proráželi hlavní vstupní chodbu do nitra skály. Hlušinu vynášel had otroků s koši na hlavách. Jejich zpocená těla pokrývala vrstva bělavého prachu, který se v hustých oblacích vznášel ve vzduchu. Na blízkém návrší stála skupinka architektů a dozorců, kteří pozorovali horečnou činnost pod sebou. Stěny údolí odrážely ozvěnou úderů dlát, palic a kladiv do kamene.

Taita nenápadně postupoval pohřební cestou až k místu, kde se údolí zužovalo a větвило do dvou úžlabin. Zamířil vlevo a po padesáti krocích zahrnul za roh. Před ním se tyčil vstup do Lostrisiny hrobky zasazený do skalní stěny. Lemovaly jej impozantní žulové sloupy, nad nimiž se zvedal překlad z kamenných bloků. Omítku průčelí zdobily nádherné malby. Královskou kartuši s Lostrisíným jménem obklopovaly scény z jejího života - Lostris jako šťastná matka s manželem a dětmi, Lostris řídí válečný vůz, chytá ryby v Nilu, loví gazely a vodní ptáky, velí armádě při útoku proti hordám hyksóských nájezdníků, vede svůj lid na flotile lodí sjíždějící nilský katarakt a přivádí jej domů z vyhnanství po konečné porážce Hyksósů. Tyto výjevy namaloval Taita vlastní rukou; barvy zůstávaly svěží a nevybledly.

U vstupu do hrobky spatřil ženu zahalenou od hlavy k patě v černém rouchu kněžky bohyně Isis. Klečela mlčky a nehnutě a s výrazem zbožné úcty hleděla k portálu. Taita se rezignovaně smířil se zdržením. Odvrátil se a usedl, aby počkal ve stínu skalního výběžku na úpatí útesu. Pohled na namalovaný obličej Lostris spustil vodopád šťastných vzpomínek. V této části údolí panoval vznešený klid, skály utlumily hluk ze staveniště. Na chvíli zapomněl na kněžku před hrobkou, ale pak vstal a zadíval se na ni.

Stále otočená zády k němu sáhla do rukávu a vylovila z něj malý kovový nástroj, nejspíš dláto nebo nůž. Pak po špičkách přistoupila ke stěně a k obrovskému Taitovu zděšení začala hrotem nástroje rozdírat malby na omítce. „Co to děláš, šílená ženo?“ zařval na ni. „Znesvěcuješ královskou hrobku! Okamžitě přestaň!“

Jako by ho neslyšela. Zcela jej ignorovala a drásala Lostrisin obličej rychlými rozmachy nože. Pod hlubokými zářezy prosvítala bílá omítka.

Taita se k ní rozběhl. „Přestaň! Slyšíš? O tvém rouhání se dozví matka představená. Postarám se, abys byla za svatokrádež po zásluze přísně potrestána. Přivoláváš na svou hlavu hněv bohyně...“

Aniž se po něm ohlédla, kněžka přestala ničit malbu a vyzývavě pomalu zamířila vzhůru úbočím. Taita, bez sebe vztekem, se za ní rozběhl. Už nekřičel, zato pevně sevřel v ruce těžkou hůl. Byl rozhodnut zabránit jí v útěku, aby musela nést následky zločinu, a zuřivost mu zatemnila mysl. V té chvíli by ji klidně udeřil holí do týla a prorazil jí lebku.

Kněžka došla k místu, kde se údolí ostře stáčelo. Zastavila se a přes rameno se po něm ohlédla. Vlasy i obličej jí téměř kompletně halil červený šátek, zpod nějž vykukovaly jen její oči.

V té chvíli Taitu vztek zcela přešel a úžasem zalapal po dechu. Žena na něj upřeně a vážně hleděla očima, které jako by vypadly z portrétu na průčelí hrobky. Nějakou dobu se nedokázal pohnout a jeho ústa oněměla. Když se mu konečně hlas vrátil, vydal z hrdla chraplavé zaskřehotání: „Jsi to ty!“

Žár v jejím pohledu jej zahřál u srdce, a ačkoliv měla ústa zakryta šátkem, věděl, že se na něj usmívá. Na jeho výkřik neodpověděla, ale přikývla, pak se otočila a neuspěchaně zabočila za skalní výstupek.

„Ne!“ křikl divoce. „Takto mě nemůžeš opustit. Počkej! Počkej na mě!“ Vrhł se za ní a doběhl k výčnělku jen pár vteřin poté, co za ním zmizela. Vztáhl k ní ruce, ale v příštím okamžiku se zastavil uprostřed kroku a paže mu poklesly, protože se před ním otevřel horní konec údolí. Končilo o padesát kroků dál kolmou stěnou ze šedivé žuly, tak strmou, že by po ní nevyšplhala ani horská koza. Žena jako by se vypařila.

„Lostris, odpusť, že jsem tě zavrhl. Vrať se, moje milovaná.“ Dolehlo na něj mlčení hor. Vzchopil se, a aniž ztrácel čas marným voláním, začal hledat trhlínu ve skále, kde se mohla ukrýt nebo kudy mohla vést maskovaná cesta z údolí. Nic nenašel. Ohlédl se za sebe a všiml si, že dno údolí pokrývá tenká vrstvička prachu. Jeho vlastní otisky se v něm zřetelně rýsovaly, avšak jiné neviděl. Zjevení po sobě nezanechalo žádnou stopu. Zničeně se vrátil k hrobce. Zastavil se před portálem a vzhlédl k nápisu, který žena vysekala do omítky v hieratickém písmu. „Šest prstů ukazuje cestu,“ četl nahlas. Nechápal. Co myslela tou cestou? Silnici? Stezku? Nebo metodu, způsob?

Šest prstů? Ukazují různými směry, nebo pouze jedním? Má sledovat šest různých ukazatelů? Marně si lámal hlavu. Znovu nápis přečetl: „Šest prstů ukazuje cestu.“ V té chvíli se rýhy v omítce začaly vyplňovat a písmena před jeho očima mizela. Za okamžik se Lostrisin portrét zaskvěl neponičený v původní kráse, každý detail bezchybně zrestaurovaný. Oněmělý úžasem natáhl ruku a přejel po povrchu. Byl hladký jako sklo.

Odstoupil a hleděl na podobiznu. Je úsměv přesně takový, jak jej namaloval, nebo se neznatelně změnil? Je stále něžný, nebo výsměšný? Upřímný a otevřený, nebo spíš záhadný a lstivý? Neškodný, nebo poznamenaný úskočností? Taita si nebyl jistý.

„Jsi Lostris, nebo zlovolný přízrak, který mě má trápit?“ zeptal se portrétu. „Mohla by Lostris projevít takovou krutost? Nabízíš mi radu a pomoc, nebo mi kladeš do cesty léčky a nástrahy?“

Dlouho stál před hrobkou, než se konečně otočil a vrátil se k pevnosti, kde na něj čekala eskorta. Vysedli na koně a vyrazili do Théb.

* * *

Než dojeli do paláce Nefera Setiho, setmělo se. Taita zašel nejdřív za Ramramem. „Faraón se stále ještě radí. Dnes v noci se s tebou nemůže setkat podle plánu. Nemáš čekat na jeho pozvání. Podle rozkazu s ním zítra povečeříš. Upřímně ti radím, aby ses uchýlil na svou spací rohož. Vypadáš vyčerpaně.“

Opustil komořního a spěchal za Demeterem, v jehož komnatě našel i Merena. Oba muži seděli u desky baa. Meren vyskočil a okázale dával najevo úlevu, že se Taita vrátil. Složitá hra se svými komplikovanými záležitostmi byla často nad jeho síly. „Vítej, mágu. Přišel jsi právě včas, abys mě uchránil před ponížením.“

Taita se posadil vedle Demetera a rychle se ho vyptal na zdravotní stav. „Mám dojem, že ses již zotavil po útrapách cesty. Starají se o tebe dobře?“

„Jistě, velmi dobře,“ odpověděl Demeter. „Děkuji ti za tvou starostlivost.“

„To rád slyším, protože zítra musíme časně ráno vstávat. Odvedu tě do Memnonova paláce, kde si poslechneme kazatele nového náboženství. Prorokuje příchod nové bohyně, která bude vládnout všem národům světa.“

Demeter se usmál. „Copak nemáme i bez ní přemíru bohů? Jistě jich je tolik, že nám vystačí až do konce dnů.“

„Ach, milý příteli, nám se to možná zdá. Ovšem podle toho proroka mají být staří bohové zapuzeni, jejich chrámy zbořeny a jejich kněží rozprášeni do všech koutů světa.“

„Napadá mě, zda ten, o kom káže, není Ahura Maasda, jediný a jedinečný. Pak by nešlo o nové náboženství.“

„Ne, není to Ahura Maasda. Prorok mluví o bohyni, mocnější a strašnější než tvůj babylonský bůh. Vezme na sebe lidskou podobu a sestoupí z nebes, aby žila mezi námi. Lidé získají přímý přístup k její dobrotivé milosti. Má moc oživovat mrtvé a obdařit nesmrtelností a věčným štěstím ty, kdo si takovou odměnu zaslouží.“

„Proč se máme zabývat tak zjevným nesmyslem, Taito?“ zeptal se podrážděně Demeter. „Tíží nás přece závažnější starosti.“

„Tento prorok je jen jedním z mnoha, kteří se tajně potulují mezi lidmi a podle všeho se jim daří přitahovat mnohé k nové víře. Je mezi nimi i Mintaka, královna Egypta a manželka faraóna Nefera Setiho.“

Demeter zvažněl. „Královna Mintaka má snad dost rozumu, aby nepodlehla takovému nesmyslu.“

„Nová bohyně hned po svém příchodu zbaví Egypt děsivých ran, které jej sužují, a zhojí veškeré utrpení jimi způsobené. Mintaka v ni vkládá naději, že jí přivede z hrobu její děti, které zemřely na mor.“

„Chápu,“ zabručel Demeter. „Každá matka by se takovou nadějí nechala zlákat. Ale máš i další důvody, že?“

„Ten prorok se jmenuje Soe.“ Demeter zareagoval nechápavým pohledem. „Přehod písmena jeho jména. Použij abecedu jazyka tenmass,“ navrhl Taita a Demeterův nechápavý výraz zmizel.

„Eos,“ zašeptal. „Tví psi vyčenichali stopu čarodějnice, Taito.“

„A my po ní musíme vyrazit, dokud je horká. Snad nás přivede k jejímu doupěti.“ Taita vstal. „Ulož se k spánku, Demetere. Před svítáním pro tebe pošlu Merena.“

* * *

Úsvit se teprve ohlašoval šedavým přisvitem na východě, když Habari přivedl na nádvoří koně a Demeterova velblouda. Demeter se natáhl v nosítkách, zatímco Taita a Meren klusali vedle něho. Eskortu je dovedla k brodu a vyrazili přes vyschlou řeku. Spatřili jen jednu obrovskou ropuchu, která se jim spěšně klidila z cesty. Bez dalších překážek dorazili na západní břeh. Objeli Memnonův palác k bočnímu vchodu, kde Taita a Demeter nechali svá zvířata v péči Merena a Habariho. Mintaka dodržela slib a poslala pro ně komornou, která již čekala za brankou a odvedla oba mágy bludištěm chodeb a tunelů do přepychově zařízené komnaty, jež voněla kadidlem a parfémy. Podlahu kryly hedvábné koberce, na nichž ležely silně nacpané polštáře. Na stěnách visely bohatě vyšíváné tapiserie. Komorná přistoupila ke vzdálenější stěně a odtáhla závěs, který halil zástěnu oddělující místnost od přijímací síně. Taita k ní přiběhl a vyhlédl úzkou škvírou mezi ornamenty, aby se ujistil, že místnost, kde se předchozího dne sešel s Mintakou, je prázdná. Spokojeně se vrátil k Demeterovi,

vzal ho za ruku a odvedl k přepážce, kde se oba pohodlně usadili na polštáře. Nemuseli čekat dlouho, než do síně za zástěnou vešel vsutku podivuhodný muž.

Kazatel středního věku měl vysokou ztepilou postavu. Těžké lokny, které mu splývaly na ramena, již protkalo stříbro, stejně jako krátkou špičatou bradku. Na sobě měl dlouhou černou róbu kněze, suknicí vyšitou magickými ornamenty a na krku zavěšený náhrdelník s kouzelnými amulety. Obešel místnost, odtáhl závěsy a podíval se za ně a pak se zastavil u přepážky a přitiskl k ní obličej. Měl pohledné a inteligentní rysy tváře, avšak nejnápadnější byly jeho oči, v nichž hořel pohled fanatika.

Tak tohle je Soe, blesko Taitovi hlavou. V nejmenším o tom nepochyboval. Vzal Demetera za ruku a pevně ji stiskl, aby s ním spojil duchovní moc a zesílil kouzlo utajení a ochrany - netušili, jakými magickými schopnostmi falešný prorok vládne. Po chvíli Soe spokojeně zabručel a odvrátil se. Odstoupil k protějšímu oknu a čekal, dívaje se na vzdálené pahorky, které v oranžovém světle vycházejícího slunce zářily jako žhavé uhlíky.

Taita využil chvíle, kdy protivník polevil v soustředění, a otevřel vnitřní oko. Okamžitě poznal, že Soe nepatří mezi zasvěcence, protože ho obklopovala aura. Takovou však dosud nikdy neviděl. Neustále se měnila. V jednu chvíli silně zářila, hned nato vybledla do nezřetelného svitu. Její barva blikotala výraznými odstíny fialové a rumělky, vzápětí potemněla jako olovo. Taita rozeznal pronikavý intelekt, pošpiněný a znehodnocený bezohledností a krutostí. Prorokovy myšlenky byly zmatené a protichůdné, ale bez nejmenších pochyb vládl pozoruhodnou duševní silou.

Do síně vběhla skupinka rozesmátých žen a Soe se rychle odvrátil od okna. Vedla je Mintaka, která ke kazateli přiskočila a láskyplně jej objala. Taita zamrkal překvapením - u královny vsutku velmi nepatřičné chování. Jeho objímala jen tehdy, když se ocitl o samotě, před služebnictvem nikdy. Teprve teď si uvědomil, jak hluboce podlehla prorokovu vlivu. Soe ji objímal jednou paží kolem ramen, zatímco dvorní dámy před ním uctivě poklekly.

„Požehnej nám, svatý otče,“ žadonily. „Oroduj za nás u jediné pravé bohyně.“

Požehnal jim okázalým gestem a ženy se zatetily jako u vytržení.

Mintaka odvedla kazatele k hromadě polštářů a teprve pak sama usedla a zkřížila nohy jako dívenka. Očividně jí nevadilo, že Soe má hlavu výš než ona. Otočila se k zástěně a zářivě se usmála k místu, odkud ji Taita sledoval - představovala mu svou nejnovější akvizici a žádala ho o schválení, jako kdyby Soe byl nějaký exotický pták dovezený z dalekých krajin nebo vzácný šperk, který dostala darem od cizího panovníka. Taitu její indiskrétnost polekala, ale Soe právě blahosklonně mluvil k dvorním dámám a výměny pohledů si nevšímal. Po chvíli se otočil k Mintace.

„Vznešené Veličenstvo, hodně jsem přemýšlel o starostech, s kterými ses mi při posledním setkání svěřila. Naléhavě jsem se modlil k bohyni a ona mi odpověděla s nejvyšším milosrdenstvím.“

Taita znovu strnul překvapením. Ten člověk nebyl cizinec, ale Egyptan. Dokonale ovládal jazyk. Mluvil jako rodák z Asuánu v Horním království.

Soe pokračoval: „Tato záležitost je natolik závažná a důležitá, že ji mohu svěřit pouze tvým uším. Propust služebnictvo.“ Mintaka tleskla. Dívky vyskočily a vyběhly ze síně jako ustrašené myšky.

„Za prvé ohledně tvého manžela, faraóna Nefera Setiho,“ navázal Soe, když dvorní dámy zmizely. „Bohyně mi přikázala, abych ti odpověděl takto.“ Odmlčel se, naklonil se k Mintace a promluvil hlasem, který nepatřil jemu - sladkým hlasem ženy. „Ve chvíli svého příchodu uvítám Nefera Setiho ve svém milujícím náručí a on ke mně přistoupí s radostí v srdci.“

Jestliže byl Taita překvapen, šokovaný Demeter sebou škubl. Taita mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil, ačkoliv sám byl skoro stejně vyděšený. Demeter se rozklepal a zatahal ho za ruku. Taita se k němu sklonil a Demeterova ústa vyslovila naléhavé sdělení, neslyšně, ale tak zřetelně, jako by je vykřičel: „Čarodějnice! To je hlas Eos!“ Stejným hlasem k němu mluvil Taita, když jej uvedl do hypnotického spánku.

„Ale jejich vládcem je oheň,“ vydechl Taita a otočil dlaně vzhůru v bezvýhradném souhlasu.

Soe stále mluvil a oba mágové se zaposlouchali do jeho slov. „Pozvednu ho a bude vládnout všem mým pozemským držávám. Všichni králové všech národů na zemi se stanou jeho věrnými poddanými. Bude mým jménem panovat ve věčné slávě. A ty, moje milovaná Mintako, budeš sedět po jeho boku.“

Mintaka se rozplakala radostí a úlevou. Soe se na ni shovívavě usmíval a čekal, až se jí vrátí duševní rovnováha. Konečně se uklidnila a zvedla k němu usazenou tvář. „A co moje děti? Moje drahé zesnulé děti?“

„O těch jsme již mluvili,“ připomněl jí vlídně.

„Ano! Ale nikdy se těch slov nenabažím. Prosím tě, svatý proroku, snažně tě prosím...“

„Bohyně poručila, že se ti mají vrátit a že se dožijí přirozeného lidského věku.“

„A co ještě přikázala? Prosím tě, zopakuj mi to.“

„Pokud se ukážou hodný její lásky, bohyně rozšíří dar věčného mládí na všechny tvé děti, které tě pak nikdy neopustí.“

„Jsem spokojena, mocný proroku všemocné bohyně,“ zašeptala Mintaka. „Svěřuji své tělo a svou duši zcela její vůli.“

Po kolenou se doplazila ke kazateli a nechala své slzy stékat na jeho nohy, načež je setřela vlastními vlasy.

Odpudivější podívanou Taita dosud nezažil. Musel se vší silou ovládat, aby za zástěnou nezařval: „Je to přisluhovač Lži! Nenechávej se špinit hnusným slizem jeho slov!“

Mintaka přivolala dvorní dámy a ty pak seděly s prorokem po zbytek dopoledne. Rozhovor sklouzl k banalitám, protože žádná z žen nevládla dostatečným intelektem, aby pochopila učení nového náboženství. Soe k nim musel mluvit prostými slovy a často opakoval jednotlivé poučky. Dívky brzy unavilo poslouchat kázání a zahrnuly proroka přízemními žádostmi.

„Najde mi bohyně hodného manžela?“

„Dá mi krásné šaty a šperky?“

Soe jim odpovídal s pozoruhodnou shovívavostí a trpělivostí.

Taita si uvědomil, že ačkoliv se s Demeterem dozvěděli vše, co mohli, nezbývá jim než tiše sedět za zástěnou. Kdyby se pokusili odejít, jejich pohyb by proroka vyplašil. Krátce před polednem Soe ukončil setkání dlouhou modlitbou k bohyni. Po ní ženám požehnal a obrátil se k Mintace. „Přeješ si, abych se později vrátil, Veličenstvo?“

„Dnes potřebuji přemýšlet a meditovat o závažných odhaleních bohyně. Vrať se prosím zítra, kdy o nich můžeme znovu diskutovat.“ Soe se uklonil a odešel.

Hned nato Mintaka propustila dvorní dámy a zavolala: „Taito, jsi tam ještě?“

„Jsem, Veličenstvo.“

Odtáhla zástěnu. „Neříkala jsem ti, jak je moudrý a učený?“ ptala se naléhavě. „Jak nádhernou víru hlásá?“

„Vskutku mimořádné,“ opáčil Taita.

„Ach, jak je krásný,“ rozplývala se. „Věřím mu z celého srdce. Víím, že jeho proroctví je božská pravda, že se nám bohyně zjeví a vyléčí všechny naše strasti. Ach, Taito, věříš tomu, co prorok hlásá? Ale že se vůbec ptám! Každý mu musí uvěřit!“

Mintaka podlehla náboženskému třeštění a mág věděl, že každé varování by na ni mělo přesně opačný účinek. Ze všeho nejvíc teď potřeboval odvést Demetera někam, kde by mohli prodiskutovat, co právě slyšeli, a rozhodnout se pro další postup. Musel však počkat a vyslechnout Mintacin chvalozpěv na proroka. Když jí konečně došly superlativy, řekl jí něžně: „Demetera i mě to vzrušení unavilo. Slíbil jsem faraónovi, že se s ním setkám, jen co vyřídí naléhavé povinnosti, takže se teď musíme vrátit do Théb, abych byl po ruce, až mě zavolá. Co nejdřív se však k tobě vrátím, moje královno, abych si s tebou promluvil o nové bohyni.“ Neochotně je propustila.

* * *

Vyrazili po silnici k řece a Taita s Merenem zaujali obvyklé postavení po stranách Demeterových nosítek. Oba mágové však rychle přešli z egyptštiny do jazyka tenmass, aby jim nikdo z doprovodu nerozuměl.

„Od toho falešného proroka jsme se opravdu hodně dozvěděli,“ začal Taita. „Nové poznatky jsou pro nás životně důležité.“

„Největší význam má zjištění, že se Soe pohyboval v blízkosti bohyně,“ zdůraznil Demeter. „Slyšel ji mluvit a dokonale napodobil její hlas.“

„Ty znáš tón jejího hlasu lépe než já, a proto nepochybuji, že máš pravdu,“ souhlasil Taita. „Já bych upozornil na jinou důležitou věc. Soe je rodilý Egyptan. Mluví přízvukem Horního království.“

„Tohle já nepoznám. Neznám váš jazyk natolik dokonale, abych postřehl jemné nuance. Možná je to stopa, která by nás mohla dovést k současnému úkrytu čarodějnice. Vyjdeme-li z předpokladu, že Soe necestoval do Théb z velké dálky, mohli bychom začít s pátráním v hranicích obou království nebo alespoň v zemích, které s Egyptem přímo sousedí.“

„Které sopky v této oblasti leží?“

„Uvnitř hranic Egypta pochopitelně žádné, stejně jako zde nejsou velká jezera. Nil se vlévá do Prostředního moře, což je nejbližší rozlehlá vodní plocha na severu. Etna je vzdálena nejméně deset dní plavby. Jsi si pořád jistý, že tam Eos není?“

Demeter přikývl. „Jsem.“

„Dobře. Co ten druhý vulkán na severu? Mám na mysli Vesuv, který se tyčí na pevnině za průlivem, jenž odděluje ostrov Etny,“ upřesnil Taita.

Demeter pochybovačně vtáhl dolní ret do úst. „V tom směru pes kořist nenajde,“ řekl přesvědčeně. „Když jsem unikl z jejích spárů, řadu let jsem se skrýval u kněží v chrámu, který leží sotva padesát mil na sever od Vesuvu. Jsem si jistý, že bych její přítomnost vycítil, kdyby se nacházela tak blízko. Nehledě k tomu, že by mě určitě odhalila. Ne, Taito, musíme hledat jinde.“

„Dobrá. Prozatím se necháme vést tvým instinktem,“ souhlasil Taita. „Východní hranici tvoří Rudé moře. Neznám žádnou sopku v Arábii ani v jiných zemích na jeho pobřeží. Ty snad ano?“

„Ne. Ty kraje jsem procestoval, ale žádný vulkán jsem neviděl ani o něm neslyšel.“

„Já jsem viděl dvě sopky v zemích za Zagrebskými horami, ale ty jsou obklopeny rozlehlými planinami a horskými pásmy. Neodpovídají popisu, podle kterého hledáme.“

„Na jih a na východ od Egypta se rozkládá obrovská pevnina,“ pokračoval Demeter. „Ale zvažme jinou možnost. Nemůže se velká řeka či jezero nacházet v nitru Afriky a nedaleko jejich břehů i sopka?“

„O žádné jsem neslyšel, ovšem na druhé straně je pravda, že se ještě žádný člověk neodvážil cestovat dále na jih než do Etiopie.“

„Ke mně se, Taito, donesly pověsti, že během exodu z Egypta jsi odvedl královnu Lostris daleko na jih až do Qebui, do Země severního větru, kde se Nil větví na dva mohutné toky.“

„To je pravda. Za Qebui jsme sledovali levé rameno řeky do etiopských hor. Pravé rameno vytéká z nekonečných bažin, které jsou prakticky neproniknutelné. Nevím o tom, že by se nějaký člověk dostal na jejich jižní konec. A pokud ano, nevrátil se, aby se tím pochlubil. Někteří lidé tvrdí, že ty bažiny se táhnou až na konec světa.“

„V tom případě se musíme spolehnout, že nám kněží z chrámu bohyně Hathor poskytnou další možnosti, o kterých bychom mohli uvažovat. Kdy se konečně dozvíme, co objevili?“

„Velekněžka mi řekla, že se mám vrátit za deset dní,“ připomněl Taita.

Demeter odtáhl závěs a vyhlédl z palankýnu k pahorkům. „Jsme blízko chrámu. Měli bychom ho navštívit a požádat matku představenou o přístřeší a o rohože na noc. Zítřek bychom mohli strávit ve společnosti kartografii a zeměpisců.“

„Jenže když mě faraón k sobě povolá, jeho sluhové mě nenajdou,“ namítl Taita. „Měl bych s ním nejdřív promluvit a teprve potom můžeme zase opustit palác a vrátit se do chrámu.“

„Zastav tady!“ křikl Demeter na Habariho. „Hned zastav, neslyšíš?“ Otočil se k Taitovi. „Nechci tě lekat, ale vím, že čas, který s tebou strávím, spěje ke konci. Pronásledují mě zlé sny a hrozivé předtuchy. Navzdory ochraně, kterou mi s Merenem poskytujete, čarodějnice brzy uspěje ve své snaze o mé zničení. Dny, které mi zbývají, se krátí.“

Taita na něj beze slova hleděl. Od rána, kdy spatřil hrozivou Soeovu auru, jej rovněž pronásledovala temná předtucha. Přitáhl koně blíže k nosítkům a prohlížel si vrásčitou a strhanou starou tvář. Se záchvěvem bolesti pochopil, že se Demeter nemýlí. Smrt již po něm natahovala pařáty. Oči úplně ztratily barvu a byly téměř průsvitné, ale v jejich hlubinách rozeznal pohyblivé se stíny, které mu připomínaly hodužící žraloky.

„Taky to vidíš, že?“ zeptal se Demeter dutým, bezbarvým hlasem.

Taita ani nemusel odpovídat. Otočil se k seržantovi a zavelel: „Naříd jednotce obrátit. Navštívíme chrám bohyně Hathor.“ Vzdálili se od něj sotva na míli.

Chvilí jeli mlčky, než Demeter prolomil ticho: „Pojedeš rychleji, když tě nebude zdržovat mé přestárlé neduživé tělo.“

„Jsi na sebe příliš tvrdý,“ napomenul přítele Taita. „Bez tvé pomoci a tvých rad bych se nikdy nedostal tak daleko.“

„Moc bych si přál, abych s tebou mohl zůstat až do konce lovu a do zničení nepřítele. Avšak nemá tomu tak být.“ Demeter se odmlčel a pak pokračoval: „Jak se vypořádáš s falešným prorokem? Jedna možnost se nabízí sama. Kdyby se faraón dozvěděl, jak jeho kouzla působí na Mintaku a jak zrádné myšlenky jí zasévá do hlavy, vyslal by strážce, aby ho zajaly, a ty bys ho mohl vyslechnout na mučidlech. Slyšel jsem, že žaláři v Thébách jsou velmi zruční ve svém řemesle. Představa mučení tě snad neodpuzuje...“

„Neváhal bych ani na okamžik, kdyby existovala sebemenší šance, že Soe podlehně pouhé tělesné bolesti. Ale sám jsi ho viděl. Ochotně zemře, jen aby ochránil čarodějnici. Mezi nimi panuje takový soulad, že by vycítila jeho utrpení i jeho příčinu. Pochopila by, že faraón a Mintaka vědí o síti, kterou kolem nich spřádá. Královskému páru by okamžitě hrozilo smrtelné nebezpečí.“

„Máš pravdu,“ přikývl Demeter.

„Kromě toho by Mintaka přispěchala kazateli na pomoc. Bránila by ho a Nefer Seti by si uvědomil, že se skutečně zapojila do spiknutí proti němu. Zničilo by to jejich lásku a vzájemnou důvěru. A to jim nemohu udělat.“

„Musíme tedy doufat, že v chrámu nalezneme odpověď.“

Kněží je viděli už zdaleka a vyslali dva novice, aby je uvítali a odvedli po dlouhé rampě k hlavnímu vchodu, kde na schodech již čekala velekněžka.

„Jsem velmi ráda, že tě vidím, mágu. Právě jsem chtěla vyslat posla do Théb, aby tě vyhledal a sdělil ti, že bratr Nubank pracoval podle tvého přání s velkou pílí. Je připraven předložit ti svá zjištění. Ty jsi mě však předešel.“ Obdařila Taitu zářivým mateřským úsměvem. „Buď tisíckrát vítán. Chámové služby ti již chystají ubytování v mužské části kláštera. Můžeš s námi zůstat, jak dlouho si budeš přát. Moc se těším na tvé učené promluvy.“

„Jsi laskavá a šlechetná, matko. Doprovází mě další mág, mimořádně vzdělaný a vážený.“

„I on je vítán. A tvým průvodcům se dostane přístřeší a stravy v ubytovně podkoních.“

Sesedli a Demeter podpíraný Taitou vešel do chrámu. V hlavní síni se zastavili před sochou Hathor, bohyně lásky, mateřství a radosti. Byla zpodobněna jako mohutná grošovaná kráva s rohy ozdobenými zlatými pŕlměsíci. Velekněžka se pomodlila a pak povolala novice, aby oba mágy doprovodil do mužské části kláštera. Chlapec je zavedl do malé kamenné cely, kde u stěny stály srolované rohože a vedle nich misky s vodou, aby se mohli osvěžit.

„O hodině večere se pro vás vrátím a uvedu vás do refektáře. Tam se setkáte s bratrem Nubankem.“

Když kolem páté vstoupili do jídelny, kněží už seděli u večeře. Jeden z nich vyskočil a běžel jim naproti. „Jsem Nubank. Vítejte.“ Byl to vysoký hubený muž s vyzáblým obličejem. V oněch těžkých dobách se v Egyptě našlo jen málo tloušťků. Servíroval se skromný pokrm - miska husté polévky a džbánek piva. U stolů vládlo ponuré ticho, kněží jedli vesměs mlčky s výjimkou Nubanka, který ani na chvíli nezavřel ústa. Měl ostrý pronikavý hlas a působil poněkud nabubřele.

„Nevím, jak přežijeme zítřek,“ utrousil Taita k Demeterovi, když se vrátili do cely a rozložili si spací rohože. „Čeká nás náročný den ve společnosti ukecaného bratra Nubanka.“

* * *

Slunce ještě nevyšlo, když pro ně přišel novic a pozval je k snídani. Demeter vypadal zesláble, a tak mu Taita s Merenem pomohli vstát.

„Omluv mě, Taito. Špatně jsem se vyspal.“

„Sny?“ zeptal se Taita v jazyku tenmass.

„Ano. Čarodějnice se blíží. Zakrátko již v sobě nenajdu dost sil, abych jí odolal.“

I Taitu pronásledovaly zlé sny. V nich se vrátila obludná krajta a její odporný pach se mu stále vznášel kolem chřípí a dráždil ho v hrdle. Ponechal si však předtuchy pro sebe a nastavil Demeterovi sebevědomou tvář. „Ještě nás čeká dlouhá společná cesta.“

K snídani dostali malou tvrdou placku z prosa a opět džbánek piva. Bratr Nubank pokračoval v monologu tam, kde ho musel předchozího večera přerušit. Jídlo našťestí netrvalo dlouho a oba mágové s částečným pocitem úlevy následovali bratra Nubanka klenutými síněmi a dlouhými chodbami do chrámové knihovny. Nacházela se v rozlehlé chladné místnosti bez ozdob, jejíž stěny pokrývaly od podlahy k vysokému stropu kamenné police naplněné papyrovými svitky. Taita odhadl jejich počet na několik tisíc.

Tři novicové a dva čerstvě zasvěcení kněží již na kartografa čekali - stáli v řadě s rukama sepjatýma před sebou v podřízeném postoji. Nubankovi pomocníci měli pro svou nervozitu dobrý důvod. Ctihodný bratr s nimi jednal značně pánovitě a neváhal vyjádřit svou nespokojenost či pohrdání těmi nejtvrďšími a nejurážlivějšími výrazy.

Když se Taita s Demeterem usadili u dlouhého nízkého stolu uprostřed sálu přetékaajícího papyrovými svitky, Nubank zahájil přednášku vyčerpávajícím výčtem všech sopek a všech geotermálních jevů ve známém světě, ať už se nacházely v blízkosti velkých vodních ploch nebo ne. Při každém jménu vyslal jednoho z terorizovaných pomocníků pro příslušný svitek uložený na polici, což v mnoha případech zahrnovalo výstup po vratkém žebříku, při němž pán poháněl sluhu proudem urážek. Když Taita knězi taktně naznačil svůj původní požadavek, aby ubožákům alespoň částečně ulevil, Nubank blahosklonně přikývl, ale nelítostně pokračoval v sáhodlouhém výkladu.

Zejména jeden novic se stal oblíbeným terčem nelibosti svého pána. Byl to znetvořený mrzák, jediná část jeho těla neunikla poškození. Protáhlé vyholené temeno bylo pokryto loupající se kůží a živou vyrážkou. Nad bledýma, blízko sebe posazenýma šilhavýma očima se klenulo vysoké čelo, pod zaječím pyskem se rýsovaly mohutné křivé zuby oddělené širokými mezerami, a když promluvil - což se nestávalo často -, tekly mu z úst pramínky slin. Brada ustupovala tak silně, že prakticky neexistovala. Levou tvář zdobilo mateřské znaménko připomínající tvarem a zbarvením moruši, hrudník měl propadlý a ze zad mu trčel monstrózní hrb. Nohy měl jako hůlky a tak křivé, že ho neustále zanášely do strany.

Kolem poledne je další novic pozval do refektáře k obědu. Vyhladovělý Nubank a jeho pomocníci se náramně čile zvedli a s nadšením ho následovali. Během jídla Taita postřehl, že hrbatý novic se nenápadně snaží upoutat jeho pozornost. Jakmile spatřil, že se na něj mág dívá, ohlédl se a trhnutím hlavy mu naznačil, že ho má následovat.

Taita našel hrbáče čekat na terase. Novic mu znovu pokynul a zmizel v ústí úzkého průchodu. Taita ho následoval a zakrátko se ocitl na jednom z mnoha menších chrámových nádvoří. Stěny byly pokryty basreliéfy bohyně Hathor, uprostřed stála socha faraóna Mamose. Znetvořený mužíček se krčil za ní.

„Velký mágu! Chtěl bych ti říct něco, co by tě mohlo zajímat,“ vykoktal a vrhl se obličejem k zemi, když se k němu Taita přiblížil.

„Vstaň,“ vyzval ho Taita laskavě. „Já nejsem král. Jak se jmenuješ?“ Bratr Nubank o nešťastníkovi mluvil jako o „věci“.

„Říkají mi Tiptip. Kvůli tomu, jak chodím. Můj dědeček byl mladším lékařem na dvoře královny Lostris v době exodu z Egypta do etiopských krajů. Často o tobě mluvil. Možná si na něj vzpomeneš, mágu. Jmenoval se Siton.“

„Siton?“ Taita se zamyslel. „Ano! Byl to příjemný člověk. Dokonale ovládal umění vytahovat ozubené hroty šípů pomocí lžiček. Mnoha vojákům tak zachránil život.“ Tiptip roztáhl ústa v úsměvu a zaječí pysk se mu široce rozevřel. „Co se s tvým dědečkem stalo?“

„Zemřel v míru sešlostí věkem, ale než odešel, seznámil nás s mnoha dobrodružnými příhodami z vašeho pobytu v těch podivných krajích na jihu. Popisoval tamější obyvatelstvo a divoká zvířata. Mluvil o lesích a horách a o velké bažině, která se táhne do nekonečné dálky až na konec světa.“

„Byly to pohnuté, vzrušující časy, Tiptipe,“ přikývl Taita, aby novice povzbudil. „Pokračuj.“

„Děda vyprávěl, že zatímco hlavní část výpravy postupovala podél levého toku do hor Etiopie, královna Lostris vyslala jednu legii po pravém přítoku, aby jej vojáci podrobně prozkoumali. Legie vyrazila pod velením generála lorda Aquera a od té doby je už nikdy nikdo nespátřil, s výjimkou jediného muže. Je to pravda, mágu?“

„Ano, Tiptipe,“ potvrdil Taita. „Dobře si pamatuju, že královna vyslala jednu legii na průzkum druhého ramene Nilu.“ Jako velitele výpravy předurčené ke zkáze doporučil královně lorda Aquera on sám. Byl to notorický potíživista, který neustále vyvolával rozbroje. O tom se teď pochopitelně nezmínil. „Také je pravda, že se vrátil pouze jediný muž. Ale byl tak nemocný a tak zesláblý strádáním, že podlehl horečce jen pár dní po svém návratu.“

„Ano! Ano!“ Tiptip natolik podlehl vzrušení, že nevědomky popadl Taitu za rukáv. „Můj dědeček toho nešťastníka léčil. Řekl nám, že voják v deliriu blouznil o vysokých horách a jezerech tak širokých, že lidské oko nedohlédlo z jednoho břehu na druhý.“

Taitův zájem rázem zesílil. „Jezera? O těch jsem dosud neslyšel. S tím vojákem, který přežil, jsem nemluvil. Když dorazil do Qebui, kde zemřel, byl jsem v etiopských horách čtyři sta mil daleko. V hlášení, které jsem obdržel, stálo, že pacient se zbláznil a nedokázal poskytnout žádné srozumitelné nebo důvěryhodné informace.“ Zahledl se na mrzáka a otevřel vnitřní oko. Podle aury poznal, že hrbáč je poctivý chlapík a mluví pravdu, jak si ji pamatuje. „Myslím, že mi toho můžeš říct ještě víc, Tiptipe.“

„Ano, mágu. Byla tam sopka,“ vyhrkl novic. „Proto jsem s tebou chtěl mluvit. Umírající voják blábolil o hořící hoře, jakou lidské oko ještě nikdy nespátřilo. Viděli ji nejdřív jen z velké dálky, když překročili obrovskou bažinu. Kouř, který vycházel z kráteru, prý visel na nebi jako nehybný mrak. Někteří vojáci to pochopili jako varování černých afrických bohů, aby dál nešli, ale lord Aquer prohlásil, že je to maják, který je vítá, a že je rozhodnut k němu dojít. Rozkázal pokračovat v pochodu. A potom, když se dostali sopce na dohled, ten voják onemocněl horečkou. Ostatní ho opustili, prostě ho nechali zemřít, a maširovali dál na jih. Nemocný se však doplazil do vesnice na břehu jezera, kterou obývali černí lidé vysokého vzrůstu. Přijali ho mezi sebe a jejich šaman mu dal léky a pečoval o něj, dokud se natolik neuzdravil, aby se mohl vrátit domů.“ Vzrušený Tiptip popadl Taitu za ruku. „Chtěl jsem ti to říct už dřív, ale bratr Nubank mi zakázal o tom mluvit. Nesmím tě obtěžovat sedmdesát let starými povídkami. My zeměpisci se prý řídíme jen fakty. Neřekneš bratru Nubankovi, že jsem ho neposlechl? Je to dobrý a svatý muž, ale někdy bývá velmi přísný.“

„Udělal jsi správně,“ ujistil ho Taita a jemně se vykroutil z prstů, které mu křečovitě svíraly dlaň. Pak nečekaně zvedl Tiptipovu ruku a pozorně si ji prohlédl. „Máš šest prstů!“ zvolal překvapeně.

Ponížený novic zaťal ruku v pěst, aby zamaskoval vadu. „Bohům se mé tělo moc nepovedlo. Hlava a oči, údy a záda, všechno je na mně pokrivené a znetvořené.“ Oči se mu zalily slzami.

„Ale máš dobré srdce,“ utěšoval ho Taita. Opatrně mu rozevřel pěst a natáhl sevřené prsty. Vedle malíčku rostl další, zakrnělý.

„Šest prstů ukazuje cestu,“ zašeptal.

„Nechtěl jsem na tebe ukazovat, mágu,“ zanaříkal Tiptip. „Nikdy bych si nedovolil tě takto urazit.“

„Ne, Tiptipe, právě naopak. Prokázal jsi mi ohromnou službu. Mohu tě ujistit svou vděčností a svým přátelstvím.“

„A neřekneš to bratru Nubankovi?“

„Jistě že ne. Přísahám.“

„Nechť ti Hathor požehná, mágu. A teď už musím jít, jinak mě bratr Nubank bude hledat.“ Novic se vzdálil jako krab. Taita mu ponechal malý náskok a vrátil se do knihovny. Zjistil, že Demeter a Meren ho již předběhli, a Nubank pohlavkoval Tiptipa. „Kde jsi byl?“

„Na latríně, bratře. Odpusť mi. Snědl jsem něco zkaženého a bolelo mě břicho.“

„A mě z tebe bolí hlava, ty odporný kuse lejna. Když už jsi tam byl, měl jsi skočit do té jámy celý.“ Uhodil ubožáka do mateřského znamínka. „A teď mazej a přines mi svítky, na nichž jsou popsány ostrovy východního oceánu.“

Taita se posadil vedle Demetera a řekl mu v jazyku tenmass: „Podívej se tomu malému chudákovi na pravou ruku.“

„Má šest prstů,“ zvolal Demeter vzrušeně. „Šest prstů ukazuje cestu! Něco ses od něj dozvěděl, nemám pravdu?“

„Musíme sledovat pravou větev Nilu až k prameni. Tam najdeme sopku u velkého jezera. Ve svém srdci jsem přesvědčen, že právě tam se Eos skrývá.“

* * *

Hathorin chrám opustili druhý den dlouho před východem slunce. Nubank se s nimi loučil velmi zdráhavě - zbývalo popsat dobrých padesát vulkánů. K brodu přes Nil pod Thébami dorazili ještě za šera. Jako první sjeli do koryta Meren s Habarim. Taita s Demeterem je následovali, ale mezi oběma dvojicemi brzy vznikla široká mezera. Vůdci projeli okrajem jedné z mnoha smrdutých červených tůní a již překonali polovinu koryta, když Demeterův velbloud vyrazil přes řídké bahno. V té chvíli Taita postřehl, že se na ně soustředí zlovlná síla.

Cítil chvění ve vzduchu, tep v uších mu silně pulzoval a dýchal jen s velkými obtížemi. Rychle se otočil a ohlédl se přes zadek své klisny.

Na břehu, který právě opustili, stála osamělá postava. Přestože její černý hábit splýval se stíny, Taita ji okamžitě poznal. Otevřel vnitřní oko a spatřil nezaměnitelnou Soeovu auru, která postavu obklopovala jako plameny ohně. Do zlobného šarlatu pronikaly zelené a fialové chvosty. Tak hroživou auru Taita dosud nikdy neviděl.

„Je zde Soe!“ křikl varovně na Demetera, který ležel v nosítkách, ale už bylo pozdě. Soe natáhl paži a ukázal na hladinu tůň, přes kterou se starcův velbloud právě brodil. Z červené vody se vzápětí, jako by reagovala na prorokův povel, vynořila ohavná ropucha a mohutnými čelistmi vyrvala kus masa z velbloudovy zadní nohy nad kolenem. Zvíře bolestí zaržalo, vytrhlo otěže z rukou vodiče, vydrápalo se z tůně a dalo se na bezhlavý úprk. Nezamířilo však k protějšímu břehu, pustilo se korytem řeky a klusalo rovnoběžně s jeho osou. Palankýn na jeho hřbetě se divoce kymácel a otřásal.

„Merene! Habari!“ zaječel Taita. Pobídl Vichřici do cvalu a vyrazil za splašeným velbloudem. Meren s Habarim otočili koně a zapojili se do pronásledování.

„Pevně se drž, Demetere!“ volal Taita. „Jedeme za tebou!“ Klisna zkracovala náskok, ale než velblouda dohonila, splašené zvíře skočilo v gejzíru červené pěny do jiné tůně. Hladina před ním se otevřela a z vody se vynořila další ropucha. Vyskočila do neuvěřitelné výšky a buldočím stiskem se zakousla velbloudovi šílenému hrůzou do čenichu. Tesáky jistě zasáhly nerv, protože zvířeti se podlomily přední nohy, překulilo se na záda a začalo házet hlavou ze strany na stranu v marné snaze vyprostit se ze smrtelného sevření. Nosítka, jejichž lehká bambusová konstrukce náraz nevydržela, zůstala uvězněna v bahně.

„Demeter! Musíme ho zachránit!“ křičel Taita na Merena a zoufale pobízel Vichřici k vyšší rychlosti. Dorazil k okraji tůně v okamžiku, kdy se Demeterova hlava vynořila nad hladinu. Nějak se mu podařilo vyprostit se z trosek palankýnu, ale byl zpola udušený bahnem, které mu pokrývalo obličej. Kašlal a zvracel, jeho pohyby postrádaly koordinaci a neustále slábly.

„Už jdu!“ volal na něj Taita. „Nezoufej!“ Ale to už hladinu tůně rozvířily další ropuchy. Vypluly ode dna a vrhly se na ubohého starce jako smečka vlků na gazelu. Demeter ze široka otevřel ústa k výkřiku, ale bláto ho dusilo a nevypravil ze sebe ani hlásku. Vzápětí ho žáby stáhly do smradlavé vody. Ještě jednou se nakrátko vynořil, ale to už jeho odpor ustal. Pohyboval se jen proto, že na něj pod hladinou dorážely ropuchy a trhaly mu z těla kusy masa.

„Jsem tady, Demetere!“ křičel Taita zoufale. Nemohl s Vichřicí vjet do tůně, protože zdívocelé žáby by se na ni okamžitě sesypaly. Přitáhl klisně uzdu, sesedl a s holí v ruce se začal brodit blátem a vodou. Vzápětí bolestně zanařikal - pod hladinou se mu do lýtky zakously mohutné tesáky. Sevřel hůl oběma rukama a soustředil všechny fyzické i spirituální síly, aby dodal úderu maximální razanci. Cítil, jak bodec prorazil kůži. Obluda ho pustila, vynořila se z bažiny břichem vzhůru a třepala se ve smrtelné křeči.

„Demetere!“ V rozvířené mase lesklého černého bahna nedokázal rozeznat člověka od žab, které ho požíraly zaživa.

Náhle se z děsivého klubka vymrštily dvě tenké paže a Demeterův hlas neslyšně zasténal: „Jsem vyřízený, Taito. Dál musíš pokračovat sám.“ V příští vteřině ho umlčelo bahno a jedovatá červená voda. Pak se nad hladinu vymrštila obrovská ropucha, zakousla se z boku do hlavy starce a definitivně ho stáhla do hlubiny.

Taita se ještě pokoušel bojovat, ale Meren se vrhl i s koněm do vody, silnou paží ho uchopil v pase, vytáhl ho z bažiny a odnesl na břeh tůně.

„Pusť mě!“ Taita se mu snažil vykroutit. „Přece ho nenecháme těm odporným nestvůrám!“

Meren však držel pevně. „Jsi zraněný, mágu,“ uklidňoval ho. „Podívej se na svou nohu.“ Z rány prýštila krev a mísila se s bahnem. „Demeter je mrtvý. Nechci ztratit i tebe.“ Společně se dívali, jak smrtelný zápas utichá, a za chvíli se hladina úplně zklidnila.

„Demeter nás opustil,“ zašeptal Meren a postavil Taitu na pevnou zem. Odešel pro šedou klisnu a přivedl ji. Když pomáhal Taitovi do sedla, řekl mu tiše: „Musíme jít, mágu. Tady už nic nezmůžeme. Musíš si co nejrychleji ošetřit ránu. Zuby těch potvor jsou bezpochyby jedovaté a bahno tak nečisté, že ti hrozí sněť.“

Taita se však ještě chvíli zdržel a hledal poslední památku po svém spojenci, pátral v éteru po záchvěvu jeho pozemské přítomnosti. Když se pak Meren v sedle naklonil a vzal Vichřici za uzdu, už neprotestoval. Noha ho silně bolela a šok ze ztráty přítele ho otupil téměř ke strnulosti. Starý mudrc odešel a Taita si uvědomoval, jak moc na něj spoléhal. Od této chvíle stojí proti čarodějnici sám; ta představa ho naplnila hrůzou.

* * *

Jakmile dosáhli bezpečí paláce, Ramram poslal otrokyně s velkými nádobami horké vody a lahvičkami vonných mastí, aby Taitu vykoupaly a vyčistily mu ránu od bahna. Poté se dostavili dva královští lékaři v doprovodu početných asistentů obtěžkaných bedničkami s léky a kouzelnými amulety. Na Taitův příkaz je však Meren zastavil hned ve dveřích a poslal je pryč. „Jako nejvzdělanější a nejschopnější lékař v celém Egyptě se mág postará o své zranění sám. Posílá vám své poklony a děkuje za vaši starostlivost.“

Taita si vymyl ránu destilátem z vína. Pak si znecitlivěl nohu autohypnózou a Meren mu vypálil hluboký šrám lžičkou rozžhavenou nad plamenem olejové lampy, což byla jedna z mála medicínských dovedností, které se od svého mistra naučil. Když skončil, Taita se probral z umělého spánku a žíněmi, které vytrhl Vichřici z ocasu, sešil okraje rány k sobě. Ošetřil ji mastí připravenou podle vlastního receptu a ovázal pruhy plátna. Při tom klesal vyčerpáním, bolestí a smutkem nad ztrátou Demetera. Položil se na matraci a zavřel oči.

Otevřel je, když zaslechl povyk od dveří. „Kde jsi, Taito?“ zaburácel známý autoritativní hlas. „Copak tě nemůžu ani na chvíli spustit z očí, abys neztropil nějakou hloupou pošetilost? Styď se! Už přece nejsi dítě.“ S těmito slovy vpadl do pokoje nemocného božský faraón Nefer Seti. Za ním se tlačila suita lordů a vládcových osobních služebníků.

Taita cítil, jak jeho duše okřívá a studnice sil se začíná plnit. Není úplně sám. Usmál se na vládce obou království a s jistou námahou se zvedl na loket.

„Opravdu se nestydíš, Taito? Očekával jsem, že tě najdu na pokraji smrti. Místo toho si tady hoviš, jako by se nechumelilo, s tím svým bláznivým úsměvem na rtech.“

„Veličenstvo, ten úsměv je určen tobě na uvítanou, protože jsem vskutku potěšen, že tě vidím.“

Nefer Seti ho něžně vtlačil zpět na polštář a pak se otočil ke své družině. „Pánové, můžete mě nechat o samotě s mágem, který je můj starý přítel a učitel. Povolám vás, až vás budu potřebovat.“ Oslovení vycouvali z místnosti a faraón se sklonil, aby Taitu objal. „Při sladkém mléce z prsů Isis, jsem rád, že se ti nic nestalo. Slyšel jsem však, že tvůj přítel, starší mág, zahynul. Chci, abys mi pověděl, co se stalo, ale nejprve se přivítám s Merenem Cambysesem.“ Otočil se k válečníkovi, který stál na stráž u dveří a teď klesl před panovníkem na koleno. Faraón jej zvedl. „Neponižuj se přede mnou, můj druhu z Rudé stezky.“ Nefer Seti ho vřele objal. Jako mladíci společně podstoupili nejtěžší zkoušku mužnosti a úspěšně projeli Rudou stezku. Museli přitom prokázat dokonalé ovládnutí válečného vozu, luky a meče v souboji proti početnému oddílu ostřílených a v bitvách zocelených veteránů, kteří mohli použít libovolnou zbraň či uskok - včetně zabití obou kandidátů -, aby jim zabránili dosáhnout cíle. Spojenými silami zvítězili. Společníci z Rudé stezky se stávají bratry jedné válečné krve, které rozloučí až smrt. Meren se zasnoubil s faraónovou sestrou, princeznou Merykarou, a kdyby dívka tragicky nezemřela, byli by s Neferem Setim švagři. Pouto mezi oběma muži se tím ještě posílilo a Meren mohl zastávat vysoký vojenský úřad v Thébách, ale dal přednost postavení Taitova učedníka a tělesného strážce.

„Podařilo se Taitovi vpravit ti do hlavy tajemství kouzelných rituálů? Je dnes z tebe nejen nepřemožitelný bojovník, ale i učený mág?“ zajímal se faraón.

„Nikoli, Veličenstvo. Ačkoliv se Taita usilovně snažil, narazil na nechápavého žáka. Nedokázal jsem upříst jediné kouzlo, které by fungovalo. Některá dokonce dopadla na mou vlastní hlavu.“ Meren nasadil žalostně ztrápený výraz.

„Dobrý bojovník je pořád lepší než neschopný čaroděj, drahý příteli. Pojď, přisedni k nám k poradě, jak jsme byli zvyklí, když jsme bojovali za osvobození našeho milovaného Egypta ze spárů tyрана.“

Jakmile se však usadili na rohož vedle Taity, Nefer Seti zvažněl. „A teď vyprávějte o střetnutí s ropuchami.“

Taita s Merenem na přeskáčku popsali Demeterovu smrt, a když domluvili, Nefer Seti dlouho mlčel, než zavrčel: „Ty bestie jsou den za dnem troufalejší a nenasytnější. Jsem si jistý, že právě ropuchy zašpinily a otrávily zbytky vody v říčních tůních. Vyzkoušel jsem všechny prostředky, které mě napadly, abychom se jich zbavili, ale za každou zabitou vyskočí dvě, které zaujmou její místo.“

„Veličenstvo...“ Taita se na chvíli zamyslel, než pokračoval. „Musíme vyhledat čarodějnici, která ty nestvůry vyslala, a zničit ji. Ropuchy a další neštěstí, které na tebe a tvé království dolehly, potom zmizí spolu s ní, protože ona je jejich paní a vládkyní. Pak se Nil znovu rozproude a do Egypta se vrátí blaho a prosperita.“

Nefer Seti na něj vyplašeně hleděl. „Mám z tvých slov vyvozovat, že ty morové rány nejsou přirozeného původu?“ zeptal se důrazně. „Že je to výsledek zlých kouzel jediné čarodějnice?“

„Jsem o tom přesvědčen,“ ujistil ho Taita.

Faraón vyskočil a začal v hlubokém zamyšlení rázovat po místnosti. Nakonec se zastavil a probodl Taitu pohledem. „Kdo je ta čarodějnice? Kde je? Je možné ji zahubit, nebo je nesmrtelná?“

„Věřím, že je člověk, velký faraóne, ale vládne úžasnou mocí. Velmi dobře se chrání.“

„Jak se jmenuje?“

„Její jméno zní Eos.“

„Bohyně úsvitu?“ Panovníka, který byl sám bohem, kněží dokonale vyškolili v hierarchii božstev. „Copak jsi právě neřekl, že je člověk?“

„Je to lidská bytost, která si uzurpovala jméno bohyně, aby utajila svou pravou totožnost.“

„Je-li tomu tak, potom musí mít pozemské bydliště. Kde leží, Taito?“

„Demeter a já jsme po jejím doupěti pátrali, ale ona se o našich záměrech dozvěděla. Nejprve seslala gigantickou krajt, aby na Demetera zaútočila, ale společně s Merenem jsme ho v posledním okamžiku zachránili. A teď ropuchy uspěly tam, kde had selhal.“

„Takže nevíš, kde čarodějnice hledat?“ naléhal Nefer Seti.

„Nevíme to jistě, ale magická znamení naznačují, že žije v sopce.“

„V sopce? Copak někdo může žít ve vulkánu, i když je to čarodějnice?“ Faraón se rozesmál. „Už dávno jsem se naučil, že o tobě nemám pochybovat, Taito. Ale řekni mi, v které sopce? Je jich mnoho.“

„Důvodně se domnívám, že abychom ji našli, musíme cestovat na jih k pramenům Nilu, za velkou bažinu, kterou řeka protéká pod Qebui. Její doupě se nachází v blízkosti sopky vedle velkého jezera. Někde na samém konci našeho světa.“

„Vzpomínám si, že když jsem byl ještě chlapec, vyprávěls mi, jak moje babička, královna Lostris, vyslala na jih legii pod velením lorda Aquera s úkolem objevit pramen řeky. Jenže močály jižně od Qebui vojáky pohltily a nikdo z nich se nevrátil. Má ta expedice něco společného s Eos?“

„Určitě, Veličenstvo,“ potvrdil Taita. „Neřekl jsem ti snad, že jeden legionář přežil a vrátil se do Qebui?“

„Na tuto část příběhu si už nepamatuju.“

„V té době mi to připadalo bezvýznamné, ale jeden muž se skutečně vrátil. Byl nepřičetný, pomatený. Lékař se domníval, že zešílel následkem strádání a námahy. Zemřel dříve, než jsem si s ním mohl promluvit. Nedávno jsem se však dozvěděl, že před smrtí vyprávěl podivné historky, kterým nikdo z jeho posluchačů nevěřil, a tak mi je nikdo neohlásil. Blouznil o velkých jezerech a horách na konci světa... a o sopce, která se tyčí vedle největšího jezera. Z jeho povídání jsme s Demeterem odvodili nejpravděpodobnější místo úkrytu té čarodějnice.“ Taita vylíčil rozhovor s hrbatým novicem Tiptipem.

Nefer Seti fascinovaně poslouchal. Když Taita domluvil, chvíli přemýšlel a pak se zeptal: „Proč je ta sopka tak důležitá?“

Místo odpovědi Taita popsal Demeterovo zjetí v doupěti čarodějnice na Etně a jeho útěk.

„Potřebuje podzemní oheň jako výheň, v níž utváří svá kouzla. Síla, kterou vyzařuje obrovské teplo a sirné výpary, zvyšuje její moc až na božskou úroveň,“ vysvětlil Taita.

„Proč jste si ze stovek vulkánů vybrali jako prvotní cíl zrovna tento?“ zajímal se Nefer Seti.

„Protože leží nejbližší k Egyptu, přímo nad prameny Nilu.“

„Už chápu. Vaše důvody stojí na pevných základech a všechno do sebe krásně zapadá,“ uznal faraón. „Když před sedmi lety Nil vyschl, vzpomněl jsem si na vše, co jsi mi vyprávěl o expedici mé babičky, a také jsem vyslal legii na jih, aby objevila pramen Nilu a zjistila, proč řeka přestala téct. Jako velitele jsem určil plukovníka Ah-Achtona.“

„To jsem nevěděl,“ přiznal Taita.

„Protože jsi zde nebyl, abych s tebou mohl svůj záměr prodiskutovat. Toulal ses s Merenem v cizích zemích.“ Ve faraónově hlase zazněla výčitka. „Měl jsi zůstat se mnou.“

Taita nasadil kající výraz. „Netušil jsem, že mě potřebuješ, Veličenstvo.“

„Vždycky tě budu potřebovat.“ Nefera Setiho bylo snadné si usmířit.

Taita rychle využil získanou výhodu. „Přišli od druhé expedice nějaké zprávy? Nebo se dokonce už vrátila?“

„Nepřišly ani se nevrátila. Neukázal se zde ani jeden z osmi stovek mužů, kteří odešli. Zmizeli stejně jako výprava, kterou vyslala babička. Myslíš, že i je čarodějnice zahubila?“

„Je to více než pravděpodobné, Veličenstvo.“ S uspokojením konstatoval, že Nefer Seti již uznal existenci čarodějnice a není třeba ho přesvědčovat nebo povzbuzovat, aby ji začal pronásledovat.

„Nikdy jsi mě nezklamal, Taito, kromě případů, kdy se někde touláš a jen bohové vědí kde.“ Nefer Seti se na něj zazubil. „Teď vím, kdo je můj nepřítel, a mohu se proti ní postavit. Dosud jsem byl ve svém úsilí zbavit svůj lid těch strašlivých pohrom bezmocný. Musel jsem se omezit na kopání studní, žebrání potravin od nepřátel a zabíjení ropuch. Ty jsi mi objasnil řešení problému. Teď je nutno ji zničit.“

Vyskočil a opět začal neúnavně přecházet jako uvězněný lev. Faraón byl muž činu a nejraději by se hned chopil meče. Pouhá myšlenka na boj mu vždy dodala dobrou náladu a povzbudila ho. Taita s Merenem pozorovali jeho obličej, který prozrazoval, jaké myšlenky se panovníkovi honí v hlavě. Čas od času připlácí pochvu ke stehnu a zvolal: „Ano! Při Hórovi a Isis, to je ono!“ Nakonec se zase otočil k Taitovi. „Postavím se do čela další výpravy proti Eos.“

„Uvědom si, faraóne, že už pohltila dvě egyptské armády,“ připomněl mu mág.

Nefer Seti poněkud vystřízlivěl. Po několika okruzích kolem místnosti se opět zastavil. „Dobře. Provedeš to jako Demeter na Etně. Upředeš proti ní tak silné kouzlo, že se zřítí z té své sopky, a až dopadne na zem, rozprskne se jako zralé ovoce. Co myslíš, Taito?“

„Nepodceňuj Eos, Veličenstvo. Demeter byl mocnější kouzelník než já. V boji proti čarodějnici využil veškerou svou sílu, ale nakonec ho zahubila tak snadno, jako když rozdrtíš mezi prsty mravence.“ Taita smutně zavrtěl hlavou. „Moje kouzla jsou jako oštěpy. Házím je z velké dálky, ztrácejí průraznost a ona je lehce odrazí i slabým štítem. Kdybych se k ní přiblížil a zjistil, kde přesně se zdržuje, mohl bych lépe zamířit a mé střely by možná její kryt prorazily. Na tuto vzdálenost jí nemohu ublížit.“

„Jestli je tak všemocná, že zahubila Demetera, proč se jí to nepovedlo s tebou? Proč na tebe také nezaútočila?“ Faraón si vzápětí odpověděl: „Protože se bojí, že jsi silnější než ona.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché. Ne, Veličenstvo, důvod je ten, že na mě dosud neudeřila celou svou mocí.“

Nefer Seti hned nepochopil. „Ale zabila přece Demetera a drtí má království mezi mlýnskými kameny své zášti. Proč zrovna tebe ušetřila?“

„Demetera už nemohla k ničemu využít. Když ho zajala, vysála z něj jako obrovský upír všechny jeho znalosti a dovednosti. Po jeho útěku se ani moc nenamáhala ho znovu dopadnout a nepronásledovala ho. Už pro ni neznamenal žádnou hrozbu a neměl jí co nabídnout. To ovšem platilo jen do chvíle, kdy se spojil se mnou. Pak na něj znovu udeřila, protože společně jsme představovali značnou sílu. Teprve po jeho smrti

může obrátit svou pozornost ke mně. Nechce mě zničit, než mě úplně vysaje, jak to provedla s Demeterem. Jenže dokud mě neizolovala, nemohla doufat, že mě naláká do svých sítí. Proto mého spojence zabila.“

„Jestli si tě schraňuje pro své nekalé cíle, pak tě nejlépe ochráním tak, že tě vezmu se svou armádou. Staneš se mýma očima i ušima. Dovedeš mě k ní na dostřel, a zatímco odlákáš její pozornost, já na ni zaútočím plnou silou svých ozbrojenců,“ spřádal plány Nefer Seti.

„Mluví z tebe zoufalství, faraóne. Myslíš, že by ti dovolila se k ní přiblížit, když umí zabíjet na dálku, jak to udělala s Demeterem?“

„Podle tvých slov soudím, že touží ovládnout Egypt. Dobrá. Vzkážu jí, že se vzdávám a dobrovolně jí vydávám svou rodnou zemi. Požádám, zdali bych jí směl na znamení pokory políbit nohy.“

Taita zachoval vážnou tvář, ačkoliv by se nad tak naivním návrhem nejraději rozesmál. „Veličenstvo, ta žena patří mezi zasvěcence.“

„Co to znamená?“ zeptal se Nefer Seti.

„Svým vnitřním okem dokáže nahlédnout do duše každého člověka stejně snadno, jako ty přehlédneš plán bitvy. Se vztekem, který by tvá aura zrcadlila, bys neměl šanci se k ní přiblížit.“

„Tak navrhní nějaký způsob, jak k ní proniknout, aniž by nás mohla tím svým záhadným okem prohlédnout.“

„I já jsem, jako ona, zasvěcenec. Nevyzařuju žádnou auru, kterou by mohla přechytit.“

Nefera Setiho se zmocnil hněv. Byl již dost dlouho bohem, aby si odvykl, že mu někdo odporuje nebo se staví proti jeho záměrům. Zvýšil hlas. „Už dávno nejsem dítě, na které platily ty tvoje nesrozumitelné esoterické tlachy. Velmi pohotově mi vytýkáš chyby v mém plánu. Buď tedy tak laskav, slovutný a učený mágu, a navrhní vlastní alternativu, aby se i mně dostalo potěšení rozcupovat ti ji na cucky.“

„Ty jsi faraón. Jsi Egypt. Nesmíš se nechat vtáhnout do tenat, která Eos spřádá. Tvou povinností je setrvat se svým lidem, s Mintakou a dětmi, a chránit je v případě, že bych selhal.“

„Ty jsi prohnáný a lstivý taškář, Taito. Je mi jasné, kam míříš. Chceš mě nechat v Thébách, abych zabíjel ropuchy, zatímco ty a Meren vyrazíte za dalším dobrodružstvím. To se mám krčit ve svém harému jako ustrašený zbabělec?“ zeptal se Nefer Seti hořce.

„Ne, Veličenstvo. Jako hrdý vládce na trůnu, připraven s nasazením života hájit obě království.“

Faraón se udeřil zaťatou pěstí do stehna a probodl Taitu očima. „Neměl bych tě poslouchat, protože tvůj hlas je jako vábení sirén. Opřádáš kolem mě pavučinu, která je stejně mocná jako kouzla té čarodějnice.“ Rezignovaně rozhodil rukama. „Zpívej dál, Taito, a já budu trpně naslouchat.“

„Mohl bys Merenovu velení svěřit menší oddíl, ne více než stovku vybraných válečníků. Budou moci cestovat rychle a žít se dary země, aniž by s sebou museli táhnout těžký trén se zásobami, který by je zdržoval. Samotný počet čarodějnic neohrozí, s tak slabou jednotkou si nebude dělat starosti. Vzhledem k tomu, že Meren vyzařuje nepříliš složitou psychickou auru, která nevyvolá její podezření, bude ho pokládat za prostého, nezáluďného vojáka. Já půjdu s ním. Rozpozná mě již z dálky, ale tím, že se k ní přiblížím, nahraju jejím plánům. Aby ode mě získala znalosti a schopnosti, po kterých touží, musí si mě pustit k tělu.“

Nefer Seti podrážděně zavrčel a znovu chvíli rázoval sem a tam, než vznesl další námitku. „Nevím, jestli se dokážu smířit s představou, že to nebudu já, kdo expedici povede. Přiznávám však, že mě tvé argumenty, ač komplikované a přamálo srozumitelné, nutí neohlížet se na zdravý rozum.“ Jeho zamračený výraz se máličko vyjasnil. „Ze všech lidí v Egyptě věřím nejvíc tobě a Merenu Cambysevi.“ Otočil se k válečníkovi. „Udělím ti hodnost plukovníka. Vyber si svých sto mužů a já tě vybavím královskou Sokolí pečeti, abys mohl doplňovat výzbroj a zásoby pro svůj oddíl ve státních zbrojnicích, sýpkách a přepážkách stanicích všude, kam sahá má moc.“ Nositel Sokolí pečeti se těšil stejným výsadám a moci jako samotný faraón. „Chci, abyste vyrazili nejpozději za příštího novoluní. Ve všem se budeš řídit Taitovými radami. Vraťte se ve zdraví a přineste mi hlavu čarodějnice.“

* * *

Sotva se rozkřiklo, že shání elitní jezdce pro mobilní oddíl chystající se na dalekou výpravu, ocitl se Meren v obležení dobrovolníků. Nejprve si vybral tři ostřílené veterány jako kapitány menších jednotek. Stali se jimi Hilto-bar-Hilto, Shabako a Tonka. Žádný z nich nebojoval po jeho boku za občanské války, na to byli příliš mladí, ovšem jejich otcové ano a všichni jejich dědové se znali jako druhové z Rudé stezky.

„Krev válečníka se nezapře,“ vysvětlil Taitovi. Jako čtvrtého velitele čtyř zvolil Habariho, kterého si oblíbil a důvěřoval mu.

Svolal své čtyři kapitány, oficiálně potvrdil jejich jmenování a podrobil je výslechu. „Máte ženu či milenku? Pojedeme nalehko a nemáme mezi sebou místo pro žádné soupeřníky.“ Egyptské armády tradičně táhly do pole doprovázeny manželkami vojáků.

„Já manželku mám,“ řekl Habari, „ale s radostí se jejího peskování na pět či deset let zbavím, plukovníku. I na dyl, když mě o to požádáš.“

„Plukovníku, jestli se máme žít tím, co nám poskytne země, pak si vezmeme ženy tam, kde je najdeme,“ dodal Hilto-bar-Hilto, syn starého Hilta, dnes dávno mrtvého, který se pyšnil titulem „Nejlepší z deseti tisíc“ a

na krku se mu skvělo Zlato chvály, udělené mu faraónem po bitvě u Ismálie, v níž porazili vojska uchvatitele trůnu.

„Mluvíte jako praví žoldáci,“ zasmál se Meren a svěřil kapitánům výběr mužů do jednotlivých čet. Za necelých deset dní shromáždili skutečný výkvět - sto nejlepších bojovníků v řadách egyptské armády. Každý muž obdržel výstroj a zbraně a poslali ho na přepážní stanici, aby si vybral dva válečné koně a nákladního mezka. Podle faraónova příkazu byli připraveni vyrazit v noc novoluní.

Dva dny před odjezdem přešel Taita vyschlé říční koryto, aby se v Memnonově paláci rozloučil s královnou Mintakou. Našel ji pobledlou, ještě hubenější a zdeptanou. S příčinou se mu svěřila již v úvodních minutách setkání.

„Ach, Taito, drahý Taito. Přihodila se ta nejstrašnější věc. Soe zmizel. Odešel, aniž se se mnou slůvkem rozloučil. Ztratil se tři dny poté, co jsi ho vyslechl v mé audienční síni.“

Mága to nepřekvapilo. Ten den potkala Demetera příšerná smrt.

„Vyslala jsem posly do širokého dalekého okolí, aby ho hledali. Vidím, Taito, že tě to znepokojilo stejně jako mě. Oba jsme v něm spatřovali spásu Egypta. Nemohl bys využít své kouzelné moci, najít ho a přivést ho zpět? Odešel a já se bojím, že už nikdy neuvidím své mrtvé děti. Egypt a Nefer Seti jsou odsouzeni k věčnému utrpení a voda se do Nilu nikdy nevrátí.“

Taita se usilovně snažil královnu utěšit. Neuniklo mu, že chřadne a že pod tíhou zoufalství se láme i její hrdost. V duchu proklínal Eos a její pikle a nahlas uklidňoval Mintaku a dodával jí naději. „Meren a já vyrážíme na výpravu za jižní hranice. Za svou prvořadou povinnost budu pokládat pátrání po ztraceném kazateli. Při všech zastávkách se budu ptát, zdali se tam Soe neukázal. Jsem přesvědčen, že je živ a zdrav. Nečekané okolnosti a události ho zřejmě donutily ke spěšnému odjezdu, takže se nestačil s tvým majestátem rozloučit, avšak věřím, že je rozhodnut vrátit se při první příležitosti do Théb a pokračovat ve své misi pro novou bezejmennou bohyni.“ Odůvodněné předpoklady, řekl si Taita. „A teď se s tebou musím rozžehnat. Budu na tebe stále myslet s oddanou láskou.“

Nesplavný Nil nepřipadal v úvahu, a tak vyjeli po vozové cestě podél břehu mrtvé řeky. První míli jel faraón po Taitově boku a zahrnoval mága přívalem příkazů a instrukcí. Než otočil koně k návratu, promluvil k sešikovaným vojákům. „Očekávám, že každý z vás splní svou povinnost,“ řekl na závěr projevu a všem na očích veřejně Taitu objal. Doprovázeli ho radostným voláním, dokud jim nezmizel z očí.

Taita naplánoval jednotlivé etapy tak, aby každý večer dojeli k jednomu z nesčetných chrámů, rozložených v Horním království po obou březích Nilu. Při každé zastávce jeho pověst předešla výpravu. Představení klášterů ho nadšeně vítali a nabízeli jeho mužům přístřeší. Mysleli svou přízeň upřímně, protože Meren nesl královskou Sokolí pečeť, jež mu umožňovala požadovat zásoby od velitelů vojenských pevností, které strážily každé město. Kněží doufali, že se na neočekávané nadílce přizívá.

Každý večer po skromném jídle v refektáři se Taita uchýlil do vnitřní svatyně chrámu. V těchto místech se lidé oddávali zbožným modlitbám již stovky a možná tisíce let. Hluboká víra věncích zde vztyčila duchovní opevnění, jímž by i Eos pronikala jen s obrovským úsilím a těžkostmi. Alespoň na chvíli se zbavil jejího pátravého dohledu a mohl se obracet na své bohy bez obav ze zlých příznaků, které by za ním čarodějnice vyslala, aby ho ošálila. Pokaždé se modlil k božstvu, jemuž byl chrám zasvěcen, a žádal ho o sílu a pomoc v nadcházejícím střetnutí s čarodějnicí. V poklidu svatyně mohl meditovat a sbírat duševní a tělesné síly.

Chrámy sloužily jako přirozené centrum místní komunity a jako studnice vědění. Ačkoliv mnozí kněží byli jen nechápaví nevzdělanci, jiní oplývali znalostmi a zkušenostmi. Dobře věděli, co se děje v jejich provincii, a sdíleli pocity a trápení svých oveček. Taita se s nimi dlouhé hodiny radil a podrobně se jich vyptával na všechno možné. Jednu otázku položil všem bez rozdílu: „Slyšeli jste o neznámých kazatelích, kteří se tajně pohybují mezi lidem a hlásají nové náboženství?“

Každý odpověděl kladně. „Ve svých kázáních tvrdí, že staří bohové upadají, že už nedokážou náš Egypt ochránit. Zvěstují příchod nové bohyně, která sestoupí mezi nás a zbaví nás klatby, jež postihla řeku a zemi. Po svém příchodu zažene morové rány. Matka Nil znovu poteče a se záplavami opět přinese hojnou úrodu. Namlouvají lidem, že faraón a jeho rodina jsou tajnými ctiteli nové bohyně, že se Nefer Seti již brzy zřekne starých bohů a veřejně se vyzná z věrnosti k nové bohyni.“ A pak se znepokojeně ptali: „Pověz nám, velký mágu, je to pravda? Přihlásí se faraón k cizí bohyni?“

„Než se tak stane, hvězdy budou pršet z nebe jako déšť. Faraón je tělem i duší oddán Hórovi,“ ujistil je. „Ale řekněte mi, naslouchá lid těm šarlatánům?“

„Jsou to jenom lidé. Jejich děti trpí hladem a oni sami propadají nejhlubšímu zoufalství. Budou následovat každého, kdo jim nabídne naději a úlevu v jejich utrpení.“

„Setkali jste se s některým z těch kazatelů?“

Nikdo na ně nenarazil. „Pohybují se tajně a ve skrytu,“ odpověděl jeden z kněží. „Vyslal jsem za nimi posly a pozval je do chrámu, aby mi vysvětlili svou víru, ale žádný z nich se u mě neukázal.“

„Zjistil jsi jejich jména? Alespoň některých?“

„Zdá se, že všichni používají stejné jméno.“

„Nezní náhodou Soe?“ zeptal se Taita.

„Ano, mágu, to je jméno, které používají. Možná je to spíš titul nebo označení než jméno.“

„Jsou to Egyptané, nebo cizinci? Mluví naší řečí jako rodným jazykem?“

„Slyšel jsem, že ano. Prý tvrdí, že jsou naší krve.“

Muž, s nímž Taita při této příležitosti mluvil, se jmenoval Sanepi a byl veleknězem v chrámu boha Khnuma v Iunytu, třetí provincii Horního Egypta. Když se od něj Taita dozvěděl vše, co se týkalo hlasatelů nového náboženství, přešel k světštějším záležitostem. „Pokusil ses někdy - jako znalec přírodních zákonů - nalézt nějaký způsob, jak upravit zapáchající červenou vodu z řeky tak, aby ji lidé mohli pít?“

Uhlazeného, zdvořilého a hluboce věřícího kněze otázka konsternovala. „Řeka je prokletá. Nikdo se v ní neodvážá koupat, natož aby pil její vodu. Dobytek, který se z ní napije, onemocní a po několika dnech umírá. Řeka se stala příbytkem obrovských ropuch, které se živí mršinami. Takové obludy se dosud nikdy nevyskytly nejen v Egyptě, ale ani v žádné jiné zemi. Zuřivě brání jedovaté tůň, v nichž žijí, a útočí na každého, kdo se k nim přiblíží. Raději zemřu žízní, než bych se té odporné břechy napil,“ odpověděl Sanepi a rysy obličeje se mu zkrřivily odporem. „I novicové sdílejí mé přesvědčení, že řeku proklel nějaký zlovolný bůh.“

Taita si předsevzal, že co nejrychleji zahájí sérii experimentů, které mu dovolí zjistit složení a původ červené tekutiny a objevit nějaký prostředek, který by vodu z Nilu vyčistil. Meren hnál oddíl na jih vražedným tempem a mág věděl, že pokud nedokáže zajistit dostatečný zdroj pitné vody, koně brzy zemřou žízní. Faraónovy nově vyhloubené studny ležely v dalekých rozestupech a jejich vydatnost zdaleka nepostačí pro tři stovky vyčerpaných zvířat. A to projížděli nejsnadnějším úsekem cesty. Za zpěněnými peřejemi prvního kataraktu se koryto Nilu táhne stovky mil vyprahlou pouští bez jediné studny. Zaprší tam jednou za sto let a v písku žijí jen škorpióni a divoká zvířata jako přímorožci, kteří dokážou přežít i tyranii žhavého slunce v místech bez povrchové vody. Ano, nezíská-li spolehlivý zdroj vody, výprava ve spálené pustině zahyne a nedosáhne místa, kde se Nil rozdvíjí, natož jeho pramenů.

Každou noc proto Taita věnoval několik hodin pokusům. Pomáhali mu čtyři z nejmladších Merenových vojáků, kteří se dobrovolně přihlásili jako asistenti. Považovali za velkou čest, že mohou pracovat vedle proslulého a mocného mága, a už se těšili, jak o tom budou vyprávět vnoučatům. Pod jeho dohledem se nebáli ani démonů, ani kouzel - slepě věřili, že je Taita ochrání. Bez odmluvy se lopotili noc za nocí, ale ani máguvův génus zatím nedokázal objevit prostředek, který by změnil páchnoucí břechku v pitnou vodu.

Sedmnáct dní po odjezdu z Karnaku dorazili k chrámovému komplexu zasvěcenému bohyni Hathor na břehu řeky u Kom Omba. Velekněžka jako obvykle slavného mága vřele uvítala. Taita dohlédl na své učedníky, kteří nabrali červenou vodu z tůní do měděných kotlů a dali ji vařit, a odebral se do vnitřní svatyně.

Sotva vešel, vycítil působení dobrých sil. Zastavil se před bohyní s hlavou krávy a usedl se zkrříženými nohama na kamennou podlahu. Od Demeterova varování, že představy Lostris, které vídává, jsou s největší pravděpodobností falešné a nedůvěryhodné a posílá mu je čarodějnice, aby ho ošálila a zmátla, neodvážil se vyvolat ji ze záhrobí. Zde však nad sebou cítil ochrannou ruku Hathor, jedné z nejmocnějších bohýn egyptského panteonu. Jako patronka všech žen jistě Lostris ve své svatyni zaštití.

Mentálně se připravil trojnásobným odříkáním rituálu přiblížení se k božstvu, pak otevřel vnitřní oko a mlčky čekal ve stinném tichu, do něhož zněl stále silněji tep srdce v uších jako zvěstování přítomnosti astrálního těla, které se k němu přibližuje. Taita napjatě čekal, připraven přerušit kontakt při prvním mrazivém závanu zlověstného chladu. Svatyně však zůstávala ponořená v tichu a vládlo v ní příjemné teplo. Pocit bezpečí a klidu vzrůstal a ukolébával ho k spánku. Zavřel oči a spatřil průzračně čiré jezírko. A vzápětí uslyšel sladký dětský hlásek, který ho volal. „Taito, přicházím za tebou!“ V hlubinách jezera se cosi zablesklo. Zprvu se domníval, že k hladině stoupá stříbrná ryba, ale pak poznal, že se mýlí - ve vodě plavalo lesklé tělo dítěte a blížilo se k němu. A to už se nad hladinu vynořila hlava asi dvanáctileté dívky. Mokré vlasy jí lemovaly obličej a padaly jako zlatý závoj na drobná ňadra.

„Slyšela jsem tvé volání,“ zasmála se šťastně a Taita se k ní přidal. Dívka k němu doplavala a vystoupila na jemný písek. Její stehna a boky se ještě nerozvinuly do plných ženských tvarů. Hrudník zatím zdobila jen vystouplá žebra a šterbinu v rozkroku měla holou jako ptáček.

„Kdo jsi?“ zeptal se sladkého zjevení. Když pohodila hlavou a shrnula si vlasy dozadu, odhalila obličej - a vyrazila Taitovi dech. Byla to Lostris.

„Hanba tobě, že mě nepoznáváš, protože jsem Fenn,“ řekla mu. Jméno znamenalo v překladu měsíční ryba.

„Znám tě, už dlouho tě znám,“ řekl jí Taita. „Jsi přesně taková, jako když jsem se s tebou poprvé setkal. Na tvé oči nemohu nikdy zapomenout. Tehdy jako dnes jsou to ty nejzelenější a nejkrásnější oči v celém Egyptě.“

„Lžeš, Taito. Nepoznal jsi mě.“ Vyplázla na něj špičatý růžový jazyk.

„Učil jsem tě, abys to nedělala.“

„Tak jsi mě to moc dobře nenaučil.“

„Fenn bylo tvé dětské jméno,“ připomněl jí. „A když se ti ukázal první červený měsíc, kněží ti je změnili na ženské.“

„Dcera vod,“ ušklíbala se. „Nikdy se mi nelíbilo. Jméno Lostris mi připadá hloupé a staromódní. Fenn se mi líbí mnohem víc.“

„Dobrá, budeš tedy Fenn,“ podvolil se Taita.

„Budu na tebe čekat,“ slíbila. „Přinesla jsem ti dar, ale teď už tě musím zase opustit. Volají mě.“ Ladně se ponořila pod hladinu s pažemi těsně u boků a jen štíhlé nohy se vlnily, jak mizela v hlubině. Dlouhé vlasy za ní vlály jako zlatý prapor.

„Vrať se!“ volal za ní. „Neřekla jsi mi, kde na mě budeš čekat.“ Jenže Fenn už zmizela a ozvěna k němu donesla jen tichý smích.

Probudil se a podle blikajících loučí poznal, že noc již pokročila. Cítil se osvěžený a radostně vzrušený. Teprve po chvíli si uvědomil, že něco svírá v pravé dlani. Opatrně otevřel pěst a spatřil hrst bílého prášku. Uvažoval, jestli je to Fennin dar. Zvedl prášek k nosu a obezřetně k němu přičichl.

„Vápno!“ vykřikl. V každé vesnici podél Nilu by se našla vypalovací pec, do níž vesničané házeli kusy vápence a pálili ho na jemný prach. Pak ho smíchali s vodou a natírali jím stěny chatrčí, protože bílá barva odrážela sluneční paprsky a udržovala uvnitř snesitelnější teplotu. Už už chtěl hrst vápna zahodit, ale pak se zarazil. „S darem bohyně by se mělo zacházet s patřičnou úctou,“ pokáral sám sebe a zasmál se své pošetilosti. Zvedl lem tuniky, nasypal do vzniklého kornoutu prášek, zavázal ho na uzel a vyšel ze svatyně.

U vchodu na něho čekal Meren. „Pomocníci ti připravili vařící nilskou vodu a už se tě nemůžou dočkat. Jsou po cestě unavení a potřebují se vyspat.“ V Merenově hlase zazněla lehká výčitka; o své muže se vždy dobře staral. „Doufám, že nad těmi smradlavými hrnci nehodláš probdít celou noc. To nepřipustím. Před půlnocí vás zaženu na lůžko.“

Taita přešel hrozbu bez komentáře a zeptal se: „Připravil Shofar podle mých instrukcí elixír, který chci do vody přidat?“

Meren se zasmál. „Ale ano. Tvrdí, že smrdí víc než ta červená voda.“ Odvedl mága ke čtyřem kotlům, které bublaly nad plameny. Pomocníci usazení kolem ohniště vyskočili, vsunuli do držadel dlouhé kůly a odstavili kotle z topeniště. Taita počkal, až voda zchladne, a pak do ní sypal připravené lektvary. Shofar obsah každého kotle rozmíchal plochou dřevěnou lopatkou. U poslední nádoby se Taita zarazil. „Fennin dar,“ zamumlal, rozvázal uzel na lemu tuniky a nasypal do kotle bílý prášek. Pro jistotu několikrát přejel nad směsí amuletem Lostris a pronesl slovo síly: „Ncube!“

Čtyři pomocníci si vyměnili udivené pohledy.

„Nechte nádoby do rána vychladnout,“ přikázal Taita, „a jděte se vyspat. Odvedli jste dobrou práci. Děkuji vám.“

V momentě, kdy se položil na rohož, upadl Taita do mráкотně dřímoty, z níž ho nerušily žádné sny, ba ani Merenovo chrápání. Když se za úsvitu probudili, stál ve dveřích Shofar s úsměvem od ucha k uchu. „Pojď rychle, mocný mágu. Máme pro tebe něco, co tě určitě potěší.“

Pospíšili ke kotlům, které stály vedle vyhaslého popela včerejšího ohniště. Habari a ostatní tři kapitáni stáli v pozoru před nastoupeným oddílem, připraveni vyslechnout si denní rozkaz. Bušili pochvami mečů do štítů a provolávali slávu, jako kdyby byl Taita generál, který po vítězné bitvě přebírá bojiště.

„Tiše!“ okřikl je mág. „Z toho řevu mi pukne hlava.“ Volání se však rozburácelo ještě hlasitěji.

První tři kotle byly plné smrduté černé břečky, z níž se zvedal žaludek, ale voda ve čtvrtém byla čistá. Taita ji nabral do dlaně a s velkou opatrností ochutnal. Nebyla úplně sladká, cítil v ní nezaměnitelnou zemitou chuť, na kterou je každý Egyptan od narození zvyklý - důvěrně známou chuť nilského bahna.

Od této chvíle stavěli každý večer na ohně kotle s říční vodou, do níž zamíchali práškové vápno, a než ráno vyrazili na pochod, naplnili kožené měchy. Koně netrpící žízni se zotavili a výprava mohla postupovat mnohem rychleji. O devět dní později dorazili do Asuánu. Před nimi ležel první z šesti kataraktů, mohutné peřeje, které pro loď představovaly překážku překonatelnou jen s největšími obtížemi, ale na koních je karavana mohla snadno obejít.

V Asuánu Meren dopřál lidem a zvířatům třídní odpočinek a v královských sýpkách doplnil pytle zrním. Dokonce vojákům povolil načerpat síly na další dlouhý a obtížný úsek cesty v domech radosti na nábreží, zatímco sám, vědom si své vysoké hodnosti a odpovědnosti, reagoval na lichotky a vyzývavé pohledy odvážných očí místních krás s hranou lhostejností.

Rozlehlé jezero pod prvním kataraktem vyschlo na pouhou kaluž, takže Taita nepotřeboval loďku, aby se dostal na skalnatý ostrůvek, na němž se vypínal chrám bohyně Isis. Do žulových stěn byly vytesány obrovské podobizny bohyně, jejího manžela Osirise a syna Hóra. Dojel k chrámu na Vichřici, jejíž kopyta zvonila o kamenitý povrch říčního dna. K jeho uvítání se shromáždili všichni kněží a Taita v jejich společnosti strávil následující tři dny.

O situaci na jihu v Núbii mu neřekli nic nového. Za šťastných dob, kdy Nil proudil stabilně, silně a spolehlivě, se po řece plavila početná flotila obchodních lodí až do Qebui a k soutoku obou nilských ramen. Vracela se naložená slonovinou, sušeným masem a kůžemi divokých zvířat, nákladem dřeva, měděných prutů a zlatých nuggetů z dolů podél řeky Atbary, nejdůležitějšího přítoku Nilu. Teď, když se tok zastavil a zbylá voda v tůních se změnila v krev, se na nebezpečnou cestu pouští, ať už pěšky nebo na koních, vydávalo jen málo odvážných cestovatelů. Kněží varovali, že v pahorkatinách lemujících silnici na jih se usadili zločinci a vyhnanci, kteří tam našli nový domov.

I zde se Taita vyptával na kazatele falešné bohyně. Dozvěděl se, že proroci jménem Soe přišli z pustin na západě a pokračovali dále na sever ke Karnaku a k deltě Nilu, ale žádný z duchovních se s nimi nesetkal.

Se soumrakem se Taita uchyloval do vnitřní svatyně zasvěcené Isis, matce bohů, a pod její ochranou mohl v bezpečí meditovat a modlit se. Ačkoliv se snažil vyvolat svou patronku, během prvních dvou probdělých nocí od ní neobdržel přímou odpověď. Přesto se cítil silnější a lépe připravený čelit hrozbám, které čekají na cestě do Qebui a na nezmapovaných územích a v bažinách za městem. Nevyhnutelné střetnutí s Eos už jej tak

neděsilo. Posílené tělo a rozhodnější mysl mohly být důsledkem dlouhé jízdy na koni ve společnosti mladých vojáků a důstojníků i přísné kázně, kterou výprava od odjezdu z Théb udržovala, ale těšila ho představa, že za ně vděčí především blízkosti Lostris - nebo Fenn, jak si nyní raději říkala -, jež ho vyzbrojila pro nadcházející boj.

Za úsvitu posledního rána se vzbudil s prvními paprsky slunce a znovu požádal o požehnání a ochranu Isis i další bohy, kteří se mohli zdržovat nablízku. Chystal se k odchodu ze svatyně a naposled se podíval na sochu bohyně, vytesanou z jednoho bloku růžové žuly. Tyčila se až ke stropu síně, její hlava se ztrácela ve stínu a kamenné oči hleděly nesmiřitelně před sebe. Sklonil se pro svou hůl, uloženou pod rohoží z propletených stvolů papyru, na níž strávil noc. Než se napřímil, pocítil tlukot srdce v uších, avšak žádné zamrazení na odhalené horní polovině těla. Vzhlédl a všiml si, že se socha dívá přímo na něj. Její oči ožily a zářily svítivou zelení - Fenniny oči jej sledovaly, jako když matka pozoruje dítě, které jí usnulo u prsu.

„Fenn,“ vydechl. „Lostris, jsi tady?“ Kamenná klenba stropu vysoko nad hlavou přinesla ozvěnou její smích, ale viděl jen temné obrysy poletujících netopýrů.

Obrátil pohled zpět k soše. To už ožila i kamenná hlava a vzala na sebe podobu Fenn. „Pamatuj, čekám na tebe,“ zašeptala.

„Kde tě najdu?“ žadonil. „Řekni mi, kde tě mám hledat.“

„Kde bys asi hledal měsíční rybu?“ škádlila ho. „Najdeš mě ukrytou mezi jinými rybami.“

„Ale kde ty ryby jsou?“ vyjekl nešťastně. Oživlé rysy již kameněly, jas očí bledl.

„Kde?“ volal. „Kde?“

„Dej si pozor na proroka tmy. Nosí u sebe nůž. I on na tebe čeká,“ šeptala smutně. „Už musím jít. Ona mi nedovolí zdržet se déle.“

„Kdo ti to nedovolí? Isis? Jiná bohyně?“ Kdyby vyslovil jméno čarodějnice v chrámu, dopustil by se těžkého rouhání. Rty sochy však již ztuhly.

Čísi ruka ho zatahala za loket. Ohlédl se v očekávání dalšího zjevení, ale spatřil jen vylekanou tvar velekněze. „Co se ti stalo, mágu? Proč křičíš?“

„To byl jenom sen. Hloupý sen.“

„Sny nejsou nikdy hloupé a právě ty bys to měl vědět nejlépe. Prostřednictvím snů nám bohové sesílají varování a jiná sdělení.“

Opustil svatého muže a zamířil do stájí. Vichřice mu vyběhla v ústrety. Dovádivě vyskakovala a mezi pysky jí visely chomáče sena.

„Vidím, že tě tady zkazili, ty stará tlustá prostopášnice. Jen se na sebe podívej. Skotačíš tu jako blázen s tím svým velkým břichem,“ káral Taita kobytku láskyplným hlasem. Za pobytu v Karnaku k ní nedbalý podkoní pustil faraónova oblíbeného hřebce. Vichřice se zklidnila, nechala ho nasednout a odnesla ho na břeh k místu, kde Merenovi vojáci likvidovali tábor. Zakrátko už jednotka nastoupila. Muži stáli u hlav koní, k nimž měli na dlouhých otěžích přivázány nákladní mezky. Meren vykonal přehlídku - zkontroloval zbraně a výstroj a ujistil se, že všichni mezci nesou na hřbetě měděný kotlík a pytel vápna. Pak se vrátil do čela kolony.

„Nasedat!“ zavelel hlasitě. „Krokem vpřed! Do klusu!“ Zástup plačících žen je doprovázel až k úpatí prvních pahorků, kde se zastavily, protože nestačily nasazenému tempu.

„Smutné rozloučení, ale sladké vzpomínky,“ poznamenal Hilita a celá jeho četa se rozchechtala.

„Kdepak, Hilita,“ křikl z čela karavany Meren. „Čím sladší maso, tím sladší vzpomínky.“

Vojáci vybuchli smíchem a zabubnovali pochvami o štíty.

„Teď je jim do smíchu,“ utrousil Taita suše, „ale uvidíme, jestli se budou smát i ve výhni pouště.“

Dívali se do rokle prvního kataraktu. Po rozběsněném vodním proudu ani památka. Ostrá skaliska, kdysi tak nebezpečná lodím, trčela ze dna holá a suchá, černá jako hřbety divokých buvolů. Na útesu, který se vypínal nad úžlabinou, stál vysoký žulový obelisk. Zatímco muži napájeli koně a mezky, Taita s Merenem vyšplhali na útes a zastavili se před památníkem. Taita nahlas přečetl vytesaný nápis.

„Já, královna Lostris, regentka Egypta a vdova po faraónovi Amosovi, osmém toho jména, matka korunního prince Memnona, který bude vládnout oběma královstvím po mně, jsem přikázala postavit tento památník.

Je to symbol a svědek mé přísahy, kterou jsem dala lidu celého Egypta, že se vrátím z divočiny, do které mě vyhnal barbar.

Tento kámen byl zde vztyčen v prvním roce mé vlády, devět století od postavení velké Cheopsovy pyramidy.

Nechť tento sloup tu stojí nehnutě jako pyramida, dokud nesplním svůj slib a nevrátím se.“

Přívál vzpomínek vehnal Taitovi slzy do očí. Na den, kdy obelisk vztyčili, do smrti nezapomene. Dvacetiletá Lostris tehdy zářila ve své hrdosti královny a kráse zralé ženy.

„Na tomto místě mi královna Lostris pověsila na ramena Zlato chvály,“ řekl Merenovi. „Bylo těžké, ale mnohem víc jsem si cenil jejího uznání.“ Vrátili se ke koním a jeli dál.

Poušť je pohltila jako plameny obrovského ohniště. Přes den nemohli pokračovat v cestě, a tak vařili říční vodu s vápnem, vyhledávali každý kousek stínu a uléhali do něj oddechující jako uštvaní lovečtí psi. Když se

slunce dotklo západního obzoru, vyrazili a jeli celou noc. V místech, kde divoké útesy svíraly řečiště, mohli jet po břehu jen husím pochodem. Míjeli polozřícené chatrče, které kdysi nabízely útočiště pocestným, ale dnes byly opuštěné. První stopy po živých tvorech objevili až deset dní po odjezdu z Asuánu, když narazili na další shluk opuštěných baráků u rozšířeného koryta. Jeden z nich byl nedávno obydlen, jak napověděl křehký popel v ohništi. Jakmile Taita vstoupil do chatrče, ucítil slabý, ale nezaměnitelný pach čarodějnice. Když se jeho oči přizpůsobily šeru, spatřil nápis, vyvedený v hieratickém písmu kusem uhlu na stěnu.

„Eos je velká. Eos přichází.“ Před několika dny tudy prošel jeden ze stoupenců čarodějnice. Otisky jeho šlépějí byly v prachu na podlaze u paty zdi, na kterou psal, ještě zřetelně rozeznatelné. Slunce vycházelo a s úsvitem se rozpalovala horká výheň. Meren rozkázal jednotce rozbít tábor. I polorozpadlé chatrče poskytnou tolik ceněný stín. Ještě než se vedro stalo nesnesitelným, Taita obešel okolí a hledal další stopy po uctívači falešné bohyně. V ostrůvku hlíny uprostřed kameny pokryté stezky vedoucí na jih našel otisky kopyt. Podle jejich rozmístění a hloubky poznal, že kuň nesl těžký náklad. Stopy směřovaly k jihu, ke Qebui. Taita přivolal Merena a zeptal se ho: „Jak jsou ty stopy staré?“ Meren byl zkušený stopař a zvěd.

„Těžko říct, mágu. Více než tři dny a méně než deset.“

„Takže Eosin následovník je daleko před námi.“

* * *

Při návratu do stínu chatrčí sledovaly každý jejich pohyb temné oči muže, který ležel na temeni kopce nad tábořištěm. Byl to Soe, prorok falešné bohyně, jenž očaroval královnu Mintaku. Právě on napsal na zeď vyznání k Eos a nyní hluboce litoval, že prozradil svou přítomnost. Krčil se ve stínu skalního výběžku. Před třemi dny jeho kuň špatně došlápl na kámen uprostřed stezky a zlomil si nohu v holeni. Do hodiny se přihnala smečka hyen a zaútočila na zchromlé zvíře, které se sice bránilo, hlasitě ržalo a ohánělo se kopyty, ale dravé šelmy mu zaživa rvaly kusy masa z těla a nakonec je povalily a zdolaly. Soe uvázl na tomto strašlivém místě a už se smířil s tím, že jej čeká neodvratná smrt, ale po několika dnech nečekaně a ke své velké radosti zaslechl z údolí dusot početné karavany. Odolal však pokušení rozběhnout se zachráncům vstříc a poprosit, aby ho vzali s sebou. Místo toho zůstal ležet ukrytý a tajně je pozoroval. Jen co karavanu spatřil, poznal, s kým má tu čest - oddíl královského jezdeckta. Vojáci byli dokonale vyzbrojeni a jeli na vynikajících koních. Bylo jasné, že míří za zvláštním posláním, možná na rozkaz samotného faraóna. Proroka dokonce napadlo, jestli nepronásledují jeho s úkolem zajmout ho a dopravit zpátky do Karnaku. Věděl, že ho mág Taita, důvěrník královny Mintaky, viděl na břehu řeky u brodu pod Thébami. Nepotřeboval velkou dávku fantazie, aby si dokázal představit, že se mu faraónova manželka svěřila a že kouzelník o jeho spojení s královnou ví. Soe se očividně provinil zločinem pobuřování a velezrady a před faraónovým soudem nemá šanci. Právě z těchto důvodů z Karnaku uprchl. A teď poznal Taitu uprostřed tábořiště pod útesem, na kterém ležel.

Soe si prohlížel koně uvázané mezi chatrčemi na břehu řeky a uvažoval, co potřebuje nejvíc, aby si zajistil přežití. Určitě jeden z kožených měchů s vodou, které vojáci právě skládali z nákladních mezků. Když se rozhodl o jezdeckém zvířeti, padla mu do oka klisna, na níž přijel Taita - bezpochyby nejsilnější a nejkrásnější kuň ze všech. I když byla těhotná, dá jí přednost, pokud se k ní dostane.

Tábor ovšem stále překypoval aktivitou. Vojáci napájeli zvířata, jiní nabírali u řeky vodu do měděných kotlů, které stavěli na ohně, u nichž si připravovali snídani. Když bylo jídlo hotovo, muži se rozdělili do čtyř čet a usadili se v oddělených kruzích kolem společných hrnců. Slunce již stálo vysoko nad obzorem, když se rozešli do stínů a ulehli k odpočinku. Tábor utichl. Soe si vštípl do paměti rozestavení hlídek. Byly celkem čtyři, rozmístěné v pravidelných intervalech po obvodu ležení. Usoudil, že nejsnáze se k tábořišti připlíží od řeky, a soustředil se tedy na strážného, který střežil koryto. Napjatě vojáka pozoroval, a když se dlouho nepohnul, usoudil, že usnul. Sklouzl po úbočí kopce, chráněn před pozornějším zrakem bližší hlídky. Půl míle od tábora vstoupil do vyschlého koryta a pomalu postupoval proti proudu. Dosáhl tábora a opatrně vysunul hlavu nad okraj břehu.

Sotva dvacet kroků od něj seděl na zkřížených nohou strážný, ale neviděl ho - brada mu klesla na prsa a oči měl zavřené. Soe se stáhl do koryta, svlékl černou róbu a složil si ji do podpaždí. Pochvu s dýkou vsunul za pás bederní roušky a vyhoupl se na břeh. Odvážně zamířil rovnou k chatrči, před níž stála uvázaná šedá kobyla. V bederní roušce a sandálech vypadal jako kterýkoliv voják, a kdyby se ho někdo zeptal, kam jde, mohl odpovědět hovorovou egyptštinou, že si odskočil ulevit do říčního koryta. Nikdo si ho však nevšiml. Došel k chatrči a přikrčil se za rohem.

Klisna byla uvázaná přímo naproti dveřím a ve stínu u zdi ležel kožený měch plný vody. Na to, aby ho popadl a hodil na koňský hřbet, mu postačí několik vteřin. Vždycky jezdil bez sedla a nepotřeboval ani třmeny. Přikradl se ke klisně a pohlídl jí po krku. Otočila hlavu, očichala mu ruku a neklidně přešlápla, ale hned se zase ztišila, když jí zašeptal do ucha několik uklidňujících slov a poplácal ji po plecích. Pak odešel pro měch s vodou. Byl těžký, ale snadno ho zvedl a hodil klisně za krk. Přitáhl uzel ohlávky a chystal se nasednout, když na něj z chatrče zavolal ostrý hlas. „Pozor na falešného proroka. Varovala mě před tebou, Soe.“

Vylekaný kazatel se ohlédl přes rameno. Mág stál na prahu úplně nahý. Na štíhlém těle se vlnily svaly mnohem mladšího muže, ale hyzdila je nepěkná matná jizva v rozkroku - památka na dávnou kastraci. Vlasy a

vousy měl rozcuchané, avšak oči mu jasně plály. Zvýšeným hlasem vyvolal poplach. „Ke mně, strážce! Hilto! Habari! Merene! Sem, Shabako!“ Tábořiště ožilo výkřiky a dusotem nohou.

Soe neváhal. Vyšvihl se na Vichřici a kopl ji patami do slabin. Taita mu skočil do cesty a popadl uzdu. Klisna se na místě zastavila a Soe jí setrvačností narazil na krk. „Jdi mi z cesty, starý blázne!“ křikl vztekle.

Nosí u sebe nůž, znělo Taitovi v hlavě Fennino varování, a to už spatřil záblesk ostří. Soe držel dýku v pravé ruce; naklonil se na hřbetě koně a rozmáchl se k úderu. Kdyby nebyl Taita varován, dobře mířená čepel by mu probodla krk; takto měl čas v posledním okamžiku uskočit stranou, a špička dýky mu probodla rameno. Zavrával, z rány vytryskla krev a stékala mu po boku. Soe pobídl klisnu, aby ho zadupala do země. Taita si přitiskl dlaň na ránu a ostře hvízdal. Vichřice jako by se splašila. Vztekle vyhodila zadkem a shodila falešného proroka po hlavě do ohniště. Kotel s říční vodou se převrhl, zasyčela pára. Soe se vyplazil ze žhavých uhlíků, ale než se stačil vyškrábat na nohy, skočili na něj dva statní vojáci a strhli ho do prachu.

„Dal jsem si dost práce, abych svou kobytku ten trik naučil,“ řekl Taita kazateli tiše. Sklonil se pro dýku, která mu ležela u nohou, zvedl ji a položil špičku ostří prorokovi na spánek těsně před ucho. „Lež klidně, nebo ti propíchnu hlavu jako zralé granátové jablko.“

Meren vyběhl z chatrče nahý a s mečem v ruce. V mžiku přehlédl situaci, přiložil bronzový hrot kazateli k zátylku a vzhlédl k Taitovi. „Ten hajzl tě zranil. Mám ho zabít, mágu?“

„Ne!“ odmítl Taita rázně. „Tohle je Soe, falešný prorok falešné bohyně.“

„Při Sethově zapařeném pytlí, už ho poznávám. To on u brodu v Thébách poslal ropuchy na Demetera.“

„Správně, je to on,“ potvrdil Taita. „Pořádně ho svaž. Jen co si ošetřím ránu, chci si s ním promluvit.“

Když o chvíli později vyšel ze dveří, Soe ležel svázaný jako vepř na tržišti pod žhavými paprsky. Vojáci ho svlékli donaha, aby se ujistili, že nemá další zbraň, a jeho kůže i za tu krátkou dobu na přímém slunci povážlivě zrudla. Hilto a Shabako stáli nad ním s vytasenými meči. Meren nachystal do stínu chatrče stoličku ze spletených pruhů kůže a Taita se na ni posadil. Dlouho si kazatele prohlížel vnitřním okem. Jeho aura se od posledního pozorování nezměnila, zlostině a zmateně měnila barvy.

Nejprve položil zajatci sérii jednoduchých otázek, na něž předem znal odpověď, aby vysledoval, jak se jeho aura mění v závislosti na tom, zda mluví pravdu nebo lže.

„Jsi znám jako Soe?“

Kazatel na něho hleděl s tichým odporem. „Bodni ho,“ přikázal Taita Shabakovi. „Do nohy a ne moc hluboko.“ Kapitán přesně odhadl, co mág požadoval. Soe sebou škubl, zaječel a zkroutil se v poutech. Po stehně mu stékal pramínek krve.

„Zeptám se znovu,“ řekl Taita. „Jsi Soe?“

„Ano,“ procedil zajatec zaťatými zuby. Jeho aura nezměnila vzhled.

Mluví pravdu, pomyslel si Taita.

„Jsi Egyptan?“

Soe jej beze slova probodl podrážděným pohledem.

Taita pokynul Shabakovi. „Do druhé nohy.“

„Jsem,“ vyhrkl prorok spěšně. Aura beze změny plála. Pravda.

„Kázal jsi královně Mintace?“

„Ano.“ Znovu pravda.

„Slíbil jsi jí, že přivedeš její mrtvé děti zpět k životu?“

„Ne.“ Jeho aurou problesklo zelené světlo.

Znamení lži, usoudil Taita. Získal měřítko, podle kterého mohl hodnotit další zajatcovy odpovědi.

„Omlouvám se za nedostatek pohostinnosti, Soe. Nemáš žízeň?“

Prorok si olízl vyschlé popraskané rty. „Ano,“ zachrptěl. Jednoznačná pravda.

„Kde je tvé dobré vychování, plukovníku Merene? Přines našemu velectěnému hostu vodu.“

Meren se ušklíbl a přistoupil ke zdi. Zvedl kožený měch, naplnil z něj dřevěnou misku a vrátil se. Poklekl vedle zajatce a přiložil mu misku k okoralým rtům. Soe pil dlouhými doušky. Kašlal, dával se a prskal, až misku žíznivě vyprázdnil. Taita mu nechal pár vteřin, aby popadl dech.

„Takže se vracíš za svou paní?“

„Ne,“ zamumlal Soe. Zelený záblesk v auře značil lež.

„Jmenuje se Eos?“

„Ano.“ Pravda.

„Věříš, že je bohyně?“

„Jediná bohyně. Nejvyšší božstvo.“ Opět nezpochybnitelná pravda.

„Setkal ses s ní tváří v tvář?“

„Ne!“ Lež.

„Ještě ti nedovolila, abys s ní dělal *gijima*?“ Taita záměrně použil vulgární výraz, aby zajatce vyprovokoval. Původní význam tohoto slova byl *běžet*, což je přesně to, co musel voják vítězné armády udělat, aby se v dobytém městě zmocnil ženy nepřitele.

„Ne!“ křikl Soe vztekle - a nelhal.

„Ale slíbila ti, že se ti odmění svým tělem, když poslechněš všechny její rozkazy a zajistíš pro ni Egypt, že?“

„Ne.“ Lživá odpověď zazněla tiše. Takže Eos mu skutečně nabídla za věrné služby odměnu.

„Víš, kde má své doupě?“
 „Ne.“ Lež.
 „Žije v blízkosti sopky?“
 „Ne.“ Lež.
 „Žije blízko velkého jezera na jih od bažin?“
 „Ne.“ Lež.
 „Je lidožroutka?“
 „Nevím.“ Lež.
 „Pojídá malé děti?“
 „Nevím.“ Další lež.
 „Láká do svého doupěte moudré a mocné muže a obere je o všechny jejich znalosti a schopnosti, než je zahubí?“
 „O tom já vůbec nic nevím.“ Jednoznačná lež.
 „S kolika muži ta největší kurva na světě souložila? Kolik jich bylo? Tisíc? Deset tisíc?“
 „Svou otázkou se rouháš bohyni, která tě krutě ztrestá.“
 „Tak jako ztrestala Demetera, mága a zasvěcence? To na její rozkaz jsi na něho poštlal ropuchy?“
 „Ano! Byl to odpadlík, zrádce. Svůj ortel si bohatě zasloužil. Odmítám nadále poslouchat tvé špinavosti. Zabij mě, jestli chceš, ale už ti nic neřeknu.“ Znovu se zapřel do pout. Trhaně dýchal a v očích měl divoký pohled. Byly to oči fanatika.
 „Merene, náš host je přepracovaný. Necháme ho chvíli odpočinout. Potom ho přikolíkujeme na místo, kde ho zahřeje sluníčko. Odved’ ho mimo tábor, ale ne příliš daleko, abychom ho slyšeli zpívat, pokud by se rozhodl změnit víru. Nebo až ho objeví hyeny.“
 Meren si hodil provaz přes rameno a táhl zajatce pryč. Pak se však zastavil a ohlédl se na Taitu. „Víš určitě, že už se nebude k ničemu hodit, mágu? Zatím nám nic neřekl.“
 „Řekl nám všechno,“ odvětil Taita. „Odhalil nám svou duši.“
 „Vezměte ho za nohy,“ přikázal Meren Shabakovi a Tonkovi a společně proroka odnesli. Taita slyšel, jak do spálené hlíny zatloukají kolíky. Uprostřed odpoledne se plukovník k zajatci vrátil, aby si s ním promluvil. Na břicho a v rozkroku mu pod vražednými paprsky naskákaly puchýře, hlavu měl oteklou a rudou jako uvařený rak.
 „Mocný mág tě zve k pokračování v započatém rozhovoru,“ řekl mu Meren. Soe po něm chtěl plivnout, ale nenashromáždil žádné sliny. Fialový jazyk mu vyplnil ústa a jeho špička trčela mezi předními zuby. Plukovník ho nechal ležet.
 Krátce před soumrakem objevila zajatce smečka hyen. I Meren, ostřílený veterán, zneklidněl, když se vytí a štěkot přiblížily k táboru.
 „Neměl bych ho přivést, mágu?“ otázal se.
 Taita zavrtěl hlavou. „Nech ho být. Už nám řekl, kde čarodějníci najdeme.“
 „Hyeny mu připraví strašnou smrt, mágu.“
 Taita si povzdechl. „Stejně krutou, jako připravily ropuchy Demeterovi,“ řekl tiše. „Soe je přísluhovač čarodějnice. Podněcuje vzpouru po celém království. Zasluhuje si zemřít, ale ne takto. Taková krutost by zle obtížila naše svědomí. Klesli bychom na jeho úroveň. Zajdi za ním a podřízni mu hrdlo.“
 Meren vstal a vytasil meč, pak se zarazil a naklonil hlavu. „Něco tady nehraje. Hyeny ztichly.“
 „Rychle, Merene! Běž tam a zjisti, co se stalo!“ přikázal Taita ostře.
 Plukovník odběhl do houstnoucí tmy a za chvíli přinesla ozvěna jeho divoký výkřik. Taita vyskočil a rozběhl se za ním. „Kde jsi, Merene?“
 „Tady, mágu.“
 Taita ho našel, jak stojí na místě, kde přivázali zajatce ke kolíkům. Soe zmizel. „Co se stalo, Merene? Viděl jsi něco?“
 „Kouzla a čáry,“ koktal plukovník. „Viděl jsem...“ Zarazil se a marně hledal slova.
 „Tak cos viděl?“ naléhal Taita. „Rychle, mluv.“
 „Obrovskou hyenu velkou jako kůň. A Soe jí seděl na hřbetě. Jistě ji dobře znal. Utekla do kopců a odnesla ho. Mám je pronásledovat?“
 „Nechtyl bys je,“ odmítl Taita, „a vystavil by ses smrtelnému nebezpečí. Eos vládne ještě větší mocí, než jsem pokládal za možné, když svého nohsleda osvobodila na takovou vzdálenost. Nech ho prozatím běžet. Zúčtujeme s ním jindy a na jiném místě.“

* * *

Postupovali dál na jih, noc za nocí dusnem pouště, jeden namáhavý týden za druhým, vyčerpávající měsíce se vršily do dlouhé řady, která jako by nemela mít konce. V suchém horkém vzduchu se Taitovi bodná rána v rameni čistě zahojila, avšak muži a koně zesláblí žízni a nemocemi umdlávali, než dosáhli druhého kataraktu. Na tom místě Taita a královna Lostris odpočívali téměř celý rok a čekali na pravidelné záplavy, které zajistily dostatečnou hloubku vody, aby galéry překonaly peřeje. Taita hleděl na sídliště, které vybudovali

ve skalních stěnách a které zatím odolalo zubu času. Uprostřed se zvedaly polozřícené stěny provizorního paláce, který postavil pro Lostris. O kus dál se rozkládala pole, která oseli prosem. I po takové době rozeznal brázdy vyryté dřevěnými radlicemi. Tamhle rostl les, který jim poskytl dřevo na stavbu válečných vozů a opravy poškozených trupů galér. Stromy dosud neuschly, odolaly díky dlouhým kořenům zapuštěným hluboko pod zemí, kde dosáhly ke spodní vodě. Stála i pec, kterou používali kováři a měditepci.

„Podívej se na túň pod peřejemi, mágu!“ Meren k němu dojel a jeho vzrušený hlas přerušil Taitovy vzpomínky. Podíval se, kam plukovník ukazoval. Že by mámení způsobené hrou světla? uvažoval.

„Podívej se na barvu vody! Už není krvavě červená. Voda je zelená. Zelená jako sladký meloun.“

„Může to být další uskok čarodějnice.“ Taita sice pochyboval, avšak Meren již ujížděl po svahu, stál v třmenech a volal na vojáky, ať ho následují. Taita a Vichřice dojeli důstojnějším a klidnějším tempem k okraji tůně, kde se už tísnili muži, koně a mezci. Zvířata stála se skloněnou hlavou a sála zelenou vodu jako vodní kola rolníků, zatímco vojáci ji nabírali do hrstí, stříkali si ji do obličeje a lili do úst.

Vichřice podezřívavě očichala hladinu a pak se dlouze napila. Taita povolil sedlový řemen, aby jí uvolnil břicho. Bobtnala mu před očima jako nafukovaný měchýř. Nechal ji na břehu, vlezl do tůně a posadil se. Vlažná voda mu sahala až po bradu; se slastným úsměvem zavřel oči.

„Mágu!“ volal na něj Meren z břehu. „To je určitě tvoje zásluha. Vyléčil jsi řeku ze smrduté nemoci, nemám pravdu?“

Merenova bezmezná víra Taitu dojímala. Ničemu by nepomohl, kdyby ho zklamal. Otevřel oči a zjistil, že stovka mužů napjatě čeká na jeho odpověď. Rozvážný vůdce se zachová prozíravě, když posílí důvěru bojovníků. Usmál se na Merena a pak tajemně přimhouřil pravé víčko. Plukovník nasadil samolibý výraz a jeho lidé propukli v jásot. V sandálech a košilích se brodili tůní, stříkali po sobě a stahovali se pod vodu. Taita je ponechal hlučné zábavě a vylezl na břeh. V té době už Vichřice vypila tolik, že její těhotné břicho zdvojnásobilo objem a spíš se kolébala, než šla. Vzal ji stranou a nechal ji vyválet v křupavém říčním písku. Posadil se, pozoroval kobyliku a přemýšlel o štěstí, které se na ně usmálo, a o zázraku, který Meren připsal jemu.

Nakonec usoudil, že znečištění vody dosáhlo až pod katarakt a dál se nerozšířilo. Směrem na jih už bude voda čistá. Odstátá a v malém množství, ale nezávadná a pitná.

Toho rána se utábořili ve stínu lesa.

„Mágu, mám v plánu zůstat zde tak dlouho, než se koně zotaví. Kdybychom hned zase vyrazili, začali by nám umírat,“ prohlásil Meren.

Taita přikývl. „Moudré rozhodnutí. Toto místo dobře znám. Za velkého exodu jsem tu prožil celý rok. V lese rostou byliny, jejichž listy mohou koně spásat. Jsou bohaté na živiny a zvířata po nich během pár dní nabерou síly.“ A Vichřice brzy porodí, dodal v duchu. Hříbě přežije spíš tady než v poušti.

„Nedaleko tůně jsem našel stopy přímorožce,“ pokračoval Meren nadšeně. „Muži se zabaví při lovu a získáme kvalitní maso. Naplníme žaludky a zbytek vyudíme a vysušíme a vezmeme s sebou na další cestu.“

Taita vstal. „Půjdu hledat píci pro koně.“

„Připojím se k tobě. Chci si tenhle malý ráj lépe prohlédnout.“ Procházeli mezi stromy a Taita ukazoval společníkovi jedlé traviny a keře se šťavnatými listy. Rostliny se dobře adaptovaly na pouštní podnebí a tvrdé životní podmínky. Chráněny před přímým žářem vysokými stromy doslova vzkvétaly. Oba muži nasbírali plnou náruč a vrátili se do tábora.

Taita nabídl různé vzorky natrhaných bylin Vichřici k ochutnání. Po pečlivém očichání si vybrala jeden trs, s chutí ho požvýkala a dožadovala se další porce. Mág shromáždil velkou skupinu sběračů a vyrazil s nimi do lesa, kde jim ukázal, které rostliny mají trhat. Druhou výpravu vedl Meren a zaměřil se na hledání divoké zvěře na okraji porostu. Vyplašili dvě velké antilopy, které vyběhly z lesa na dostřel šípu lovců.

Když ještě teplá zabitá zvířata donesli do tábora k rozporcování, Taita si je pozorně prohlédl. Samec měl krásně grošovanou tmavě hnědou srst a na hlavě silné rohy, bezrohá samice byla subtilnější a měkkou kůži měla zbarvenou do ruda. „Tento druh antilop znám,“ prohlásil. „Samci zahnaní do kouta bývají agresivní. Za velkého exodu napadl statný býk jednoho z našich lovců a usmrtil ho. Zabodl mu rohy do slabin a přetřel mu žíly. Chudák vykrvácel, než mě jeho druhové přivolali na pomoc. Maso, játra a ledviny však mají mimořádně chutné.“

Během táboření na břehu řeky nenechal Meren své muže zahálet. Každé ráno napojili koně a pak stavěli kolem tábora pevnou palisádovou ohradu z poražených stromů, která by v případě nečekaného napadení uchránila je i zvířata. První večer si pochutnali na masu ulovených antilop, opečeném s listy divokého špenátu a dalšími bylinami, které Taita našel v lese. K masu pokusovali tenké placky z prosa. Před spaním zašel mág k tůni a zahleděl se na noční oblohu. Poslední stopy po hvězdě Lostris již zmizely, ale žádné důležité nebeské jevy nezaznamenal. Chvilí meditoval, ale nevycítil psychickou přítomnost žádné bytosti. Od prorokova útěku s ním čarodějnice zřejmě ztratila kontakt.

Probudila ho Vichřice, která mu olizovala obličej. Rozespale ji odstrčil, ale klisna dorážela dál. Posadil se. „Co se děje, má drahá? Copak tě trápí?“ Zadní nohou se nabrala do břicha a tiše zasténala, což Taitu vylekalo. Rychle vstal a přejel jí dlaní po hlavě přes šíji k boku. Nateklé břicho se vzdouvalo intenzivními děložními stahy. Znovu zasténala, roztáhla zadní nohy, zvedla ocas a vymočila se. Potom se rýpla nozdrami do boku. Taita ji objal kolem krku a odvedl ji ke vzdálenějšímu konci ohrady. Dobře věděl, jak je důležité udržet

klisnu v klidu. Kdyby se polekala nebo splašila, stahy by ustaly a porod by se zpozdil. Dřepl si a pozoroval ji v měsíčním svitu. Tiše ržála a neklidně přešlapovala, pak si lehla a překulila se na záda.

„Chytrá holka,“ povzbudil ji. Instinkt zvířeti napověděl, jak nasměrovat plod k porodu. Znovu se zvedla a stála se skloněnou hlavou. Pak se jí břicho rozvlnilo a začala odtékat plodová voda. Otočila se a olizovala potřísněnou trávu. Ocas teď držela vodorovně a Taita pod ním rozeznal bledou neprůhlednou blánu porodního vaku. Prohnula se v zádech a silně a pravidelně tlačila. Za membránou se rýsovala dvojice kopýtek a s příštím stahem se objevily kotníky. Taita čekal a po chvíli ke své úlevě spatřil, jak mezi nožkami vykukuje černý čumáček. Nebude tedy nucen asistovat při porodu v pánevní poloze.

„Bak-her!“ zatleskal. „Vedeš si výborně, drahá.“ Potlačil pokušení pomoci jí. Sama zvládala porod bez nejmenších problémů. Kontrakce byly pravidelné a silné.

Pak vykoukla hlavička hříběte. „Šedé jako matka,“ zašeptal potěšené. V příštím okamžiku vyklouzl porodní vak s hříbětem. Když dopadl na zem, oddělila se placenta a vak ležel volně. Taita zatajil dech úžasem. Byl to nejrychlejší z tisíců koňských porodů, jichž se stal za dlouhá léta svědkem. Hříbě už se snažilo vyprostit ze sevření kožovité blány.

„Rychlé jako uragán,“ usmál se. „Tak se bude jmenovat.“ Vichřice se zájmem pozorovala úsilí novorozeného potomka. Konečně membrána povolila a hřebeček se postavil na roztřesené nožky. Kýval se jako opilý a po přestálé námaze ztěžka oddechoval, stříbřité boky se mu chvěly.

„Výborně,“ zašeptal Taita. „Odvážný chlapík.“ Vichřice hnána mateřským pudem hříbě bouřlivě olízla na uvítanou, až je málem porazila. Zakolísalo, ale udrželo se na nohou. To už se matka pustila s vervou do pořádného olizování a očistila hřebečka od plodové vody. Pak se otočila a nabídla mu nateklé vemeno. Z lesklých straku kapalo mléko. Hříbě je očichalo, jeden si vybralo, přisálo se k němu a mocně natáhlo. Taita se odkradl. Jeho přítomnost již nebyla potřebná ani žádoucí.

Od časného svítání chodili matku s potomkem obdivovat vojáci. Jako zkušení jezdci věděli, že se k nim nemají tlačit. Z diskrétní vzdálenosti se navzájem upozorňovali na krásně tvarovanou hlavu a dlouhý zadek hřebce.

„Má hluboký klenutý hrudník,“ zdůraznil Shabako. „Bude vytrvalý. Poběží celý den.“

„Přední nohy nejsou roztažené, kopyta nejsou obrácena dovnitř. Bude rychlý,“ přispěl s dalším poznatkem Hilto.

„Zadní kýty má souměrné a vyvážené, kyčle nevyčnívají, kolena zcela postrádají srpovitě zakřivení. Ano, bude vytrvalý a rychlý jako vítr,“ potvrdil Tonka.

„Jak ho pojmenuješ, mágu?“ zajímal se Meren.

„Uragán.“

„Ano,“ souhlasili okamžitě. „To jméno mu dokonale sedí.“

Za deset dnů již Uragán dováděl v ohradě a tvrdě dorážel na matčino vemeno, když hned nevyprodukovalo dostatek mléka k ukojení jeho hladu.

„Nenasytý chlapík,“ poznamenal Taita. „Už teď je dost silný, aby s námi mohl vyrazit na další cestu.“

* * *

Meren počkal na měsíc v úplňku a pak vyrazili dále na jih. Taita projížděl podél kolony a Meren si všiml, že hledí na měchy s vodou a vápnem na hřbetech nákladních mezků. Pospíšil si s omluvou: „Vím určitě, že je už nebudeme potřebovat, ale...“ Marně hledal slova vysvětlení. Taita mu ho nabídl. „Jsou příliš cenné, než abychom se jich zbavili. V Qebui je můžeme prodat.“

„Právě to jsem měl na mysli.“ Merenovi se zjevně ulevilo. „Ani na okamžik jsem nepochyboval o účinnosti tvých kouzel. Jsem pevně přesvědčen, že od teď již najdeme jen čistou vodu.“

Nemýlil se. Další tuň, na kterou narazili, obsahovala čistou nazelenalou vodu plnou obrovských sumců, jimž od tlam visely dlouhé vousy. Postupné vysychání a zmenšující se vodní plochy hnaly ryby v hejnech na mělčinu, takže se daly snadno lovit oštěpy. Jejich světle oranžové maso oplývalo tukem a mělo vynikající chuť. Taitova reputace mezi vojáky byla nyní vytesána do mramoru a odlita z ryzího zlata. Čtyři kapitáni a jejich muži by ho následovali až na konec světa, což bylo přesně to, co jim faraón rozkázal.

Píce pro koně se soustavně nedostávalo, ale Taita již tuto trasu v minulosti absolvoval a lovil v okolní krajině. Občas odvedl karavanu od řeky a zajížděky je přiváděly do skrytých údolí, kde rostly zakrslé pouštní křoviny s kožovitými listy, které vypadaly jako suché a mrtvé, ale pod každým trsem se v zemi skrývala obrovská hlíza plná vody a živin. Tyto bulvy představovaly za velkého sucha hlavní zdroj obživy pro přímorežce, kteří je vyhrabávali kopyty. Vojáci je nasekali na kusy a krmili jimi koně a mezky. Zvířata je zprvu odmítala, ale hlad rychle zvítězil nad vybíravostí. Muži naplnili hlíзами kotle na vodu a měchy, z nichž vysypali vápno.

V následujících měsících udržovali stálé pochodové tempo, ale zesláblí koně začali odpadat. Když klesli vysílením, vojáci je dobýjeli ranou mečem mezi uši, která pronikla hluboko do lebky. Jejich kostry nechávali vybělité na slunci. Celkem jich ztratili čtyřadvacet, než dorazili k poslední překážce, roklině Shabluka, úzké soutěsce proražené vodami Nilu.

Při záplavách se řeka nad roklinou rozlévala na šířku jedné míle, ale pak se musela vtěsnat do sto kroků široké soutěsky, jíž se v divokých kaskádách řítila přes vysoké kamenné stupně. Utábořili se před ústím rokle a poprvé po odchodu z Karnaku spatřili v korytě tekoucí vodu. Ze skalního vodopádu crčel tenký potůček a vléval se do tůně. O necelou míli dál jej pohltil písek vyschlého koryta.

Roklinu Shabluka překonali po stezce vyšlapané horskými kozami. Z jejího vrcholu se jim otevřel výhled na jih přes široké pláně až k linii nízkých modrých pahorků na obzoru. „Kerrerijská vrchovina,“ vysvětlil Taita. „Střeží oba Nily. Qebui leží asi sto mil před námi.“

Koryto řeky teď po obou stranách lemovaly palmové háje a karavana postupovala po pravém břehu ke vzdáleným vrchům. Jak se blížili ke Qebui, proud v řece sílil a zvedal vojákům náladu. Poslední etapu absolvovali za jediný den a konečně stáli u soutoku obou ramen.

Qebui, nejvzdálenější předsunuté stanoviště, střežilo jižní hranici egyptské říše. V malé pevnosti sídlil guvernér provincie a oddíl pohraniční stráže. Město, ještě v nedávné minulosti důležité obchodní středisko, se rozkládalo na jižním břehu. I na tu dálku viděli, že řada domů zchátrala a byla opuštěna. Když Nil vyschl, veškerý obchod s mateřským Egyptem se zastavil. Jen hrstka nejodvážnějších byla ochotna riskovat namáhavou a nebezpečnou cestu, kterou právě absolvovala Merenova karavana.

„Toto rameno teče z etiopských hor,“ ukázal Taita na široký tok směřující od východu. Dostatečně silný proud poháněl vodní kola, která se točila na protějším břehu a čerpala vodu do zavlažovacích kanálů. Město obklopovaly rozlehlé lány zeleného prosa.

„Očekávám, že zde najdeme bohatě zásobené sýpky,“ usmál se Meren potěšený. „Koně potřebují ztloustnout.“

„Ano,“ souhlasil Taita. „Odpočineme si zde, dokud se zvířata plně nezotaví.“ Poplácal Vichřici po šíji. Při pohledu na unavenou kobyliku s vystupujícími žebry a vypelichanou srstí se mu srdce sevřelo smutkem. Ačkoliv se s ní dělil o svůj příděl prosa, námaha cesty a nutnost krmit potomka se na ní nepěkně podepsaly.

Taita opět obrátil pozornost k východnímu ramenu řeky. „Tudy vedla královna Lostris exodus svého lidu,“ ukázal. „Pluli jsme na galérách až k ústí další strmé soutěsky, kterou jsme již nedokázali překonat. Tam jsme zakotvili a pokračovali dál na vozech. V horách jsme pak s královnou vybrali místo pro hrobku faraóna Mamose. Osobně jsem ji navrhl a dovedně zamaskoval. Nepochybuju, že ji dosud žádný zloděj neobjevil a neznal. A nikdy se to nikomu nepodaří.“ Chvilí spokojeně vzpomínal na zdařené dílo. „Etiopané chovají krásné koně, ale jsou to zkušení bojovníci a své horské tvrze nelítostně brání. Odrazili dvě naše armády, které si je měly podrobit a přivést do náruče impéria. Obávám se, že na třetí pokus nikdy nedojde.“ Otočil se a ukázal na jižní přítok, v jehož vyschlém korytu netekl ani slabý potůček. „My půjdeme tímto směrem. Po několika mílích řeka vstupuje do bažin, které již beze stopy pohltily dvě armády. Bude-li nám však přát štěstí, zjistíme, že už zdaleka nejsou tak rozsáhlé a hluboké, a možná najdeme schůdnější cestu než naši předchůdci. Když uvážlivě použijeme Sokolí pečeť, získáme od guvernéra domorodé průvodce, kteří nás povedou. Tak, a teď vzhůru do Qebui.“

Guvernér trčel na vzdálené výspě civilizace již sedm dlouhých let sucha. Jmenoval se Nara a soustavné útoky bahenní horečky si na něm vybraly svou daň v podobě nažloutlé pokožky a shrbeného těla. Posádka byla ovšem v mnohem lepším stavu. Vojákům nikdy nechybělo proso a jejich koně byli pěkně vypaseni. Jakmile Meren ukázal guvernérovi královskou pečeť a představil mu Taitu, Nara je zahrnul štědrou pohostinností. Mága s plukovníkem ubytoval v domě pro hosty v pevnosti a přidělil jim nejhezčí pokoje. Dal jim k dispozici své otroky a jeho kuchaři jim připravovali pokrmy. Pak otevřel Merenovi zbrojnicí, aby mohl doplnit výstroj svých mužů.

„Vyberte si ze stáda tolik koní, kolik potřebujete,“ řekl kapitánům. „Sdělte mému proviantnímu důstojníkovi, jaké množství prosa a sena požadujete. Nemusíte se omezovat, máme bohaté zásoby.“

Meren provedl inspekci u svých vojáků a zjistil, že se jim ubytování velmi líbí. „Přiděly jsou přímo vynikající. Ve městě sice nežije moc žen, zato jsou přátelské. Koně a mezci si plní břicha prosem a zelenou pící. Nikdo si na nic nestěžuje,“ hlásil Hilto.

Po dlouhém vyhnání dychtil guvernér Nara po novinkách z civilizovaného světa i po společnosti vzdělaných mužů. Zejména Taitovy učené disputace ho fascinovaly. Téměř každý den zval jeho a Merena na večeři. Když ho mág seznámil s plánem cestovat na jih přes bažiny, Nara zvážněl.

„Ze země za močály se dosud nikdo nevrátil. Jsem bezvýhradně přesvědčen, že se táhnou až na konec světa a že ti, kdo tam dojdou, spadnou přes okraj do propasti.“ Pak si však uvědomil, že faraón jeho hosty vybavil královskou Sokolí pečeti a že by je měl spíše povzbudit než zrazovat od splnění úkolu. Nasadil tedy optimističtější tón. „Samozřejmě neexistuje žádný důvod, proč zrovna vy byste nemohli být první, kdo dosáhne konce světa a bezpečně se vrátí. Vaši muži jsou tvrdí a odhodlaní a máte s sebou mága.“ Uklonil se Taitovi. „Jak ještě vám mohu pomoci? Víte, že stačí požádat.“

„Nemáš zde domorodé průvodce, kteří by nás vedli?“ zeptal se Taita.

„Ach, ano,“ ujistil ho Nara. „Žijí zde muži, kteří pocházejí z těch končin.“

„Víš, ke kterému kmeni patří?“

„Ne, ale jsou velmi vysocí, úplně černí a kůži mají potetovanou podivnými obrázky.“

„V tom případě to nejspíš budou Shillukové,“ řekl Taita potěšené. „Za exodu generál lord Tanus sestavil několik shilluckých pluků. Jsou inteligentní a rychle chápou příkazy. Ačkoliv mají veselou povahu, jsou to bojovníci, z kterých jde strach.“

„Odpovídající popis,“ souhlasil guvernér. „Ať už pocházejí z kteréhokoliv kmene, zdá se, že bažiny dobře znají. Dva muži, které mám na mysli, slouží už několik let v armádě a pochytili základy egyptštiny. Hned ráno je za vámi pošlu.“

Taita s Merenem vyšli za úsvitu z domu a uviděli dva muže, kteří seděli na bobku u zdi nádvoří. Když vstali, převýšili dokonce samotného Merena. Na jejich štíhlých tělech se rýsovaly pružné a tvrdé svaly, černou kůži, lesklou olejem či tukem, zdobily rituální jizvy a složité obrazce tetování. Na sobě měli krátké suknice ze zvířecí kůže a v rukou drželi dlouhé oštěpy s ostnatými hroty vyřezanými z kostí.

„Vidím vás, *mužové*,“ pozdravil je Taita shilluckým nářečím, v němž slovo *muž* znamenalo uctivý titul vyhrazený válečníkům. Ušlechtilé rysy černých bojovníků se rozjasnily potěšením.

„Vidím tě, moudrý starče,“ odpověděl vyšší černochoch a i on použil uctivá slova svého jazyka, vyjadřující respekt a uznání. Taitovy stříbrné vlasy a vousy na oba muže silně zapůsobily. „Jak je možné, že tak dobře mluvíš naší řečí?“

„Slyšeli jste někdy o Lvích játrech?“ zeptal se Taita. Shillukové pokládají játra za orgán, v němž sídlí odvaha.

„*Hau! Hau!*“ vyjádřili černoši svůj úžas. Tímto jménem pokřtili jejich krajané lorda Tanuse, když pod ním sloužili. „Náš dědeček o Lvích játrech často mluvil - my dva jsme totiž bratrance. Bojoval pro toho muže ve studených horách na východě. Vyprávěl nám, že Lví játra byl otcem všech bojovníků.“

„Lví játra byl můj bratr a přítel,“ informoval je Taita.

„V tom případě jsi opravdu starý, starší než náš děd.“ Taita si získal jejich absolutní úctu.

„Pojďte, posadíme se do stínu a promluvíme si,“ vyzval černochoch a odvedl je k obrovskému fíkovníku uprostřed nádvoří.

Dřepli si do poradního kruhu obličeji k sobě a Taita se jich začal podrobně vyptávat. Za oba mluvil starší z bratranců. Jmenoval se Nakonto, což byl shillucký výraz pro krátký útočný oštěp. „Protože jsem v bitvách pobil spoustu nepřátel.“ Nechlubil se, konstatoval fakt. „Můj bratranec se jmenuje Nontu, protože je malý.“

„Vše je relativní,“ usmál se Taita. Nontu byl o hlavu vyšší než Meren.

„Odkud pocházíte, Nakonto?“

„Ze země za bažinami,“ ukázal bradou na jih.

„Takže jižní kraje dobře znáte.“

„Je to náš domov.“ V jeho hlase zazněla nostalgická touha.

„Zavedete mě do svého domova?“

„Každou noc sním o tom, že stanu u hrobu svého otce a děda,“ odpověděl Nakonto tiše.

„Jejich duchové tě tedy volají,“ poznamenal Taita.

„Ty jim rozumíš, ctihodný starce,“ zašeptal černochoch s posvátnou úctou. „Až opustíš Qebui, Nontu a já půjdeme s tebou a ukážeme ti cestu.“

* * *

Ještě dvakrát zasvítíl úplněk na koryto Nilu, než byli koně a jezdci připraveni na cestu. V noci před odjezdem se Taitovi zdálo o hejnech ryb všech tvarů, barev a velikostí. *Najdeš mě ukrytou mezi jinými rybami*, zněl mu do snu Fennin sladký dětský hlásek. *Budu na tebe čekat*.

Probudil se za úsvitu naplněn pocitý štěstí a radostného očekávání.

* * *

Před odjezdem se pochopitelně rozloučili s guvernérem. „Jsem smutný, že odjíždíš, mágu,“ řekl Nara Taitovi. „Tvá přítomnost projasnila nezáživnou monotónnost mých povinností zde v Qebui. Doufám, že nepotrvá dlouho a budu mít to potěšení uvítat tě po tvém šťastném návratu. Připravil jsem si pro tebe dar na rozloučenou. Věřím, že se ti bude hodit.“ Vzal Taitu za loket a odvedl ho do slunečního svitu nádvoří, kde mu ukázal pět naložených mezků. Každý nesl dva pytle skleněných korálků. „Primitivní kmeny ve vnitrozemí ty cetky hodně vyhledávají. Muži by za pouhou hrst prodali svou nejoblíbenější manželku.“ Usmál se. „Ačkoliv si nedokážu představit, že by někdo byl ochoten vydat dobré korálky za tak bezcenné zboží, jako jsou jejich ženy.“

Karavana vyrazila z Qebui. Oba černoši běželi v čele - na svých dlouhých nohou snadno udrželi krok s klusajícími koňmi. Shillukové byli neúnavní a nepolevovali v tempu dlouhé hodiny. Během prvních dvou nocí překonali vyprahlou planinu na východním břehu širokého vyschlého koryta. Když se časně ráno třetího dne oddíl zastavil, aby rozbili tábor, Meren se vztyčil v třmenech a zahleděl se před sebe. V šikmých paprscích vycházejícího slunce rozeznal nízkou zelenou stěnu, která se bez přerušení táhla přes obzor.

Taita přivolal Nakonta; Shilluk přiběhl a zastavil se vedle Vichřice.

„To, co vidíš, starče, jsou první papyrové stvolý.“

„Jsou zelené,“ poznamenal Taita.

„Velká bažina nikdy nevysychá. Tůně jsou hodně hluboké a papyrus je stíní před sluncem.“

„Nezatarasí nám cestu?“

Nakonto pokrčil rameny. „Jeden noční pochod nás dovede k okraji porostu. Tam uvidíme, jestli voda natolik ustoupila, aby koně dokázali rákosím projet, nebo budeme muset močál obejít širokým obloukem k východu.“ Potřásl hlavou. „To by naši cestu na jih hodně prodloužilo.“

Jak Nakonto předpověděl, ráno dalšího dne se zastavili na okraji rákosového porostu. Muži nasekali suché stvolky papyru a postavili z nich primitivní přístřešky na ochranu před sluncem. Nakonto a Nontu zmizeli v rákosí a dva dny se neukázali.

„Uvidíme je ještě někdy?“ mračil se Meren. „Nebo utekli do své rodné vesnice jako divoká zvířata, kterými ostatně také jsou?“

„Vrátí se,“ ujistil ho Taita. „Já Shilluky dobře znám. Jsou spolehliví a můžeme jim věřit.“

Uprostřed třetí noci je probudilo volání hlídek a Nakontova odpověď z rákosí. Hned nato se oba Shillukové vynořili z temnoty, s níž tak dokonale splývali.

„Cesta bažinou je otevřená,“ hlásil Nakonto.

Za svítání vstoupili oba průvodci v čele karavany do porostu. Ani Nakonto by nedokázal najít cestu potmě, a tak museli cestovat přes den. Močál představoval cizí, nepřístupný a odstrašující svět. Ani ze sedel koní neviděli přes načechrané vršky papyrových stvolu a museli se postavit v třmenech, aby přehlédlí zvlněný zelený oceán, který se táhl až za obzor. Nad jeho hladinou poletovala hejna vodního ptactva a vzduchem se nesl jejich naříkavý křik a třepetání křídel. Občas se rákosí zvlnilo, jak jím neviděna procházela větší čtyřnohá zvířata. Nikdo z Egyptanů nedokázal odhadnout, k jakému druhu patří. Shillukové si prohlíželi stopy v bahně a Taita překládal: „Stádo velkých černých divokých buvolů.“ A jindy: „To byla vodní koza. Podivné hnědé stvoření se zakroucenými rohy, které žije ve vodě. Má dlouhá kopyta, díky nimž plave jako vodní krysa.“

Půda pod papyrovými stvolky byla většinou mokrá. Občas jen mírně navlhla, ale jindy sahala voda koním až nad kotníky. Malý Uragán i za těchto podmínek statečně držel krok s matkou. V rákosí se skrývaly tůně. Některé jen malé, jiné široké jako laguny. Shillukové, přestože nedokázali prohlédnout porostem, neomylně nacházeli cestu, po níž je obcházeli nebo procházeli mezi nimi. Karavana se ani jednou nemusela vracet a hledat alternativní trasu. A každý večer, když nastal čas rozbít tábor, Nakonto je vždy dovedl na suchou mýtinu. Rozdělili ohně, na které přikládali otepi suchého rákosí, a dávali velký pozor, aby plameny nepřeskočily do porostu. Koně a mezci se procházeli mezi stojatými tůněmi a spásali travu a jiné rostliny.

Každý večer se Nakonto postavil s oštěpem v ruce k odkryté vodní hladině a nehybně se nad ni naklonil jako lovcí volavka. Jakmile se přiblížil nepozorný sumec, oštěp zajel do vody a vzápětí se zvedl s nabodnutou rybou. Nontu zatím upletl ze stébel řídký koš a nasadil si ho na hlavu. Pak sestoupil z břehu do vody a ponořil se až po krk. Pohyboval se s úžasnou trpělivostí a mezerami v pletivu koše pozoroval hejno kachen. Když se přiblížil na dosah, hrábl rukou ve vodě, chytil jednoho ptáka za nohy a stáhl ho pod hladinu. Zakroutil mu krkem tak rychle, že neměl čas ani pípnout a varovat ostatní. Tímto způsobem dokázal Shilluk ulovit pět či šest ptáků, než se ostatních zmocnilo podezření a s hlasitým kejháním a tlukotem křídel odletěli. Výprava téměř každý den večerěla čerstvé ryby a pečené divoké kachny.

Lidi i zvířata neobyčejně sužoval bodavý hmyz. Sotva zapadlo slunce, vznesla se z porostu hustá bzučící mračna a vojáci se zoufale choulili pod příkrov kouře z táboráků, který poskytoval aspoň částečnou ochranu před zuřivými nálety. Ráno měli oteklé tváře poseté pupínky a kousanci.

Dvanáctý den cesty se u prvního muže objevily příznaky bahenní nemoci. Brzy se nakazili jeho nejbližší druhové. Trpěli nesnesitelnými bolestmi hlavy a i ve vlhkém vedru se třáslí zimnicí, kůži měli na dotek horkou. Meren však nedovolil zastávku, aby se zotavili. Každé ráno pomáhali zdraví vojáci nemocným nasednout na koně a pak jeli vedle nich a přidržovali je v sedlech. V noci mnozí blábolili v deliriu. Ráno pak ležela kolem ohnišť mrtvá těla. Dvacátého dne zemřel kapitán Tonka. Vykopali mu v blátě mělký hrob a jeli dál.

Někteří nemocní se vyléčili, i když jim choroba poznamenala obličej nezdravě žlutou barvou, byli dlouho slabí a rychle se unavili. Několika málo šťastlivcům, včetně Taity a Merena, se nákaza vyhnula.

„Čím dříve unikneme z toho strašného močálu a jeho jedovatých výparů,“ pobízel Meren vojáky zchvácené horečkou, „tím dříve se uzdravíte.“ Pak se svěřil Taitovi: „Neustále se klepu obavami. Jestli nás bahenní nemoc připraví o oba Shilluky nebo nám utečou, budeme beznadějně ztraceni. Z té nehostinné divočiny se sami nedostaneme a všichni v ní bídně zahyneme.“

„Jsou v bažině jako doma a proti nemoci jsou imunní,“ ujistil ho mág. „Zůstanou s námi až do konce.“

Jak postupovali dále na jih, otvíraly se před nimi obrovské plochy papyru a po jejich průchodu se zase neprostupně uzavíraly. Připadali si uvěznění jako vosy v medu a zdálo se jim, že se přes veškeré úsilí nikdy nevysvobodí. Rákosí je polapilo, pohltilo a zase vyplivlo. Otupující jednotvárnost jim zatemňovala mysl a neuvěřitelně je vyčerpávala. A pak, šestatřicátý den pochodu močálem, spatřili přes vršky stvolu na hranici dohledu řadu tmavých bodů.

„Jsou to stromy?“ zavolal Taita na Shilluky. Nakonto se vyšplhal Nontuovi na ramena, vztyčil se do plné výšky a lehce udržoval rovnováhu. Tento manévr oba muži často používali, když se chtěli rozhlédnout.

„Ne, vznešený starce,“ odpověděl. „Jsou to chatrče Luů.“

„Kdo jsou Luové?“

„Do lidí mají daleko. Žijí jako zvíř v močálech a požírají ryby, hady a krokodýly. Brlohy si staví na kůlech, jak sám vidíš. Těla si na ochranu proti hmyzu oplácávají blátem, popelem a jinou špínou. Jsou to primitivní divoši. Zabíjíme je, kdykoliv na ně narazíme, protože nám kradou dobytek. Kusy, které nám seberou, zaženou do svých vesnic a tam je porazí a snědí. Nejsou to lidé, nýbrž šakali a hyeny.“ Černoch si znechuceně odplivl.

Taita přirozeně věděl, že Shillukové jsou nomádští pastevcí. Svůj dobytek milovali a nikdy ho nezabíjeli. Pouze občas zvířatům otevřeli žílu na krku, nachytali krev do tykve, a když jí měli dost, zalepili ranku hrstí jílu. Krev pak smíchali s kravským mlékem a pili ji. „Proto jsme všichni tak vysocí a silní, tak mocní válečníci. A proto nám bahenní nemoc nikdy neublíží,“ vysvětlil by každý Shilluk.

Dorazili do vesnice a zjistili, že chatrče na vysokých kůlech jsou opuštěné. Přesto jim neunikly známky zcela nedávného osídlení. Rybí hlavy a šupiny vedle roštů, na kterých udili své úlovky, byly docela čerstvé a sladkovodní krabi ani káňata, která seděla na střeších, je ještě nestačili sežrat. Drobné uhlíky v bílých vločkách popelu v ohništích ještě žhnuly. Na prostranství za vesnicí, které Luové používali jako latrínu, ležely čerstvé exkrementy. Nakonto si je prohlédl. „Byli zde ještě dnes ráno a určitě neodešli daleko. Pravděpodobně nás pozorují z rákosí.“

Opustili vesnici a pokračovali v cestě nekonečným močalem. Pozdě odpoledne je Nakonto dovedl na lehce vyvýšenou mýtinu, suchý ostrůvek v moři bláta. Přivázali koně k dřevěným kolíkům zaraženým do země a k tlamám jim zavěsili kožené pytlíky s drceným prosem. Taita zatím ošetřoval nemocné a jiní vojáci připravovali večeři. Brzy po setmění již spali kolem ohňů a vzhůru zůstaly pouze hlídky.

Plameny dávno dohasly, když se šokovaní muži vzbudili z tvrdého spánku. V táboře propukla nepopsatelná vřava. Výkřiky, jekot, dusot pádících kopyt, pleskání vody a bláta kolem vyvýšeniny. Taita vyskočil z rohože a běžel k Vichřici. Jako většina koní se vzpínala na zadní a kopala kolem sebe, snažila se vytrhnout kolík, k němuž byla přivázaná. Taita ji popadl za ohlávkou a přidržel ji. S úlevou viděl, že hřebeček chvějící se hrůzou zůstal po boku matky.

Všude kolem se míhaly podivné temné stíny, poskakovaly, ječely a vyly, bodaly koně oštěpy a snažily se je co nejvíce vyplašit, aby se utrhlí. Zdivočelá zvířata škubala provazy a trhala kolíky. Jeden z útočníků napadl Taitu a mrštil po něm oštěpem. Mág srazil zbraň holí a zabodl její hrot protivníkovi do krku. Muž se svezl k zemi a zůstal nehybně ležet.

Meren s ostatními kapitány sešikovali vojáky a vrhli se s vytasenými meči do boje. Podařilo se jim zabít několik útočníků, než tlupa zmizela v temnotě.

„Pronásledujte je!“ hulákal plukovník. „Nedovolte jim utéct s našimi koňmi!“

„Neposílejte za nimi své lidi do tmy!“ varoval Nakonto naléhavě Taitu. „Luové jsou zrádní. Zavedou je do hluboké bažiny a obklíčí je. Musíme počkat na denní světlo a teprve potom je můžeme pronásledovat.“

Taita pospíšil za Merenem, aby mu zabránil v nerozváženosti. Plukovník se jen neochotně podřídil, protože krev válečníka se v něm doslova vařila, a odvolal své muže ze štvance.

Sečetli ztráty. Všichni čtyři hlídači měli podřezaná hrdla, dalšímu legionáři probodl oštěp stehno. Šarvátku nepřežili tři Luové a jeden utrpěl vážné zranění. Sténal v kaluži vlastní krve, do níž vytékal odporný obsah probodnutých střev.

„Dorazte ho,“ přikázal Meren a jeden z vojáků usekl zraněnému hlavu jediným máchnutím válečné sekyry.

Chybělo osmnáct koní. „Takovou ztrátu si nemůžeme dovolit,“ konstatoval Taita.

„Taky že ne,“ zavrčel Meren zarputile. „Získáme je nazpět. Na to přísahám při prsech sladké Isis.“

Taita ve světle táborového ohně prozkoumal mrtvolu jednoho z útočníků. Byl to nevysoký podsaditý muž s brutálním opičím obličejem. Měl dozadu ustupující šikmé čelo, odulé rty a oči posazené blízko u sebe. Byl nahý až na kožený řemen kolem pasu, na němž visel váček, který obsahoval sbírku magických kouzel - články prstů a zuby, některé lidské. Kolem krku mu na šňůrce spletené z kůry visel pazourkový nůž potřísněný krví jedné z hlídek. Byl jen hrubě opracovaný, ale když Taita zkusil ostří na rameni mrtvého, zajelo do kůže už při slabém tlaku. Celé tělo pokrývala silná vrstva popela a říčního jílu. Na hrudi a obličejích měl bílou hlinkou a narudlým okrem vymalované primitivní ornamenty - body, kruhy a vlnovky. Smrděl kouřem, shnilými rybami a vlastním potem.

„Odporné stvoření,“ odplivl si Meren.

Taita se přesunul ke zraněnému vojákově. Rána po oštěpu byla hluboká a mág věděl, že se rychle zanítí a dá se do ní sněť a že muž během několika hodin zemře. Přesto ho povzbudivými slovy utěšoval.

Meren zatím vybíral nejsilnější a nejzdatnější bojovníky pro trestnou výpravu proti zlodějům. Zbytek výpravy bude střežit zásoby, zbylé koně a nemocné. S prvními paprsky svítání vyrazili oba Shillukové do rákosí hledat stopy ustupujících nájezdníků. Vrátili se s východem slunce.

„Ti psi Luové obklíčili zatoulané koně, sehnali je dohromady a teď je ženou na jih,“ hlásil Nakonto Taitovi. „Našli jsme další dva mrtvé a jednoho, který byl zraněný, ale ještě žil. Už nežije.“ Shilluk se dotkl rukojeti těžkého bronzového nože, jenž mu visel u opasku. „Jestli jsou vaši lidé připraveni, vznešený starče, můžeme je okamžitě pronásledovat.“

Taita nechtěl brát šedou kobytku na štvanci. Uragán byl na rychlou jízdu ještě moc malý a Vichřici zasáhl vržený oštěp do zadku; naštěstí neutrpěla vážné zranění. Usedl proto na náhradního koně. Když odjížděl, Vichřice za ním ržála, jako by chtěla vyjádřit pobouření nad tím, že ji opomněl.

Kopyta osmnácti odcizených koní vydupala v porostu širokou cestu a jejich stopy byly překryty otisky bosých nohou zlodějů. Shillukové podél nich rychle běželi a jezdci je klusem následovali. Po zbytek dne je stopy vedly na jih. Za soumraku se zastavili a dopřáli koním oddech, ale jakmile vyšel měsíc, pokračovali v pronásledování. Jeli celou noc, jen s krátkými zastávkami na odpočinek. Za svítání rozeznali v dálce před sebou nízkou tmavou linii. Po nekonečně monotónním moři zeleně jejich oči zajásaly.

Nakonto opět vyskočil bratranci na ramena a pozoroval obzor. Pak se usmál na Taitu a jeho bílé zuby zazářily jako perly. „Vznešený starče, to, co vidíš, je konec bažiny. Ta tmavá čára jsou stromy, které vyrůstají na pevné zemi.“

Mág předal zprávu Merenovi a vojákům, kteří hlasitě zajásali a se smíchem se začali plácet po zádech. Plukovník je nechal po náročné jízdě odpočinout.

Nakonto podle stop usoudil, že náskok, který Luové získali, se značně ztenčil. Jeli dál a linie stromů se rozšiřovala a tmavla, ale zatím neviděli žádné známky lidského osídlení. Po chvíli sesedli a vedli koně za ohlávky, aby jejich hlavy netrčely nad papyrus. Zastavili se až dlouho po poledni. To už je kryl jen úzký pruh rákosí, který končil nízkým, sotva dva lokty vysokým hliněným břehem, za nímž se rozkládaly pastviny porostlé svěží trávou a lesíky vysokých stromů. Taita poznal podle svěšených dýňovitých plodů kigelie, nazývané „klobásové stromy“, a sykomory, jejichž žluté plody rostly přímo z tlustých šedých kmenů. Ostatní druhy neznal.

Z úkrytu v porostu snadno rozeznávali stopy, které kopyta ukradených koní při šplhání na břeh zanechala v měkké hlíně. Na otevřených lukách však zvířata neviděli a obrátili pozornost ke stromům.

„Nejsou to oni?“ Meren ukázal na temnou masu, pohybující se v oblaku prachu za vzdáleným lesem.

Nakonto zavrtěl hlavou. „To nejsou koně, ale buvoli. Menší stádo. Půjdu s Nontuem na průzkum. Vy zůstaňte schovaní tady.“ Oba Shillukové vystoupili z rákosí a zmizeli. Ačkoliv se Taita s Merenem pozorně dívali, už je nespátřili, dokonce ani na otevřené pastvině, kterou museli překonat.

Stáli se od okraje porostu, našli si nevelkou suchou mýtinu, naplnili kožené pytlíky drceným prosem a dali koním nažrat a sami se natáhli k odpočinku. Taita si omotal hlavu šátkem, položil hůl na dosah vedle sebe a obrátil se na bok. Byl k smrti znavený, nohy ho bolely po namáhavém čvachtání v bahně a za okamžik už dřímал.

„Hlavu vzhůru, Taito, jsem nablízku,“ oslovil ho tichý, leč zřetelný šepot, v němž neomylně poznal Fennin sladký hlas. Se škubnutím se probudil a posadil se. Rychle se rozhlédl v radostném očekávání. Viděl však jen koně, mezky, odpočívající muže a nekonečný papyrus. Znovu ulehl.

Chvilí trvalo, než zase usnul, byl však unavený a nakonec ho spánek opět přemohl. Zdálo se mu o rybách, které vyskakovaly nad hladinu a stříbřitě se leskly v záři slunce. Ačkoliv jich kolem něho poletovaly tisíce, v žádné z nich nepoznal tu, kterou hledal. Pak se voda na mělčině rozestoupila a teprve tehdy ji spatřil. Její šupiny jiskřily jako drahokamy, dlouhý štíhlý ocas se třepetal jako motýlí křídlo, obklopovala ji božsky nádherná aura. Před jeho očima nabyla lidskou podobu, tělo patřilo mladé dívce. Vlnila dlouhýma nohama elegantně jako delfín a hladce klouzala vodou. Sluneční paprsky pronikající hladinou jí pozlatily bledé tělo a dlouhé světlé vlasy za ní vlály jako jemný závoj. Přetočila se na záda a usmála se na něj přes vrstvu vody. Z nosních dírek jí proudily řetízky vzduchových bublinek. „Jsem nablízku, Taito. Zakrátko budeme spolu. Již brzy.“

Než stačil odpovědět, naléhavý hlas a zatřepání ramenem ho vytrhly ze snu. Snažil se svůdný obraz udržet v mysli, ale neúspěšně. Otevřel oči a podsadil se.

Vedle něj dřepěl Nakonto. „Našli jsme koně a šakaly, kteří je odvedli. Nastal čas zabíjet.“

* * *

Počkali do setmění a teprve pak opustili úkryt v rákosí, vyšplhali na nízký hliněný břeh a vyjeli na pastviny. Na měkké písčité půdě nevydávala kopyta koní téměř žádný zvuk. Nakonto je vedl temnotou ke stromům, jejichž siluety se rýsovaly proti hvězdám. Pod ochranou rozložitých korun odbočili rovnoběžně s okrajem bažiny. Po několika desítkách kroků tiché jízdy zamířil Shilluk hlouběji do lesa a muži se museli sehnout ke hřbetům zvířat, aby se vyhnuli nízkým větvím. Zanedlouho se nad vrcholky stromů objevila narůžovělá záře. Nakonto je vedl přímo k ní. Zaslechli frenetický rytmus bubnů, který s každým krokem sílil, až noc duněla jako srdce země. Když se ještě více přiblížili, uslyšeli, jak se k bubnování přidal disharmonický sbor pronikavých hlasů.

Nakonto zastavil na okraji lesa. Taita dojel k Merenovi a spolu s ním se zadíval na rozlehlou vykloučenou mýtinu, na níž stála vesnice. Primitivní chatrče se stěnami z hlíny a střechami z rákosí osvětlovaly plameny čtyř velkých ohnišť, z nichž stoupaly snopy jisker. Mezi posledními chatrčemi ležely na roštích nalovené ryby připravené k využití. Jejich šupinatá těla se matně leskla v záři plamenů. Kolem ohňů se svíjely, kroutily a poskakovaly desítky lidských těl. Taita si všiml, že jsou obojího pohlaví a pod vrstvou popela a jílu nahá. Divoši se ozdobili ornamenty z černé, okrové a červené hlíny. Jejich tanec doprovázel barbarský zpěv, který zněl jako štěkot a vytí divokých psů.

Náhle se ze stínů vynořila další skupina poskakujících a kroutících se Luů, kteří táhli jednoho z ukradených koní. Všichni vojáci poznali hnědou kobyly, kterou její jezdec obdařil podivným jménem Špaček. Luové jí

uvázali kolem krku provaz z kůry, za který ji pět z nich táhlo, zatímco desítky dalších ji obstoupila kolem zadku a boků a brutálně ji poháněla ostrými klacky. Z potrhane kůže crčela krev. Jeden divoch k ní přiskočil a oběma rukama pozvedl těžký dřevěný kyj. Rozmáchl se a udeřil ji do hlavy. Lebka praskla, klisna klesla ve smrtelných křečích k zemi a nazelenalým proudem vyprázdnila střeva. Kolem zdechlíny se okamžitě shlukli pomalovaní Luové. Oháněli se pazourkovými noži, vyřezávali kusy ještě se chvějícího masa a cpali si je do úst. Po bradách jim kapala krev na hrudníky pokryté ornamenty z barevné hlíny. Ječeli a rvali se o kořist jako smečka šakalů.

Meren mrkl na Taitu a mág přikývl. „Rozvinout do stran,“ zněl tichý, ale zřetelný plukovníkův rozkaz. Oddíl se na obou křídlech roztáhl do rojnice. Jakmile vojáci zaujali pozice, Meren rozkázal: „Jednotko, připravit zbraň k útoku!“ Jezdci vytasili meče. „Krokem vpřed! Klusem! Cvalet! Útok!“

Řítily se planinou v sevřené formaci, koně cválali plec na pleci. Luové ve svém šíleném křepčení zpozorovali útočníky, až když vtrhli do vesnice. Snažili se rozptýlit a prchali, ale už bylo pozdě. Koně se přes ně přehnali a drtili je kopyty. Meče se zvedaly a padaly, jejich čepele se zasekávaly do masa a kostí. Oba Shillukové běželi před ostatními a s hrozivým bojovým pokřikem se oháněli krátkými oštěpy.

Taita viděl, jak Nakonto probodl jednoho divocha, kterému hrot oštěpu vyjel mezi lopatkami. Když Shilluk zbraň vytahoval, jako by s ním z Luova těla do poslední kapky nasál všechnu krev, která vystříkla z hrudi jako temný gejzír.

Pomalovaná žena, již visely vytahané prsy až k pupku, zvedla ruce a kryla si hlavu. Meren se postavil v třmenech a usekl jí obě paže v loktech, pak se znovu rozmáchl a rozťal nechráněnou hlavu jako zralý meloun. Rozšklebená ústa vyplivla ve smrtelném zavytí kus syrového masa. Vojáci udržovali sevřenou formaci, jejich meče se zvedaly a klesaly ve vražedném rytmu a kosily divochy jako obilí. Shillukové chytali ty, kteří se pokusili o útěk. Bubeníci usazení před vydlabanými kmeny stromů, do nichž bušili dřevěnými klacky jako v hypnotickém tranzu, ani nezvedli hlavy, dokud je jezdcí nezačali srážet zalité krví na jejich bubny.

Na protějším okraji vesnice Meren zastavil útok. Ohlédl se a s uspokojením viděl, že žádný z vesničanů nestojí na nohou. Udupanou hlínu kolem mrtvé klisny pokrývala nahá těla. Několik zraněných se zoufale plazilo do úkrytu. Ostatní sténali a svíjeli se v prachu. Shillukové pobíhali mezi nimi a s jekotem zabíjäckého vytržení je bodali oštěpy.

„Pomozte Shillukům a dorazte je!“ křikl Meren. Jeho muži sesedli z koní a spěchali do vesnice. Zakrátko již dobýjeli každého, kdo jevil známky života.

Taita zastavil koně vedle plukovníka. Neútočil v prvních řadách, postupoval v těsném závěsu. „Viděl jsem, že se jich pár ukrylo v chatrčích. Vyžeňte je, ale všechny nezabíjejte. Nakonto by z nich mohl vymámit informace o krajině před námi.“

Meren udělil příslušný rozkaz kapitánům, kteří šli chatrč od chatrče a prohledávali je. Vyběhly z nich dvě nebo tři naříkající ženy s malými dětmi v náručí. Nahnali je na prostranství uprostřed vesnice, kde se na ně Shillukové obořili v jejich jazyku. Donutili je usednout na zem s rukama založenýma v týle. Děti se držely matek jako klíšťata a po zděšených tvářích se jim kutálely slzy.

„Musíme sehnat koně, kteří přežili,“ volal Meren. „Všechny je pozabíjet a sežrat nemohli. Začněte hledat tady,“ ukázal na temný les, z něhož řezníci vyvlekli na jatka Špačka. Hilto okamžitě vyrazil se svou četou to tmy, z níž po chvíli zařehotal kůň.

„Tady jsou!“ zajásal Hilto. „Přineste pochodně!“

Muži strhali ze střeš svazky rákosy, připravili z nich provizorní louče, zapálili je a odběhli za Hiltem do lesa. Meren s Taitou nechali pět mužů hlídat zajaté ženy s dětmi a následovali světlonoše. Vpředu jim Hilto a jeho lidé udávali směr, až konečně spatřili ve slábnoucím světle dohořívajících pochodní stádo ukradených zvířat.

Oba sesedli a rozběhli se ke koním. „Kolik jich zůstalo?“ vyhrkl naléhavě plukovník.

„Jenom jedenáct,“ odpověděl Hilto. „Ti šakali nás připravili o šest dobrých koní.“ Luové uvázali zvířata krutě krátkými provazy k jedinému stromu. Koně nemohli ani sklonit hlavu k zemi.

„Nedovolili jim se pást ani se napít,“ křičel Hilto pobouřeně. „Co je to za bestie, tihle divoši?“

„Osvobodte je,“ přikázal Meren. Tři vojáci okamžitě poslechli. Koně stáli tak natěsnaní, že se mezi nimi museli obtížně prodírat.

Jeden z mužů náhle vykřikl bolestí a vztekem. „Pozor! Jeden divoch se tady skrýval s oštěpem a zranil mě!“

Nečekaně se ozvaly další zvuky, jako by mezi nohama koní vypukla rvačka, a do toho zazněl dětský křik.

„Chyťte ho! Ať neuteče!“

„Co se tam děje?“ dožadoval se vysvětlení Meren.

„Schovával se tady jakýsi malý divoch. Zranil mě.“

Vtom z masy koňských těl vyběhlo dítě s asagajem - lehkým oštěpem - v ruce. Voják se ho pokusil chytit, ale dítě po něm bodlo a uteklo do tmy směrem k vesnici. Taita je zahlédl jen letmo, než mu zmizelo z očí, ale něco se mu na něm nezdálo. Vycítil jistou odlišnost. Luové, i děti, se vyznačovali podsaditými postavami a křivými nohama, ale tohle stvoření bylo štíhlé jako papyrový stvol, nohy mělo elegantně rovné a běželo ladně jako vylekaná gazela. Vtom si Taita uvědomil, že pod vrstvou jílu a popela a pod kmenovými malbami z hlíny se skrývalo dívčí tělo, a jako blesk ho zasáhl neodbytný pocit *dejá vu*. „U všech bohů! Přísahal bych, že už jsem ji viděl,“ zamumlal pod vousy.

„Až toho malého psa chytím, zabiju ho. A pěkně pomalu,“ vztekal se zraněný voják, který dítě vyplašil a právě vylézal mezi zadními nohama uvázaných koní. Z bodné rány na předloktí mu crčela krev a stékala mezi prsty.

„Ne!“ zvolal Taita důrazně a naléhavě. „Je to holka. Chci ji živou. Utekla do vesnice. Obkličte ji a prohledejte znovu chatrče. Určitě se v jedné schovala.“

Ponechali pět mužů, aby se postarali o koně, a cválali k vesnici. Meren nechal rozvinout rojnici a Taita zatím vyslychal Nakonta a Nontua, kteří hlídali zajaté ženy. „Neviděli jste tudy proběhnout dítě? Asi takhle vysoké a pomalované jako všichni ostatní?“

Zavrtěli hlavou.

„Kromě těchto,“ ukázal Nakonto na ubrečené malé zajatce, „jsme žádné děcko neviděli.“

„Nemohla utéct daleko,“ uklidňoval mága Meren. „Vesnici máme obkličenu. Chytneme ji.“ Vyslal Habariho oddíl s úkolem prohledat chatrče jednu po druhé a vrátil se k Taitovi. „Proč je pro tebe ten zabijácký spratek tak důležitý, mágu?“

„Nejsem si tím absolutně jistý, ale mám dojem, že nepatří ke kmeni. Je jiná než ostatní Luové. Dokonce by to mohla být Egyptanka.“

„Pochybuj, mágu. Je to divoška. Nahá a obalená v hlíně.“

„Chyťte ji,“ odsekl Taita.

Meren ten tón dobře znal a odběhl, aby osobně řídil pátrání. Jeho muži postupovali pomalu a opatrně, žádný nechtěl riskovat ránu oštěpem do břicha. Než se propracovali do poloviny vesnice, začalo nad lesem svítat. Neklidný Taita nervózně přešlapoval. Něco ho hnětlo, doráželo na komůrky jeho paměti jako krysa na zrní v sýpce. Usilovně vzpomínal.

Od jihu se zvedl ranní vánek a zanesl k němu pach poloshnilých ryb rozložených na roštích. Poodstoupil, aby zápachu unikl, a dál namáhal paměť.

Kde bys asi hledal měsíční rybu? Najdeš mě ukrytou mezi jinými rybami. Hlas Fenn k němu promlouval ústy kamenné sochy bohyně Isis. Že by dítě, po kterém vojáci tak usilovně pátrají, byla ve skutečnosti dušička zachycená obrovským kolem stvoření? Převtělení někoho, kdo žil mnohem dříve?

„Slíbila, že se vrátí,“ řekl nahlas. „Je to možné, nebo mě klame vlastní touha?“ Vzápětí si sám odpověděl: „Některé jevy překonávají i tu nejdivočejší představivost. Nic není nemožné.“

Taita se rychle rozhlédl, aby se ujistil, že ho někdo nesleduje, loudavě se přesunul k okraji vesnice a zamířil mezi rošty s uzenými rybami. Jakmile zmizel ostatním z dohledu, změnil se jako mávnutím kouzelného proutku z unaveného starce v dychtivého loveckého psa, který zvětřil kořist. Stál a pozorně se rozhlížel, nervy napjaté k prasknutí. Cítil, téměř hmatatelně, že je blízko. Natáhl před sebe hůl, aby odrazil případný útok asagajem, a vykročil. Každých pár kroků klesal na koleno a nahlížel pod rošty, na nichž se udily ryby. Na několika místech mu výhled zakrývaly mraky štiplavého kouře nebo hromádky palivového dřeva. Každou z nich obešel, jestli se za ní uprchlice neskrývá, což jeho postup značně pomalovalo. Zatím již vesnici zalily sluneční paprsky. Právě se plížil za další hranickou dřeva, když zaslechl kradmý pohyb. Natáhl krk, ale nikoho neviděl. Podíval se na zem a v šedém popelu spatřil otisky drobných chodidel. Dívka věděla, že ji sleduje, a ustupovala před ním opatrně od jedné hromady ke druhé.

„Po tom spratkoví není ani vidu, ani slechu. Není tady,“ zavolal na imaginárního společníka a zamířil do vesnice. Kráčel hlučně a bušil holí do roštů, ale u první chatrče rychle uskočil za roh a obloukem se tiše vrátil.

Připlížil se k místu, kde viděl stopy v popelu, přikrčil se za naskládaným dřevem a čekal. Zostřené smysly pátraly po neviditelných známkách pohybu, po sebenepatrnějším zvuku. Dívka určitě znervózňela, protože ho ztratila z dohledu, a brzy změnila pozici. Taita se zahlíl kouzlem utajení a zpoza jeho opony po ní začal pátrat v éteru.

„Aha, tady jsi,“ zašeptal neslyšně, když rozpoznal její přítomnost. Byla velmi blízko, ale nehýbala se. Vycítil její strach a nejistotu: nevěděla, kam její pronásledovatel zmizel. Viděl, že se schovává pod hranicí dřeva. Soustředil na ni svou psychickou sílu a vysílal mocné impulzy, aby ji k sobě přivábil.

„Mágu! Kde jsi?“ volal Meren z vesnice. Když se mu nedostalo odpovědi, zvýšil hlas. „Mágu, slyšíš mě?“ Nejistě vykročil k roštům.

Tak, správně, povzbuzoval ho Taita mlčky. Jen pojď blíž. Přinutíš ji k pohybu. Ha! Už je to tady.

Dívka vylezla zpod dřeva, a jak se vzdalovala od přicházejícího Merena, plazila se rovnou k Taitovi.

Tak pojď, maličká. Přitáhl pavučinu kouzla, jímž ji opředl, ještě silněji. Pojď ke mně.

„Mágu!“ volal Meren, který se mezitím přiblížil. Dívka se vynořila zpoza hromady přímo před Taitou. Zastavila se a ohlédla se po Merenovi, před jehož hlasem prchala, a Taitovi neuniklo, že se chvěje hrůzou. Otočila se k němu obličejem změněným vrstvou jílu v děsivou masku. Vlasy měla spleené směsí hlíny a akáciové gumy, oči podlité krví od kouře z ohnišť. Špína, která jí stékala z hlavy, nedovolovala rozeznat barvu duhovek. Zuby měla záměrně začerněné. Všechny zajatkyně měly černé zuby a nosily stejně ohavný účes - divošská představa krásy.

Jak před ním stála rozklepaná strachem a s nakloněnou hlavou, Taita otevřel vnitřní oko. Aura, která ji obklopovala, zářila nádhernými barvami jako oživé světlo - právě tak si ji pamatoval ze svého snu. Ubohé stvoření pod ohydnou slupkou z popela a špíny byla Fenn. Splnila slib a vrátila se k němu. Tak mocnou vlnu emocí, jaká ho teď zalila, ještě nikdy ve svém dlouhém životě nepoznal. Překonala svou intenzitou i žal, který

ho drtil, když Lostris zemřela a on vyňal z mrtvoly vnitřnosti, obalil tělo plátnem, nabalzamoval je a uložil do kamenného sarkofágu.

Nyní se mu vrátila stejně stará jako ve chvíli, kdy mu byla před dlouhými bezútěšnými roky svěřena do péče. Všechn ten žal a smutek však stál za tuto jedinou třpytivou minci radosti, která mu teď rozechvívala cévy, svaly a nervy.

Žávoj utajení, jímž se zahalil, se zavlnil a narušil a dívenka okamžitě vytušila nebezpečí. Otočila se k němu a strnule na něj hleděla, krví podlité oči vytřeštěné v groteskní masce. Ve skutečnosti ho neviděla, ale Taita si uvědomil, že dokáže vycítit jeho přítomnost. Srdce mu poskočilo radostí. Dar duševní moci je u ní zatím zakrnělý a nevyvinutý, ale pod jeho láskyplným vedením se po čase vyrovná jeho vlastním schopnostem. Slunce, které stoupalo po obloze, jí posvítilo do očí a zornice se zaleskly svým pravým odstínem tmavé zeleně. Fenniny zeleně.

Přibíhal k nim Meren a jeho kroky duněly na udupané hlíně. Dívce se otevírala jediná úniková cesta - úzký průchod mezi hranicí dřeva a roštem s rybami. Rozběhla se rovnou do Taitova náručí. Když ji objal, zděšeně vykřikla a upustila oštěp. Kroutila se a snažila se mu vyškrábat oči. Taita si ji přitiskl k hrudi. Její dlouhé popraskané nehty s pŕlměsíčky špíny mu zanechaly na čele a tvářích krvavé škrábance. Objímal ji jednou paží kolem pasu, druhou jí postupně zachytil ruce a uvěznil je mezi jejich těly. Když dívenku konečně znehybnil do bezmocného uzlíku, naklonil se k ní a zblízka jí hleděl do očí podmanivým, velitelským pohledem. Instinktivně vycítla, že se jí snaží podrobit své vůli, a vyrazila čelem proti jeho obličeji. Taita v poslední chvíli uhodl její úmysl a ucukl hlavou dozadu. Černé zuby cvakly na šířku vlasu od špičky jeho nosu.

„Světlo mých očí, já ten nos budu ještě potřebovat. Jestli máš hlad, nabídnu ti chutnější pokrm,“ usmál se.

V tom okamžiku se za nimi vynořil ustaraný Meren a strnul zděšením. „Mágu!“ zařval. „Nepouštěj si tu špinavou lišku k tělu. Jednoho chlapa se už pokusila zavraždit a může tě vážně zranit.“ Přiskočil k nim. „Pust’ ji. Já už se o ni postarám. Odnesu ji k močálu a utopím v nejbližší tůni.“

„Odstup, Merene!“ Taita nezvýšil hlas, ale jeho slova zazněla jako nejpřísnější rozkaz. „Nedotýkej se jí.“

Meren se zarazil. „Ale mágu, ona tě...“

„Nic mi neudělá, Merene. Odejdi. Nech nás o samotě. My dva jeden druhého milujeme. Jenom ji o tom ještě musím přesvědčit.“

Meren stále váhal.

„Odejdi, říkám ti. Hned.“

Meren se otočil na patě a vracel se do vesnice.

Taita se podíval dívce do očí a láskyplně se na ni usmál. „Tak dlouho jsem na tebe čekal, Fenn.“ Použil hlas síly, ale ona divoce odolávala. Plivala mu do obličeje a Taitovi stékaly po bradě kapičky slin.

„Když jsme se poprvé setkali, nebyla jsi tak silná. Byla jsi podrážděná a vzpurná, to ano, a jak, ale zdaleka ne tak silná jako teď.“ Uchechl se a Fenn zamžikala. Žádný příslušník kmene ještě takový zvuk nevydal. V zelených hlubinách jejích očí se zableskla jiskřička zájmu, ale pak se do nich vrátil urputný nepřátelský pohled.

„Tehdy jsi byla krásná, ale podívej se, jak vypadáš dnes,“ popíchl ji hypnoticky modulovaným hlasem. „Jako přízrak z prázdnoty.“ Výtka zazněla jako pohlazení. „A co ty neuvěřitelně špinavé a splepené vlasy?“ Pohládl ji po hlavě a Fenn ucukla. Pod silnou vrstvou jílu a akáciové gumy se barva vlasů samozřejmě nedala rozeznat. Taita udržoval laskavý tón a jeho rty neopustil uklidňující úsměv, ani když mu z ohavného slepence na dívčině hlavě vyrazilo po natažené paži procesí červených blech a vši.

„U všech bohů, ty ale smrdíš. Hůř než tchoř,“ pokračoval v lichotkách. „Potrvá měsíc, než vydrhneme ten krunýř a dostaneme se ti na kůži.“ Kroutila se mu v náruči a snažila se osvobodit. „Aha, takže ses rozhodla, že si tu špínu utřeš o mě. Než tě utiším, budu ve stejném stavu jako ty. Budeme muset tábořit daleko od Merena a jeho mužů, protože náš kombinovaný zápach by nesnesli ani ostřílení vojáci.“ Mluvil a mluvil. Na smyslu slov nezáleželo, důležitý byl laskavý tón, kterým si ji konečně začínal podmaňovat. Cítil, jak se uvolňuje, nepřátelský žár v očích mírně pohasl. Ospale zamrkala a Taita povolil sevření. Okamžitě ožila a její nenávidná zloba znovu vzplála plnou silou. Bojovala za svobodu jako lvice a Taita mel co dělat, aby ji udržel.

„Ty jsi opravdu nezdolná.“ V hlase mu zazněl pochvalný obdiv. „Máš srdce bojovnice a rozhodnost bohyně, jíž jsi kdysi byla.“ Tentokrát se uklidnila rychleji. Migrující blechy kousaly Tahu pod tunikou, ale nevšímal si jich a mluvil dál.

„Něco ti o tobě řeknu, Fenn. Kdysi dávno jsem o tebe pečoval a jsem připraven se o tebe starat i teď. Tvůj otec byl zlý ničema, kterému na tobě vůbec nezáleželo. Dodnes jsem nepochopil, jak takový člověk mohl zplodit tak úžasnou dceru. Byla jsi tak krásná, Fenn, že se to ani nedá vypovědět. A vím, že pod tou špinou prolezlou blechami jsi pořád krásná.“ Jak jí láskyplně připomínal detaily někdejšího dětství a vzpomínal na některé kousky, které vyváděla, a směšné průpovědky, jimiž ho bavila, její odpor pomalu slábl. Když se občas zasmál, dívala se na něj spíš se zájmem než vztekle. Zase se jí začaly zavírat oči. Když tentokrát uvolnil sevření, nepokusila se o útěk, ale tiše se mu schoulila na klíně. Slunce již stálo v nadhlavníku, když konečně vstal. Vážně k němu vzhledla a Taita ji vzal za ruku. Neodtáhla se.

„Teď pojď se mnou. A jestli ty nemáš hlad, já určitě ano.“ Vykročil k vesnici a Fenn poslušně cupitala vedle něho.

Meren zbudoval dočasné tábořiště v dostatečné vzdálenosti od chatrčí, protože na prudkém slunci se začnou mrtvoly Luů rychle rozkládat a vesnice se stane neobyvatelnou. Když se stařec a dítě přiblížili k

táboru, vyběhl jim naproti. „Jsem rád, že tě vidím, mágu,“ vítal ho hlasitě. „Bál jsem se, že tě ta špinavá liška odnesla.“ Fenn se bojácně schovala za Taitu a přitiskla se mu ke stehnu. „Při Hórově zraněném oku, ta ale smrdí. Cítím ji až sem.“

„Nekřič tady, Merene,“ napomenul ho Taita. „Nevšímej si jí. A nedívej se na ni tak, protože pokazíš všechno, čeho jsem u ní zatím s velkými obtížemi dosáhl. Jdi před námi do tábora a upozorni své muže, aby na ni nezírali a nepolekali ji. A ať jí připraví něco k jídlu.“

„Takže tu máme divokou klisničku, kterou je potřeba zkrotit?“ Meren žalostně potřásl hlavou.

„Ach, to ne! Těžce podceňuješ úkol, který nás čeká,“ ubezpečil ho Taita.

* * *

Taita a Fenn se usadili ve stínu velké sykomory uprostřed tábora a jeden z vojáků jim přinesl oběd. Dívka s velkou obezřelostí ochutnala prosnou placku, ale po prvním soustu ji hladově spolykala. Pak se zaměřila na studené plátky pečené divoké kachny. Cpala si je do úst takovým tempem, že se rozkašlala a málem se udáвила.

„Vidím, že tě budu muset řádně vyškolit ve slušném stolování, než budeš připravena povečeřet s faraónem,“ poznamenal Taita, když černými zuby drtila kachní kosti. Konečně si naplnila vyhladovělý žaludek k prasknutí a mág přivolal Nakonto, který je stejně jako všichni ostatní vojáci pozoroval z diskrétní vzdálenosti. Když před nimi dřepl do písku, Fenn se ustrašeně přitiskla k Taitovi a s podezřením hleděla na mohutného černocho.

„Zeptej se toho děcka, jak se jmenuje,“ požádal Taita. „Určitě pochytila jazyk kmene, v kterém žila.“ Nakonto řekl dívce pár slov. Bylo zřejmé, že mu rozumí, ale nasadila nepřístupný výraz a paličatě sevřela rty do tvrdé linky. Nakonto se ještě chvíli pokoušel přimět ji k řeči, ale Fenn se nedala zvíkat.

„Přiveď sem jednu zajatkyň,“ přikázal mág Shillukovi. Nakonto vstal a odešel. Zakrátko se vrátil a přitáhl z vesnice kvílící stařenu.

„Zeptej se jí, jestli tu dívku zná,“ vyzval ho Taita.

Nakonto musel ženu několikrát ostře okřiknout, než přestala naříkat, ale nakonec z ní vydoloval poměrně dlouhou výpověď. „Zná ji,“ překládal. „Tvrdí, že je to d'áblice. Vyhnali ji z vesnice, ale ona se zdržovala v okolních lesích a ubližovala kmeni zlými kouzly. Věř, že právě ona přivolala vojáky, kteří pozabíjeli jejich muže.“

„Takže to dítě nepatří ke kmeni?“ zajímal se Taita.

Stařena to vehementně popřela. „Ne, je cizinka. Jedna z žen ji našla v močálu. Přinesla ji voda v malém rákosovém člunu.“ Nakonto popsal kolébku, jakou pro své děti vyrábějí egyptské ženy ze stvolu papyru. „Přinesla tu d'ablici do vesnice a pojmenovala ji Khona Manzi, což znamená *ta z vody*. Žena, která ji našla, byla bezdětná, a její manžel ji proto zapudil. Vzala si nalezené děcko za vlastní. Původní ohavný účes jí upravila podle místní módy a tělo bílé jako rybí břicho oplácala hlínou a popelem, aby ji uchránila před sluncem a hmyzem, jak je u Luů slušným a osvědčeným zvykem. Krmila ji a starala se o ni.“ Stařena hleděla na Fenn s jasně patrným znechucením.

„Kde je ta žena?“ zeptal se Taita.

„Zemřela na nějakou podivnou nemoc, kterou ji to d'ablovo dítě nakazilo svými kouzly.“

„Proto jste ji vyhnali z vesnice?“

„Nejen proto, důvodů bylo víc. Soslala na nás mnoho zlého. Stejný rok, kdy přišla do vesnice, vody opadly a bažina, která je naším domovem, začala vysychat a umírat. Byla to práce té d'ablice.“ Stařena prskala vztekem. „Přivolala nemoc, po které naše děti osleply, mnoho našich žen potratilo a muži ztratili plodivou sílu.“

„Tohle všechno že by zvládlo jedno malé dítě?“ Taita nevěřícně potřásl hlavou.

Nakonto přeložil ženinu odpověď. „Není obyčejné děcko. Je to d'áblice a čarodějka. Přivedla nepřátele do naší tajné skrýše a zařídila, že nad námi zvítězili, stejně jako včera přivedla vás.“

Tehdy Fenn poprvé promluvila a její hlas přetékal hořkou zlobou.

„Co říkala?“ vyhrkl Taita.

„Ta stará bába prý lže. Nic z toho neudělala. Žádná kouzla neumí, vůbec se v nich nevyzná. Ženu, která ji našla a starala se o ni, milovala jako matku a nikdy by jí neublížila.“ Stařena odpověděla se stejným jedem v hlase a obě na sebe začaly ječet.

Taita je chvíli pobaveně poslouchal a pak přikázal Nakontovi: „Odved' zajatkyň zpátky do vesnice. Tomu děcku se v řečnickém souboji nemůže rovnat.“

Shilluk se zasmál. „Udělal sis mazlíčka ze lvíčete, vznešený starce. Nepotrvá dlouho a budeme se jí všichni bát.“

Jen co odešli, Fenn se ztišila.

„Pojď se mnou,“ vyzval ji Taita. Pochopila význam, i když slovům nerozuměla, a hned vstala a docela přirozeně ho vzala za ruku. Důvěrné gesto Taitu hluboce dojalo. Začala nenuceně štěbetat; odpovídal jí, ačkoliv nerozuměl ani slovo. Došel ke svému sedlovému vaku a vylovil z něj srolované kožené pouzdro s chirurgickými nástroji. Zastavil se jen na chvíli, aby Merenovi přikázal: „Pošli Nontua, ať vyvede zbytek mužů z bažiny a doprovodí je sem. Nakonto ať nikam nechodí, protože je našima očima a naším jazykem.“

Pak stále s Fenn v závěsu zašel k okraji močálu a objevil v rákosí malou tůň. Ponořil se po kolena a usedl do vlažné vody. Dívenka ho se zájmem pozorovala ze břehu. Když si začal plnými hrstmi stříkat vodu na hlavu, vůbec poprvé se rozesmála.

„Pojď sem,“ zavolal na ni; bez váhání skočila. Posadil si ji mezi kolena zády k sobě a lil jí vodu na hlavu. Masky špíny se postupně rozpouštěla a stékala jí na krk a ramínka. Pod ní se objevovaly ostrůvky světlé kůže pokousané od hmyzu. Ale gumová přilbice ve vlasech jeho snahám odolávala. Fenn se vrtěla a protestovala, když ji zatahal za skalp. „No dobře. Prozatím to necháme být.“ Postavil ji a začal ji drhnout pískem ze dna tůně. Chichotala se, protože ji při tom lechtal na žebrech, a naznačila pokus o útěk, ale pořád se smála, když ji polapil a přitáhl zpátky. Jeho pozornost ji očividně bavila. Když z ní smyl hrubou vrstvu špíny, vytáhl z pouzdra bronzovou chirurgickou břitvu a uchopil ji za hlavu. Pak jí s největší opatrností oholil splepené vlasy.

Snášela proceduru celkem stoicky, i když jí nástroj na několika místech nařízl kůži do krve. Musel břitvu neustále ostřit, protože se vždy po několika tazích v tvrdém slepenci beznadějně ztupila. Vlasy odpadávaly v chumáčích a zpod nepřírozené gumové přilby postupně vykukovalo holé temeno. Konečně odložil břitvu a zálibně si ji prohlédl. „Ty máš ale veliké uši!“ zvolal. Oholená hlava vypadala moc velká na tenounký krček, který ji nesl. Tím více vynikly velké oči a uši jí trčely do stran jako slůněti. „Ať se na tebe člověk podívá z kterékoliv strany a v libovolném osvětlení, nejsi pořád nic jiného než ošklivé stvoření, i kdyby se na tebe díval ten nejtolerantnější pozorovatel.“ Vycítila v jeho tónu hlubokou náklonnost a s důvěrou se na něj usmála začerněnými zuby. Ucítil, jak ho za víčky něco pálí, a zeptal se sám sebe: Kdy jsi naposled nad něčím prolil slzu, ty starý blázne? Odvrátil se od ní a sáhl pro lahvičku, která obsahovala jeho speciální balzám, směs olejů a bylin, univerzální léčebný prostředek pro drobnější tržné rány, podlitiny, otoky, boláky a jiné potíže. Vmasíroval jí masť do kůže na hlavě a ona se k němu přitulila a zavřela oči jako koťátko. Neustále na ni tiše mluvil. Fenn občas otevřela oči, podívala se mu do tváře a zase je zavřela. Když skončil, vylezli z vody a posadili se na břeh. Než jim slunce a vítr osušily těla, Taita vyňal z pouzdra bronzovou lékařskou pinzetu a pečlivě dívenku prohlédl. Balzám sice většinu blech a jiného hmyzu zabil, přesto našel hodně parazitů, kteří zůstali přisátí na kůži. Postupně je odstraňoval a rozmačkával je mezi nehty. Fenn se velmi líbilo, jak vždycky s lupnutím praskají v drobném gejzíru krve. Když odstranil poslední blechu, vzala si od něj pinzetu a pustila se do hmyzu, který se k němu přestěhoval od ní. Měla ostřejší zrak a hbitější prsty, jimiž probírala jeho stříbrné vousy a pátrala v podpažních jamkách po všem živém. Potom přesunula pozornost níž. Jako divoška netrpěla zábrany a lhostejně přejela špičkami prstů bledou jizvu po kastraci. Toto znamení hanby Taita vždy skrýval před cizími zraky a dobrovolně je ukázal pouze Lostris, když ještě žila. Teď se k němu vrátila převtělená, a proto necítil stud ani rozpaky. Ale přestože dívka jednala zcela nevinně a přirozeně, vzal ji za ruku a odtáhl ji.

„Myslím, že můžeme konstatovat, že zase jeden druhého důvěrně známe,“ sdělil jí uvážlivě, když ho zbavila posledního cizopasníka.

„Taita!“ řekl důrazně a dotkl se ukazovákem na hrudi. Soustředěně ho pozorovala. „Taita,“ zopakoval jméno i gesto.

Pochopila. „Taita!“ Zabodla mu prstík do prsou a vybuchla smíchem. „Taita!“

„Fenn!“ dotkl se špičky jejího nosu. „Fenn!“

Tohle pokládala za ještě povedenější žert. Energicky zavrtěla hlavou a pleskla se do kostnatého hrudníčku. „Khona Manzi!“ uvedla jméno, které jí dali Luové.

„Ne!“ namítl Taita. „Fenn!“

„Fenn?“ zopakovala nejistě. „Fenn?“ Měla dokonalý přízvuk, jako rodilá Egyptanka. Chvilí uvažovala, pak se usmála a souhlasně přikývla. „Fenn!“

„Bak-her! Jsi chytré děvče, Fenn.“

„Bak-her!“ napodobila věrně jeho pochvalu a znovu se pleskla přes prsa. „Jsi chytré děvče, Fenn.“ Její předčasná vyspělost jej znovu uvedla v úžas a neobyčejně ho potěšila.

* * *

Když se vrátili do tábora, Meren a ostatní muži na ni hleděli jako u vytržení, ačkoliv je Taita varoval, aby to nedělali.

„Sladká Isis, je jedna z nás,“ zvolal Meren. „Žádná divoška, i když se tak chová. Je to Egyptanka!“ Odběhl, prohrabal sedlový vak, našel náhradní tuniku a přinesl ji Taitovi.

„Je docela čistá,“ vysvětlil, „a dobře jí poslouží. Nebude tady běhat nahá.“

Fenn ke kusu oděvu přistupovala jako k jedovatému hadovi. Byla zvyklá na nahotu a chtěla utéct, když jí Taita přetáhl tuniku přes hlavu. Musel vynaložit jistou námahu, ale nakonec ji oblékl. Tunika byla dívce hodně velká a spodní lem jí visel přes kotníky, ale muži, kteří se kolem ní shromáždili, vyjádřili hlasitě svůj obdiv, což jí trochu zvedlo náladu.

„Žena do morku kostí,“ usmál se Taita.

„To tedy ano,“ souhlasil Meren a vrátil se k sedlovému vaku. Tentokrát z něj vylovil hezkou barevnou stužku a přinesl ji dívce. Jako neúnavný milovník žen u sebe podobné cetky vždycky nosil. Ulehčovaly mu navazování prchavých přátelství s osobami opačného pohlaví, s nimiž se na svých cestách setkával. Uvázal Fenn stuhu kolem pasu, aby netahala okraj tuniky v prachu. Dívka se sklonila a pozorovala výsledný efekt.

„Hleďme parádnici,“ smáli se vojáci. „Škoda, že je tak ošklivá.“

„Nebojte se, ono se to změní,“ sliboval Taita a vzpomínal, jak byla krásná v předchozím životě.

* * *

Druhý den dopoledne se již mrtvoly divochů nafoukly hnilobnými plyny a jejich zápach byl tak pronikavý, že karavana byla donucena opustit tábor. Nontu konečně vyrazil pro druhou část výpravy, která zůstala v bažině, a Taita s Merenem se zašli podívat na zajaté ženy. Pořád seděly uprostřed vesnice pod dozorem několika vojáků, nahé, svázané a pokořené.

„S sebou je vzít nemůžeme,“ prohlásil Meren. „K ničemu nám nejsou. Taková zvířata by ani nemohla potěšit mé muže. Budeme se jich muset zbavit. Vezmu si někoho na pomoc. Nepotrvá to dlouho.“ Vytasil meč z pochvy.

„Pusť je,“ přikázal Taita.

Meren překvapeně zamrkal. „To není moc rozumné, mágu. Co když přivolají z močálů své soukmenovce a ti nám zase ukradnou koně a budou nás obtěžovat?“

„Pusť je,“ zopakoval Taita.

Rozřízli jim pouta na zápěstí a v kotnících, ale ženy nejevily snahu odejít. Nakonto k nim musel pronést ohnivou řeč prošpikovanou strašlivými hrozbami a okořenit ji teatrálním výstupem, kdy se k nim rozběhl se zuřivým bojovým pokřikem mávaje oštěpem. Teprve potom popadly zajatkyň děti a s nářkem utekly do lesa.

Naložili koně a přesunuli se o pět mil dál podél okraje bažiny a utábořili se pod stromy ve stinném háji. Hned po setmění vzlétla mračna hmyzu, který je nelítostně mučil.

Druhý den přivedl Nontu z močálu zbylé koně a ty, kdo přežili bahenní nemoc. Shabako, který jim velel, přinesl Merenovi a Taitovi špatné zprávy. Ohlásil, že po odchodu trestné výpravy zemřelo dalších pět vojáků a všichni ostatní včetně jeho samotného jsou tak zesláblí, že se bez cizí pomoci nevyškrobou na koně. Zvířata nebyla v lepším stavu. Vodní rostliny a tráva v močálu postrádaly výživnou hodnotu a řadu koní trápili střevní paraziti, kterými se nakazili, když se napili stojaté vody. Se stolicí z nich vycházely smotky bílých červů a larev střecha.

„Obávám se, že pokud zůstaneme na tomto nezdravém místě, ztratíme další muže a koně,“ strachoval se Taita. „Píce je kyselá a zatuchlá a zvířata se po ní nezotaví. Naše zásoby prosa jsou skoro vyčerpané a postačí sotva pro muže. Musíme se přemístit do zdravějšího prostředí a tam nabrat síly.“

Povolal k sobě Nakonta a zeptal se ho: „Je tady někde poblíž nějaká vrchovina?“

Shilluk se poradil s bratrancem a pak oznámil: „Mnoho dní cesty na východ leží protáhlá pahorkatina. Tráva je tam sladká a večer vane z hor chladivý větřík. V období sucha jsme tam pásávali naše stáda.“

„Zavedeš nás tam.“

Vyrazili hned nazítří časně ráno. Taita usedl na Vichřici, natáhl se, zvedl Fenn za ruce a posadil ji za sebe. Podle jejího výrazu poznal, že ji tento zážitek vyděsil. Objala ho kolem pasu, přitiskla mu obličej k zadům a přísála se k němu jako klíště. Útěšně na ni mluvil, a než ujeli míli, začala uvolňovat křečovitě sevření, narovnávala se a prohlížela si krajinu. O další míli dál již cvrkala potěšením a zájmem. Když jí hned neodpověděl, zabušila mu pěstičkou do zad, vykřikla jeho jméno: „Taita! Taita!“ a ukázala na věc, která ji zaujala. „Co?“

„Strom,“ odpověděl. Nebo: „Koně.“ Jindy zase: „Pták. Velký pták.“

„Velký pták,“ zopakovala. Rychle chápala a měla dokonalý hudební sluch. Stačilo slovo jednou dvakrát zopakovat a okamžitě ho přesně napodobila i s přízvukem a intonací. A jakmile si ho zapamatovala, nikdy ho nezapomněla. Třetí den již spojovala slova do jednoduchých vět. „Velký pták létá. Velký pták létá rychle.“

„Ano, ano. Jsi velmi chytrá, Fenn,“ pochválil ji. „Jako kdybys vzpomínala na něco, co jsi kdysi dobře znala, ale pak zapomněla. A jde ti to rychle, vid’?“

Pozorně poslouchala, pak dala dohromady výrazy, které už znala, a květnatě pronesla: „Ano, ano, chytrá Fenn. Rychle, jde to rychle.“ Pak se ohlédla na hřebečka Uragána, který klusal za matkou. „Koník rychle jde.“

Hříbě ji fascinovalo. Jméno Uragán se jí obtížně vyslovovalo, a tak mu říkala Koník. Jen co sesedli, aby se utábořili, vykřikla: „Poď, Koníku.“ Hříbě se v její společnosti cítilo stejně dobře jako ona s ním. Bez obav k ní přistoupilo a nechalo se obejmout kolem krku. Dítě a hřebeček se k sobě tiskli jako dvojčata v děloze. Všimla si, že vojáci krmí koně prosem. Sebrala hrstičku a snažila se mu ji vpravit do tlamy - a zlobila se, když odmítl. „Špatný kůň,“ spílala mu. „Špatný Koník.“

Brzy se naučila jména všech mužů počínaje Merenem, jenž jí dal stuhu a stál vysoko v její přízni. Ostatní soutěžili o její pozornost. Schovávali pro ni chutná sousta ze svých skrovných přídělů a učili ji texty pochodových písní. Taita jim to rychle zakázal, když mu odrecitovala několik peprně obscénních refrénů. Přinášeli jí drobné dárky - pestrá peříčka, dikobrazí ostny a barevné kamínky, které vyhrabali z písku či ze dna říčních koryt, která překračovali.

Karavana však postupovala pomalu. Ani lidé, ani zvířata nebyli schopni zvládnout celodenní pochod. Vyráželi pozdě a brzo se zastavovali, dělali časté přestávky. Další tři vojáci podlehlí bahenní nemoci a ostatní měli sotva dost síly, aby jim vykopali hrob. Mezi zvířaty se nejlepšimu zdraví těšila Vichřice a její hříbě. Rána

oštěpem do zadku se klisně zahojila čistě a bez následků a navzdory namáhavé cestě si udržela mléko a mohla hřebečka krmit.

Jedno odpoledne se utábořili ve chvíli, kdy se na obzoru objevily prašné víry a vzduch se tetelil horkem, ale večer přišel obvyklý chladivý vítr, který pročistil ovzduší, a v dálce před sebou poprvé spatřili zvlněnou čáru modrých vrchů. Jak se k nim blížili, nabíraly na výšce a nabízely lákavé detaily. Osmý den po odchodu od močálu dorazili do předhůří rozsáhlé vysočiny. Řídce zalesněné svahy byly protkány nesčetnými roklinami a stržemi, v nichž zurčely prudké bystřiny a hučely vodopády. Vybrali si jeden z toků a po jeho břehu namáhavě stoupali k rozlehlé náhorní plošině.

Vzduch tam byl čerstvější a chladnější. S úlevou a potěšením jej nasávali do plic a rozhlíželi se. Savanu porostlou vysokou trávou, v níž se pásla stáda antilop a pruhovaných divokých poníků, oživovaly lesíky ladných stromů. Po člověku ani stopa. Okouzlující, svůdná divočina.

Taita vybral tábořiště na základě pečlivého hodnocení mnoha aspektů - převládající směr větru a dráha slunce, blízkost tekoucí vody a pastvin pro koně. Nasekali podpěrné trámy a trávu na střechy a postavili pohodlné přístřešky. Kolem tábora vztyčili zarebu, palisádovou ohradu ze zašpičatělých kůlů, a jednu sekci vyhradili pro koně a mezky. Každý večer sháněli zvířata z pastvy a na noc je zavírali, aby je chránili před lovícími šelmami a loupeživými divochy.

Na břehu potoka vyklučili pole úrodné zeminy, zryli je a ohradili plotem z kůlů a trnitých křovin na ochranu před býložravými zvířaty. Taita prohlížel pytlíky s prosem a podle aury vybíral zrnko po zrnku - zdravá a silná dal stranou, neduživá a poškozená vracel. Osivo zaseli do připravené půdy a Taita postavil vodní kolo, které zajistilo zavlažování. Během několika dnů se pole zazelenalo klíčky a za pár měsíců mohli očekávat bohatou úrodu. Meren vyčlenil k permanentní ochraně pole malý oddíl vojáků vybavených bubny, aby zaháněli koně a divoké opice. Kolem ohrady zřídili ohniště a dnem i nocí v nich udržovali oheň. Každé ráno vyháněli koně a mezky na žírné pastviny. Zvířata díky vydatné potravě utěšeně tloustla a sílila.

Planina oplývala zvěřinou. Meren každých pár dnů vyrážel v čele lovecké družiny a vracel se s bohatými zásobami antilopího a drůbežího masa. Z rákosí upletli lapací koše na ryby, umístili je do výtoků z tůní a denně z nich vybírali bohatý úlovek. Každý večer si pochutnávali na pečené zvěřině nebo čerstvých rybách. Fenn všechny udivovala obrovskou spotřebou masa, které jí velmi chutnalo.

Taita většinu stromů, keřů a travin, které rostly na planině, dobře znal; seznámil se s nimi za svého pobytu v Etiopii před dávnými lety. Ukazoval sběračům ty, které měly největší výživnou hodnotu, a pod jeho vedením sklízeli zejména divoký špenát na březích potoka. Vykopávali také kořeny pryšce, jenž zde rostl v hotových plantážích, a vařili z něj vydatnou kaši, která nahradila proso jako jejich základní potravinu.

Za časných rán odcházeli Taita s Fenn do lesů a ve svěžím chladivém vzduchu sbírali do košíků listy a bobule, kořinky a kusy čerstvé vlhké kůry, které měly léčivé účinky. Když horko zesílilo a stalo se nepříjemným, vraceli se do tábora, kde část sklizně vařili, další nechali sušit na slunci a jinou rozdrtili na prášek nebo pastu. Získanými přípravky pak mág léčil nemoci lidí i zvířat.

Zejména účinným se ukázal odvar z kůry trnitého keře, který byl tak hořký, že stahoval jazyk, připravoval člověka o dech a vháněl slzy do očí. Taita ho v hojných dávkách předepisoval těm, kdo stále trpěli příznaky bahenní nemoci. Fenn stála vedle nich a povzbuzovala je, když se ušklibali a lapali po dechu. „Dobrý Shabako. Chytrý Shabako.“ Jejím lichotkám nikdo neodolal. Polykali hořký odvar a udrželi ho v žaludku. Kúra zabírala rychle a přinášela úplné vyléčení.

Z rozdrčené kůry a semen nenápadného keříku připravoval Taita laxativum tak silné, že jeho účinek potěšil i Nakonta, pověstného střevy tvrdými jako kámen. Denně přicházel Taitu požádat o dávku a nakonec ho mág musel omezit na jednu za tři dny.

Navzdory obrovské chuti k jídlu zůstávala Fenn kostnatá a vyhublá a břicho měla stále nafouklé, jak je obvyklé u dlouho hladovějících dětí. Taita s její pomocí přichystal další odvar z kořinek, a když ji vyzval, aby se napila, polkla jediný hlt a vzala nohy na ramena. Byla sice rychlá, avšak mág takovou reakci čekal a chytil ji. Souboj jejich vůlí trval dva dny a muži uzavírali sázky na jeho výsledek. Nakonec Taita vyhrál a dívka vypila celou dávku, aniž musel sáhnout k psychickému donucování, k němuž se uchýloval jen velmi neochotně a v případě krajní nouze. Její špatná nálada přetrvávala až do následujícího dne, kdy ke svému nesmírnému úžasu našla ve stolici obrovské klubko červů velké skoro jako její hlava. Na tento výkon byla nezřízeně pyšná a zavolala nejdřív Taitu a pak ostatní, aby nechutnou kouli obdivovali. Všichni ji hlasitě chválili a shodli se, že Fenn je skutečně chytrá a odvážná holka. Během několika dní se jí břicho vytvarovalo do žádoucích proporcí a končetiny se obalily masem. Její tělesný vývoj překonával očekávání a za několik měsíců dosáhla pokroku, na který by normální dívky potřebovaly léta. Taitovi se zdálo, že mu roste a vzkvétá před očima.

„Není to obyčejné dítě,“ vysvětloval sám sobě. „Je převtělením královny a bohyně.“ A pokud se ho někdy přece jen zmocnil stín pochyb, stačilo mu otevřít vnitřní oko a podívat se na božsky zářící auru.

„Tvůj příjemný úsměv by teď dokázal poplašit koně,“ říkával jí a ona šťastně poodhalila svůj kdysi černý chrup. Barva se postupně vytrácela, až dokonale rovné zuby zůstaly bílé jako sůl. Taita jí ukázal zelené proutky a naučil ji, jak rozžvýkat vláknitý konec a s jeho pomocí si očistit zuby a osvěžit dech. Nasládlé dřevo jí zachutnalo a rituál očisty ústní dutiny ani jeden den nezanedbala.

Znalost egyptštiny se rychle vyvíjela z mizivé přes chudou a dobrou až k perfektní. Její slovník den za dnem bohatl a rozvíjel se. Dokázala volit správné výrazy, jimiž vyjadřovala své pocity a přesně popisovala

předměty. Brzy dokázala s Taitou hrát jazykové hry a nejednou ho potěšila svými rýmy, hádankami a slovními hříčkami.

Fenn přímo hladověla po učení. Když její mysl nebyla plně zaměstnaná, nudila se a uměla být dost protivná. Zato když se potýkala s nějakým úkolem, který jí mág dal, byla roztomilá k zulíbání. Taita musel denně připravovat nové výzvy jejímu intelektu.

Z jemného jílu vykopaného na břehu potoka jí vyrobil psací tabulky a začal ji učit hieroglyfy. Do udupané hlíny za dveřmi jejich chýše vyryl hrací desku pro *bao* a nasbíral barevné kamínky, které sloužily jako počítadla. Během několika dnů pochopila základní principy hry a pak ji Taita naučil Pravidlo sedmi a Soustředění věží. Jednoho památného dne porazila Merena třikrát ze čtyř partií - k velkému zahanbení plukovníka a velké radosti svého učitele.

Přidáním popela slanobýlu do rozškvařeného tuku ulovených zvířat vyrobil Taita mýdlo a jeho hojnou aplikací smyl z Fenn poslední vytrvalé skvrny po barvách a jiných substancích, jimiž ji její nevlastní divošská matka zkrášlila.

S pomocí dalších dávek Taitova všemocného balzámu a neúnavného pronásledování se zbavila hmyzí havěti. Pupínky a kousance vybledly, až úplně zmizely. Její kůže získala neposkvrněnou krémovou texturu, v místech dotyků slunce ztmavlou do zářícího jantarového odstínu. Vlasy jí znovu narostly a jejich lesklá zlatá koruna konečně zakryla odstávající uši. Oči, stále velké a pronikavě zelené, již ostatním, delikátnějším rysům obličeje nedominovaly, ale doplňovaly je a zvýrazňovaly. Před Taitovými milujícími zraky se stala stejně krásnou, jako byla v minulém životě.

Když se na ni díval nebo v noci poslouchal, jak dýchá, schoulená vedle něj na spací rohoži, jeho radost kalila obava z nevyhnutelné budoucnosti. Až příliš zřetelně si uvědomoval, že za pár krátkých let z ní vyroste zralá žena a přirozené pudry začnou vyžadovat to, co jí on nemůže poskytnout. Příroda ji donutí poohlédnout se po muži, který její naléhavé ženské potřeby uspokojí. Podruhé v životě bude donucen dívat se, jak odchází do náruče jiného muže, a prožívat hořký smutek ztracené lásky.

„Ale co, budoucnost se postará sama o sebe. Mám ji pro tento den a s tím se musím spokojit,“ uzavřel nešťastné úvahy a zahnal obavy.

Ačkoliv Fenn všechny kolem sebe uchvacovala svou rychle se rozvíjející krásou, zdálo se, že si toho nevšímá. Lichotky oplácela přirozenou laskavostí a přátelstvím, ale uchovala si nespoutaného ducha a svou náklonnost vyhradila pouze Taitovi.

* * *

I Vichřice propadla Fenninu kouzlu. Když byl Taita zaneprázdněný meditací nebo přípravou léčivých prostředků, dívka odcházela na pastviny. Klisna jí dovolila používat svou hřívu jako žebřík, po němž se jí vyškrábala na hřbet, a pak sama poskytovala dívence jezdecké lekce. Zprvu s ní kráčela klidnou chůzí a přes veškeré pobízení nezrychlila do klusu, dokud nevycítila, že jezdce pevně sedí a udrží rovnováhu. Po několika týdnech zasněbila Fenn do tajemství lehkého cvalu. Nevšímala si úderů drobných patiček do slabin a hlasitého nabádání „Přidej!“. A pak jednoho odpoledne, když Taita dřímával ve stínu u chaty, Fenn zašla do koňské ohrady a vyšvihla se na Vichřici. Šedá kobyla s ní vyšla bránou a dívka ji pobídla patami do mírného klusu. Na zlatavé pláni savany pak pobídku zopakovala a Vichřice protáhla krok do cvalu. Fenn jí seděla těsně za kohoutkem s tělem nakloněným dopředu a kolena pevně sevřenými a dokonale vyvažovala každý pohyb koně. Po chvíli, spíše v marné naději než v očekávání, vykřikla: „No tak, má drahá, přidej a odnes nás do dalek!“ A Vichřice poslušně vyrazila tryskem a předvedla, co dokáže. Uragán se držel v těsném závěsu za matkou a trojice omámená radostí se řítila otevřenou planinou.

Taitu probudil pokřik mužských hrdel. „Běž, Vichřice, běž!“ Jiní volali: „Jed, Fenn, jed!“

Doběhl k bráně právě včas, aby zahlédl trojici mizící za obzorem. Přemýšlel, kdo bude první, na kom si vylije zlost.

Právě tento okamžik si Meren vybral ke zvolání: „Při bouřlivém hlaholu Sethových prdů, ta holka rajtuje jako voják!“ a učinil ze sebe snadný cíl.

Taita ještě pořád prskal, když se Vichřice tryskem vracela přes pláň, Fenn na jejím hřbetě radostně výskala a hřebeček se statečně držel v nevelké vzdálenosti. Zastavili před Taitou; dívka sklouzla s koně a rozběhla se k němu. „Ach, Taito, viděl jsi nás? Nebylo to nádherné? Nebyls na mě pyšný?“

Sežehl ji pohledem. „Už nikdy, rozumíš, nikdy v životě neuděláš nic tak nebezpečného a bláznivého.“ Okamžitě jí spadl hřebínek. Sklíčeně si povzdechla, ramínka jí poklesla a oči se zaplavily slzami. Taita rychle roztál. „Ale jela jsi opravdu dobře. Jsem na tebe hrdý.“

„Mág tím chtěl říct, že ses držela jako voják, ale že jsme se všichni báli, že se ti něco stane,“ objasnil Meren. „Ovšem žádný důvod k obavám jsme neměli.“

Fenn se zase rozzářila a hřbetem ruky si otřela slzy. „Opravdu jsi to tak myslel, Taito?“ naléhala.

„No, nejspíš ano,“ přiznal drsně.

Večer toho dne seděla Fenn se zkříženýma nohama na spací rohoži a vážně pozorovala Taitu, který ležel na zádech s rozprostřeným vousem a rukama založenýma na hrudi a chystal se k spánku. „Nikdy ode mě neodejdeš a neopustíš mě, že, Taito? Budeš pořád se mnou, ano?“ „Ano,“ usmál se na ni. „Budu pořád s

tebou.“ „To jsem ráda.“ Sklonila se a zabořila tvář do stříbrných vousů. „Jsou tak měkké,“ zašeptala. „Jako obláček.“ Pak ji přemohlo vzrušení z předchozího zážitku a rychle usnula s hlavou na jeho prsou.

Taita ležel a poslouchal, jak oddechuje. Takové štěstí nemůže trvat dlouho, pomyslel si. Je příliš intenzivní.

* * *

Druhý den ráno vstávali časně. Hned po snídani, která se skládala z prosných placek a kobyliho mléka, vyrazili do lesa sbírat léčivé byliny. Když naplnili košíky, Taita odvedl Fenn k jejich oblíbené tůni. Seděli vedle sebe na vysokém břehu potoka a jejich obličeje se odrážely v klidné hladině.

„Podívej se na sebe, Fenn,“ vyzval ji. „Podívej se, do jaké krásy jsi vyrostla.“ Dívka bez zájmu nahlédla do vody, ale tvář, která na ni hleděla, okamžitě upoutala její pozornost. Klekla si, předklonila se a dlouho němě zírala na vlastní obraz, až nakonec zašeptala: „Nemám moc velké uši?“

„Tvá ouška jsou jako okvětní lístky,“ odvětil.

„A jeden zub je křivý.“

„Jen trošku a o to je tvůj úsměv působivější.“

„Co nos?“

„Nejdokonalejší nosík, jaký jsem v životě viděl.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

Rozzářeně se k němu otočila a Taita jí řekl: „Tvůj úsměv projasňuje les.“

Objala ho, ale mág místo horkého těla v náručí náhle ucítil chladný závan na tváři, ačkoliv se lístky na větvích, které se nad nimi skláněly, ani nepohnuly. Zachvěl se a v uších mu začalo tiše bušit srdce. Už nebyli sami.

Přitiskl ji k sobě v ochranném gestu a nahlédl přes její rameno k potoku.

Voda se těsně pod hladinou tůně rozvířila, jako kdyby se v hlubině odpoutal ode dna obrovský sumec. Silící bušení v uších mu však napovědělo, že nemá co do činění s obyčejnou rybou. Zaostřil pohled a rozeznal nejasný stín, který se vlnil jako listy leknínu v hlubokém říčním víru. Stín na sebe pomalu bral lidskou podobu, nehmotná postava zahalená v plášti s hlavou zakrytou objemnou kápí. Snažil se nahlédnout pod záhyby, ale viděl jen stín.

Fenn cítila, jak strnul. Vzhledla mu k obličeji a pak sledovala směr jeho pohybu. Zadívala se do tůně a hlasem zkresleným strachem zašeptala: „Něco tam je.“ Sotva domluvila, stín splynul s vodou, vlnění ustalo a hladina byla zase rovná jako zrcadlo. „Co to bylo, Taito?“

„Co jsi viděla?“

„Někdo plaval pod vodou.“

Taitu její odpověď nepřekvapila. Celou dobu věděl, že ten dar má, a nestalo se poprvé, kdy o tom poskytla důkaz.

„Viděla jsi to zřetelně?“ Záměrně použil neurčité vyjádření, nechtěl ji nijak ovlivnit.

„Viděla jsem lidskou postavu, oblečenou celou v černém.“ Spatřila celé zjevení, ne pouze fragmenty. Psychický génus, jímž byla nadána, vykazoval velkou sílu, která se prakticky rovnala jeho. S ní se mu podaří věci, jakých by s Merenem nikdy nedosáhl. Pomůže jí ten dar rozvinout a naučí ji, jak podřídit jeho sílu své vůli.

„Jak ti při tom bylo?“ zeptal se.

„Zima,“ zašeptala.

„A necítila jsi nějaký zápach?“

„Ano. Pach kočky... Ne, hada. Nejsem si jistá. Ale vím, že to bylo něco zlého.“ Přitiskla se k němu. „Co to bylo?“

„Cítila jsi pach čarodějnice.“ Nebude před ní nic skrývat. Má tělo dítěte, ale mysl a duši silné a nezdolné ženy. Nemusí ji chránit před nepříjemnou pravdou. Kromě psychického daru se může opřít o zásobárnu sil a zkušeností shromážděných v předchozím životě. Musí jí pouze pomoci objevit klíč, kterým odemkne ve své mysli trezor, v němž jsou tyto poklady ukryty.

„A to, co jsi viděla, byl stín čarodějnice,“ dodal.

„Kdo je čarodějnice?“

„Už brzy ti to řeknu, ale teď se musíme vrátit do tábora. Čeká nás náležitá práce.“

* * *

Čarodějnice je našla a Taita si uvědomoval, že se nechal krásou místní krajiny zlákat k příliš dlouhému odpočinku. Jeho životní síla vzrostla jako mořská vlna; falešná bohyně to vycítila a vyčenichala ho. Budou muset vyrazit na další cestu, a to rychle.

Naštěstí byli všichni vojáci dokonale odpočatí a zotavení - i jim se vrátily síly, o které je připravil močál, a díky tomu také odhodlání a odvaha. Koně se těšili vynikajícímu zdraví. Pytle přetékały prosem. Výstroj byla

opravena, meče nabroušeny. Čarodějnice je sice našla, ale Taita současně objevil ji. Věděl, kterým směrem leží její doupě.

Meren nechal muže nastoupit. Přejít bažiny si vyžádal krutou daň. Z třidevadesáti jezdců a důstojníků, kteří téměř před půlrohem projeli bránou pevnosti v Qebui, jich ke splnění poslání zbylo šestatřicet. Koně a mezci dopadli o něco lépe. Z původních tří stovek, k nimž přibýlo pět nákladních mezků jako dar guvernéra v Qebui, přežilo sto osmdesát šest.

Nikdo se neohlížel, když karavana opustila tábořiště na náhorní planině a zahájila zpáteční cestu k řece. Fenn již neseděla za Taitou na Vichřici - poté, co prokázala jezdecké umění, si vyžádala vlastního koně, a Taita jí vybral statného grošovaného valacha vyrovnané povahy.

Dívku zvíře potěšilo. „Budu mu říkat Husa.“

Taita si ji zvědavě přeměřil. „Proč Husa?“

„Mám je ráda a on mi prostě připomíná husu,“ vysvětlila povýšeně. Usoudil, že nejlepší bude, když se s neobvyklým jménem bez dalších protestů smíří.

Jakmile sjeli na dno údolí a stezka se rozšířila, Fenn se zařadila vedle Taity. Skoro se dotýkali koleny a mohli nerušeně rozmlouvat. „Slíbil jsi, že mi povíš o té čarodějnici ve vodě. Teď je k tomu vhodná příležitost.“

„Máš pravdu. Čarodějnice je velmi stará žena. Žije od počátku časů. Je velmi mocná a ovládá zlá kouzla. Dělá hrozné věci.“

„Jaké hrozné věci?“

„Požírání novorozeňátka.“ Fenn se otrásla. „A také láká moudré muže do svých tenat a vysává jejich duše. Slupku v podobě těla pak vyplivne.“

„Nevěřila bych, že je něco takového možné.“

„Je to ještě horší, Fenn. Svými kouzly zastavila tok řeky, která je matkou celého světa, řeky, jejíž vody dávají život a potravu všem národům.“

Dívka se zamyslela. „Luové si mysleli, že jsem řeku zahubila já. Vyhnali mě z vesnice, abych v lesích zemřela hladu nebo aby mě sežraly divoké šelmy.“

„Jsou to krutí a nevzdělaní lidé,“ odvětil Taita.

„Jsem ráda, že jste je s Merenem pobili,“ řekla věcně a znovu se odmlčela. „Proč čarodějnice zahubila řeku?“

„Chtěla zlomit moc našeho faraóna a zotročit lid jeho království.“

„Kdo je faraón a co znamená zotročit?“ Vysvětlil jí to a dívka zvažovala. „Je opravdu zlá. Kde žije?“

„Na vysoké hoře blízko velkého jezera. Daleko na jihu,“ ukázal před sebe.

„A my tam jedeme?“

„Ano. Pokusíme se ji zastavit a zachránit řeku, aby znovu tekla.“

„Ale když žije tak daleko, jak se dostala do tůně, kde jsme ji viděli?“

„Neviděli jsme přímo ji, nýbrž její stín.“

Fenn usilovným přemýšlením sraštila čelo a nakrčila drzý nosík. „To nechápu.“

Taita sáhl do koženého váčku u opasku, vytáhl cibuli lilie, kterou vzal s sebou právě pro účely názorné demonstrace, a podal ji dívce. „Znáš tu cibulku?“

Letmo si ji prohlédla. „Jistě. Nasbírali jsme jich spousty.“

„Skládá se z mnoha vrstev, které leží jedna v druhé, a uprostřed se nachází klíček, zárodek nové rostliny.“ Přikývla a Taita pokračoval. „Tak je uspořádán celý vesmír. My jsme ten klíček uprostřed a kolem nás leží další vrstvy existence, které nevidíme a nevnímáme, pokud nejsme obdařeni zvláštními schopnostmi. Rozumíš?“

Nejistě přikývla, ale pak otevřeně přiznala: „Ne, Taito, pořád to nechápu.“

„Zdají se ti sny, když spíš?“

„Ach, ano!“ odpověděla nadšeně. „Nádherné sny! Směřuji se a cítím se šťastná. Někdy umím ve snu létat jako pták. Navštěvuji neznámá a krásná místa.“ Pak úsměv zmizel, vystřídán ustrašeným výrazem. „Ale někdy se mi zdají sny, které mě vyděsí nebo rozesmutní.“

Taita v noci občas slyšel, jak ji pronásledují noční můry. Nikdy se ji nepokoušel probudit a vytrhnout ji ze zlého snu. Místo toho zesílil působení svých duševních sil, aby ji uklidnil a vyvedl z temných míst. „Ano, Fenn, já vím. Ve spánku opouštíš tuto vrstvu existence a přecházíš do druhé.“ Porozuměla a usmála se. Taita pokračoval: „Většina lidí své sny nedokáže ovládat, avšak někteří mají zvláštní dar, vrozené nadání vidět za malé jádro existence, v němž jsme uzavřeni. A jiní, zasvěcenci a mágové, se mohou dokonce v duchovní formě přemístit do libovolné vnější vrstvy, odkud vnímají náš život na dálku.“

„A ty to umíš, Taito?“ Výmluvně se usmál a dívka vybuchla: „Musí to být zvláštní a krásné! Moc by se mi líbilo, kdybych to taky uměla.“

„Jednoho dne to možná dokážeš. Víš, Fenn, to, že jsi viděla ve vodě stín čarodějnice, znamená, že ten dar, o kterém jsem mluvil, máš. Musím tě ovšem naučit, jak ho používat a ovládat.“

„Takže čarodějnice nás přišla špehovat? Opravdu tam byla?“

„Její duch. Sleduje nás.“

„Bojím se jí.“

„A moudře činiš. Ale nesmíme se jí poddat. Musíme na ni zaútočit svými vlastními silami. Společně. Ty a já. Musíme se jí postavit a zlomit moc jejích kouzel. Jestli to dokážeme, zničíme ji a tento svět pak bude lepší.“

„Pomůžu ti,“ prohlásila odhodlaně. „Ale nejdřív mě musíš naučit jak.“

„Tvé dosavadní pokroky jsou přímo zázračné.“ Zadíval se na ni s nepředstíraným obdivem. Už v tak mladém věku se u ní projevil mysl a duše královny, jíž byla v předchozím životě. „Jsi připravena poznat a naučit se víc,“ řekl jí. „Začneme hned dnes.“

* * *

Každodenní výuka byla zahájena ve chvíli, kdy nasedli na koně a bok po boku vyrazili, a pokračovala celý den. Nejprve jí vštěpoval základní povinnosti mágů, to znamená využívat odpovědně a uvážlivě schopnosti, jichž se jim dostalo. Nikdy je nesmí zneužít nebo používat lehkovážně k dosažení nepodstatných či přímo sobeckých cílů.

Jakmile plně pochopila posvátnou povinnost a stvrdila to slavnostním slibem, který ji přiměl zopakovat, přikročili ke studiu základů magického umění. Zprvu si dával pozor, aby ji příliš nezatěžoval nároky na psychické soustředění, a nasadil mírné tempo. Brzy však poznal, že se obával zbytečně - byla neúnavná a její odhodlání nezdolné.

Nejdřív ji naučil, jak se chránit, jak uplést kouzlo utajení, které ji zakryje před zraky ostatních lidí. Na konci každého dne toto kouzlo nacvičovala v bezpečí úkrytu za provizorní kolovou hradbou. Tiše seděla vedle Taity a s jeho pomocí se snažila splétat tajemný závoj. Vyžádalo si to mnoho večerů pilné snahy a práce, ale nakonec uspěla. Jakmile se zahalila, Taita zavolal Merena. „Neviděl jsi Fenn? Potřebuju s ní mluvit.“

Plukovník se rozhlédl a bez zastavení přejel očima nad místem, kde dívenka seděla. „Ještě před chvílí tu byla. Nejspíš si odskočila do křoví. Mám se po ní podívat?“

„Nemusíš. Nejde o nic důležitého.“ Meren se obrátil k odchodu a Fenn se triumfálně zasmála.

Plukovník se otočil na patě a vytřeštil oči. „Tady je! Sedí vedle tebe!“ Pak se zazubil. „Chytrá holka, Fenn! Já jsem to nikdy nedokázal. Bez ohledu na to, jak moc jsem se snažil.“

„Teď vidíš, že když byš jen na okamžik polevíš v soustředění, kouzlo se roztrhne jako sklo,“ huboval Taita dívkou.

Jakmile dokázala skrýt fyzické tělo, mohl ji naučit, jak utajit svou mysl a auru, což bylo mnohem obtížnější. Nejprve se musel ujistit, že je čarodějnice zrovna nesleduje - dokud Fenn tuto magickou techniku spolehlivě nezvládne, bude při výcviku velmi zranitelná a citlivá na zhoubný vliv sil zla. Než mohl začít s instruktáží, musel propátrat éter a mít se neustále na pozoru.

Prvním úkolem bylo pochopit podstatu aury, která obklopuje každou živou bytost. Neviděla ji a nikdy ji neuvidí, pokud se jí neotevře vnitřní oko. Taita se pevně rozhodl, že s ní při první příležitosti absolvuje namáhavou pouť k chrámu bohyně Saraswati, ale zatím se musel omezit na popis. Jakmile pochopila podstatu aury, mohl jí vysvětlit princip vnitřního oka a moc, kterou zasvěcencům propůjčuje.

„Ty sám máš vnitřní oko, Taito?“

„Ano, ale čarodějnice také,“ odpověděl.

„Jak vypadá moje aura?“ zeptala se s typickou ženskou marnivostí.

„Jako mihotavé zlaté světlo. Takovou jsem ještě u nikoho neviděl a nečekám, že někdy uvidím. Je božská.“ Fenn se rozzářila. „A právě to pro nás představuje velký problém. Jestli ji necháš takto svítit, čarodějnice tě odhalí a okamžitě rozpozná, jak vážnou hrozbu bys pro ni mohla znamenat.“

Dívka se nad tím zamyslela. „Říkáš, že nás čarodějnice sleduje. Copak v tom případě už mou auru neviděla? Není už pozdě, abych se jí před ní snažila zastřít?“

„Ani zasvěcenec nespatri auru při pozorování na dálku. Musí se na daný subjekt přímo dívat. Viděli jsme čarodějnici ve vodě jenom jako přízrak a ona nás vnímala stejně. Mohla rozpoznat naši fyzickou přítomnost a vyslechnout, o čem jsme mluvili, mohla nás dokonce očichat, jako jsme my cítili ji, ale tvou auru vidět nemohla.“

„A tvoji? Zastřel jsi ji před ní?“

„Zasvěcenci - tedy ani já, ani ona - auru nevyzařují.“

„Nauč mě, jak mám tu svou skrýt,“ žadonila.

Pokýval hlavou na souhlas. „Naučím, ale musíme být převelice opatrní. Mohu tě učit jedině tehdy, když si budu absolutně jistý, že se na nás nedívá a neposlouchá.“

Nebyl to snadný úkol. Fenn musela spoléhat jen na něj, když jí říkal, jak dalece je její snaha úspěšná. Zprvu i při největším úsilí její aura jen slabě zblíkala, ale hned zase jasně vzplála jako dřív. Vytrvali a postupně - díky její statečné snaze a jeho vedení - se z blikání stalo zřetelně patrné smrákání. Trvalo však dlouhé týdny, než se jí podařilo auru podle vlastní vůle ztlumit natolik, že se co do jasů podobala té, kterou vysílal Meren nebo kterýkoliv z jeho vojáků, a udržet ji tak po delší dobu.

Devět dní po odchodu z tábořiště na náhorní planině dorazili k řece. Ačkoliv bylo koryto široké téměř jednu míli, neteklo v Nilu víc vody než v horském potoku, vedle kterého pěstovali proso. Úzký pramínek se skoro ztrácel v suchém písku mezi nánosy bahna. Jejich potřebám však stačil. Odbočili na jih a usilovně postupovali

po východním břehu, denně urazili přes deset mil. Sloni si v korytě vyhloubili hluboké jámy, aby se dostali k čistší podzemní vodě, a vojáci i koně jich hojně využívali.

Velká stáda těchto obrovských šedých zvířat potkávali skoro každý den. Nasávala vodu z jam, zvedala tlusté choboty a stříkala si gejzíry do růžových hrdel, ale když se vojáci přiblížili, s hlasitým troubením a pleskáním ušima vylézala na břeh a jakmile se shromáždilo celé stádo, prchala do lesa.

Mnohé samce zdobily masivní kly. Meren jen s největším vypětím vůle potlačil lovecké pudy a nechal slony nerušené utéct.

Setkávali se také s muži z kmene Shilluků, kteří na březích řeky pásli svá stáda. Nontu se nechal unést city. „Vznešený starče! To jsou lidé z mého rodiště! Přinesli mi zprávy o mé rodině!“ řekl Taitovi. „Před dvěma lety sežral jednu z mých žen krokodýl, když zašla k řece nabrat vodu, ale další tři se mají dobře a porodily mnoho dětí.“ Taita věděl, že Nontu prožil v Qebui osm let, a podivil se těm porodům. „Zanechal jsem manželky v péči svých bratrů,“ vysvětlil Nontu rozmarně.

„Zdá se, že se o ně starali vskutku dobře,“ opáčil mág suše.

Shillukovu radost nemohlo nic zkazit. „Moje nejstarší dcera již viděla červený měsíc a přišla do věku, kdy může porodit dítě. Dozvěděl jsem se, že z ní vyrostla dospělá žena a že za ni mladíci nabízejí jako jitrní dar mnoho kusů dobytka. Musím se teď vrátit se svými krajany do vesnice a zařídit její svatbu a postarat se o ten dobytek.“

„Nerad a se smutkem se s tebou rozloučím,“ povzdechl si Taita. „A co ty, Nakonto? Také nás opustíš?“

„Ne, vznešený starče. Tvé léky blahodárně působí na mé vnitřnosti. Navíc se v tvé společnosti slušně najím a mohu se těšit na dobrý boj. Tomu dávám přednost před hromadou manželek a uřvaných děcek. Zvykl jsem si žít nezátížený těmito břemeny. Zůstanu u vás.“

Utábořili se na tři dny vedle shillucké osady, z níž pocházel Nontu. Skládala se z několika stovek kuželovitých chatrčí s úhlednými rákosovými střechami, malebně rozložených v kruhu kolem rozlehlých dobytčích ohrad, do nichž domorodci každý večer sháněli svá stáda. Pastevci podojili krávy a potom nařízli každému zvířeti velkou žílu na krku a přidali krev do mléka. Zdálo se, že je to jejich jediná strava, protože nepěstovali obilí ani jiné plodiny. Muži i ženy byli neobyčejně vysocí a měli štíhlé, ladné postavy. Navzdory kmenovému tetování byl obzvlášť na mladé dívky krásný pohled. Shlukovaly se kolem tábora v rozchechtaných skupinkách a nestoudně házely očima po jezdcích.

Třetího dne se rozloučili s Nontuem a připravovali se k odjezdu, když k Merenovi přistoupila delegace pěti vojáků. Každý z nich vedl za ruku nahou shilluckou dívku, která svého průvodce nejméně o hlavu převyšovala.

„Rádi bychom vzali tato kuřátka s sebou,“ prohlásil Shofar, mluvčí skupiny.

„Jsou jim jasné vaše záměry?“ zeptal se Meren, aby získal čas na rozmyšlenou.

„Nakonto jim všechno vysvětlil a jsou ochotné s námi odejít.“

„A co jejich otcové a bratři? Nechceme tady rozpoutat válku.“

„Každý dostal bronzovou dýku a jsou s obchodem spokojeni.“

„Umějí ty ženy jezdit na koni?“

„Ne, ale nutnost je to rychle naučí.“

Meren si sundal koženou přilbici a prohrábl si rukou kudrnaté vlasy, ale ani to mu nepomohlo a pohledem požádal Taitu o radu. Mág pokrčil rameny, ale v očích mu uličnický zasvítlo. „Třeba by se mohly naučit pro nás vařit nebo nám prát špinavé prádlo,“ navrhl.

„Jestli kvůli nim budou nějaké potíže nebo se strhnou hádky a bitky o jejich přízeň, pošlu je zpátky k jejich otcům. Bez ohledu na to, jak budeme daleko,“ uzavřel Meren přísně. „Hlídejte si je. To je všechno.“

Karavana vyrazila. Večer, když postavili tábor, Nakonto přišel podat Taitovi hlášení a - jak měli ve zvyku - chvíli s ním posedět. „Dnes jsme urazili pěkný kus. Ještě tolik dnů cesty,“ ukázal dvakrát všechny prsty na rukou, aby naznačil dvacet dní, „a opustíme území mého kmene. Za ním nás čekají Chimové.“

„Co je to za lidi? Bratři Shilluků?“

„Jsou to naši nepřátelé. Jsou menšího vzrůstu a ne tak krásní jako my.“

„Nechají nás volně projít?“

„Dobrovolně ne, vznešený starče.“ Nakonto se usmál jako vlk. „Bude boj. Už mnoho let jsem neměl příležitost zabít nějakého Chimu.“ Pak dodal, jako kdyby ho to napadlo až dodatečně: „Chimové jsou lidojedi.“

* * *

Po odchodu z tábořiště na náhorní planině zavedli Meren s Taitou pravidelný režim. Čtyři dny pochodovali a pátý si udělali přestávku. Volný den věnovali opravám výstroje a odpočinku lidí i zvířat. Kromě toho vyrazili na lovecké a sběračské výpravy kvůli doplnění zásob. Sedmáct dní poté, co zanechali Nontua u jeho manželek, minuli poslední pastviny Shilluků a vstoupili na území, které až na početná stáda antilop, jaké dosud nikdy neviděli, vypadalo jako neobydlené. Narazili rovněž na nové, dosud neznámé druhy stromů a bylin, což Taitu a Fenn neobyčejně potěšilo. Z dívky se stal stejně náruživý botanik, jako byl mág. Hledali stopy po lidech nebo domácích zvířatech, ale žádné nenašli.

„Toto je země Chimů,“ oznámil Taitovi Nakonto.

„Znáš ji dobře?“

„Ne. Zato znám dost dobře Chimy. Jsou zrádní a proradní. Nechovají dobytek, což je neklamně znamení, že jsou divoši. Živí se masem ulovených zvířat, ale jejich největší pochoutkou je maso lidské. Musíme se mít na pozoru, abychom neskončili nabodnutí na rožeň nad jejich ohni.“

S Nakontovým varováním na mysli věnoval Meren každý večer zvýšenou pozornost stavbě ohrady a posílil hlídky, když vyháněli koně a mezky na pastvu. Jak pronikali hlouběji na území Chimů, nacházeli známky jejich přítomnosti. Duté kmeny poražených stromů, z nichž divoši vykouřili včely. Shluk dlouho opuštěných přístřešků. Mnohem čerstvější otisky bosých nohou v blátě na břehu řeky, jejíž koryto přešlo husím pochodem asi třicet mužů od východu na západ - byly staré pouhých několik dní.

Od samého počátku Fenn fascinovala shillucké ženy, které nebyly o moc starší než ona. Bavily se mezi sebou o barvě jejích vlasů a očí a pozorovaly každý její krok, ale držely se v uctivé vzdálenosti. Nakonec se s nimi Fenn spřátelila a brzy se mezi nimi rozproutily veselé debaty v posunkové řeči doprovázené výbuchy smíchu nad ženskými žertíky. Večer se společně koupaly nahé v mělkých říčních tůních. Fenn požádala Nakonta o lekce shilluckého jazyka a naučila se ho stejně rychle jako egyptštinu. Svým způsobem zůstávala stále dítětem a Taita byl rád, že si našla společnost bližší svému věku, s níž se mohla pobavit. Postaral se však, aby její vztah s černými dívkami nezašel příliš daleko. Držel ji u sebe, aby jí mohl přispěchat na pomoc při prvním závanu ledového chladu nebo jiném náznaku přítomnosti nepřitele. Když hrozilo nebezpečí, že je čarodějnice pozoruje, rozmlouvali spolu shillucky, aby je nemohla vyslechnout.

„Je to možná jediný jazyk, kterému nerozumím, i když o tom dost pochybuju,“ poznamenal Taita. „Aspoň se trochu procvičíš.“

Pronikli už hluboko na nepřátelské území, když jednoho večera po namáhavém denním pochodu vybudovali tábořiště mezi vysokými mahagonovými stromy. Lesík byl obklopen pastvinami, na nichž rostla vysoká tráva s nadýchanými klasy fialových květů. Koním neobyčejně chutnala, stejně jako antilopám, jejichž stádo se nerušené páslo opodál. Zřejmě je ještě nikdy nikdo nelovil - byly tak krotké a důvěřivé, že se k nim lovci snadno přiblížili na dostřel šípu.

Meren vyhlásil na příští den odpočinek a časně ráno vyslal čtyři skupiny na lov. Když Taita a Fenn vyrazili na obvyklou sběračskou výpravu, Meren trval na tom, že je bude doprovázet Shofar s dalšími dvěma vojáky. „Něco je ve vzduchu. Zneklidňuje mě to,“ znělo vysvětlení.

Taita by raději dal přednost soukromí s Fenn, ale věděl, že nemá smysl se hádat, když Meren něco cítil ve vzduchu. Chyběly mu sice psychické síly mága, ale byl zkušený válečník a dokázal vycítit trable. Vrátili se do tábora pozdě odpoledne a zjistili, že se zatím vrátily pouze tři lovecké výpravy, které Meren vyslal. Zprvu se neznepokojovali; očekávali, že se opozdílci každou chvíli objeví. Avšak hodinu po západu slunce docválal do tábora kůň, který patřil jednomu z nezvěstných lovců. Byl zbrcený potem a z rány na pleci mu tekla krev. Meren vyhlásil poplach, vyslal posílené hlídky ke koním a nařídil rozdělat ohně, které by dovedly zatoulané lovce domů.

Hned za rozbřesku, kdy bylo možné sledovat stopy navrátilšího se koně, shromáždili Shabako a Hילו nepočtený, ale silně vyzbrojený pátrací oddíl. Taita nechal Fenn v Merenově péči a vyrazil s nimi. Několik mil od tábora vjeli pod svěšené větve stromů se stříbrnými listy a jejich očím se naskytl otřesný pohled.

Nakonto při svých stopařských zkušenostech a znalosti zvyků Chimů okamžitě poznal, co se zde odehrálo. Velká skupina mužů se ukryla mezi stromy a nastražila léčku, do níž se lovci nechali chytit. Shilluk zvedl ze země hrubý náramek ze slonoviny. „Tohle vyrobili Chimové,“ řekl Taitovi. „Naše děti by to dokázaly lépe.“ Ukázal na rýhy v kůře kmenů, na které útočníci vylezli a skryli se v korunách stromů. „Takto ti zbabělí šakali nejraději bojují. Ne s odvahou, ale zrádně a zbaběle.“

Když čtyři egyptští jezdci projížděli pod převislými větvemi, Chimové na ně skočili a současně jejich soudruzi vyskočili z úkrytů a zaútočili oštěpy na koně. „Ti zrádní šakali je strhli z koní dříve, než stačili tasit meče, aby se mohli bránit.“ Nakonto ukázal na stopy boje. „Na tomto místě je ubodali k smrti. Vidíš tady v trávě tu krev?“ Chimové ovázali mrtvým kolem kotníků provazy spletené z kůry, pověsili je za nohy na nízké větve nejbližšího stromu a pak je vykuchali jako antilopy.

„Vždycky nejdřív sežerou játra a ostatní vnitřnosti,“ vysvětlil Nakonto. „Tady vytlačili obsah střev, než si je upekli na žhavých uhlících.“

Potom kořist rozčtvrtili a usekané údy upevnili pomocí provazů z kůry na dřevěné, tyče. Chodidla useknutá v kotnících ještě visela na větvích. Hlavy a ruce naházeli do ohně, a když se opekly, okousali dlaně a vysáli maso z prstů. Lebky rozbili a po hrstech vyhrabali upečené mozky, pak odřízli líce a vytrhali jazyky, chimskou pochoutku. Všude kolem se povalovaly rozdrčené lebky a drobnější kosti. O mrtvé koně se divoši nestarali - nejspíš proto, že by tak velký náklad masa nedokázali odnést. Než spěšně vyrazili na západ, sebrali usekané údy, šaty, zbraně a ostatní výstroj vojáků, které zavraždili.

„Vyrazíme za nimi!“ naléhal Shabako. „Taková jatka nesmí zůstat nepomstěna!“

Nakonto byl stejně dychtivý zahájit štvani, jeho oči sálaly krvežíznivostí. Taita však po krátkém zamyšlení zavrtěl hlavou. „Je jich třicet nebo čtyřicet a nás jenom šest. Mají před námi téměř celodenní náskok a očekávají, že je budeme pronásledovat. Zavedou nás hlouběji do obtížného terénu a vlákají nás do pastí.“ Rozhlédl se po lese. „Určitě tu nechali špicly, kteří nás mají sledovat. Možná se na nás právě teď dívají.“

Vojáci vytasili meče a chystali se vběhnout do křoví, ale Taita je zastavil. „Když je nebudeme pronásledovat, pustí se oni za námi. A právě to potřebujeme. Zavedeme je na bojiště, které si sami zvolíme.“ Pohrbili žalostné ostatky - kosti a useknutá chodidla - a vrátili se do tábora.

Druhý den časně ráno se seřadili do pochodového útvaru a pokračovali v nekonečné pouti. V poledne zastavili k odpočinku a napojili koně. Na Taitův příkaz vklouzl Nakonto do lesa, obešel mezi stromy široký oblouk a neslyšně jako stín se připlížil ke stopám, které za sebou zanechali. Hluboké rýhy po koňských kopytech překryly otisky tří párů bosých nohou. Dalším obloukem se Shilluk vrátil k výpravě a ohlásil Taitovi: „Tvé oči vidí daleko, vznešený starče. Sledují nás tři šakali. Jak jsi předpověděl, zbytek smečky nebude daleko.“

Pozdě večer seděli kolem ohně v kolové ohradě a spřádali plány na zítřek.

Druhý den ráno vyrazili ostrým klusem a o půl míle dál rozkázal Meren přejít do cvalu. Mezera mezi nimi a chimskými zvědy se rychle zvětšila. Taita a Meren za jízdy studovali terén a hledali místo, které by mohli s výhodou využít. V dálce vykukoval nad korunami stromů nevysoký pahorek. Zamířili k němu. Na jeho východním úpatí narazili na širokou vyšlapanou sloní stezku. Vyrazili po ní a neuniklo jim, že strmý svah je zarostlý hustým trnitým křovím, jehož propletené větve tvořily neprostupnou hradbu. Na druhé straně stezky rostl řídký les, který na první pohled nenabízel příliš možností k úkrytu a nastražení léčky. Když však Taita s Merenem zajeli hlouběji mezi stromy, objevili vádí, vyschlé koryto vyhloubené za prudkých lijáků dešťovou vodou, dostatečně hluboké a široké, aby se v něm ukryla celá výprava i s koňmi. Okraj vádí se nacházel jen čtyřicet kroků od sloní stezky, tedy na snadný dostřel šípu. Rychle se vrátili k oddílu a pokračovali po stezce. O několik desítek kroků dál Meren znovu zastavil a přikázal třem nejlepším lučištníkům, aby zaujali kryté postavení vedle stezky.

„Sledují nás tři chimští zvědové. Každý z vás se postará o jednoho,“ přikázal jim. „Nechte je přiblížit, až si budete absolutně jistí zásahem. Nikdo nesmí minout. Vyřídíte je rychle a bez hluku. Žádný z nich nesmí uniknout a varovat hlavní skupinu Chimů, která postupuje za nimi.“

Opustili tři lučištníky, o půl míle dál sjeli ze sloní stezky a obloukem se vrátili k vádí nedaleko úbočí kopce. Zavedli koně do vyschlého koryta a sesedli. Fenn a shillucké dívky držely zvířata, připraveny je přivést vojákům, jakmile si o ně zavolají. Taita čekal s Fenn, ale postačí mu několik vteřin, aby se v pravý čas připojil k bojovníkům.

Muži se postavili do řady pod okrajem břehu čelem k pahorku a sundali luky z ramenou. Na Merenův rozkaz se přikrčili, aby je nebylo vidět. Psychicky se připravovali na nadcházející střetnutí, zatímco Meren a jeho kapitáni pozorovali stezku, hlavy ukryté za trsy trávy nebo křovinami.

Nemuseli čekat dlouho, než se objevili tři zvědové. Běželi po stezce ze všech sil, aby neztratili kontakt s cválající karavanou. Těla se jim leskla potem, nohy měli po kolena zaprášené a hrudníky se jim zvedaly těžkým oddechováním.

Meren varovně zvedl paži a jeho muži nehybně strnuli. Zvědové klusem minuli místo léčky, aniž si něčeho všimli, a zmizeli za stromy. Meren vydechl úlevou. Zanedlouho vyběhli z lesa tři lučištníci a seskočili do vádí. Meren se na ně tázavě zadíval. Velitel trojice se zazubil a ukázal na čerstvé krvavé cákance na své tunice - zvědové byli zlikvidováni podle rozkazu. Mlčky čekali na hlavní voj nepřítele.

Netrvalo dlouho, když se z lesa na pravém křídle ozval varovný vřesk šedého papouška. „Kí-vej! Kí-vej!“ Z vrcholu kopce mu odpověděl pavián. Meren zvedl zařatou pěst a vojáci na jeho signál nasadili šípy do tětív.

V zatáčce sloní stezky se vynořily čelní řady postupujících lidojedů. Jak se blížili, Meren si je pozorně prohlížel. Byli malého vzrůstu, podsadití, křivonozí, na sobě pouze bederní roušky z vyčiněné zvířecí kůže. I když se už objevil celý oddíl pronásledovatelů, nedokázal je spočítat, protože se pohybovali rychle a natlačení jeden na druhého.

„Je jich nejméně stovka, ale spíš víc. Čeká nás pořádná práce, za to vám ručím,“ řekl Meren s radostným očekáváním. Chimové byli ozbrojeni různorodou sbírkou kyjů a oštěpů s pazourkovými hroty. Luky, které jim visely přes ramena, se svou krátkou primitivní konstrukcí nemohly měřit s egyptskými. Meren odhadl, že při tak malé průraznosti nezabije vystřelený šíp člověka na větší vzdálenost než třicet kroků. Pak ale přimhouřil oči. Jeden z divochů měl kolem krku pověšený egyptský meč. Muži za ním seděla na hlavě kožená přilbice archaického vzoru. Nechápal, ale teď neměl čas tuto záhadu řešit. Čelo chimské formace právě doběhlo k bílému kameni, který položil na stezku jako značku pro odhad vzdálenosti. Celé nepřátelské levé křídlo bylo odkryto palbě egyptských lučištníků.

Meren mrkl vlevo a vpravo. Oči všech vojáků se upíraly na něj. Prudce máchl paží se zařatou pěstí. Jeho muži se prudce vztyčili, pozvedli luky a napjali tětivy, okamžik mířili a jako na povel vypustili k nebi mrak šípů, které se v oblouku snášely na nepřítele. První střely ještě nedoletěly k cíli, když vzlétla druhá salva. Šípy pluly vzduchem tak tiše, že Chimové ani nezvedli hlavy. V příští vteřině na ně začaly padat jako dešťové kapky na hladinu rybníka. Zdálo se, že si divoši ani neuvědomili, co se děje. Jeden stál se skloněnou hlavou a nechápavě hleděl na hrot, který mu trčel z hrudi. Pak se mu podlomila kolena a svalil se do prachu. Druhý se motal v kruhu a tahal za dík šípu, který se mu zabořil hluboko do krku. Většina ostatních, byť i těžce zraněných, stále nevěděla, odkud a co je zasáhlo.

Když mezi ně dopadla třetí salva, ti, kteří se ještě drželi na nohou, se s vyděšeným vytím rozprchli na všechny strany jako hejno koroptví po útoku orla. Někteří běželi přímo k vádí a střelci snížili náměr. Na tak

krátkou vzdálenost žádný šíp neminul cíl - vnikaly do živého masa s dutým plesknutím. Mnohé střely proletěly trupem primárního terče a zranily muže za ním. Ty, kdo se pokusili uniknout do svahu, zastavila hradba trnitých keřů a donutila je k návratu do vražedného krupobití.

„Přiveďte koně!“ křikl Meren. Fenn a shillucké dívky přitáhly zvířata za ohlávky. Taita se vyšvihl na Vichřici, Meren a jeho vojáci si hodili luky na ramena a také nasedli.

„Útokem vpřed!“ zařval plukovník. „Vytasit meče!“ Jezdci hnali koně z vádí na rovný terén a v sevřeném šiku napadli zmatenou smečku divochů, kteří se znovu pokusili ustoupit do svahu, kde uvázli uvěznění mezi trnitou přehradou a záblesky bronzových ostří. Někteří se ani nepokoušeli o útek. Padli na kolena a chránili si hlavu rukama. Jezdci stáli v třmenech a nemilosrdně je dobýjeli. Jiní divoši se prodírali křovím jako ryby spletenou sítí. Vojáci je rubali jako palivové dříví. Než dokonali příšerné dílo, úpatí svahu a prostranství pod ním bylo hustě pokryto bezvládnými těly. Někteří Chimové se svíjeli a sténali, ale většina ležela nehybně.

„Sesednout!“ zavelel Meren. „Dokončit práci!“

Muži se rozběhli po bojišti a doráželi každého divocha, který jevil známky života. Meren spatřil Chimu, kterému ještě visel přes rameno egyptský meč. Z hrudi mu trčely tři šípy. Sklonil se pro meč, když vtom Taita varovně vykřikl: „Merene! Za tebou!“ Použil hlas síly, který jeho druha doslova elektrizoval. Plukovník mrštně uskočil stranou a otočil se. Chima, který ležel za ním, předstíral smrt a čekal, až Egyptan poleví v ostražitosti. Pak se vztyčil a rozmáchl se kyjem s těžkou kamennou hlavicí. Úder minul Merenovo čelo, ale odrazil se od jeho ramene. Plukovník přiskočil k nepříteli, odclonil další rozmach a mečem probodl divochovi prsa od hrudní kosti k páteři. Škubnutím zápěstí otočil ostřím, aby ránu rozšířil, a když z ní meč vytrhl, vychrstl na něj proud krve ze srdce.

Sevřel si zraněné rameno a křikl: „Obejděte je ještě jednou a postarejte se, aby tentokrát byli opravdu mrtví!“

Vojáci, kteří nezapomněli na své druhy pověšené za nohy jako ovce na porážce, se s vervou vrhli do díla a bodali a sekali. Objevili několik Chimů, kteří se ukryli v trnitém houští. Vytáhli je, kvičící hrůzou jako prasata, a poslali za jejich soukmenovci.

Teprve když si byl Meren jistý, že ani jeden divoch nepřežil, poslal mezi mrtvolky své muže posbírat šípy k opětovnému použití. On sám byl z Egyptanů jediný, kdo utrpěl v bitvě zranění. Svlečený do pasu se posadil zády ke stromu a Taita mu prohlédla ránu. Nekrvácela, jenom ji pokryla tmavá podlitina, která se rychle rozšiřovala. Mág spokojeně zabručel. „Žádná kost není zlomená. Za nějakých šest sedm dní bude starý pes jako ty zase v pořádku.“ Pomazal mu rameno hojivým balzámem a uvázal z pruhu plátna smyčku, na kterou si Meren zavěsil zraněnou paži. Pak se posadil vedle plukovníka, zatímco kapitáni před ně kladli válečnou kořist - vše, co odebrali pobitým Chimům - k prohlédnutí. Moc toho nebylo. Vyřezávané dřevěné hřebeny na vyčesávání vši, hrubé cetky ze slonoviny, vydlabané tykve na vodu a plátky uzeného masa, některé i s kostí, zabalené do zelených listů a omotané provázky z kůry. Taita si maso prohlédla. „Lidské. Téměř určitě pozůstatky našich druhů. Pohřbete je s úctou.“

Pak obrátili pozornost ke zbraním Chimů. Vesměs kyje a oštěpy s pazourkovými nebo obsidiánovými hroty. Pár pazourkových nožů s rukojeťmi omotanými pruhu nevydělané kůže. „Nepotřebné harampádí,“ ušklíbl se Meren. „Nemá smysl je brát.“

Taita přikývl. „Hodte je do ohně.“

Nakonec prozkoumali zbraně a ozdoby, které očividně nevyrobili Chimové. Některé na první pohled patřily čtyřem zavražděným lovcům - bronzové bodné zbraně, dvojité zahnuté luky, kožené přilbice a vesty s vycpávkou, plátěné tuniky a amulety z tyrkysu a lazuritu. Jiné předměty však vzbudily velký zájem. Šlo o hodně obnošené staré přilby a kožené náprsní pláty zastaralého typu, jaké se v egyptské armádě nepoužívaly už celá desetiletí. Pak zde byl meč, kvůli kterému Meren málem přišel o život. Měl poškrábanou čepel a ulámané ostří samý zub, zničené zjevně neodborným broušením o žulové balvany nebo jinou tvrdou horninu. Jílec byl však dokonale řemeslně zpracovaný a vykládaný stříbrem. Prázdné důlky napovídaly, že byl ozdoben drahokamy, které buď vypadaly, nebo byly násilně vypáčeny. Vyryté hieroglyfy byly téměř zahlazené. Taita podržel zbraň na světle a otáčel jí, ale nedokázal nápis přečíst. Zavolal na pomoc Fenn. „Máš mladé oči a ostrý zrak.“

Klekla si vedle něho, zadívala se na rytinu a nahlas přečetla: „Jsem Lotti, syn Lottiho, Nejlepší z deseti tisíc, společník z Rudé stezky, generál a velitel stráží božského faraóna Mamose. Nechť žije věčně!“

„Lotti!“ zvolal Taita. „Toho jsem dobře znal! Byl zástupcem lorda Aquera, velitele expedice, kterou královna Lostris vyslala z Etiopie s úkolem objevit pramen matky Nilu. Vynikající voják. Zdá se tedy, že se se svými muži dostal až sem.“

„Že by lord Aquer a všichni ostatní zemřeli tady a pak je snědli Chimové?“ uvažoval nahlas Meren.

„Ne. Podle Tiptipa, toho mladého novice se šesti prsty z chrámu bohyně Hathor, lord Aquer spatřil sopku a velké jezero. Kromě toho, královna Lostris svěčila jeho velení tisíc mužů. Silně pochybuju, že by je Chimové dokázali všechny pobít,“ prohlásil Taita. „Podle mě divoši vlákali do léčky menší oddíl pod Lottiho velením, podobně jako to udělali našim mužům. Ale že by Chimové rozprášili celou egyptskou legii? Vyloučeno.“ Zatímco diskuse pokračovala, Taita nenápadně pozoroval výraz Fennina obličeje. Kdykoliv padla zmínka o královně Lostris, nakřčila čelo, jako kdyby hledala nepolapitelnou vzpomínku zasunutou kdesi hluboko v její mysli. Jednoho dne se jí všechno vrátí, včetně vzpomínek na předchozí život, pomyslel si. Nahlas řekl

Merenovi: „Pravdu o Lottiho osudu se asi nikdy nedozvíme, ale ten meč je pro mě důkazem, že opravdu sledujeme trasu na jih, kterou před námi prošel lord Aquer. Už jsme zde ztratili dost času.“ Vstal. „Za jak dlouho budeme moci vyrazit na další pochod?“

„Muži jsou připraveni,“ odpověděl Meren. Vojáci se radovali jako malí kluci, kterým právě skončila škola. Seděli ve stínu stromů a žertovali se shilluckými dívkami, které jim podávaly jídlo a nosily jim džbánky prosného piva. „Podívej, jak jsou nažhavení. Dobrá bitka pozvedne jejich morálku lip než noc s nejkrásnější dívkou v Horním království.“ Rozesmál se, ale hned zmlkl a pohladil si zraněné rameno. „Muži jsou připravení, ale den se nachyluje. Koním by prospěl krátký odpočinek.“

„A tvému rameni taky,“ souhlasil Taita.

* * *

Krátká šarvátka nejspíš odstranila nebezpečí dalších nájezdů ze strany divochů. V následujících dnech sice zaznamenali známky jejich přítomnosti, ale vesměs staršího data. A i ty byly stále méně časté a nakonec docela vymizely. Opustili území Chimů a vjeli do neobydlené krajiny. Nil pořád tekł pouze tenkým potůčkem, ale okolí neslo zřetelné stopy vydatných dešťů. Les i savana oplývaly zvěří, pastviny se vlnily vysokou svěží trávou. Taita se obával, že touto dobou už budou vojáci trpět depresemi a steskem po domově, ale muži si udrželi dobrou náladu a optimismus.

Fenn a shillucké ženy bavily muže dívčími žertíky a bujnou rozpustilostí. Dvě černošky byly těhotné a Fenn neobyčejně zajímalo, jak se do požehnaného stavu dostaly. Když se jich vyptávala, dívky vybuchly záchvatem smíchu. Se zvědavostí vybičovanou na nejvyšší míru požádala o objasnění Taitu, který jí však poskytl jen stručné a velmi vágní vysvětlení. Zamyslela se a pak utrousila: „To by mohla být bezva sranda.“ Ten výraz pochytila od Merenových vojáků.

Taita se snažil udržet vážný výraz, avšak neubránil se úsměvu. „Taky jsem slyšel,“ připustil.

„Až vyrostu, chtěla bych mít dítě, abych si s ním mohla hrát,“ oznámila.

„Určitě ho budeš mít.“

„Mohli bychom ho mít spolu. Nebyla by to bezva sranda, Taito?“

„Určitě,“ odvětil s bodnutím u srdce; věděl, že je to vyloučeno. „Ale do té doby máme na práci jiné důležité věci.“

Taita si nevzpomínal, že by se kdy cítil tak v pohodě od dávno zašlých časů, kdy byl ještě mladý a žila Lostris. Zdálo se mu, že zesílil a že staré tělo získalo ztracenou pružnost. Už se zdaleka tak snadno neunavil jako dřív. Připisoval to blahodárnému vlivu Fenn.

Pokračovala ve studiu takovým tempem, že musel vymýšlet různé způsoby, jak udržet její mysl zaměstnanou na maximu jejího potenciálu nebo alespoň v jeho těsné blízkosti. Když jí jen na chvíli poskytl oddech, její pozornost polevovala a myšlenky se začaly toulat. V té době již mluvila plynne egyptsky i shillucky.

Pokud se má někdy stát adeptem, musí se naučit tajné řeči mágů, jazyku tenmass. Žádný jiný dorozumívací prostředek nedokázal obsáhnout veškerou masu esoterického učení. Tenmass byl ovšem tak složitý a mnohotvárný a tak vzdálený ostatním jazykům, že pouze ti nejnadanější a nejoddanější mohli doufat, že ho někdy zvládnou.

Tato výzva donutila Fenn vydat ze sebe to nejlepší. Zprvu si připadala, jako by lezla po svislé zdi z leštěného skla, na níž se neměla čeho chytit. Pracně povylezla o malý kousek, hned nato však ke své značné nelibosti zase spadla na zem. Zvedla se a zkusila to znovu, pokaždé zarytěji a odhodlaněji. Ani na chvíli nepodlehla zoufalství, i když se jí zdálo, že nedělá žádné pokroky. Taita jí neustále připomínal velikost úkolu - teprve až si ji plně uvědomí, může učinit další krok.

Ten okamžik nastal, ale Taita počkal, až budou v noci sami na spacích rohožích. Pak jí položil dlaň na čelo a tiše k ní promlouval, až upadla do hypnotického spánku. Když byla plně připravena přijímat, mohl začít zasévat do její mysli semínka jazyka tenmass. K předávání instrukcí nepoužil egyptštinu, mluvil k ní přímo řečí mágů. Než semena zapustila kořínky a pevně se uchytila, vyžádalo si to řadu nočních seancí. Fenn jako dítě, které se učí chodit, učinila několik nejistých krůčků a spadla. Podruhé již stála jistěji a sebevědoměji. Dával si pozor, aby na ni příliš netlačil, ale současně aby stále kráčela kupředu. Věděl, že přílišný nátlak by ji zastavil a zlomil jejího ducha, dbal tedy na to, aby trávili veselé hodiny nad deskou *boa* nebo při uvolněné, ale jiskřivé konverzaci či na procházkách v lese, kde hledali vzácné byliny a jiné drobné poklady.

Kdykoliv míjeli slibnou šterkovou žílu na dně říčního koryta, odvázel z nákladního mezka prospektorskou rýžovací pánev a propíral písek. Zatímco on vířil vodnatou směsí, Fenn napínala ostrý zrak a hbitými prstíky lovila krásné polodrahokamy. Mnohé vodní proud vyhladil do fantastických tvarů. Když nasbírala plný váček, ukázala ho Merenovi, který jí z nich vyrobil náramek nejen na zápěstí, ale i na kotník. Jednoho dne vylovila z propraného šterku pod vyschlým vodopádem valounek zlata velký jako první článek jejího palce. Třpytil se na slunci tak silně, až ji oslepoval. „Udělej mi z něj nějaký šperk, Taito,“ požádala.

Ačkoliv to dokázal dovedně skrýt, Taita cítil záchvěvy žárlivosti, když viděl, že nosí ozdoby, které pro ni vyrobil Meren. V mém věku? usmíval se vlastní pošetilosti. Jako zavržený milenec. Přesto věnoval veškeré své umělecké nadání a řemeslnou dovednost úkolu, před který ho postavila. Ze stříbra z rukojeti Lottiho meče

vytepal tenký řetízek a uchycení, do něhož zasadil zlatý nugget. Když šperk dokončil, očaroval jej kouzlem, které mělo chránit jeho nositelku, a pak jí pověsil řetízek na krk. Podívala se na svůj obraz na hladině tůně a do očí jí vyhrkly slzy. „Ten je nádherný!“ zašeptala. „A hřeje mě na prsou, jako by byl živý.“ Zahřívalo ji teplo kouzelné moci, kterou Taita šperk obdařil. Stal se jejím nejcennějším majetkem a pojmenovala ho Taitův talisman.

Čím dále postupovali na jih, tím uvolněnější a radostnější nálada ve výpravě vládla, až Taitu napadlo, že je to dost nepřírozené. Jistě, cesta nebyla tak nebezpečná, jako když se proplétali nekonečným rákosovým porostem v bažině nebo čelili kanibalským Chimům, ale ocitli se daleko od domova, cíl jejich putování byl stále nepředstavitelně daleko a cesta namáhavá. Žádný důvod pro veselí a optimismus.

V blednoucím denním světle seděl s Fenn vedle říční tůně. Dívka si prohlížela tři základní symboly jazyka tenmass, které jí nakreslil na hliněnou tabulku. Každý vyjadřoval slovo síly. Když se spojily, staly se tak mocnými a zlověstnými, že je mohla pojmut jen pečlivě připravená mysl. Taita seděl těsně vedle ní v pohotovosti, aby jí pomohl, kdyby se síla spojení obrátila náhle proti ní. U protějšího břehu tůně se nad vodou nehybně vznášel velký černobílý ledňáček s červenohnědou hrudí. Prudce se spustil k hladině a potopil se, ale Fenn se na tabulky soustředila tak úporně, že ani nevzhledla, když se ozvalo hlasité šplíchnutí, jak pták zajel pod vodu, a pak se s hlasitým mácháním křídel zvedl a v dlouhém černém zobáku se mu třepala stříbrná ryba.

Taita se pokusil podrobněji analyzovat vlastní emoce. Existoval pouze jediný důvod, proč by měl on osobně cítit euforii - láska k dívce, která seděla vedle něho, a potěšení z její přítomnosti. Důvodů, proč by se měl obávat o její i svůj osud, se nabízelo mnohem více. Nesl na svých bedrech posvátnou povinnost chránit svého faraóna a svou vlast. Cestoval bez jasného plánu na střetnutí s mocnou silou zla jako osamělý králík, který měl zastavit útočícího leoparda. Všechny okolnosti stály proti němu a následky budou s největší pravděpodobností katastrofální. Proč tedy nad nimi tak pohrdavě mává rukou?

Vtom si uvědomil, že je sotva schopen udržet nit myšlenek i při této jednoduché úvaze. Jako by mu někdo záměrně kladl do cesty překážky a on neustále podléhal nutkání sklouznout do pohodlné náruče sebeuspokojení a víry, že se díky svým schopnostem vypořádá s každou nástrahou, na kterou narazí, aniž si vypracuje nějaký smysluplný plán. Tento ledabylý stav mysli je velmi nebezpečný, pomyslel si - a nahlas se zasmál, jako kdyby slyšel dobrý vtip.

Vyrušil Fenn. Vzhledla k němu a zamračila se. „Co je, Taito?“ zeptala se. „Sám jsi mě varoval, jak je nebezpečné polevit v koncentraci, když se snažím sdružit racionální koeficienty těch symbolů.“

Její slova ho krutě probrala z planého snění a uvědomil si, jak těžké chyby se dopustil. „Máš pravdu. Omlouvám se.“ Znovu se sklonila k hliněné tabulce, kterou držela na klíně. Taita se pokusil věnovat řešení problému, ten mu však vytrvale odplouval do mlhy a připadal mu nedůležitý. Tvrdě si skousl rty a ucítil krev. Bolest ho probrala. S vypětím vůle se soustředil.

Stále mu unikala jedna myšlenka. Snažil se ji polapit, ale zůstávala skryta ve stínu. Vzpomínal, znovu se po ní natáhl, ale rozplynula se, než se jí dotkl. Fenn vedle něj se znovu zavrtěla a povzddechla si. Pak zvedla hlavu a odložila tabulku. „Nedokážu se koncentrovat. Cítím tvůj neklid. Něco tě trápí.“ Upřela na něj upřímné zelené oči a zašeptala: „Už vím. Ta čarodějnice v tůni.“ Rychle si sundala řetízek z krku, sevřela zlatý nugget v dlani a natáhla k němu obě paže. Taita uchopil amulet Lostris a spojil s Fenn ruce do ochranného kruhu. Cítil, jak působení neznámých sil zla sotva postřehnutelně slábne. Na mysli mu náhle vytanula slova, na která před okamžikem marně vzpomínal, a znovu slyšel Demeterovo varování: *„Už tě nakazila svým zlem. Omotala tě svými pokušitelskými kouzly- Pokříví tvůj úsudek. Brzy začneš pochybovat, že je zlá. Brzy ti bude připadat vznešená a ctnostná jako žádná jiná žena. Naopak já se ti budu zdát jako ztělesnění zla, jako kazisvět, který štví tvou mysl proti ní. Až se to stane, ona uspěje - rozdělí nás a mě zahubí. A ty se jí pokorně a z vlastní vůle podvolíš. Bude triumfovat nad námi oběma.“*

Seděli společně v ochranném kruhu, dokud Taita nesetřásl oslabující vliv Eos. Žasl nad mohutností podpory, kterou od Fenn čerpal. Cítil, jak síla proudí z jejích drobných dlaní do jeho svařetých a pokřivených rukou. Sdíleli spolu více než jeden lidský život a společně vybudovali spirituální pevnost s hradbami ze žuly a mramoru.

Rychle se snesla noc a nad tůní se vznášeli netopýři, kteří neúnavně kroužili a vrhali se na poletující hmyz. Na protějším břehu řeky zarmouceně vyla hyena. Taita vstal, zvedl Fenn a ruku v ruce se vrátili do tábora.

„Právě jsem vás chtěl nechat hledat,“ přivítal je Meren vesele.

Později onu noc seděl Taita s plukovníkem a jeho kapitány u táborového ohně. Důstojníci byli nepřírozeně veselí a rozjaření, z celé ohrady k nim doléhal smích a škádlení vojáků. Taitu napadlo, jestli by je neměl všechny varovat, aby vystřízlivěli, ale pak si to rozmyslel. I oni se nechávali zlákat svůdným zpěvem sirény jménem Eos, ale ať alespoň dojdou tam, kam dojít musí, s pocitem štěstí v srdci. Hlavně aby odolal on sám. Zavčas je pak z radostného vytržení probere.

* * *

Každý den pronikali hlouběji na jih a odhodlání Merena a jeho mužů ani na chvíli nepolevilo. Jednoho večera, když postavili ohradu, odvedl Taita plukovníka stranou a zeptal se: „Co si myslíš o náladě mužstva?“

Mně se zdá, že jsou na pokraji sil a že by se nejraději obrátili na sever k Asuánu a svým domovům. Obávám se, že brzy budeme čelit vzpouře.“ Řekl to jen proto, aby Merena vyzkoušel, ale ten uraženě vybuchl.

„Jsou to moji lidé a za tu dobu jsem je dokonale poznal. Zdá se však, že ty ne, mágu. Nemají na hlavě jediný vzpurný vlas, jediný vzpurný dech v plicích. Jsou stejně nažhavení splnit naše poslání jako já.“

„Promiň, Merene. Jak bych o tobě mohl pochybovat?“ zamumlal Taita, i když z Merenova hlasu slyšel ozvěnu mámení čarodějnice. Dobře že se navíc ke všemu ostatnímu nemusím potýkat s kyselými obličejí a mrzutou náladou. Eos mi svými kouzly usnadňuje život, utěšoval se v duchu.

Další úvahy mu přerušila Fenn, která přiběhla z tábora s očima navrch hlavy. „Mágu! Taito!“ volala. „Pojď rychle! Z Li-To-Liti leze dítě a já je nemůžu nacpat zpátky!“

„No tak to si musím pospíšet a zachránit toho drobečka před tvou něžnou péčí.“ Taita se vyškrábal na nohy a spěchal do tábora. Klekl si vedle shillucké ženy a uklidňoval ji. Porod probíhal hladce, ale Fenn ho pozorovala očima rozšířenýma hrůzou. Škubla sebou pokaždé, když Li-To-Liti zasténala. V pauze mezi stahy, když rodička zalitá potem těžce oddechovala, vyhrkla: „Nakonec se zdá, že to žádná bezva sranda není. Nemyslím, že bychom se tím my dva měli zatěžovat.“

Před půlnocí Li-To-Liti porodila zdravého syna s kůží barvy jantaru a čepičkou kudrnatých černých vlásků na hlavě. Pro Taitu znamenal příchod nového tvorečka jistou kompenzací za ztráty jiných mladých životů, které na hořké cestě utrpěli. Všichni se radovali spolu s otcem.

„Je to dobré znamení,“ říkali si vojáci mezi sebou. „Bohové se na nás smějí. Od této chvíle se nám bude všechno dařit.“

Taita se radil s Nakontem. „Jaké jsou zvyky tvého kmene? Jak dlouho musí žena po porodu odpočívat?“

„Moje první manželka porodila syna, když jsme hnali stádo na nové pastviny. Voda jí otekla po poledni. Nechal jsem ji s její matkou vedle stezky. Dohonily mě ještě před setměním, což bylo dobře, protože v okolí se potulovali lvi.“

„Vaše ženy jsou tvrdé,“ poznamenal Taita.

Nakonto se mírně podivil. „Jsou to shillucké ženy,“ opáčil.

„Tím se všechno vysvětluje,“ souhlasil Taita.

Druhý den ráno si Li-To-Liti přivázala nemluvně k boku, odkud snadno dosáhlo k prsu, aniž musela slézat z koně, a za úsvitu, než karavana vyrazila na pochod, stála připravená za svým mužem.

Pokračovali dál dobře zavlažovanou travnatou krajinou. Měkká písčitá půda působila na nohy a kopyta koní jako balzám. Taita ošetřoval zvířatům každou oděrku či onemocnění svými mastičkami a udržoval je v dokonalé kondici. Na lukách se pásla nekonečná stáda antilop a divokých buvolů, takže výpravě nikdy nechybělo maso. Dny mýjely s tak nerušenou pravidelností, že splývaly jeden s druhým. Nechávali za sebou míli za mílí a před nimi se otevíraly nesmírné dálavy.

Pak se konečně na mlžném modravém horizontu na jihu objevily první vrcholky kopců. V následujících dnech neustále rostly, až se nakonec změnilly v hory, které vyplňovaly polovinu oblohy. Mezi nimi rozeznali hlubokou průrvu, kudy si prorazil cestu Nil. Zamířili přímo k ní, protože jim umožní nejsnadnější průchod horským pásmem. Přiblížili se natolik, že zřetelně viděli zalesněné svahy a sloní stezky, které se po nich šplhaly. Meren už nedokázal potlačit netrpělivost. Opustil nákladní karavanu, ať pokračuje svým tempem, a sám vyrazil v čele malého oddílu na průzkum. Fenn jela přirozeně po Taitově boku. Vjeli do soutěsky, kudy tekla řeka, a stoupali po nerovné sloní stezce k vrcholku strmé stěny. Nevyjeli ani do poloviny, když Nakonto předběhl skupinu, klekl na jedno koleno a začal zkoumat půdu.

„Co je?“ volal Taita. Nedočkal se však odpovědi, a tak pobídl Vichřici, dojel k Shillukovi, naklonil se z hřbetu klisny a podíval se, co jejich průvodce tak zaujalo.

„Koňské stopy.“ Nakonto ukázal na prohlubně v měkké hlíně. „Čerstvé. Sotva den staré,“ upřesnil.

„Nemohly tudy projít horské zebry?“ zkusil hádat Taita.

Shilluk důrazně zavrtěl hlavou.

„Koně s jezdcí,“ přeložila Fenn Merenovi.

Plukovník rázem zpozorněl. „Vskutku podivní jezdci. Co pohledávají tak daleko od civilizace? Mohou to být nepřátelé. Neměli bychom pokračovat průsmekem, dokud nezjistíme, co jsou zač.“ Ohlédl se k úpatí skály, kde zbytek karavany zvedal oblak žlutavého prachu asi tři míle daleko. „Počkáme na ostatní, ať jsme v plné síle.“ Než mohl Taita něco poznamenat, rozlehlo se vysoko nad nimi hlasité „Haló!“ a odrazilo se ozvěnou od skalních stěn. Trhli sebou leknutím.

„Objevili nás! Ale při Sethově jedovatém dechu, ať je to kdokoliv, mluví egyptsky,“ zvolal Meren. Složil ruce před ústa a zařval do průsmeku: „Kdo jste?“

„Vojáci božského faraóna Nefera Setiho!“

„Předstupte a nechte se poznat!“ křikl Meren.

Zasmáli se úlevou, když proti nim vyjeli tři podivní jezdci. I na tu dálku Meren poznal, že jeden z nich drží modrou korouhev Mamosova domu, a když se přiblížili, zřetelně viděl, že mají egyptské rysy tváře. Zamířil jim vstříc. Neznámí sesedli a bouřlivě se s ním objali.

„Jsem kapitán Rabat,“ představil se vůdce trojice, „důstojník legie plukovníka Ah-Akhtona ve službách faraóna Nefera Setiho.“

„Já jsem plukovník Meren Cambyse, velitel zvláštní expedice vyslané týměž faraónem.“ Rabat vzal na vědomí vyšší hodnost zasalutováním zařatou pěstí položenou přes prsa; Meren pokračoval: „A toto je mág Taita z Gallaly.“ Rabat znovu zasalutoval a jeho oči vyjadřovaly nefalšovanou úctu. Taita podle jeho aury poznal, že kapitán je člověk nevalné inteligence, ale poctivý a nezákladný.

„Tvá sláva tě předchází, mágu. Dovol mi prosím, abych tě odvedl do našeho tábora, kde budeš váženým hostem.“

Rabat zcela ignoroval Fenn, kterou pokládal za obyčejné děcko, a jí se urážlivé přehlížení dotklo. „Tenhle Rabat se mi nelíbí,“ řekla Taitovi shillucky. „Je arogantní.“

Taita se usmál. Dívka si rychle zvykla na privilegované postavení a silně mu tím připomínala královnu Lostris, když se stala vládkyní Egypta. „Je to jenom drsný voják,“ utěšoval ji. „Hluboko pod tvou důstojnost.“ Usmířená Fenn poněkud roztála.

„Co rozkážeš, mágu?“ zeptal se Rabat.

„Následuje nás hlavní část naší výpravy s nákladními mezkami a zásobami,“ ukázal Taita na žlutý oblak vznášející se nad planinou. „Pošli prosím jednoho ze svých mužů, aby jim ukázal cestu.“ Rabat okamžitě poslechl a pak vedl oddíl vzhůru strmým svahem po kamenité stezce k vrcholu horského průsmyku.

Taita mu dojel po bok. „Kde je plukovník Ah-Akhton, tvůj velitel?“ zeptal se.

„Zemřel na bahenní nemoc, když jsme postupovali proti proudu řeky.“

„To bylo před sedmi lety, že?“

„Ne, mágu. Před devíti lety a dvěma měsíci,“ opravil Taitu kapitán. „Tolik času již uplynulo od chvíle, kdy jsme opustili svou milovanou domovinu, Egypt.“

Taita si uvědomil, že zapomněl připočíst dobu, kterou potřebovali, aby se dostali z Karnaku až sem. „Kdo velí armádě po smrti plukovníka Ah-Akhtona?“ zeptal se.

„Plukovník Tinat Ankut.“

„Kde je?“

„Podle rozkazu faraóna pokračoval s legií v postupu na jih. Mě tady zanechal s pouhými dvaceti muži a několika ženami, které u sebe měly děti, co se narodily během cesty, nebo byly příliš nemocné nebo slabé, aby mohly jít dál.“

„Proč tě zde plukovník Tinat Ankut nechal?“

„Dostal jsem rozkaz pěstovat obilí, držet pro armádu v pohotovosti stádo koní a střežit v zápolí základnu, kam by se mohl uchýlit, kdyby byl nucen ustoupit z jižních území.“

„Dostal jsi od něj po odchodu legie nějaké zprávy?“

„Po několika měsících dorazili tři muži, které poslal zpátky se všemi přeživšími koňmi. Řekli mi, že armáda při postupu na jih došla do země, kde žijí mouchy, jejichž bodnutí je pro koně smrtelně nebezpečné. Nákaza ho připravila téměř o celé stádo. Od té doby jsem už o veliteli neslyšel. Pohltila ho i s jeho muži divočina. Stalo se to před mnoha lety. Jste první civilizovaní lidé, s kterými jsem se za tu dobu setkal.“ V jeho hlase zazněla rezignovaná beznaděj.

„Nikdy tě nenapadlo, že bys mohl toto místo opustit a odvést své lidi zpátky do Egypta?“ zeptal se Taita, aby vyzkoušel kapitánovu odvahu.

„Přemýšlel jsem o tom,“ přiznal Rabat, „ale rozkaz a smysl pro povinnost mi přikazovaly držet toto stanoviště.“ Zaváhal. „Navíc mezi námi a Egyptem leží velká bažina a lidožraví Chimové.“ Což byl nejspíš ten nejpersvědčivější důvod, proč jsi zůstal na určeném stanovišti, pomyslel si Taita. Během rozhovoru došli na vrchol průsmyku a před nimi se otevřela široká planina. Mág hned ucítil, že je zde mnohem příjemnější vzduch než dole v nížině.

Taita užasl, když za pasoucím se stádem dobytka spatřil vysoké hliněné zdi solidní vojenské pevnosti, která jako by do této vzdálené a divoké krajiny nepatřila. První známka civilizace, s níž se setkali po odchodu z Qebui před více než dvěma roky. Ztracená výspa impéria, o níž nikdo v Egyptě nevěděl.

„Jak se toto místo jmenuje?“ zajímal se Taita.

„Plukovník Tinat je nazval pevnost Adari.“

Projeli mezi pasoucím se dobyt看em, vysokými a dobře rostlými zvířaty s mohutnými zadky a široce roztaženými těžkými rohy. Jejich kůže se vyznačovala vzory různých barev a tvarů, ani dva kusy nebyly stejné. Zbarvení pokrývalo škálu od černé přes hnědou a žlutou až k bílé s kontrastními skvrnami.

„Kde jste k těm zvířatům přišli?“ tázal se Taita. „Podobná jsem dosud neviděl.“

„Výměnným obchodem s místními kmeny. Říkají jim *zebu*. Stáda nám poskytují mléko a maso. Vynikající hovězí. Bez nich bychom trpěli ještě většími těžkostmi a strádáním.“

Meren se zamračil a nadechl se, aby Rabata pokáral za nedostatek bojového ducha, ale Taita jeho záměr uhodl a rychle zavrtěl hlavou, aby plukovníka umlčel. Ačkoliv sdílel Fennin a Merenův názor na hodnotu tohoto muže, nijak by jim neprospělo, kdyby ho zbytečně urazili. S největší pravděpodobností budou v nedaleké budoucnosti potřebovat jeho spolupráci. Pole kolem pevnosti byla osázena prosem, melouny a zeleninou, kterou mág neznal. Rabat mu řekl její bizarní domorodý název a seskočil z koně, aby utrhl velký lesklý plod černé barvy, a podal ho Taitovi. „Když se uvaří ve šťávě z masa, poskytuje chutný a výživný pokrm.“

Když se přiblížili k pevnosti, vyběhly z brány ženy a děti posádky, aby je uvítaly. Přinesly jim džbány kyselého mléka a tácy prosných koláčů. Bylo jich méně než padesát a vypadaly ucouraně a celkově uboze,

chovaly se však velmi přátelsky. Pevnost nabízela jen omezené možnosti ubytování. Ženy uvedly Taitu a Fenn do malé komůrky bez oken. Podlaha byla z udupané hlíny, po hrubých stěnách pochodovaly kohorty mravenců, lesklí černí švábi prchali do škvír. Z pachu nemytých těl předchozích obyvatel a jejich nočníků se jim zvedal žaludek. Rabat s mnoha omluvami vysvětlil, že Meren s ostatními důstojníky a mužstvem se budou muset spokojit s ubytováním ve společných kasárnách s jeho vojáky. Taita tuto pohostinnost s mnoha díky a politováním odmítl.

Spolu s Merenem vybral příjemné místo pod stinnými stromy na břehu říčky asi půl míle za pevností. Rabat, jemuž se zjevně ulevilo, že je nebude mít na krku, uctil Merenovu Sokolí pečeť tím, že přislíbil pravidelné dodávky čerstvého mléka, prosa a hovězího masa.

„Doufám, že se tady nezdržíme dlouho,“ poznamenal Hilto k Taitovi hned druhý den. „Tihle lidi jsou tak malomyslní, že se obávám, aby to nepodlomilo morálku našich vojáků. Zatím mají vynikající bojovnou náladu a chtěl bych, aby si ji udrželi. Kromě toho jsou všechny místní ženy zadané a naši muži již značnou dobu udržují celibát. Nepotrvá dlouho a začnou se jim dobývat pod sukně, což by mohlo způsobit problémy.“

„Mohu tě ujistit, milý Hilto, že odsud odejdeme, jen co zařídíme vše potřebné.“ Následující dny strávili Taita a Meren konzultacemi s melancholickým Rabatem.

„Kolik mužů odešlo na jih s plukovníkem Tinatem?“ chtěl vědět Taita.

Jako většina ngramotných měl Rabat spolehlivou paměť a bez váhání odpověděl: „Šest set dvacet tři a k tomu pětáctýřicet žen.“

„Milosrdná Isis, to je všechno, co zbylo z tisícovky, která vyrazila z Karnaku?“

„V hlubokých bažinách nevedly žádné stezky,“ objasnil Rabat. „Kosila nás bahenní nemoc. Naši průvodci byli nespolehliví a napadly nás domorodé kmeny. Utrpěli jsme značné ztráty. Lidí i koní. Jistě máte podobné zkušenosti, protože jste se do Adari dostali, jak předpokládám, stejnou cestou.“

„Samozřejmě. Ovšem močály značně vyschly a měli jsme vynikající průvodce.“

„Tak to jste měli větší štěstí než my.“

„Říkáš, že plukovník Tinat přikázal třem mužům, aby se se zbylými koňmi vrátili do pevnosti. Kolik těch koní bylo?“ přešel Taita k příjemnějšímu tématu.

„Přivedli jich padesát šest. Všichni byli nakažení po muším bodnutí. Většina jich zemřela, přežilo jen osmnáct. Vojáci, kteří přihnali nemocná zvířata, se okamžitě vrátili zpátky na jih, aby se připojili k plukovníkovi. Poslal jsem s nimi všechny nosiče, které se mi podařilo naverbovat.“

„Takže v pevnosti nezůstal žádný z Tinatových mužů?“

„Jeden byl tak nemocný, že jsem si ho tu ponechal. Přežil a pořád je s námi.“

„Chtěl bych s ním mluvit,“ oznámil Taita.

„Hned ti ho pošlu.“

Jediný přeživší byl vysoký a na kost vyhublý. Taita usoudil, že vyzáblou postavu a bílé vlasy může přičíst spíš na vrub přestálé nemoci než věku. Jinak se však uzdravil, jak naznačovala jeho ochota ke spolupráci a veselá nálada, již se tolik odlišoval od mužů pod Rabatovým velením.

„Slyšel jsem o tvém údělu,“ řekl mu Taita, „a chválím tvou odvahu a věrnost.“

„Jsi jediný, kdo mě ocenil, mágu. Děkuju ti.“

„Jak se jmenuješ?“

„Tolas.“

„Tvoje hodnost a zařazení?“

„Jsem ošetřovatel koní a seržant první vody.“

„Jak daleko na jih ses dostal, než tě plukovník Tinat poslal zpátky se zbylými koňmi?“

„Dvacet dní ostrého pochodu, mágu. Asi tři sta mil. Plukovník Tinat chtěl postupovat co nejrychleji a obávám se, že to přehnal. Domnívám se, že vražedné tempo se na ztrátách koní hodně podepsalo.“

„Proč tolik spěchal?“ zajímal se Taita.

Tolas se suše usmál. „Mně se nesvěřoval, mágu, ani mě nežádal o radu.“

Taita se zamyslel. Bylo docela dobře možné, že Tinat podlehl vlivu Eos, která ho lákala na jih. „A teď mi řekni, milý Tolasi, o nemoci, která napadla koně. Kapitán Rabat se o ní sice zmínil, ale neuvedl žádné detaily. Co tě vede k domněnce, že ji vyvolaly mouchy?“

„Propukla deset dní poté, co se mouchy poprvé objevily. Koně se začali silně potit a oči se jim zalily krví, takže téměř oslepli. Většina jich pomřela do deseti patnácti dnů od prvních příznaků.“

„Jsi ošetřovatel koní. Znáš nějaký lék na tu nemoc?“

Tolas zaváhal, ale na otázku neodpověděl. Místo toho poznamenal: „Viděl jsem tu šedou klisnu, na které jsi přijel. V životě jsem potkal desetitisíce koní a myslím, že se nezmýlím, když řeknu, že tvá kobyla by se mohla měřit s těmi nejlepšími z nich. Druhou takovou bys těžko hledal.“

„Je jasné, že jsi vynikající znalec koní, Tolasi, ale proč mi to říkáš?“

„Protože by byla škoda, kdybys takové zvíře obětoval mouchám. Jestli jste, jak předpokládám, rozhodnutí pokračovat v cestě, ponechej kobylu s hříbětem v mé péči, než se vrátíte. Postarám se o ně, jako by to byly moje vlastní děti.“

„Budu o tom uvažovat,“ slíbil Taita. „Ale vraťme se k mé otázce. Znáš nějakou kúru na nemoc způsobovanou mouchami?“

„Okolní domorodé kmeny podávají svým zvířatům lék připravený z bobulí divokých rostlin.“

„Proč plukovníka Tinata před tou nemocí nikdo nevaroval, než odjel z pevnosti?“

„V té době jsme ještě žádný kontakt s místními domorodci nenavázali. Teprve když jsem se vrátil s nemocnými koňmi, přišli do pevnosti a nabídli nám ten lék.“

„Je účinný?“

„Úplně ne,“ odpověděl Tolas. „Podle mých poznatků vyléčí šest z deseti koní nakažených mouchami. Ale ten údaj může být zkreslený. Zvířata, kterým jsem lék podal, byla už dlouho nemocná.“

„Kolik koní bys ztratil bez toho léku?“

„To se nedá přesně říct.“

„Zkus hádat.“

„Zdá se, že některá zvířata jsou proti mušimu jedu přirozeně odolná. U malého počtu, řekněme u pěti ze sta, se příznaky vůbec neprojeví. Jiná, takových třicet až čtyřicet ze sta, onemocní, ale uzdraví se. Ostatní zemřou. A každé zvíře, které se nakazí a přežije, je pak proti nákaze zcela imunní.“

„Jak to víš?“

„Od domorodců, kteří nemoc a její projevy dobře znají.“

„Kolik koní v tvé péči tu nemoc prodělalo a uzdravilo se?“

„Většina už na tom byla hodně špatně, když jsme jim lék podali. Ale osmnáct je nasolených,“ odpověděl Tolas promptně a pak dodal na vysvětlenou: „Jsou imunní.“

„To tedy znamená, milý Tolasi, že budu potřebovat velkou zásobu toho místního léku. Můžeš mi ho od domorodců opatřit?“

„Můžu udělat něco lepšího, mágu. O tu záležitost se zajímám již skoro sedm let. Domorodci jsou sice velcí tajnůstkáři a odmítají složení léku prozradit, ale mně se podařilo rostlinu, z které ho připravují, objevit. Špehoval jsem jejich ženy, když ji sbíraly.“

„Ukážeš mi ji?“

„Samozřejmě, mágu,“ souhlasil okamžitě Tolas. „Ale znovu tě musím varovat. I při použití léku mnoho koní ztratíte. Tvoje šedá kobyla je příliš krásná, abys ji vystavil takovému riziku.“

Taita se usmál. Bylo jasné, že se Tolas do Vichřice na první pohled zamiloval a hledá cesty, jak ji udržet v pevnosti. „Pečlivě uchovám v paměti vše, co jsem se od tebe dozvěděl. Nyní je však mým hlavním zájmem poznat tajemství toho léku.“

„Když mi to kapitán Rabat dovolí, zavedu tě zítra do lesa a můžeš si ty bobule sám nasbírat. Oblast, kde rostou, je vzdálena několik hodin jízdy.“

„Výborně,“ odvětil Taita potěšený. „A teď mi popiš cestu na jih, kterou jsi s plukovníkem Tinatem projel.“ Tolas jim řekl všechno, na co si pamatoval, a Fenn jeho vzpomínky zaznamenávala na hliněné tabulky. Když skončil, Taita prohlásil: „Poskytl jsi mi neocenitelné informace, Tolasi, ale ještě potřebuju, abys mi popsal, podle čeho poznám hranici území, kde se ty nebezpečné mouchy vyskytují.“

Tolas položil špičku ukazováku na neumělou mapu, kterou Fenn podle jeho vyprávění načrtla na tabulku. „Asi dvacátý den cesty na jih dojedete ke dvěma kopcům, které vypadají jako panenské prsy. Uvidíš je na vzdálenost několika mil. Právě ony vyznačují hranici. Radím ti, abys se svou klisnou za ty kopce nejel. V té smutné zemi, která za nimi leží, o ni přijdeš.“

* * *

Druhý den se k výpravě za léčivými bobulemi připojil i kapitán Rabat. Jel vedle Taky a mírné tempo poskytl oběma mužům řadu příležitostí k nerušenému hovoru.

Po několika hodinách je Tolas zavedl do lesa hluboko v říčním údolí, kde se na břehu tyčily vysoké smokvoně. Po jejich větvích se plazily liány, na nichž rostly hrozny malých fialovočerných bobulí. Fenn, Tolas a další tři muži, kteří s nimi jeli z pevnosti, vyšplhali do korun. Každý si na krk pověsil sběračský vak, do kterého sklízeli ovoce. Když seskočili z nejnižších větví, měli fialové prsty a bobule vydávaly nezdravý hnilobný pach. Fenn nabídla hrst Uragánovi, ale hřebeček odmítl. I Vichřice pohrdavě odfrkla a odvrátila hlavu.

„Uznávám, že to jejich přirozené chuti nevoní, ale jestli zamícháte bobule do drceného prosa a upečete z těsta koláčky, bez odporu je spořádají.“ Tolas rozdělal oheň a položil do plamenů ploché kameny z řeky. Než se rozehrály, předvedl, jak z bobulí připravit pastu a smíchat ji s prosem. „Důležitý je poměr. Jeden díl ovoce na pět dílů obilí. Při větším množství bobulí by koně žrádlo odmítli, a i kdyby ne, dostali by silný průjem,“ vysvětlil. Když se kameny dostatečně rozpálily, kladl na ně hromádky směsi a upekl tvrdé placky. Položil je stranou, aby vychlázly, a zpracoval další dávku. „Koláče vydrží řadu měsíců a nezkazí se ani za těch nejhorších podmínek. Koně je sežerou, i když budou pokryté zelenou plísní.“

Fenn pro jeden sáhla a spálila si prsty. Přehazovala si ho z ruky do ruky a foukala na něj, až zchladl, a odnesla ho Vichřici. Kobylka ho očichala a zahýbala nozdrami. Pak sevřela tvrdou placku mezi pysky a tázavě obrátila oči na Taitu.

„Neváhej, ty hloupá,“ vybídl ji mág přísně. „Jez. Je to pro tvé zdraví.“

Vichřice rozkřoupala koláček. Z tlamy jí vypadlo několik drobků, ale zbytek polkla. Pak sklonila hlavu a vybírala kousky z trávy. Uragán ji se zájmem sledoval. Když Fenn přinesla placku i jemu, věrně napodobil matku a s chutí ji slupl. Pak strčil do dívky čumákem a domáhal se přídavku.

„Jakou dávku jim dáváš?“ zeptal se Taita Tolase.

„Člověk musí experimentovat,“ odpověděl ošetřovatel. „Jakmile se projeví první příznaky mušního kousnutí, dávám jim čtyři nebo pět koláčků denně, dokud symptomy nezmizí, a pak pokračuju s menšími dávkami ještě dlouho potom, co vypadají úplně zdravě.“

„Jak se to ovoce jmenuje?“ zajímal se mág.

Tolas pokrčil rameny. „Ootasové pro ně mají jakési nesrozumitelné jméno a mě nikdy nenapadlo pojmenovat je egyptsky.“

„No tak budeme těm bobulím říkat Tolasovo ovoce,“ prohlásila Fenn a seržant se vděčně usmál.

Následujícího dne se Taita a Fenn vrátili do údolí a přivedli s sebou Shofara a čtyři vojáky vybavené vším, co budou potřebovat pro přípravu velkého množství Tolasových koláčků. Na mýtině uprostřed lesa si postavili tábor s výhledem na suché koryto Nilu. Zdrželi se deset dní a naplnili léčivými plackami dvacet velkých kožených vaků. Když se vrátili s naloženými mezky a fialovými rukama do hlavního ležení, Meren a vojáci již na ně netrpělivě čekali, dychtiví pokračovat v cestě.

* * *

Když se loučili s Rabatem, kapitán řekl smutně Taitovi: „V tomto životě se pravděpodobně už nikdy nese-
tkáme, mágu, ale mohu tě ujistit, že mi bylo velkou ctí poskytnout ti alespoň nepatrnou službu.“

„Jsem ti vděčný za ochotnou pomoc a veselou společnost. Dozví se o tom samotný faraón,“ ujistil ho Taita.

Znovu vyrazili na jih a s Tolasem jako průvodcem zamířili ke dvěma kopcům ve tvaru panenských prsů a krajině zamořené mouchami. Zastávka u pevnosti Adari občerstvila lidi i zvířata a postupovali slušným tempem. Taita přikázal, aby lovci shromažďovali ocasy zabité zvěře. Ukázal mužům, jak stáhnout kůži, dočista ji oškrábat a nasolit a pak nechat uschnout na vzduchu. Potom nařezali ze dřeva rukojeti a navlékli je do trubic vysušené kůže místo kostí, které vytáhli. Nakonec zamával plácačkou a řekl vojákům: „Brzy mi za ně poděkujete. Počítám, že to bude jediná zbraň, která ty mouchy zažene.“

Ráno dvacátého dne poté, co opustili tábořiště u pevnosti Adari, jako obvykle vyrazili časně na pochod. Krátce po poledni, jak Tolas předpověděl, spatřili dvojité bradavky - vrcholky dvou kopců, které jako panenské prsy trčely k nebi.

„Dál nejdeme. Rozkaž zastavit,“ zavolal Taita na Merena. Ještě před odchodem z pevnosti se rozhodl, že se nebude otrocky řídit radami ošetřovatele koní. Už teď krmil Vichřici a Uragána koláčky z bobulí a doufal, že se lék v jejich krvi zkoncentruje dlouho před tím, než je kousne první moucha. Poslední večer před vstupem na území much odvedl Fenn k uvázaným koním. Vichřice jim zařehkala na uvítanou. Taita ji pohladil po čele a podrpal za ušima a pak jí strčil do tlamy Tolasův koláček. Fenn stejně nakrmila Uragána. V té době si už obě zvířata placky velmi oblíbila a s chutí je polykala. Tolas, který je pozoroval ze stínu, přistoupil k Taitovi a ostýchavě ho pozdravil. „Takže přece jen bereš kobylu a její hříbě s sebou?“ zeptal se.

„Nesnesl bych, kdybych se s nimi měl rozloučit,“ odpověděl Taita.

Tolas si povzdechl. „Rozumím ti, mágu. Na tvém místě bych nejspíš udělal totéž, protože obě zvířata miluju. Modlím se k Hórovi a Isis, aby přežila.“

„Děkuji, Tolasi. Ještě se shledáme, jsem o tom přesvědčen.“

Druhý den ráno se rozloučili. Tolas je už dál doprovázet nemohl, protože neznal cestu, a tak se vrátil do Adari. Nakonto zaujal své obvyklé místo v čele karavany jako zvěd, za ním jel Meren a tři čtyři vojáky, v těsném závěsu za nimi Taita na Vichřici a Fenn na Uragánovi. Pak osmnáct „nasolených“ koní, kteří se drželi v těsném hloučku, a formaci uzavíral Shabako se čtvrtou četou.

Večer se utábořili na úpatí dvou kopců. Když se usadili kolem ohňů k večeři, dolehlo k nim od vzdálených plání zařvání krále zvířat, k němuž se brzy připojili další lvi. Vydávali děsivé zvuky a Taita s Merenem odešli zkontrolovat koním úvazky. Šelmy se však nepřiblížily, jejich řev postupně utichl a kolem tábora se rozhostilo noční ticho.

Když se ráno karavana chystala na cestu, Taita s Fenn nakrmili všechny koně Tolasovými koláčky. Pak nasedli a vyrazili mezi dvojici kopců. Mág se poddal uspávacímu pochodovému rytmu, když sebou náhle škubl a zadíval se Vichřici na krk. Na smetanově šedou srst usedl těsně u hřívky velký exemplář hmyzu. Složil pravou dlaň do misky a čekal, až se moucha usadí, rozvine ohyzdný černý sosák a zavrtá ho kobylce pod kůži, aby se napila krve. Ukotvený sosák jí nedovolil hned odletět a mág ji zručně chytil do ruky. Pronikavě bzučela a chtěla utéct, ale Taita jí rozdrtil hlavu a tělo. Pak ji podržel dvěma prsty a ukázal ji Fenn. „Tuto mouchu nazývají domorodci *tsetse*. První z mnoha, které brzy přiletí.“ Netušil, jak rychle se jeho proroctví naplní - sotva ho vyslovil, usedla mu další moucha na krk a bodla ho do měkké kůže za uchem. Ucukl a ohnal se po ní. Zdálo se mu, že ji zasáhl, ale moucha nerušeně odlétla.

„Vytáhnout plácačky!“ zavelel Meren a za chvíli se už všichni vojáci oháněli zvířecími ocasy na dřevěných rukojetích a švihali sebe i koně jako náboženští seabemrskáči, jak se snažili odehnat bodající roje. V

následujících dnech prožívali vyslovená muka, protože mouchy na ně neustále útočily. Nejhorší byla situace za poledních veder, ale nálety pokračovaly i ve svitu měsíce a hvězd a muži i zvířata doslova šleli.

Ocasy koní vytrvale pleskaly o zadky a boky. Koně pohazovali hlavami, aby se zbavili dotěrného hmyzu, který jim lezl do uší a očí, prudce odfrkovali, jak jim mouchy vnikaly do nozder.

Mužům otekl obličej jako groteskní karmínové ovoce, oči se dívaly úzkými škvírkami. Zátylek jim zežmolkovatěl a nesnesitelně svědil. Měkkou kůži za ušima si nehty rozškrábali do krve. V noci házeli na oheň suchý sloní trus a krčili se v hustém čpavém dýmu, který nájezdníky alespoň na chvíli zadržel. Jakmile však vystrčili hlavu ke krátkému nadechnutí, mouchy se na ně slétly a bezprostředně po přistání do nich zabořily sosáky. Chitinové krunýře měly tak tvrdé, že jim neublížil ani prudký úder dlaní. Když je rána zahнала, okamžitě se vracely a znovu se zakously do jiné nechráněné části těla. Jedinou skutečně účinnou zbraň představovaly plácačky. Ty sice také mouchy nezabily, ale dlouhé ocasní chlupy se jim omotaly kolem nohou a zadržely je, takže je muži mohli rozdrtit mezi prsty.

„Oblast, kde tyto bestie žijí, má své hranice,“ povzbuzoval Taita vojáky. „Nakonto dobře zná jejich chování. Říká, že se jich zbavíme stejně rychle, jako na nás zaútočily.“

Meren rozkázal zvýšit rychlost. Ujížděl v čele kolony a udával tempo. Nevyspalí a oslabení jedem, který jim z muších sosáků prýštil do krve, se muži kymáceli v sedlech. Když se jeden z nich zřítíl k zemi, nejbližší vojáci ho zvedli, přehodili přes hřbet koně jako pytel zrní a jeli dál.

Pouze Nakonto byl proti hmyzímu jedu imunní. Jeho kůže zůstávala hladká a lesklá, nepoznamenána sosáky a kusadly. Dovolil mouchám, aby se dosyta nasály jeho krve, až nedokázaly vzlétnout, a pak se jim vysmíval, když jim trhal křídla. „Muži do mě bodali, pokousali mě leopardi a poškrábali lví. Kdo jste vy, že mě chcete obtěžovat? A teď mašřujete pěkně pěšky do pekla.“

Desátého dne poté, co vjeli mezi dvojicí kopců, konečně nechali území much tsetse za zády. Stalo se to náhle a naprosto nečekaně. V jednu chvíli za hlasitého klení mávali plácačkami a odháněli útočící hejna, o padesát kroků dál už velebné ticho lesa nenarušilo ani slabé zabzučení. O míli dál dojeli k osamělé říční tůni a Merenovi se ubožáků zželelo. „Sesedat!“ zařval. „Kdo skočí do vody poslední, je uřňukaná prvníčka.“

Nahá těla překotně naskákala do tůně a lesem se rozlehl radostný křik neskonale úlevy. Taita a Fenn vylezli z vody a vzájemně si pomazali oteklé štípance jednou z mágových mastiček. Večer nebralo veselé štěbetání kolem táborových ohňů konce.

Již se setmělo, když Fenn poklekla nad Taitou, zatřepala mu rameny a probudila ho. „Pojď rychle, Taito! Stalo se něco strašného!“ Popadla jej za ruku a táhla ho k uvázaným koním. „Chytli to oba,“ zakňourala zlomeným hlasem. „Vichřice i Uragán.“

Doběhli ke koním. Hřebeček ležel na zemi a tělo se mu prudce zvedalo zrychleným dechem. Vichřice stála nad ním a olizovala mu hlavu dlouhými tahy jazyka. Potácela se a sotva držela rovnováhu. Srst měla zježenou a smáčenou potem, který jí stékal po nohách a kapal z břicha.

„Zavolej Shofara a jeho hlídku a pošli je sem. Pak utíkej do tábora a řekni vojákům, ať co nejrychleji naplní největší kotel horkou vodou a okamžitě mi ho přinesou.“ Mágovou největší starostí bylo postavit hříbě na nohy a postarat se, aby se klisna udržela na svých. Jakmile si kůň lehne, ztratí vůli bojovat a poddá se chorobě.

Shofar se svými muži zvedli Uragána a Taita mu omyl tělo horkou vodou. Fenn stála hřebci u hlavy, něžně mu foukala do nozder a lichotkami se ho snažila přimět, aby žvýkal a polykal jeden Tolasův koláček za druhým.

Jakmile omyl hříbě, obrátil Taita pozornost k matce. „Buď odvázná, moje milovaná,“ mumlal, když jí stíral pot hadříkem namočeným v horké vodě. Meren mu pomohl Vichřici utřít suchým kusem plátna a pak jí položili na hřbet Taitovu tygří kůži. „Společně tu hroznou nemoc porazíme.“ Neúnavně k ní tiše promlouval, a kdykoliv vyslovil její jméno, použil hlas síly. Sklápěla k němu uši, aby ho lépe slyšela, a rozkročila se, aby snáz udržela rovnováhu. „Bak-her, Vichřice. Nevzdávej se.“

Z ruky jí krmil koláčky z bobulí, které namáčel v medu. Ani zchvácená nemocí nedokázala takové pochoutce odolat. Pak ji přinutil spolknout miskou své speciální medicíny na horečku, žlutého škrtiče a vozňhřivku. Spojil ruce s Fenn a dovolával se ochrany Hóra v roli boha koní. Meren a jeho muži se připojili k modlitbám a odříkávali je po zbytek noci. Ráno Vichřice a Uragán pořád stáli, ale hlavy měli svěšené a už odmítali žrát koláče. Trápila je však žízeň a hltavě pili čistou vodu z věder, která jim Taita a Fenn přidržovali. Krátce před polednem klisna zvedla hlavu a zařehtala na hříbě, pak k němu dovrávorala a strčila ho čenichem do plece. Hřebec k ní obrátil utrápený pohled.

„Pohnul hlavou,“ zajásal jeden z vojáků.

„A ona stojí pevněji,“ hlásil druhý vzrušeně. „Bojuje za sebe i za své hříbě.“

„Přestala se potit. Horečka ustupuje.“

Večer Vichřice sežrala pět Tolasových koláčků s medem. Druhý den ráno následovala Taitu do vyschlého koryta řeky a vyválela se v bílém písku. Odjakživa měla ráda zvláštní druh jemné trávy s nadýchanými fialovými květy, která rostla na březích Nilu. Taita a Fenn nasekali plné náruče a podávali jí nejvybranější stébła. Čtvrtý den si klisna i hříbě naplnily trávou prázdná břicha.

„Jsou mimo nebezpečí,“ konstatoval Taita. Fenn bouřlivě objala Uragána a pak se usedavě rozplakala, jako by jí pukalo srdce.

Přes preventivní podávání Tolasových koláčků se u mnoha koní projevíly symptomy nemoci a dvanáct jich zemřelo, ale Meren zvířata nahradil z malého stáda imunních koní, které si vzali v pevnosti. I někteří muži trpěli následky mušního jedu - nesnesitelně je bolela hlava a ztuhly jim všechny klouby, takže sotva dokázali ujit pár kroků. Trvalo ještě mnoho dní, než se lidé a zvířata zotavili natolik, aby mohli pokračovat v pochodu. Ale ani tehdy nechtěli Taita a Fenn zatěžovat Vichřici a Uragána svojí vahou; nasedli na náhradní zvířata a klisnu s hříbětem táhli za sebou za otěže. Meren snížil rychlost a zkrátil denní etapy, aby se všichni kompletně uzdravili. Potom zase postupně zvyšoval nároky, až se vrátili k dřívějšímu svižnému tempu.

Po celých čtyři sta mil za oblastí zamořenou mouchami nepotkali lidskou bytost, teprve pak narazili na malou vesnici kočovných rybářů. Její obyvatelé utekli, sotva spatřili velkou skupinu jezdců. Šok ze setkání s podivnými lidmi, kteří měli světlou plet a podivné bronzové zbraně a kteří ujížděli na podivných bezrohých zvířatech, na ně byl příliš. Taita si prohlédl jejich rošty na uzení ryb a zjistil, že jsou skoro prázdné. Nil již dlouho neposkytoval obvyklé úlovky a vesničané strádali hladem.

Na rozlehlých náplavových pláních po obou březích řeky se pásla početná stáda mohutných antilop se šavlovitě zahnutými rohy a bílými kruhy kolem očí. Samci měli srst černou, samice tmavě rudou. Meren vyslal na lov pět lučištníků na koních. Antilopy si neznámá zvířata zvědavě prohlížely a vyšly jim naproti. První salva šípů srazila čtyři z nich a druhá také tolik. Úlovek položili na kraj vesnice jako mírovou nabídku a čekali. Vyhladovělí vesničané dlouho neodolali a začali se opatrně přibližovat, připraveni vzít nohy na ramena při prvním náznaku agrese ze strany cizinců. Když zvířata rozporcovali a nabodli maso na rožně nad desítkou kouřících ohňů, Nakonto předstoupil a pozdravil je. Mluvčím vesnice byl úctyhodný šedovousý stařec, který odpověděl na pozdrav roztřeseným pištivým hlasem.

Nakonto se vrátil a hlásil Taitovi: „Tihle lidé jsou příbuzní Ootasů. Mluví podobným jazykem a dobře si rozumíme.“

To už se vesničané natolik osmělili, že přicházeli ve skupinkách okukovat vojáky, jejich zbraně a koně. Svobodné dívky nosily jen šňůru korálků kolem pasu a okamžitě se spřátelily s muži, kteří neměli shillucké partnerky.

Provdané ženy přinesly Taitovi, Merenovi a kapitánům vydlabané tykve s kyselým domorodým pivem, zatímco náčelník vesnice -jmenoval se Poto - se pyšně usadil vedle mága a ochotně odpovídal na otázky, které mu kladl Nakonto.

„Jižní končiny znám velmi dobře,“ vychloubal se. „Můj otec a před ním jeho otec žili na březích velkých jezer, která oplývala rybami. Některé byly tak velké, že je museli zvedat čtyři muži. Byly takto tlusté,“ opsal kostnatou paží široký kruh, „a dlouhé,“ vyskočil, palcem u nohy vyryl čáru do písku, poodešel o šest kroků a vyryl další, „odsud posud.“

„Rybáři jsou na celém světě stejní,“ poznamenal Taita pod vousy, ale nahlas vydal příslušné obdivné zvuky. Zdálo se, že Pota vesničané jako náčelníka dlouho zanedbávali, protože teď se doslova vyhříval na výsluní přízně cizinců a užíval si všeobecné pozornosti.

„Proč tvůj kmen opustil tak bohatá loviště?“ zajímal se Taita.

„Od východu přišel jiný národ, mnohem početnější a silnější, a my jsme se neubránili. Zahnali nás podél řeky na sever až sem.“ Chvilí vypadal sklíčeně, ale pak se jeho znovu rozjasnil. „Když jsem byl zasvěcen a obřezán, otec mě odvedl k obrovskému vodopádu, v němž se rodí naše řeka,“ ukázal na Nil, na jehož břehu seděli. „Vodopád se jmenuje Tungula Madzi, Bouřící vody.“

„Proč tak neobvyklé jméno?“

„Burácení padající vody a mohutných balvanů, které strhává, je slyšet na vzdálenost dvou denních pochodů. Mlha z vodní tříště se nad vodopádem vznáší jako stříbrný mrak na nebi.“

„Opravdu jsi tak podivuhodnou věc viděl?“ zeptal se Taita a upřel na starce vnitřní oko.

„Na vlastní oči!“ zvolal Poto. Jeho aura jasně zářila jako plamen olejové lampy, než zhasne nedostatkem paliva. Mluvil pravdu.

„Věříš, že v tom místě se rodí řeka?“ Taitovi se rozbušilo srdce vzrušením.

„Přisahám při nesmrtelné duši svého otce, že vodopád je rodištěm řeky!“

„Co leží nad ním a za ním?“

„Voda,“ odpověděl Poto kategoricky. „Nic než voda. Voda, která se táhne až na konec světa.“

„Za vodopádem jsi tedy neviděl žádnou zemi?“

„Nic než vodu,“ zopakoval Poto.

„Takže jsi neviděl ani hořící horu, z které stoupá k obloze mrak kouře?“

„Nic,“ stál na svém Poto. „Nic než vodu.“

„Dovedeš nás k vodopádu?“ zeptal se Taita.

Když mu Nakonto otázku přeložil, Poto se vylekal. „Nemůžu se tam vrátit. Lidé, kteří tam teď žijí, jsou moji nepřátelé. Zabijí mě a snědí. Nesmím se vrátit proti proudu, protože, jak sám vidíš, řeka je prokletá a umírá.“

„Dám ti darem plný pytel skleněných korálků, když půjdeš s námi,“ sliboval Taita. „Staneš se nejbohatším mužem celého kmene.“

Poto nezaváhal ani na okamžik. Zbledl jako popel v ohništi a třásl se hrůzou. „Ne! Nikdy! Ani za sto pytlů korálků. Když mě snědí, moje duše nikdy neprojde plameny. Proměním se v hyenu a budu muset do skonání věků bloudit nocí a požírat zdechliny a odpadky.“ Pohnul se, jako kdyby chtěl vyskočit a dát se na útěk, ale

Taita ho zastavil laskavým dotykem a pak na něj soustředil psychickou sílu, aby starce uklidnil. Nechal ho vypít dva mocné doušky piva a pak k němu znovu promluvil.

„Našel by se ve vesnici někdo jiný, kdo by byl ochoten nás doprovodit?“

Poto energicky zavrtěl hlavou. „Všichni se bojí, dokonce víc než já.“

Chvilí seděli mlčky, pak se Poto začal vrtět a šoupat nohama. Taita trpělivě čekal, až náčelník dospěje k obtížnému rozhodnutí. Nakonec si odkašlal a vyplivl do prachu velký chuchvalec žlutého hlenu. „Někdo by se možná našel,“ začal opatrně. „Ale ne, ten člověk je určitě mrtvý. Byl už velmi starý, když jsem ho naposled viděl, a to už je hodně dávno. Byl starší než ty, vznešený mágu.“ Uctivě se Taitovi uklonil. „Je z posledních našich lidí, kteří ještě zažili dobu, kdy jsme byli významný kmen.“

„Kdo to je? Kde ho najdu?“ zajímal se Taita.

„Jmenuje se Kalulu. Ukážu ti, kde ho hledat.“ Poto znovu začal kreslit palcem do hlíny. „Když půjdeš podél velké řeky, která umírá, dojdeš nakonec na místo, kde tvoří jedno z mnoha jezer. Je docela velké. Říkáme mu Semliki Nianzu.“ Obtáhl plochou elipsu.

„Tam najdeme vodopád, ve kterém se rodí řeka?“ chtěl se ujistit Taita.

„Ne. Řeka protíná jezero jako oštěp tělo ryby.“ Projel palcem přes elipsu. „Naše řeka z něj vytéká. Přítok je na vzdáleném jižním břehu.“

„Jak ho najdu?“

„Nenajdeš, pokud tě k němu někdo jako Kalulu nedovede. Žije na plovoucím ostrově v močálu mezi rákosím. Blízko výtoků řeky.“

„No a jak tedy najdu toho Kalulua?“

„Pečlivým pátráním a s pomocí štěstí.“ Poto pokrčil rameny. „Možná najde on tebe.“ Pak dodal, jako by si na to teprve vzpomněl: „Kalulu je šaman a vládne velkou mystickou mocí, ale nemá nohy.“

Před odchodem z vesnice daroval Taita Potovi dvě hrsti skleněných korálků a stařec se rozplakal. „Udělal jsi ze mě boháče a obšťastnil jsi dny mého stáří. Teď si můžu koupit dvě mladé ženy, které se o mě budou starat.“

* * *

Proud Nilu sice dál na jih zesílil, ale podle náplavové čáry poznali, že hladina leží mnohem níž než za starých časů.

„Je dvacetkrát slabší,“ spočítal Meren a Taita souhlasil, i když to nahlas neřekl. Občas se Merenovi muselo připomenout, že není adeptem a že některé záležitosti je třeba ponechat těm, kdo jsou kvalifikováni je řešit.

S každým dnem, který po západním břehu urazili, muži i koně sílili. Všichni se již zotavili z potíží způsobených mouchami a bez dalších problémů dorazili k jezeru, které skutečně odpovídalo Potovu popisu - bylo obrovské.

„To musí být moře, ne pouhé jezero,“ prohlásil Meren a Taita ho poslal nabrat džbán vody.

„A teď ji ochutnej, milý Merene,“ přikázal. Plukovník s velkou opatrností usrkl. Chvilí převaloval doušek v ústech a pak dopil zbytek.

„Je slaná jako z moře?“ zeptal se s úsměvem Taita.

„Ne, mágu, sladká jako med. Mýlil jsem se a tys měl pravdu.“

Jezero bylo tak velké, že si vytvářelo vlastní větrný systém. Za svítání se chladný vzduch ani nepohnul a z hladiny stoupala mlha připomínající kouř. Muži o tomto jevu živě diskutovali.

„Vodu určitě zahřívá podzemní vulkán,“ tvrdil jeden.

„Ne,“ namítl druhý. „Z jezera se zvedá voda v podobě páry a na jiném místě zase spadne.“

„Kdepak, je to žhnoucí dech mořské obludy, která ve vodě žije,“ prohlásil Meren autoritativně.

Nakonec se obrátili na Taitu, aby jim odhalil pravdu.

„Pavouci,“ odpověděl prostě mág, čímž vyvolal další kolo vášnivé debaty.

„Pavouci nelítají. Chtěl říct mouchy. Nebo spíš vážky.“

„Zahrává si s naší důvěrou,“ durdil se Meren. „Dobře ho znám. Nedokáže si odpustit ty svoje žertíky.“

O dva dny později se vítr otočil a přihnul nad tábor jeden ze sporných kouřových oblaků, který nad pevnou zemí začal klesat. Fenn vyskočila vysoko do vzduchu, máchla do něj a podívala se do dlaně.

„Pavouci!“ zajásala. „Taita se nikdy nemýlí.“ Mrak skutečně tvořily myriády čerstvě vylíhlých pavouků, tak maličkých, že byli téměř průhlední. Každý si upletl z pavučiny plachtu, již zachycoval ranní brízu a nechával se odváť nad jinou část jezera.

Jakmile se do hladiny opřelo slunce, zvedl se vítr a kolem poledne už bičoval jezero tak silně, že se vytvářely zpěněné vlny. Během odpoledne zase zeslábl a za soumraku zcela ustal. Na obzoru křižovala oblohu v ladných růžových křivkách hejna plameňáků. Hroši se váleli v bahně mělčin jako žulové balvany, hlasitě frkali a bučeli a otevírali jeskyně fialových tlam, z nichž jako hrozba rivalům trčely dlouhé špičáky. Na písčínách se ve slunečních paprscích vyhřívali mohutní krokodýli s doširoka roztaženými čelistmi, aby jim vodní ptactvo mohlo z mezer mezi žlutými tesáky vybírat kousky masa. Za klidných nocí se od sametové černé hladiny odrážely hvězdy.

Na západě se jezero rozprostíralo do takové dálky, že se pevnina ztrácela za horizontem. Několik malých ostrovů zdánlivě plulo na větrem rozvlněné hladině jako arabské plachetnice. Na jihu sotva rozeznávali vzdálené pobřeží. Neviděli žádné horské štíty ani sopku, jen zvlněný obrys nízkých vrchů.

Poto je upozornil na krvežíznivost místních kmenů, a tak obehnali tábor pevnou hradbou z trnitých větví akácií, které hojně rostly na březích jezera. Za denního světla koně a mezci spásali šťavnatou travu na pobřežní planině nebo se brodili mělčinami a okusovali listy leknínů a jiných vodních rostlin.

„Kdy už vyhledáme Kalulua, mocného Samana?“ naléhala Fenn.

„Ještě dnes, jen co se navečeříš.“

Jak slíbil, odvedl ji večer na pláž, kde z naplaveného dříví rozdělal malý ohniček. Posadili se k němu a Taita s Fenn spojili ruce do ochranného kruhu. „Jestli je Kalulu opravdu adept, jak Poto naznačil, mohli bychom s ním navázat spojení na dálku.“

„A ty to umíš, Taito?“ žaslo děvče.

„Podle Pota žije v močálu nedaleko tohoto místa, možná jen několik mil od našeho tábořiště. Měl by tedy být snadno dosažitelný přes éter.“

„Vzdálenost je tedy důležitá?“ vyzvídala Fenn.

Taita přikývl. „Víme, jak se jmenuje a jak vypadá - má amputované nohy. Náš úkol by samozřejmě usnadnilo, kdybychom znali jeho spirituální jméno nebo kdybychom měli k dispozici něco z jeho těla - vlas, ústřížek nehtu, pot, moč nebo stolici. Mohu tě však naučit navázat spojení se subjektem jen s tím, co máme.“ Taita vytáhl z váčku hrstku sušených bylin a hodil ji do ohně. Vzplály v obláčku čpavého dýmu. „Tohle zažene každý cizorodý vliv, který by se zdržoval nablízku,“ vysvětlil. „Dívej se do plamenů. Jestli Kalulu přijde, uvidíš ho.“

Znovu se vzali za ruce a začali se houpat do rytmu tichého broukání, které Taita vyluzoval hluboko v hrdle. Když si Fenn pročistila mysl, jak ji to naučil, vyvolali tři symboly moci a v tichosti je sdružili.

„Mensaar!“

„Kydash!“

„Ncube!“

Éter kolem nich se rozezpíval a Taita do něj vyslal signál.

„Kalulu, naslouchej! Ó beznohý, otevři své uši!“ V pravidelných intervalech výzvu opakoval. Zatím vyšel měsíc a vystoupal do čtvrtiny své noční dráhy.

Náhle pocítili kontakt. Fenn zalapala po dechu, když jí konečky prstů projel silný elektrizující záchvěv. Hleděla upřeně do ohně a spatřila v něm obrys lidské tváře. Jako by její pohled opětovala prastará, ale nekonečně moudrá opice.

„Kdo mě volá?“ vyslovily plamenné rty otázku v jazyku tenmass. „Kdo volá Kalulua?“

„Já, Taita z Gallaly.“

„Jsi-li na straně Pravdy, zjev mi své spirituální jméno.“ Taita je nechal zhmotnit jako symbol nad svou hlavou - znak sokola se zlomeným křídlem. Vystavil by se smrtelnému nebezpečí, kdyby je vyslal do éteru, kde by se ho mohla zmocnit zlovolná nepřátelská entita.

„Uznávám tě za bratra v Pravdě,“ prohlásil Kalulu.

„Zjev mi i ty své spirituální jméno,“ vyzval ho mág. Nad hlavou v plamenech se pomalu objevil obrys příkrčeného afrického zajíce. Taita si vzpomněl, že mytologického mudrce Kalulua Zajíce s dlouhýma ušima viděli dávní Egypťané na tváři měsíce v úplňku.

„Uznávám tě, bratře v pravé cestě. Volám tě, abych tě požádal o pomoc,“ řekl Taita.

„Vím, kdo jsi, a jsem ti nablízku. Za tři dny tě navštívím,“ odpověděl Kalulu.

* * *

Navázání duchovního spojení na dálku Fenn okouzlo. „Ach, Taito, ve snu by mě nenapadlo, že je něco takového možné,“ rozplývala se. „Moc tě prosím, nauč mě to.“

„Nejdřív se musíš naučit vlastní spirituální jméno.“

„Myslím, že ho znám,“ opáčila. „Jednou jsi mě tak nazval, ne? Nebo to byl jen sen, Taito?“

„Sen a skutečnost často splývají v jedno, Fenn. Jaké jméno si pamatuješ?“

„Dcera vod,“ odpověděla rozpačitě. „Lostris.“

Taita na ni užasle zíral. Podvědomě demonstrovala duchovní sílu jako nikdy předtím. Podařilo se jí sáhnout do svého předchozího života. Radostným vzrušením se mu zrychlil dech. „Znáš symbol svého spirituálního jména, Fenn?“

„Ne, nikdy jsem ho neviděla,“ zašeptala. „Nebo snad ano, Taito?“

„Mysli na něj,“ přikázal jí. „Umísti ho do popředí!“ Zavřela oči a instinktivně sáhla na talisman, který jí visel na krku. „Máš ho ve své mysli?“

„Mám,“ zašeptala a Taita otevřel vnitřní oko. Aura ji halila jako oslnivě třpytivý závoj a nad hlavou jí visel symbol jejího spirituálního jména, utkaný ze stejného nebeského ohně.

Obraz leknínového květu, vydechl Taita v duchu. Je kompletní. Fenn se rozvinula do plného rozkvětu jako její spirituální symbol. Již v dětství se stala adeptem první vody. Nahlas řekl: „Fenn, tvá mysl a tvá duše jsou plně připraveny. Teď tě mohu naučit všechno, co sám znám, a možná i něco navíc.“

„Tak mě nauč navazovat spojení přes éter a rozmlouvat s tebou, i když nás rozdělí velká vzdálenost.“

„Můžeme hned začít,“ ubezpečil ji. „Mám již něco od tebe.“

„Co? A kde to je?“ vyptávala se dychtivě. Místo odpovědi se dotkl amuletu na svém krku. „Ukaž,“ naléhala. Taita otevřel medailon a odhalil pramínek vlasů v něm uložený.

„Vlasy,“ vydechla. „Ale nejsou moje.“ Dotkla se kadeře ukazováčkem. „Jsou to vlasy staré ženy. Vidíš? Tady jsou šedé pramínky smíchané se zlatými.“

„Byla jsi stará, když jsem ti je ustříhl z hlavy,“ potvrdil. „Vlastně jsi už byla mrtvá. Ležela jsi studená na balzamovacím stole.“

Zachvěla se rozkošnou hrůzou. „Bylo to v minulém životě?“ zeptala se. „Pověz mi o tom. Kdo jsem byla?“

„Potrvá mi celý život, než ti všechno vypovím. Začnu tím, že jsi byla žena, kterou jsem miloval, tak jako teď miluju tebe.“ Oslepená slzami jej vzala za ruku.

„Máš něco ze mě,“ zašeptala. „Teď potřebuju já něco z tebe.“ Sáhla mu do vousů a omotala si silný pramínek kolem prstu. „Tvoje vousy mě zaujaly hned při našem prvním setkání. Září jako nejčistší stříbro.“ Z pochvy na opasku vytáhla krátkou, ale ostrou bronzovou dýku a uřízla pramen vousů těsně u kůže. Pak je zvedla k nosu a přičichla k nim, jako by to byl vonící květ. „Voní tebou, Taito. Voní esencí tvé bytosti.“

„Vyrobím ti medailon, aby sis je mohla schovat.“

Potěšené se zasmála. „Ano, budu ráda. Ale k vlasům mrtvé ženy bys měl doplnit kadeř živého dítěte.“ Vztáhla ruku k hlavě, uřízla si loknu, stočila ji a vložila do přihrádky amuletu na pramínek, který v ní ležel už sedmdesát let.

„Budu se s tebou moci spojit pokaždé, když budu chtít?“ zajímala se.

„Ano, a já s tebou taky,“ potvrdil Taita, „ale nejdřív tě musím naučit jak.“

V následujících dnech zdokonalovali umění telepatického spojení. Začali tak, že seděli na dohled od sebe, ale mimo doslech. Během několika hodin dokázala přijímat obrazy, které jí vložil do mysli, a vysílat vlastní. Když dokonale zvládli nejjednodušší formu, otočili se k sobě zády, aby na sebe neviděli. Nakonec ji Taita nechal v táboře a ve společnosti Merena odjel podél břehu jezera několik mil na západ. Spojil se s Fenn na první pokus.

Při každém vyslání signálu zareagovala pohotověji a obrazy, které mu posílala, získávaly stále ostřejší tvar a úplnější podobu. Pro jeho potěšení nosila na čele svůj symbol a po mnoha pokusech dokázala po libosti změnit barvu leknínového květu od šedé po šarlatovou.

V noci ležela na spací rohoži kvůli ochraně těsně u něj a než usnula, zašeptala: „Teď už nás nic nerozdělí, protože ať odejdeš kamkoliv, pokaždé tě najdu.“

* * *

Za úsvitu, než se zvedl vítr, se odešli vykoupat do jezera. Před vstupem do vody je Taita zahalil kouzlem utajení, aby odradil krokodýly a jiné příšery, které mohly číhat v hlubinách. Pak skočili do vody. Fenn plavala s grácií vydry. Bez šplouchnutí vklouzla pod hladinu a její nahé štíhlé tělo se zablesklo jako leštěná slonovina. Nikdy si nezvykl, že dokáže pod vodou vydržet tak dlouho bez nadechnutí, a pokaždé se vylekal, když ji ztratil z očí. Ležel pak na hladině, hleděl do hloubky a hledal ji. Připadalo mu to jako celá věčnost, než zahlédl bledý záblesk jejího těla, které k němu stoupalo - přesně jako ve snech. Vynořovala se vedle něj a rozesmátá si vytřepávala vodu z vlasů. Jindy její návrat vůbec nepostřehl a zjistil ho, až když jej zezadu chytila za kotník a snažila se ho stáhnout pod hladinu. „Kde ses naučila tak dobře plavat?“ vyptával se jí. „Jsem Dcera vod,“ zasmála se. „Už jsi zapomněl? Narodila jsem se, abych plavala.“ Vylezli na břeh jezera a našli si slunné místo, kde by oschli. Posadil se vedle ní, rozčesával jí vlasy a vléтал do pramenů květy leknínu. Přitom jí vyprávěl o životě, který vedla jako královna Egypta, o lidech, kteří ji milovali, a o dětech, které přivedla na svět. Často zvolala: „Ach ano, už si vzpomínám. Pamatuju si, že jsem měla syna. Ale nedokážu si vybavit, jak vypadal.“

„Otevři svou mysl a já do ní vložím obraz uchovaný v mé paměti.“

Zavřela oči a Taita jí přiložil dlaně ke spánkům. Chvilí oba mlčeli, až Fenn zašeptala: „Ach, jak krásné dítě. Má zlaté vlasy. Vidím nad ním jeho kartuši. Jmenuje se Memnon.“

„To bylo jeho dětské jméno,“ zamumlal. „Když nastoupil na trůn a nasadil si dvojitou korunu Horního a Dolního království, stal se faraónem Tamosem, prvním toho jména. Vidíš? To je on, v celé své majestátní moci a slávě.“ Taita jí vložil do mysli příslušný obraz.

Dlouho mlčela, než řekla: „Tak krásný a vznešený. Ach, Taito, jak ráda bych se dívala na své dítě!“

„Vždyť jsi ho viděla. Sál z tvých prsů a vlastníma rukama jsi mu vložila dvojitou korunu na hlavu.“

Znovu se odmlčela a pak požádala: „Ukaž mi sám sebe v den, kdy jsme se poprvé setkali v minulém životě. Dokážeš to, Taito? Uměl bys mi přičarovat svůj vlastní obraz?“

„Neodvážím se o to ani pokusit,“ odpověděl spěšně.

„Proč ne?“ nechápala.

„Bylo by to nebezpečné,“ odvětil. „Musíš mi věřit. Bylo by to strašně nebezpečné.“

Věděl, že kdyby to udělal, za čas by ji ten nedostojný obraz pronásledoval ve snech. Zasel by do ní sémě nespokojenosti. Když se totiž poprvé setkali v jejím minulém životě, byl Taita sice otrok, ale nejkrásnější muž v celém Egyptě. A těžce na to doplatil. Jeho pán lord Intef byl místodržitelem v Karnaku a guvernérem všech dvaadvaceti provincií Horního království. A také to byl pederast, který na svého mladičkého otroka šíleně žárlil. Taita se zamiloval do otrokyně Alydy, která sloužila v domácnosti jeho pána. Když se to lord Intef dozvěděl, nařídil svému popravčímu Rasferovi, aby Alydě pomalu rozdrtil lebku. Taita se musel dívat, jak umírá. Ale ani pak nebyl lord Intef spokojen. Přikázal Rasferovi, aby panice Taitu vykleštil.

Strašlivá situace měla ještě jeden groteskní aspekt. Lord Intef byl otcem dívky, z níž se později stala královna Lostris. Intef se o dceru vůbec nezajímal a přidělil jí eunucha Taitu jako učitele a vychovatele. A toto dítě se vrátilo na svět v přetělení jako Fenn.

Záležitost byla tak složitá, že Taita jen s velkými obtížemi hledal slova, jimiž by ji vysvětlil. Proto byl rád, když jej této těžké povinnosti pro danou chvíli zbavilo hlasité volání od tábořiště. „Od východu se blíží loď! Vyhláste pohotovost!“ I na tu dálku poznal Merenův hlas. Vyskočili, navlékli si na ještě mokrá těla tuniky a spěchali do tábora.

„Tam!“ ukázala Fenn přes zelenou hladinu. Taitovi chvíli trvalo, než rozeznal tmavé tečky za mlžnými mraky, které již sílící vítr začínal rozfoukávat.

„Domorodé válečné lodice! Dokážeš spočítat veslaře, Fenn?“

Zastínila si oči, napnula zrak a ohlásila: „Vedoucí loď jich má na každé straně dvanáct. Zdá se, že ostatní jsou stejně velké... Počkej! Druhá loď je mnohem větší. Na bližší straně sedí dvacet veslařů.“

Meren nechal vojáky nastoupit do dvou řad před bránu kolové ohrady. Byli plně vyzbrojeni a připraveni odrazit nenadálý útok. Sledovali, jak veslice pod nimi přirážejí ke břehu. Jejich posádky vystoupily a shromáždily se kolem největšího plavidla. Pak vyskočila na pobřeží skupina hudebníků a roztančila se na pláži. Bubeníci spustili divoký rytmus, trubači foukali do dlouhých spirálovitých antilopích rohů.

„Zastři si auru,“ zašeptal Taita Fenn. „Nic o tom chlapovi nevíme.“ Díval se vnitřním okem, jak svatozář bledne. „Dobře. To stačí.“ Jestli je Kalulu opravdu zasvěcenec, pak by chybějící aura prohloubila jeho podezření.

Na velké lodi zvedlo osm nosičů palankýn a vyneslo ho na břeh. Byly to samé urostlé mladé ženy se svalnatými rukama a nohama, oděné jen v bederních rouškách bohatě zdobených našitými skleněnými korálky. Zamířily přímo k místu, kde stál Taita, a postavily nosítka před něj. Pak vedle nich poklekly a uctivě sklonily hlavu.

V nosítkách seděl trpaslík. Fenn ho poznala podle obrazu v plamenech - tvář prastaré opice s odstávajícíma ušima a plešatým temenem. „Jsem Kalulu,“ představil se v jazyku tenmass. „Vidím tě, Taito z Gallaly.“

„Vítám tě,“ pozdravil ho Taita. Okamžitě poznal, že Kalulu nepatří mezi zasvěcence, protože vyzařoval intenzivní, velmi silnou auru, která napovídala, že je adept a věrný následovník Pravdy. „Pojďme někam, kde si budeme moci promluvit v pohodlí a soukromí.“

Kalulu se zvedl na rukou, takže pahýly uřezaných nohou směřovaly k nebi, a seskočil z palankýnu. Kráčel po rukou, jako jiní lidé chodí po nohou, a nakláněl hlavu na stranu, aby se při řeči díval Taitovi do obličeje. „Očekával jsem tě, mágu. Tvůj příchod vyvolal prudký vzruch v éteru. A jak ses blížil podél řeky, cítil jsem tvou přítomnost stále silněji.“ Ženy s prázdnými nosítky je v uctivé vzdálenosti následovaly.

„Tudy, Kalulu,“ vybídl trpaslíka Taita. Vešli do otevřeného přístřešku; ženy postavily nosítka na zem a vzdálily se mimo doslech. Kalulu vyskočil zpátky do palankýnu a usadil se do své obvyklé polohy - vzpřímeně na pahýlech nohou. Bystře se rozhlížel po tábořišti, ale když si před něj klekla Fenn a nabídla mu miskou medoviny, obrátil pozornost k ní.

„Kdo jsi, dítě? Viděl jsem tě ve světle ohně,“ oslovil dívku v jazyku tenmass. Předstírala, že nerozumí, a tázavě se ohlédla na Taitu.

„Můžeš mu odpovědět,“ ubezpečil ji. „Stojí na straně Pravdy.“

„Jsem Fenn, mágova novicka.“

Podíval se na Taitu. „Ručíš za ni?“

„Ručím,“ odvětil a mužíček přikývl.

„Usedni vedle mě, Fenn, protože jsi krásná.“ S důvěrou se posadila na okraj nosítek. Kalulu obrátil pronikavé černé oči na Taitu. „Proč jsi mě volal, mágu? Jaké služby ode mě požaduješ?“

„Potřebuju, abys mě zavedl k místu, kde se rodí Nil.“

Kalulu nedal najevo překvapení. „Jsi vyvolený, kterého jsem viděl ve svých snech. Jsi ten, na koho jsem čekal. Odvedu tě k Červeným kamenům. Odplujeme dnes večer, až se utiší vítr a zklidní vody. Kolik vás je?“

„Osmatřicet včetně mě a Fenn, ale máme hodně zavazadel.“

„Připluje za mnou dalších pět velkých lodí. Dorazí před setměním.“

„Máme také spoustu koní,“ dodal Taita.

„Ano,“ přikývl trpaslík. „Poplují za lodicemi. Přivezl jsem měchy ze zvířecích žaludků. Ty je nadlehčí.“

V krátkém africkém soumraku odvedli vojáci za posledních poryvu větru koně k jezeru a v mělké vodě u břehu jim uvázali k postrojům na obou stranách nafouknuté vaky. Ostatní zatím naložili zavazadla do lodí.

Kaluluovy tělesné strážkyně odnesly nosítka na největší plavidlo a postavily je na palubu. Když se vlny utišily a hladina jezera se zklidnila, odrazily lodice od pobřeží a zamířily do tmy vstříc velkému kříži složenému z hvězd, který visel na jižní obloze. Ke každé lodi bylo přivázáno deset koní. Fenn seděla na zádi, odkud mohla uklidňovat Vichřici a Uragána, kteří plavali za ní. Rady veslařů zanořovaly lopatky vesel do vody a lodice hladce klouzaly po temné hladině.

Taita seděl vedle Kaluluových nosítek a oba muži spolu chvíli tiše rozmlouvali. „Jak se tohle jezero jmenuje?“

„Semliki Nianzu. Je jedno z mnoha.“

„Jak je napájeno?“

„V minulosti se do něj vlévaly dvě velké řeky. Jedna, jmenovala se Semliki, ze západu a z jihu pak náš Nil. Obě vlastně přitékaly od jihu. Semliki z hor, Nil z velkých vod. Právě tam tě zavedu.“

„Velkými vodami myslíš další jezero?“

„Nikdo neví, zda je to jezero, nebo počátek velké prázdnoty.“

„A tam se rodí naše matka Nil?“

„Právě tam,“ potvrdil Kalulu.

„Jak se ta velká voda jmenuje?“

„My jí říkáme Nalubaale.“

„Popiš mi cestu, Kalulu.“

„Na konci Semliki Nianzu najdeme místo, kde se do jezera vlévá jižní větev Nilu.“

„Představuju si to tak, že jižní větev je ta část, která teče od pramene k Semliki Nianzu, severní pak ta, která proudí od jezera k velkému močálu. Právě po této větvi jsme se dostali až sem.“

„Správně, Taito. Tak vypadá celková situace. Samozřejmě existuje spousta menších řek, přítoků a jezer, protože toto je země mnoha vod, ale všechny se nakonec vlévají do Nilu, který teče na sever.“

„Jenže Nil umírá,“ řekl Taita tiše.

Kalulu chvíli mlčel, a když přikývl, skanula mu z oka jediná slza a stekla po vrásčité tváři. „Ano,“ přikývl. „Všechny toky, které Nil napájejí, se zastavily. Naše matka umírá.“

„Vysvětli mi, Kalulu, jak se to stalo.“

„Nenalézám slov, která by to vysvětlila. Uvidíš sám, až dorazíme k Červeným kamenům. Nedokážu ti ty události popsat. Pouhá slova na takový úkol nestačí.“

„Zkrotím svou netrpělivost.“

„Netrpělivost je neřestí mládí.“ Trpaslík se usmál, jeho zuby v šeru zasvítily. „A spánek je útechou stárí.“ Šplouchání vody o boky lodě je rychle uspalo.

Taitu probudil slabý výkřik z vedoucí lodice. Zvedl se, naklonil se přes bok plavidla a nastříkal si vodu do obličeje. Zamrkal, aby dostal kapky z očí, a zadíval se kupředu. Ve tmě rozeznal obrysy pevniny.

Za chvíli již ucítili drhnutí písku pod trupem a najeli na břeh. Veslaři odložili vesla, vyskočili na pevnou zem a vytáhli lodě výš. Koně, z nichž proudem crčela voda, se vyškřábali na břeh. Ženy zvedly nosítka s trpaslíkem a vynesly je na pláž.

„Tvoji lidé teď posnídají,“ řekl Kalulu Taitovi, „abychom mohli hned za svítání vyrazit. Čeká nás dlouhá cesta, než dorazíme k Červeným kamenům.“

Dívali se, jak veslaři nasedají do lodí a odstrkují je do jezera. Siluety rychlých plavidel brzy splynuly s tmou a jejich polohu označovaly jen bílé skvrnky po záběrech vesel. I ony rychle zmizely.

* * *

Ve světle ohňů pojedli sušené ryby a prosné placky a za svítání vyrazili podél pobřeží jezera. O půl míle dál došli k vyschlému říčnímu korytu.

„Co to bylo za řeku?“ zeptal se Taita trpaslíka, ačkoliv již tušil odpověď.

„Byl to a stále je Nil,“ odpověděl Kalulu prostě.

„Je úplně vyschlý!“ zvolal Taita, když se podíval k druhému břehu. Koryto bylo čtyři sta kroků široké, ale netekla v něm ani kapka. Místo vody je vyplňovala sloní tráva, která dorůstala do dvojnásobné výšky dospělého muže a připomínala bambus. „Sledovali jsme tok řeky tři tisíce mil z Egypta až sem. Celou cestu jsme nacházeli alespoň trochu vody, stojaté tůně, dokonce stružky a potůčky. Zde je však řeka vyschlá jako poušť.“

„Voda, kterou jste viděli dále na severu, je přebytek z jezera Semliki Nianzu, jenž pochází od jiných přítoků,“ vysvětlil Kalulu. „Toto býval Nil, největší řeka na celém světě. Teď z něj nezbylo vůbec nic.“

„Co se s ním stalo?“ naléhal Taita. „Jaké pekelné síly dokázaly zastavit tak mohutný tok?“

„Příčina přesahuje i tak obrovskou a všezahrnující představivost, jakou máš ty, mágu. Až dojedeme k Červeným kamenům, přesvědčíš se na vlastní oči.“

Fenn překládala rozhovor Merenovi a plukovník se neudržel. „Jestli máme postupovat podél vyschlé řeky,“ ozval se důrazně, „kde najdu vodu pro své muže a koně?“

„Stejně jako sloni,“ poradil mu Taita. „Necháš vykopat jámy.“

„Jak dlouho naše cesta potrvá?“ pokračoval v otázkách Meren.

Kalulu si poslechl překlad otázky a na tváři mu zahrál uličnický úsměv. „Záleží na vytrvalosti koní a síle tvých vlastních nohou.“

Postupovali rychle. Míjeli tůně a kaluže stojaté vody, které byly kdysi hlubokými lagunami, šplhali suchými kamenitými roklinami a soutěskami, jimiž kdysi hřměly vodopády. Za šestnáct dní dojeli k nízkému hřebeni, který se táhl rovnoběžně s korytem Nilu, prvnímu terénnímu útvaru, jenž po mnoha desítkách mil narušil jednotvárnou zalesněnou rovinu.

„Na té vyvýšenině stojí město Tamafupa, domov mého lidu,“ informoval je Kalulu. „Z vrcholu lze spatřit velké vody Nalubaale.“

„Jedeme tam,“ zavelel Taita. Projeli řídkým porostem stromů se žlutými kmeny, který pokrýval svah nad vyschlým říčním korytem. Les nedostatkem vláhy uhynul, bezlisté větve se kroutily jako revmatické končetiny. Vyjeli na hřeben; Vichřice nasála vzduch a pohodila hlavou. Stejně vzrušený Uragán několikrát poskočil a vyhodil zadními kopyty.

„Přestaň vyvádět!“ Fenn ho lehce pleskla po krku rákosovým stvolem. „Chovej se slušně!“ Pak zavolala na Taitu: „Co je tak rozrušilo, mágu?“

„Copak ji necítíš?“ zeptal se. „Vůni sladkou a chladivou jako květy kigelí?“

„Cítím. Ale nevím, co to je.“

„Voda,“ odpověděl a ukázal dopředu. Na jihu visel stříbrný mrak a pod ním se po celé šíři obzoru táhl oblouk nadpozemsky nádherné modři. „Konečně Nalubaale!“

Vrcholu hřebene dominovala palisáda z tvrdých dřevěných kůlů. Otevřenou bránou vjeli do opuštěné vesnice Tamafupa. Očividně byla kdysi centrem prosperující a vzkvétající komunity - neobydlené boudy vypadaly honosně a korunovaly je velkolepé rákosové střechy -, avšak skličující ticho, jež se nad ní vznášelo, působilo až strašidelně. Otočili se k bráně a přivolali zbylou část karavany.

Na zavolání přinesly zpocené a těžce oddechující tělesné strážkyně nosítka s Kaluluem. Shromáždili se u ohrady Tamafupy a zamyšleně hleděli na vzdálenou modrou hladinu. Taita prolomil mlčení. „Pramen naší matky Nilu.“

„Konec světa,“ doplnil Kalulu. „Za těmi vodami již není nic než prázdnota a Lež.“

Taita se ohlédl na opevnění vesnice. „Jsme v nebezpečné zemi obklopeni nepřátelskými kmeny. Než budeme pokračovat v cestě, zřídíme si v Tamafupě opěrný bod,“ řekl Merenovi. „Necháme zde Hilita a Shabaka s jejich vojáky, aby zabezpečili hradbu proti nenadálému útoku, a my zatím odjedeme pod Kaluluovým vedením k těm záhadným Červeným kamenům.“

Hned ráno vyrazili na poslední krátkou etapu pouti, jejíž završení jim trvalo déle než dva roky. Sledovali řeku a často jeli uprostřed hlubokého suchého koryta. Projeli dalším protáhlým meandrem a spatřili mírně stoupající val z balvanů silně omletých vodou. A nad ním se jako opevnění velkého města tyčila majestátní hradba z červené žuly.

„Ve svatém jméně syna Hóra a jeho božského otce Osirise!“ zvolal Meren. „Co je tohle za pevnost? Citadela nějakého afrického císaře?“

„To, co vidíš, jsou Červené kameny,“ řekl tiše Kalulu.

„Kdo je tam postavil?“ zeptal se Taita, stejně zmatený jako jeho společníci. „Který člověk či démon?“

„Člověk ne,“ odvětil trpaslík. „Není to dílo lidských rukou.“

„Čích tedy?“

„Pojďte, nejdřív vám je ukážu. Potom si o nich můžeme promluvit.“

Obezřetně se blížili k Červeným kamenům. Když konečně stáli pod nebetyčnou skalní stěnou, která přehrazovala koryto Nilu od jednoho břehu k druhému, Taita sesedl z koně a pomalu se prošel kolem základny obrovské hradby. Meren a Fenn ho následovali. Občas se zastavili a prohlíželi si stěnu. Měla tvar a strukturu tekoucí hmoty a připomínala vosk z tající gigantické svíčky.

„Tato skála ztuhla do současné podoby z roztaveného stavu,“ poznamenal Taita.

„Máš pravdu,“ potvrdil Kalulu. „Přesně tak byla zformována.“

„Zdá se to neuvěřitelné, ale je to jednolitá masa pevné horniny. Nevidím žádné spáry mezi jednotlivými bloky.“

„Tady je aspoň jedna trhлина, mágu,“ ukázala Fenn před sebe. Její bystré oči rozeznaly úzkou puklinu, která se asi v polovině stěny táhla od úpatí až k hornímu okraji. Když k ní došli, Taita vytáhl dýku a pokusil se do mezery vsunout ostří, ale byla příliš úzká. Čepel do ní podnikla jen na délku prvního článku mágova malíčku.

„Proto můj lid nazval tu zeď Červené kameny, ne Červený kámen,“ objasnil Kalulu. „Je rozdělena na dvě části.“

Taita klesl na koleno a prohlížel si základnu stěny. „Nestojí na dně původního koryta. Trčí z něho, jako by vyrostla z nitra země jako nějaká gigantická houba. Kámen, který ji tvoří, se liší od okolních hornin.“

„Opět máš pravdu,“ řekl Kalulu. „Nedá se opracovávat kladivem ani dlátem jako ostatní horniny. Když se podíváš pozorněji, uvidíš červené krystaly, za které vděčí svému jménu.“

Taita se naklonil a rozeznal drobné krystalky, od nichž se odrážel sluneční svit, takže zářily jako malé rubíny. „Není na tom nic obscenního či nepřírozeného,“ zašeptal a vrátil se k nosítkům. „Jak se zde ta věc objevila?“ zeptal se Kalulu.

„To ti nemůžu s jistotou říct, mágu, přestože jsem tu byl, když se to stalo.“

„Jak je možné, že nevíš, jak se to stalo, když jsi byl očitým svědkem?“

„Vysvětlím ti to později,“ odvětil trpaslík. „Teď postačí, když ti řeknu, že tu událost vidělo jako já mnoho jiných a existuje asi padesát různých legend, které ji popisují.“

„Celá ta kamenná zeď je chimérická,“ upozornil Taita. „Možná se v těch legendách a fantaziích skrývají zrnka pravdy.“

Kalulu sklonil hlavu na souhlas. „Nepopírám, že by tomu tak mohlo být. Vystupme však nejdřív na vrchol zdi. Ještě jsi zdaleka neviděl všechno.“ Museli ustoupit korytem několik set kroků, aby vůbec vylezli na břeh, a pak se vrátili k červené kamenné stěně.

„Počkám na vás tady,“ řekl Kalulu. „Výstup je pro mě moc obtížný,“ ukázal na téměř svislou skalní stěnu, do níž byla přehrada zapuštěna. Zanechali ho tedy dole a začali stoupat. Museli napnout všechny síly a obratnost, místy lezli po čtyřech a jinde viseli jen za ruce, ale konečně stanuli na zaoblené koruně hráze. Zahleděli se z Červených kamenů přes jezero. Taita si zaclonil oči proti oslňujícímu zrcadlení slunce, které tančilo na hladině. V nevelké vzdálenosti trčelo z vody několik ostrůvků, ale za nimi nespátril pevninu, kam oko dohlédlo. Otočil se ke směru, odkud přišli. Hluboko dole spatřil beznohou postavu. Kalulu zakláněl hlavu a hleděl k nim.

„Pokusil se někdy někdo přelout jezero k protějšímu břehu?“ zavolal na něho Taita.

„Žádný protější břeh není,“ křikl Kalulu. „Jenom prázdnota.“

Voda pleskala do hráze jen čtyři pět loktů pod jejich nohama. Taita se obrátil ke korytu a odhadl rozdíl výšek na obou stranách stěny.

„Zeď zadržuje čtyřicet až padesát loktů hloubky jezera.“ Rozmáchlým gestem obsáhl rozlehlou hladinu táhnoucí se k obzoru. „Nebýt té překážky, teklo by vodopádem nekonečné množství vody, kterou by koryto Nilu dovedlo až do Egypta. Není divu, že naši zemi postihly takové pohromy.“

„Mohli bychom pročesat okolní území, pochyťat otroky a nahnat je do práce,“ navrhl Meren.

„A co by dělali?“ zajímal se Taita.

„Strhli by tu zeď a vody Nilu by mohly zase proudit do Egypta.“

Taita dupl podpatkem sandálu do červené stěny. „Kalulu nám už řekl, jak je ten kámen tvrdý a nepoddajný. A podívej se, jak je ta hráz obrovská. Je větší než tři velké pyramidy u Gízy postavené jedna na druhé. I kdybys pochytil všechny Afričany a nahnal je sem na práci na příštích sto let, Pochybuju, že by zbourali víc než malý kousek té zdi.“

„Domnívám se, že ohledně tvrdosti kamene bychom tomu podivnému mužičkovi neměli doslova věřit. Příkazu svým mužům, aby vyzkoušeli jeho pevnost pomocí ohně a bronzů. Nezapomínej, mágu, že stavitelský um, který vztyčil pyramidy, by je dokázal také rozebrat. Nevidím žádný důvod, proč by se nám to nemohlo podařit, protože i my jsme Egyptané, příslušníci nejvyspělejší kultury na tomto světě.“

„Na tvých argumentech je něco pravdy, Merene,“ přiznal Taita, když vtom jeho pozornost zaujalo něco na protější straně červené zdi. Přimhouřil oči. „Nestojí tam na protějším útesu nějaká stará stavba? Zeptám se Kalulua.“

Sešplhali po hladké skále k úpatí hráze, kde seděl v nosítkách trpaslík pod ochranou své tělesné stráže. Když mu Taita ukázal na ruiny, souhlasně přikývl. „Máš pravdu, mágu. Je to chrám, který postavili lidé.“

„Ale tvůj kmen nestaví z kamene, že?“

„Ne. Ten chrám vybudovali cizinci.“

„Kdo byli ti cizinci a kdy chrám postavili?“ zeptal se Taita naléhavě.

„Základní kameny položili skoro na den přesně před padesáti lety.“

„Co to bylo za lidi?“ vyslovil Taita další otázku.

Kalulu zaváhal, než odpověděl. „Nepocházeli z jihu. Vypadali jako ty a muži, kteří jsou s tebou. Chodili stejně oblečení a nosili stejné zbraně.“

Taita na něj zaraženě hleděl; překvapením se zprvu nezmoohl na slovo. „Naznačuješ, že byli Egyptané, a to mi připadá nemožné. Jsi si jistý, že přišli z Egypta?“

„O zemi, odkud přišli, nic nevím. Po Nilu jsem se nikdy nedostal dál než k velkému močálu. Nemohu to tvrdit s určitostí, ale připadali mi jako lidé vaší rasy.“

„Mluvil jsi s nimi?“

„Ne,“ odpověděl Kalulu procítěně. „Byli uzavření a s nikým se nebavili.“

„Kolik jich bylo a kam se poděli?“ zeptal se Taita napjatě. Zdálo se, že pozorně sleduje výraz trpaslíkových očí, ale Fenn poznala, že zkoumá jeho auru.

„Bylo jich více než třicet a méně než padesát. Zmizeli stejně záhadně, jako se objevili.“

„Odešli až po přehrazení řeky Červenými kameny?“

„Ve stejné době, mágu.“

„To nemůže být náhoda,“ prohlásil Taita. „Kdo ten chrám nyní obývá?“

„Je opuštěný, mágu,“ odpověděl Kalulu, „stejně jako je opuštěné území v okruhu sta mil. Můj kmen a všechny ostatní po těch podivných a záhadných událostech v hrůze uprchli. I já jsem vyhledal úkryt v bažině. Tohle je poprvé, co jsem se sem vrátil, a přiznávám, že bez tvé ochrany bych se toho nikdy neodvážil.“

„Ten chrám bychom měli navštívit,“ navrhl Taita. „Ukážeš nám ho?“

„Nikdy jsem v té budově nebyl,“ řekl Kalulu tiše. „A nikdo mě do ní nedostane. Nechtěj po mně, abych tě doprovázel.“

„Proč ne, Kalulu?“

„V tom místě sídlí nejvyšší zlo. Síla, která na nás všechny seslala tu strašlivou katastrofu.“

„Respektuji tvou opatrnost. Jde o závažné záležitosti, které nelze brát na lehkou váhu. Vrať se s Merenem. Zajdu do toho chrámu sám.“ Otočil se k plukovníkovi. „Nešetři časem ani námahou, abys zabezpečil tábor. Dobře ho opevni a postav silné stráž. Až budeš hotový, prověříme tvrdost a odolnost Červených kamenů.“

„Zapřísahám tě, mágu, vrať se do tábora před setměním,“ naléhal Meren se srdcem sevřeným obavami. „Jestli se neukážeš před západem slunce, půjdu tě hledat.“

Strážkyně zvedly nosítka a vykročily za plukovníkem. „Jdi za Merenem,“ vyzval Taita Fenn. „Pospěš si, ať ho doženeš.“

Vyzývavě se vypjala do své malé výšky, vzdorovitě založila paže na prsou a sevřela rty do neústupné linky. Taita tento výraz dobře znal. „Neexistuje kouzlo, kterým bys mě donutil, abych tě opustila,“ prohlásila zarputile.

„Když se mračíš, vůbec nejsi hezká,“ napomenul ji mírně.

„Nedokážeš si představit, jak umím být ošklivá,“ odsekla. „Zkus se mě zbavit a ukážu ti to.“

„Tvé vyhrůžky mi zlomily ducha.“ Jen s největším úsilím potlačil úsměv. „Ale drž se u mě a buď připravena vytvořit ochranný kruh při první známce zlovolného vlivu, na kterou narazíme.“

Objevili stezku, která šplhala na útes a dovedla je k chrámu, postavenému s velkým kamenickým umem. Celá budova byla zastřešena krovem z otesaných trámů a kolmých latěk, na nichž ležela rákosová krytina, která se již místy propadala. Pomalu chrám obešli. Jeho stěny stály na kruhových základech o průměru asi padesát kroků. Do stěny bylo v rovnoměrných vzdálenostech zabudováno pět stél. „Pět vrcholů pentagramu černých kouzelníků,“ řekl Taita tiše. Vrátili se ke vstupnímu portálu. Dveře visely na dřevěném rámu ozdobeném vyřezávanými magickými symboly.

„Umíš je přečíst?“ zeptala se Fenn.

„Ne,“ přiznal Taita. „Neznám je.“ Zadíval se jí do očí a hledal známky strachu. „Půjdeš se mnou dovnitř?“

Místo odpovědi ho vzala za ruku. „Vytvořme kruh,“ vybídla ho.

Společně prošli bránou do kruhového vnějšího sloupořadí, dlážděného plochými šedými kameny. Otvory ve střeše pronikaly sloupce slunečního světla. Bok po boku obcházeli portikus. U každé stély našli na podlaze čáry pentagramu vykládané bílým mramorem, které tvořily jednotlivé cípy. Uvnitř cípů se nacházely další záhadné symboly - had, *crux ansata* (Kříž v podobě písmene T, nad nímž je ovál nebo kruh; původní egyptský symbol života *ankh* později přejali za svůj znak koptští křesťané. (Pozn. překl.), letící sup, sup na hradě a šakal. Když překračovali hromádku zřícené krytiny, uslyšeli pod nohama ostrý sykot a zašelestění rákosí. Taita chytil Fenn v pase a zvedl ji. Ze spadeneých stvolu za jejich zády se vztyčila černá egyptská kobra. Zlostně si je měřila temnými korálkovými očima, rozeklaný jazyk divoce kmital a hledal ve vzduchu jejich pach. Taita postavil dívku na dlažbu, pozvedl hůl a namířil její bodec hadovi na hlavu. „Neboj se,“ uklidňoval Fenn. „To není přízrak, ale normální živý tvor.“ Začal pravidelně pohybovat koncem hole ze strany na stranu a kobra kývala hlavou do

rytmu. Postupně se zklidnila, roztažená kápě splaskla a had se zkroutil do propletených rákosových stébel. Taita odvedl dívku galerií a zastavil se s ní před zdobnými dveřmi.

„Protilehlý vstup,“ vysvětlil Taita. „Nachází se přesně naproti hlavnímu vchodu. Toto uspořádání omezuje pronikání cizích vlivů do vnitřní svatyně.“

Dveře, před nimiž stáli, měly tvar rozvinutého květu. Jejich rám zdobil obklad z leštěné slonoviny, malachitu a tygřího oka. Zavřená dvojitá křídla kryla nalakovaná krokodýlí kůže. Taita se do jednoho z nich plnou vahou opřel bodcem hole. Dveře se otevřely za skřípotu bronzových pantů. Svatyni osvětloval jediný sloup slunečních paprsků, které pronikaly otvorem ve střeše a dopadaly na zem v barevném gejzíru.

Na podlaze - nádherné ukázce dokonalé řemeslné práce - se skvěla pěticípá hvězda z mramorových dlaždic vykládaných polodrahokamy. Taita poznal růženín a křišťál, beryl a rubelit. Střed obrazce tvořily leštěné světlé pláty položené tak těsně, že spoje mezi nimi nebyly vidět. Celek vypadal jako kulatý štít ze zářící slonoviny.

„Pojďme dovnitř, mágu.“ Ozvěna několikanásobně vrátila dětský hlásek odrazem od kruhové stěny.

„Počkej!“ zastavil ji. „Uvnitř se nachází duch tohoto místa. Myslím, že je nebezpečný. Právě on tolik děsil Kalulu.“ Ukázal na kaluž světla na podlaze. „Blíží se poledne. Sluneční svit brzy dopadne na střed pentagramu a nastane osudný okamžik.“

Sledovali světlo postupující po nádherné dlažbě. Když se dotklo okraje slonovinového kruhu, odrazilo se ke stěnám a jeho jas se zesítil. Zdálo se, že postupuje rychleji, a zakrátko vyplnilo celý disk ze slonoviny. Okamžitě se rozezněly sistruhy, rituální chřestítka, a do jejich drnění se vzduchem nesl tlukot křídel netopýrů a supů. Svatyni zalilo bílé světlo tak pronikavé, že si Taita a Fenn museli rukama zastínit oči. V oslepující záři rozeznali uprostřed kruhu spirituální znak Eos, kočičí pracku vyvedenou v ohni.

Do chřípí jim pronikl intenzivní pach divokých šelem. Odskočili ode dveří, ale to už se sluneční sloup posunul za střed slonovinového disku a plamenný znak pohasl. Pronikavý zápach čarodějnice zeslábl a zůstal jen čpavý závan shnilého rákosí a netopýřího trasu. Sluneční zář pobledla a svatyně se opět ponořila do šera. V nastalém tichu obešli sloupovou galerii a vrátili se na denní světlo.

„Byla tam,“ zašeptala Fenn a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu, jako by si chtěla pročistit plíce. „Její vliv přetrvává.“ Taita ukázal holí na hrbaté Červené kameny. „Stále dohlíží na své ďábelské dílo.“ Fenn se ohlédla k budově. „Nemohli bychom zničit její chrám a spolu s ním i ji?“ „Ne,“ odpověděl Taita pevně. „Ve vnitřní svatyni její pevnosti bude její vliv mimořádně silný. Kdybychom se jí postavili tady, ocitli bychom se ve smrtelném nebezpečí. K útoku si musíme vybrat jiné místo a vhodnější čas.“ Vzal Fenn za ruku a odváděl ji. „Zítřka se vrátíme a vyzkoušíme, jestli její zeď nemá nějaké slabé místo. Kalulu by nám také měl říct další podrobnosti o tom, jak Červené kameny přehradily soutěsku.“

* * *

Meren ukázal na centrální trhlínu, která rozdělovala hráz na dvě části. „Toto je bezpochyby nejslabší místo na celé délce stěny. Třeba tvoří střížnou puklinu.“

„A určitě nejlepší místo, kde zahájit experiment,“ potvrdil Taita. „Palivo nám chybět nebude.“ Většina vysokých stromů na svazích rokliny nedostatkem vláhy po přehrazení Nilu uschla. „Řekni svým lidem, že mohou začít.“

Dívali se, jak se vojáci rozešli do lesa. Brzy se údolí rozeznělo bušením sekyr, které ozvěna odrážela od útesů. Pak zapráhli koně k poraženým kmenům a odtáhli je k úpatí červené hráze. Tam je nasekali na polena, která naskládali ke kamenné stěně tak, aby mezi nimi mohl proudit vzduch a rozdmýčkovat plameny. Trvalo několik dní, než u přehradě vyrostla obrovská hromada palivového dříví. Taita zatím dohlížel na stavbu čtyř čerpacích kol, s jejichž pomocí chtěl vyzvedávat vodu z jezera ke koruně hráze a vylévat ji na druhou stranu, aby prudce zchladila rozpálenou skálu.

Jakmile měli vše připraveno, Meren zapálil gigantickou hranici. Plameny se šplhaly vzhůru a během několika minut už hromada hučela zuřivým požárem. Nikdo se k ní nemohl přiblížit na kratší vzdálenost než na sto kroků, nechtěl-li riskovat těžké popálení sálavým žárem.

* * *

Během čekání, až pohasne oheň, Taita a Fenn seděli s Kaluluem na útesu nad soutěskou a dívali se na Eosin chrám na druhé straně hráze. Aby se chránili před slunečním svitem, uchýlili se do malého poboženého pavilonu, který tam stál. Trpaslíkovy tělesné strážkyně ovšem nejdřív musely opravit střešní krytinu.

„Dokud řeka ještě tekla a můj kmen žil tady v okolí, chodíval jsem na toto místo v období veder, kdy celá země sténá pod bičem slunce,“ vysvětlil Kalulu. „Cítíte zde, jak fouká vítr od jezera. Kromě toho mě doslova fascinovala činnost cizinců v chrámu na protějším břehu řeky. Zřídil jsem si tady pozorovatelnu, odkud jsem je mohl špehovat.“ Ukázal na stavbu, která se tyčila na protilehlém útesu. „Popíšu vám, jak to zde v té době vypadalo. Tam, kde stojí stěna z červeného kamene, se hlubokou soutěskou řítilo několika peřejemi a kaskádami takové množství vody, že její dunění přehlušilo ostatní smyslové vjemy. Nad roklinou se neustále vznášel mrak vodní tříště.“ Zvedl paže a výmluvným lадným gestem vykreslil nadýchaný oblak páry. „Když se zvedl vítr, zanášel spršku k nám, chladivou a osvěžující jako opravdový déšť.“ Při té vzpomínce se usmál potěšením. „Z tohoto místa jsem tedy z ptáčích perspektivy sledoval všechny významné události, které se zde tehdy odehrály.“

„Viděl jsi, jak stavěli chrám?“ zeptala se Fenn. „Věděl jsi, že se tam nachází velké množství slonoviny a drahých kamenů?“

„Jistě, krásné dítě. Viděl jsem, jak je cizinci přivezli. Ovšem místo nákladních zvířat používali stovky otroků.“

„Odkud přišli?“ zajímal se Taita.

„Od západu.“ Kalulu ukázal k mlhavým modrým dálavám.

„Která země tam leží?“

Trpaslík hned neodpověděl. Chvilí přemýšlel a pak váhavě řekl: „Když jsem byl mladý a mé nohy byly ještě celé a silné, podnikl jsem do těch končin cestu. Hledal jsem tam moudrost a vzdělání, protože jsem se doslechl o úžasném mudrci, který v té vzdálené zemi na západě žil.“

„Co jsi tam objevil?“

„Viděl jsem hory, vysoké hory zahalené po většinu roku těžkými a hustými mraky. Když se rozptýlily, odhalily pohled na skalnaté štíty, které se šplhaly až do samotného nebe a jejichž holé bílé vrcholky se leskly jako sůl.“

„Vylezl jsi na ty hory?“

„Ne. Viděl jsem je pouze z dálky.“

„Má to pohoří nějaké jméno?“

„Lidé, kteří žijí na dohled od něj, mu říkají Měsíční hory, protože jejich vrcholy září jako měsíc v úplňku.“

„Pověz mi, můj učený a ctěný příteli, viděl jsi na svých cestách i jiné divy?“

„Těch divů bylo tolik, že je ani nedokážu všechny vypovědět,“ odvětil Kalulu. „Viděl jsem řeky, které se vařily podzemním ohněm a bublaly v korytech jako polévka v kotlíku. Slyšel jsem hory sténat a cítil jsem, jak se mi chvějí pod nohama, jako kdyby se v podzemní jeskyni převalovala nějaká obrovská obluda.“ Vzpomínal

a oči mu zářily vnitřním jasnem. „Pohoří v sobě poutalo tolik síly, že jeden z vrcholů vybuchl a kouřilo se z něj jako z gigantické pece.“

„Hořící hora!“ zvolal Taita. „Viděl jsi vrchol, který plival oheň a kouř? Objevil jsi sopku?“

„Ano, pokud ten zázrak tak nazýváš,“ souhlasil mužíček. „Kmeny, které žily na dohled, nazývaly tu horu Věž světla. Pohled na ni mě naplnil úžasem.“

„Našel jsi toho slavného mudrce, za kterým ses vypravil?“

„Ne.“

„Přišli lidé, kteří postavili chrám, z Měsíčních hor? Myslíš si to?“ přivedl Taita trpaslíka zpět k původní otázce.

„Kdo ví? Já ne. Ale přišli z toho směru. Pracovali dvacet měsíců. Nejprve sem jejich otroci nanosili stavební materiál. Pak vztyčili stěny a překryli je trámy a latěmi, na které upevnili rákosovou krytinu. Můj kmen jim poskytoval jídlo výměnou za korálky, látky a kovové nástroje. Necháпали jsme účel té stavby, ale připadala nám nevinná a neškodná.“ Kalulu při vzpomínce na vlastní naivitu potřásl hlavou. „Mě jejich práce velmi zajímala. Pokusil jsem se vmísit mezi stavitele a dozvědět se víc o tom, co dělají, ale oni mě zuřivě zahnali. Potom kolem svého tábořiště rozmístili strážce a já už jsem se k nim nemohl ani přiblížit. Musel jsem se tedy uchýlit sem na tuto pozorovatelnu.“ Kalulu se odmlčel.

Taita ho povzbudil další otázkou. „Co se stalo, když chrám dokončili?“

„Stavitelé a otroci odešli. Vrátili se na západ stejnou cestou, kterou přišli. Zanechali zde devět mužů, kteří v chrámu sloužili neznámému božstvu jako kněží.“

„Jenom devět?“ podivil se Taita.

„Ano. Všechny jsem za tu dobu dobře poznal, samozřejmě jen podle vzhledu a na dálku.“

„Co tě vede k přesvědčení, že byli kněží?“

„Nosili náboženská roucha červené barvy. Prováděli zbožné rituály. Přinášeli oběti. I zápalné.“

„Popiš mi jejich rituály.“ Taita poslouchal s maximální pozorností. „Jakýkoliv detail může být důležitý.“

„Každý den v pravé poledne sestoupili tři z nich k ústí kataraktu. Nabrali vodu do džbánů a nesli ji k chrámu. Při tom tančili a jásalí nějakou neznámou řečí.“

„Nebyl to jazyk tenmass?“ ptal se Taita.

„Ne, mágu. Nepoznal jsem ho.“

„A to je vše, co se stalo? Nebo si vzpomeneš ještě na něco jiného? Mluvil jsi o obětech.“

„Kupovali od nás černé kozy a černé slepice. Právě na barvě jim velmi záleželo. Zvířata musela být čistě černá. Odnesli je do chrámu a já jsem slyšel zpěv a potom jsem viděl kouř a vítr ke mně donesl pach spáleného masa.“

„Co ještě?“ naléhal Taita.

Kalulu se na okamžik zamyslel. „Jeden z těch kněží zemřel. Netuším proč. Ostatní odnesli jeho tělo na břeh jezera a nahé je položili do písku. Pak vystoupili po svahu na útes a dívali se, jak z jezera vylezli krokodýli a stáhli mrtvolu pod vodu.“ Trpaslíkovo gesto naznačilo definitivní konec. „Po několika týdnech přibyl do chrámu další kněz a doplnil původní počet.“

„I on přijel od západu, že?“ tipoval Taita.

„To nevím, protože jsem ho neviděl přijíždět. Jeden večer jich tam bylo osm a druhý den ráno devět.“

„To znamená, že počet duchovních byl důležitý. Devět. Tajné číslo Lži.“ Taita chvíli uvažoval a pak se zeptal: „Co se stalo potom?“

„Kněží déle než dva roky dodržovali zaběhanou rutinu. A pak jsem poznal, že se schyluje k významné události. Rozdělali kolem chrámu pět signálních ohňů a po několik měsíců v nich ve dne v noci udržovali plameny.“

„Pět ohňů,“ zopakoval Taita. „Kde přesně je rozdělali?“

„Do vnější zdi je zabudováno pět stél. Všiml sis jich?“ zeptal se Kalulu.

„Ano. Tvoří vrcholy velkého pentagramu, mystického obrazce, nad nímž je chrám postaven.“

„Já jsem uvnitř chrámu nikdy nebyl a o žádném pentagramu tedy nic nevím. Víím jenom tolik, že kolem hořelo pět ohňů umístěných v určitých bodech u vnější zdi,“ řekl Kalulu.

„A k dalším neobvyklým událostem už v chrámu nedošlo?“

„Potom se k bratrstvu přidružila další osoba.“

„Další kněz?“

„Nemyslím. Tato osoba byla oblečena v černém, ne v červeném. Říkám osoba, protože měla obličej neustále zahalen lehkým černým závojem, takže jsem nepoznal, je-li to muž, nebo žena. Podle tvaru postavy pod černým rouchem a ladnosti pohybů jsem se však domníval, že to byla spíš žena. Každé ráno za úsvitu vycházela z chrámu. Pomodlila se před každým z pěti ohňů a potom se vrátila dovnitř.“

„Její obličej jsi tedy nikdy neviděl?“

„Stále chodila zahalená. Pohybovala se s podivnou, až nadzemskou grácií. Ostatní kněží se k ní chovali s nejvyšší úctou a padali před ní na zem. Určitě to byla velekněžka jejich sekty.“

„Zpozořoval jsi v době jejího pobytu v chrámu nějaká zvláštní znamení na obloze či v přírodě?“

„Zajisté, mágu. Pozoroval jsem řadu podivných nebeských znamení. Ten den, kdy jsem ji poprvé viděl modlit se u ohňů kolem chrámu, večernice obrátila svou dráhu na obloze. Krátce nato se jedna hvězda

zvětšila do obrovských rozměrů a pohltily ji plameny. Celou dobu, co žila v chrámu, tancovala na severní noční obloze podivná světélka různých barev. Všechna tato znamení odporovala přírodě.“

„Myslíš, že je vyvolala ta žena v závoji?“

„Říkám jenom, že se znamení objevila po jejím příchodu do chrámu. Mohlo jít o náhodnou shodu okolností. Nevím.“

„A to už je všechno?“ zeptal se Taita.

Kalulu důrazně zavrtěl hlavou. „Kdepak. Příroda jako by byla uvržena do chaosu. Obilí na našich polích zežloutlo a uvadlo. Dobytek rodil mrtvá mláďata. Nejvyššího náčelníka našeho kmene uštkl had. Na místě zemřel. Jeho nejstarší žena porodila chlapečka, který měl dvě hlavy.“

„Zlá znamení,“ pronesl Taita těžce.

„Ještě horší měla následovat. Počasí se zbláznilo. Naším městem na kopci se prohnal uragán a odnesl nám střechy. Požár zničil svatyni s kmenovým totemem a pohltil všechny amulety a relikvie předků. Pohřbené tělo nejvyššího náčelníka vyhrabaly hyeny a sežraly je.“

„To byl přímý útok na váš lid, vaše předky a vaše náboženství,“ zabručel Taita.

„Pak se země pod našima nohama pohnula a třásla se jako živá bytost. Voda jezera se vzpínala v zuřivých zpěněných vlnách. Mělčiny plné ryb zmizely. Vodní ptáci odletěli na západ. Rozběsněné vlny zničily naše lodice vytažené na břeh. Potrhaly nám rybářské sítě. Lid mě prosil, abych se přimluvil u rozhněvaných bohů našeho kmene.“

„Co jsi zmohl tváří v tvář živlům?“ položil Taita řečnickou otázku. „Pověřili tě nesplnitelným úkolem.“

„Přišel jsem na místo, kde právě sedíme. Provedl jsem nejmocnější kouzlo, jaké znám. Vyvolal jsem stíny našich předků, aby usmířili bohy jezera. Ti však byli hlouzí k mým prosbám a slepí k utrpení našeho kmene. Roztřáslí okolní kopce, jako když sloní samec třepe ořešákem. Země se roztančila tak divoce, že se ani muži neudrželi na nohou. Otevřely se hluboké pukliny, které jako tlamy hladových lvů pohlcovaly muže a ženy s dětmi přivázanými na zádech.“ To už Kalulu plakal a hořké slzy mu kanuly z brady na holý hrudník. Jedna z jeho tělesných strážkyň mu je setřela plátěným klůckem.

„Díval jsem se, jak se rozbouřené vody jezera stále zuřivěji valí na pobřeží. Dosahovaly až do poloviny útesu pod námi. Zalévaly mě proudy vodní tříště, pod jejichž nápořem jsem vždycky oslepl a ohluchl. Ohlédl jsem se k chrámu. Závojem mraků a pěny jsem spatřil postavu v černém. Stála sama před chrámovým portálem a vztahovala paže k rozbouřenému jezeru jako manželka, která vítá milovaného manžela při návratu z války.“ Kalulu lapal po dechu a snažil se ovládnout tělo. Ruce se mu třáslly, paže nekontrolovaně poskakovaly, hlava sebou škubala a rysy tváře měl zkřivené jako při záchvatu.

„Klid!“ Taita mu položil dlaň na čelo. Trpaslík se pomalu ztišil a křeče povolily, ale z očí mu stále tekly slzy. „Nemusíš pokračovat, když tě vzpomínky tak bolí.“

„Musím ti to říct. Jenom ty to můžeš pochopit.“ Zhluboka se nadechl a drmolil dál. „Vody se otevřely a vlnami se prodraly temné masy jako obludy z hlubin.“ Ukázal na nejbližší ostrov. „Předtím tam žádný ostrov nebyl. Vody jezera byly otevřené a prázdné. Pak se nad hladinu prodrala skaliska. Ostrov, na který se díváš, se zrodil jako plod vytlačený z dělohy jezera.“ Natažená paže se mu silně chvěla. „Ale to zdaleka nebyl konec. Vody se znovu rozpoltily a ode dna vystoupila další obrovská masa. To je ona! Červené kameny! Zářily jako rozžhavený kov v taviči peci. Odtlačovaly vodu stranou a ta syčela a měnila se v páru. Kameny byly zpola roztavené a měkké, ale na vzduchu rychle chladly a tuhly. Mraky páry, kterou vytvořily, byly tak husté, že zakryly celé okolí, ale když se rozestoupily, viděl jsem, že chrám stojí nedotčený. Každý kámen zůstal na svém místě ve zdi, střecha pevně držela. Avšak postava v černé róbě zmizela. Kněží byli také pryč. Nikoho z nich jsem už potom nikdy neviděl. Červené kameny stále mohutněly jako břicho těhotné obryně, až získaly velikost a tvar, které mají teď, a uzavřely ústí Nilu. Řeka se scvrkla na pouhý potůček a i ten zakrátko vyschl. Zůstaly po ní jen balvany a písek v původním korytu.“

Kalulu zamával na své strážkyně. Jedna z nich přiběhla a podržela mu hlavu, druhá mu přiložila k ústům tykvovou nádobu. Pil s hlasitým srkáním. Tekutina pronikavě čpěla a zdálo se, že má silný uklidňující účinek. Trpaslík odstrčil tykev a navázal na přerušenou nit.

„Tyto kataklyzmatické události na mě strašlivě zapůsobily. Vyběhl jsem z této chatrče a řítil jsem se po svahu útesu.“ Ukázal na pěšinu, po níž tehdy běžel. „Doběhl jsem k tamhleté skupince stromů, když země pukla a já jsem spadl do hlubokého zákopu, který se přede mnou otevřel. Snažil jsem se vyškrábat nahoru, ale při pádu jsem si zlomil nohu a šlo mi to pomalu. Nakonec jsem dosáhl hrany trhlíny a chystal jsem se, že se vytáhnou do bezpečí, jenže pak se země zase stejně rychle uzavřela a sevřela mi nohy jako čelisti lidožravé obludy. Drtila mi končetiny, tříštila kosti. Trvalo dva dny, než mě ti, co přežili v Tamaľupě, našli. Snažili se mě vyprostit, avšak moje nohy uvázly mezi dvěma kamennými deskami. Požádal jsem je, aby přinesli nůž a sekýru. Drželi mě a já jsem si vlastníma rukama usekl obě nohy, zaškrtil pahýly provazem z kůry a přiložil na ně obvazy z lýka. Když pak můj kmen utekl z tohoto strašného místa do bažin u Kiogy, lidé se nade mnou slitovali a odnesli mě s sebou.“

„Právě jsi znovu prožil děsivé události oněch dnů,“ řekl mu Taita, „a musel sis sáhnout na dno svých sil. Všechno, co jsi mi vylíčil, mě hluboce dojalo. Přivolej své ženy a nechej se odnést do bezpečí Tamaľupy. Potřebuješ si odpočinout.“

„A co budeš dělat ty, mágu?“

„Plukovník Meren je připraven ochladit kamennou stěnu, aby zjistil, jestli popraská. Pomůžu mu.“

* * *

Dřevo navršené u základů přehrady dohořelo, zůstala jen hromada žhnoucího popela. Rudá skála se tak rozžhavlila, že se vzduch nad ní chvěl a vlnil jako nad vyprahlou pouští. U vodních kol na koruně hráze stály v pohotovosti čtyři skupiny vojáků. Žádný z nich neměl zkušenosti s lámáním kamene, ale Taita jim vysvětlil správný postup.

„Jsi připraven, mágu?“ dolehl k nim Merenův hlas z hlubiny pod Červenými kameny.

„Jsem!“ křikl Taita.

„Začněte pumpovat!“ zavelel Meren.

Muži se chopiliadel na bocích čerpacích kol a opřeli se do nich plnou silou. Jejich hlavy se zvedaly a klesaly do rytmu domorodého bubnu, do kterého tloukl Habari. Řady prázdných věder se ponořovaly do jezera, naplnily se a stoupaly ke koruně hráze. Tam se vědra překlápala a vylila do dřevěného koryta, které vedlo vodu přes hrb na vrcholu Červených kamenů, odkud pak v kaskádách tekla na rozehřátý povrch na protější straně zdi. Vzduch se okamžitě plnil hustými bílými oblaky syčící páry, které zahálily stěnu i muže na jejím hřebeni. Vojáci uadel vytrvale pracovali a proud vody neustával. Pára se vznášela, smršťující se skála sténala a rachotila.

„Láme se?“ křikl Taita.

U základny stěny bloudil Meren v mracích páry. Jeho odpověď téměř přehlušily sykot páry a hučení tekoucí vody. „Nic nevidím! Ať pumpují, mágu!“

Muže u kol již přemáhala únava a Taita je nahradil čerstvými silami. Voda dál proudila po stěně a oblaka páry postupně řídla a rozptylovala se.

„Pumpujte!“ hulákal Meren. Taita znovu vyměnil obsluhu u čerpadel, pak se opatrně přiblížil k okraji hráze a nahlédl přes něj, ale zaoblení útesu mu nedovolilo dohlédnout k základně stěny. „Jdu dolů,“ zavolal na muže u vodních kol. „Nepřestávejte, dokud vám neřeknu.“ Spěchal stezkou do soutěsky a za chvíli již stál na jejím okraji. Pára se zatím natolik pročistila, že pod sebou rozeznal Merena a Fenn, kteří se přiblížili k červené zdi, nedočkaví zjistit výsledek pokusu.

„Nechodte moc blízko ke skalní stěně!“ varoval je; zdálo se, že ho neslyšeli. Voda stékající z vrcholu hráze splachovala popel do suchého říčního koryta.

„Haló, Merene! Jak to vypadá?“ volal Taita, když sbíhal po pěšině. Meren k němu vzhlédl s tak žalostným výrazem, že se musel rozesmát. „Proč se tváříš tak mrzutě?“

„Nic!“ lamentoval plukovník. „Veškeré úsilí k ničemu.“ Přistoupil k zvrženým oblakům páry a natáhl ruku ke skále.

„Dávej pozor!“ křikl na něj Taita. „Pořád je horká!“ Meren stáhl ruku, vytasil meč a dloubl hrotem bronzové čepele do kamene.

Fenn se postavila vedle něho. „Skála je nedotčená,“ volala zklamaně. „Žádné praskliny.“ Stáli s Merenem na délku paže od stěny, když k nim Taita dorazil. Viděl, že se dívka nemýlila. Červená kamenná masa sice zčernala od plamenů, ale nejevila jedinou známku narušení.

Meren na ni zaťukal mečem. Zněla kompaktně a pevně. Rozmáchl se, aby prudkým úderem vybil zklamání. Oblaka páry, která je zahalovala, byla vlhká a stále teplá, ale Taita náhle pocítil intenzivní kontrast, ledové zamrazení na pažích a obličej. Ihned otevřel vnitřní oko a v místě, kde do kamene zčernalého sazemi udeřil Merenův meč, spatřil drobnou tečku. Rychle se zvětšila, červeně se rozzářila a vzala na sebe tvar kočičí pracky, symbolu Eos.

„Zpátky!“ rozkázal Taita a použil hlas síly, aby zdůraznil naléhavost. Současně se vrhl kupředu, popadl Fenn za paži a strhl ji stranou. Pro Merena však přišlo varování pozdě. Ačkoliv se snažil úder zbrzdit, špička ostří se znovu dotkla zářícího místa. S třeskem rozbitého skla malá ploška skály hned pod symbolem čarodějnice vybuchla a vymrštila do vzduchu spršku drobných úlomků kamene, která trefila Merena do tváře. Většina fragmentů byla malá, ale ostrá jako jehly. Plukovník ucukl hlavou, pustil meč a sevřel si oběma rukama obličej. Mezi prsty mu prýštila krev a stékala na hrud’.

Taita k němu doběhl a podepřel ho. Fenn po magově zákroku upadla a teď se rychle škrábala na nohy a také běžela na pomoc. Společně odvedli Merena od horké skály, našli stinné místo a posadili ho.

„Nechodte sem!“ okřikl Taita vojáky, kteří se začali tlačit ke zraněnému veliteli. „Potřebujeme místo.“ Otočil se k Fenn. „Přines vodu.“

Odběhla a vrátila se s plnou tykví. Taita odtáhl Merenovi ruce z poničeného obličej. Dívka vykřikla hrůzou a mág ji přísným zamračením umlčel.

„Pořád jsem tak krásný?“ Meren se pokusil o úsměv, avšak oči zůstávaly zavřené, víčka opuchlá a slepená krví.

„Vypadáš teď mnohem lip,“ ujistil ho Taita a začal smývat krev. Některé ranky byly jen povrchové, ale na třech místech pronikly úlomky hodně hluboko. Jeden prorazil kůži u kořene nosu, druhý horní ret a třetí a nejhorší pronikl do pravého víčka. Taita zřetelně viděl kamennou štěpinu zaraženou do oční dutiny.

„Přines mi lékařskou brašnu,“ přikázal Fenn, která odběhla k místu, kde uložili vybavení, a vrátila se s koženou kabelou.

Taita z ní vytáhl roli s chirurgickými nástroji a vybral si slonovinovou pinzetu a sondu. „Můžeš otevřít oči?“ zeptal se něžně.

Meren se o to pokusil a levé víčko se malounko pozvedlo. Avšak zraněné oko zůstávalo zavřené, i když se víčko zachvělo.

„Ne, mágu,“ odpověděl zastřeným hlasem.

„Bolí to?“ zeptala se Fenn bázlivě. „Ach, chudáčku Merene.“ Vzala ho za ruku. „Bolí? Ani trochu. Tvůj dotyk úplně ztišil bolest.“

Taita vložil zraněnému mezi zuby pruh hrubé kůže. „Zakousni se.“ Sevřel pinzetou úlomek kamene a jediným rozhodným pohybem ho vytáhl. Meren zachrčel a zkroutil obličej. Taita odložil pinzetu a palci mu pozvedl obě víčka. Slyšel, jak Fenn za ním zalapala po dechu.

„Je to zlé?“ zeptal se Meren.

Taita mlčel. Oční bulva praskla a vytékala z ní krvavě zbarvená rosolovitá kapalina. Jako zkušený lékař ihned poznal, že Meren už na pravé oko nikdy neuvidí. Jemně pozvedl víčko levého a prohlédl ho. Zornice se normálně stahovala a zaostřovala. Zvedl druhou ruku. „Kolik prstů vidíš?“ zeptal se.

„Tři,“ odpověděl Meren.

„Takže úplně slepý nejsi,“ oznámil mu Taita. Meren byl tvrdý válečník. Nebylo nutné ani moudré zastírat mu nepříjemnou pravdu.

„Jenom napůl, co?“ otázal se s pokriveným úsměvem.

„Proto ti bohové dali dvě oči,“ řekl Taita a začal mu ovazovat zranění plátěnou bandáží.

„Já tu čarodějnici nenávidím. Je to její práce,“ zakňourala Fenn a tiše se rozplakala. „Nenávidím ji. Nenávidím.“

„Připravte pro plukovníka nosítka,“ přikázal Taita vojákům, kteří postávali opodál.

„Žádné nepotřebuju,“ protestoval Meren. „Chodit ještě můžu.“

„První zákon kavalerie zní,“ připomněl mu Taita, „nikdy nechod' pěšky, když se můžeš svézt.“

Jakmile byla nosítka připravena, položili na ně Merena a vyrazili zpět do Tamafupy. Byli na cestě sotva pár chvil, když Fenn zavolala na Taitu: „Pozorují nás nějací cizinci, tamhle shora,“ a ukázala přes vyschlé koryto řeky. Na hřebenu spatřili skupinku mužů. Fenn je bryskně spočítala: „Je jich pět.“

Od pasu dolů je kryla bederní suknice, ale trup měli holý. Všichni drželi v rukou oštěp a kyje, dva měli i luk. Vpředu stál ten nejvyšší z nich s čelenkou s rudými péry plameňáka na hlavě. Působili nadutě a nepřátelsky. Vypadalo to, že dva členové skupiny, kteří stáli za vůdcem, jsou zraněni - zbývajících mužů je podpírali.

„Jdou z boje, mágu,“ podotkl Shofar, jenž držel jeden konec nosítek.

„Zavolej na ně,“ přikázal Taita. Shofar zahalasil a začal mávat. Žádný z válečníků nedal najevo zájem. Shofar zakřičel ještě jednou, a tentokrát vůdce s čelenkou z peří ve velitelském gestu pozdvihl oštěp, načež celá skupinka zmizela za horizontem a úbočí kopce zůstalo opuštěné. Klid, který nastal po jejich odchodu, po chvíli narušilo vzdálené sborové halekání.

„To jde z města.“ Fenn se rychle otočila ve správném směru. „Něco se děje.“

* * *

Poté, co se u Červených kamenů rozloučili s Taitou, Kaluluovy strážkyně jej nesly dál říčním údolím k Tamafupě. Trpěl tak, že musely jít pomalu a velmi opatrně. Každých pár set metrů se zastavovaly, aby se mohl napít lektvaru z nádoby z vydlabané tykve a aby mu mohly otřít obličej vlhkým hadříkem. Podle slunce uplynuly téměř dvě hodiny, než začali stoupat z údolí k bránám města.

Když se prodírali hustým trnitým porostem, objevila se na stezce vysoká mužská postava. Kalulu a jeho ženy jej okamžitě poznali, a nejen díky čelence z peří plameňáka. Ženy postavily nosítka na zem a lehly si tváří k zemi.

„Vidíme tě, veliký náčelníku,“ pronesly sborově. Kalulu se namáhavě vzepřel na lokti a nervózně se na příchozího zadíval. Basma, nejvyšší náčelník všech Basmarů, kteří obývají země mezi Tamafupou a Kiogou. Před příchodem cizinců, kteří postavili chrám a z hlubin jezera vytáhli Červené kameny, byl mocným vládcem. Teď byly jeho kmény roztroušené a moc oslabená.

„Sláva tobě, mocný Basmo,“ pozdravil Kalulu uctivě. „Jsem tvůj pes.“

Basma byl nenáviděný soupeř a nepřítel. Až doted chránila Kalulua jeho reputace a postavení. Dokonce ani vůdce Basmarů si nedovolil ublížit šamanovi s jeho schopnostmi a vlivem. Kalulu však dobře věděl, že celou tu dobu od přehrazení Nilu čeká Basma právě na takovouto příležitost.

„Sleduju tě celou dobu, čaroději,“ odtušil Basma chladně.

„Jsem poctěn, že mocný vůdce jako ty vůbec věnuje mé ubohé existenci pozornost,“ zamumlal trpaslík. Z keře vystoupilo deset basmarských bojovníků a rozestavělo se za náčelníkem.

„Dovedl jsi nepřátele kmene až k Tamafupě. Zabrali moje město.“

„Nejsou to nepřátelé,“ odporoval Kalulu. „Naopak, jsou to naši spojenci. Vede je velký šaman, o mnoho vzdělanější a mocnější než já sám. Poslali ho, aby zničil Červené kameny a zařídil, aby Nil znovu tekł.“

„Copak je to za chabé lži, ty mrzký beznohý skřete? Jsou to stejní kouzelníci, kteří u pramene řeky postavili chrám a přivolali hněv temných duchů. A ti pak zapříčinili, že voda v jezeru vřela a země se otevřela. To oni vyzvedli z hlubin kameny a přehradili mocný proud řeky, jež je naší matkou i otcem.“

„Mýlíš se.“ Kalulu seskočil z nosítek a na pahýlech nohou se vrávoravě postavil Basmovi čelem. „Ti lidé jsou naši přátelé.“

Basma pomalu zvedl kopí a namířil je na trpaslíka. Tímto gestem jej odsoudil. Kalulu pohlédl na své strážkyně; nepatřily ke kmeni, který podléhal Basmovi, což byl jeden z mnoha důvodů, proč si je vybral. Pocházely z národa bojovníků daleko na severu. Pokud však šlo o volbu mezi ním samotným a Basmou, nemohl si být jistý, ke komu se jejich oddanost nakonec přikloní. Jakoby v odpověď na jeho nevyřčenou otázku se všech osm žen semklo těsněji kolem něho. Velela jim Imbali, což v překladu znamenalo květina. Tělo jako vytesané z antracitu, černá kůže promazaná olejem se ve sluneční záři jen leskla. Paže a nohy měla hladké s vypracovanými svaly, prsy vztyčené a pevné, ozdobené složitou kresbou znázorňující rituální oběť. Hrdě natahovala štíhlý krk a v očích jí plál oheň. Ze smyčky u pasu vytáhla válečnou sekyru a ostatní následovaly jejího příkladu.

„Tvé děvky tě neochrání, Kalulu,“ ucedil Basma opovržlivě. „Zabijte čaroděje!“ zařval na bojovníky a vrhl kopí na Kalulu.

Imbali útok předvídala - vrhla se kupředu, zatočila sekyrou, kterou držela v pravici, a za letu vychýlila kopí tak, že se obrátilo kolmo vzhůru. Při dopadu je lehce chytila levačkou a přichystala se s nastaveným hrotem na nápor nepřátelských válečníků. První z nich se nabodl těsně pod hrudním košem. Zavrávoravě; muž, jenž běžel za ním, narazil do jeho potácejícího se těla a ztratil rovnováhu. Raněný se po zádech zřítíl k zemi a s násadou kopí trčící z břicha jen bezvládně třepal nohama. Imbali tělo ladně přeskočila a zneškodnila druhého bojovníka dřív, než se stačil postavit na nohy. Napřáhla sekyru a čistým sekem oddělila paži, v níž držel kopí, přímo uprostřed lokte. Piruetou nabrala rychlost, kterou využila k setnutí hlavy třetího muže, jenž se k ní rozběhl. Bezhlavá mrtvola nejprve klesla do sedící pozice a z přetátých tepen tryskal proud jasně červené krve. Pak se zhroutila k zemi a rudé potoky hltala hlína.

Imbali a ostatní strážkyně se rychle stáhly do kruhu kolem Kalulu, vytvořily lidský štít, popadly nosítka za nosné popruhy z nevydělané kůže a s palankýnem před sebou jako beranidlem vyrazily proti Basmarum. Válečný pokřik, pronikavé skučivé nařikání, doprovázel svist seker, které se zatínaly do masa a kostí.

Basmovi muži se rychle vzpamatovali. Čelili ženám sešikováním v neproniknutelnou zeď lemovanou pevně spojenými štíty a svá kopí mířili na jejich hlavy. Jedna ze strážkyň padla okamžitě k zemi s pazourkovým hrotem vraženým do krku. Ostatní popadly nosítka a rozběhly se proti řadě štítů. Obě řady tlačily proti sobě; jeden z Basmarů padl na kolena a zpod okraje štítu vrazil hrot do břicha strážkyně uprostřed bojovné linie. Povolila sevření a zavrávorala nazad. Snažila se uniknout, avšak útočník vymanil kopí a tentokrát namířil na ledviny. Rána šla hluboko a dívka bezmocně zakřičela, když ostří projelo podél páteře a okamžitě ji ochromilo. Kaluluovy tělesné strážkyně ustoupily o několik kroků, stáhly se k sobě, aby zaplnily mezeru po zraněné, a pevně sevřely nosítka. Basmarové pozvedli štíty a znovu se vrhli vstříc přímému střetnutí. Jakmile narazili na nosítka, zpod štítů začali bodat hroty nahoru do slabin a břicha protivnic. Řada štítů se kymácela dopředu a dozadu. Další dvě bojovnice padly k zemi; jednu z nich zasáhl hrot do nohy tak, že přetáhl stehenní tepnu. Upadla, ale pokoušela se zastavit krvácení - vrazila do rány prsty a snažila se tepnu stlačit. V sehnutí zůstala její záda nekrytá, čehož využil jeden z Basmarů a bodl ji do páteře. Pazourek si našel cestu mezi dvěma obratli a ženiny ochrnuté nohy vypověděly službu. Muž ji znovu bodl, ale zatímco se soustředil na zabíjení, nepostřehl Imbali, která podklouzla pod nosítka a zařvala mu sekeru hluboko do lebky.

Nosítka se pod nerovnoměrným tlakem stočila a Kalulu se ocitl na nechráněném boku. Náčelník Basma toho okamžiku využil, vymanil se ze sevřené řady štítů, proklíčkoval kolem nosítek a vrhl se na šamana. Kalulu viděl, jak se přibližuje - vyšvihl se do stoje na rukou a překvapivě mrštně vyrazil hledat úkryt v nedalekém trnitém houští. Skoro ho dosáhl, když jej Basma doběhl a dvakrát bodl. „Zrádce!“ zařval a vrazil Kaluluovi kopí přímo doprostřed zad. S největším úsilím se kouzelníkovi podařilo udržet na rukou. Sunul se dál, ale Basma jej znovu dohnal. „Čarodějnický handlíři!“ zahalekal náčelník a znovu bodl, tentokrát skrze převrácený mágův rozkrok hluboko do břicha. Kalulu zanařikal a skácel se do houští. Basma chtěl pokračovat v útoku, koutkem oka však zahlédl, jak se na něj řítí Imbali se sekyrou nad hlavou. Přikrčil se, a když mu ostří prosvíštělo kolem ucha, hbitě se obrátil a utíkal před zpětným švihem Imbalina smrtícího nástroje. Ostatní bojovníci následovali jeho příkladu a řítili se svahem dolů.

„Kouzelník je mrtvý!“ zařval Basma.

Jeho válečníci se přidali s pokřikem: „Kalulu je mrtvý! Přítel d'áblů a démonů je zabit!“

„Nechte je jít. Jen ať se vrátí k těm čubkám, co je zplodily,“ zarazila Imbali družinu žen, která se je chystala pronásledovat. „Musíme zachránit našeho pána.“

Našly jej v houští, schouleného do klubíčka a sténajícího bolestí. Opatrně ho vytáhly z trnitého křovinatého porostu a položily na nosítka. V tu chvíli k nim dolehl křik z níže položené části svahu.

„To je hlas vznešeného starce,“ poznala Imbali Taitu a vydala naříkavý zvuk, který měl navigovat posily jejich směrem.

Taita a Fenn se brzy objevili na dohled, následováni družinou, která nesla na nosítkách Merena.

„Kalulu, jsi vážně zraněn,“ pronesl Taita tiše.

„Ne, mágu, nejsem zraněn,“ zavrtěl Kalulu bolestně hlavou. „Obávám se, že mé dny jsou sečteny.“
„Rychle, odneste ho do tábora!“ nařídil Taita Imbali a jejím třem přeživším bojovnicím. „Vy, válečníci!“ Vybral čtyři muže, kteří šli za Merenovými nosítky. „Potřebujeme vaši pomoc.“

„Počkej!“ Kalulu popadl Taitu za ruku, aby neodešel. „Přepadl mě Basma, nejvyšší náčelník kmene Basmarů.“

„Proč na tebe zaútočil? Jsi přece jeho poddaný, ne?“

„Basma věří, že patříš ke kmeni, který postavil chrám, a že přicházíš proto, abys podnítil další pohromy a neštěstí. Podle něj jsem se přidal na tvou stranu a společně chceme zničit zemi, řeky i jezera a vyvraždit všechny Basmary.“

„Už je pryč. Tvé ženy ho odehnaly,“ uklidňoval ho Taita.

Kalulu se však nedal uchlácholit. „Vrátí se.“ Natáhl se a chytil Taitu skloněného nad nosítky za zápěstí. „Musíte se dostat do města a připravit obranu. Basma se vrátí se všemi svými oddíly.“

„Až budu odcházet z Tamaľupy, půjdeš se mnou, Kalulu. Bez tvé pomoci nemá pronásledování čarodějnice naději na úspěch.“

„Cítím, jak hluboko v břiše krvácím. Já už s tebou nepůjdu.“

Do soumraku byl Kalulu mrtvý. Čtyři strážkyně vykopaly dutinu do prázdného mraveniště hned za kolovou ohradou Tamaľupy. Pak tělo, které Taita zabalil do nebíleného plátna, uložily do vlhké jílovitá prohlubně a otvor ucpaly kameny, aby se k mrtvole nedostaly hyeny.

„Bohové tvých předků tě uvítají, šamane Kalulu, neboť jsi žil pro Pravdu,“ rozloučil se s ním Taita.

Když se odvrátil od hrobky, postavily se před něj strážkyně. Za všechny čtyři pronesla v jazyce Shilluků Imbali: „Náš vůdce je mrtev. Nacházíme se daleko od domova, samy. Jsi mocný šaman, dokonce větší než Kalulu. Budeme tě následovat.“

Taita pohlédl na Nakonta. „Co říkáš těmhle ženám? Pokud je přijmu, budeš jim velet?“ otázal se.

Nakonto odpověď chvíli zvažoval. „Viděl jsem je v boji. S radostí se ujmu jejich velení, budou-li mě následovat,“ prohlásil nakonec.

Královským úklonem hlavy vyjádřila Imbali uznání jeho přítomnosti i slov. „Dokud nás to bude těšit, jsme ochotny pochodovat s tímto naparujícím se kohoutem Shilluků bok po boku, nikoliv však za ním,“ řekla Taitovi.

Oči měla téměř na stejné úrovni jako Nakonto. Impozantní dvojice na sebe hleděla s očividným opovržením. Taita použil vnitřní zrak a pousmál se - aura obou zrcadlila náklonnost, kterou k sobě pociťovali. „Souhlasíš, Nakonto?“ zeptal se.

„Souhlasím.“ Shilluk udělal další panovačné gesto na znamení souhlasu. „Prozatím.“

* * *

Fenn a shillucké ženy připravily Merenovi jednu z největších chatrčí. Na otevřeném ohni spálila Fenn hrst Tahových zvláštních bylin a aromatický kouř vyhnal všechny pavouky i jiný hmyz, který si z chaty udělal svůj domov. Nasekaly čerstvou travu a položily na ni Merenovu rohož na spaní. Trpěl takovou bolestí, že sotva zvedl hlavu, aby se mohl napít z misky, kterou mu Fenn přiložila ke rtům. Taita určil Hilito-bar-Hilita na pozici velitele čtyř čet, dokud se Meren nezotaví natolik, aby se zase ujal velení.

Taita s Hiltem procházeli vesnicí a kontrolovali obranná opatření. Především dbali, aby zabezpečili zdroj pitné vody. Uprostřed vsi stála hluboká studna s úzkým jílovým schodištěm, které se stáčelo až k hladině velmi kvalitní vody. Na Taitův příkaz měla skupina pod Shofarovým velením naplnit vodou veškeré vydlabané tykve a kožené měchy k tomu určené, aby byli připraveni na očekávaný útok Basmarů. Ve víru boje nebudou mít žízniví muži možnost ani čas čerpat vodu ze studny.

Taitu dále zajímal stav kolové hradby. Zjistili, že je pořád poměrně slušný, až na několik kusů dřeva, které sežrali termiti. Bylo nicméně okamžitě jasné, že tak dlouhý pás hradeb nelze bránit. Tamaľupa bylo velké město a kdysi je obýval početný kmen. Hradba se po obvodu táhla v délce téměř půldruhé míle. „Musíme ji zkrátit,“ řekl Hilitovi, „a pak spálit zbytek města, aby nebránil ve výhledu a lučištníci mohli území lépe pokrýt.“

„Připravil jsi pro nás náročný úkol, mágu,“ poznamenal Hilito. „Měli bychom raději hned začít.“

Jakmile Taita vyměřil nové hranice města, muži a ženy se pustili do práce. Vykopali nejzachovalejší kůly ze země a rozestavěli je podél linie, kterou mág označil. Na zbudování trvalého opevnění nebyl čas, a tak vyplnili mezery větvemi z trnitých keřů. V hlavních bodech palisády shodných se čtyřmi světovými stranami vztyčili strážní věže, které poskytovaly dobrý výhled na údolí i na všechny přístupové cesty.

Taita přikázal, aby po celém obvodu rozestavěli ohniště. V případě nočního útoku osvětlí oheň hradby. Poté kolem studny vystavěl vnitřní hrazení, poslední obrannou linii, kdyby basmarské oddíly pronikly do města. Uvnitř tohoto útočiště uskladnil zbývající pytle prosa, rezervní zbraně a jiné cenné zásoby. Postavili stáje pro náhradní koně. Vichřice a její hříbě byly v pořádku, ale spousta jiných jezdeckých i nákladních zvířat po dlouhé a namáhavé cestě, kterou urazila, onemocněla nebo umírala.

Každý večer, když nakrmila Merena a pomohla Taitovi vyměnit obvaz zakrývající prázdný důlek pravého oka, chodila Fenn za Uragánem a nosila mu prosné koláčky, které zbožňoval.

Taita čekal na příhodný vítr, aby mohl zapálit zbytky starého města, které se rozkládalo za hranicemi nových hradeb. Vysušená rákosová krytina a dřevěné stěny hořely rychle a vítr ženoucí plameny na druhou

stranu chránil nově postavené opevnění. Do soumraku lehlo staré město popelem a na jeho místě zůstaly jen doutnající uhlíky.

„Jen ať Basmarové zaútočí přes tento otevřený kus země,“ poznamenal Hilito s uspokojením. „Čeká je pořádné překvapení.“

„Teď můžete před hradbami rozmístit značky,“ řekl mu Taita.

Aby lučištníci snadno zjistili, jak daleko se nepřátelé nacházejí, rozestavěli muži na metách dvaceti, padesáti a sta kroků mohyly z bílých říčních kamenů.

Imbali a její společnice poslal Taita k vyschlému říčnímu korytu, aby nasekaly rákos na šípy. Pytle hrotů ze zbrojnice v pevnosti Qebui se už spotřebovaly, ale mág naštěstí objevil pazourkový výchoz na úbočí kopce pod kúlovým hrazením. Ukázal ženám, jak odštípnout kousky kamene a osekát je do tvaru šípových hrotů. Rychle se to naučily. Motouzem z kůry pak přivazovaly hroty k rákosovým násadám a nořily je do vody, aby pevně přilnuly. Otepi šípů rozmístily v hlavních bodech podél hradby.

Přípravy byly dokončeny během deseti dnů. Muži i Imbaliny bojovnice nabrousili zbraně a zkontrolovali vybavení. Mohla to být poslední příležitost.

Jednoho večera, když se muži shromáždili u jídla kolem ohnišť, nastal z ničeho nic rozruch kolem nesourodého páru, jenž se objevil v záři ohně, Meren stál na nohou značně nejistě, ale s pomocí Fenn, o jejíž rameno se opíral, a za nadšeného povzbuzování vojáků vrávoral k místu, kde seděl Taita obklopen kapitány. Všichni vyskočili na nohy a shromáždili se kolem něj. Se smíchem mu gratulovali k tak brzkému uzdravení. Prázdný oční důlek měl ovázaný lněným obinadlem, byl bledý a pohublý, přesto se snažil kráčet hrdě, jak pro něj bylo typické, a kontroval poznámkám důstojníků pohotovými lechtivými odpověďmi. Nakonec stanul před Taitou a poklonil se mu.

„Ohó, Merene, tak už tě nebaví ležet na lůžku a nechat se obskakovat všemi ženami, co jich v táboře je?“ Taita se usmíval, avšak jen s obtížemi přemáhal bodavou bolest, kterou cítil při pohledu na válečnickou zrohovatělou ruku opřenou o Fennino ladné ramínko. Věděl, že čím starší a krásnější Fenn bude, tím víc na ni bude žárlit. Ten sžíravý pocit už zažil v jiném jejím životě.

* * *

Následujícího rána trénoval Meren s ostatními lučištníky na střelnici. Zpočátku jen obtížně držel rovnováhu - s jedním okem se těžko stabilizoval -, ale díky urputnému soustředění nakonec dokázal rozhárané smysly zvládnout a znovu je vytrénovat. Další problém nastal při odhadu dostřelu a zacílení. Šípy se buď zapíchly do země, ještě než doletěly k terči, anebo ho vysoko přelétávaly. Meren to zarputile zkoušel dál. Tréninkem ho prováděl Taita, přeborník všech armád královny Lostris v lukostřelbě. Naučil ho techniku, při které první šíp vystřelil, aby zjistil správný směr a vzdálenost, a druhým, jež vypustil bezprostředně poté, už mířil přesněji. Netrvalo dlouho a Meren dokázal vystřelit druhý šíp, ještě než první dolétl do cíle. Fenn a shillucké ženy mu vyrobily koženou pásku na oko, za kterou skrýval nevzhledný prázdný důlek. Jeho rozpoložení a chování znovu získalo zdravou jiskru, nezraněné oko dřívější lesk.

Každé ráno vysílal Taita jízdní hlídku na průzkum, ale bojovníci nikdy nenašli žádný náznak přítomnosti basmarských oddílů. Radil se s Imbali a jejími družkami.

„My náčelníka Basmu dobře známe. Je to pomstychtivý, nemilosrdný ničema,“ řekla Imbali. „Nezapomněl na nás. Jeho oddíly jsou rozeseté v kopcích Velké průrvy, v roklicích kolem řeky a v jezerních mokřinách. Potrvá mu dlouho, než je svolá, ale nakonec přijde. Tím si můžeme být jistí.“

Teď když byly nejdůležitější přípravy dokončeny, mohl se Taita věnovat méně podstatné práci. Ukázal ženám, jak vyrábět atrapy lidských hlav z hlíny a trsů trávy přilepených k dlouhým kúlům. Ty pak nabarvily přírodními barvivy, takže výsledek vypadal z dálky docela přesvědčivě. Líbilo se jim to víc než osekávat hroty šípů. Přesto ale čekání začínalo všem drásat nervy.

„I když vezmeme v úvahu vzdálenost, kterou musejí Basmarové do Kiogy urazit, už tu měli být,“ sděloval Taita Merenovi, když večereli u táborového ohně. „Zítra pojedeme na průzkum terénu sami dva.“

„A já pojedu s vámi,“ ozvala se Fenn.

„O to se budeme starat, až nastane čas,“ odvětil Taita drsným hlasem.

„Díky, milovaný Taito.“ Fenn se po tváři rozlil radostný úsměv.

„Myslel jsem to jinak,“ řekl Taita, ale oba věděli, že nemyslel.

Ta dívka jej nepřestávala fascinovat a její přítomnost ho nesmírně těšila. Cítil, že je rozšířením jeho vlastního bytí.

Když vyrazila hlídka na průzkum, Fenn jela mezi Taitou a Merenem. Nakonto s Imbali běželi vpředu jako zvědi a hledali stopy. Imbali se díky dlouhým nohám Nakontovi snadno vyrovnala a držela s ním tempo. Habari a dva jezdcí tvořili zadní voj. Taita si pro tentokrát pověsil na opasek pochvu s mečem, ale současně držel v ruce nerozlučnou hůl.

Klusali po hřebeni kopců, odkud se jim otvíral výhled po celé délce údolí pod nimi. Zvlněný terén nalevo byl hustě zalesněný. Pod vrcholem viděli početná stáda slonů, jejichž obrovská šedá těla se objevovala na každé otevřené mytíně. Čas od času se ozvalo dunění padajícího ovocného stromu povaleného jejich obří silou. Když se kořeny nechtěly podvolit námaze jediného zvířete, na pomoc přišli ostatní samci. Nápor spojených sil

pak žádný strom nevydržel. Jelikož původní domorodé kmeny z této oblasti utekly, slony nikdo nelovil a blížká přítomnost lidských bytostí je nijak neplašila. Neutíkali a zůstali na místě, i když jezdci na koních projížděli těsně kolem nich. Občas nějaká popudlivá samice předvedla výhružné gesto, ale žádná na ně přímo nezaútočila. Fenn uchvátilo skotačení mláďat a neodbytně zaspávala Taitu otázkami o tomto mocném tvorů a jeho zvyklostech.

Sloni nebyli jediná divoká zvířata, se kterými se cestou setkali. Narazili i na stáda antilop a žluté paviány, kteří sháněli potravu na pasekách či mrštně šplhali do korun nejvyšších stromů. Jednu skupinu zachvátila čirá panika. Všešticí matky popadly mláďata, zavěsily je pod břicho a vyrazily na úprk. Samci za nimi zformovali útočný zadní voj, načepýřili hřívky a vyrazili ohlušující zuřivé skřeky.

„Co se jim stalo?“ zajímala se Fenn.

„Nejspíš leopard nebo nějaká jiná šelma.“ Taita ještě nedomluvil a z půdy zarostlé trávou se přímo před nimi vynořila krásná mohutná kočka se zlatočernými kruhovými fleky. Levhartí zbarvení dokonale splývalo s okolím.

„Zase jsi měl pravdu, Taito. Ty víš úplně všechno, co je o tomto světě možné poznat,“ pronesla Fenn obdivně.

Směřovali po svahu nahoru k dalšímu horskému pásmu, ale než dorazili na hřeben, na obzoru se přehnalo veliké stádo zeber. Kopyty rozrývaly vyschlou zem a k mosazné obloze se vznášela oblaka prachu. Koní, kolem kterých proběhly ve vzdálenosti pár kroků, si téměř nevšímaly, jako by se spokojily s tím, že jsou jejich příbuzný druh.

„Něco je muselo vyplašit,“ poznamenal Meren.

„Oheň nebo lidé,“ souhlasil Taita. „Nic jiného nemohlo tak panický útěk způsobit.“

„Žádný dým lesního požáru nevidím,“ prohlásil Meren. „Musí jít o lidi.“ Jeli teď opatrně, ke hřebenu se přibližovali krokem.

Náhle Fenn vykřikla a ukázala doleva. „Je tam dítě! Malé černé dítě.“

Nahé batole, nanejvýš tři čtyři roky staré, v předklonu klopýtalo do svahu. S každým krůčkem se mu roztřásl baculatý zadeček.

„Zajedu pro ně,“ zvolala Fenn. Pobídla Uragána do klusu, ale Taita zachytil otěže.

„Tohle zavání léčkou, Fenn.“

„Nemůžeme ho tu nechat,“ namítala Fenn. Dítě právě zmizelo za obzorem. „Je samo a ztracené.“

„Půjdeme za ním,“ svolil Taita, „ale opatrně.“ Když se vydali znovu na cestu, stále držel Uragána za otěže. Sto kroků pod hřebenem vydal pokyn k zastavení.

„Jdeme, Merene!“ přikázal. Sesedli z koně a předali otěže Fenn.

„Zůstaň tu a hlídej nám koně, ale buď připravená na ostrou jízdu,“ řekl jí Taita. S Merenem pokračovali pěšky dál. Vykoukli zpoza převisu na svah kopce a malým keříkem maskovali nápadný obrys hlav. Dítě stálo přímo pod nimi, kulatý obličej otočený k nim. Ve tváři mělo radostný výraz. Oběma rukama drželo malinký penis a čuralo na sluncem vysušenou zem. Prostá scéna je na chvíli oba obměkčila. Merenovi se po tváři rozléval lítostivý úsměv, když ho Taita popadl za paži. „Podívej, za ním!“

Okamžik nehybně zírali před sebe a pak Meren zvolal: „Basmarští válečníci! Tak ten rošťák přece jen *byl* návnada.“

Sotva padesát kroků pod místem, kde se nacházelo dítě, stála jedna natěsnaná řada příkrčených bojovníků za druhou. Byli ozbrojeni dřevěnými kyji, dlouhými oštěpy určenými k hodů a kratšími lehčími bodáky s ostrým pazourkem na špici. Zada si kryli štíty z nevydělané kůže a obličej maskovali válečným líčením z barevného jílu. Ve vlasech měli vetknutý ozdobné kožešinové členky s peřím, nosní dírký a ušní lalůčky propíchnuté slonovinovými jehlicemi a na ruku a nohu náramky a nákotníky z mušlí a korálků ze slonoviny.

Zatímco je Taita s Merenem pozorovali, v sevřeném šiku se to začalo hemžit jako v úlu plném rozrušených včel. Jediným hromadným pohybem sundali bojovníci štíty ze zad a začali do nich bušit násadami zbraní. Poté se rozezněl zpěv válečného hymnu. Tóny hlubokých melodických hlasů stoupaly spolu s bubnováním a postupně zesilovaly. Hluk utichl při pronikavém zatroubení na antilopí roh - signál pro válečníky, aby vyskočili na nohy a stále v jednom šiku vyrazili nahoru po svahu.

„Zpátky ke koním,“ zavelel Taita.

Fenn je viděla přibíhat a vyrazila jim naproti s otěžemi Vichřice a Merenova oře v ruce. Oba muži rychle naskočili a obrátili koně k útěku ve chvíli, kdy se Basmarové vyřítili zpoza hřebenu. Jezdci se hnali tryskem k místu, kde čekal Habari a zbylí členové průzkumné výpravy.

„Vyslali několik mužů, aby nám odřízli cestu,“ zvolala Fenn. Stála ve třmenech a ukazovala směrem k lesu. Mezi stromy se daly rozpoznat postavy, které se je snažily rychle obklíčit.

„Chytni se třmenového řemeně!“ křikl Taita na Nakonta a vykopl nohu z levé smyčky. Nakonto jej popadl a pevně se držel.

„Merene, vezmi Imbali, bude tě chránit místo slepého oka.“ Meren náhle změnil směr a Imbali se zachytila pravého třmene. Ona i Nakonto se při zběsilé jízdě nohama lehce otírali o zem.

„Držte se pevně!“ zařval Taita. „Musíme prorazit, než nás úplně obklíčí.“ Nejrychlejší z Basmarů už své spolubojovníky předběhli. „Fenn, drž se mezi mnou a Merenem. Nesmíš tě od nás oddělit.“

Přímo před nimi vyskočili čtyři válečníci a zatarasili únikovou cestu, ke které Taita mířil. Stáli otočení čelem k jezdcům; velké štíty jim visely na zádech, aby měli volné ruce k boji. Když se přibližovali, Taita s Merenem přetáhli přes rameno krátké opačně zakřivené jezdecké luky, určené ke střelbě z koně. Pustili otěže zvířatům na krk a vedli je tlakem chodidel a kolen. Řítili se přímo na kopiníky. Jeden z nich mrštíł oštěpem po Merenovi, ale hodil z příliš velké dálky a poskytl soupeři čas zareagovat. Prstem u nohy přiměl plukovník svého hnědáka změnit směr a oštěp mu proletěl kolem levého ramene. Napřáhl luk a v rychlém sledu vystřelil dva šípy. První mířil vysoko, téměř na délku paže nad hlavou protivníka, a dopadl až po dalších padesáti krocích - na tak krátkou vzdálenost byl luk extrémně silný -, druhý však střelil Basmaru přímo doprostřed hrudníku a prosvítl skrz. Z rány mezi lopatkami vytryskla krev. Byl mrtvý, ještě než dopadl na zem.

Napravo se rozpřáhl k hodu další kopiník. I on mířil na Merenu a stál v místě, kde ho plukovník kvůli slepému oku neviděl, tudíž se ani nesnažil bránit. Imbali se zhoupla na třmenovém řemeni a mrštíla sekyrou, která se v letu několikrát otočila. Basmarský válečník stál celou vahou na patách připraven k hodu, a proto nemohl ani uskočit, ani se skrčit. Ostří jej trefilo doprostřed čela a sekyra se zaryla hluboko do lebky. Když se přehnali kolem něj, Imbali se sehnula a vytáhla ji. Taita skolil třetího kopiníka, jenž okamžitě upustil zbraň a snažil se vytáhnout šíp, který ho zasáhl do břicha. Ostny se však zasekly hluboko.

Čtvrtý a poslední bojovník se nevzdal. Stál s napřaženou paží, oštěp opřený o pravé rameno. Běsnící oči podlité krví upíral na Fenn a Taita to viděl. Seděla na Uragánovi naprosto zpřímá, ideální terč. Basmara se zašklebil námahou, se kterou zvedal těžké kopí k útoku.

Taita vytáhl z toulce další šíp. „Dolů, Fenn,“ přikázal hlasem síly. „Polož se na hřbet!“ Dívka se hbitě sklonila a zabořila obličej do Uragánovy hřívky. Taita natáhl tětívu, až se dotýkala jeho nosu a rtů, a pak šíp vypustil. Válečník se napřáhl k úderu zblízka, když jej Taitův šíp s pazourkovým hrotem zasáhl do jamky na krku a okamžitě ho zabil. Oštěp se však již nesl vzduchem a Taita jen bezmocně sledoval, jak letí přímo na Fenn. Měla skloněnou hlavu a neviděla ho, avšak místo ní jej upozoroval Uragán. Když mu proletěl kolem nozder, poplašeně zvedl hlavu a na okamžik zakryl Taitovi výhled na kopí. Myslel, že Fenn minulo, a pocítil úlevu. Pak však slyšel, jak vykřikla bolestí a překvapením, a uviděl, jak se na hřbetě koně svíjí.

„Jsi zraněná?“ zakřičel na ni, ale odpovědi se nedočkal. Spatřil násadu oštěpu - visela podél hřebcova boku a rozrývala zem.

Poodjel s Vichřicí za Fennina koně a zjistil, že hrot uvízl v jejím holém stehně. Pustila otěže a držela se Uragána za krk. Otočila se k Taitovi. Tvář měla popelavě bledou a zelené oči, kterými na něj vyděšeně zírala, jako by zakrývaly polovinu obličeje. Jak násada nadskakovala od země, hrot se otáčel a zařezával do masa. Ostré hrany se zarávaly hlouběji a hlouběji a drásaly a rozšiřovaly ránu. Kopí se zabodlo poblíž stehenní tepny; jestli tuto důležitou cévu zasáhlo, bude dívka do několika minut mrtvá.

„Drž se pevně, drahá,“ zvolal a ohlédl se přes rameno. V patách jim běžela tlupa Basmarů. Řítili se lesem a divoce pokřikovali. „Teď nesmíme zastavit, byli by okamžitě u nás. Jdu ti na pomoc.“

Vytáhl meč a přiblížil se z boku ke hřebci. Pečlivě si odměřoval, kam tít. Pohled na trpící dívku mu vrátil sílu, o které se domníval, že ji již před mnoha lety ztratil. Usilovně se soustředil na poskakující násadu kopí. Při máchnutí těžkým bronzovým mečem vykřikl mocné slovo: „Kydash!“

Zdálo se, že zbraň v jeho sevření ožila vlastním životem. Na každém vyváženém ostří lze najít místo, do kterého se soustředí veškerá váha a energie úderu. Zasáhlo násadu z tvrdého dřeva na délku prstu přímo nad koženými úchyty, kterými k ní byl přichycen ostrý hrot, a přesešlo ji jako mladou větvíčku. Rukojeť odpadla a mág ve Fennině obličeji spatřil pocit úlevy.

„Přeberu tě,“ řekl jí, když zastrčil meč zpět do pochvy. „Připrav se.“ Přiblížil se s Vichřicí co nejtěsněji k jejímu hřebci a Fenn k němu důvěřivě natáhla ruce. Sevřel ji paží kolem pasu, přenesl ji přes mezeru a posadil bokem na klisninu šíji. Objala ho kolem krku.

„Tolik jsem se bála, Taito,“ zašeptala, „ale pak jsi přišel. Teď vím, že bude všechno v pořádku.“

„Pořádně se drž,“ přikázal jí, „nebo to dopadne špatně.“ Zuby odtrhl pruh plátna z lemu její tuniky, převázal jím pahýl odseknuté násady a přitlačil ho tak ke stehnu. „Nevypadá to moc hezky,“ řekl, „ale ty jsi ta nejstatečnější holka, co znám. Hrot vydrží nehybný až do Tamafupy.“

Skupinka basmarských pronásledovatelů se pomalu vzdalovala a brzy zmizela z dohledu mezi stromy. Mohli si dovolit zpomalit do klusu, a přesto dorazili do města ještě před polednem.

„Ať se válečníci rozestaví na pozice kolem opevnění,“ přikázal Taita Merenovi. „Než se nadějeme, ti ďáblové nás napadnou.“ Sundal Fenn z hřbetu Vichřice, odnesl ji do jejich společné chatrče a jemně ji položil na spací rohož.

* * *

Celou dobu, kdy Fenn otíral sraženou černou krev kolem hrotu kopí, ji Taita chlácholil. Poté nohu pečlivě prohlédl. Dokud nebude připraven operovat, nechá pruh plátna, jímž přitlačil hrot k noze, na místě.

„Bohové tě měli vždy rádi,“ prohlásil nakonec. „Oštěp minul tepnu jen o šířku nehtu na tvém malém prstíku. Kdybychom nezabránili tomu, aby se hrot zařezával dál do rány, ostré hrany by“ ji prorazily. Teď klidně lež, připravím ti nápoj.“ Odměřil silnou dávku prášku z červeného květu, nasypal jej do hlíněné mísy a zalil horkou vodou z hrnce, který stál na uhlech v ohništi uprostřed místnosti. „Vypij to. Budeš ospalá a bolest utopí.“

Zatímco droga začínala působit, probíral se koženým lékařským vakem. Ve zvláštní přihrádce přechovával stříbrné lžíce. Pokud věděl, jen jediný chirurg někdy vlastnil a používal stejný pár, a ten byl mrtvý. Když dokončil přípravy, přivolal Merena, který přešlapoval před chatrčí. „Víš, co máš dělat,“ řekl mu.

„Samozřejmě. Vždyť víš, kolikrát jsem ti při tom zákroku asistoval,“ odvětil Meren.

„Předpokládám, že ruce sis umyl,“ poznamenal Taita.

Merenův výraz se změnil. „Ano,“ pronesl nejistě.

„Kdy?“

„Dnes ráno, než jsme vyjeli na obhlídku.“

„Umyj si je znovu.“

„Nevidím důvod,“ zamručel Meren jako vždy, ale z hrnce nad ohněm si odlil vodu do mísy.

„Budeme potřebovat ještě jeden pár rukou,“ rozhodl Taita, když nahříval stříbrné lžíce nad plameny. „Zavolej Imbali.“

„Imbali? Vždyť je to divoška. Co takhle jednoho z našich mužů?“

„Imbali je silná a chytrá,“ oponoval Taita. A co víc, je žena. Taita si nepřál, aby se kolem Fennina nahého těla pohyboval další muž. Dost na tom, že musí využít pomoci Merena, natož pak dalšího neomaleného vojáka - a shillucké ženy jsou přelétavé.

„Zavolej Imbali,“ zopakoval, „a dohlédni, ať si také umyje ruce.“

I když červený prášek Fenn otupil, zasténala, jakmile se Taita dotkl hrotu, a neklidně se zavrtěla. Kývl na Merena. Zvedli Fenn do sedu, Meren se usadil za ní, složil jí ruce na hrudi a pevně ji přidržel. „Můžeme,“ řekl.

Taita pohlédl na Imbali, která klečela u Fenniných chodidel. „Drž jí nohy narovnané. A ať se ani nehne.“ Imbali se naklonila a stiskla dívce kotníky. Taita se zhluboka nadechl. Soustředěně protahoval dlouhé kostnaté prsty a v mysli si opakoval každý pohyb, který musí provést. Klíčem k úspěchu je rychlost a rozhodnost. Čím déle se pacient trápí, tím větší škodu jeho tělo a duše utrpí a šance na uzdravení se snižuje. Rychle přestříhl pruh lněné látky, který držel hrot u nohy, a narovnal bodec. Fenn znovu zasténala. Meren jí strčil do úst připravený kožený roubík, aby si neprokousla jazyk.

„Dej pozor, ať ho nevyplivne,“ upozornil ho Taita. Naklonil se nad ránu a podrobně ji zkoumal. Rozviklaný pazourek ji značně rozšířil, přesto ne dost na to, aby do ní mohl vložit lžíce. Prohmatával nateklou tkáň a prsty sledoval pulsující tepnu. Do otevřené rány strčil ukazovák a prsteník, aby ji roztáhl, a sunul prsty hlouběji, až nahmatat ostny zaklesnuté do masa. Fenn vykřikla a vzpírala se; Meren s Imbali ji sevřeli co nejpevněji. Taita ještě trochu rozevřel ránu. Rychlost, s jakou prsty pohyboval, neomezila přesnost a opatrnost - během několika vteřin lokalizoval bodce hrotu, ke kterým přilnula vlákna svaloviny a tkáň. Volnou rukou popadl lžíce, připravil si je vedle bodce a oběma najednou vnikl ze dvou protějších stran do rány. Vedl je kolem pazourku tak, aby ho mohl sevřít a vytáhnout, aniž by mu vyklouzl.

„To mě zabije!“ vykřikla Fenn. Meren s Imbali se snažili ze všech sil, ale jen těžko se jim dařilo udržet svíjející se pacientku v klidu. Dvakrát se Taita pokusil protáhnout lžíce kolem ostnů, a pokaždé se jim Fenn vykroutila. Při dalším pokusu cítil, jak zajely na místo. Sevřel vybroušený kov kolem bodce a v tutéž chvíli zatáhl nahoru. Podtlak způsobený vzdorujícími okraji rány mu bránil lžíce vytáhnout. Konečky prstů zabořenými hluboko v ráně se dotkl tepny; stabilní tep jako by ozvěnou rozezněl jeho duši. S maximálním soustředěním protahoval sevřené lžíce kolem ní - stačilo, aby malinký kousek pazourku pronikl mezi kovovými okraji, a mohl ji přeříznout. Jemně přitlačil. Otvor rány začal pomalu povolovat, a pak se náhle zakrvácené lžíce i s pazourkovým bodcem objevily venku. Rychle vytáhl prsty a přitiskl okraje rány k sobě. Volnou rukou popadl polštářek vyrobený z poskládaného pevného plátna, který mu podával Meren, a přitlačil ho na ránu, aby zastavil krvácení. Fenn spadla hlava dozadu. Křik se změnil v tichý nářek a napětí v končetinách i strnule prohnuté páteři povolilo.

„Tvé umění mě nikdy nepřestane udivovat,“ zašeptal Meren. „Pokaždé, když tě takto vidím pracovat, jen užasle civím. Jsi nejlepší chirurg, co kdy žil.“

„O tom si můžeme promluvit později,“ odvětil Taita. „Teď mi pomoz zašít ránu.“

Taita pracoval s koňskou žíní na posledním stehu, když se ze severní věže ozval povyk. Zavázal uzel, který ránu uzavřel, a aniž vzhlédl k Merenovi, řekl mu: „Vypadá to, že Basmarové už dorazili. Musíš teď konat svou povinnost a můžeš si s sebou vzít i Imbali. Díky za pomoc, dobrý Merene. Pokud se rána nezanítí, to dítě bude mít za co děkovat i tobě.“

Poté, co Fenn nohu ovázal, přešel Taita ke dveřím chatrče a zavolal Lалу, nejspolehlivější a nejrozumnější ze shilluckých žen. Přišla se svým nahým dítětem opřeným o bok. Byla Fenninou blízkou přítelkyní a často si společně s dítětem hrály. Při pohledu na sinalou a zakrvácenou Fenn začala Lala hlasitě naříkat. Taitovi chvíli trvalo, než ji uklidnil. Několikrát jí zopakoval, co má dělat, a pak ji nechal u Fenn, aby na ni dohlížela, zatímco spánek odvane účinky červeného prášku.

* * *

Taita se rychle vydrápal po provizorním žebříku na severní hradbu a přidal se k Merenovi, jenž ho přivítal s vážnou tváří a beze slov ukázal dolů do údolí. Basmarové se přibližovali klusem ve třech oddělených formacích, které se táhly lesem jako dlouzí černí hadi. Čelenky jim vlály ve vlasech a údolím se rozléhal jejich

zpěv, dunivý opakující se popěvek, při němž obráncům tuhla krev v žilách a po zádech jim běhal mráz. Taita obrátil pohled k hradbám, podél nichž stáli shromáždění všichni muži ve zbroji. Jejich směšný počet Taitu přiměl vystřízlivět z planých nadějí.

„Nás je dvaatřicet,“ poznamenal tiše, „a jich nejmíň šest stovek.“

„Tak to je vyrovnaný stav, mágu. Jsme připraveni k zápasu a můžeme uzavírat sázky,“ prohlásil rozhodně Meren. Taita nad takovou neuvážeností tváří v tvář blížící se smrti vrtěl hlavou s napůl hranou nedůvěrou.

Na vzdáleném konci hradby stál Nakonto vedle Imbali a jejich bojovnic. Taita se vydal k nim; Imbali měla v ušlechtilé nilské tváři jako vždy klidný a odměřený výraz.

„Ty tenhle kmen znáš, Imbali. Jak zaútočí?“ otázal se Taita.

„Nejprve spočítají, kolik nás je, a otestují naši odolnost,“ odvětila bez zaváhání.

„Jak to chtějí provést?“

„Naběhnou přímo na hradby, aby nás přinutili se ukázat.“

„Pokusí se je zapálit?“

„Ne, šamane. Tohle je jejich vlastní město, jsou tu pohřbení jejich předkové. Jejich hroby by nikdy úmyslně nepodpálili.“

Taita se vrátil k Merenovi. „Je čas vztyčit podél hradeb figuríny,“ řekl a Meren vydal příkaz shilluckým ženám. Ty už měly figuríny přichystané pod kůly, a teď se jen rozeběhly podél palisády a zvedaly je tak, aby Basmarové viděli na vrcholu hrazení falešné hlavy.

„Naše posádka se rázem zdánlivě zdvojnásobila,“ poznamenal Taita. „To by mělo Basmary přinutit k většímu respektu.“

Pozorovali, jak skupiny mužů vyzbrojených oštěpy a kopími postupují planinou, na níž stávaly chatrče a teď ji pokrýval popel. Armáda Basmarů se striktně držela rozdělení do tří zástupů s veliteli v čele.

„Pochodují jako stádo krav a řady vůbec nedrží pohromadě,“ ucedil Meren pohrdlivě. „Tohle je nesourodá sebranka, ne armáda.“

„Jenže je to velká sebranka, zatímco naše armáda je velice skromná,“ poznamenal Taita. „Oslavujme až po vítězství.“

Zpěv ustal a rozhostilo se zlověstné ticho. Ze šiku Basmarů vystoupil jediný muž, jenž zamířil ke kolové hradbě, a v půli cesty zůstal stát. Na hlavě měl členku z růžových per a otočen ke svým mužům se nechával obdivovat ve válečné zbroji. Pak začal vysokým hlasem pokřikovat a každé ucelené prohlášení zakončil výskokem do vzduchu a prásknutím kopí o štít.

„Co říká?“ otázal se zmateně Meren.

„Můžu jen hádat, ale domnívám se, že se k nám staví ne zrovna přátelsky,“ pousmál se Taita.

„Tak to já mu na kuráž pošlu šíp.“

„Stojí sedmdesát kroků za hranicí maximálního dostřelu,“ mírnil ho Taita. „Nemůžeme si dovolit plýtvat municí.“

Sledovali, jak se Basma, nejvyšší náčelník Basmarů, hrdě vrací ke svému pluku a zaujímá velitelské stanoviště za zadními řadami. Opět zavládlo ticho. Nikdo se nehýbal, dokonce i vítr ustal. Napětí by se dalo krájet jako dusno před tropickou bouří. Najednou nejvyšší Basma zaječel: „*Hau! Hau!*“ a bojovníci vyrazili vpřed.

„Pozor!“ varoval Meren muže. „Nechte je dojít blíž. Připravte šípy!“

Seskupené řady Basmarů se přehnaly kolem vnějších značek, divoši za válečného pokřiku bubnovali oštěpy o štíty. S každým pátým krokem všichni zároveň dupli bosou nohou o zem. Náramky na kotnících zachrastily a země se otrásla. Jemný popelnatý prach ze spáleného města se vznesl až do výše pasu a Basmarové vypadali, jako by se brodili vodou. Minuli značky ve vzdálenosti sto kroků. Popěvek a bubnování dostávaly nádech zuřivosti.

„Pozor!“ zahřímal Meren, aby překřičel válečný ryk. „Připravte se!“ Frontová linie se přibližovala ke značce na padesáti krocích. Bojovníci rozeznali každý detail podivných obrazců namalovaných na tvářích Basmarů, jejichž velitelé už se nacházeli za značkami. Byli tak blízko, že je lučištníci mohli spatřit, jen když se podívali z hradeb dolů.

„Zamířit!“ zařval Meren. Muži natáhli tětivy a luky se prohnuly. Přimhouřili oči a pohledem sledovali prodlouženou dráhu šípu k cíli. Meren dobře věděl, že je nesmí nechat držet luk napjatý příliš dlouho, aby nedostali křeče do svalů na pažích. Další rozkaz proto přišel s následujícím nádechem. V tutéž chvíli dosáhl početný šik značky na třiceti krocích.

„Pal!“ zavelel a bojovníci jako jeden muž povolili tětivy. Na tak krátkou vzdálenost nikdo neminul. Šípy letěly jako hustý, tichý oblak. Na důkaz zručnosti lučištníků žádné dva nesměřovaly ke stejnému cíli. Frontová linie klesla k zemi, jako by spadla do propasti.

„Střílet podle uvážení!“ zaburácel Meren. Lučištníci zkušeně sáhli pro další šíp a jediným pohybem obratně natáhli tětivy, zamířili a vypustili střelu. Pohybovali se s obratnou lehkostí a rozvážností. Padla druhá řada Basmarů a nedlouho poté další. Postupující válečníci zakopávali o rostoucí hromady těl.

„Šípy sem!“ ozvalo se na hradbách. Shillucké ženy klusaly prohnuté pod tíhou vaků, které nesly na ramenou. Basmarové nepřestávali postupovat a lučištníci stříleli až do chvíle, kdy se vojáci přiblížili k samotným kůlům a za pomoci škvír mezi nimi se snažili vydrápat nahoru. Některým se to podařilo, ale pak na

ně čekali Nakonto a Imbali se svými ženami. Oháněly se sekerami, jako by štípaly dříví na podpal. Nakonto rozdával rány krátkým oštěpem za vražedného křiku.

Konečně se ozvalo pronikavé zahvízdání slonovinových píšťal, jež krveprolití znenadání ukončilo. Oddíly ustoupily popelavým polem k Basmovi, jenž se snažil seskupit bojovníky, kteří přežili.

Meren krácel po hradbách. „Je někdo zraněn? Ne? Výborně. Až si půjdete pro šípy, dávejte pozor na ty, co hrají mrtvé. Oblíbený trik těchto špinavých psů.“

Otevřeli bránu a vyběhli pro šípy. Mnoho hrotů uvízlo v mrtvých tělech tak hluboko, že musely být vyseknuty sekýrou či mečem. Byla to hrůzná práce a všichni byli brzy zmáčení krví jako tlupa řezníků. Když už měli všechny šípy, začali sbírat kopí padlých Basmarů. Pak utíkali zpět za hradby a bránu za sebou opět zabouchli.

Ženy přinesly měchy s vodou a koše sušených ryb a prosných placek. Muži ještě nedožvýkali, když se ozval válečný popěvek a velitelé je znovu povolali k obraně valu: „Do zbraně!“

Basmarové opět postupovali v sevřeném kordonu, tentokrát ale velitelé nesli vysoké mladé stromy, které pokáceli v lese. Když padli za obět šípům lučištníků na hradbách, další v řadě bojovníků popadl stromek a krácel vpřed. Ztratili více než padesát mužů, než je donesli až pod hradby, ale jakmile byli u nich, opřeli Basmarové stromy o zeď z kůlů a s dýkami sevřenými mezi zuby rychle šplhali nahoru.

Jakmile zatížili strom svou vahou, nebylo možné jej shodit a napadení válečníci se museli bránit v přímém souboji muže proti muži. Imbali a její bojovnice stály v jedné řadě vedle vojáků a rozdávaly smrtící rány sekýrami. Basmarů jako by se však ztráty v boji vůbec nedotýkaly. Šplhali přes těla kamarádů a vrhali se do potýček s nezdolnou vytrvalostí, hlava nehlava.

Nakonec se skupinka Basmarů probíjovala až k vrcholu hradeb. Bylo zapotřebí těžkého a urputného boje, aby je zarazili, ale na jejich místa se valily další a další vlny válečníků. Zrovna když to vypadalo, že vyčerpání bojovníci podlehnou samotné tíze pomalovaných těl, se zase ozval hvizd píšťaly a útočníci se stáhli.

Obránci se napili, ošetřili rány a vyměnili otupené meče za ostřejší, ale delší oddech si dopřát nemohli. Opět se ozvalo: „Do zbraně! Jdou na nás!“

Do soumraku zdolali Merenovi muži další dva nápor. Ten poslední draze zaplatili - než Basmary odehnali, osm mužů a dvě Imbaliny ženy byli ubodáni dýkami či oštěpy.

Jen málo vojáků přečkalo den bez zranění. Někteří skončili s lehkým pořezáním a modřinami, dva však měli od těžkých ran basmarských kyjů zlomené kosti a další dva se nedočkali následujícího rána - jednoho zasáhlo kopí do břicha, druhého oštěp do plic. Před úsvitem byli oba mrtví. Únava přemohla mnohé natolik, že nemohli ani jíst, a někteří se dokonce ani nepřiměli doklopýtat do bezpečí chatrčí. Jakmile uhasili žízeň, padli na hradby a v propocených šatech a zakrvácených obvazech okamžitě usnuli.

„Další den už nevydržíme,“ oznámil Meren Taitovi. „Jsme tady jako v pasti. Nevěřil jsem, že Basmarové budou tak vytrvalí. Museli bychom je zabít do posledního muže, abychom se odsud dostali.“ Vypadal unaveně a sklesle. Prázdný oční důlek bolel - neustále si nadzvedával klípec a mnul jej kotníky prstů.

V tak zuboženém stavu ho Taita viděl jen jednou či dvakrát v životě. „Nemáme dost mužů, abychom hradby udrželi,“ souhlasil. „Budeme se muset stáhnout k vnitřní linii.“ Pohlédli na poslední obranný val okolo studny. „Můžeme to udělat pod příkrovem noci a ráno při prvním nepřátelském útoku podpálit hradby. To je na několik hodin pozdrží.“

„A potom?“

„Připravíme si osedlané koně a počkáme na vhodnou chvíli, kdy budeme moci z města uprchnout.“

„Kam?“

„Řeknu ti, až to budu vědět,“ prohlásil Taita a toporně se postavil na nohy. „Hlavně se ujisti, že muži na hradbách budou mít u sebe oheň. Já jdu za Fenn.“

Když vstoupil do chatrče, dívka spala. Vyšetřením nohy ji budit nechtěl, ale sáhl jí na tvář - byla studená, žádné zrudnutí ani horkost. Rána se nezanítila, ujišťoval se opakovaně. Poslal Lalu pryč a sám se uložil vedle Fenn. Než se potřetí nadechl, upadl do hlubokého temného spánku.

* * *

Vzbudil se při prvním náznaku rozbřesku. Fenn seděla vedle něj s úzkostlivým výrazem ve tváři. „Myslela jsem, že jsi mrtvý,“ vyjekla, když otevřel oči.

„To já taky.“ Taita se posadil. „Ukaž, podívám se na tu nohu.“ Odmotal obvaz a zkoumal ránu. Byla lehce podebraná, ale ne teplejší než jeho dlaň. Sklonil se a přičichl ke stehům. Necítil nic zahnívajícího. „Musíš se obléct. Možná se budeme muset rychle přesunout.“ Pomáhal jí do tuniky a bederní roušky a přitom povídal: „Vyrobím ti berlu, ale nebudeš mít moc času naučit se ji používat. Za svítání Basmarové jistě znovu zaútočí.“ Spěšně připojil k úzké holi vyřezávanou příčnou vzpěru, kterou obalil lýkem. Fenn se o ni ztěžka opřela a Taita jí pomohl dobelhal se ke koním. Osedlali Uragána a nasadili mu uzdu. Z vnějších hradeb se ozval varovný výkřik.

„Zůstaň s Uragánem,“ přikázal jí Taita. „Vrátím se pro tebe,“ a utíkal k hradbám, kde na něj čekal Meren.

„Jak je na tom Fenn?“ vyhrkl jako první.

„Bude moci jet a čeká u koní,“ odpověděl Taita. „Co se tady děje?“

Meren ukázal na otevřené prostranství. Ve vzdálenosti dvou set kroků se na kraji lesa formovaly basmarské oddíly.

„Je jich dost málo,“ podotkl Taita. „Sotva polovina co včera večer.“

„Podívej se k jižní hradbě,“ ucedil Meren.

Taita otočil hlavu a zadíval se směrem k velkému jezeru. „A tak! Chystají se k tomu, co měli provést už včera,“ poznamenal suše. „Útok ze dvou stran.“ Chvilí přemýšlel a pak se zeptal: „Kolik mužů je dnes schopných postavit se do zbraně?“

„V noci dva tři zemřeli a další čtyři naši vojáci sebrali svoje shillucké čubky a fakany a zmizeli ve tmě. Pochybuju, že by Basmarům unikali dlouho. Takže nás zbývá šestnáct, včetně Nakonta, Imbali a její kmenové sestry Aoky.“

„Máme patnáct koňů dost silných na to, aby unesli muže a jeho výstroj,“ prohlásil Taita.

„Postavíme se dalšímu basmarskému útoku, nebo podpálíme vnější hradby a pokusíme se pod rouškou kouřové clony utéct?“

Taita nemusel přemýšlet dlouho. „Zůstávat tady by jen odkládalo nevyhnutelné,“ řekl. „Zkusíme to risknout s koňmi a utečeme. Sděl mužům, co máme v úmyslu.“

Meren odběhl s rozkazem k bojové linii a během chvilky se vrátil. „Všichni vědí, co mají dělat, mágu. Ohniště jsou připravená. Kostky jsou v kalíšku, jenom je vrhnout.“ Taita beze slova pozoroval nepřátelské oddíly. Ozval se dobře známý válečný popěvek, bubnování o štíty a dupnutí stovek bosých nohou.

„Blíží se,“ pronesl Meren tiše.

„Podpalte hradby,“ přikázal Taita. Muži přistoupili k hromádám dříví, nasypali na ně rozpálené uhly z připravených nádob a rozdmýchali oheň rohožemi. K nebi okamžitě vyšlehly vysoké plameny.

„Zpátky!“ zavelel Meren a přeživší bojovníci seskákali z hořících hradeb. Někteří utíkali, jiní klopýtali či kulhali a s námahou podpírali jeden druhého. Při pohledu na ně se najednou Taita cítil unavený, starý a slabý. Skončí jejich výprava tady, v tomto odlehlém, divokém koutě světa? Tolik námahy, utrpení a smrti k ničemu? Meren jej pozoroval. Taita se narovnal v ramenou a napřímil se. Teď nesmí ztrácet odvahu; má povinnost vůči Merenovi a ostatním bojovníkům, ale hlavně k Fenn.

„Je čas jít, mágu,“ upozornil ho Meren vlídně a chytil ho v podpaží, aby mu pomohl sestoupit po žebříku. Než došli ke koním, zachvátily celé hradby obrovské, vysoko šlehající plameny. Rychle utíkali před spalujícím žárem.

Bojovníci vyvedli koně a Meren je začal přidělovat. Fenn samozřejmě pojede na Uragánovi a na třmenu poveze Imbali, která ji bude chránit. Taita si vezme Vichřici a na třmenové řemeny Nakonta. Merenovu slepou stranu ohlídá na jeho oři Aoka. Ostatní si rozeberou své vlastní koně a zbylí dva oři, jelikož už neměli žádné mezky, byli naloženi jídlem a výstrojí. Za otěže je povedou Hilto se Shabakem.

Kryti hořícími hradbami nasedli na koně, čelem obráceni ke vstupní bráně. Taita pozvedl zlatý Lostrisin amulet a rozprostřel nad všemi kouzlo utajení, které je skryje před zraky nepřítele. Dobře věděl, že zahalit tak velkou skupinu koní a mužů bude obtížné, ale primitivní kmen Basmarů tímto trikem snad obelstí.

Basmarové se hořícími kůly ani nepokoušeli proniknout. Očividně předpokládali, že nepřátelé zůstanou uvěznění uvnitř, a čekali na příležitost úplně je vyřidit. Z druhé strany ohňové stěny zněl jejich zpěv a křik. Taita čekal, dokud vstupní bránu nepohltily plameny. Ohořelé zbytky se s rachotem sesypaly k zemi.

„Teď!“ zavelel. Habari a Shabako vyrazili tryskem do oblak dýmu, ohořelá křídla vrat chytili do smyček, a než oheň stačil propálit lana, odtáhli je stranou. Teď byla cesta volná a oba muži se vrátili k ostatním.

„Držte se při sobě, čím těsněji, tím lépe, a pojedte za mnou,“ přikázal Taita. Jakmile projdou bránou a ocitnou se na volném prostranství, účinek kouzla zeslábně a možná i pomine. Průchod lemovaly šlehající plameny a museli jím projet co nejrychleji, pokud nechtěli, aby je oheň usmažil zaživa.

„Tryskem kupředu,“ zavelel Taita hlasem síly, díky němuž se tichý rozkaz donesl srozumitelně ke každému muži. Vyrazili k hořící bráně. Někteří koně se před žhnoucí zdí vzpírali, ale jezdci je ostruhami a bičiky hnali dál, i když oheň opaloval zvířatům srst a hřívu. Sežíhal i obličejové bojovníků, a než se - stále všichni při sobě - dostali na otevřenou pláň, působil palčivou bolest v očích.

Všude kolem se pohybovali halasící Basmarové. Někteří se dívali přímo jejich směrem, ale bezvýrazný pohled prozrazoval, že nevidí nic než hořící kůly, k nimž upírali zrak. Kouzlo utajení stále působilo.

„Pomalů, tiše,“ varoval všechny Taita. „Držte se u sebe. Žádné náhlé pohyby.“ Držel amulet vysoko nad hlavou. Fenn, která kráčela vedle něj, následovala jeho příkladu.

V natažené ruce svírala vlastní zlatý amulet a rty se neslyšně pohybovaly, jak odříkávala slova, která ji Taita naučil. Pomáhala mu kouzlo posilovat. Postupovali otevřenou plání a byli už skoro v bezpečí; jen dvě stě kroků zbývalo k okraji lesa a nepřítel je ještě neodhalil. Pak Taita ucítil na zátylku závan studeného větru. Fenn zalapala po dechu a upustila amulet, který zůstal viset na řetízku. „Spálilo mě to!“ vyhrkla a zírала na zarudlé konečky prstů. Se zděšeným výrazem ve tváři se obrátila na Taitu. „Něco ruší naše kouzlo.“ Nemýlila se. Taita cítil, jak se nad nimi rozpadá a mizí jako zpřetrhaná lodní plachta unášená poryvem větru. Někdo z nich stáhl závoj, pod nímž se skrývali, působila na ně neznámá síla a on ji nedokázal odvrátit ani přemoci.

„Tryskem kupředu!“ zařval a koně vyrazili k okraji lesa. Basmarské legie spustily hlasitý povyk. Každý pomalovaný obličej se otočil směrem k nim, každý pár krvelačných očí je pozoroval. Ze všech koutů prostranství se nepřátelští bojovníci začali stahovat k malé skupince jezdců.

„Běž!“ poháněl Taita Vichřici, ale ta nesla na hřbetě dva mohutné muže. Všechno se odehrávalo zdánlivě jako ve snách. Ačkoliv měli před pronásledovateli náskok, zprava se přibližovala skupina kopiníků.

„No tak! Rychleji! Co nejrychleji můžete!“ naléhal Taita.

V čele válečníků, kteří jim měli odříznout cestu, spatřil Basmu. Hnal se k nim s oštěpem opřeným o pravé rameno, připraven k hodů. Jeho muži vířili jako smečka loveckých psů, když narazí na čerstvou stopu.

„Kupředu!“ křičel Taita. Rychle vyhodnotil úhly a rychlosti. „Prorazíme.“

Basma došel k podobnému závěru, když jezdci prosvíštěli kolem něj v bezpečné vzdálenosti třiceti kroků. Využil setrvačnosti trysky a síly z nahromaděného vzteku a vrhl po nich oštěpem. Poslal jej vysoko - padal přímo na Merenova naloženého hnědáka.

„Merene!“ zavolal Taita, aby jej varoval, ale oštěp letěl z Merenovy slepé strany. Trefil jeho hnědáka kousek za sedlem, přímo do páteře. Koni se podlomily zadní nohy a setrvačnost vymrštila Merena a Aoku do změní kopyt na vyprahlou zem. Basmarové, kteří už štvanci chtěli vzdát, povzbuzeni tímto úspěchem znovu vyrazili v čele s vůdcem na nepřítele. Meren vyskočil na nohy a hleděl do tváří spolubojovníků, kteří se na něj obraceli ze sedel utíkajících ořů.

„Utíkejte!“ křičel na ně. „Zachraňte sebe, nás už nemůžete.“ Basmarové se k poraženým rychle přibližovali.

Fenn se dotkla Uragánový šije a zvolala: „Prr! Uragáne, prr!“

Šedák se bryskně obrátil jako vlaštovka uprostřed letu, a než si kdokoli uvědomil, co se děje, pádila Fenn k místu, kde stál Meren s Aokou. Na okamžik jen omráčeně zíral, jak se Fenn s Imbali mávající sekýrou na třmenovém řemeni žene zpátky k němu. Rukama zuřivě ukazoval, aby se vrátila: „Jeď pryč!“ Avšak v tutéž chvíli jako Fenn se ve stejně sebevražedném gestu obrátil i Taita. Zbylí jezdci zmateně zpomalovali a vzpínající se koně do sebe chaoticky naráželi, než je znovu dostali pod kontrolu. Pak se všichni otočili a uháněli zpět.

Nejrychlejší Basmarové s náčelníkem už byli skoro u nich a při běhu házeli oštěpy. Jako první zasáhli Hiltova a hned po něm Shabakova koně. Oba těžce dopadli na zem a shodili jezdce ze sedel.

Letmým pohledem přehodnotil Taita situaci - už neměli dost koní, aby se všichni dostali odsud. „Utvořte obranný kruh!“ zařval. „Musíme se s nimi utkat tady na místě.“

Bojovníci, kteří spadli, se vyškrábali na nohy a klopýtali k němu. Ostatní jezdci seskákali ze zdravých koní na zem a postavili je doprostřed kruhu. Lučištníci sundali z ramenou luky a Imbali s Aokou pozdvihly sekýry. Stáli zády dovnitř kruhu a při pohledu na převahu nájezdníků s oštěpy nad výsledkem zápasu ani na chvíli nezaváhali.

„Tohle je naše poslední bitva. Tak ať si nás dobře pamatují!“ zahulákal Meren rozjařeně. Střetli se s Basmary tváří v tvář a bojovali s odvahou a lehkovážně, jak odpovídalo jejich zoufale beznadějně situaci. První nápor útočníků odrazili, ale náčelník Basma je rychle znovu seskupil a za hlasitého vřeštění je vedl k dalšímu útoku. Zaútočil na Nakonta, v běhu se přikrčil, aby se vyhnul jeho zbrani, a zasáhl jej do stehna.

Imbali stála vedle něj, a když viděla, jak mu z rány crčí krev, vrhla se na Basmu jako lvice bránící svého druha. Basma se otočil a pozvedl kopí, jímž chtěl odvrátit úder Imbaliny sekery. Ta je ale přetřela jako stéblo papyru a další zásah směřovala na Basmovu pravé rameno. Zavrával o pár kroků nazpět, s napůl useknutou paží bezvládně visící podél boku. Imbali uvolnila ostří z rány a znovu zacílila, tentokrát na hlavu. Čepel lehce proklouzla korunou z per plameňáka a roztála Basmovu lebku až k zubům. Oddělené oči na sebe chvíli mžouraly přes sekýru, než ji Imbali vytáhla ven. Ostrý kov přitom skřípal o hrany rozeklané kosti a kolem něj pomalu vytékala nažloutlá mozková hmota.

Když Basmarové spatřili náčelníka padat k zemi, s křikem plným beznaděje ustoupili. Prošli těžkým bojem a utrpěli vysoké ztráty - kolem malého kruhu se válelo mnoho těl. Egypťanů bylo pramálo, ale oni přesto váhali, zda na ně vtrhnout a vyřídit je. Taita odmlky využil k upevnění pozice. Přinutil koně, aby si lehli na zem - každý jízdni oř musel tento trik zvládnout. Těla zvířat je alespoň zčásti chránila před kopími Basmarů. Taita za nimi rozestavěl lučištníky a s Imbali, Aokou a Fenn zůstal přímo uprostřed. Přešel vedle Fenn; bude s ní až do konce, stejně jako v minulém životě. Tentokrát byl ale odhodlán jej uspišit a co nejvíce jí ho usnadnit.

Rozhlédl se po ostatních v kruhu. Habari, Shofar a poslední dva vojáci byli mrtví. Shabako s Hiltem se drželi na nohou, ale byli zraněni. Žádným ošetřením se nezdržovali - jen zastavili krvácení tak, že na ránu hodili hrst hlíny. Za nimi klečela Imbali a ovazovala Nakontovi stehno. Když skončila, vzhledla k němu a v očích se jí zračila spíš starost ženy než válečníka.

Meren, poté co ho jeho kůň vyhodil ze sedla, dopadl na obličej. Měl odřenou tvář a opět krvácel z prázdného očního důlku - zpod koženého klípce vytékal rudý pramínek po boku nosu až na horní ret. Olízl ho a dál brouskem přejížděl ostří meče. Obklíčení početnými nepřátelskými bojovníky, zranění a zničení mohli na heroická gesta a vzezření klidně zapomenout.

Jestli se mi tento den podaří nějakým zázrakem přežít, napíšu o nich hrdinskou báseň, při níž se všem posluchačům zalijí oči slzami, slíbil si Taita pochmurně.

Ticho přerušil jediný pronikavý hlas, který se vyzývavě tázal: „Jsme staré baby, nebo válečníci kmene Basmarů?“ Masy opět začaly hučet, houpavě pochodovat a dupat.

Jiný hlas zakřičel v odpověď: „Jsme mužové a přišli jsme zabíjet!“

„Zabíjej! Vezmi oštěp, použij ho! Zabíjej!“ Jak se vojáci za občasného dupnutí přibližovali, nabíral popěvek na síle. Imbali stála vedle Nakonta, rty roztažené v tenkém, nemilosrdném úsměvu. Hilita a Shabako si uhladili

vlasý a znovu nasadili přilbice. Meren si otřel krev ze rtu a zamrkal zdravým okem, aby rozjasnil a zostřil zrak. Pak zastrčil meč do pochvy a sebral svůj luk. Opřel se o něj a pozoroval přibližujícího se nepřítele. Fenn se s námahou postavila; stále nadlehčovala zraněnou nohu. Vzala Taitu za ruku.

„Neboj se, maličká,“ řekl jí.

„Nebojím se,“ odvětila, „jen bych si přála, abys mě byl naučil střílet z luku. Mohla bych teď víc pomoci.“

Zahvízdaly slonovinové píšťaly a horda bojovníků se spustila přímo na ně. Hlouček obránců vypálil salvu šípů, další, mířili a stříleli tak rychle, jak to jen šlo, jenže jich bylo tak málo, že ve vlně valících se černých těl způsobili jen nepatrné zčeření.

Basmarové vtrhli do kruhu a opět proti sobě stáli bojovníci tváří v tvář. Shabako dostal zásah do krku; když umíral, prýštila z něj krev jako z velryby probodnuté harpunou. Slabý kruh se pod nápořem těl rychle rozpadl. Imbali s Nakontem k sobě stáli zády a oháněli se dýkou a sekýrou. Aoka padla mrtvá k zemi. Meren ustupoval tak dlouho, až stál oproti Taitovi s Fenn mezi nimi. Možná vydrží vzdorovat ještě chvíli, ale Taita věděl, že zanedlouho bude muset být k Fenn milosrdný. Brzy poté ji bude následovat, a tak zůstanou spojeni.

Meren zabil jednoho protivníka přímým bodnutím do srdce a v tutéž chvíli skolil Taita muže, jenž stál vedle něj.

Meren na něho letmo pohlédl. „Je na čase, mágu, ale jestli chceš, udělám to místo tebe,“ zaskřehotal. V krku měl sucho od prachu a žízně.

Taita věděl, jak moc si Meren dívku zamiloval a kolik by ho stálo sil, kdyby ji měl zabít. „Ne, dobrý Merene, ale děkuji ti za to. Ta povinnost však náleží mně.“ Taita s láskou shlédl na Fenn. „Polib Merena na rozloučenou, drahá. Je to opravdový přítel.“ Udělala, jak jí řekl, a pak se s důvěrou obrátila k Taitovi. Sklopila hlavu a zavřela oči, za což jí byl Taita nesmírně vděčný. Nikdy by to nemohl udělat, kdyby se na něj ty zelené oči dívaly. Pozvedl meč, ale než ho nechal spadnout, zarazil se. Basmarský válečný popěvek se změnil v táhlé a zoufalé naříkání plné děsu. Jejich řady se prolomily a rozptýlily jako hejno sardinek před dravou barakudou.

Skupinka zbývajících obránců stála zmateně uprostřed kruhu. Byli smáčeni potem a krví svou i nepřátel a popleteně na sebe hleděli. Necháпали, že stále ještě žijí. Bojiště se téměř ztrácelo v prachu zvířeném dusotem nohou i kopyt a z hořících hradeb stoupala oblaka dýmu. Hranice lesního porostu se skoro nedala rozeznat.

„Koně!“ zaskuhral Meren. „Slyším kopyta.“

„To se ti zdá,“ namítal Taita stejně chraplavě. „To není možné.“

„Kdepak, Meren má pravdu,“ ozvala se Fenn a ukázala ke stromům. „Jsou to koně!“

Taita před prachem a kouřem zamrkal, přesto neviděl jasně, jen rozmazané matné skvrny. Otřel si oči rukávem a zamžoural znovu před sebe. „Kavalerie?“ zamumlal nevěřícně.

„Egyptská kavalerie!“ zajásal sípavě Meren. „Elitní jednotky! Mají modrý prapor.“ Jezdci proráželi basmarské linie, v běhu napichovali nepřátele na kopí, a pak se prudce obraceli, aby mečem dílo dokončili. Basmarové odhodili zbraně a zmateně se rozprchlí.

„To nemůže být pravda,“ mumlal Taita. „Od Egypta, naší domoviny, jsme vzdáleni čtyři tisíce mil. Jak by se sem ti muži dostali? To není možné.“

„No, já bych věřil tomu, co vidím - i když jenom jedním okem!“ zvolal Meren radostně. „Tohle jsou naši krajaní!“ Během pár minut se bojiště vylidnilo a zůstali na něm jen mrtví nebo ti, které smrt čekala v nejbližších chvílích. Gardisté poklusávali mezi nimi a lehce nakloněni ze sedla doráželi zraněné. Tři vysocí důstojníci se oddělili od hlavní části kavalerie a cválali směrem k malé skupince přeživších.

„Ten vyšší důstojník je plukovník Modré gardy,“ oznámil Taita.

„Má Zlato chvály a Kříž bratrstva Rudé stezky,“ všiml si Meren. „Opravdový válečník!“

Plukovník zastavil před Taitou a pravou rukou zasalutoval. „Bál jsem se, abychom nepřijeli příliš pozdě, vznešený mágu, ale vidím, že jsi živý a zdravý. Děkuji bohům za jejich shovívavost.“

„Ty mě znáš?“ podivil se Taita ještě víc.

„Taitu z Gallaly zná celý svět. Já jsem se s tebou však setkal na dvoře královny Mintaky po porážce falešného faraóna. Ale to už je mnoho let a já byl tehdy pouhý kadet. Nedivím se, že ti to vypadlo z hlavy.“

„Tinat? Plukovník Tinat Ankut?“ Taita vylovil z paměti vzpomínku na mužovu tvář.

Plukovník se polichoceně usmál. „Jsem poctěn, že sis na mě vzpomněl.“

Tinat Ankut byl pohledný muž s ostrými, inteligentními rysy a přímým pohledem. Taita si jej prohlížel vnitřním okem a v jeho auře nespasil žádný kaz či nedostatek, jen temně modré mihotání v hlubinách duše naznačovalo silné citové rozrušení. Okamžitě poznal, že Tinat není spokojený člověk. „Slyšeli jsme o tobě, když jsme projížděli pevností Adari,“ řekl mu Taita. „Ale muži, které jsi tam zanechal, si mysleli, žeš zmizel v divočině.“

„Jak vidíš, mágu, mýlili se,“ pravil Tinat bez úsměvu. „Musíme však z tohoto místa rychle zmizet. Moji zvědové zjistili, že k nám míří další tisíce divochů. Splnil jsem úkol, pro který jsem byl vyslán, to jest vzít vás pod svou ochranu. Ale teď nesmíme plýtvat časem, musíme okamžitě odjet.“

„Kam nás zavedeš, plukovníku? Jak jsi věděl, že jsme právě tady a potřebujeme pomoc? Kdo tě poslal, abys nás zachránil?“ tázal se Taita.

„Tvé otázky budou zodpovězeny v pravý čas, mágu, a je mi líto, že odpovědi nemohu poskytnout já sám. Nechám zde kapitána Onku, aby se postaral o vše, co budete potřebovat.“ Znovu zasalutoval a odjel.

Nechali vstát koně, z nichž většina byla zraněná. Dva z nich tak těžce, že je museli utratit, ale Uragán a Vichřice přežili ve zdraví. Ačkoliv jim nezbývalo moc zavazadel, Taitovo zdravotnické vybavení bylo těžké a objemné. Neměli už dost zvířat, která by unesla celou výstroj, a tak kapitán Onka zavolal další nákladní koně. Taita mezitím ošetřoval rány svých druhů a jejich koní. Onka netrpělivě čekal, jenže tato práce se nedala urychlit. Trvalo ještě chvíli, než vyrazili na cestu.

* * *

Plukovník Tinat se k nim vrátil a nechal je odvést jezdeckou švadronou. Taitova skupinka kráčela uprostřed, dobře chráněna ze všech stran. Další dlouhý zástup se vlekl za nimi, včetně stovek naříkajících zajatců, z nichž většinu tvořily basmarské ženy.

„Otroci,“ odhadoval Meren. „Tinat spojuje chytání otroků se záchranou nevinných cestovatelů.“

Taita nijak nereagoval, ale přemýšlel o jejich vlastní pozici a postavení. Jsme také zajatci, nebo ctění hosté? přemítal. Přivítali nás poněkud neurčitě. Zvažoval, že se zeptá kapitána Onky, ale věděl, že by se namáhal zbytečně - Onka byl stejně zdrženlivý jako plukovník.

Odjeli z Tamafupy a vydali se na jih vyschlým korytem Nilu k jezeru. Brzy měli na dohled Červené kameny i opuštěný chrám na strmém útesu nad nimi, ale v tom okamžiku změnil směr a z koryta řeky zamířili na východ po stezce vedoucí kolem jezera. Taita se pokusil zavést s Onkou hovor o chrámu a skále, ale dočkal se jen ošklivé odpovědi: „Nic o tom nevím, mágu. Jsem jen obyčejný voják, žádný velký mudrc.“

O několik mil dál se výprava vyškrábala na další sráz nad jezerem a pod nimi se objevila chráněná zátoka. Taita s Merenem překvapeně hleděli na flotilu šesti válečných galér a několik velkých nákladních člunů zakotvených v klidných vodách jen pár loktů od bílého pobřeží. Plavidla měla zvláštní tvar, jaký v egyptských vodách nikdy nespatriili - otevřenou palubu a oba konce naprosto stejné. Jediný dlouhý stěžeň se dal zcela zřejmě vyjmout z botky a položit po délce trupu. Ostré příď i záď byly uzpůsobeny plavbě nebezpečnými zpěněnými vodami peřejí rychlých řek. Chytrá konstrukce, připustil Taita, sám uznávaný lodní stavitel. Později zjistil, že trupy plavidel se dají rozebrat na čtyři samostatné díly, aby se mohly přenášet kolem vodopádů a jiných překážek.

Flotila kotví v zátocě vypadala poměrně výkonně a byl na ni hezký pohled. Voda byla tak čistá a průzračná, až se zdálo, že se loď vznáší ve vzduchu. Na dně jezera se zřetelně rýsovaly jejich stíny. Taita dokonce postřehl hejna velkých ryb, jež kroužily kolem přilákány odpadky, které posádka vyhazovala přes palubu.

„Ty lodě mají netypický tvar,“ poznamenal Meren. „A nejsou z Egypta.“

„Při našich cestách Orientem jsme viděli podobné v zemích za řekou Indus,“ přitakal Taita.

„Jak se takovéhle plavidlo ocitlo na tomhle vzdáleném a nezmapovaném kontinentálním moři?“

„Jedna věc je jistá,“ ucedil Taita. „Nemá smysl ptát se kapitána Onky.“

„Neboť on je jen obyčejný voják a žádný velký mudrc.“ Meren se poprvé od chvíle, kdy odjeli z Tamafupy, rozesmál.

Následovali velitele na pobřeží, kde se okamžitě začalo nalodovat. Zajetí Basmarové zabrali dvě nákladní lodě, koně a Tinatovi vojáci nastoupili na ty zbývající.

Plukovník Ankut se rozjařil, když si prohlédl Uragána a Vichřici. „Nádherný pár. Na první pohled matka a hříbě,“ poznamenal směrem k Taitovi. „Za svůj život jsem viděl možná tři čtyři dvojice, které by se jim mohly rovnat. Mají krásné nohy a silnou hrud, jaké lze vidět jenom u zvířat s chetitským rodokmenem. Troufám si tvrdit, že tihle dva pocházejí z plání Ecbatany.“

„Trefil jsi to naprosto přesně,“ potvrdil Taita. „Blahopřeju. Jsi zkušený znalec koní.“

Tinat se nechával stále víc obměkčovat a vyčlenil pro Taitu, Merenu a Fenn místo na své galéře. Jakmile všichni nastoupili na palubu, odrazila flotila od břehu a vyplula na jezero. Sotva se dostali na volnou vodní plochu, zabočili na západ a pokračovali podél pobřežní čáry. Tinat přizval tři hosty k jídlu na otevřené palubě. Ve srovnání s chudými pokrmy, jimiž se živilo léta od odjezdu z Qebui, byl pokrm připravený plukovníkovým kuchařem nezapomenutelný. Čerstvě nalovené grilované ryby následovala směs dušené exotické zeleniny a amfora s červeným vínem by mohla pro svou kvalitu zdobit i stůl samotného faraóna.

Když slunce začalo zapadat za vodou na obzoru, dorazila flotila na úroveň Červených kamenů při ústí Nilu a vplula pod vysoký skalní útes, na jehož vrcholku stál chrám bohyně Eos. Tinat vypil dva poháry vína a změnil se ve zdvořilého, přátelského hostitele. Taita se pokusil jeho nálady využít. „Co to je za stavbu?“ ukázal přes vodu. „Vypadá jako chrám či palác, ale takový styl jsem u nás v Egyptě nikdy neviděl. Zajímalo by mě, co za lidi jej postavilo.“

Tinat se zamačkal. „Nad tím jsem moc nepřemýšlel, architektura mě příliš nezajímá, ale možná máš pravdu, mágu. Je to nejspíš nějaká svatyně nebo chrám, taky možná sýpka na obilí.“ Pokrčil rameny. „Dáte si ještě trochu vína?“ Taitova otázka ho očividně rozladila a začal se znovu chovat odměřeně a chladně, ač stále zdvořile. Bylo také jasné, že posádka galéry dostala nařídění, aby s nimi vůbec nemluvila a neodpovídala na jejich otázky.

Den po dni plula flotila podél pobřeží jezera na západ. Na Taitovu žádost jim dal kapitán plachtu, aby měli stín a soukromí. Skryt před zraky Tinata a posádky pokračoval Taita ve Fennině výcviku. Během dlouhého

pochodu na jih měli pramálo možností být spolu o samotě. Odlehlý kout paluby teď představoval jejich útočiště i místo učení, kde se mohla zdokonalovat v postřehu, koncentraci a intuici.

Nezasvěcoval ji do žádné další sféry magického umění. Místo toho strávili každý den mnoho hodin procvičováním toho, co už znala. Obzvláště pečlivě se věnoval telepatické komunikaci a posílání obrazů a myšlenek v psychické rovině. Pronásledovala ho zlá předtucha, že je brzy něco rozdělí. Pokud se tak stane, poslouží jim spojení éterem jako záchranné lano. Jakmile dokázali navázat psychický kontakt rychle a bez potíží, soustředil se na potlačení projevů její aury. Teprve když byl spokojen a Fenn tato umění dokonale ovládala, mohli přejít k procvičování tvoření slov síly.

Hodiny a dny tréninku byly velice náročné a únavné a dalo by se očekávat, že Fenn bude duševně zcela vyčerpaná - v tajemných vědách byla nováčkem a přece jen měla tělo a síly mladé dívky. I když vzal v úvahu stáří její duše i to, že prožila předchozí život, její odolnost Taitu ohromovala. Jako by ze svého úsilí nabírala sílu stejně jako leknín, symbol jejího bytí, který získává živiny z bahna na dně řek.

Taitu však poněkud zneklidňovalo, že se během okamžiku dokázala změnit z přemýšlivé studentky v živou dívku, jež se vymaní ze záhadných čar a raduje se z krásy plameňáků s rudými křídly, kteří jim přelétávají nad hlavami. V noci, když blízko něj spala na matracích rozložených na palubě pod markýzou, ji toužil popadnout a přitisknout k sobě tak pevně, že by je ani smrt nemohla rozdělít.

* * *

Kapitán galéry hovořil o nenadálých prudkých bouřích, které se bez varování přeženou přes jezero. Vyprávěl o četných lodích, které bouře pohltila a teď leží v nekonečných hlubinách. Každý večer, jakmile se na hladinu snesla noc, zakotvila flotila v krytém zálivu nebo zátocě. Až když oblohu ozářily první paprsky vycházejícího slunce připomínající vějíř z pávích per na východním horizontu, vztyčily lodě plachty, položily vesla na vodu a znovu natočily své přídě na západ. Nedozírná hladina velkého jezera Taitu ohromovala. Pobřeží se zdálo nekonečné.

Je tak obrovské jako Střední moře nebo mocný Indický oceán, nebo jeho pobřeží nezná hranic? říkal si s údivem. Ve chvílích volna spolu s Fenn zakreslovali mapy na listy papýru nebo si psali poznámky o ostrovech, kolem nichž pluli a jejichž obrysy na pobřeží pozorovali.

„Vezmeme je kněžím zeměpiscům v chrámu bohyně Hathor. Nic o těchto tajemstvích a nádheře nevědí,“ povídal jí.

Její zelené oči zahalil zasněný pohled „Ach, mágu, toužím se s tebou vrátit do země svého předchozího života. Přiměl jsi mě vzpomenout si na tolik vzácných věcí. Jednou mě tam vezmeš, ano?“

„To ti slibuju, Fenn,“ odvětil.

Z pozorování slunce, měsíce a ostatních nebeských těles Taita usoudil, že pobřeží jezera se postupně stáčí k jihu. „Vede mě to k přesvědčení, že jsme dosáhli západní hranice jezera a brzy poplujeme přímo na jih,“ prohlásil.

„Potom za nějakou dobu dorazíme na konec země a spadneme do nebes.“ Nezdálo se, že by Fenn pomyšlení na takovou pohromu nějak vyděsilo. „Budeme padat navěky, nebo spočineme konečně v jiném světě a v jiném čase? Co myslíš, mágu?“

„Doufám, že náš kapitán bude mít dost rozumu, aby se obrátil, hned jak uvidí, že se před námi otevírá prázdnota, a my nebudeme nuceni proletět časem a prostorem. Jsem docela šťastný tady a teď.“ Taita se sám pro sebe zasmál, pobavený její bujnou fantazií.

Toho večera prohlédl ránu na jejím stehně a s úlevou zjistil, že se dobře hojí. Kůže v okolí stehů z koňské žíně byla zapálená a hrozivě zarudlá, což znamenalo, že je čas stehy odstranit. Přestříhl je a vytáhl lékařskými kleštěmi ze slonoviny. Ze vpichů se vyronily drobné kapičky hnisu. Taita k nim přičichl a usmál se. „Sladké a neškodné. Lepší výsledek jsem si nemohl přát. Podívej se na tu krásnou jizvu - má tvar okvětního lístku leknínu, tvého spirituálního znaku.“

Jak si prohlížela obrazec velký asi jako nehet malíčku, naklonila hlavu na stranu. „Jsi tak chytrý, mágu. To jsi musel dělat podle předlohy. Mám z toho větší radost než Imbali ze svého tetování. Ta bude závidět!“

Kmeny stromů na ostrovech, jejichž labyrintem proplouvali, dosahovaly takové výše a mohutnosti, že připomínaly sloupy, na kterých spočívá modř oblohy jako obrácená mísa. V řadách rozčuchaných hnízd postavených vysoko ve větvích hnízdili orli - majestátní ptáci s lesknoucími se bílými hlavami a červenohnědým peřím. Za letu opakovaně vydávali divoké zvuky, pak se střemhlav vrhli do jezera a vynořili se s velkými rybami pevně sevřenými v pařátech.

Viděli obrovské krokodýly vyhřívající se na sluncem rozpálených plážích a stáda hrochů v mělčinách. Jejich zakulacené šedivé hřbety připomínaly svou masivností zaoblené žulové balvany. Když znovu vypluli na otevřené jezero, pobřeží se stočilo přímo na jih, jak Taita předpovídal. Mířili na konec světa. Plavili se podél nekonečných pralesů obydlených ohromnými stády černých bizonů, šedých slonů a obrovských živočichů podobajících se prasatům, kteří nesli na svýchnosech ostré rohy. Setkali se s tím druhem vůbec poprvé, a když je Taita naskicoval, označila Fenn náčrtky za dokonale přesné.

„Mí přátelé kněží sotva uvěří existenci takových úžasných zvířat,“ poznamenal Taita při pozorování. „Merene, myslíš, že bys dokázal jedno ulovit, abychom mohli dovézt ten nosní roh faraónovi jako dárek?“

Jejich nálada najednou stoupla, až začali věřit, že se jim nakonec přece jenom podaří vrátit se do rodné země daleko na severu.

Meren jako vždy dychtivě prahl po lovu, takže návrh bez váhání přijal. „Jestli přesvědčíš Tinata a kapitána, aby na den nebo na dva zakotvili, půjdu na pevninu s lukem a šípy.“

Taita zašel k Tinatovi s návrhem, že koním, kteří jsou už takovou dobu uvězněni ve stísněných podmínkách na palubě lodí, by velice prospělo, kdyby se proběhli. Kupodivu se jeho nápad setkal s nečekanou vstřícností.

„Máš pravdu, mágu, a slušná zásoba čerstvého masa by taky přišla vhod. Když spočítám vojáky a otroky, mám tu na palubě hodně hladových krků.“

Večer dorazili k rozlehlé naplavené plošině na břehu jezera. Na otevřených prostranstvích se pohybovala spousta různých druhů divoké zvěře, od šedivých tlustokožců až po nejmenší gráciézní antilopy. Planinu rozdělovalo malé ústí řeky přítékající od západu a vlévající se do jezera. Na krátkou vzdálenost byla splavná a poskytla flotile bezpečný přístav. Muži vyvedli koně a začali stavět tábor na břehu řeky. Všichni s potěšením přivítali pevnou půdu pod nohama, a když se druhý den ráno vydali na projížďku na koních, ovládla je slavnostní nálada. Tinat dal rozkazy svým lovcům, aby útočili na stáda bizonů a vybírali si krávy a jalovice, jejichž maso je stravitelnější než maso starých býků - ti měli maso tak tuhé a páchnoucí, že se skoro nedalo pozřít.

Meren a Hilto se teď už zotavili z ran, které utrpěli u Tamafupy, a bez váhání se vydali lovit monstrózní tlustokožce s rohy na nose. Nakonto a Imbali je následovali pěšky, zatímco Taita a Fenn zůstávali v pozadí jako diváci. V poslední chvíli přicválal plukovník Tinat a obrátil se k Taitovi: „Rád bych jel s vámi, abych se na vás mohl dívat. Doufám, že proti mé přítomnosti nebudete nic namítat.“

Taitu to překvapilo. Nečekal od nevrlého společníka tak přátelskou nabídku. „Tvá společnost mi bude potěšením, plukovníku. Jak víš, chceme dostat jedno z těch zvláštních stvoření s rohem na nose.“

V tu chvíli už se jednotlivé skupinky výpravy proháněly po pláni, dorážejíce na stáda bizonů se vzrušenými výkřiky, a přibližovaly se k nim na dosah, aby na ně lovci mohli zaútočit oštěpy. Když se zvířata zahnaná do úzkých otočila, skolili je salvami šípů. Planinu brzy pokryly černé zdechliny a zpanikařená stáda se chtě nechtě rozprchla po pláni v zoufalé snaze uniknout pronásledovatelům.

Aby se vyhnul zmateným strkanicím stáda a jezdců a aby si našel otevřený prostor, kde by mohl lovit tlustokožce jednotlivě, přebrodil Meren nevelké ústí řeky a ujížděl po břehu. Ostatní jej následovali, dokud se nedostali z dohledu lodí a neměli loviště sami pro sebe. Před sebou uviděli několik kusů seskupených v malých rodinkách samic s telaty, roztroušených po trávě. Meren však byl odhodlaný získat roh patriarchy, trofej hodnou daru pro faraóna.

Jak se čím dál víc vzdalovali od zakotvených lodí, Taita si u plukovníka Tinata všiml probíhající změny. Jeho odměřenost se postupně vytrácela a při Fennině švitoření se dokonce občas usmál. „Tvá svěřenkyně je bystrá mladá dáma,“ poznamenal, „ale dá se jí věřit?“

„Je mladá dívka, jak říkáš, a rozhodně v sobě nemá zlomyslnost a zášť.“ Tinat se ještě více uvolnil, takže Taita svým vnitřním zrakem zaměřil stav jeho mysli. Musí se velice ovládat, pomyslel si. Nechce, aby jeho důstojníci viděli, jak si se mnou nezávazně povídá. Má strach z některého ze svých mužů. Nemám pochyb, že se jedná o kapitána Onku, kterého sem pravděpodobně nasadili, aby svého nadřízeného sledoval a podával o něm zprávy. Tinat mi chce něco říct, ale bojí se.

Taita se éterem spojil s Fenn a viděl, že je připravena vnímat. Poslal jí zprávu v jazyku tenmass: „Přidej se k Merenovi. Nechej mě s Tinatem o samotě.“

Okamžitě se k němu s úsměvem obrátila: „Omluv mě prosím, mágu,“ řekla sladce. „Pojedu chvíli s Merenem. Slíbil, že mi postaví vlastní luk.“ Koleny pobídl Uragána do cvalu a nechala Taitu a Tinata za sebou.

Oba muži cválali chvíli mlčky, až Taita promluvil: „Ze svých rozhovorů s faraónem Neferem Setim jsem vyrozuměl, že když jste před mnoha lety opustili Egypt, dal vám rozkazy, abyste podnikli cestu k pramenům Nilu a potom se vrátili do Karnaku se zprávami o svých objevech.“

Tinat na něj ostře pohlédl, ale neodpověděl.

Taita se uctivě odmlčel, a po chvíli pokračoval: „Zdá se mi divné, že ses třeba ty nevrátil, abys mu pověděl o svém úspěchu a požádal o odměnu, kterou si bezpochyby zasloužíš. Trochu mi vrtá hlavou, proč se ubíráme přesně opačným směrem, než leží Egypt.“

Tinat ještě nějakou dobu mlčel a pak tiše promluvil: „Faraón Nefer Seti už není mým vládcem. Egypt už není mou vlastí. Mí muži a já jsme přijali za vlastní mnohem krásnější, úrodnější a požehnanější zemi. Egypt je prokletý.“

„Nikdy bych nevěřil, že jakýkoliv důstojník v tvém postavení by se mohl odvrátit od služby své vlasti,“ poznamenal Taita.

„Nejsem první egyptský důstojník, který tak učinil. Ten, který před devadesáti lety objevil tuto novou zemi, se do Egypta taky nikdy nevrátil. Královna Lostris ho vyslala na podobnou misi, aby objevil prameny Nilu. Jmenoval se generál lord Aquer.“

„Toho jsem dobře znal,“ vstoupil mu do řeči Taita. „Byl to dobrý voják, ale nepředvídatelný.“

Tinat se na něj nedůvěřivě podíval, ale jeho tvrzení nezpochybnil. Místo toho pokračoval: „Lord Aquer založil v Jarri, v zemi Měsíčních hor, první osady. Jeho přímí pokračovatelé na těchto základech vybudovali silný a vyspělý stát. Je mi ctí, že jim mohu sloužit.“

Taita si ho prohlédl vnitřním okem a pozoroval, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě: skutečnost, že slouží cizí vládě, ho rozhodně netěšila. Plukovník Tinat prožíval těžký duševní zmatek. „Tam nás tedy nyní vedeš? Do země Jarri?“

„Takové jsem dostal rozkazy, mágu,“ potvrdil Tinat.

„Jak se jmenuje král té země?“ otázal se Taita.

„Nemáme krále. Vládne nám oligarchie ušlechtilých a moudrých mužů.“

„Kdo je vybírá?“

„Jsou vybírání pro svou zjevnou počestnost.“

Taita znovu viděl, že Tinat tomu sám docela nevěří. „Jsi jedním z těch oligarchů?“

„Nikoliv, mágu, nikdy bych si nemohl takovou poctu vysloužit, poněvadž mi chybí urozený původ. Patřím k nedávným přírůstkům v Jarri, jsem přistěhovalec.“

„Takže obyvatelstvo Jarri se dělí na vrstvy?“ zajímal se Taita. „Rozděluje se na šlechtu, neurozené občany a otroky?“

„Zhruba řečeno, ano. I když my se považujeme za přistěhovalce, ne za neurozené.“

„Uctíváte vy Jarriané stále panteon egyptských bohů?“

„Ale kdeže, mágu, my máme jen jednoho boha.“

„Kdo je to?“

„To nevím. Jeho jméno znají pouze zakladatelé církve. Modlím se, aby se mi jednoho dne dostalo té cti.“ Taita viděl, že se za tímto tvrzením prolínají řady nesouhlasných proudů - existovalo něco, s čím se Tinat nedokázal svěřit, i když se mu podařilo uniknout před Onkovým všetečným dohledem.

„Pověz mi víc o té zemi, tak úžasné, že dokázala zabránit muži tvého formátu zachovat věrnost.“ Taita se pokoušel povzbudit jej k hovoru.

„Slova jsou k popisu nedostačující,“ odpověděl Tinat, „ale už brzy tam dorazíme a budeš se moci přesvědčit sám.“ Nechával si příležitost k otevřenému hovoru unikat.

„Plukovníku Tate, když jsi nás zachránil před Basmary, řekl jsi něco, co ve mně vzbudilo přesvědčení, že jsi tam byl vyslán za speciálním účelem. Měl jsem pravdu?“

„Už jsem pověděl příliš mnoho... Jen proto, že si tě tak nesmírně vážím a vysoce cením, mágu. Ale musím tě požádat, abys na mne nenaléhal. Víím, že máš pronikavou a zvědavou mysl, ale vstupuješ na území, kde vládnou jiné zákony a obyčeje. Na této úrovni jste našimi hosty, takže nám všem jistě prospěje, když budete respektovat zvyklosti svých hostitelů.“ V té chvíli se Tinat zcela stáhl do ústraní.

„Z nichž jedna mi velí nestrkat nos do záležitostí, které se mě netýkají?“

„Přesně tak,“ souhlasil Tinat. Zaznělo to jako střízlivé varování, a víc se nedonutil říct.

„Vždycky jsem zastával názor, že osobní prospěch je jen ospravedlnění pro tyranii a útliba nevolníků.“

„Nebezpečný názor, mágu, který by sis měl nechat během pobytu v Jarri pro sebe.“ Tinat zavřel ústa jako hledí své bronzové helmice a Taita věděl, že v tuto chvíli se více nedozví. Necítil však zklamání. Naopak, překvapilo ho, že se toho dozvěděl tolik.

Přerušily je matné výkřiky lovců. Kdesi v dálce před nimi Meren pronásledoval kořist hodnou jeho šípů.

Předpotopní kolos, supící jako drak dštící oheň, stál zahnaný do kouta a vyrážel na krátké, ale zuřivé výpady proti svým trýznitelům. Obrovskými kopyty kolem sebe vířil prach a nosem se špičatým rohem pohupoval ze strany na stranu; jeho malá prasečí očka svítila a ušima propichoval vzduch před sebou. Roh na jeho nose se tyčil do výše člověka a stál vzpřímený, nablýskaný neustálým broušením o kmeny stromů a hromady termitů, že se leskl jako meč.

Vtom Taita zahlédl Fenn a ucítil, jak se mu zvedá žaludek. Flirtovala s bestíí. Vědoma si svého jezdeckého umění a Uragánový rychlosti, přibližovala se v ostrém úhlu k nosu bestie a vybízela ji k útoku. Taita zabodl Vichřici paty do slabin a vyrazil za dívkou, aby ji zadržel. Ve stejném okamžiku vyslal naléhavý astrální impuls přímo k ní. Cítil, že jej odrazila se zručností zkušeného šermíře a pak mu uzavřela mysl. Jeho zlost a obavy prudce vzplanuly. „Ta malá ďáblice!“ mumlal si.

Ve té chvíli upoutala oči bestie Uragánová zářivě šedá srst a nosorožec přistoupil na Fenninu výzvu. Kolos se s chrochtáním, supěním a dusotem obrovitých kopyt vrhl proti jezdce na koni. Fenn se dotkla hřebcovy šíje a ten tryskem vyrazil. Otáčela se v sedle, aby zkontrolovala vzdálenost mezi hrotem rohu a Uragánovým vlajícím ohonem. Když se dostatečně vzdálili, zadržela hřebce, aby zmenšila mezeru a pobídla bestii k dalšímu výpadu.

Navzdory strachu o její bezpečnost nemohl Taita z Fenn spustit oči. Musel obdivovat její šikovnost a pevné nervy, když vedla zvíře co nejbližší před Merena. Vystřelil tři šípy v rychlém sledu za sebou - všechny zasáhly nosorožce za krkem a zabodly se až po stabilizační pírka do tuhé šedivé kůže. Zvíře zavrávalo a Taita zahlédl krvavou pěnu prýstící mu z huby. Alespoň jeden z Merenových šípů probodl plíci. Fenn naváděla bestii, zručně ji přiváděla v kruzích pod Merenův připravený luk a snažila se ji přimět, aby mu odkryla druhý bok. Znovu a znovu vystřeloval a hroty jeho šípů se zabodávaly hluboko, pronikající srdcem a oběma plícemi.

Jak se mu plíce začaly plnit krví, zvíře zpomalilo. Strnulost smrti proměnila jeho mohutné končetiny v těžké kameny. Nakonec se zastavilo, hlavu svěšenou, krev prýstící v potůčcích z otevřené tlamy a nosu. V tom okamžiku vyrazil z boku Nakonto a zarazil mu špičku svého oštěpu za ucho, přičemž pohyboval ostřím kupředu, aby zasáhl mozek. Tělo se svalilo s takovou vahou, že oťrásko zemí a zvedlo mračno prachu.

Když se k nim Taita dostal, byli už všichni dole ze sedel a shromáždili se okolo mršiny. Fenn tančila radostí a ostatní se smáli a tleskali. Taita byl odhodlán potrestat její neposlušnost a poslat ji s ostudou zpátky na galériu, ale když seskočil z koně s rysy jako z kamene, vrhla se mu v ústřety a skočila mu přímo do náruče.

„Taito, viděl jsi? Že to byla nádhera! Že jsi byl na Uragána a na mě pyšný!“ Hned nato, dříve než se zmohl na ostré pokárání, které mu přimrzlo na rtech, přitiskla mu ústa k uchu a zašeptala: „Jsi na mě tak laskavý a hodný. Já tě tak miluju, drahoušku Taito.“

Cítil, jak se jeho hněv vytrácí, a sám sebe se smutně otázel, kdo vlastně koho učí. V těchto uměních se zdokonalila v jiném životě. Stále si proti nim připadal bezmocný.

* * *

Lovci zabili přes čtyřicet velkých zvířat, takže trvalo několik dnů, než se všechna naporcovala, maso vyudilo a naložilo na loď. Až potom se mohli znovu nalodit a galéry se vydaly na cestu k jihu. Když se Tinat vrátil ke svým důstojníkům, ovládla ho stará odměřenost a nedotknutelnost. Taita ho pozoroval svým vnitřním okem a usoudil, že jejich rozhovoru a informací, s nimiž se mu svěřil, litoval. Měl strach z následků své nerozvážnosti.

Vítr se stočil k severu a zesílil. Galéry zavěsily vesla a napnuly velké trojúhelníkové plachty. Pod přídíl se jim čeřila bílá pěna a pobřeží na pravoboku se pomalu ztrácelo z dohledu. Pátého dne po lovu dorazili ráno k ústí jiného přítoku. Řeka padala z výšky směrem od západu a chrlila do jezera ohromné množství vody. Taita slyšel členy posádky, jak si spolu povídají a často používají slovo „Kitangula“. Zjevně se jednalo o řeku před nimi. Nepřekvapilo ho, když kapitán nařídil spustit plachty a znovu zabrat vesly. Jejich galéra vedla flotilu do Kitanguly a razila si cestu proti mocnému proudu.

Po několika mílích připluli do velké osady postavené na břehu řeky. Nacházely se tu loděnice s nedokončenými trupy dvou velkých plavidel položených na skluzech. Kolem nich se hemžili dělníci a Taita upozornil Merena na dohlázele. „To vysvětluje cizí konstrukci lodí v této flotile. Všechny musely být postaveny v těchto loděnicích a ti, kteří je stavěli, pocházejí nepochybně z území za řekou Indus.“

„Jak se sem dostali, tak daleko od své vlasti?“ podivil se Meren.

„Existuje zde něco, co mocné muže z dalekých krajů přitahuje stejně, jako když včely láká zahrada plná květů.“

„A co my? Taky se podobáme včelám, mágu? Přiláká to samé kouzlo i nás?“

Taita na něj pohlédl s údivem. Meren projevil neobvyklou vnímavost. „Přijeli jsme sem, abychom naplnili svatou přísahu, kterou jsme dali faraónovi,“ připomněl mu. „Nícméně, když už jsme sem dorazili, musíme se mít na pozoru. Nikdy nesmíme dopustit, aby se z nás stali snílci a povaleči. Zdá se mi, že toto neštěstí postihlo mnohé Jarriany.“

Flotila plula dál proti proudu řeky. Během plavby narazili na první vodopády, které se táhly od jednoho břehu k druhému. Tinata a jeho kapitány to však nezastrašilo, neboť při ústí proudu se rozkládala další malá vesnice a za ní rozsáhlá dobytčí ohrada z kůlů, která zadržovala stáda hrbatých turů.

Cestující, koně a otroci vystoupili na břeh. Na palubě zůstali jen členové posádky, kteří přivázali plavidla silnými lany vyrobenými ze stočených lián k tažným volům a ti je vytáhli proti padajícím přívalům vody. Muži a koně na břehu vystoupali nahoru po stezce táhnoucí se podél kaskády.

V hluboké a klidné řece nad vodopády lodě snadno zakotvily. Všichni se znovu nalodili a pokračovali v plavbě k dalším peřejím, kde se celý proces opakoval.

Třikrát narazili na vodopády tak strmé a běsnící, že se přes ně lodě nedaly vytáhnout. Genialita egyptských inženýrů se projevila v rozsáhlém systému staveb, které překážku obešly - podél vodopádů byla vybudována řada klikatých kanálů se zdymadly uzavřenými na obou koncích dřevěnými vraty, která zvedala plavidla do úrovně následující výšky hladiny. Vystoupat těmito vodními žebříky zabralo flotile spoustu dní, ale nakonec se znovu ocitli v hlubokých klidných vodách hlavního toku řeky.

Od chvíle, kdy opustili jezero, proplouvali překrásným terénem, který fascinoval svou velkolepou rozmanitostí.

V délce zhruba sto mil od ústí se řeka prodírala hustou džunglí. Větve se shora téměř dotýkaly plavidel a zdálo se, že ani dva stromy nepatří ke stejnému druhu. Byly ověšené liánami, révou a kvetoucími popínavými rostlinami. Vysoko v klenbách stromů, v zahradách kvetoucích orchidejí a ovoce, se hlasitě hašteřily tlupy opic. Lesknoucí se varani vystavovali svá těla slunci na větvích visících nad řekou. Když se lodě přiblížily, vyráželi do vzduchu a padali do vody, takže muže u vesel z kropil mocný vodotrysk.

V noci, když uvázali lodě u břehu kolem kmenů obrovitých stromů, slyšeli ve tmě křik a potyčky zvířat a řev šelem, které seje snažily ulovit. Někteří členové posádky vytáhli rybářské náčiní a nahodili udice opatřené bronzovými háčky s návnadou z vnitřností. Tři muži zápasili s jednou udicí, na jejímž konci se zachytil obrovský sumec.

Jak pluli peřejemi proti proudu, vegetace podél břehů se měnila. Vlhký horký vzduch se ochlazoval a příjemněji se dýchalo. Když zdolali poslední vodní žebřík, ocitli se ve zvlněné krajině s travnatými loukami a otevřenými lesy, porostlé převážně rozmanitými druhy akácií - některé byly bezlisté a trnité, jiné pokryté jemným, jako peří měkoučkým listovím, další s mohutnými černými kmeny a tmavými silnými větvemi. Ty nejvyšší zdobily trsy plodů levanduli zavěšených jako hrozny vysoko ve větvích.

Na zelených pláních této úrodné a požehnané země s tucty pramenů sytících hlavní tok Kitanguly se hemžila stáda pasoucích se zvířat; a neuplynul ani den, aby nezahlédli smečky lvů při lovu nebo odpočinku. V noci jim jejich děsivý řev dráсал nervy, a ač jej slyšeli mnohokrát, srdce se jim vždy rozbušila.

Konečně se na obzoru objevila příkrá stěna hor. Počáteční šumění, ke kterému se přibližovali, se změnilo v hukot. Projeli další říční zákrutou a spatřili před sebou mohutný vodopád. Ohromné chuchvalce bílé pěny padaly z vrcholu útesu do vířícího zeleného jezera na úpatí.

Na plážích, které je obklopovaly, postávaly skupinky volů připravené vytáhnout lodě na břeh. Znovu se vylodili, tentokrát už naposledy. Žádná lidská síla by nedokázala vytáhnout plavidla na vrchol těchto útesů.

V osadě na břehu řeky se nacházely penziony připravené ubytovat důstojníky a Taitovu družinu. Zatímco ostatní muži se zavazadly a koně vystupovali z lodi na břeh, basmarské otroky zavřeli dozorcí v barácích.

Trvalo tři dny, než byl plukovník Tinat připraven na další cestu. Veškerá zavazadla se teď nakládala na voly. Otroci byli vyváděni z baráků, spoutaní provazy v dlouhých řadách. Vojáci a členové Taitovy skupiny nasedli na koně a dlouhá karavana se vydala na cestu při úpatí útesu. O půl míle dál začala cesta ostře stoupat vzhůru ke skalní stěně a po sérii ostrých serpentín se zúžila v pěšinu. Strmý sklon svahu je donutil sesednout a vést jak koně, tak plně naložené voly i otroky lopotící se za nimi. V polovině cesty došli k hluboké roklině, přes kterou byl natažen úzký provazový most. Kapitán Onka se ujal řízení přechodu a dovolil vždy jen malé skupině naložených zvířat a mužů vstoupit na riskantní konstrukci. I tak se most houpal a děsivě prohýbal. Karavana se dostala na druhou stranu až v pozdním odpoledni.

„Je tohle jediná trasa na vrchol útesů?“ zeptal se Meren Onky.

„Existuje jednodušší cesta, která šplhá na skalní stěnu asi osmdesát mil na jih, ale to by nám prodloužilo cestu o několik dní.“

Když se konečně dostali přes propast a pohlédli dolů, měli dojem, že očima obsáhnou celou zemi. V dálce před sebou viděli vysoko položené zlaté savany s řekami, jež se přes ně kroutily jako tmaví hadi. Jejich pohled přitahovaly vzdálené modré hory a zelené džungle. A úplně vzadu, na mlhavém horizontu vod, se jako roztavený kov třpytila smaragdová hladina jezera Nalubaale, přes které se plavili.

Konečně dosáhli hraniční pevnosti usazené na horském hřebenu, kde střežila průsmyk, soutěsku Kitangula, vlastní vstup do země Jarri. V tu chvíli, kdy se před ním utábořili pod širým nebem, se snesla tma. V noci přšelo, ale nad ránem už zase shovívavě svítilo slunce. Když Taita a Fenn vyhlédli ze svého přístřešku, naskytl se jim tak úchvatný pohled, že všechno, co doposud viděli, jim připadalo úplně banální. Pod nimi se až k dalekému obzoru táhla náhorní plošina, podél níž vyrůstaly divoké hory tak vysoké, že snad musely být příbytkem bohů. Tři hlavní vrcholy uprostřed ozařoval úplněk nadpozemským jasnem. Taita a Meren už projeli přes zasněžené hory podél silnice do Chorasánu, ale Fenn ještě nikdy neviděla sních. Při pohledu na tu nádheru úžasem oněměla. Konečně znovu našla hlas: „Podívej se! Hory jsou v plamenech!“ vykřikla.

Z vrcholu každé zářící hory se valily stříbrné mraky kouře.

„Hledal jsi osamělou sopku, mágu,“ pronesl Meren tlumeným hlasem, „a našel jsi tři.“ Otočil se a ukázal zpátky do dálky, kde se na opačném konci průsmyku třpytilo jezero Nalubaale. „Oheň, vzduch, voda a země...“

„... ale jejich vládcem je oheň,“ dokončil Taita Eosino zaklínadlo. „Tam má čarodějnice své útočiště.“ Nohy se mu třásly a ovládaly ho emoce. Došli tak daleko a překonali tolik strádání, aby dospěli do tohoto místa. Musel se posadit, neboť se sotva držel na nohou. Našel si místo s pěknou vyhlídkou, odkud se mohl kochat pohledem na překrásnou scenérii. Fenn se posadila vedle něj, aby s ním sdílela jeho pocity.

Konečně se objevil kapitán Onka, který přicválal z čela karavany. „Nemůžete se tu zdržovat. Musíme jet dál.“

Silnice teď klesala v mírnějším úhlu, takže nasedli na koně a sjížděli dolů předhůřím dále na náhorní pláň. Cesta k horám jim zabrala celý zbytek dne. Projížděli kouzelnou krajinou. Vystoupali nad jezero, pralesy a pouště a přivítalo je svěží a příjemné ovzduší. S každým nádechem jako by jejich těla získávala novou energii a jejich mysl se pročišťovala. Z hor padala dolů průzračná voda. Cestou míjeli kamenné chalupy a statky se zlatými doškovými střechami, obklopené ovocnými sady a olivovými háji. Viděli přepečlivě udržované vinice s těžkými dozrávajícími hrozny. Na polích rostlo proso, na zahradách dýně, fazole, čočka, zelené a červené papriky, melouny a další druhy zeleniny, které Taita ani nedokázal rozpoznat. Na zelených pastvinách se pásala stáda dobytka, koz a ovcí. V lesích rozrývali zemi vypasení vepři, v tůních se proháněly kachny a husy a na každé farmě hrabala na dvoře hejna kuřat.

„Ještě nikde, na žádné z našich cest jsme se nesetkali s tak bohatou zemí,“ konstatoval Meren.

Když projížděli kolem statků, farmářů a jejich rodiny vycházeli ven, aby je uvítali s mísami plnými ovoce a červeným vínem. Mluvili egyptštinou s přízvuky obou království. Všichni vypadali dobře a měli na sobě oblečení z kvalitní kůže a plátna. Děti zářily zdravím, ale byly podivně zamlklé. Ženy s červenými tvářemi se těšily dobrému zacházení.

„Jaká hezká děvčata,“ poznamenal Meren. „Ani jedna ošklivka.“

Brzy přišli na to, čemu vděčí pastviny za svou sytou zeleň. Trojice vrcholů sopek se sněhovou pokrývkou se znenadání ukryla za těžkou hradbu mraků. Onka přicválal zpátky k nim a oznámil Taitovi: „Měli byste si nasadit pláštěnky. Nejpozději za půl hodiny začne pršet.“

„Jakpak to víš?“ podivil se Taita.

„Protože v tuto dobu prší každé odpoledne.“ Ukázal rukou na shlukující se mračna. „Ty tři hory, které vévodí Jarri, mají mnoho jmen, a jedním z nich je Přivolávači dešťů. To díky nim je země tak úrodná.“ Sotva dokončil větu, strhl se takový liják, že i přes pláštěnky promokli na kost. Za několik hodin však mraky s větrem odpluly a znovu vysvitlo slunce. Země dýchala čistotou, listí na stromech se třpytilo a půda vydávala vůni prosných koláčů.

Došli na rozcestí, kde se zástup otroků vydal cestou vlevo. Když odcházeli, zaslechl Taita seržanta doprovázejícího eskortu, jak říká: „V nových dolech v Indeppi je nutně potřebují.“

Zbytek konvoje pokračoval cestou vpravo. V pravidelných intervalech přicházeli vojáci zasalutovat plukovníku Tinatovi, pak opustili kolonu a vydali se různými směry na své domovské farmy. Nakonec zbyli jen Tinat a Onka s doprovodem deseti jezdců, kteří zůstali s nimi. V pozdním odpoledni překročili mírný vrchol a objevili pod sebou další malou vesničku usazenou mezi zelenými stromy a pastvinami.

„To je Mutangi,“ informoval Tinat Taitu. „Tržní město, sídlo magistrátu a centrum okresu. Tady budete mít prozatím svůj domov. Vyčlenili jsme pro vás ubytovny a doufám, že se tam budete cítit dobře. Víím, že jste to už slyšeli, ale v Jarri jste čestnými hosty.“

Místní správce - starosta a soudce v jedné osobě - muž středního věku jménem Bilto je vyšel osobně uvítat. Plnovous měl prokvetlý stříbrem, avšak stál zpřímá a působil dojmem silného muže s vyrovnaným pohledem a příjemným úsměvem. Taita si jej prohlédl vnitřním okem a zjistil, že je čestný a dobromyslný, ale stejně jako plukovník Tinat Ankut se necítil šťastný ani spokojený. Pozdravil Taitu s největší úctou, ale zadíval se na něj zvláštním pohledem, jako by od něj něco očekával. Jedna z jeho manželek zavedla Hilta a ostatní - včetně Nakonta a Imbali - do prostorného kamenného domu na konci vesnice, kde už na ně čekaly mladé otrokyně, aby se o ně postaraly. Bilto vedl Taitu, Fenn a Merena do větší budovy na druhé straně silnice. „Myslím, že najdete všechno, co budete potřebovat, abyste měli pohodlí. Odpočiňte si a občerstvěte se. Během několika dnů pro vás pošle rada oligarchů. Do té doby jsem váš hostitel a k vašim službám.“ Než odešel, vrhl Bilto na Taitu znovu utrápený, tázavý pohled, ale neřekl už nic.

Při příchodu do domu je uvítal majordomus a pět domácích otroků seřazených v řadě. Pokoje byly prostorné a vzdušné, ale okna mohla být zakryta koženými závěsy; v hlavních místnostech plápolal v otevřených krbech oheň. Ačkoliv slunce nad horizontem stále svítilo, ze vzduchu pronikal chlad. Oheň přijde po soumraku vhod. Čekaly na ně připravené čisté šaty a sandály a otroci jim přinesli škopky s horkou vodou, aby se mohli umýt. Večeře se servírovala při svitu olejových lamp - bohatá porce dušeného kančího masa a k ní silné červené víno.

Až dosud si neuvědomili, jak je cesta vyčerpala. Merena bolelo oko, Taita mu je tedy ošetřil teplým obkladem z olivového oleje a bylin tišících bolest a pak mu podal dávku červeného prášku.

Druhý den ráno si všichni přispali. Merenovo oko se zlepšilo, ale bolest neustávala.

Po snídani je Bilto vzal na obchůzku po vesnici; neskrýval svou hrdost na ni a vysvětloval jim, jak se v komunitě žije. Představil je místním radním, o nichž Taita zjistil, že jsou v podstatě čestní a nekomplikovaní. Očekával, že v jejich duších objeví nějaké nejasnosti nebo dvojznačnosti stejně jako u Bilta a plukovníka Tinata, což by se dalo přisuzovat blízkosti a působení bohyně Eos, ale nic tomu nenasvědčovalo; našel jen drobné lidské slabosti a nedokonalosti. Jeden byl nespokojený se svou ženou, jiný ukradl sousedovi sekýru a šířil ho pocit viny, zatímco další toužil po své mladé nevlastní dceři.

Pátého dne časně ráno se kapitán Onka vrátil do Mutangi, aby doručil předvolání od Nejvyšší rady. Odjet mají okamžitě, sdělil jim.

* * *

„Pevnost, v níž se nachází sídlo Nejvyšší rady, je odtud vzdálena asi dvacet mil směrem k Měsíčním horám. Několikahodinová jízda na koních,“ oznámil Onka Taitovi. Počasí bylo příjemné a slunečné, vzduch svěží. Fenniny tváře se leskly a oči jí zářily. Na Taitovu žádost se zařadila na konec skupiny společně s ním, kde k ní tiše hovořil v jazyku tenmass. „Čeká nás rozhodující zkouška,“ varoval ji. „Myslím, že směřujeme do hlavní bašty čarodějnice. Musíš teď potlačit svoji auru a udržet ji tak, dokud se nevrátíme do Mutangi.“

„Rozumím, mágu, a učiním, co si přeješ,“ odpověděla. Téměř okamžitě změnila výraz a oči jí pohasly. Viděl, jak její aura bledne a ztrácí barvy, až zeslábly skoro jako ty, které vyzařovala Imbali.

„V žádném případě nesmíš dovolit, aby se znovu rozhořela, ať narazíš na jakýkoli podnět či provokaci. Nebudeš vědět, jestli tě odněkud někdo sleduje. Pořád musíš být ve střehu. Ani na vteřinu nesmíš polevit.“

Bylo už hodně po poledni, když vstoupili do údolí sevřeného prudkými svahy, které se zařezávalo do centrálního masivu pohoří. Po necelé míli dorazili k vnějšímu opevnění citadely. Bylo postaveno z velkých obdélníkových kusů vulkanického kamene, které k sobě pospojovali zruční kameníci dávné doby. Jak čas plynul, na kamenech se podepisovalo působení povětrnostních vlivů. Brána byla otevřená: s největší pravděpodobností se proti nepříteli nezavírala už několik let. Když vjeli na koních do pevnosti, uviděli, že

budovy vynikají větší majestátností a robustností než cokoliv jiného, s čím se dosud setkali od okamžiku, kdy opustili Egypt. Vskutku, ta největší silně připomínala chrám bohyně Hathor v Karnaku.

Když čeledíni odvedli koně, červeně odění úředníci je doprovodili přes sloupové haly až k malým dveřím v lodžii, jimiž prošli do předpokoje. Na dlouhém stole bylo připraveno pohoštění - misky s ovocem, koláče a džbány s červeným vínem; nejdříve však zašli do přilehlého pokoje, aby se po cestě umyli a osvěžili. Vše se podřizovalo jejich pohodlí.

Když se trochu najedli, zřízenec Rady je odvedl do zasedací síně vytápěné koši s dřevěným uhlím a vybavené vycpanými rohožemi na kamenné podlaze. Zřízenec je požádal, aby se posadili, a ukázal jim jejich místa. Taitu posadil do čela skupiny a Merena a Hiltu za něj. Fenn poslal do zadní řady za ostatními, a Taitovi se ulevilo, že o ni neprojevil žádný zvláštní zájem. Když si ostýchavě sedala vedle Imbali, pohlédl na ni koutkem oka a ujistil se, že svoji auru potlačila do té míry, aby svou intenzitou odpovídala vysoké černošce po jejím boku.

Taita obrátil pozornost zpátky k úpravě a vybavení síně. Byla to rozlehlá místnost, v jejímž čele, právě před ním, stálo vyvýšené kamenné pódium se třemi stolicemi. Svým tvarem připomínaly ty, které viděl v palácích Babylonu, ale chybělo jim vykládání slonovinou a polodrahokamy. Zeď za stolicemi pokrýval obraz malovaný na kůži, který visel z vysokého stropu až ke kamenné dlažbě a krášlily ho vzory v teplých zemitých barvách. Taita si je bedlivě prohlížel. Nejednalo se o složité magické symboly, nýbrž o pouhé dekorace.

Místností se rozlehl kovový zvuk vydávaný ocvokovanými podrážkami sandálů dotýkajících se kamenné podlahy. Z postranních dveří vpochodovala do místnosti ozbrojená garda. Její příslušníci se seřadili pod pódiem a s úderem opřeli násady svých kopí o podlahu. Ceremoniář v taláru se vrátil a oslovil společnost zvučným hlasem: „Račte prosím projevit úctu vznešeným lordům, členům Nejvyšší rady.“ Všichni následovali Taitova příkladu a dotkli se čelem podlahy.

Zpoza koženého plátna vystoupili tři muži. Nedalo se pochybovat, že přicházejí oligarchové. Měli na sobě tuniky v barvách žluté, šarlatově červené a bledě modré a na hlavách prosté stříbrné koruny. Jejich vystupování působilo důstojně a vznešeně. Taita sledoval jejich aury a poznal, jak jsou odlišné a komplikované. Vyzařovala z nich síla a pevný charakter, ale nejmocnějším dojmem působil muž v modrém rouchu, který zaujal místo u prostředního stolce. V jeho povaze zpozoroval Taita hlubiny a jemné rozdíly, které mu připadaly znepokojivé a záhadné.

Muž jim gestem naznačil, aby se uvolnili, a Taita se napřímil.

„Buď pozdraven, mágu Taito z Gallaly. Vítej tě v Jarri, v zemi Měsíčních hor,“ pronesl vůdce v modrém šatu.

„Buď pozdraven, lorde Aquere, oligarcho Nejvyšší rady,“ zaznělo v odpověď.

Aquer zamrkal a naklonil hlavu. „Ty mě znáš?“

„Znal jsem velmi dobře tvého dědečka,“ vysvětlil Taita. „Když jsem ho viděl naposledy, byl mladší, než jsi nyní ty, ale tvé rysy jsou přesným odlitkem jeho formy.“

„Takže mnoho z toho, co jsem o tobě slyšel, je pravda. Jsi dlouhověký a mudrc. Budeš pro naši komunitu skvělým přínosem,“ ocenil Aquer. „Mohl bys nám laskavě představit své společníky, které tak dobře neznáme?“

Taita je jmenovitě vyvolával. Jako první přišel Meren a postavil se před pódium. „Toto je plukovník Meren Cambyse, nositel Zlata chrabrosti a společník z Rudé stezky.“ Rada ho mlčky pozorovala. Náhle si Taita uvědomil, že se děje něco neobvyklého. Obrátil svou pozornost od tří oligarchů ke koženému závěsu za nimi. Pociťoval jakousi skrytou přítomnost, ale žádná se neukázala. Vypadalo to, jako by za plátnem byl prázdný prostor. To samo o sobě ho přimělo k ostražitosti. Tu část místnosti ovládala nějaká skrytá nadpřirozená síla.

Je tady Eos! napadlo ho. Nevysílá žádnou auru a ukryla se za clonu neprostupnou víc než kůže. Pozoruje nás. Ovládl ho takový šok, že se musel silou držet, aby nad sebou neztratil kontrolu - čarodějnice je největší predátor a okamžitě ucítí krev nebo slabost.

Konečně Aquer znovu promluvil: „Jak jsi přišel o oko, plukovníku Cambysesi?“

„Takové věci se vojákovi stávají. Často riskujeme život.“

„Budeme o tom v patřičnou dobu jednat,“ odpověděl Aquer.

K takovému záhadnému prohlášení nemohl Taita nic dodat. „Vrať se prosím na své místo, plukovníku.“ Pohovor byl povrchní, ale Taita věděl, že od Merena získali všechny informace, které potřebovali.

Jako dalšího Taita předvolal Hiltu. Oligarchové mu věnovali ještě méně času. Taita viděl, že Hiltovo fluidum vyzařuje poctivost a nic, co by stálo za pozornost, s výjimkou chvějících se modrých světélkujících proužků na okrajích, které zrazovaly jeho nervozitu. Oligarchové ho poslali zpátky na místo. S Imbali a Nakontem jednali prakticky stejným způsobem.

Fenn předvolal Taitu jako poslední. „Vážení lordové, toto je válečný sirotek, nad kterým jsem se slitoval. Vzal jsem si ji do péče a dal jsem jí jméno Fenn. Moc toho o ní nevím. Jelikož jsem sám vlastní děti nikdy neměl, zamiloval jsem si ji.“

Když stála před Nejvyšší radou, vypadala Fenn jako bezprizorní dítě. Svěsila hlavu a ostýchavě přešlapovala z jedné nohy na druhou. Působila dojmem, jako by se nedokázala podívat na své vyšetřovatele zpřímá. Taita ji úzkostlivě pozoroval vnitřním okem. Svou auru držela pod kontrolou a perfektně hrála roli, kterou jí Taita přidělil. Po další pauze se Aquer zeptal: „Kdo byl tvůj otec, děvče?“

„Neznala jsem ho, pane.“ V její auře se neobjevil ani záblesk lži.

„A tvá matka?“

„Ani tu si nepamatuji, pane.“

„Kde ses narodila?“

„Pane, odpusťte mi, ale já nevím.“

Taita zaregistroval, jak dobře se ovládá.

„Pojď sem,“ přikázal Aquer. Ostýchavě vyskočila na stupínek a přistoupila k němu. Vzal ji za ruku a přitáhl ji blíž ke své stolici. „Kolik je ti let, Fenn?“

„Budete mě mít za hlupačku, ale ani to nevím.“ Aquer ji otočil, vsunul jí ruku pod výstřih tuniky a osahal jí hrudník pod plátnem.

„Něco tam už je.“ Přidušeně se zasmál. „Brzy toho bude mnohem víc.“ Fennina aura se zabarvila lehce do růžová a Taita dostal strach, že nad sebou Fenn ztrácí kontrolu. Pak mu došlo, že jen vyzařovala stud, který by pocítila každá mladá dívka, kdyby se s ní zacházelo způsobem, kterému nerozuměla. Větší problém mu dělalo udržet na uzdě svou vlastní zlobu. Nicméně vycítil, že tato scénka je měla otestovat - Aquer se je pokoušel vyprovokovat a očekával buď od něj, nebo od Fenn nějakou reakci. Taita si zachoval kamennou tvář, ale v duchu si pomyslel: Až přijde čas zúčtování, tvrdě za to zaplatíš, lorde Aquere.

Oligarcha pokračoval ve hře s Fenn. „Vím jistě, že z tebe vyroste mladá žena nevšední krásy. Když budeš mít štěstí, může se ti tady v Jarri dostat velké pocty a uznání,“ dodal. Štípl ji do malé zadničky a znovu se zasmál. „Teď utíkej, malá. Tvou budoucnost znovu zvážíme za rok nebo za dva.“

Dovolil jim odejít, ale Taitu požádal, aby zůstal. Když ostatní opustili sál, Aquer zdvořile pronesl: „Je nutné, abychom my, členové rady, jednali v soukromí, mágu. Omluv nás prosím, že se teď vzdálíme. Nenecháme tě dlouho o samotě.“

Když se vrátili, vypadali tři oligarchové mnohem uvolněnější a přátelštější, avšak stále si zachovávali odstup.

„Řekni mi, co víš o mém dědovi,“ vyzval ho lord Aquer. „Zemřel dřív, než jsem se narodil.“

„Byl oddaným a váženým členem dvora královny regentky Lostris v době exodu a invaze Hyksósů do obou království. Její Veličenstvo královna ho pověřovala mnoha důležitými úkoly. Objevil trasu, která zkracuje cestu přes velký oblouk Nilu. Dodnes se používá a ušetří několik set mil putování mezi Asuánem a Qebui. Královna mu za to a další jeho úspěchy udělila vyznamenání.“

„Stále mám Zlato cti, které jsem po něm zdědil.“

„Královna mu důvěřovala natolik, že ho pověřila vedením armády čítající dva tisíce mužů, které vyslala na jih od Qebui, aby prozkoumali a zmapovali Nil až k jeho pramenu. Vrátil se jen jeden z nich. Horečka a další utrpení, kterými prošel, ho připravily o rozum. O zbývajících příslušnících armády ani o manželkách a dalších ženách, které ji doprovázely, se nikdy nic nezjistilo. Předpokládalo se, že je pohltila pustina Afriky.“

„Přežijší z legie mého děda, kteří uspěli a nakonec se dostali do Jarri, byli naši předkové.“

„Oni byli ti průkopníci, kteří založili tento malý národ?“ zajímal se Taita.

„Byli neocenitelným přínosem,“ přisvědčil Aquer. „Ale existovali i jiní, kteří zde byli dlouho před nimi. Lidé žijí v Jarri od počátku věků. Uctíváme je jako Zakladatele.“ Obrátil se k muži, který seděl po jeho pravici. „Toto je lord Caithor. Dokáže vysledovat svou přímou linii pětadvacet generací zpátky.“

„Pak je naprosto správné, abych mu projevil úctu.“ Taita se uklonil směrem k oligarchovi se stříbrným plnovousem. „Dozvěděl jsem se, že od dob, kdy žil tvůj dědeček, se k obyvatelům Jarri připojili další Egypťané.“

„Narážíš na plukovníka Tinata Ankuta a jeho legii. S ním už se samozřejmě znáš.“

„Máš pravdu. Chrabří plukovník osvobodil mne a mou skupinu ze spárů basmarských divochů v Tamafupě,“ dodal Taita.

„Mužové Tinata Ankuta a jejich ženy jsou vítaným přírůstkem do našeho společenství. Naše země je velká a nás je málo. Potřebujeme je tady. V žilách jim koluje egyptská krev, takže s naší společností snadno splynuli. Mnoho z jejich mladých lidí uzavřelo sňatky s našimi.“

„Samozřejmě. Uctívají stejný panteon bohů,“ naznačil Taita taktně, „v čele se svatou trojicí Osiris, Isis a Hór.“

Pozoroval, jak Aquerova aura zlobně vzplanula, a pak zaznamenal, jak své rozčilení znovu dostal pod kontrolu. Když promluvil, jeho odpověď zněla klidně: „K tématu našeho náboženství se dostaneme později a probereme si ho do větší hloubky. V této chvíli postačí, když řeknu, že nové země ochraňují noví bohové, nebo dokonce jeden bůh.“

„Jeden bůh?“ předstíral Taita údiv.

Aquer mu na udičku neskočil a vrátil se k předchozímu tématu: „Kromě plukovníka Tinata a jeho legie si v průběhu staletí našly do Jarri cestu tisíce přistěhovalců z celého světa, kteří překonali obrovské vzdálenosti. Všichni bez výjimky patřili k významným osobnostem, muži i ženy. Měli jsme tu čest přivítat mudrce a lékaře, alchymisty a inženýry, geology a horníky, botaniky a zemědělce, architekty a kameníky, stavitele lodí a další odborníky se speciálními dovednostmi.“

„Zdá se, že váš národ stavěl na pevných základech,“ ocenil Taita.

Aquer se na chvíli odmlčel, pak to zkusil jinak. „Tvůj společník, Meren Cambyses. Zdá se nám, že si získal tvé velké sympatie.“

„Doprovází mne od doby, kdy byl ještě mladík,“ vysvětlil Taita. „Znamená pro mne víc než syn.“

„Jeho zničené oko ho velmi trápí, že?“ pokračoval Aquer.

„Nezhojilo se tak dobře, jak bych si byl přál,“ souhlasil Taita.

„Nepochybuji, že při tvých znalostech ti musí být jasné, že tvůj chráněncem umírá,“ řekl Aquer. „To oko ho ubíjí a za čas ho zabije... Pokud se nevyléčí.“

Taitu to zaskočilo. Z Merenovy aury hrozící katastrofu nevyčítal, ale nedokázal zpochybnit, co Aquer právě řekl. Možná, že to sám věděl, ale těžko přijatelnému faktu se podvědomě vyhýbal. Přesto - jak mohl Aquer vědět něco, co on sám ne? Z jeho aury poznal, že ten člověk nemá žádné zvláštní schopnosti ani citění. Nebyl ani mudrc, ani věstec, ani šaman. Jistě, odešel ze síně, ale ne aby se radil s ostatními oligarchy. Mluvil s někým jiným, pomyslel si Taita. Urovnal si myšlenky a odpověděl. „Ne, můj pane. Mám jisté zkušenosti jako chirurg, ale neuvědomil jsem si, o jak vážné zranění se jedná.“

„My, členové Nejvyšší rady, jsme se dohodli, že tobě a tvému chráněnci udělíme zvláštní privilegium. Tohoto dobrodiní se nedostává mnoha lidem, dokonce ani významným a vynikajícím členům naší vlastní šlechty. Děláme to jako výraz naší hluboké úcty a důvěry k tobě. Současně ti ukážeme, jak vyspělá je naše společnost, naše věda a učení. Možná tě to přesvědčí, abys zůstal s námi v Jarri. Přijmeme Merena Cambysesse do sanatoria v Oblačných zahradách. Bude to nějaký čas trvat, poněvadž medikamenty na léčbu jeho potíží se musí nejprve připravit. Potom ho můžeš, mágu, doprovázet, abys dohlížel na jeho léčbu. A až se vrátíš ze sanatoria, s potěšením se s tebou znovu sejdem a pohovoříme si o tvých názorech.“

* * *

Hned po návratu do Mutangi zkontroloval Taita Merenovo oko a jeho celkový zdravotní stav. Výsledky ho znepokojily. Vypadalo to na zánět hluboko v poraněné očníci, což mělo za následek neutuchající bolest, krvácení a hnisání. Když Taita silně zatlačil na oblast okolo rány, Meren to nesl statečně, ale v důsledku bolesti se jeho aura rozechvěla jako oheň ve větru. Taita mu oznámil, že oligarchové se chystají ho léčit.

„O mě a o má zranění se staráš ty. Já těm odpadlickým Egyptanům, zrádcům naší země a faraóna, nevěřím. Jestli mě má někdo léčit, pak to budeš ty,“ prohlásil Meren. Ať se ho Taita snažil přesvědčit, jak chtěl, zůstal neoblomný.

* * *

Díky pohostinnosti a přátelskému vystupování Bilita i ostatních vesničanů se Taitova družina brzy přispůsobila jejich každodennímu životu. Fenn se cítila šťastná ve společnosti dětí, které ji obdivovaly, a našla si mezi nimi tři dobré přátele. Zpočátku s nimi trávila spoustu času; chodili do lesa na houby, učila se jejich písně, tance a hry. O hře *bao* ji nic naučit nemohli a brzy se stala ve vesnici šampiónem. Kromě toho trávila spousty hodin ve stájích, kde hřebelcovala a trénovala Uragána. Hilto ji zasvěcoval do tajů lukostřelby a vyřezal jí vlastní luk. Jednou odpoledne si celou hodinu povídala s Imbali a hodně se spolu nasmály. Potom zašla za Taitou a položila mu otázku: „Imbali říká, že všichni muži mají mezi stehny zavěšenou věc, která si žije svým vlastním životem jako kotě nebo štěně. Když tě má ráda, tak mění svou velikost a tvar. Proč ji taky nemáš, Taito?“

Taitu otázka zaskočila a nedokázal na ni najít vhodnou odpověď. Ačkoliv se nikdy nesnažil to před ní tajit, nedospěla ještě do věku, kdy by s ní mohl o svém zmrzačení diskutovat. Přišlo to nečekaně brzy. Napadlo ho, že vyčiní Imbali její indiskrétnost, ale pak od toho upustil. Jako jediná žena v jejich skupině zastala roli učitelky stejně dobře jako kterákoli jiná. Přenesl se přes trapný okamžik vyhýbavou, nic neříkající odpovědí, ale později si ještě palčivěji uvědomoval vlastní nedokonalost. Začal se velice usilovně starat, aby své tělo před jejím pohledem skrýval. Nesundával si tuniku, ani když se spolu koupali v říčce nad osadou. Choval v sobě přesvědčení, že se se svým fyzickým handicapem smířil, ale to se každým dnem měnilo.

Událost se odehrála nedlouho před tím, než Onka přijel pro Merena, aby ho doprovodil do záhadného sanatoria v Oblačných zahradách. Taita vynaložil veškeré úsilí, aby jej přiměl k souhlasu s léčbou, avšak Meren s neoblomnou paličatostí veškeré lichoťky a pochlebování tvrdě odmítal.

Jednou v noci probudilo Taitu slabé sténání z Merenova pokoje. Rozsvítil lampu a vydal se za ním. Našel ho skrčeného na matraci s hlavou zabořenou do dlaní. Taita mu ruce jemně odtáhl. Prázdnou očníci zakrývala těsně sevřená šterbina, polovinu obličeje měl hrozivě opuchlou a kůže v jednom ohni. Taita ošetřil ránu léčivými obklady a hojivými mastmi a do rána se staré zranění mírně zlepšilo. Onkův příjezd právě tehdy před polednem mu nepřipadal jako náhoda. Taita uvažoval před Merenem nahlas: „Drahý příteli, myslím, že není v mých silách tě vyléčit. Můžeš si zvolit - buď snášet toto utrpení, které tě, podle mého soudu, zanedlouho zahubí, nebo dovolíš jarrijským lékařům, aby se pokusili napravit, v čem jsem já selhal.“

Horečka a slabost zabránily Merenovi v dalším odporu. Imbali a Fenn mu pomohly do šatů a sbalily jeho osobní věci do malého zavazadla. Muži jej vyvedli ven a pomohli mu do sedla. Taita se spěšně rozloučil s Fenn, a než naskočil na Vichřici, svěřil ji do péče Hiltovi, Nakontovi a Imbali. Opustili Mutangi po silnici vedoucí na západ. Fenn na Uragánovi cválala vedle nich asi dvě míle, pak zastavila a mávala jim, dokud jí nezmizeli z dohledu.

Znovu se vydali směrem k trojici vrcholů sopek, ale před citadelou na rozcestí zvolili cestu směřující více na sever. Konečně dosáhli úzkého průsmyku v horách, kterým vystoupali až do výšky, odkud se jim v dálce směrem na jih otevřel pohled na citadelu. Budova, kde se setkali s oligarchy, vypadala z této vzdálenosti docela malinká. Stoupali horskou pěšinou stále výš. Vzduch se ochlazoval a vítr smutně sténal na útesech. Šplhali úzkou cestou výš a výš. Na obočí a vousech se jim usadila jinovatka. Zachumlali se do kapuci a pokračovali v cestě vzhůru. To už se Meren pohupoval v sedle jako opilý. Taita a Onka s ním jeli bok po boku z každé strany a přidržovali ho, aby nespádl.

Náhle se v útesu před nimi objevilo ústí tunelu uzavřené branou ze silných dřevěných kůlů. Když se přiblížili, brána se těžkopádně otevřela, aby jim umožnila projet. Už z dálky spatřili strážce hlídající vchod. Merenův stav Taitu natolik znepokojoval, že jim sotva věnoval pozornost. Když však přijeli blíž, upoutal ho malý vzrůst strážných. Dosahovali sotva poloviční výšky normálního muže, ale měli mohutně vyvinuté šíje a jejich dlouhé kývající se paže sahaly skoro až k zemi. Stáli nahrbení, s křivýma nohama do tvaru písmene O. Najednou si uvědomil, že proti nim nestojí lidé, ale velké opice. Co považoval za hnědé kabáty uniformy, byly ve skutečnosti chlupaté rozčuchané kožešiny. Čela nad vystouplým obočím se svažovala téměř přímo dozadu, a silně vyvinuté čelisti znemožňovaly rtům, aby se nad tesáky řádně zavřely. Opětovaly jeho zkoumavý pohled a nesmiřitelně na něj zíraly. Taita bleskově otevřel vnitřní oko a spatřil základní zvířecí auru s vražedným instinktem drženým na uzdě silou balancující na ostří nože.

„Nedívej se jim do očí,“ varoval ho Onka. „Neprovokuj je. Jsou to silní, nebezpeční tvorové, soustředění jen na plnění strážních povinností. Dokážou roztrhat člověka na kusy, jako když vyvrhneš křepelku na pekáč.“ Vešli do tunelu a v tom okamžiku se za nimi brána s hřmotem zabouchla. V držácích upevněných na stěnách plály louče a pod kopyty koní duněla kamenná dlažba. Šíře tunelu umožňovala jet pouze dvěma koním vedle sebe a jezdcí se museli v sedlech nahrbit, aby si nesrazili hlavu o strop. Skála kolem nich hučela klokotem proudící podzemní říčky a vřením lávových komínů. Neměli možnost změřit čas nebo vzdálenost, kterou překonávali; viděli však před sebou alespoň paprsek přírodního světla, který zvolna sílil, až se přiblížili k druhé bráně. Ta stejně jako první uzavírala vchod do tunelu. Rozlétla se, ještě než jí dosáhli, a před ní se setkali s dalším oddílem opic. Projížděli kolem nich s očima přimhouřenýma proti ostrému slunci.

Když jejich oči přivykly světlu, rozhlíželi se kolem sebe s úžasem a posvátnou hrůzou. Ocitli se v ohromném vulkanickém kráteru, tak širokém, že i svižnému koni by trvalo půl dne, než by jej přešel napříč od jedné stěny ke druhé. Na lávové skály by nevyšplhal ani mrštný horský kozorožec. Dno kráteru připomínalo vydutý zelený štít, v jehož středu se třpytilo mléčné safírové jezírko a nad jeho hladinou se tetelily drobné pramínky páry. Z Taitova obočí se uvolnil kousek tajícího ledu a spadl mu na bradu. Zamrkal a uvědomil si, že vzduch v kráteru je stejně příjemný jako na tropickém ostrově. Muži ze sebe shodili kápě a zdálo se jim, že i Meren v teplejším vzduchu trochu pookřál.

„Toto místo ohřívá voda z podzemních pecí. Nikdy tady není tuhá zima.“ Onka pohybem paží obsáhl nádherný les, který je obklopoval. „Vidíte ty stromy a rostliny tady všude kolem? Ty nenajdete nikde jinde na světě.“

Pokračovali v jízdě po dobře udržované stezce a Onka jim ukazoval pozoruhodné znaky kráteru. „Podívej se na barvy útesů,“ obrátil se k Taitovi, který natahoval krk, aby dohlédl na vrcholy mocných stěn. Nebyly ani šedé, ani černé - typické barvy vulkanické horniny -, pokrývala je nespočetná vrstva jemně modré a načervenalé zlaté s azurovým nádechem. „To, co vypadá jako různobarevná skála, jsou mechy, dlouhé a husté jako vlasy překrásné ženy,“ poučil ho Onka.

Taita odpoutal svůj pohled od skalisek a přehlédl lesy v zátoce pod nimi. „To jsou borovice,“ zvolal s pohledem na tyčící se zelené hroty, které propichovaly houštiny zlatého bambusu, „a gigantické lobelky.“ Žhnoucí květy se vznášely nad hustými dužnatými stvoly. „Vsadil bych se, že se jedná o nějaké zvláštní odrůdy pryšce a ty houštiny plné růžových a stříbrných peříčkovitých květů že je proteje. Ty vysoké stromy vyčnívající nad nimi jsou aromatické cedry a ty menší tamarindy a khajské mahagony.“ Škoda, že tu není Fenn a nemůže se kochat se mnou, pomyslel si.

Opar z teplé ohříváně vody jezera se nesl vzduchem a jako kouř pronikal mezi mechovými větvičkami. Otočili se směrem po proudu, ale urazili sotva pár set kroků, když zaslechli zvuk ženských hlasů přerušovaný smíchem. Vyšli na mýtinu a spatřili tři ženy, jak se koupou a dovádějí v pařící se modré vodě tůně pod nimi. Když projížděli na koních kolem nich, mladé snědé ženy s mokřými vlasy černými jako uhlí je mlčky pozorovaly. Taitovi připadalo, jako by spíše pocházely ze zemí za východním oceánem. Se svou nahotou si vůbec nelámaly hlavu. Všechny tři byly těhotné; v bocích se zakláněly dozadu, aby vyrovnaly váhu vypouklých břích.

Když je míjeli, Taita se zeptal: „Kolik rodin žije v tomto místě? Kde mají ty ženy své manžele?“

„Možná pracují v sanatoriu, snad i jako chirurgové.“ Onka nedal najevo přílišný zájem. „Měli bychom to zjistit, jakmile dorazíme tamhle na břeh jezera.“

Přes kouřové safírové vody se sanatorium jevílo jako komplex nízkých nenápadných budov z kamene. Kamenné bloky zcela evidentně pocházely z útesů. Nebyly natřené vápnem, zachovaly si svou přírodní tmavě šedou barvu. Okolo nich se rozprostíraly upravené zelené trávníky, na nichž se pásala hejna divokých hus. Na jezeře se pohupovalo dvacet různých druhů ptactva, zatímco čápi a volavky se brodili v mělčinách. Cestou kolem kamenité pláže si Taita všiml několika velkých krokodýlů vznášejících se na modré vodě jako klády. Opustili pláž a přes trávníky se dostali ke vchodu na nádvoří u hlavní budovy zdobené vkusnou, úhlednou kolonádou pokrytou kvetoucími popínavými rostlinami. Čeledíni už čekali, aby odvedli koně, a čtyři statní ošetřovatelé zvedli Merena ze sedla a položili ho na nosítka. Když ho nesli do budovy, kráčel Taita vedle něj. „Jsi teď v dobrých rukou,“ uklidňoval ho. Cesta do hor ve větru a chladu si však na Merenovi vybrala svou daň a on se teď pohyboval na pokraji vědomí.

Sloužící ho odnesli do prostorné, spoře vybavené místnosti s širokým dveřním prostorem obráceným k jezeru a se stěnami a stropem obloženými bledě žlutým mramorem. Zvedli ho na vycpanou matraci uprostřed bílé mramorové podlahy, svlékli z něj umazané šaty a odnesli je pryč. Umyli ho teplou vodou, která tekla z měděné trubky do umyvadla postaveného v rohu místnosti. Voda byla cítit sírou a Taita si uvědomil, že pochází z jednoho z horkých pramenů. Podle příjemně teplé mramorové podlahy pod nohama usoudil, že tatáž voda proudí i v potrubí pod ní. Merenovi, jak se zdálo, teplo v místnosti i voda svědčily. Pomocníci jej osušili lněnými ručníky; jeden z nich mu přidržel u úst misku a donutil ho vypít bylinný odvar se sosnovou vůní. Pak se vytratili a nechali nemocného o samotě s Taitou, který seděl u jeho matrace. Když Meren zanedlouho upadl do hlubokého spánku, Taita nepochyboval, že to způsobil léčivý odvar.

Naskytla se mu první příležitost prohlédnout si nové prostředí. Zadíval se směrem ke zdi, která z boku přiléhalá ke koupelnovým dveřím, a pozoroval, že z ní vyzařuje lidské fluidum. Aniž dal cokoliv najevo, zaostřil na roh zblízka a jeho zrak přitáhlo ve zdi ukryté kukátko, přes které je sledovali. Musí Merena varovat, jakmile se probudí. Odvrátil pohled, jako by o pozorovateli vůbec nevěděl.

Zanedlouho vstoupili do místnosti muž a žena v čistých bílých tunikách po kolena. I když na sobě neměli náhrdelníky či náramky z kouzelných korálek a vyřezávaných sošek ani nenesli žádné náčiní připomínající tajemná umění, Taita poznal, že se jedná o chirurgy. Zdvořile ho pozdravili jménem a představili se.

„Jmenuji se Hannah,“ řekla žena.

„A já jsem Gibba,“ dodal muž.

Okamžitě se ujali vyšetřování pacienta. Jeho ovázané hlavy si zpočátku nevšíмали a místo toho se zabývali jeho dlaněmi a chodidly. Prohmatávali mu břicho a hrudník. Hannah poškrábala kůži na zádech ostrým hrotem tyčinky a zkoumala podlitiny, které to způsobilo.

Až když byli spokojeni s výsledkem, přesunuli se k hlavě. Gibba ji sevřel mezi holá kolena a pevně ji držel. Nahlíželi Merenovi do krku, uší a nosních dírek. Potom odstranili obvaz, kterým mu Taita převázal oko. I když byl nasáklý krví a hnisem, Hannah uznale pochválila zručnost, s jakou byl aplikován. Kývla na Taitu s výrazem obdivu k jeho umění.

Nyní se soustředili na prázdnou oční jamku. Na odtažení očních víček použili stříbrný dilatátor. Hannah vsunula konec prstu do dutiny a s pevným stiskem ji prohmatávala. Meren zasténal a pokusil se hlavu odvrátit, ale Gibba ji pevně svíral mezi kolena. Konečně se postavili. Hannah úklonou pokynula Taitovi a spojenými konečky prstů se dotkla rtů. „Omluvte nás prosím na chvíli. Musíme se poradit o pacientově stavu.“

Otevřenými dveřmi vyšli ven na trávník, kde kráčeli vedle sebe zabráněni do hovoru. Taita studoval přes dveře jejich aury. Gibbova vydávala mihotavý třpyt jako ostří meče proti slunci, z čehož Taita vyvodil jeho vysokou inteligenci, chladnou a nevzrušenou.

Když se zaměřil na Hannah, okamžitě poznal, že je dlouhověká. Nashromáždila obrovskou zkušenost a měla dar úžasných dovedností. Uvědomil si, že její medicínské schopnosti zřejmě předčí jeho, ale chybí jí soucit. Její aura byla prázdná a jízlivá. Usoudil, že v oddanosti svému zaměstnání je omezená a nenechá se přinutit k laskavosti nebo milosrdenství.

Když se vrátili na ošetřovnu, vyplynulo jaksi přirozeně, že Hannah promluvila za oba. „Musíme operovat okamžitě, než přestane sedativum účinkovat.“

Čtyři svalnatí ošetřovatelé se vrátili a přidřepli si k Merenovým pažím a nohám. Hannah rozložila na podnos stříbrné chirurgické nástroje.

Gibba vymyl Merenovi oční jamku a její okolí aromatickým bylinným roztokem a následně roztáhl dvěma prsty víčka, mezi něž vsunul stříbrný dilatátor. Hannah vybrala skalpel s úzkým zašpičatělým ostrím a přiložila ho k hornímu okraji očnice. Levým ukazováčkem nahmatávala její zadní část, jako by se snažila najít přesné místo v zanícené výstelce, a pak jej použila jako vodící lištu pro skalpel až k bodu, který zvolila. Pečlivě prozkoumala tkáň. Kolem kovu se řinula krev a Gibba ji otíral tamponem, který přidržel v rohu jamky tyčinkou ze slonoviny. Hannah zařízla hlouběji, až se skalpel do poloviny ponořil dovnitř očnice. Z rány, kterou otevřela, náhle vytryskl proud zeleného hnisu. Vystříkl jako úzký pramen a potřísnil vykachlíkovaný strop ošetřovny. Meren vykřikl a celé jeho tělo se zvedlo a zkroutilo, takže muži, kteří jej drželi, museli použít veškerou svou sílu, aby se jim nevytrhl ze sevření.

Hannah odložila skalpel na podnos a přiložila na jamku bavlněný tampon. Zápach hnisu kapajícího ze stropu byl odporný. Meren se zhroutil pod tíhou mužů nad sebou. Hannah rychle odstranila tampon z oka a do otevřeného řezu vsunula bronzové lékařské kleště. Taita slyšel, jak jejich špičaté konce o něco škrábou.

Hannah přidržela ránu zavřenou, dokud věc pevně neuchopila, a pak jemně a pevně zatáhla. S dalším výronem zeleného hnisu se cizí těleso vyplavilo ven. Držela je v kleštích před očima a pečlivě je prohlížela. „Nevím, oč se jedná, ty snad ano?“ pohlédla na Taitu, který natáhl ruku. Upustila věc do jeho nastavené dlaně.

Vstal a přešel místnost, aby si ji mohl prohlédnout ve světle otevřených dveří. Na tak malý rozměr - jen o kousek větší než špička borovicové jehličky - byla věc hodně těžká. Palcem a ukazovákem z ní otřel krev a hnis, které ji pokrývaly. „Střípek Červených kamenů!“ zvolal.

„Poznáváš to?“ otázala se Hannah.

„Kousek kamínku. Nechápu, jak jsem ho mohl přehlédnout. Všechny ostatní úlomky jsem našel.“

„Neobviňuj se, mágu. Bylo to moc hluboko. Kdyby nás nevedla stopa zánětu, možná bychom ho taky nenašli.“ Hannah s Gibbou čistili očníci a vyplňovali ji tampony. Meren upadl do bezvědomí. Urostlí ošetřovatelé uvolnili sevření.

„Teď si odpočine mnohem lip,“ konstatovala Hannah, „ale potrvá několik dní, než se rána vyčistí a my budeme moct nahradit oko. Do té doby musí klidně ležet.“

Ačkoliv to sám nikdy neviděl, Taita slyšel o lékařích z Indie, kteří dokážou nahradit chybějící oko umělým, vyrobeným z mramoru a skla a tak zručně namalovaným, že připomíná originál. I když se nejednalo o dokonalou náhradu, přece jen nebyla tak ošklivá jako zející prázdná dutina. Poděkoval lékařům a jejich asistentům, když odcházeli, a na jejich místo nastoupili jiní, kteří očistili strop a mramorovou podlahu a vyměnili potřísněné lůžkoviny. Jako poslední se dostavila žena středního věku, aby dohlédla na Merena, dokud se neprobere z bezvědomí. Taita ho svěřil do její péče a na chvíli si šel odpočinout od prostředí nemocničního pokoje. Cestou přes trávníky k pláži narazil na kamennou lavičku určenou k odpočinku. Pocítil únavu z dlouhé a namáhavé cesty vysoko do hor a z napětí při sledování operace. Znovu vyňal z váčku na opasku úlomek červeného kamínku a pečlivě si jej prohlížel. Nevypadal nijak zvláštně, ale Taita se obával, že je to jen klam. Droboučké červené krystaly jiskřily a jako by vydávaly hřejivou záři, která ho odpuzovala. Vstal, popošel k vodě a rozmáchl se, aby zahodil úlomek do jezera. Ale než tak mohl učinit, vytušil mocný záchvěv v hlubinách, jako by tam číhala příšera. Vyděšeně uskočil zpět. V tom okamžiku pocítil na krku závan chladného větru. Otřásl se a rozhlédl se kolem, ale nic znepokojivého neviděl. Větrný poryv odešel tak rychle, jak přišel, a znovu ho vystřídal mírný a teplý vánek.

Ještě jednou pohlédl na hladinu jezera, kterou rozčeřily vlnky. Pak se mu vybavilo, jak cestou viděli odpočívající krokodýly. Podíval se na úlomek červeného kamínku v ruce. Vypadal neškodně, ale Taita cítil ledový závan větru, a to ho znepokojovalo. Hodil kamínek do váčku a vydal se přes trávník zpátky.

Uprostřed se znovu zastavil. Po všech rozptýleních se mu nyní naskytla první příležitost, aby si prohlédl sanatorium zepředu. Blok, kde ležel Meren, se nacházel na jednom konci hlavního komplexu budov. Viděl pět dalších, větších bloků. Všechny byly vzájemně odděleny terasami s pergolami, které tvořily oporu pro vinnou révu s bohatými trsy hroznů. V tomto kráteru se všechno zdálo úrodné a plodné. Byl si jistý, že v útrobách budov se skrývá spousta výjimečných vědeckých zázraků, které spatřily světlo světa a rozvíjely se po staletí. Využil by první příležitosti, aby se s nimi mohl seznámit důkladněji.

Náhle jej vyrušily ženské hlasy. Když se ohlédl, spatřil tři snědé dívky, které potkali dříve, jak se vracejí z pláže. Byly zahalené v šatech a vlasy měly ozdobené korunkami z pestrobarevných květů. I teď měly výbornou náladu. Napadlo ho, jestli si na pikniku v lese nepřihnuly trochu víc skvělého jarrijského vína. Nevšímal si ho a pokračovaly v cestě po pláži, až se ocitly naproti poslednímu bloku. Pak se pustily přes trávníky a zmizely uvnitř. Jejich uvolněné chování jej fascinovalo. Pocítil nutkání si s nimi promluvit - možná by mu pomohly pochopit, co se to v tomto podivném malém světě děje.

Avšak slunce se pomalu klonilo k obzoru a začínaly se stahovat mraky. Drobně se rozpršelo. Na tváři obrácené vzhůru pocítil chlad. Má-li si promluvit s těmi ženami, pak si musí pospíšet. Vydal se za nimi. V polovině cesty po trávníku zvolnil krok a jeho zájem o ně zeslábl. Ty nemají velký význam, pomyslel si. Raději bych měl jít za Merenem. Zastavil se a vzhlédl k obloze. Slunce zmizelo za valem kráteru. Skoro se setmělo. Myšlenka na rozhovor se ženami, která mu ještě před malou chvilí připadala tak důležitá, se najednou vytratila, jako by mu ji někdo vymazal z hlavy. Otočil se a spěchal na ošetřovnu za Merenem. Když vstoupil dovnitř, plukovník seděl a unaveně se usmíval.

„Jak se cítíš?“ zeptal se ho Taita.

„Asi jsi měl pravdu, mágu. Myslím, že ti lidé mi pomohli. Bolest se zmírnila a cítím se silnější. Pověz mi, co se mnou udělali.“

Taita otevřel váček a ukázal mu kamínek. „Tohle ti odstranili z hlavy. Úlomek nekrotizoval tkáň a to způsobovalo tvoje potíže.“

Meren chtěl vzít střípek do ruky, ale pak ucukl zpátky.

„Tak malé, a tak škodlivé. Ta mizerná věc mě připravila o oko. Nechci s tím mít nic společného. Ve jménu Hóra, zahod' to daleko, hodně daleko.“

Taita však zasunul úlomek zpátky do váčku.

Sluha jim přinesl večeři. Jídlo bylo vynikající a oni ho spořádali s potěšením a velkou chutí. Na závěr vypili misku nějakého horkého nápoje, po kterém tvrdě usnuli. Nazítří ráno se Hannah a Gibba vrátili. Když odstranili z Merenova oka obvazy, potěšilo je, jak otok i zánět ustoupily.

„Za tři dny budeme moci pokračovat,“ oznámila Hannah. „Do té doby se rána uklidní, ale bude ještě dostatečně otevřená, aby mohla přijmout sémě.“

„Sémě?“ podivil se Taita. „Učená sestro, nechápu, o jakém zákroku to mluvíš. Domníval jsem se, že máš v úmyslu nahradit chybějící oko umělým ze skla a kamene. Co jsou to za semena?“

„O detailech s tebou nemohu diskutovat, bratře mágu. Do těchto speciálních procedur jsou zasvěceni jen adeпти cechu Oblačných zahrad.“

„Přirozeně se cítím zklamaný, že se víc nedozvím, poněvadž umění, které jste předvedli, mne nadchlo. Tento objev se zdá ještě více fascinující. Těším se aspoň, že budu moci pozorovat konečné výsledky nového postupu.“

Hannah se při odpovědi zamračila. „Není správné nazývat to novým postupem, bratře mágu. Než jsme dospěli až sem, vyžádalo si to obětavou práci pěti generací chirurgů zde v Oblačných zahradách. Ani teď ještě nemůžeme mluvit o dokonalosti, ale každý den nás posouvá blíž k našemu cíli. Jsem si však jistá, že nebude trvat dlouho a budeš se moci stát členem našeho cechu a účastnit se naší práce. Nepochybuji také o jedinečnosti tvého přínosu a jeho nesmírné ceně. Samozřejmě, pokud existuje ještě něco, co by sis přál vědět a není zakázáno o tom hovořit s lidmi mimo Vnitřní kruh, s radostí se o tom s tebou pobavím.“

„Opravdu bych se rád na něco zeptal.“ Myšlenka na tři dívky, které poprvé viděl u jezírka v lese a potom znovu, když se v dešti vracely po pláži do sanatoria, se ukrývala kdesi v hloubi jeho mysli. Teď se zdála vhodná příležitost dozvědět se o nich něco víc. Než však mohl otázku vyslovit, začala se vytrácet. S námahou se ji pokusil zadržet. „Chtěl jsem se zeptat...“ Protíral si spánky, jako by si chtěl otázku vybavit. Něco o ženách... Chtěl ji uchopit, ale rozplynula se jako ranní mlha při východu slunce. Povzdechl si rozhořčením nad svou pošetilostí. „Promiň, zapomněl jsem, co jsem chtěl.“

„Pak to asi nebylo nic důležitého. Třeba se ti to vybaví později,“ řekla Hannah, když se zvedala. „Teď z jiného soudku, mágu. Slyšela jsem, že jsi vynikající botanik a bylinkář s ohromnými znalostmi. Jsme pyšní na svoje zahrady. Kdyby ses na ně snad chtěl podívat, ráda se ujmu role průvodce.“

Další dny strávil Taita většinou procházením Oblačných zahrad s Hannah. Nepochyboval, že se seznámí s něčím zajímavým, ale skutečnost jeho očekávání stonásobně předčila. V zahradách, zabírajících přes polovinu rozlohy kráteru, rostlo ohromné množství rostlinných druhů ze všech klimatických oblastí země.

„Naši zahradníci je sbírali dlouhá staletí,“ vysvětlila Hannah. „Měli spoustu času zdokonalit se ve svém umění a pochopit specifické potřeby každého druhu. Voda, která bublá v pramenech, je bohatá na živiny. Také jsme postavili speciální budovy, v kterých dokážeme napodobit různé klimatické podmínky.“

„Musí v tom vězet ještě něco jiného.“ Taita nebyl úplně uspokojen. „Nedokážu si vysvětlit, že obří lobelie a divoké vřesovce, které mají domovinu ve vysokých horách, mohou růst vedle týků a mahagonů, které náležejí mezi stromy tropických pralesů.“

„Jsi vnímavý, bratře,“ uznala Hannah, „a máš pravdu. Existuje něco víc než jen teplo, slunce a živiny. Až se staneš členem cechu, začneš si uvědomovat význam zázraků, které tady v Jarri máme. Nesmíš však očekávat okamžité osvětlení. Bavíme se o tisíciletém shromažďování vědomostí a moudrosti. Nic tak vzácného se nedá získat za jeden den.“ Obrátila se tvář k němu. „Víš, jak dlouho žiju tento život, mágu?“

„Vím, že jsi dlouhověká,“ odvětil.

„Stejně jako ty, bratře,“ pokračovala, „ale když ty ses narodil, já už jsem byla stará. Přesto jsem stále novicka, pokud se týká tajemného mystéria života. Těšila mne tvá společnost těchto posledních pár dnů. Ve jménu ušlechtilých intelektuálních pohnutek se často uchylujeme do izolace Oblačných zahrad, takže povídání s tebou působilo stejně povzbudivě jako kterýkoliv z našich bylinných přípravků. Nicméně, teď se musíme vrátit. Musím učinit poslední přípravy na zítřejší zákrok.“

Rozloučili se u brány do zahrady. Bylo ještě brzy odpoledne a Taita krácel zvolna kolem jezera. Z jednoho bodu se nabízela obzvlášť nádherná vyhlídka přes celou délku kráteru. Když k místu došel, sedl si na spadlý kmen stromu a otevřel svou mysl. Jako antilopa větřící ve vzduchu pach leoparda prozkoumával ovzduší kvůli jakékoliv stopě po přítomnosti zla. Nejistil nic, co by dokázal rozeznat. Obklopovalo ho ticho, ale přesto věděl, že se asi jedná jen o iluzi: musí se nacházet blízko brlohu čarodějnice, neboť všechny duševní příznaky a intuice svědčily o její přítomnosti. Tento skrytý kráter by jí poskytoval dokonalé útočiště. To množství zázraků, které zde už objevil, by mohlo být produktem její magie. Hannah na to učinila nárazku před necelou hodinou, když řekla: „Jde o víc než teplo, slunce a živiny.“

Okem své mysli viděl Eos trpělivě sedící uprostřed své sítě jako obludný černý pavouk, čekající na nejjemnější záchvěv vlákniny, aby se vrhl na svou kořist. Věděl, že ty neviditelné sítě ho ovinuly, že už se v nich zachytil.

Až dosud zkoumal ovzduší nehybně a tiše. Byl v pokušení spojit se telepaticky s Fenn, ale věděl, že jestliže to udělá, umožní čarodějnici, aby ji našla. Takovému nebezpečí nemohl Fenn vystavit. Zrovna když se chtěl vnitřně uzavřít, zasáhla ho vlna psychického zmatku, kvůli které začal hlasitě křičet a svírat si dlaněmi spánky. Zapotácel se a málem spadl z klády.

Někde blízko místa, kde seděl, se odehrávala tragédie. Pro jeho mysl bylo těžké přijmout takový žal a utrpení, tak absolutní zlo, které se hnalo éterem k němu a málem ho udolalo. Bojoval, jako když topící se plavec bojuje s přílivovou vlnou na otevřeném oceánu. Už si myslel, že ho stáhne pod hladinu, ale za chvíli zmátek polevil. Padl na něj temný smutek, že se ho dotkla tak strašná událost a on nedokázal nijak zasáhnout.

Trvalo dlouho, než posbíral síly, aby vstal a vydal se na cestu po stezce vedoucí ke klinice. Když došel k pláži, upoutal ho další nepokoj odehrávající se uprostřed jezera. Tentokrát si mohl být jistý, že se stal svědkem skutečné události. Viděl šupinatá záda smečky krokodýlů narážející na hladinu a jejich ocasy sekající do vzduchu. Zdálo se, že požírají zdechlinu a v zuřivé chamtivosti o ni bojují. Zastavil se, aby je pozoroval, a uviděl krokodýlího samce vymršťujícího se z průzračné vody. Zmítal se a třásl hlavou, jak vyhazoval do vzduchu kus syrového masa. Když padalo zpátky, bestie po něm ještě jednou chňapla a s vířením zmizela pod hladinou.

Taita se díval, dokud nepadla tma, a pak, hluboce znepokojen, vykročil zpátky přes trávníky.

Meren se probudil, jakmile vkročil k němu do pokoje. Vypadal čerstvě a Taitova pochmurná nálada se ho zdánlivě nijak nedotkla. Když spolu večeřeli, s černým humorem vtipkoval o operaci, kterou Hannah plánovala na další den. Mluvil o sobě jako o kyklopovi, kterému budou dávat skleněné oko.

* * *

Hannah a Gibba se dostavili do jejich pokoje druhý den brzy ráno s týmem asistentů. Když Merenovi vyšetřili oční jamku, uznali ho schopným další operace. Gibba připravoval odvar z rostlinného opiátu, zatímco Hannah rozkládala své nástroje a pak se posadila na rohož vedle Merena. Každou chvíli odtahovala víčko jeho zdravého oka a studovala rozšíření zornice. Konečně byla s účinkem drogy spokojená a pokynula Gibbovi.

Vstal a vyšel z místnosti a za okamžik se vrátil s malinkým alabastrovým pohárkem. Nesl ho jako nejsvětější ostatky. Počkal, až čtyři asistenti uchopí Merena za kotníky a zápěstí, pak přisunul nádobku těsně k doktorčině pravé ruce. Znovu vzal Merenovu hlavu mezi kolena, otevřel víčka jeho prázdné očnice a zasunul stříbrný dilatator na místo.

„Děkuji, doktore Gibbo,“ řekla Hannah a začala se pohupovat lehce a rytmicky v bocích. Spolu s Gibbou začali do rytmu jejích pohybů prozpěvovat zařikadlo. Taita rozeznal několik slov, která měla stejný kořen jako některé výrazy v jazyku tenmass. Odhadoval, že se může jednat o rozvinutější formu řeči zasvěcenců.

Když dospěli ke konci, Hannah vzala z podnosu skalpel, přejela ostřím přes plamen olejové lampy, pak udělala několik rychlých mělkých rovnoběžných řezů ve vnitřním epitelu oční jamky. Taitovi připomínala fasádníka, který si připravuje povrch zdi, aby přijala nános mokré hlíny. Z bledých řezů se vyronila krev, ale ona na kapky nastříkala nějaký roztok z lahvičky, což krvácení ihned zastavilo. Gibba otřel sraženou krev tamponem.

„Tento balzám nejen že zastavuje krvácení, ale také poskytuje pojící vazivo pro zárodek,“ vysvětlovala Hannah.

Se stejnou uctivou opatrností, jakou Gibba předvedl před chvílí, Hannah nadzvedla víčko alabastrového pohárku. Taita se natahoval, aby lépe viděl, a zjistil, že pohárek obsahuje miniaturní množství bledě žluté, průsvitné rosolovité hmoty, sotva tak velké jako nehet jeho malíčku. Hannah ji nabrala malou stříbrnou lžičkou a nesmírně pečlivě ji nanasla do zářezů v Merenově očnici.

„Můžeme oko zavřít, doktore Gibbo,“ řekla tiše. Gibba odstranil dilatator a pevně stlačil víčka mezi palcem a ukazováčkem. Hannah vzala tenkou stříbrnou jehlu s navlečeným kvalitním vláknem vyrobeným z ovčího střeva. Zručnými prsty umístila na víčka tři stehy. Zatímco Gibba držel Merenovu hlavu, ovazovala ji stejně složitým způsobem proplétání plátěných pruhů, jaký používali balzamovači v egyptských pohřebních svatyních. Ponechala otvory pro nosní dírký a ústa. Pak se posadila a s úlevou si vydechla. „Děkuji, doktore Gibbo. Jako vždycky byla tvá asistence neocenitelná.“

„To je všechno?“ zeptal se Taita. „Operace je hotová?“

„Pokud nezačne tkáň odumírat nebo nenastane nějaká jiná komplikace, odstraním za dvanáct dní stehy,“ odpověděla Hannah. „Naší hlavní starostí do té doby bude chránit oko před světlem a před tím, že by si ho pacient mnul. Pocítí velké bolesti. Bude mít tak intenzivní pocity pálení a svědění, že je nebude možné zmírnit sedativy. Ačkoliv se bude sám hlídat, když bude vzhůru, ve spánku se bude pokoušet si oko třít. Dnem i nocí ho musí střežit ošetřovatelé a bude mít spoutané ruce. Musíme ho přeložit na tmavý pokoj bez oken, abychom se vyvarovali světla, které zesiluje bolest, a abychom zabránili zárodku se rozvinout. Tvého chráněnce čekají krušné chvíle a bude potřebovat tvou pomoc, aby je překonal.“

„Proč je nutné, aby měl zavřené obě oči, i když jedno je nepoškozené?“

„Když bude pohybovat zdravým okem, aby zaostřil na předměty, které vnímá, to nové mu bude souhlasně odpovídat. Musíme je udržet nehybné, jak jen to půjde.“

* * *

Navzdory doktorčinu varování Meren v prvních třech dnech po vložení zárodku do oka nezažíval výrazně nepříjemné pocity. Největší potíž působila ztráta zraku, a z toho plynoucí nuda. Taita se snažil ho zabavit vypravováním různých dobrodružných příhod, které spolu během let zažili, připomínal mu místa, která navštívili, a vzpomínal na muže a ženy, které potkali. Vedli debaty o účincích vyschlého Nilu na jejich rodnou zemi, o strádání lidí a o způsobu, jakým Nefer Seti a královna kalamitu řeší. Hovořili o domově v Gallale a uvažovali, co je tam asi čeká, až se vrátí ze své odysey. Všechna tato témata už dříve mnohokrát probrali, ale zvuk Taitova hlasu měl na Merena konejšivý účinek.

Čtvrtý den ho probudily ostré bolesti zařezávající se do očníce. Přicházely v pravidelných intervalech jako tlukot jeho srdce a byly tak silné, že při každém záchvatu zalapal po dechu a instinktivně si sahal oběma rukama na oko. Taita poslal ošetřovatele pro Hannah. Dostavila se okamžitě a odstranila Merenovi obvaz. „Žádná mortifikace,“ konstatovala ihned a začala ránu čistě převazovat. „V takový výsledek jsme doufali. Semínko se ujalo a začíná si vytvářet kořínky.“

„Používáš termíny jako zahradník,“ poznamenal Taita.

„Ano, to právě děláme: zahradníky lidí,“ odpověděla.

Další tři noci Meren nezamhouřil oka. Jak se bolest stupňovala, nařikal a házel sebou na matraci. Nepřijímal jídlo a dokázal vypít jen několik misek vody denně. Když ho spánek konečně přemohl, ležel na zádech, paže přikurtované k posteli koženými řemeny, a z otvoru pro ústa v obvazech se ozývalo chrápání. Prospal noc a den.

Když se vzbudil, začalo ho trápit nesnesitelné svědění. „Mám pocit, jako by mi do oka lezli bodaví mravenci.“ Zaúpěl a pokusil se poškrábat si obličej o drsnou zeď pokoje. Ošetřovatel musel zavolat dva své kolegy, aby ho zkontrolovali, neboť Meren byl silný muž. Avšak v důsledku nedostatku jídla a spánku jako by se mu svaly na těle rozpouštěly. Žebra se mu zřetelně rýsovala pod kůží hrudníku a břicho se scvrklo natolik, že se zdálo, jako by spočívalo na páteři.

V průběhu let se sblížili natolik, že Taita prožíval jeho utrpení zároveň s ním. Z cely mohl uniknout jen ve chvílích, kdy Meren upadal do krátkých a neklidných vln spánku. Tehdy ho nechal v péči ošetřovatele a procházel se v botanických zahradách.

Nacházel v nich zvláštní klid a mír, který ho tam opakovaně přitahoval. Zahrady nebyly vybudovány podle určitého řádu, tvořilo je bludiště chodníků a pěšin, některých hodně zarostlých. Každá zatáčka či křižovatka vedla k novým zákoutím a výhledům, které lahodily oku. Do teplého sladkého vzduchu se mísily opojné vůně květů mámicí smysly. Kráter byl tak rozsáhlý, že potkával jen málo zahradníků, kteří pečovali o tento pozemský ráj. Když ho spatřili, pokaždé se mu klidili z cesty, spíš jako duchové než lidské bytosti. Při každé návštěvě objevoval další a další rozkošné besídky a zastíněné stezky, které dříve přehlédl. Když se však při pozdější návštěvě snažil najít k nim cestu, zjistil, že zmizely a že je nahradily jiné, neméně lákavé a nádherné. Zahrada vybraných lahůdek a překvapení.

Desátého dne po uložení zárodku se Merenovi ulevilo. Hannah mu vyměnila obvaz a vyjádřila spokojenost. „Jen co bolesti úplně pominou, budu mu moci odstranit stehy z víček a ověřit si, jak proces pokračuje.“

Meren prospal další klidnou noc a probudil se s velkou chutí k jídlu a obnoveným smyslem pro humor. Byl to spíš Taita než pacient, kdo se cítil vyčerpaný a zničený. Přestože měl oči stále zavázané, Meren vycítil mágovu únavu, jeho potřebu samoty a odpočinku. Podobné záblesky intuice, které jeho jinak prostý a nepřilíší duchovně založený společník občas projevoval, Taitu pokaždé překvapily. I teď ho dojalo, když plukovník prohlásil: „Hrál sis u mě na pečovatele už dost dlouho, mágu. Do matrace můžu čurat i sám, když na věc přijde. Běž si odpočinout. Umím si představit, jak otřesně vypadáš.“

Taita zvedl hůl, zastrčil si suknici za opasek a uchýlil se do horní sekce zahrady co nejdál od sanatoria. Netušil, co ho tam vedlo, snad jen že to byla ta nejdivočejší a nejméně udržovaná část kráteru. Obrovské balvany, které se utrhy ze skalních stěn a skutálely se do údolí, stály roztroušené po planině jako rozpadlé pomníky starověkých králů a hrdinů. Šplhaly se po nich popínavé rostliny a zdobily je záplavou květů. Vydal se po stezce, o níž se domníval, že ji dobře zná, ale v místě, kde se ostře stáčela mezi dvě bludná skaliska, si poprvé všiml, že rovně pokračuje jiná vyšlapaná pěšina přímo ke strmé stěně kráteru. Byl si jistý, že tento chodíček zde při jeho poslední návštěvě chyběl, ale už poznal, že zahrady oplývají podobnými iluzemi, a bez váhání se po něm vydal. Po několika desítkách kroků zaslechl zprava zurčení tekoucí vody. Šel za zvukem, a když zanedlouho rozhrnul zelenou oponu větví, objevil další skrytý koutek. Vykročil na nevelkou mýtinu a zvědavě se rozhlédl. Z ústí jeskyně vytékal potůček a přes několik lišejníkem porostlých teras se vléval do jezírka.

Místo navozovalo atmosféru tak klidné pohody, že se Taita posadil do měkké trávy a s úlevným výdechem se opřel o kmen padlého stromu. Chvilí hleděl do temné vody. Hluboko v tůni rozeznal stín velké ryby, částečně zakrytý kamennou římsou a kapradím, které viselo přes její okraj nad hladinu. Rybí ocas se hypnoticky vlnil jako vlajka v mírném vánku. Díval se na něj a přemáhala ho únava. Zavřel oči. Nevěděl, jak dlouho spal, než ho vzbudila tichá hudba.

Hudebník seděl na římse na protějším břehu jezírka. Chlapec nemohl mít víc než tři, nanejvýš čtyři roky. Skřítek s tvářičkami lemovanými kudrnatými vlásky pokyvoval hlavou do taktu melodie, kterou vyluzoval na rákosovou flétnu. Kůži měl dozlatova opálenou, v obličejí andělské rysy a nožky i paže dokonale kulaté a baculaté. Byl krásný, ale když se na něj Taita zadíval vnitřním okem, zjistil, že nevyzařuje auru.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se chlapce.

Skřítek pustil flétnu, která mu visela na šňůrce kolem krku. „Mám mnoho jmen,“ odvětil šišlavým dětským hláskem, jenž zněl ještě krásněji než okouzlující melodie, kterou pískal.

„Když mi nemůžeš říct jméno, aspoň mi pověz, kdo jsi,“ naléhal Taita.

„Mám mnoho podob,“ odpověděl skřítek. „Jsem zástup.“

„V tom případě vím, kdo jsi. Nejsi kočka, ale otisk její pracky,“ řekl Taita. Nevyslovil by jméno čarodějnice nahlas, avšak uhodl, že tento cherubín byl zosobněním Eos.

„A já vím, kdo jsi ty, Taito Eunuchu.“

Taita zachoval nevyzpytatelný výraz, ale posměšek pronikl skořápkou, která chránila jeho duši, jako ledový šíp. Dítě vstalo s elegancí koloucha zvedajícího se z lesního lože. Hošík se otočil k Taitovi, zvedl flétnu ke rtům, tiše zapískal několik zpěvných taktů a odložil nástroj. „Někteří ti říkají Taita Mág, ale kdo je jen poloviční muž, nemůže být víc než poloviční mág.“ Zahrál veselý trylek. Krása hudby nedokázala zmírnit mučivou bolest, kterou jeho slova způsobila. Spustil píšťalu na šňůrce a ukázal na jezírko. „Co tam vidíš? Taitu Deformovaného? Poznáváš ten obraz, Taito-jenž-nejsi-ani-muž-ani-žena?“

Taita se poslušně zahleděl na temnou hladinu tůně. Spatřil, jak k němu z hlubiny vzhlíží mladý muž s hustými lesklými vlasy, výrazným obočím a širokým čelem, s očima přetékanými moudrostí a humorem, pochopením a soucitem. Tvář učence a umělce. Byl vysoký, měl dlouhé souměrné končetiny a svalnatý trup. Stál klidně a sebejistě ve své eleganci. Klín mu zakrývala krátká suknice z vyběleného plátna. Tělo sportovce a bojovníka.

„Poznáváš toho muže?“ ptal se skřítek.

„Ano,“ zašeptal Taita chraplavě zlomeným hlasem.

„Jsi to ty,“ řekl hošík. „V podobě, jakou jsi měl před mnoha a mnoha lety.“

„Ano,“ zamumlal Taita.

„A teď se podívej, co se z tebe stalo,“ ušklíblo se dítě z pekla. Záda mladého Taity se shrbila, údy scvrkly jako hůlky, z vypracovaných svalů zůstala pouhá vlákna, ploché břicho se nafouklo. Vlasy zešedly a narovnal se do dlouhých řídkých pramínků. Bílé zuby zežloutly a pokřivily se. Obličej zbrázdily hluboké vrásky, kůže pod bradou se poskládala do záhybů. Oči ztratily jiskru. Obraz byl sice karikatura, ale skutečnost jen lehce přeháněl.

Pak náhle jako by závan větru odvál bederní roušku a odhalil rozkrok. Chomáček řídkých šedivých chlupů obklopoval vybledlou klikatou jizvu, kterou zanechal kastrovací nůž a rozžhavené vypalovací železo. Taita tiše zasténal.

„Poznáváš se ve své dnešní podobě?“ zeptal se skřítek. V jeho hlase kupodivu zazněla nekonečná lítost.

Soucít zasáhl Taitu mnohem bolestněji než výsměch. „Proč mi to ukazuješ?“

„Přišel jsem tě varovat. Jestli jsi dosud vedl osamělý a pustý život, pak již brzy tě čeká něco stonásobně horšího. Znovu poznáš lásku a touhu, ale tyto vášně nebudeš moci nikdy naplnit. Shoříš v pekle beznadějně milostného citu.“ Taita neměl slov, jimiž by protiřečil, protože už nyní jej sevřela mučivá bolest, kterou mu skřet vyhrožoval. Uvědomoval si, že je to jen předzvěst nekonečné agónie, která bude určitě následovat, a zasténal jako raněné zvíře.

„Přijde čas, kdy se budeš modlit, aby tě smrt zbavila utrpení,“ pokračoval hošík nemilosrdně. „Pomysli však, Taito Dlouhověký, jak dlouho budeš muset trpět, než ti smrt přinese vykoupení.“

Postava ubohého starce na hladině se rozplynula a znovu ji nahradil krásný mladík plný síly. Usmál se z temné hlubiny s rozzářenými očima a bělostnými zuby.

„Mohu ti navrátit, co jsi ztratil,“ řeklo dítě a jeho hlas předl jako kočka. Mladíkova lehká suknice se zvedla a odhalila dokonale tvarované genitálie - majestátní penis a těžký šourek.

„Mohu ti vrátit mužnost, udělat z tebe celého člověka jako na tom obraze, který jsem ti přdestřel.“ Taita nedokázal odtrhnout pohled od hladiny jezírka. Před jeho očima začal pohlavní úd přízraku ve vodě bobtnat a prodlužovat se. Taity se zmocnily touhy, jaké dosud v životě nepocítil, tak lascivní a chlípné, že nemohly tryskat z jeho mysli. Věděl, že mu je naočkoval ten ďábelský skřítek. Pokusil se je zahnat, ale stále z něj vytékaly jako sliz ze žumpy.

Dítě zvedlo baculatou ručku a ukázalo Taitovi do rozkroku. „Možné je cokoliv, Taito, jen když ve mne uvěříš.“

Taita náhle ucítil silný tlak ve slabinách. Netušil, co se s ním děje, a teprve po chvíli si uvědomil, že se do něj promítají pocity mladíka v tůni. Jako emocionální zrcadlo přízraku vnímal tíhu obrovského penisu. Díval se, jak se úd prohýbá vzhůru a tuhne jako napínaný válečný luk, a zdálo se mu, že stejně tak se napínají i jeho vlastní nervy a hrozí prasknutím. Mladíkův žalud se nalil krví a změnil barvu z růžovofialové na hrozivě rudou. Triumfální erekce rezonovala ve všech vláknech Taitova těla. A to už z rozšířené štěrbině na špičce vytryskla mohutná ejakulace. Taita s každým horkým výstřikem cítil slastná muka. Jako proti vlastní vůli se prohnul v zádech, zatínal zuby a stáhl rty v divokém šklebu. Z hrdla se mu vydral ostrý chraplavý výkřik. Celé tělo se mu křečovitě otřásalo jako při záchvatu padoucnice - a pak najednou ochablo a Taita se svezl do trávy a oddechoval jako vyčerpaný běžec.

„Už jsi zapomněl? Už jsi potlačil vzpomínky na nejvyšší vrchol tělesného potěšení? To, co jsi právě prožil, je pouhé zrníčko písku ve srovnání s horou, kterou ti mohu dát,“ řeklo dítě a rozběhlo se po kamenné terase k

jejímu okraji. Tam se zastavilo a naposled se ohlédl. „Mysli na to, Taito. Odvážíš-li se natáhnout ke mně ruku, bude ta hora tvoje.“ Cherubín se odrazil a bez jediného zašplouchnutí zajel pod hladinu.

Taita ještě zahlédl, jak se bledé tělo mihlo temnou vodou; vzápětí zmizelo v hlubině. Dlouho bezvládně ležel a teprve po poledni nasbíral dost sil, aby mohl vstát.

* * *

Do sanatoria se vrátil až pozdě odpoledne. Meren seděl v zatemněné komůrce s ošetřovatelem. Potěšení, které dal najevo, když uslyšel mágův hlas, sevřelo Taitovi srdce; zastyděl se, že nechal svého druhá tak dlouho o samotě, jen ve společnosti tmy a pochyb, které ho určitě sužovaly.

„Když jsi byl pryč, ta žena se zase vrátila,“ zvolal. „Řekla, že mi zítra sundá obvazy. Nevím, jestli to dlouhé čekání vydržím.“

Taita byl pořád silně rozrušený dopoledními událostmi u jezírka a věděl, že v noci nezamhouří oka. Po večeri požádal ošetřovatele, jestli by mu nesehnal loutnu, kterou by si mohl půjčit.

„Doktor Gibba hraje na loutnu,“ odpověděl mladík. „Mám mu předat tvou žádost?“

Odešel a za chvíli se vrátil s hudebním nástrojem. Kdysi dávno přinášel Taitův hlas radost a potěšení všem, kdo ho slyšeli zpívat, a i po dlouhých letech si uchoval svou melodičnost a podmanivé zabarvení. Zpíval, dokud Merenovi nepoklesla brada a nezačal chrápat. I pak pokračoval v tichém brnkání, až se přistihl, že jeho prsty podvědomě vyhmataávají tóny tajemné melodie, kterou pískal na flétnu skřítek u jezírka. Přestal hrát a odložil loutnu.

Ležel na rohoži u protější stěny komory a pomalu se uklidňoval, ale spánek nepřicházel. Jeho mysl se v hluboké temnotě bezcílně potulovala a pak vyrazila jako divoký kuň, který se vzpírá uzdě. Obrazy a pocity, které do ní skřítek zasel, se vracely tak živě, že před nimi nedokázal uniknout. Oblékl si plášť, vyklouzl z cely a za okamžik už kráčet po trávníku zalitým měsíčním svitem a mířil k jezeru. Cítil na tvářích chlad, ale tentokrát ho způsobily slzy, ne nějaká neznámá zlá síla.

„Taita, který není ani muž, ani žena,“ zopakoval cherubínův posměšek a utřel si oči záhybem vlněného pláště. „Mám zůstat celou věčnost uvězněn v tomto starém zmrzačeném těle?“ přemýšlel nahlas. „Pokušení čarodějnice mi způsobuje stejné utrpení jako nejtrýznivější tělesné mučení. Necht' mi Isis a Osiris spolu s Hórem dají sílu, abych mu dokázal odolat.“

* * *

Ošetřovatele dnes nebudeme potřebovat,“ prohlásila Hannah, když si klekla vedle Merena a zastříhla knot olejové lampičky, jediného zdroje světla v cele. „Už ti nezpůsobíme další bolest. Naopak doufáme, že ti vynahradíme muka, která jsi vytrpěl.“ Odsunula lampu, která vrhala slabé mihotavé světlo na Merenovu hlavu. „Jsi připraven, doktore Gibbo?“ Zatímco Gibba podpíral Merenovi hlavu, Hannah uvolnila uzel na obvazu a odmotala pruhy plátna. Pak podala lampu Taitovi. „Namiř prosím světlo na jeho oko.“

Taita podržel naleštěný stříbrný kotouč za plamínkem tak, aby odrážel paprsky Merenovi do obličeje. Hannah se k němu naklonila a zkoumala stehy, které držely víčka zavřená. „Výborně,“ řekla spokojeně. „Proces hojení proběhl bez komplikací. Věřím, že nyní můžeme stehy bez rizika odstranit. Drž prosím světlo nehybně.“

Prostříhala stehy a pinzetou vytáhla z dírek vlákna ovčích střívek. Víčka držela slepená zaschlým tkáňovým mokem a krví. Jemně je omyla plátěným tamponem namočeným v teplé vodě s aromatickým olejem.

„Zkus prosím otevřít oko, plukovníku Cambysesi,“ požádala. Horní víčko se zachvělo a pak se trhaně zvedlo. Taita cítil, jak se mu rozbušilo srdce, když nahlédl do očního důlku. Už nebyl prázdný!

„Ve jménu svaté trojice Hóra, Isis a Osirise,“ zašeptal. „Narostlo ti dokonalé nové oko!“

„Ještě není dokonalé,“ zchladila jeho nadšení Hannah. „Je vyvinuté sotva z poloviny a o hodně menší než to druhé. Zornice je zakalená.“ Vzala si od Taity stříbrný kotouč a nasměrovala paprsek přímo do nedospělého oka. „Na druhé straně se podívej, jak se zornice stahuje. Už začíná správně fungovat.“ Zakryla Merenovi zdravé oko tamponem. „Pověz nám, co vidíš, plukovníku,“ přikázala.

„Jasně světlo,“ odpověděl.

Hannah mu nastavila před obličej ruku s roztaženými prsty. „A co vidíš teď?“

„Stíny,“ zamumlal pochybovačně, ale pak pokračoval pevnějším tónem. „Ne, moment! Vidím prsty. Obrys pěti prstů.“

Tehdy Taita poprvé viděl Hannah se usmát; v nažloutlém světle lampičky vypadala hned mladší a vlídnější. „Ne, milý Merene,“ opravil ho. „Vidíš víc než prsty. Díváš se na zázrak.“

„Musím mu oko zase zavázat.“ Hannah už byla zase strohá a věčná. „Potrvá ještě řadu dní, než snese denní světlo.“

* * *

Zjevení skřítky u jeskyně Taitu neustále pronásledovalo. Každý den cítil silnější a silnější nutkání vrátit se do zahrady a počkat na něj u jezírka ukrytého v mlází. Koutkem mysli si uvědomoval, že to není jeho osobní touha, ale mámení Eos.

„Jakmile vstoupím na území čarodějnice, jsem bezmocný. Má na své straně veškeré výhody. Ona je velká černá kočka a já její myš,“ táhlo mu hlavou.

Odpověděl mu vnitřní hlas: „Tak co, Taito? Nepřišel jsi snad do Jarri, abys proti ní bojoval? Kam se poděly tvé velkolepé plány? Chceš teď, když jsi ji konečně našel, zbaběle vycouvat?“

Našel další omluvu pro svou zbabělost: „Kdybych tak měl štít, kterým bych odrazil její zákeřné šípy.“

Před neustále se vracejícími obavami a pokušením se snažil hledat únik v pomoci Merenovi obnovit plnou funkčnost nového oka. Zpočátku mu Hannah sundávala obvaz jen na několik hodin, ale stále ho držela v místnosti a nepouštěla jej na denní světlo.

Čočka zůstávala zakalená, zornice měla mléčně bledou barvu. Nevyvinuté oko nepracovalo v souladu se zdravým, pohybovalo se nekoordinovaně. Taita pomáhal Merenovi zaostřit pohled. Držel mu amulet Lostris před nosem a pohyboval jím ze strany na stranu, nahoru a dolů, dozadu a dopředu.

Nové oko se rychle unavilo. Zaplavily je slzy a víčka mimoděk pomrkávala. Podlévalo se krví a svědilo. Meren si stěžoval, že vnímá rozmazaně a nezřetelně.

Taita diskutoval o problému s Hannah. „Okno má jinou barvu než to původní. Neshoduje se velikostí ani pohybem. Před nedávným jsi řekla, že jsi zahradník lidí. Zdá se mi, že to oko vyrostlo z jiného štěpu.“

„Nikoliv, mágu. Nové oko vyrostlo z téhož kořenového výhonku jako původní. Již dlouho nahrazujeme končetiny utaté v bitvě. Také zprvu vypadají nevyvinutě. Stejně jako oko tvého chráněnce vyrůstají jako semenáček a postupně nabývají dospělé formy. Lidské tělo vládne schopností regenerace, nové části se vyvíjí a tvarují, až se po čase shodují s originálem. Místo původně modrého oka nevyroste hnědé. Ruku nenahradí noha. V každém z nás dřímá životní síla, která zajišťuje sebereprodukci. Copak ses nikdy nepodivil, jak se dítě věrně podobá jednomu z rodičů?“ Odmlčela se a pohlédla mu upřeně do očí. „Stejně tak je amputovaná paže nahrazena dokonalou kopií chybějící končetiny. I penis uříznutý při kastraci naroste ve stejném tvaru a velikosti jako ten původní.“ Taita na ni ohromeně zíral - nečekaně zavedla obzvláště krutým a zraňujícím způsobem hovor na něj.

Mluví o mé nedokonalosti, blesko mu hlavou. Ví o zmrzačení, které jsem utrpěl. Vyskočil a vyběhl z místnosti. Jako slepý odvrátil se od jezera a poklekl na písek pláže. Připadal si bezmocný, poražený. Když mu konečně došly slzy a zrak se pročistil, vzhledl k útesům, které se tyčily nad zahradami. Cítil blízkost Eos. Byl zcela vyčerpaný a srdce ho bolelo. Už nemohl dál pokračovat v boji.

Zvítězila jsi, přiznal v duchu. Bitva skončila dřív, než jsem se do ní zapojil. Poddám se ti. Vtom ucítil, jak se působení čarodějnice mění. Už nebylo zhoubné a zlé, nýbrž shovívavé a laskavé. Zdálo se mu, že nabízí úlevu od bolesti a emocionálního sváru. Nejraději by hned odešel nahoru k jeskyni u jezírka a vzdal se jí, vydal se jí na milost. Vyškrábal se na nohy - a uvědomil si nesoulad mezi svými myšlenkami a činy. Napřímil záda a zvedl bradu. „Nel!“ zašeptal nahlas. „Nevzdám se. Ještě jsi nezvítězila. Bitva není ztracená. Vyhrála jsi jen první šarvátku.“ Sevřel v dlani amulet Lostris a cítil, jak z něj proudí síla. „Vzala Merenovi oko. Mě připravila o mužské orgány. Má nad námi obrovskou převahu. Kéž bych tak měl něco z ní, co bych proti ní mohl použít, zbraň, s níž bych mohl přejít do protiútoků. Až ji najdu, znovu vyrazím do boje.“ Zadíval se na vrcholky vysokých košatých stromů pod barevnými útesy na nejvzdálenějším konci zahrady, a než se mohl ovládnout, vykročil tím směrem. S největším vypětím vůle se obrátil. „Ještě ne. Dosud nejsem připraven.“

Do sanatoria se vracel pevnějším krokem. Zjistil, že Hannah přemístila Merenu ze zatemněné komory do prostornějšího a pohodlnějšího původního pokoje. Jen co vstoupil, Meren vyskočil a popadl ho za rukáv. „Přečetl jsem celý svitek popsany hieroglyfy, který mi ta žena ukázala!“ zvolal a nadýmal se pýchou nad svým nejnovějším úspěchem. Stále o Hannah mluvil jako o „ženě“, nedokázal vyslovit její jméno ani titul. „Zítřka mi jednou provždy sundá obvazy. Budeš mrkat, až uvidíš, jak se to nové oko čiperně pohybuje. A taky má stejnou barvu jako to druhé. Přisahám při sladkém dechu Isis, že už brzo dokážu odhadnout směr letícího šípu stejně dobře jako dřív.“ Jeho upovídánost neklamně svědčila o silném vzrušení. „A potom z tohoto pekelného místa zmizíme. Nenávidím to tady. Připadá mi to tu nečisté a odporné. A lidé, kteří zde žijí, jakbysmet.“

„Měl bys uvážít, co pro tebe udělali,“ upozornil ho Taita.

Meren se zahanbeně odmlčel, ale pak vyhrkl: „Největší zásluhu na mém uzdravení máš stejně ty, mágu. Byl jsi to ty, kdo mě sem přivedl a stál při mně po celou dobu té hrozná zkoušky.“

V noci se Meren natáhl na rohož a usnul jako dítě, zato však chrápal hlasitě a bezstarostně jako dospělý. Taita si na tyto projevy za desetiletí společných cest natolik zvykl, že na něj působily jako ukolébavka.

Zavřel oči a okamžitě se vrátil sny, které mu ďábelský skřítek nasadil do mysli. Usilovně se nutil k probuzení, ale těm podmanivým obrazům nedokázal odolat. Nemohl se od nich osvobodit. Rozechvělým chrípím nasával vůni teplé ženské kůže, cítil, jak se o něj třou měkké oblíny a vyvýšeniny, slyšel sladké hlasy přetékající touhou, které šeptaly milostné výzvy. Prostopášné prsty se ho dotýkaly a hladily, olizovaly ho hbité jazýčky, měkká ústa ho vysávala, pohlcovaly ho tajné dutiny. V chybějících částech jeho těla bouřily pocity, jejichž existence byla u něj vyloučena. Sen ho dovedl až na pokraj orgasmu a zmizel. Snažil se ho přivolat, všechny buňky těla zoufale toužily po uvolnění, ale to zůstávalo mimo jeho dosah, mučilo ho a trýznilo.

„Dej mi pokoj!“ S divokým úsilím se vyprostil z osidel snu a probudil se zmáčený potem. Vlastní dech mu burácel v uších jako hromobití.

Vysokým oknem v protější stěně pronikal sloup měsíčního svitu. Taita roztřeseně vstal, zvedl džbán s vodou a dlouze se napil. Přitom mu zrak padl na váček u opasku, který odložil, když se chystal k spánku. Světlo měsíce dopadalo přímo na váček. Jako kdyby se nějaký vnější vliv snažil k němu přitáhnout Taitovu pozornost. Zvedl ho, uvolnil zajišťovací šňůrku, sáhl dovnitř a nahmatal drobný předmět tak teplý, jako by byl živý. Dokonce se pod konečky prstů pohyboval a Taita polekaně ucukl. To už se úplně probal. Rozevřel váček a naklonil ho tak, aby do něj svítil měsíc. Na dně něco matně zářilo. Zaostřil pohled a viděl, že světélkující skvrnka nabyla tvar otisku pěti polštářků zakončených drápky. Éterický znak kočičí pracky.

Znovu opatrně sáhl do váčku a vylovil drobný úlomek červeného kamene, který Hannah vytáhla Merenovi z očního důlku. Pořád zářil a byl na dotek teplý, ale kočičí pracka zmizela. Pevně ho sevřel v dlani - a rozrušení vyvolané snem okamžitě pominulo.

Přistoupil k olejové lampě v rohu místnosti a povytáhl knot. V silnějším světle zkoumal kamínek. Zářící rubínové krystalky jako by ožily. A Taitovi se konečně rozbřesklo - kamínek obsahuje drobnou součást esence čarodějnice. Když štěpinu mrštila Merenovi do oka, musela jí propůjčit své kouzlo.

A to jsem chtěl ten střípek hodit do jezera! blesko mu hlavou. Teď už určitě vím, že něco tam na něj dychtivě čekalo. Vzpomněl si na mohutný vír, který viděl pod hladinou. Ať už ho způsobil krokodýl nebo ryba, ve skutečnosti šlo o další z mnoha projevů Eos. Zdá se, že tomu bezvýznamnému úlomku přikládá mimořádnou důležitost. Budu s ním tedy zacházet se stejnou úctou.

Taita odklopil víčko schránky na medailonu a uložil kamínek do hnízda z pramenů vlasů, které pocházely z obou životů královny Lostris. Cítil se silnější a sebevědomější. Teď jsem pro souboj s čarodějnici lépe vybaven, pomyslel si.

* * *

Do rána se jeho odvaha a odhodlání nijak nezmenšily. Chvilí poté, co se probudili, se Hannah přišla podívat na Merenovo nové oko. Duhovka ztmavla a barva už se skoro rovnala té původní. Když se Meren soustředěně díval na její prst, jímž pohybovala ze strany na stranu a shora dolů, obě oči ho sledovaly zároveň.

Jakmile odešla, popadl Meren luk a kožený toulec naditý šípů a vydal se za Taitou na otevřené prostranství vedle jezera. Taita připravil terč, pomalovaný kotouč na nízkém kůlu, a poodstoupil, zatímco Meren si vybíral novou tětivu a v dlaních roloval šíp, aby zjistil, zda je souměrný a vyvážený.

„Připraven!“ zvolal a zamířil na cíl. Natáhl šíp a vypustil ho. I když bríza od jezera lehce změnila jeho směr, zabodl se šíp sotva palec od středu.

„Pamatuj na vítě,“ zavolal Taita. Učil Merena střilet od doby, kdy mladík absolvoval Rudou stezku jako spolubojovník faraóna Nefera Setiho. Plukovník souhlasně přikývl a vystřelil druhý šíp. Tentokrát se trefil přímo doprostřed.

„Otoč se zády,“ přikázal Taita a Meren uposlechl. Taita posunul terč o dvacet kroků blíž. „Teď se obrať a hned vystřel.“

Na tak velkého muže se Meren překvapivě lehce otočil. Získal zpět rovnováhu i držení těla, které mu chyběly po dobu, co byl na jedno oko slepý. Let šípu se ve větru jemně stočil, ale s tím Meren při zacílení počítal. Výšku odhadl dokonale a šíp znovu zasáhl střed. Trénovali po zbytek dopoledne. Taita postupně oddálil terč až na dvě stě kroků a i na takovou vzdálenost se Merenovi podařilo tři ze čtyř střel umístit do prostoru ne většího než lidská hrud'. V přestávce na skromný pokrm, který jim donesl ošetřovatel, Taita prohlásil: „Pro dnešek to stačí, ať si tvoje paže i oko odpočinou. Musím ještě něco zařídit.“

Sebral svou hůl, ujistil se, že na zlatém řetízku kolem krku mu visí Lostrisin amulet, a vydal se svižně k horní zahradní bráně. Vracel se po svých stopách ke skřítkově jeskyni a čím blíž se nacházel, tím více podléhal dychtivému očekávání. Bylo tak bezdůvodné, že mu bylo jasné, že je stále ovládán vnějšími silami. Trochu jej překvapilo, že jeskyni našel tak snadno. Myslel si, že mu v této zahradě překvapení zůstane skryta, ale všechno vypadalo úplně stejně jako posledně.

Usadil se na travnatém břehu a čekal, aniž tušil na co. Všechno se zdálo tak přirozené a klidné. Zaslechl cvrlikání zlatého strdimila, vzhlédl a pozoroval jej, jak se vznáší na místě nad šarlatovým květem a strká dlouhý zakřivený zobák do kalichu mezi okvětní lístky a snaží se z něj vysát nektar. A pak v mžiku jako záblesk slunečního světla uletěl pryč. Taita čekal dál, snažil se uklidnit a připravit síly na cokoli, co jej čeká.

Uslyšel pravidelné klepání, jež mu připadalo povědomé, ačkoliv si hned nemohl vzpomenout, odkud ho zná. Ozývalo se z pěšiny za ním. Otočil se tím směrem a klepání ustalo. Po chvíli se ale ozvalo znovu.

Po pěšině přicházela vysoká shrbená postava a opírala se o dlouhou hůl. Jak se holí dotýkala kamenité země, vydávala klapavé zvuky, které Taita slyšel. Muž měl dlouhý stříbrný plnovous, a přestože byl starý a nahrbený, pohyboval se čile, jako by byl o hodně let mladší. Zdálo se, že si Taity sedícího tiše u tůně nevšiml. Pokračoval opačným směrem dál kolem vody, a když došel na protější stranu, posadil se. Teprve tehdy zvedl hlavu a zadíval se přímo na Taitu, který ho beze slova pozoroval. Cítil, jak v obličeji bledne, a zařatou pěstí pevně svíral amulet. Údivem ztratil řeč. Dívali se jeden druhému do očí a oba zírali na své identické dvojče, které jim pohled opětovalo.

„Kdo jsi?“ zašeptal nakonec Taita.

„Já jsem ty,“ odvětil neznámý hlasem, jež Taita poznal jako svůj vlastní.

„Ne,“ vybuchl Taita. „Já jsem jediný a tebe je mnoho. Neseš černé znamení kočičí pracky. Já jsem označen bílým znakem Pravdy. Ty jsi přelud stvořený bohyní Eos. Já jsem skutečnost.“

„Oba nás svou tvrdohlavostí uvádíš ve zmatek, neboť já a ty jedno jsme,“ pravil muž z protějšího břehu. „Co odepíráš mně, odepíráš sám sobě, řicházím ti ukázat poklad, který by mohl být náš.“

„Nebudu se dívat,“ prohlásil Taita, „protože obrazy plné jedu, které vytváříš, jsem už viděl.“

„Nemůžeš se opovážit odmítnout, neboť tím popíráš sám sebe,“ oponoval jeho dvojník. „To, co ti ukážu, ještě nikdy žádný smrtelník nespátřil. Pohleď na hladinu, ty, kdož jsi já.“

Taita zíral do tmavé vody. „Nic tam není,“ řekl.

„Je tam vše,“ tvrdil druhý Taita. „Vše, co jsme si kdy opravdu přáli, ty a já. Zapojme svůj vnitřní zrak a pohleďme na to společně.“ Taita poslechl a spatřil před sebou nejasný obraz. Jako by se díval na rozlehlou poušť plnou pustých dun.

„Ta poušť představuje naše životy bez vědomí Pravdy,“ pravil druhý Taita. „Bez Pravdy zůstává vše holé a jednotvárné. Ale podívej se za tu poušť, duše má hladová.“

Taita uposlechl. Na obzoru uviděl jasnou záři, božské světlo, horu vytesanou z jediného ryzího diamantu.

„Tohle je hora, o níž sní všichni proroci a mágové. Zbytečně. Žádný smrtelník nedokáže obsáhnout moc božského světla. V té hoře je ukryto všechno vědění a moudrost.“

„Je nádherná,“ zašeptal Taita.

„Díváme se na ni z veliké dálky. Mysl smrtelníka si ani nedokáže představit tu krásu, jež by se před ním otevřela, kdyby stál na jejím vrcholu.“ Taita si všiml, že stařec pláče radostí i úctou. „Mohli bychom na tom vrcholu stát společně, mé druhé já. Mohli bychom získat, co nikdo před námi ještě nevlastnil. Cennější poklad neexistuje.“

Taita vstal a pomalu přešel k okraji tůně. Hleděl na obraz ve vodě a cítil touhu, jakou ještě nezažil. Žádnou ostudnou žádostivost, žádný přízemní fyzický chtíč. Bylo to tak čisté, ušlechtilé a ryzí jako diamantová hora.

„Vím, co cítíš,“ řekl jeho dvojník, „neboť mé pocity jsou stejné.“ Postavil se. „Pohlédni na to křehké prastaré tělo, ve kterém jsme uzavřeni jako ve vězení. Porovnej ho s dokonalou podobou, jakou jsme kdysi měli a jakou můžeme zase mít. Podívej se na hladinu a spatři, co nikdy nikdo neviděl a neuvidí. To vše se nám nabízí. Nebylo by snad rouhání takové dary odmítnout?“ Ukázal na obraz diamantové hory. „Podívej, jak se ztrácí. Budeme se na ni ještě kdy moci podívat? Volba je na nás, na tobě a na mně.“ Obraz zářící hory v tmavé vodě se vytratil. Taita se cítil prázdný, jakoby o něco oloupený.

Zrcadlový odraz obešel jezírko k Taitovi. Otevřel náruč, aby ho objal, a Taita pocítil záchvěv odporu. Navzdory své vůli bratrské gesto opětoval. Než se dotkli jeden druhého, přeskočila mezi nimi modrá jiskra a Taita se otřásl leknutím, jako by ho zasáhl výboj statické elektřiny. Druhé já zmizelo v jeho těle a splynuli v jedinou bytost.

Pohled na nádhernou diamantovou horu si vybavoval ještě dlouho poté, co od kouzelné tůně odešel a odebral se do zahrad.

U dolní brány na něj čekal Meren. „Už několik hodin tě hledám,“ přivítal Taitu spěšně. „Na tomhle místě je něco strašně zvláštního. Jsou tu tisíce cest, ale všechny vedou zpět do tohoto bodu.“

„Proč jsi mě hledal?“ Vysvětlovat Merenovi spleť zahrad, v níž sídlila čarodějnice, by bylo zcela zbytečné.

„Před chvílí dorazil do sanatoria plukovník Tinat Ankut. S potěšením musím dodat, že kapitána Onku jsem nikde neviděl. Neměl jsem možnost s dobrým plukovníkem promluvit, ačkoliv bych tím asi stejně ničeho nedocílil. Nikdy není moc sdílný.“

„Přišel sám?“

„Ne, s doprovodem šesti kavaléristů a asi deseti žen.“

„Jakých žen?“

„Viděl jsem je jen z dálky - stál jsem na tomhle břehu jezera. Nebylo na nich nic zvláštního. Vypadaly mladě, ale na koních neseděly moc zkušeně. Napadlo mě, že bych tě měl na jeho příjezd upozornit.“

„Uvažoval jsi správně, samozřejmě. Ale v tom se na tebe mohu vždycky spolehnout.“

„Co tě trápí? Máš takový divný výraz - ten omámený úsměv a zasněný pohled. Copak jsi provedl, mágu?“

„Tyhle zahrady jsou překrásné,“ pronesl Taita.

„Připadají mi až odpudivě krásné,“ usmál se Meren rozpačitě. „Nedokážu vysvětlit proč, ale nelíbí se mi tu.“

„Půjdeme tedy,“ navrhl Taita.

Když dorazili do svých pokojů v sanatoriu, čekal už na ně pomocník. „Mám vám vyřídit pozvání od doktorky Hannah. Jelikož váš pobyt v Oblačných zahradách brzy skončí, ráda by s vámi dnes povečeřela.“

„Vyřídte jí laskavě, že s potěšením přijímáme.“

„Vyzvednu vás před západem slunce.“

Slunce sotva začalo mizet za špičkami útesů, když se pomocník vrátil. Následovali ho několika nádvořími a krytými ochozy, kde potkávali ostatní obyvatele sanatoria. Procházeli však kolem nich bez pozdravu. Některé z nich Taita poznal jako pomocníky, kteří se jim věnovali v průběhu Merenova léčení.

Jak to, že jsem si až doteď nevšiml, jak jsou ty budovy rozlehlé? Jak to, že jsem nikdy neměl chuť je probádat? přemítal. Hannah jim prozradila, že zahrady a sanatorium se stavěly po mnoho staletí, ale proč v něm nikdy nevzbudily zvědavost? Pak si vzpomněl, jak se pokoušel sledovat ony tři dívky do jednoho z bloků. Neměl však dost silnou vůli na to, aby vytrval.

Nepotřebují brány ani strážce, uvědomil si. Mohou cizím lidem zabránit ve vstupu do míst, kde nejsou vítáni, pomocí psychických zábran, které je nepustí dál - tak jako to udělali mně a také Merenovi, když mě šel hledat.

Prošli kolem skupinky mladých žen, které seděly u fontánky na jednom nádvoří. Jedna z nich hrála na loutnu a dvě mávaly sistrumy. Ostatní tiše zpívaly smutnou, melodickou píseň.

„Tyhle ženy patří k těm, co jsem viděl odpoledne,“ zašeptal Meren. Třebaže slunce již zapadlo za útesy, vzduch byl stále teplý a povíval jemný vánek. Ženy byly oděny jen lehce.

„Všechny čekají dítě,“ zamumlal Taita.

„Jako ty, co jsme viděli první den v kráteru,“ přitakal Meren. Taitovi se na okamžik zazdalo, že to musí mít nějaký zvláštní význam, ale než stačil přijít na to jaký, přešli nádvoří a ocitli se v krytém sloupořadí na druhé straně.

„Tady vás opustím,“ oznámil jim průvodce, „ale po večeři vás zase vyzvednu. Doktorka a její další hosté už na vás čekají. Vstupte prosím, očekává vás.“

Vešli do velké, vkusně zařízené místnosti osvětlené maličkými skleněnými svítilnami, jež se vznášely na miniaturních maketách lodí v dekorativním bazénku přímo uprostřed. Na stěnách visely koše s okouzující květinovou výzdobou, a neméně krásné květy rostly v keramických a kameninových květináčích rozestavěných na mozaikové podlaze.

Hannah přešla napříč místností k nim. Vzala oba za ruku a vedla je ke svým hostům, kteří polehávali na nízkých divanech nebo seděli se zkříženými nohama na poházených polštářích. Mezi nimi i Gibba a tři další lékaři, dva muži a žena. Vypadali příliš mladě, aby zastávali tak významné pozice a byli zasvěceni do mimořádně neobvyklých lékařských divů, jaké se v Oblačných zahradách děly. Dalším hostem byl plukovník Tinat. Když Taita přistoupil k divanu, vstal a s chladnou úctou mu zasalutoval. Neusmál se, což Taitu nepřekvapilo.

„Ty a plukovník Cambyses se za pár dní vydáte na cestu z hor,“ vysvětlovala Hannah Taitovi. „Plukovník Tinat přišel jako váš průvodce a ochránce.“

„Bude mi ctí a potěšením,“ ubezpečoval Tinat Taitu.

Ostatní lékaři se seskupili kolem Merena a obdivně zkoumali jeho nové oko. „Vím o jiných tvých úspěších, doktorko Hannah,“ řekla lékařka, „ale tohle je jistě první oko, které jsi úspěšně nahradila.“

„Už se mi to povedlo dřív, ale to bylo ještě před tvým příchodem,“ opravila ji Hannah. „Teď jsem přesvědčená, že se můžeme těšit na úspěchy s jakoukoliv částí lidského těla. Udatní plukovníci, kteří jsou dnes našimi hosty, to mohou potvrdit.“ Tři chirurgové se obrátili k Tinatovi.

„I ty, plukovníku?“ otázala se mladší žena. Tinat v odpověď natáhl pravou ruku a propnul prsty.

„Tu první mi kdysi usekl divošský válečník sekýrou. A tahle pochází z dílny doktorky Hannah,“ řekl a rukou jí zasalutoval. Lékaři ji hned prohlíželi se stejným zájmem jako Merenovo oko.

„Neexistují žádná omezení ohledně částí těl, jež necháváte znovu dorůstat?“ chtěl vědět jeden z nich.

„Existují. Za prvé musí operaci schválit a potvrdit oligarchové z Nejvyšší rady. A za druhé, zbytek těla musí normálně fungovat. Nedokázali bychom nahradit hlavu či srdce, protože bez nich tělo umře dřív, než bychom stačili vytvořit nové.“

Taita se celý večer výborně bavil. Rozmluva lékařů se dotýkala mnoha medicínských zázraků, o kterých ještě nikoho neslyšel hovořit. A když po jednom či dvou pohárech lahodného vína z vinic Oblačných zahrad opadly zábrany, bavili s Merenem společností vyprávěním neobvyklých příhod, které zažili při svých cestách a válečných taženích. Po jídle hrál Gibba na loutnu a Taita zpíval.

Když po večeři přišel pomocník doprovodit Taitu a Merena zpět do pokojů, Tinat chvíli kráčel po jejich boku.

„Kdy se nás chystáš odvést z hor, plukovníku?“ zajímal se Taita.

„Až za několik dní. Ještě zbývá pár záležitostí, o které se musím, než odjedeme, postarat. Na odjezd vás upozorním s dostatečným předstihem.“

„Neviděl jsi od té doby, co jsme odjeli z Mutangi, Fenn, mou svěřenkyni?“ otázal se Taita. „Dost mi chybí.“

„Zdá se, že ona je stejně oddaná tobě. Projížděl jsem tou vesnicí po cestě sem. Uviděla mě a běžela za mým koněm, aby se na tebe přeptala. Když jsem jí řekl, že tě sem jedu vyzvednout, vypadala nadšeně. Prosila mě, abych ti vyřídil uctivý pozdrav. Připadala mi zdravá a ve výborné náladě. Je to milá dívka, jistě jsi na ni pyšný.“

„Ano, to je,“ přitakal Taita. „A ano, jsem na ni hrdý.“

* * *

Tu noc se Taitovi zdálo mnoho složitých snů. Ve většině z nich vystupovali muži a ženy, které znal, ale v některých se objevovali i cizí, a přesto tak věrně vykreslení lidé, až se zdálo, že to jsou skutečné osoby z

masa a kostí, a ne výplody pavučin fantazie. Všemi sny se jako červená nit vinul stejný pocit - očekávání něčeho úchvatného, co se již brzy stane. Hledal skvostný poklad, který měl téměř nadosah.

Probudil se za rozbřesku v povznesené náladě, pro niž neměl vysvětlení. Nechal chrápajícího Merena spát a sám vyšel ven na trávník posetý krůpějemi rosy. Slunce sotva osvětlovalo útesy. Ujistil se jen, že mu na krku stále visí zlatý amulet, a bez velkého přemýšlení se opět vydal k horním zahradám.

Jakmile vstoupil do zahrad, pocit pohody zesílil. Neopíral se o hůl, položil si ji přes rameno a kráčel dál dlouhými odhodlanými kroky. Pěšinu vedoucí k jeskyni u jezírka nic neskrývalo. Když k ní došel, zjistil, že je opuštěná. Ujistil se, že se tam nachází zcela sám, a spěšně se rozhlédl po zemi ve snaze najít stopy pobytu živých bytostí. Určitě se tam nikdo neukázal. Dokonce ani na zemi, po níž kráčelo jeho druhé já, žádné stopy chodidel neobjevil, ačkoliv byla provlhlá a změkklá. Nic nedávalo smysl. Bylo pro něj stále obtížnější důvěřovat zdravému rozumu a přijímat fakta, která mu poskytovala mysl a smysly. Čarodějnice jej přiváděla na pokračí šilenství.

Postupně začal vnímat hudbu, klouzavé tóny sistrumů a staccatové poklepávání na prstový bubínek. Pevně sevřel amulet v pěsti a pomalu se otočil ke vstupu do jeskyně, srdce stíženě obavou, co uvidí.

Z otvoru vyšlo velkolepé slavnostní procesí a pokračovalo dál po mechem porostlé skalní římse. Čtyři divná stvoření nesla na ramenou nosítka ze slonoviny a zlata. První nosič byl Tót, bůh vědomostí, druhým Anuke, bohyně války skvostně oděná ve zlaté brnění a ozbrojená lukem a šípy. Vzadu kráčel Heh, bůh nekonečna a dlouhého života se smaragdově zelenou tváří a zářivě žlutýma očima, jenž třímал Palmové listy milionu let. Poslední z nich, bůh potence a plodnosti Min, měl na hlavě korunu ze supích per. Ztopořený falus se tyčil v jeho rozkroku jako mramorový sloup.

Na nosítkách stála ohromná postava dvakrát vyšší než obyčejný smrtelník. Bederní zástěru měl utkanou ze zlatého plátna, náramky a nákotníky byly vyrobeny z nejčistšího zlata a náprsní krunýř tvořily dva zlaté pláty vykládané lazulity, tyrkysy a karneoly. Na hlavě měl dvojitou egyptskou korunu s hlavami královské kobry a supa v čelní části. Před drahokamy zdobenou hrudí držel dva zkřížené cepy, symboly moci.

„Sláva tobě, faraóne Tamosi!“ pozdravil ho Taita. „Jsem Taita, jenž vykuchal tvé pozemské tělo a pečoval o ně po devadesát dní truchlení. To já jsem je omotal mumifikačními obvazy a uložil do zlatého sarkofágu.“

„Vidím tě a poznávám, Taito z Gallaly, jenž jsi kdysi znamenal méně než faraón, ale který budeš mocnější než všichni vládcové, co kdy žili.“

„Tys byl faraónem celého Egypta, nejroztáhlejší říše, jakou svět kdy spatřil. Nikdo nemůže být mocnější než ty.“

„Přístup k túni, Taito. Pohled do ní a zří, jaký osud tě čeká.“

Taita popošel ke břehu a zadíval se na hladinu. Zakymácel se závratí. Jako by stál na samém vrcholku nejvyšší hory světa a díval se na oceány, pouště a nižší horská pásma, která se rozléhala daleko pod ním.

„Pohled na všechna království světa,“ řekl faraónův obraz. „Pohled na všechna města a chrámy, zelené země, lesy a pastviny. Pohled na ty doly a lomy, z nichž otroci přinášejí drahé kovy a třpytivé kameny. Pohled na pokladnice a veškerá skladiště, v nichž se nashromáždilo bohatství věků. To vše bude tvé, tomu všemu budeš vládnout.“ Faraón zamával zlatými cepy a scéna před jeho očima se změnila.

Planinou pochodovala mocná armáda. Žíně z koňských ocasů zdobící bronzové helmy vojáků vířily jako pěna oceánu, brnění, meče a kopí se třpytily jako hvězdy na nebi. Váleční oři zapražení do vozů se vzpínali a s dusotem dopadali na kopyta. Obrněný zástup pochodujících nohou a rachot kol otrásal zemí. Zadní řady ohromného vojska se ztrácely v prachu zvířeném předcházejícími šiky. Obrovská masa mužů jako by neměla konce.

„Těmto armádám budeš velet,“ provolal faraón. Znovu zamával cepy se zářícími drahokamy a scéna se opět změnila.

Taita zíral na obraz všech oceánů a moří. Přes širé vodstvo se plavily flotily válečných lodí; viděl galéry i dvouřadé veslice, plachty zdobené kresbami draků a kanců, lvů a nestvůr a mytických tvorů. Veslařům udával tempo tlukot bubnů, před dlouhými bronzovými klouny na přídích pěnila zčervená voda. Řady plavidel se táhly přes celý oceán od obzoru k obzoru.

„Pohled, Taito! Těmto válečným loďstvům budeš velet. Žádný člověk či národ nad tebou nezvítězí. Budeš mít moc a vládu nad celým světem a jeho obyvateli.“ Faraón namířil cepy přímo na něj. Jeho hlas se nesl každým atomem vzduchu a ohlušoval smysly jako hrom z nebes.

„Všechny tyto věci máš na dosah, Taito z Gallaly.“ Faraón se sehnul a cepem se dotkl Minová ramene. Bohův obří pyj sebou zacukal. „Budeš obdařen nezdolnou potencí a plodností.“

Pak se dotkl ramene Heha, boha nekonečna a dlouhého života, který zamával Palmovými listy milionu let. „Budeš požehnan věčným mládím v krásném, dokonalém těle.“

Když se dotkl ramene Tóta, bůh moudrosti a vědomostí otevřel dlouhý zahnutý zobák a pronikavě a rezavě zaskřehotal. „Obdržíš klíč ke všemu vědění, moudrosti a znalostem.“

Poslední božská bytost, Anuke, při faraónově doteku udeřila mečem o štít. „Ve válkách zůstaneš neporažen a budeš vládnout zemi, mořím i nebesům. Bohatství všech národů bude tvé a všichni lidé se ti budou klanět. Toto vše se ti nabízí, Taito z Gallaly. Musíš jen natáhnout ruku a chopit se toho.“

Zlatý obraz faraóna stál vzpřímeně nad Taitou a měřil si jej jasným, planoucím pohledem. Pak se nosiči slavnostně a vznešeně obrátili a odnesli nosítka zpět do temného zákoutí jeskyně. Vidina se rozplynula.

Taita se zhroutil do trávy a zašeptal: „Už nikdy víc. Nechci se již vystavovat dalším pokušením. Jsou součástí velké Lži, ale žádný smrtelník jim neodolá. Rozum nedokáže zabránit mé mysli, aby je netoužila přijmout jako Pravdu. Vzbuzují ve mně hlad a touhu, která zničí mé smysly a zvrátí mou nesmrtelnou duši.“

Když se konečně odpoutal od jeskyně a zamířil dolů ze zahrady, u brány narazil na Merena, jenž na něj čekal. „Zkoušel jsem tě najít, mágu. Měl jsem zlou předtuchu, že jsi v nebezpečí a mohl bys potřebovat mou pomoc. V té džungli jsem však pokaždé zabloudil.“

„Všechno je v pořádku, Merene. Nemusíš si dělat starosti, i když si tvé pomoci nade vše vážím.“

„Ptala se po tobě ta lékařka. Nevím, co chce, ale instinkt mi napovídá, že bychom jí neměli příliš důvěřovat.“

„Budu si tvou radu pamatovat. Doteď se však, dobrý Merene, k tobě nechovala nevlídně, že ne?“

„V její laskavosti se možná skrývá víc, než si uvědomujeme.“

* * *

Jen co si vyměnili pozdravy, Hannah přešla k věci. „Plukovník Tinat Ankut mi doručil nařízení Nejvyšší rady podepsané lordem Aquerem. Omlouvám se za potíže či rozpaky, které ti to způsobí, ale dostala jsem příkaz provést tvé zevrubné vyšetření a o podrobných výsledcích neprodleně informovat Radu. Chvíli to potrvá. Byla bych ti tudíž velmi zavázána, kdybys mě doprovodil do mé ordinace, abychom mohli ihned začít.“

Taitu její přísný tón překvapil, ale pak si uvědomil, že nařízení Nejvyšší rady má v Jarri asi stejnou moc a naléhavost jako faraónův rozkaz pod Sokolí pečeti v Karnaku.

„Samozřejmě, doktorko. Ochotně se nařízení podřídím.“

Prostorná ordinace doplněná dalšími místnostmi se nacházela v jednom z nejvzdálenějších bloků sanatoria. Byla obložena světlým vápencem, prostě zařízená a vzorně uklizená. U vzdálenější stěny stály na dvou kamenných policích řady skleněných nádob. V každé plaval lidský plod ponořený do čiré tekutiny, zřejmě konzervačního prostředku. Na spodní polici bylo devět plodů seřazeno podle vývojového stadia, v němž byly vyjmuty z dělohy - nejmenší o velikosti pulce, největší se ve všem všudy podobal novorozeněti.

Plody na vyšší polici vykazovaly nejrůznější deformace. Některé měly víc než dvě oči, jiným chyběly končetiny a jeden vypadal obzvlášť zručně se dvěma hlavami. Podobnou sbírku Taita v životě neviděl. I jako chirurga zvyklého na ošklivá zranění a šeredná zmrzačení jej pohled na smutné ostatky tak otevřeně vystavené znechucoval.

Určitě se silně zajímá o problematiku porodů, pomyslel si, když si vzpomněl na neobvykle vysoký počet těhotných žen, které za pobytu v Oblačných zahradách viděl. Uprostřed ordinace stál velký vyšetřovací stůl, vytesaný z jediného bloku vápence. Taita usoudil, že ho doktorka nejspíš používá i k operacím a porodům, protože do kamenné desky byly vyryty žlábků a vyvrtán odtok, který odváděl tekutiny do misky na podlaze.

Hannah začala vyšetření tím, že požádala Taitu o vzorek moči a stolice. Ani ho to moc nevyvedlo z konceptu, protože v Ecbataně se setkal s chirurgem, kterého až morbidně fascinovaly produkty lidského vyměšování. Od lékařky v takovém postavení ovšem podobný zájem neočekával. Nicméně se nechal bez odporu odvést do kabinky, kam mu jeden z ošetřovatelů přinesl velkou misku a džbán vody, aby se mohl, až vyhoví požadavku, umýt.

Když se vrátil, Hannah prozkoumala jeho výměšky a požádala ho, aby si lehl na stůl zády dolů. Jakmile se natáhl, přenesla zájem od obsahu střev a měchýře k nosu, očím, uším a ústům. Její asistent do dutin směřoval kotoučem z leštěného stříbra proud světla olejové lampy. Pak doktorka přitiskla pacientovi ucho k hrudi a pozorně poslouchala tlukot srdce a dýchání.

„Máš srdce a plíce mladého muže. Není divu, že patříš mezi dlouhověké. Škoda, že se všichni nemůžeme napít ze Zřídla,“ dodala s povzdechem a spíš sama pro sebe.

„Z jakého Zřídla?“

„To nic,“ snažila se zamluvit podřeknutí. „Nevšímej si tlachání staré ženy.“ Pokračovala ve vyšetření, aniž k němu vzhledla. Taita otevřel vnitřní oko a zprohýbané mihotavé okraje její aury mu napověděly, že zmínky o Zřídle lituje. Pak se zakřivení vyrovnalo a ustálená aura prozradila, že Hannah uzavřela svou mysl proti dalším otázkám, které by jí položil. Záhadné Zřídlo zřejmě představuje jedno z nejpřísněji střežených tajemství cechu Oblačných zahrad. Taita bude muset počkat na vhodnější příležitost.

Když lékařka ukončila prohlídku hrudníku a břicha, odstoupila od stolu a pohlédla mágovi do očí. „Teď musím prověřit stav zranění v místě odňatých mužských orgánů.“

Taita si instinktivně sáhl oběma rukama do rozkroku.

„Mágu, jsi celý muž, pokud se týká mysli a duše. Pouze tvé tělo je poškozené. Věřím, že bych ho dokázala opravit. Dostala jsem k tomu příkaz od autority, kterou se neodvážím zpochybnit. Můžeš se vyšetření bránit, ale já pak budu nucena zavolat na pomoc své asistenty a v případě nutnosti i plukovníka Tinata Ankuta a jeho muže.“ Taita přesto váhal a lékařka tiše naléhala: „Nechovám k tobě jiný cit než nejhlubší úctu. Rozhodně nemám v úmyslu tě ponížít. Nic by mi neposkytlo větší zadostiučinění, než kdybys dokázala napravit škodu způsobenou dávným zraněním, aby sis získal uznání celého světa nejen dokonalostí mysli, ale i těla.“

Uvědomoval si, že mu předložila jen další z mnoha pokušení, ale nenacházel způsob, jak se účinně postavit na odpor. A spolupráce ho může přivést o krok blíže k Eos. Zavřel oči, zvedl ruce z rozkroku, založil

paže na prsou a nehybně ležel. Cítil, jak mu zvedá suknici a zlehka se ho dotýká. Lascivní představy, které mu skřítek vsadil do mysli, se nezávazně vrátily. Zaťal zuby, aby nezasténal.

„Skončila jsem,“ prohlásila Hannah. „Děkuji ti za projevenou odvahu. Podrobné hlášení pošlu po plukovníkovi Tinatu Ankutovi, až nás zítra opustíte.“

Zítra, pomyslel si. Věděl, že by měl být šťastný a pociťovat úlevu, protože unikne z pekla maskovaného jako ráj. Místo toho zažíval opačné emoce. Nechtěl odejít a nemohl se dočkat, až mu povolí návrat. Eos si stále pohrávala s jeho myslí.

* * *

Potrvá ještě hodinu, než se slunce vyhoupne nad okraj kráteru, ale plukovník Tinat Ankut s doprovodem již čekal u stájí, když Taita a Meren, který nesl zavazadla, vyšli ze svých pokojů, Meren pověsil svůj vak na hnědáka, pak přistoupil k Vichřici a přivázal Taitovy věci za sedlo. Když k ní mág přistoupil, klisna radostně zaržála a pokyvovala velkou hlavou na uvítanou. Taita ji popleskal po krku. „Taky jsi mi chyběla. Ale vidím, že tě tady pořádně vykrmili,“ dodal káravě. „Nebo že bys zase čekala hříbě?“

Nasedli a následovali Tinatův oddíl kolonádou a přes trávník k písčitému břehu jezera. V místě, kde stezka vstupovala do lesa, se Taita v sedle ohlédl. Budovy sanatoria vypadaly opuštěně, kromě obláček páry nad výdouchy z trubek, které přiváděly teplou vodu z termálních pramenů pod podlahy. Očekával, že je Hannah vyprovodí, a byl trochu zklamaný. V minulých týdnech spolu prožili hodně neobvyklého. Uznával její znalosti a oddanost povolání, vážil si jí a docela si ji oblíbil. Otočil se a vjel za ostatními do lesa.

Tinat jel vpředu spolu s předsunutou hlídkou. Od odjezdu z kliniky promluvil s Taitou jen jednou, když se s ním krátce formálně pozdravil.

Taita cítil, jak nepřírozená touha zůstat v Oblačných zahradách slábne s každou desítkou kroků, o kterou se přiblížili k bráně do tunelu ve stěně kráteru, jenž spojoval ráj s vnějším světem. Pomyslel na brzké setkání s Fenn a jeho duch pookřál. Meren si pohvizdoval oblíbenou pochodovou píseň, monotónní melodii bez nápěvu, jednoznačné znamení dobré nálady. Taita si na ni za tisíce mil, které spolu urazili, zvykl a už ho dávno nedráždila.

Když se přiblížili k bráně, plukovník Tinat zastavil a počkal na mága. „Měli byste si obléct pláště. V tunelu bude zima a na druhé straně mrzne. U vjezdu se musíme držet pohromadě. Nesmíte se opozdit. Opice by ve své nevyzpytatelnosti mohly být nebezpečné.“

„Kdo je kontroluje?“ zajímal se Taita.

„Nevím. Několikrát jsem tudy už projížděl, ale ani jednou jsem u nich žádného člověka neviděl.“ Taita podle jeho aury poznal, že mluví pravdu.

Dojel k opicím a uhýbal jejich zvířecím pohledům. Jedna z nich k němu přiskočila a očichala mu nohu a Vichřice se nervózně zavrtěla. Druhé dvě bestie pokývaly agresivně hlavou, ale nechaly je projet. Taita nicméně vycítil, jak blízko měly k výbuchu násilí a jak snadno by se nechaly vyprovokovat k útoku. Netušil, jak by se proti nim ubránil.

V ústí tunelu se Taita v sedle předklonil, avšak i tak zavadil vrškem kapuce o strop. Stejně jako při příjezdu mu průchod připadal nekonečný, ale nakonec vpředu zaslechl vytí větru a spatřil přerušované šedivé světlo.

Vyjeli do strohé, ale velkolepé nádhery hor, tolik odlišné od příjemného klidu Oblačných zahrad. Opice se kolem nich shlukly, ale po chvíli zdrženlivě ustoupily a uvolnily jim cestu. Ocitli se na stezce bičované větrem. Choulili se v kožených pláštích a koně sklonili hlavy proti bouři. Ocasy za nimi vlály téměř vodorovně, dech se jim v mrazivém vzduchu srážel u nozder a kopyta klouzala po zledovatělých kamenech.

Tinat se stále držel vedle mága a teď se k němu naklonil, až se ústy téměř dotkl jeho ucha. „Dřív jsem s tebou nemohl mluvit, ale tady snad vichřice přehluší naše hlasy. Nevím, který z mých mužů dostal za úkol mě špehovat. Je zcela jasné, že v sanatoriu nesmíme věřit nikomu, počínaje samotnou Hannah. Všichni jsou špehoví oligarchů.“

Taita ho zpod kapuce upřeně pozoroval. „Vím, že tě něco znepokojuje, plukovníku, a domnívám se, že už bys mohl vědět, že mně můžeš důvěřovat.“

„Znepokojuje mě hlavně skutečnost, že bys na mě mohl hledět jako na egyptského renegáta, zrádce faraóna a vlasti.“

„Copak to není přesný popis?“

„Není. Celou svou duší toužím uniknout z tohoto strašidelného místa a od velikého zla, které zapustilo hluboké kořeny v této zemi a v myslích jejích obyvatel.“

„Posledně jsi mluvil jinak.“

„Ano, jenže tehdy byl nablízku Onka. Proto jsem ti nemohl říct všechno, co mi leží na srdci. Tentokrát se mi podařilo uniknout jeho nepřetržitému dohledu. Má ženu, která je jednou z nás. Dala kapitánovi do vína nějaký lektvar, který mu zabránil odjet do Oblačných zahrad, aby vás odtamtud doprovodil do Mutangi. Nabídl jsem se dobrovolně místo něho.“

„Jakou roli Onka hraje?“

„Je jedním z vysoko postavených špiclů Nejvyšší rady. Má za úkol sledovat nás všechny, ovšem zejména tebe. Uvědomuj si, jak jsi důležitý. Asi to nevíš, ale byl jsi do Jarri záměrně vylákán.“

„Z jakého důvodu?“

„To ti neřeknu, protože to nevím. Jsem zde necelých deset let, ale i za tu relativně krátkou dobu jsem viděl řadu lidí mimořádných schopností a znalostí, kteří do této země přijeli zdánlivě náhodou. Jenže oligarchové o jejich příchodu věděli. Stejně tak věděli o tobě. Nejsi první, pro koho mě vyslali. Umíš si představit, kolik vynikajících mužů a žen bylo do Jarri přivedeno v průběhu staletí?“

„Tahle společnost je hodně rozvrstvená,“ poznamenal Taita. „Mluvíš o nich a o nás jako o dvou různých skupinách. Kdo jsou oni a kdo jsme my? Nejsme snad všichni Egypťané? Počítáš mě ke své skupině, nebo patřím mezi ty druhé?“

„Pokládám tě za jednoho z nás,“ odpověděl Tinat prostě, „protože toho o tobě vím dost, abych věděl, že jsi čestný a spravedlivý člověk. Uvědomuju si, že vládneš nevšedním nadáním a schopnostmi jako miláček bohů. Jsi mocný muž. Věřím, že by ses mohl stát zachráncem, jenž byl vyslán, aby přemohl všudypřítomné zlo, které vede oligarchy a řídí veškeré dění v Jarri. Doufám, že budeš tím, kdo zničí největší zlo od počátku věků.“

„Co je to?“ zeptal se Taita.

„Je to důvod, proč jsem sem byl původně vyslán. A proč jsi ty byl poslán za mnou,“ odvětil Tinat. „Domnívám se, že víš, o čem mluvím.“

„Řekni mi to,“ naléhal Taita.

Plukovník Tinat přikývl. „Děláš dobře, že mi zatím nevěříš. Faraón Nefer Seti tě poslal na jih s úkolem vyhledat a strhnout bariéry, které přehrazují řeky napájející naši matku Nil, aby mohla zase téct do Egypta a znovu oživit a obnovit náš národ. Dalším tvým úkolem je zahubit toho, kdo ty bariéry vztyčil.“

„Beru zpět, co jsem o tobě před chvílí řekl. Jsi věrný voják a vlastenec. Bojujeme oba za jednu a tutéž spravedlivou věc. Jak budeme pokračovat? Co navrhuješ?“

„Naši první starostí musí být identifikace nepřítelů.“

„Oligarchové?“ nadhodil Taita, aby si ověřil, jak dalece chápe podstatu tažení.

„Oligarchové nic neznamenaají. Jsou to loutky, které se naparují v zasedací síni Nejvyšší rady, nuly, za nimiž stojí jiná síla. Neviditelná věc či osoba. Vykonávají její rozkazy a její uctívání je základem náboženství v Jarri.“

„Máš ponětí, co to může být za věc? Je to bůh? Nebo snad smrtelná bytost?“

„Jsem voják. Umím bojovat s lidmi a s armádami. V tajemných bytostech se nevyznám. Ty jsi mág a jistě rozumíš jinému světu. Vroucně doufám, že se nám postavíš do čela, že nás povedeš a budeš nám radit. Bez někoho jako ty nejsme bojovníci, nýbrž ztracené bezmocné děti.“

„Proč jste se proti oligarchům nevzbouřili a nezbavili je moci?“

„Protože už se o to pokusil někdo před námi. Před dvěma sty dvanácti roky vypuklo v Jarri povstání. V prvních dnech byli vzbouřenci úspěšní. Zajali oligarchy a popravili je. Potom se však zemí přehnal ničivý mor. Oběti umíraly ve strašlivých mukách. Lidé krváceli z úst, nosu, uší a intimních tělesných otvorů. Nemoc si vybírala pouze osvoboditele a ušetřila ty, kdo zůstali věrní Nejvyšší radě a dál uctívali tajemné božstvo.“

„Jak to víš?“

„Historie povstání je vytesána do stěn zasedací síně rady jako varování všem obyvatelům Jarri,“ odpověděl Tinat. „Ne, mágu. Já si plně uvědomuju sílu moci, kterou chceme svrhnout, i rizika, která podstoupíme. Přemýšlím o tom od chvíle, kdy jsem tě potkal u Tamařupy. Máme jedinou naději na úspěch, když se ti podaří udržet na uzdě onu neznámou temnou moc a my zatím zničíme oligarchy a jejich lidské přísluhovače. Nevím, zda dokážeš to obrovské zlo zahubit, ale modlím se ke všem egyptským bohům, aby nás tvé magické schopnosti a moudrost chránily před hněvem neznámé moci tak dlouho, než se nám podaří uprchnout z Jarri. Modlím se také, aby tvé síly postačily k rozbití bariér, jimiž ta věc přehradila přítoky Nilu.“

„Jednou jsme již zkusili tu zeď - Červené kameny - s Merenem rozbít. Meren při tom pokusu přišel o oko.“

„Protože jste k demolici přistupovali jako k mechanickému problému. Tehdy jste si ještě neuvědomili hlubší, zlověstnější podstatu toho jevu. Jsme si vědomi, že naše šance na úspěch je nekonečně malá, ale já a moji následovníci jsme připraveni pro ni položit život. Zkusíš to? Povedeš nás?“

„Proto jsem do Jarri přišel,“ prohlásil Taita pevně. „Máme-li mít alespoň jakousi naději, čeká nás obrovská spousta práce. Jak jsi sám zdůraznil, nebude snadné uniknout odhalení. Musíme co nejvíce využít tuto vzácnou příležitost, kdy jsme spolu sami a mimo dohled. Především mi řekni všechno, co potřebuju vědět o vašich dosavadních přípravách. Kolik mužů a žen jde s tebou? Jaké dispozice jsi učinil? Potom tě já seznámím se svými vlastními pozorováními a závěry.“

„To je rozumný postup,“ uznal Tinat.

Aby cestu co nejdéle protáhli a získali tak co nejvíce času pro sebe, Taita předstíral slabost a vyčerpání. Vyžadoval časté zastávky k odpočinku a za jízdy zdržoval Vichřici k nejpomalejšímu tempu. Tinat se na tuto poradu očividně dobře připravil a detailně Taitu seznámil se svými plány a s uspořádáním a rozmístěním svých jednotek.

Když domluvil, Taita mu řekl: „Zdá se mi, že nejsi dost silný, abys dokázal svrhnout oligarchy, natož se postavit neznámé moci, která stojí za nimi. Sám jsi uvedl, že většina tvých věrných je uvězněna nebo zotročena v dolech a lomech. Kolik jich bude schopno vyrazit na cestu, neřkuli do boje, až je vysvobodíš?“

„Samozřejmě neshromáždíme dost sil, abychom zvítězili v řádné bitvě a pak dobyli a udrželi celou zemi. To jsem nikdy neměl v plánu. Zamýšlel jsem zmocnit se nějakou Istí či uskokem oligarchů, držet je jako rukojmí a

vynutit si osvobození našich krajanů a volný odchod z Jarri. Víím, že je to jen základní obrys plánu, který musí být podrobně rozpracován. Ale bez tvé pomoci je odsouzen k nezdaru a my k smrti.“

Taita přivolal Merena, aby se k nim připojil. „Jak víš, Meren je můj věrný společník, odvážný a zkušený voják. Byl bych rád, kdybys ho přijal jako svého zástupce.“

Tinat neváhal ani vteřinu. „Tvé doporučení je mi rozkazem.“

Pomalou si sjížděli z hor. Tři spiklenci společně vypracovali kostru válečného plánu, obalili ji podrobnostmi a hledali všemožné způsoby, jak své postavení posílit. Čas plynul příliš rychle a než se nadali, spatřili hluboko pod sebou budovy a střechy citadely. Zastavili koně a sesedli, aby se zbavili těžkých kožených plášťů a teplého prádla určeného pro pobyt v horách.

„Máme ještě chvíli času k rozhovoru,“ řekl Taita Tinatovi. „Ty a Meren víte, co musíte udělat. Teď vám vysvětlím, co mám v plánu já. Plukovníku Tate, vše, co jsi mi zatím řekl, nese pečeť pravdy a souhlasí s tím, co jsem sám zjistil a objevil. Jistý prorok a mág, mnohem větší, než jsem já, mě informoval o temné entitě, o níž jsi mluvil. Ztělesňuje ji falešná bohyně, která není ani božská, ani nesmrtelná, ale je tak nepředstavitelně stará, že mohla nashromáždit více síly a znalostí, než se kdy jakému smrtelníkovi podařilo. Dala si jméno Eos, Dcera úsvitu, a její nejvýznamnější vlastností je bezbřehá a nemilosrdná touha po absolutní moci. Tohle všechno jsem se dozvěděl od Demetera, velkého mága, kterého jsme s Merenem oba znali.“ Taita se podíval na svého společníka, aby jeho slova potvrdil.

Meren přikývl. „Byl to jistě velký muž, ale musím ti protirečit, mágu. Nebyl větší než ty.“

Taita přijal kompliment se shovívavým úsměvem. „Věrný Merene, doufám, že nikdy neodhalíš mé skryté vady. Pokračujme však. Demeter se s Eos setkal tváří v tvář. Navzdory jeho moudrosti a síle jej už při prvním střetnutí málem zahubila a při druhém se jí to povedlo. Meren a já jsme se stali smutnými svědky jeho děsivé smrti. Strávil však v mé blízkosti dostatečnou dobu, aby mi stihl předat všechny životně důležité informace o Eos. Vysvětlil mi, že Nil přehradila proto, aby rozvrátila Egypt a způsobila mu takové strádání, že ji obyvatelstvo přivítá jako spasitelku a umožní jí získat dvojitou korunu Horního a Dolního království. S obrovskou mocí a bohatstvím Egypta za zády pak zaútočí na ostatní národy jako sokol na hejno vrabců. Jejím konečným cílem je podrobit celý svět své nadvládě.“

Tinat dosud zaujatě naslouchal, ale v tomto místě Taitu přerušil. „Kde se Demeter s tou ďábelskou Eos setkal? Tady v Jarri?“

„Ne. Potkal ji ve vzdálené zemi, kde kdysi žila v nitru sopky. Zdá se, že odtamtud utekla sem. Svou životní sílu čerpá z podzemních ohňů a vřících řek. Právě Demeterova vodítka mě dovedla do Jarri.“ Všichni tři se ohlédlí k vrcholům vysokých hor zahaleným oblaky dýmu.

„Tři velké sopky,“ řekl Tinat. „Kterou z nich si zvolila za svůj domov?“

„Její hlavní opěrným bodem jsou Oblačné zahrady,“ odpověděl Taita.

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Za mého pobytu se mi odhalila.“

„Tys ji viděl?“ vykřikl Meren.

„Ji samotnou ne. Zjevila se mi v jedné ze svých mnoha podob.“

„A to na tebe nezaútočila jako na Demetera, mága, o kterém jsi mluvil?“ podivil se Tinat.

„Nezaútočila, protože ode mě ještě něco potřebuje. Až to získá, bez váhání mě zahubí. Do té doby jsem však v bezpečí - pokud se v její blízkosti dá o nějakém bezpečí mluvit.“

„A co od tebe potřebuje?“ vyptával se Tinat. „Mně se zdá, že už má všechno.“

„Chce získat mé znalosti a moudrost, které jí zatím chybějí.“

„Tomu nerozumím. Chceš naznačit, že si přeje, abys ji učil?“

„Je jako upír, ale místo krve vysává obětem jejich duši a podstatu. V průběhu staletí takto zneužila stovky proroků a mágů. Mluvil jsi o těch, které jsi sám přivedl do Jarri, plukovníku Tate. Co se s nimi po jejich příchodu stalo?“

„Kapitán Onka je odvedl do hor. Po této cestě. Co se s nimi stalo potom, to už nevím. Možná žijí v sanatoriu v Oblačných zahradách. Třeba spolupracují s doktorkou Hannah.“

„Možná máš pravdu, ale já tomu nevěřím. Domnívám se, že je čarodějnice obrala o jejich moudrost a vědění.“

Tinat na mága zíral s děsem v očích a další otázku mu do úst vložila hrůza: „A co se s nimi potom podle tebe stalo, mágu?“

„Viděl jsi ty krokodýly v jezeře? Všiml sis, jak jsou obrovští?“

„Ano,“ odpověděl Tinat stísněně.

„To je podle mě odpověď na tvou otázku.“

Tinat dlouho mlčel, než se zeptal: „Jsi ochoten riskovat tak strašlivý osud, mágu?“

„Neznám jiný způsob, jak se k ní přiblížit. Musím se dívat na její skutečnou podobu, ne na jednu z mnoha masek, za nimiž se skrývá. Jedině tak mi může nevědomky poskytnout šanci. Třeba mě podcení a nebude se mít tak na pozoru.“

„A co se stane s mými lidmi, když se ti tvůj záměr nezdaří?“

„Všichni musíte uprchnout z Jarri. Jestli zůstanete, čeká vás smrt.“

„Dám přednost smrti před doživotním otroctvím,“ řekl Tinat s obvyklou vážností. „Takže jsi rozhodnut vrátit se do Oblačných zahrad?“

„Ano. Musím se vrátit do doupěte čarodějnice.“

„Jak se tam dostaneš?“

„Z příkazu Nejvyšší rady. Eos jim určitě rozkáže, aby mě tam poslali. Hladoví po mé duši.“

* * *

Když sjížděli po posledním svahu, vyjel jim v ústřety jezdecký oddíl. Obě skupiny se přiblížily na sto kroků a Meren poznal muže, který ujížděl v čele té druhé. „Onka,“ zvolal polohlasně.

„Nové oko ti slouží stejně dobře jako staré,“ poznamenal Taita a prohlédl si důstojníka vnitřním zrakem. Onkova aura žhnula jako tavičí pec nebo kráter sopky. „Kapitán se zlobí,“ utrousil.

„Dal jsem mu k tomu důvod,“ přiznal Tinat. „Dlouhou dobu teď nebudeme mít možnost promluvit si v soukromí. Kdyby ses však se mnou potřeboval nutně spojit, pošli mi vzkaz prostřednictvím Bilta, starosty Mutangi. Patří k nám. Ale teď už tu máme společnost kapitána Onky.“

Onka přitáhl koni uzdu a donutil ho zastavit těsně před nimi. „Plukovníku Tinate, jsem ti zavázán, žes za mě převzal mé povinnosti.“ Nadřízenému nezasalutoval a jeho sarkasmus hraničil s porušením subordinace.

„Vidím, že ses již plně zotavil z náhlé indispozice,“ opáčil Tinat.

„Nejvyšší rada je ti méně vděčná než já. Tím, že jsi doprovodil mága, jsi překročil svou pravomoc.“

„Ochotně se zodpovím lordu Aquerovi.“

„S největší pravděpodobností to bude nutné. Podle rozkazu máš teď předat mága Taitu z Gallaly do mé péče. Stejně tak mi máš odevzdat hlášení doktorky Hannah, které lordu Aquerovi zavezu. Dále je tvým úkolem bezodkladně doprovodit do Oblačných zahrad tyto cestující.“ Ukázal na skupinu, která ho doprovázela. „Až je předáš doktorce Hannah, okamžitě se vrátíš.“ Tinat vytáhl z cestovního vaku papýrový svitek s lékařským hlášením a podal ho kapitánovi. Oba důstojníci si chladně zasalutovali. Tinat lhostejně pokynul Taitovi a Merenovi na rozloučenou, odcválal, zaujal místo v čele jezdců a vracel se ve vlastních stopách do hor.

Onka se konečně otočil k Taitovi. „Vítej, vznešený mágu. Buď pozdraven, plukovníku Cambysesí. Vidím, že operace tvého oka proběhla úspěšně. Blahopřeju. Dostal jsem rozkaz odvést vás do vašeho dočasného domova v Mutangi. Tam počkáte, než budete předvoláni před Nejvyšší radou. Nepotrvá to déle než několik dní.“ Onkova aura stále sršela hněvem. Pobídl koně do klusu a zamířil dolů svahem.

Když se obě skupiny o kus dál míjely, Onka a Tinat kolem sebe projeli jako cizí lidé - jeden nebral druhého na vědomí. I Taita plukovníka Tinata ignoroval a prohlížel si cestující, kteří směřovali do Oblačných zahrad. Mezi dvěma trojicemi uniformovaných vojáků jelo pět dívek. Všechny byly pohledné - a těhotné. Usmívaly se na Merena a Taitu, když je míjely, ale ani jedna nepromluvila.

Od Mutangi je dělilo ještě půl míle, když z lesa vyjela drobná postava na odrostlém šedém hříběti a řtila se k nim přes zelené pole. Zlaté vlasy za ní vlály jako prapor ve větru.

„Blíží se průšvih a jako obvykle se hlasitě ohlašuje,“ zasmál se Meren. I na tu dálku slyšeli, jak Fenn výská vzrušením.

„Ten pohled mě hřeje u srdce,“ zamumlal Taita a oči mu zjihly něhou.

Dívka dojela na dva kroky, přitáhla uzdu a skočila přes mezeru. „Chyť mě!“ křikla bez dechu.

Taita jen tak tak udržel pod nápořem mladého těla rovnováhu a nespádl ze sedla, ale nedbal na to. Fenn ho objala kolem krku a přitiskla se k němu obličejem.

„Na tyhle triky jsi už moc velká. Mohli jsme se oba zranit,“ protestoval, ale tiskl ji k sobě stejně vášnivě, jako se ona choulila k němu.

„Myslela jsem, že se už nikdy nevrátíš. Hrozně jsem se nudila.“

„Mohla sis hrát se všemi dětmi z vesnice,“ upozornil ji Taita jemně.

„Jsou to děti, tudíž jsou dětinské.“ Stále přísátá k Taitovi se ohlédla na Merena. „I tys mi chyběl, dobrý Merene. Budeš mrkat, jak mě Hilto naučil střílet. Dáme si závody v lukostřelbě, ty a já, o obrovskou cenu...“ Zarazila se a užasle na něj hleděla. „Tvoje oko!“ vykřikla. „Vyléčili ti oko! Už zase vypadáš nádherně.“

„A ty jsi větší a ještě krásnější, než když jsem tě naposled viděl,“ odpověděl Meren.

„Ach, hlupáčku Merene!“ Šťastně se rozesmála a Taita opět pocítil osten žárlivosti.

Dojeli do vesnice a Hilto, Nakonto a Imbali je radostně vítali. Starosta Bilto jim jako dar na uvítanou poslal pět velkých džbánů vynikajícího vína a tučného skopce. Hilto a Nakonto ovci porazili, zatímco Fenn a Imbali uvařily zeleninu a upekly prosné placky. Polovinu noci proseděli u ohně, hodovali a oslavovali šťastné shledání. Přátelská domácí atmosféra, tolik odlišná od tajemného světa Oblačných zahrad, dovolila alespoň na chvíli zapomenout na Eos. Zlo, jemuž museli čelit, jim připadalo vzdálené a neškodné.

Když konečně odešli od ohně a uchýlili se do svých ložnic, Taita se ocitl s Fenn o samotě poprvé od svého odjezdu s Merenem do hor.

„Ach, Taito! Kdybys věděl, jak jsem se bála! Čekala jsem, že se se mnou spojíš, a nespala jsem strachem, že tě promeškám.“

„Je mi líto, že jsem ti způsobil takové nesnáze, maličká. Byl jsem na podivném místě, kde se přihodily velmi podivné věci. Jistě chápeš, že jsem měl k mlčení dobrý důvod.“

„Dobrý důvod je skoro stejně nesnesitelný jako špatný,“ opáčila s předčasně vyspělou ženskou logikou. Zasmál se a sledoval, jak si svlékla tuniku a umyla se. Pak si vyčistila zuby a vypláchla si ústa vodou z kameninového džbánu. Dospívala tak úžasně rychle, že pocítil další osten.

Fenn se utřela do tuniky a přehodila ji přes okenní překlad, aby uschla. Pak si lehla vedle něj na rohož, položila mu paži přes hrudník a přitulila se k němu. „Když jsi byl pryč, pořád mi byla zima a cítila jsem se osamělá,“ zamumlala.

Tentokrát se jí třeba nebudu muset vzdát a přenechat ji jinému, pomyslel si. Existuje naděje, že ze mě Hannah udělá celého muže. Možná se jednoho dne ze mě a z Fenn stanou manželé, kteří jeden druhého znají a milují se nejen duchovně, ale i tělesně. Představil si ji v jejím oslnivém ženství a sebe jako mladíka v plné mužné síle - obraz, který mu skřítek vykreslil na hladině jezírka. Jestli se bohové slítují a my dva dosáhneme toho blaženého stavu, jak úchvatný pár z nás bude! Pohládl ji po vlasech a nahlas řekl: „Teď tě musím seznámit se vším, co jsem zjistil. Posloucháš, nebo už spíš?“

Posadila se a obdařila ho vyčítavým pohledem. „Samozřejmě poslouchám. Jak můžeš být ke mně tak krutý? Vždycky poslouchám, když mluvíš.“

„Dobře, dobře. Tak si zase pěkně lehni a poslouchej.“ Odmlčel se, a když znovu promluvil, veselí z jeho hlasu zmizelo, nahrazeno těžkou závažností. „Objevil jsem doupě čarodějnice.“

„Mluv. Pověz mi všechno. Nic přede mnou neskrývej.“

Vyprávěl jí o Oblačných zahradách a o kouzelné jeskyni. Popsal jí sanatorium a práci, kterou tam Hannah dělá. Detailně jí vylíčil operaci Merenova oka. Pak váhal, ale nakonec sebral odvalu a řekl jí o zákroku, který pro něj Hannah naplánovala.

Fenn mlčela tak dlouho, až si myslel, že usnula, ale pak se posadila a vážně mu pohlédla do očí. „Chceš říct, že ti přišije ten přívěšek, o kterém mi básnila Imbali? Tu věc, která umí měnit tvar a velikost?“

„Ano.“ Musel se tomu popisu zasmát a i Fenn nasadila pobavený výraz. Tvářila se sice jako andílek, ale vnější koutky velkých zelených očí povytáhla uličnický vzhůru. „Moc by se mi líbilo, kdybychom něco takového měli. Jistě by to byla bezva sranda. Mnohem lepší než štěňátko.“

Taita se rozesmál, když tak bezelstně ohlásila společné vlastnictví, ale pocit viny se mu zařízl do svědomí jako ostrá břitva. Skřítek z jeskyně mu zasadil do mysli dábla a Taita zjistil, že sní o věcech, které měl nechat uvězněné za sedmi západy a nikdy o nich nemluvit. Za dobu, co Fenn znal, se dívka vyvíjela neporovnatelně rychleji než normální děti. Jenže ona nebyla normální dítě. Byla převtělením velké královny a neřídila se přirozeným během světa. A stejně rychle, jako rostlo její tělo, se měnil i jejich vztah. Jeho láska k ní den za dnem sílila, ale již to nebyla výlučně láska otce k dceři. Když se na něj teď v rašící dospělosti dívala smaragdovými očima perské kočky, již to nebyla malá dívenka - těsně pod nevinným povrchem se skrývala žena. Motýl v kukle, na níž se již objevily první pukliny. A motýl zakrátko vyletí. Poprvé od jeho návratu z Oblačných zahrad ani jeden z nich nemyslel na čarodějnici; zaobírali se výlučně jeden druhým.

* * *

V následujících dnech, zatímco čekali na předvolání Nejvyšší rady, zapadli do zaběhaných kolejí. Taita s Fenn studovali od časného rána až do oběda. Odpoledne cvičili s lukem nebo vyrazili s Merenem na lov obrovských divočáků, jimiž okolní lesy oplývaly. Nakonto a Imbali působili jako honci. Pěšky pronikali, ozbrojeni jen oštěpem a sekyrou, do hustých houštin a vyháněli z nich kořist do otevřeného prostoru. Tam se na ni vrhal Hilto s kopím, zatímco Meren trénoval nové oko s lukem a šípy a dorážel zvířata mečem. Ulovili několik starých divočáků, neobyčejně zuřivých zvířat, která nevěděla, co je strach, a dokázala svými tesáky roztrhat člověka na kusy. Bachyně, i když menší, měly ostřejší kly a v neohroženosti a agresivitě si nezdaly se samci - navíc měly mnohem chutnější maso. Taita držel Fenn u sebe a přísně ji okřikoval, když chtěla pobídnout Uragána a zaútočit svým malým lukem na rozběsněného kance. Zvířata měla krátký krk, tělo jako sud a kůži tak tvrdou a pevnou, že jí pronikly jen ty nejtěžší šípy. Nahrbený hřbet, na němž se jim ježila hustá hříva, sahal Uragánovi ke třmenům. Pouhým pohozením hlavy by kanci člověku rozpárali stehno až na kost a roztrhli mu hlavní tepnu.

Když však z křoví vyběhla chrochtající tlustá bachyně, Hilto a Meren se stáhli a křikl: „Tahle je tvoje, Fenn!“

Taita rychlým pohledem zhodnotil situaci a rozhodl se, že dá dívce volnou ruku. Několikrát jí ukázal, jak se ke kořisti přiblížit zezadu ve vhodném úhlu, vyklonit se ze sedla a natáhnout dvojité zahnutý krátký luk tak, až se tětíva dotkne rtů. „První šíp je ten, který se počítá,“ kladl jí na srdce. „Přiblíž se, dobře zamiř a pošli ho do srdce.“

Samice ucítila nepřítel. Na místě se obrátila a sklonila hlavu k útoku. Po stranách čelistí jí trčely ostré bílé kly. Dívka elegantně otočila Uragána a nechala bachyni útočit. Chtěla ji dostat blíž k sobě, aby měl šíp vyšší průraznost. Jeho hrot pronikl hlouběji do hrudi zvířete a ostré hrany hlavice potrhaly cévy, plíce a srdce. Taita a ostatní ji hlasitě povzbuzovali.

„A teď perský výstřel!“ křikl Taita. Naučil se ho od jezdců na širých pláních Ecbatany a své znalosti předal dívce. Fenn si obratně přehodila luk do pravé ruky, přitiskla si ho ke krku a tětívu napjala levačkou před sebe, takže šíp mířil přes její rameno dozadu. Řídila koně jen koleny a teď ho zpomalila, aby se bachyně přiblížila na jistý zásah. Aniž se otočila v sedle, pálila jeden šíp za druhým a opakovaně zasahovala zvíře do hrudi a krku.

Bachyně se nevzdávala, bojovala až do samého konce - v půli kroku padla k zemi mrtvá. Fenn otočila koně, seskočila a s radostným pokřikem odřízla trofeje, ocas a uši divokého prasete.

Slunce již klesalo k obzoru a Taita zavolal: „Pro jeden den by to už stačilo! Koně jsou unavení a vy jistě také, nebo byste měli být. Zpátky do Mutangi.“ Vzdálili se od vesnice na čtyři míle a stezka vedla hustým lesem. Stíny se prodlužovaly a světla ubývalo. Jeli jeden za druhým, Taita s Fenn v čele. Nakonto a Imbali vzadu vedli nákladní koně s pěti zabitými divočáky přivázanými na hřbetech.

Náhle všichni zvedli hlavu, polekaní vyděšenými výkřiky, které se ozvaly mezi stromy vpravo od pěšiny. Přitáhli koním uzdy a připravili si zbraně. Těsně před nimi vyběhla na cestu dívka v potřhané zablácené tunice. Kolena měla rozškrábaná, bosé nohy krvácely propíchané trny a ostrými kameny. V hustých černých vlasech jí visely větvičky a listy, jak se prodírala houštinami, a velké černé oči se leskly hrůzou. Kůži měla bledou jako měsíc v úplňku, tělo štíhlé a hezky tvarované. Spatřila koně a otočila se k nim jako vlaštovka v letu. „Pomozte mi!“ zaječela. „Zachraňte mě před nimi!“ Meren pobídl koně patami a vyjel jí naproti.

„Pozor!“ vřeštěla dívka. „Jsou těsně za mnou!“

V tom okamžiku vyrazily z lesa dvě huňaté obludy. Běžely na všech čtyřech a Meren si v první chvíli myslel, že to jsou kanci, ale pak si všiml, že se ženou kupředu mohutnými odrazy dlouhých předních končetin a při každém doskoku se opírají o zem kotníky prstů. Rychle dívku doháněly.

„Opice!“ zařval Meren. Založil šíp na tětivu a nutil hnědáka k nejrychlejšímu trysku, aby mohl bližší bestii zastavit dříve, než nešťastníci doběhne. Natáhl tětivu k ústům a vypustil střelu. Šíp zasáhl zvíře vysoko do hrudníku. Opice zaječela, ohnala se tlapou, zlomila dřík jako třísku a aniž zvolnila tempo, se hnala za kořistí, od níž ji dělilo jen pár kroků. Meren vystřelil další střelu a trefil bestii do chlupatých prsou těsně vedle pahýlu prvního šípu.

To už se řítíl na pomoc Hilto. Vystřelil a i on zasáhl bližší opici. Dostala se k dívce již tak blízko, že když zařvala, chudince se podlomily nohy. Bestie se po ní ohnala, ale Meren nasměroval hnědáka mezi ni a dívku. Pak se natáhl, zvedl strachy polomrtvou a bezvládnou holku k sobě do sedla, pobídl koně a vzdaloval se z místa střetnutí. Opice se řítila za nimi a řvala bolestí ze zranění a vztekem, že jí kořist v posledním okamžiku unikla. Druhá opice, samice, běžela za samcem a rychle ho doháněla.

Hilto si připravil dlouhé kopí a nutil koně do zběsilého cvalu, aby samici odřízl cestu. Opice ho uviděla a otočila se proti němu. Hilto sklonil zbraň. Opice se odrazila a skočila na něj. Hilto ji v letu nabral na kopí a prohnal jí bronzový bodec hrudí až po křížový chránič na okraji dřevce, který nedovolil, aby se zbraň zabořila hlouběji než na délku lokte. Využil setrvačnosti nárazu a přibodl vřeštěcí opici k zemi.

Samec, ač smrtelně zraněný, z posledních sil pronásledoval Merena a dívku. Meren ji držel, nemohl proto střílet z luku, a zvíře je dohánělo. Než si Taita uvědomil, co se chystá, Fenn pobídla Uragána a vyrazila ohrožené dvojici na pomoc.

„Vrať se! Opatrně!“ křičel za ní, leč marně. S pahýly ulámaných šípů v prsou a krví tryskající z ran se opice odrazila a dopadla na zadek Merenova hnědáka. Otevřela tlamu, pohodila hlavou a chystala se zakousnout dlouhé žluté tesáky do lidského krku. Meren se otočil k obraně. Levou paží stále držel dívku, ale rozmáchl se pravačkou, zabořil konec luku opici do vyceněného chřtánu a srazil jí hlavu dozadu. Samec se zakousl do dřeva a drtil ho na třísky.

„Opatrně!“ křikl znovu Taita, když Fenn dojela k Merenovi s malým lukem napjatým k bradě. „Ať netrefíš Merena!“ Nedala najevo, jestli slyšela, a jakmile se dostala do nejvýhodnějšího úhlu, vypustila střelu. Ze dvou sáhů nemohla minout a šíp se zabodl opici ze strany do krku. Přetáhl obě velké tepny a polovinou délky vyčníval na druhé straně. Dokonalý zásah.

Opice pustila Merenův luk, svezla se z hnědákova zadku a svalila se do měkké lesní půdy. Vřeštěla vztekem a oběma rukama škubala za šíp. A to už k ní přiskočila Imbali. Zvedla sekýru vysoko nad hlavu, prudce jí švihla a prorazila mohutnou lebeční kost jako vaječnou skořápku. Nakonto opustil nákladní koně - ti se okamžitě dali na útěk - a běžel k Hiltovi, který stále tiskl kopím samici k zemi. Shilluk ji dvakrát sekl asagajem do krku; opice před smrtí krátce zachřčela a zůstala nehybně ležet.

Fenn stále držela krok s pádícím Merenovým hnědákem, ale postupně zvolňovali tempo. Meren si zachráněnou dívku něžně tiskl k hrudi. Zabořila mu tvář do krku a usedavě se rozplakala. Hladil ji po zádech a konejšivě ji uklidňoval. „Už je po všem, krasavice. Neplač, zlatíčko. Jsi v bezpečí. Postarám se o tebe.“ Snahu o vyjádření starostlivosti a soucitu poněkud hatil jeho samolibý úsměv.

Fenn se zařadila vedle dvojice na jedné straně, Taita na druhé. „Mladá dámo, nevím, co je pro tebe větší nebezpečí, jestli ta opice, nebo muž, který tě před ní zachránil,“ poznamenal. Dívka s posledním vzlykem zvedla hlavu, ale stále objímala Merena kolem krku a on zjevně neměl v úmyslu uvolnit sevření, kterým ji k sobě tiskl. Teklo jí z nosu a z očí se kutálely slzy. Všichni si ji se zájmem prohlíželi.

Bez ohledu na uplakaný obličej Taita usoudil, že je krásná. „Co jsi pohledávala sama v lese, když tě napadly ty bestie?“ zeptal se laskavě.

„Utekla jsem a trogové mě honili.“ Dívka škytla.

„Trogové?“ nechápal Meren.

Otočila k němu tmavé oči. „Tak se jim říká. Jsou strašní. Všichni se jich děsíme.“

„Tvoje odpověď vyvolala řadu dalších otázek. Ale začněme tou první. Kam jsi šla?“ naléhal Taita. Dívka odtrhla pohled od Merena a podívala se na něj. „Za tebou, mágu. Chtěla jsem tě vyhledat. Potřebuju tvou pomoc. Jsi jediný, kdo mě může zachránit.“

„Takže další otázky. Začneme tou nejjednodušší, ano? Jak se jmenuješ?“

„Říkají mi Sidudu, mágu,“ odpověděla a divoce se roztřásla.

„Je ti zima, Sidudu,“ prohlásil Taita. „Žádné další otázky, dokud tě nedovezeme domů.“ Otočil se k Merenovi a s vážným výrazem se ho zeptal: „Nezpůsobuje ti ta mladá dáma nějaké nepohodlí nebo obtíže? Myslíš, že ji dokážeš odvézt do vesnice, nebo ji postavíme na zem, ať jde po svých?“

„Snesu jakékoliv nesnáze, které mi snad způsobí,“ opáčil Meren stejně vážně.

„V tom případě jsme dohodnutí. Jdeme.“

Do vesnice dojeli již po soumraku. Ve většině domů se nesvítilo a nikdo si jich nevšiml. Než sesedli u stájí, Sidudu se pozoruhodně zotavila. Meren nicméně nechtěl nic riskovat a odnesl ji v náručí do hlavní obytné místnosti. Zatímco Fenn a Imbali zapálily lampy a ohřály na peci hrnec s dušenou zvěřinou, Taita prohlédl zachráněné dívce zranění. Naštěstí šlo jen o povrchové oděrky, škrábance, podlitiny a zapíchané trny. Vytáhl poslední z hezky tvarovaného lýtka a nanesl na ránu hojivou mast. Pak se posadil a zadíval se na ni. Spatřil rozbourané plameny strachu a nenávisti. Zmatené, nešťastné dítě, ale pod vírem utrpení zářila průzračně čistá aura. V zásadě to bylo sladké, nevinné stvoření, předčasně donucené čelit zlu a proradnosti světa.

„Pojď, dítě,“ vyzval ji. „Musíš se najíst, napít a odpočinout si, než si zase promluvíme.“ Snědla dušené maso a prosné placky, které jí Fenn přinesla, a když vyčrela misku posledním kouskem pečiva a vložila si ho do úst, Taita jí připomněl: „Říkáš, že jsi šla za mnou a hledala mě?“

„Ano, mágu,“ zašeptala.

„Proč?“ zněla další otázka.

„Mohla bych s tebou mluvit o samotě, aby nás nikdo jiný neslyšel?“ zeptala se stydlivě a mimoděk se ohlédla po Merenovi.

„Samozřejmě. Zajdeme do mého pokoje.“ Taita zvedl olejovou lampu. „Pojď za mnou.“ Zavedl ji do ložnice, kterou sdílel s Fenn, a oba se posadili na spací rohože. Sidudu zkřížila nohy a cudně si uhladila potrhanou suknici. „A teď povídej,“ vyzval ji.

„Všichni v Jarri tvrdí, že jsi slavný lékař a dokonale se vyznáš v bylinách a elixírech.“

„Nevím, kdo jsou ti všichni, ale lékař skutečně jsem.“

„Chci, abys mi dal lék, který vyžene plod z mé dělohy,“ zašeptala.

Taita v šoku zamrkal. Něco takového rozhodně nečekal. Chvilí mu trvalo, než se rozhodl, jak odpoví. „Kolik ti je, Sidudu?“

„Šestnáct, mágu.“

„Myslel jsem, že jsi mladší. Ale to nevadí. Kdo je otcem dítěte, které nosíš? Miluješ ho?“

„Nemiluju,“ odpověděla vehementně, hlas změněný hořkostí. „Nenávidím ho a přála bych mu smrt,“ vyhrkla. Hleděl na ni a formuloval další otázku. „Proč jsi s ním spala, když ho tak nenávidíš?“

„Nebylo to z mé vůle, mágu. Neměla jsem na vybranou. Je to krutý, chladný muž. Bije mě, a když se opije vínem, dělá mi to tak brutálně, že mě celou potrhá a já krvácím.“

„Proč od něho neodejdeš?“ ptal se Taita.

„Zkusila jsem to, ale poslal za mnou trogy a ti mě dovedli zpátky. Pak mě strašně zmlátil. Doufala jsem, že po jeho ranách o toho fakana, kterého do mě zasadil, přijdu, ale dával si pozor, aby mě nebil do břicha.“

„Kdo to je? Jak se jmenuje?“

„Slib mi, že to nikomu nepovíš.“ Zaváhala a pak spěšně vyhrkla: „Ani tomu hodnému muži, který mi zachránil život a odnesl mě z lesa. Nechci, aby mnou opovrhoval.“

„Myslíš Merena? Pochopitelně mu to neřeknu. Ale nemusíš si dělat starosti, nikdo tebou nebude opovrhovat. Jsi slušné a statečné děvče.“

„Ten chlap se jmenuje Onka. Kapitán Onka. Myslím, že ho znáš. Mluvil se mnou o tobě.“ Popadla Taitu za ruku. „Pomoz mi prosím!“ Zoufalstvím se jí roztřásl hlas. „Prosím tě, mágu! Snažně tě prosím, pomoz mi! Jestli se toho děcka nezbavím, zabijou mě. Nechci umřít kvůli parchantovi, který je Onkův.“

Taita začínal chápat situaci. Sidudu je Onkova manželka. To znamená, že právě ona je ta žena, o níž plukovník Tinat řekl, že nasypala kapitánovi něco do jídla a tím mu zabránila odjet do Oblačných zahrad a umožnila Tinatovi doprovázet Taitu s Merenem na zpáteční cestě a promluvit si s nimi. Patří tedy k nim a musí ji chránit. „Nejdřív tě vyšetřím. Slibuju, že udělám, co bude v mých silách. Nevadilo by ti, kdybych teď přivolal Fenn, svou svěřenku, aby nám pomohla?“

„Tu hezkou světlovlasou dívku, která sestřelila troga z Merenových zad? Ta se mi líbí. Zavolej ji prosím.“

Fenn hned přiběhla. Jakmile jí Taita vysvětlil, co od ní požaduje, posadila se vedle Sidudu a vzala ji za ruku. „Mág je nejlepší lékař na světě,“ ujistila ji. „Nemáš se čeho bát.“

„Lehni si na záda a vyhrň si tuniku,“ požádal Taita, a když poslechla, pracoval rychle, ale pečlivě. „Tyhle modřiny pocházejí od ran, které ti uštědřil Onka?“ zeptal se.

„Ano, mágu,“ odpověděla.

„Zabiju ho a pomstím tě,“ nabídla se Fenn. „Onka se mi nikdy nelíbil, ale teď ho z duše nenávidím.“

„Až přijde čas, zabiju ho sama.“ Sidudu jí stiskla ruku. „Ale i tak ti děkuju, Fenn. Doufám, že se z nás stanou přítelkyně.“

„Už jimi jsme,“ ujistila ji Fenn.

Taita dokončil prohlídku. Zahlédl při ní auru nenarozeného dítěte, která prosvítala temným zlem jeho otce.

Sidudu se posadila a uhladila si oděv. „Je tam děcko, že, mágu?“ Její úsměv povadl a zase vypadala sklíčeně.

„Za daných okolností musím s politováním potvrdit, že tam je.“

„Vynechaly mi poslední dva červené měsíce.“

„Jediná dobrá věc v této smutné záležitosti je ta, že těhotenství ještě příliš nepokročilo. Za daného stavu nebude nijak obtížné plod uvolnit.“ Zvedl se a zašel pro brašnu s lékařským vybavením. „Podám ti jistý lék. Je velmi silný. Budeš po něm zvracet a vyprázdníš se, ale současně z tebe vypudí i tu druhou věc.“ Z lahvičky se zabroušeným uzávěrem odsypal dávku zeleného prášku do kameninové misky a zalil ji vařící vodou. „Vypij nápoj tak horký, jak sneseš, a snaž se ho v sobě udržet.“

Seděl vedle ní a dívka usilovně polykala, ačkoliv ji odporně hořká chuť dráždila k dávení. Dopila a zůstala sedět. Lapala po dechu a křečovitě se nadýmala. Po chvíli se uklidnila. „Myslím, že už to zvládnou,“ zašeptala chraplavě.

„Dnes budeš spát s námi,“ řekla jí Fenn důrazně. „Možná budeš potřebovat naši pomoc.“

Uprostřed noci je probudilo sténání. Fenn vyskočila z rohože, rozžala lampu, pomohla Sidudu vstát a schoulenou v předklonu ji odvedla ke kameninové nádobě, sloužící jako nočník, v komůrce přilehlé k ložnici. Právě včas, protože Sidudu se řídkým proudem prudce vyprázdnila. V následujících hodinách bolest a křeče ještě zesílily a málem do nádoby vyklopila vnitřnosti. Fenn jí stála po boku a masírovala jí břicho, když bolesti dostoupily vrcholu, a po každém záchvatu zvracení jí otírala zpocený obličej a hrudník hubkou. Krátce poté, co měsíc zmizel za obzorem, se Sidudu zkroutila ve strašlivé křeči. „Ach, pomoz mi, matko Isis! Odpusť mi, co jsem udělala.“ Vyčerpaně se zhroutila a plod zůstal na dně nádoby jako hromádka krvavého rosolu. Fenn přinesla teplou vodu a plátěným hadříkem omyla Sidudu celé tělo, pak ji osušila. Taita vytáhl plod, pečlivě ho omyl a zabalil do čistého plátěného šátku. Nevyvinul se ještě natolik, aby poznal pohlaví nenarozeného dítěte. Zanesl balíček do stáje a zavolal Merena, aby mu pomohl. Společně nadzvedli dlažební desku v rohu dvora, vykopali mělkou jámu a Taita do ní uložil smutné ostatky.

Meren uložil dlaždici na místo a Taita se tiše modlil: „Matko Isis, vezmi tuto duši pod svou ochranu. Byla počata v bolesti a nenávisti, odešla ve studu a utrpení. Nebyla určena pro pozemský svět. Svátá matko, snažně tě prosím, zaříd' tomu maličkému laskavější přijetí v jeho příštím životě.“

Když se vrátil do ložnice, Fenn se na něj tázavě zadívala. „Je pryč. Krvácení se brzy zastaví a Sidudu bude za pár dní v pořádku. Už se nemá čeho bát.“

„Kromě toho hrozného chlapa, který ji mlátí,“ připomněla Fenn.

„Jistě. Není však jediná. Kapitána Onky se musíme obávat všichni.“ Poklekl vedle rohože a prohlížel si Sidudin vyčerpaný obličej. Tvrdě spala. „Zůstaň u ní, Fenn, a nech ji spát, jak dlouho bude chtít. Já teď musím něco zařídit.“

Po odchodu z ložnice Taita zavolal Nakonta a Imbali. „Vraťte se na místo, kde jsme zabili opice. Ukryjte mršiny v lese, pak najděte nákladní koně a zbavte se ulovených kanců. Posbírejte vystřílené šípy a zakryjte všechny známky našeho pobytu. Až skončíte, vraťte se ke mně.“ Jen co odešli, řekl Merenovi a Hiltovi: „Od plukovníka Tinata víme, že jeho agentem v Mutangi je starosta Bilot, který mu může doručit vzkaz. Vyhledejte tajně starostu. Požádejte ho, aby dal Tinatovi vědět, že Sidudu je u nás...“ Odmlčel se, protože zaslechl dusot koní. Přijížděli po cestě, která vedla kolem průčelí domu. Vesnicí se rozlehly pánovitě výkřiky. Následovalo dunění úderů, kvílení žen a nářek dětí.

„Obávám se, že už je pozdě,“ utrousil Taita. „Máme na krku vojáky. Nepochybuju, že hledají Sidudu.“

„Musíme ji schovat,“ vyskočil Meren. V tom okamžiku na dlažbě dvora zaduněly okované sandály a na dveře vchodu zabušila těžká pěst. Meren povytáhl meč z pochvy.

„Jménem Nejvyšší rady, otevřete!“ vyzval je Onkův vzteklý hlas.

„Zastrč zbraň,“ sykl Taita na Merena. „Otevři a pusť je dál.“

„Ale co bude se Sidudu?“ Meren se úzkostně otočil ke dveřím do ložnice.

„Musíme věřit Fenninu rozumu,“ opáčil Taita. „Otevři, než nás Onka začne doopravdy podezřívát.“ Meren přešel pokoj a zvedl závoru. Onka vpadl dovnitř.

„Ach, kapitán Onka!“ uvítal ho Taita. „Čemu vděčíme za nečekané potěšení z tvé vzácné společnosti?“

Onka se s největším úsilím ovládl. „Prosím o pochopení, mágu. Hledáme nezvěstnou dívku. Je citově rozrušená a možná zešílela.“

„Jak je stará a jak vypadá?“

„Mladá a hezká. Viděl jsi ji?“

„Je mi líto, neviděl.“ Podíval se tázavě na Merena. „Viděl jsi někoho, kdo by odpovídal tomu popisu, plukovníku?“

„Ne.“ Meren nepatřil k nejlepším lhářům a Onka mu podezřívavě hleděl do obličeje. „Měl jsi počkat do rána, místo abys uprostřed noci otravoval mága a jeho společníky!“ zaburácel zlostně.

„Ještě jednou se omlouvám,“ řekl Onka bez náznaku snahy o alespoň hranou upřímnost. „Jde však o naléhavou záležitost, která nesnese odkladu. Smím prohledat tento dům?“

„Je mi jasné, že to uděláš, ať řekneme cokoli,“ usmál se Taita. „Udělej to tedy rychle a pak nám dej pokoj.“

Onka vyrazil ke dveřím do ložnice, rozrazil je a zmizel za nimi.

Taita ho následoval a zastavil se na prahu. Onka už stál nad hromádkou spacích rohoží a kožešinových pokrývek uprostřed podlahy a převracel je hrotem meče. Nikoho pod nimi nenašel. Rozhlédl se po místnosti, rychle přešel ke komůrce a nahlédl do noční kameninové nádoby. Ušklíbl se, vrátil se do ložnice a rozhlédl se ještě pozorněji.

Meren se postavil za Taitu. „Nikdo tam není!“ zvolal.

„Říkáš to nějak překvapeně,“ zaútočil na něj Onka.

„Vůbec ne.“ Meren se vzpamatoval. „Jenom potvrzuju, co už ti mág řekl.“

Onka ho ještě chvíli probodával pohledem a pak se otočil k Taitovi. „Jistě chápeš, mágu, že pouze konám svou povinnost. Jakmile dokončím prohlídku domu, mám tě podle rozkazu doprovodit do citadely, kde tě přijmou oligarchové. Připrav se prosím k okamžitému odchodu.“

„Jistě. V tuto noční hodinu to není právě příjemné, ale podřídím se nařízení Nejvyšší rady.“

Onka se protlačil vedle Merena, který ho následoval.

Jen co zmizeli, Taita otevřel vnitřní oko. Ihned rozeznal chvění dvou splývajících aur ve vzdálenějším rohu místnosti. Soustředil pohled a obě postavy se oddělily. Fenn v ochranném gestu objímala Sidudu levou paží a v pravé dlani svírala zlatý Taitův talisman. Potlačila svou auru do bledé záře. Sidudina poskakovala a blikala hrůzou, ale i tak je Fenn dokázala obě zahalit kouzlem utajení. Taita se zadíval Fenn do očí a vyslal k ní astrální impuls: „Zvládla jsi to výborně. Zůstaň tak. Až to bude bezpečné, pošlu za tebou Merena. Odvede tě do lepšího úkrytu.“

Fenn rozšířila oči, když zprávu přijala, pak je zase přimhouřila a vyslala do éteru odpověď: „Poslechnu tě. Slyšela jsem, jak ti Onka říkal, že si tě předvolala Nejvyšší rada. Budu nad tebou bdít, dokud se nevrátíš.“

Taita na ni ještě chvíli hleděl. Ze všech sil se před ní snažil skrýt obavy o její bezpečí a místo toho jí tlumočil svou lásku a příslib ochrany. S důvěrou se usmála a její aura nabyla na okamžik svou ohnivou krásu. S talismanem v dlani opsala pravou rukou kruh směrem k němu na znamení požehnání.

„Zůstaň skrytá,“ zopakoval a odešel z místnosti.

Meren čekal sám v obývacím pokoji, Taita však slyšel, jak Onka a jeho muži rachotí v zadní části domu. „Pozorně mě poslouvej, Merene.“ Stál těsně vedle něho a mluvil tiše a naléhavě. „Fenn a Sidudu jsou v ložnici.“ Meren otevřel pusku a chtěl něco říct, ale Taita ho zvednutou rukou umlčel. „Fenn zahalila sebe a Sidudu kouzlem utajení. Až odjedu s Onkou do citadely na předvolání Nejvyšší rady, můžeš jít za nimi. Je nutné, abys Biltovým prostřednictvím předal Tinatovi naléhavý vzkaz. Vyříd' mu, že se obě dívky ocitly ve svízelné situaci. Musí jim najít vhodnější úkryt na dobu, co budu pryč, a to může trvat dlouho. Jsem přesvědčen, že oligarchové mě okamžitě pošlou zpátky do Oblačných zahrad.“ Meren se znepokojeně zamračil. „Spojím se astrálně s Fenn pouze v případě nejvyšší nouze nebo když se nám podaří dosáhnout cíle. Mezitím budete s Tinatem pokračovat v přípravách na útěk z Jarri. Je ti to jasné?“

„Ano, mágu.“

„Ještě jedna věc, dobrý Merene. Je velmi pravděpodobné, že nad Eos nezmůžu. Může mě zahubit, stejně jako zničila mnohé, z nichž si udělala své otroky a vysála je. Pokud k tomu dojde, pokusím se informovat Fenn, než nastane úplný konec. V žádném případě se nesmíte snažit o mou záchranu. Vezmeš Fenn a zbytek skupiny a co nejrychleji uprchnete z Jarri. Musíš najít zpáteční cestu do Karnaku a varovat faraóna. Vylíčíš mu po pravdě všechno, co se tady stalo.“

„Ano, mágu.“

„Střež Fenn s nasazením života. Nesmíš dopustit, aby živá upadla do spárů Eos. Chápeš, co tím myslím?“

„Chápu, mágu. Budu se modlit k Hórovi a svaté trojici, aby to nebylo nutné, ale budu Fenn a Sidudu bránit až do konce.“

Taita se usmál. „Ano, můj věrný příteli. Sidudu je možná ta, na kterou jsi tak dlouho čekal.“

„Silně mi připomíná princeznu Merykaru, když jsem se do ní zamiloval,“ odpověděl Meren prostě.

„Zasloužíš si všechnu radost, kterou ti Sidudu může přinést, a ještě víc,“ zašeptal Taita. „Ale teď tiše. Onka se už vrací.“

Kapitán vtrhl do místnosti jako velká voda a nepokoušel se utajit zklamání a zlost.

„Našli jste ji?“

„Dobře víš, že ne.“ Postavil se na práh ložnice a dlouho si podezřívavě prohlížel prázdnou místnost. Pak se ve vzteklém potřesením hlavou vrátil k Taitovi. „Musíme okamžitě odjet do citadely.“

„Jestli mě oligarchové pošlou do Oblačných zahrad, budu potřebovat teplé šaty.“

„Dostaneš je,“ odsekl Onka. „Pojď.“

Taita na rozloučenou popleskal Merena po paži. „Buď pevný v rozhodnosti a vytrvalý v odvaze,“ řekl mu tiše a následoval Onku do stáje. Jeden z kapitánových mužů přidržoval hnědou kobyly osedlanou na cestu. Taita se zarazil. „Kde je moje klisna? Kde je Vichřice?“ zeptal se důrazně.

„Podkoní mi sdělil, že zchromla a nemůžeš na ní odjet,“ vysvětlil Onka.

„Musím se na ni před odjezdem podívat.“

„Vyloučeno. Mám rozkaz doprovodit tě do citadely bez nejmenšího prodlení.“
Taita se ještě chvíli dohadoval, ale ničeho nedosáhl. Zoufale se ohlédl na Merena.
„Žádný strach, mágu,“ ujistil ho plukovník. „O Vichřici se postarám.“
Taita nasedl na neznámého koně a obklopen eskortou vyjel z brány.

* * *

Do sídla oligarchu dorazili druhý den před polednem a Taita byl znovu uveden do předsálí. Osvěžil se v bazénu s horkou vodou a palácový sloužící mu podržel čistý plátěný ručník. Tentýž sluha mu naservíroval kořeněné kuře a misku vína.

Pak jej dveřník uvedl do zasedací síně Nejvyšší rady a s největší úctou mu pomohl usednout na vlněnou rohož přímo před pódiem. Taita se pozorně rozhlédl a pak se soustředil na koženou oponu. Nezaregistroval žádnou známku přítomnosti Eos. Uvolnil se, připravený na delší čekání.

Netrvalo však dlouho a do síně napochodovaly stráže, které zaujaly obvyklé místo u pódia. Ceremoniář ohlásil příchod oligarchu: „Račte prosím projevit úctu vznešeným lordům, členům Nejvyšší rady.“

Taita se obřadně poklonil, ale zpod víček pozoroval oligarchy, kteří vcházeli zpoza závěsu. I nyní kráčel v čele lord Aquer. Taitu udivilo, že vidí jen dva - lord Caithor chyběl. Aquer a jeho společník usedli na stoličky, třetí zůstala neobsazena.

Aquer se usmál. „Vítej, mágu. Nemusíš se uklánět. Jsi mezi sobě rovnými.“

Taitu jeho slova překvapila, ale snažil se nedat údiv najevo. Napřímil se a opřel o polštář. „Jsi velmi laskav, lorde Aquere.“

Aquer se znovu usmál a pak oslovil zřízence a velitele palácové gardy: „Chceme se poradit v soukromí. Odejďte prosím a nevracejte se, dokud pro vás nepošleme. Postarejte se, aby nikdo cizí neposлуouchal za dveřmi.“

Strážníci udeřili násadami kopí o podlahu a v sevřeném útvaru vypochovali ze síně. Ceremoniář je následoval. Kráčel pozpátku v hlubokém předklonu.

Jakmile se za nimi přibouchly mohutné dveře, lord Aquer se ujal slova. „Při našem předchozím setkání jsem tě formálně nepředstavil vznešenému lordu Ek-Tangovi.“ Taita a člen Rady si vsedě vyměnili úklon.

Ek-Tang byl malý, ale korpulentní muž neurčitěho věku a asiatských rysů. Neproniknutelné oči měl černé jako uhl.

„Obdrželi jsme vynikající hlášení od lékařů z Oblačných zahrad,“ pokračoval lord Aquer. „Dozvěděli jsme se, že operace oka plukovníka Cambyse skončila naprostým úspěchem.“

„Úžasný výkon,“ souhlasil Taita. „Plně nabytý ztracený zrak. A nejen to, nový orgán vypadá zcela přirozeně. Nikdo by nepoznal, že oko není původní.“

„Naši chirurgové jsou nejlepší na světě, ale jejich největší úspěch teprve přijde,“ prohlásil lord Aquer.

Taita mlčky sklonil hlavu.

„K tomu se vrátíme později,“ řekl lord Aquer poněkud záhadně - očividně chtěl Taitu zaujmout. Pak bez přechodu změnil téma. „Určitě ti neuniklo, že s námi dnes není lord Caithor.“

„Zajisté, ctěný lorde. Jeho nepřítomnost mě překvapila.“

„Byl již starý a tíha let ho vyčerpala. S politováním tě musím informovat, že před deseti dny skonal ve spánku. Zemřel v klidu a netrpěl.“

„Kéž bychom všichni měli takové štěstí,“ povzdechl si Taita. „Želím jeho smrti spolu s vámi.“

„Jsi soucitný muž,“ ocenil lord Aquer. „Faktem však zůstává, že se v Nejvyšší radě uvolnilo křeslo. Dlouze jsme se radili a vroucně se modlili o radu k jediné pravé bohyni, jejíž jméno ti bude již brzy zjeveno.“

Taita sklopil hlavu, aby naznačil, jak si váží projevené důvěry.

„Dospěli jsme k závěru,“ prohlásil Aquer slavnostně, „že existuje jeden muž, který je vysoce kvalifikován, aby mohl zasednout v Nejvyšší radě místo lorda Caithora. Tímto mužem jsi ty, Taito z Gallaly.“

Taita se znovu mlčky uklonil, ale tentokrát ho skutečně šok připravil o řeč.

„Z nařízení Nejvyšší rady,“ pokračoval Aquer bodře, „jsi byl povýšen do šlechtického stavu a získal oprávnění používat titul lord Taita.“ Mág úklonou vyjádřil poděkování. „Tvá definitivní volba však závisí na splnění jedné podmínky. Je zvykem, že členové Nejvyšší rady musí být zdraví a celí muži. Ty jsi, lorde Taito, ačkoliv ne vlastní vinou, utrpěl vážné zranění, které tě pro tuto funkci diskvalifikuje. Tento stav však nemusí být konečný. Tvůj chránělec plukovník Cambyse byl poslán na léčení do Oblačných zahrad, ovšem ne pouze kvůli jeho vlastnímu uzdravení. Přístup k mimořádným léčebným procedurám je obvykle vyhrazen pouze pro nejvýznamnější a nejpřínosnější příslušníky naší komunity. Náklady na takový zákrok prakticky nelze vyčíslit. Později se dozvíš další podrobnosti. Důstojníci nižších a středních hodností si o něm většinou mohou jenom nechat zdát. Cambyse byl vybrán proto, aby ses přesvědčil, jak úžasné možnosti se nabízejí. Bez této demonstrace bys určitě přistupoval k nabídce vyléčení skepticky a s největší pravděpodobností bys svou účast odmítl.“

„Co říkáš, je nepochybně pravda. Jsem ovšem velmi rád, že byl plukovník Cambyse pro zákrok vybrán.“

„Stejně jako my všichni,“ odvětil Aquer nepřesvědčivě. „Ale na tom nezáleží. Důležité je, že tě naši lékaři vyšetřili a že jako šlechtic a nastávající člen Nejvyšší rady máš nárok na přednostní léčbu. Chirurgové v

Oblačných zahradách již byli upozorněni na tvůj příjezd v nejbližším možném termínu. Přípravy na tvé přijetí již pokročily, což je důvod, proč jsme tě informovali až teď. Zmíněné přípravy totiž zaberou jistý čas, ale nyní je již sémě sklizeno. Lékaři očekávají tvůj brzký příjezd. Jsi připraven využít nabízenou příležitost?”

Taita zavřel oči a přitiskl si špičky prstů k víčkům. Usilovně přemýšlel. Závisí na tom úspěch naší výpravy, připomněl si. Jiná možnost, jak se k Eos přiblížit natolik, abych na ni mohl udeřit, neexistuje. Kostky jsou ovšem vrženy v její prospěch. Moje šance na vítězství je tenká jako hedvábné vlákno. Konec nelze předvídat, musím však to riziko podstoupit. Jedinou jistotou je skutečnost, že všechno je namočeno v jedu čarodějnice, takže to nebude jen zlé, ale mimořádně nebezpečné. Masíroval si sevřená víčka a bojoval s vlastním svědomím. Snažím se ospravedlnit přizemnější motivy? Jestli zákrok podstoupím, bude to pro faraóna a Egypt, nebo pro člověka Taitu a jeho sobecké touhy? ptal se sám sebe s krutou upřímností. A pak si ve stejném duchu odpověděl: Pro obojí. V zájmu vítězství Pravdy nad Lží, ale také pro mě a pro Fenn. Bytostně toužím poznat, jaké to je být celým mužem. Bytostně toužím milovat ji s vášní, která hrozí, že pohltí mou duši.

Složil ruce do klína a otevřel oči. „Jsem připraven,“ prohlásil odhodlaně.

„Bylo od tebe rozumné, že jsi odpověď tak dlouho a tak pečlivě zvažoval. Tvé rozhodnutí mě potěšilo. Dnešní noc strávíš jako vznešený host v našem paláci. Ráno se pak vydáš na cestu do hor a k novému životu.“

* * *

Když druhý den ráno vyjeli, zuřila sněhová bouře, a čím výše stoupali, tím nemilosrdněji teplota klesala. Zavinutý do koženého pláště následoval Taita obrys Onkova koně, jenž střídavě mizel zahalen zvířeným sněhem a oblaky lesklých ledových krystalků, které hnal vítr přes stezku. Tentokrát mu cesta připadala mnohem delší, ale nakonec se před nimi vynořilo ústí tunelu proraženého napříč stěnou kráteru. I trogové střežící vstup se krčili před divokou vánicí a pomrkávali na Taitu víčky zatíženými namrzlým sněhem. S úlevou následoval Onku do temného otvoru a nechal blizzard za zády.

Vynořili se z vlhké tmy páchnoucí plísní a z blikotu pochodní do vlahého slunečního svitu. Minuli trogy u vnitřního konce tunelu a před nimi se otevřela zelená nádhera Oblačných zahrad. Taita cítil, jak se mu okamžitě zvedla nálada, tak blahodárně na něj okouzlující kráter působil. Známá lesní stezka je dovedla na břeh azurově modrého jezera, nad kterým stoupala pára. Na písčné pláži se slunili krokodýli. Taita je poprvé viděl na břehu a zamrkal úžasem. Byli ještě větší, než si myslel. Když se k nim koně přiblížili, obrovští ještěři se zvedli na křivých nohou, odbelhali se k vodě, vklouzli do jezera a elegantně se ponořili pod hladinu.

Ve stáji už čekali sloužící a zdvořile je vítali. Čeledíni se postarali o koně a majordomus odvedl Taitu do příbytku, který při první návštěvě sdílel s Merenem. Opět na něj čekaly čisté šaty, v krbu plápolal oheň a opodál stály připraveny velké džbány s horkou vodou.

„Doufám, že shledáváš vše ke své naprosté spokojenosti, vznešený mágu. Pokud by ti něco chybělo, můžeš se samozřejmě obrátit na mě. Stačí zazvonit.“ Ukázal na táhlo zvonku, které viselo vedle dveří. „Doktorka Hannah tě dnes zve na večeři do svých soukromých komnat.“ Majordomus odcouval ke dveřím a při každém druhém kroku se zlomil v pase uctivou úklonou. „Po západu slunce pro tebe přijdu a odvedu tě k ní.“

Taita se vykoupal a ulehl k odpočinku, ale nemohl usnout. Jeho mysl přetékala neklidným vzrušením a neurčitým pocitem očekávání a znovu si uvědomil, že tyto emoce nejsou jeho, že pocházejí z vnějšího zdroje. Snažil se utišit bouři citů, ale s mizivým výsledkem. Když pro něj majordomus přišel, už na něj čekal oblečen v čisté tunice.

Doktorka Hannah jej ve dveřích uvítala jako starého přítele. Zvěst o povýšení do šlechtického stavu návštěvníka očividně předešla, protože ho pozdravila: „Lorde Taito.“ Ze všeho nejdřív se vyptávala na Merenu a potěšilo ji, když jí Taita informoval o vynikajícím výsledku zákroku. Pozvala k večeři další tři hosty. Doktor Gibba ho pozdravil stejně přátelsky jako Hannah, další dva Taita neznal.

„Doktor Assem,“ představila Hannah prvního z nich, „je významným členem našeho cechu. Specializuje se na použití bylin a výtažků ze zeleniny v chirurgii a medicíně.“

Assem byl malý čiperný mužíček s temperamentním inteligentním obličejem. Taita podle jeho aury poznal, že je dlouhověký a disponuje rozsáhlými znalostmi, ale nepatří mezi zasvěcence.

„Ráda bych ti také představila doktorku Reiu. Je odbornice na obnovu zpřetrhaných nervů a šlach. Lépe než kterýkoliv žijící lékař rozumí kosterní stavbě lidského těla, zejména lebce a zubům, páteřním obratlům a kostem rukou a nohou. Doktor Assem a doktorka Reia budou asistovat při tvé operaci.“

Reia měla ostře řezané, téměř mužské rysy a velké silné ruce. Taita viděl, že je chytrá a cílevědomá, oddaná svému povolání.

Usadili se ke stolu a okamžitě se rozproudila družná zábava. Konverzace Taitu fascinovala a doslova si vychutnával souhru jejich mimořádné inteligence. Ačkoliv sloužící neustále doplňovali misky, lékaři pili jen střídavě a po malých doušcích.

V jednom bodě se rozhovor stočil k etice lékařské profese. Reia pocházela z království na Dálném východě. Popisovala, jak císař Qin předával svým chirurgům válečné zajatce a vybízel je, aby na nich prováděli pitvy a jiné experimenty zaživa. Společnost se shodla, že Qin byl moudrý panovník, který viděl daleko dopředu.

„Obrovská většina lidských bytostí se vývojově nachází pouze jediný stupínek nad domácími zvířaty,“ dodala Hannah. „Dobrý vládce se jim vždy snaží poskytnout základní životní potřeby a radosti, pochopitelně v závislosti na prostředcích, kterými disponuje. Neměl by se však nechat přesvědčit, že život každého z jeho poddaných je nedotknutelná svátost, kterou je třeba za každou cenu chránit. Stejně jako generál nesmí váhat poslat své muže na jistou smrt, chce-li v bitvě zvítězit, i vládce musí být připraven rozdílet život nebo smrt v souladu s potřebami státu, ne podle jakýchsi nepřírozených zásad takzvané humanity.“

„Naprosto souhlasím, ale zašla bych ještě dál,“ podotkla Reia. „Při rozhodování je třeba brát v úvahu hodnotu jedince. Otroka nebo neotesaného vojáka nelze poměřovat s mudrcem nebo vědcem, kteří vládnou vědomostmi shromažďovanými dlouhá staletí. Otrok, voják a idiot se rodí proto, aby zemřeli. Mohou-li ztratit život pro dobrý důvod, tím lépe. Avšak vědce či mudrce, jejichž hodnota pro společnost je neporovnatelně větší, je potřeba zachovat.“

„Souhlasím s tebou, doktorko Reio. Znalosti a vědomosti jsou naše nejcennější poklady, jejichž hodnota mnohonásobně převyšuje cenu veškerého stříbra a zlata na světě,“ přidal se Assem. „Naše inteligence, naše schopnost rozumně uvažovat a pamatovat si nás zvedá vysoko nad zvířata i nad masy nižších lidských bytostí, které tyto atributy postrádají. Jaký je tvůj názor, lorde Taito?“

„Jasně a jednoduché řešení neexistuje,“ odpověděl Taita obezřetně. „Mohli bychom toto téma rozebírat do nekonečna. Osobně jsem přesvědčen, že je třeba chránit to, co slouží obecnému dobru, i za cenu chladnokrevné oběti. Velel jsem mužům v bitvě. Víím, jak hořké může být rozhodnutí poslat je na smrt. Ale neváhal jsem vydat rozkaz, když byla v sázce svoboda nebo blaho všech.“ Řekl jim to, co chtěli slyšet, ne to, v co věřil. Pozorně ho poslouchali, a když domluvil, zdálo se, že se uvolnili a jejich přístup k němu se změnil. Jako kdyby předložil pověřovací listiny a oni zvedli závoru a vpustili ho mezi sebe.

Vzdor dobrému jídlu a vynikajícímu vínu neseděli dlouho. Jako první se zvedl Gibba. „Zítř musíme vstávat časně,“ připomněl kolegům. Všichni vstali jako na povel, poděkovali Hannah a odešli.

Než Taitu propustila, řekla mu: „Chtěla jsem, aby ses s nimi seznámil, protože mi zítř budou asistovat. Tvé poškození je mnohem rozsáhlejší než zranění tvého chráněnce a navíc se za dlouhá léta konsolidovalo. Čeká nás neporovnatelně náročnější a rozsáhlejší zákrok a potřebujeme ruce a zkušenosti navíc. Kromě toho tě nemůžeme operovat v tvém příbytku jako plukovníka Cambyse. Operace proběhne v mé ordinaci, kde jsem tě posledně vyšetřovala.“ Vzala ho za ruku a odvedla ke dveřím. „Ostatní lékaři se ke mně zítř ráno připojí. Společně provedeme závěrečné vyšetření a připravíme detailní postup zákroku. Přeji ti klidnou noc, lorde Taito.“

Majordomus již čekal, aby mága dovedl do jeho pokoje. Taita ho sledoval, aniž si všímal, kudy jdou. Nezajímal ho složitý komplex budov, chodeb a průchodů, myslel na rozhovor, do kterého se večer zapojil, když vtom jeho úvahy přerušily plačtivé vzlyky. Zastavil se a poslouchal. Hlas, nepochybně ženský a zlomený zoufalstvím, zněl poměrně blízko. Když majordomus postřehl, že se Taita zastavil, vrátil se pro něj.

„Kdo je ta žena?“ zeptal se ho Taita.

„V těchto celách bydlí domácí otrokyně. Jedna z nich byla nejspíš potrestána za nějaký prohřešek.“ Majordomus lhostejně pokrčil rameny. „Neznepokojuj se prosím, lorde Taito. Musíme jít.“

Taita viděl, že nemá smysl naléhat. Aura toho muže prozrazovala, že jde o neústupného člověka, který slepě poslouchá rozkazy nadřízených.

„Ved' mě,“ souhlasil Taita, ale od této chvíle začal pozorně sledovat cestu. Až mě ten protiva nechá o samotě, vrátím se a pokusím se zjistit, co se tady děje, slíbil si v duchu. Jeho zájem o plačící ženu však rychle opadal, a než došli k jeho příbytku, vypařila se mu z mysli. Lehl si na rohož a téměř okamžitě upadl do klidného, ničím nerušeného spánku.

* * *

Hned po snídani přišel pro Taitu majordomus a odvedl ho do ordinace doktorky Hannah. Všichni chirurgové už očekávali jeho příchod. Hned se pustili do práce. Taitovi připadlo velmi divné, že s ním nic nekonzultují a zacházejí s ním jako s kusem necitlivého masa na řeznickém špalvu.

Začali s předběžným vyšetřením a nevynechali ani produkt jeho záživacího procesu, pach jeho dechu, vzhled kůže a chodidel. Doktorka Reia mu otevřela ústa a zkontrolovala zuby, dásně a jazyk. „Zuby lorda Taity jsou značně opotřebované a obroušené,“ hlásila doktorce Hannah, „kořeny z větší části shnilé. Jistě trpí značnými bolestmi. Je tomu tak, vznešený lorde?“ Taita cosi neurčitě zabručel a Reia pokračovala. „Již brzy budou znamenat vážné ohrožení jeho zdraví a posléze i života. Měla bych je okamžitě odstranit a zasít do dásní nové.“

Hannah bez váhání souhlasila. „S podobnými eventualitami jsem počítala a zajistila jsem sklizeň většího množství zárodečné esence, než bude potřeba pro obnovu poničené tříselné krajiny. Zbude jí dost i pro zuby.“

Konečně se dostali k oblasti postižení. Skláněli se nad jeho rozkrokem, prohmatávali jizvy po kastraci a jejich okolí. Reia změřila rozsah poškození posuvným kružidlem a poznamenala si výsledek na papírový svitek drobnými kaligrafickými hieroglyfy. Během prohlídky nezaujatě rozebírali jeho zmrzačení do nejmenších detailů.

„Bude třeba odstranit veškerou zjizvenou tkáň. Musíme se dostat až na živé maso a otevřít krevní řečiště, aby sémě získalo pevný podklad, v němž bude moci růst,“ vysvětlila Hannah a otočila se k Reie. „Mohla bys vysledovat hlavní nervy a určit jejich zbytkovou životaschopnost?“

Reia pomocí ostré bronzové jehly hledala nervová zakončení a způsobovala Taitovi nesnesitelná muka. Mág musel rychle ovládnout svou mysl a odfiltrovat bolest. Reia si uvědomila, jak pacient trpí, a řekla mu stroze: „Obdivuji tvou schopnost potlačit bolest, lorde Taito, protože později se ti bude velmi hodit. Během mého vyšetření však musíš ponechat bolesti volný průchod. Budeš-li ji dále blokovat, nedokážu určit, která část tvého těla je mrtvá, a musí být odstraněna, a která je naopak živá. Na té pak budeme stavět.“

Černou barvou mu nakreslila na podbřišek čáry a symboly, podle nichž Hannah povede skalpel. Než skončila, Taita krvácel ze stovek drobných, ale bolestivých dírek po jehle a byl bledý a zpocený po přetrpěných mukách. Zatímco se zotavoval, lékaři probírali své závěry.

„Ještě že máme k dispozici dostatek zárodečné esence. Rozsah obnovy bude podstatně větší, než jsem původně počítala. Když uvážíme množství potřebné na zuby, použijeme všechno, co jsem sklídila,“ informovala je Hannah.

„Je tomu skutečně tak. Operační pole bude rozsáhlé a hojení potrvá mnohem déle než u všech rekonstrukčních zákroků, které jsme dosud provedli. Jakým způsobem zajistíme odvod moči a stolice, aby nedošlo ke kontaminaci rány?“ zeptal se Gibba.

„Anální otvor zůstane nedotčen a bude dál plnit svou funkci. Do močové trubice vložím měděný katétr. Zpočátku bude odvádět moč, ale až se sémě ujme a zakryje otevřenou ránu, odstraním jej, abych umožnila normální růst orgánu.“

Ačkoliv byl Taita subjektem jejich úvah, podařilo se mu zachovat si objektivní nadhled a zájem o rozhovor, a dokonce přispěl několika podnětnými připomínkami, které lékaři s povděkem přijali. Když konečně do nejmenšího detailu probrali všechny aspekty chystané operace, Assem ho naposled oslovil: „Mám k dispozici byliny, které lze použít ke zmírnění utrpení. Žasl jsem nad tvou technikou potlačení bolesti, když tě doktorka Reia vyšetřovala. Využiješ ji i během zákroku, nebo mám připravit tisíci lék?“

„Jsem přesvědčen, že tvůj přípravek je velmi účinný, ale dám přednost síle vlastní vůle,“ odvětil Taita.

„Budu tvou techniku pozorovat s největším zájmem.“

Odpoledne již značně pokročilo, když Hannah ukončila diskusi, a Taita se mohl vrátit do svého příbytku. Před odchodem mu Hannah řekla: „Doktor Assem pro tebe připravil odvar z bylin, který najdeš v lahvičce ze zeleného skla vedle postele. Vypij ho rozředěný plnou miskou horké vody. Vyčistí ti před operací měchýř a střeva. Dnes večer a zítra ráno již nic jiného nejez ani nepij. Chtěla bych zítra začít, jakmile se dostatečně rozední. Musíme mít k dispozici dostatek času pro případ, že by se vyskytly nepředvídané komplikace. Je životně důležité, abychom operaci dokončili za denního světla. Olejové lampy jsou pro naše potřeby nedostatečné.“

„Budu připraven,“ ujistil ji Taita.

* * *

Když se Taita druhý den časně ráno dostavil do ordinace, tým chirurgů již čekal v plné pohotovosti. Dva ošetřovatelé, které znal z předchozí návštěvy s Merenem, mu pomohli svléci šaty, nahého jej zvedli na kamenný stůl a položili na záda. Tvrdý vápenec ho studil, ale vzduch byl příjemně teplý, ohříváný potrubím s horkou vodou pod podlahou. Všichni čtyři lékaři byli do pasu nazí a měli na sobě jen bílé plátěné bederní roušky. Hannah i Reia měly pevná kulatá řadra mladých žen a jemnou pokožku bez jediné vrásky. Předpokládal, že využily svých tajemných znalostí, aby se udržely mladé a svěží, a v duchu se usmál věčné ženské marnivosti. Pak se zamyslel sám nad sebou. Ležím tady a čekám na operaci, která mi vrátí mužnost - copak nejsem stejně marnivý jako ony? Přestal se usmívat a naposled se rozhlédl po místnosti. Na vedlejším stole si všiml sbírky chirurgických nástrojů. Mezi nimi ke svému překvapení spatřil nejméně padesát lesklých skalpelů, uspořádaných do vyrovnaných řad na bílém mramoru.

Doktorce Hannah jeho zájem neunikl. „Ráda pracuju s ostrými noži,“ vysvětlila, „pro tvé pohodlí stejně jako pro své.“ Ukázala na dva techniky, kteří seděli u pracovního stolu v rohu operačního sálu. „Ti muži jsou zruční nožíři. Nabrousí každý skalpel, jakmile se jeho ostří ztupí. Než dnešní den skončí, budeš jim určitě vděčný.“ Obrátila se na své asistenty. „Jestli je vše připraveno, můžeme začít.“

Oba ošetřovatelé potřeli Taitovi dolní část břicha pronikavě čpící tekutinou. Lékaři si zatím umyli ruce a předloktí v míse naplněné stejnou kapalinou. Doktorka Reia se postavila vedle Taity. Značky, které předchozího dne nakreslila, značně vybledly. Obnovila je a uvolnila místo Hannah.

„Chystám se provést první řez, lorde Taito. Můžeš prosím soustředit svou vůli na potlačení bolesti?“

Taita sevřel v dlani amulet Lostris, který mu ležel na holé hrudi. Naplnil mysl lehkou mlhou a nechal ovály obličejů nad sebou odhmotnit do zastřených obrysů.

„Připraven?“ zeptala se Hannah. Lékařčin hlas mu zněl v uších zkresleně, jako by k němu doléhal z velké dálky.

„Ano. Můžete začít.“ Pocítil škubnutí ve slabinách, jak se mu do kůže zařízlo ostří skalpelu, a když Hannah pronikla níž, ozvala se bolest, ne však nesnesitelná. Ponořil se hlouběji do nevědomí, až sotva vnímal dotyk a

ostří skalpelu. Slyšel však hlasy lékařů. Čas plynul. Jednou nebo dvakrát jím projel mučivý záblesk, když se Hannah propracovala k citlivější oblasti, a klesl ještě hlouběji. Sotva bolest ustoupila, nechal se vynést těsně pod hladinu a poslouchal hovor chirurgů, aby mohl sledovat postup operace.

„Výborně,“ řekla Hannah s patrným uspokojením. „Odstranili jsme veškerou zjizvenou tkáň a můžeme zavést katétr. Slyšíš mě, lorde Taito?“

„Ano,“ zašeptal pacient a vlastní hlas mu zněl v uších jako dutá ozvěna.

„Jde to dokonce lépe, než jsem doufala. Teď zavádím trubici.“

Taita vnímal, jak v něm pracuje - mírně nepříjemný pocit, který nemusel potlačit.

„Už ti z měchýře teče čerstvá moč,“ informovala ho Hannah. „Vše je v nejlepším pořádku. Můžeš se uvolnit. Musíme čekat, až nám z laboratoře přinesou osivo.“

Následovalo dlouhé ticho. Taita se ponořil hlouběji, až si sotva uvědomoval své okolí. Ticho se prodlužovalo, necítil však nedočkavost ani obavy. Začal v sále postupně vnímat přítomnost cizí bytosti.

Slyšel hlas. Věděl, že patří Hannah, přesto byl jiný - měkčí, rozechvělý strachem nebo jinou silnou emocí. „Tohle je zárodečná esence,“ řekla.

Taita se vynořil na úroveň snesitelné bolesti. Pootevřel oči a škvírkami mezi víčky pozoroval lékařčiny ruce nad sebou. Svírala v nich alabastrovou nádobu podobnou pohárku, z něhož nabírala substanci, kterou umístila Merenovi do oka, avšak mnohem větší. Pak spustila ruce níž a nádobka se ocitla mimo Taitovo zorné pole. Zaslechl škrábání lžičky po alabastru, jak Hannah nabrala malinkou část obsahu poháru. Za okamžik ucítil v otevřené ráně v rozkroku chlad a lehký dotek - lékařka roztírala zárodečnou substanci. Hned nato následovala štiplavá bolest ve stejné tělesné krajině. Potlačil ji a pozornost jeho pootevřených očí upoutalo něco jiného.

Poprvé si všiml podivné postavy, která stála u vzdálenější zdi. Objevila se bez jediného zvuku, vysoká a sošná, zahalená od hlavy k patě tenounkým černým hedvábím. Jediný pohyb představovalo nepatrné zvedání a klesání hrudníku s každým nádechem a výdechem. Pod průsvitným závojem se rýsovaly hrdé ženské boky, dokonalé co do tvaru i velikosti.

Taity se zmocnil zahlcující strach, přímo posvátná hrůza. Otevřel vnitřní oko a zjistil, že postava nevyzařuje auru. S jistotou věděl, že se dívá na Eos, přímo na ni, ne na jednu z nespočetných podob, které na sebe brala. Byla to Eos, s níž sem přišel bojovat.

Nejraději by se posadil a oslovil ji, ale jakmile se pokusil vynořit z autohypnotického polospánku do plného vědomí, šílená bolest, která jím projela, ho srazila zpátky. Chtěl promluvit, avšak slova se zadržela v hrdle. Mohl na ni jen zírat. Pak ucítil na spánku lehounký dotyk, jemný jako pohlazení víly. Věděl, že to není Hannah - Eos se snaží proniknout do jeho mysli a obrát ho o myšlenky. Rychle vztyčil mentální bariéry, aby jí zkrátil plány. Dotek víly se ztratil; Eos vycítila, že narazila na odpor, a jako zkušený šermíř se stáhla. Představil si ji, jak číhá ve stěhu a čeká na protiútok. Provedla první delikátní zkoušku jeho obrany. Měl by se cítit ohrožený a zastrašený její přítomností, znechucený její podlostí, klesat pod tíhou zla, které ztělesňovala, místo toho však k ní pocítil silnou, nepřírozenou náklonnost. Demeter ho varoval před její krásou a obluzujícím účinkem, kterému podlehnou každý muž, jenž se na ni podívá, a snažil se ještě zvýšit ochrannou hradbu. Přesto zjistil, že stále touží shlížet na její osudovou krásu.

V té chvíli se Hannah přesunula k nohám operačního stolu a zaclonila mu výhled. V prvním okamžiku na ni chtěl křiknout, ať ustoupí, ale když teď neměl Eos rovnou na očích, znovu se prosadilo jeho obnovené sebeovládání. Získal cenný poznatek. Zjistil, že když se na ni dívá přímo, je prostě neodolatelná. Když odvrátí oči, snáze odolá její - byť stále neuvěřitelně silné - přitažlivosti. Tiše ležel zíraje ke stropu a nechal bolest zesílit na úroveň, kdy působila proti zvírecké touze, kterou v něm Eos vzbudila. Hannah mu ovazovala otevřenou ránu a Taita se soustředil na dotečky jejích rukou. Cítil, jak mu kolem těla omotává pruhy plátna. Skončila a vrátila se k boční hraně stolu. Zadíval se k protější stěně - Eos tam již nestála. Zbyla po ní jen neznatelná psychická stopa, neodbytná sladkost její přítomnosti, která visela ve vzduchu jako vzácná vůně.

Doktorka Reia vystřídala Hannah u čela stolu, otevřela Taitovi ústa a vložila mu mezi čelisti vlněné klíny. Cítil, jak svírá do kleští první zub, a potlačil bolest, než zahájila extrakci. Reia byla zkušená dentistka a trhala mu zuby v rychlém sledu. Pak Taita ucítil štípání, jak mu do otevřených ran v čelistech vkládala zárodečná semínka, a nakonec píchání jehly, když zašívala otvory po vytrhaných zubech.

* * *

Dva ošetřovatelé Taitu ohleduplně zvedli z mramorového stolu a položili jej na lehká nosítka. Nesli ho do jeho příbytku a Hannah kráčela vedle pacienta. Dohlédla, aby ho řádně uložili na spací rohož, postarala se o jeho pohodlí a zorganizovala následnou péči.

Nakonec si klekla na podlahu vedle matrace. „Jeden z ošetřovatelů bude ve dne v noci bdít u tvého lůžka. Pošlou pro mě, jakmile by zjistili jakoukoliv nežádoucí změnu tvého zdravotního stavu. Pokud bys cokoliv potřeboval, stačí je požádat. Budu tě navštěvovat vždycky ráno a večer. Vyměním ti obvazy a zkontroluju pokrok léčby. Tebe snad nemusím upozorňovat, co tě v příštích dnech čeká. Byl jsi u toho, když tvému chráněnci dorůstal zárodek nového oka. Vzpomeň si na bolest a trápení, které prožíval. Jistě také víš, jak zraní probíhá. Tři dny relativního klidu, šest dní nesnesitelného utrpení, desátý den úleva. Ovšem vzhledem k

tomu, že rozsah tvého poranění byl mnohem větší než u plukovníka Cambysese, připrav se na intenzivnější bolest. Budeš muset zmobilizovat všechny své schopnosti, abys ji udržel pod kontrolou.“

I tentokrát se lékařčina předpověď do písmene vyplnila. První tři dny zakoušel jen mírné nepohodlí - tupý tlak v břiše a pálení při močení. Ústa bolela o něco více a jen obtížně odolával pokušení neustále se jazykem dotýkat stehů, jimiž mu Reia zašila dásně. Nedokázal pozřít tuhou stravu a musel se spokojit se zeleninovým či masovým vývarem. Chodil jen s největšími obtížemi. Přestože obdržel dvě berle, potřeboval pomoc ošetřovatele, aby se dostal na nočník ve vedlejší komůrce.

Sledoval Hannah při výměně obvazů a prohlížel si měkký lepkavý strup, který překryl operační ránu na podbřišku. Vypadal jako pryskyřice, která prýští ze zářezu v kůži arabského gumovníku. Hannah pečlivě dbala, aby strup neporušila a aby se nepřilepil k plátěným obvazům, na které nanášela silnou vrstvu olejovité masti připravené doktorem Assemem.

Čtvrtý den ráno Taitu probudila bolest tak mučivá, že v agónii hlasitě zasténal, než ji silou vůle potlačil. Ošetřovatel k němu přiskočil a okamžitě poslal pro doktorku Hannah. Než lékařka přišla, pacient nashromáždil tolik psychických sil, že jí dokázal srozumitelně odpovídat.

„Je to zlé,“ řekla mu, „ale věděl jsi, co tě čeká.“

„Utrpení je mnohem horší, než jsem si představoval. Jako kdyby mi někdo na břicho vylil kotlík roztaveného olova,“ zašeptal.

„Zavolám doktora Assema. Podá ti tišící lék.“

„Ne,“ odmítl. „Vypořádám se s tím sám.“

„Ještě šest dní,“ varovala ho. „Možná déle.“

„Přežiju to.“ Strašlivá bolest neustávala. Zcela ho naplnila a vytlačila všechno ostatní. Nemyslel na Eos ani na Fenn, jen na své trápení.

S největším úsilím se mu dařilo potlačit ji během bdělých hodin, ovšem sotva ho přemohl spánek, jeho obrana polevila a bolest se vracela v plné hrůze. Probudil se s hlasitým skučením a sténáním. Bojoval s pokušením poslat pro doktora Assema s jeho lektvary a musel zmobilizovat všechny psychické i fyzické síly, aby odolal. Nebezpečí, které by mu hrozilo, kdyby odplul do narkotického otupění, převažovalo nad bolestí. Odhodlání představovalo jeho jediný štít proti Eos a Lži.

Po šesti dnech bolest polevila, ovšem vzápětí ji vystřídalo nesnesitelné svědění, které mu připravovalo téměř stejné utrpení. Nejraději by si strhal obvazy a rozdrásal si kůži do krve. Jedinou úlevu mu přinášela pravidelná výměna obvazů. Hannah mu sundala nasáklou bandáž a omyla ránu teplým bylinkovým odvarem, který působil přímo blahodárně.

Velký strup, který mu pokrýval podbřišek, zatím ztvrdl a zčernal jako kůže velkého krokodýla v azurovém jezeru. Chvilé úlevy trvaly jen krátce. Sotva mu Hannah přiložila nový obvaz, svědění zaútočilo plnou silou a přivádělo pacienta na pokraj šílenství. Utrpení nebralo konce. Taita ztratil přehled, kolik dní uplynulo.

V té době ho navštívila i Reia. Ošetřovatelé mu roztáhli čelisti a doktorka odstranila stehy z dásní. V krutých mukách způsobených ranou na břiše na ně úplně zapomněl. I lehká úleva po odstranění stehů však posílila jeho rozhodnost.

A pak se jednoho rána probudil s tak silným pocitem ulehčení, až slastně zasténal. Bolest i svědění pominuly. Poddal se požehnanému osvobození a upadl do hlubokého uzdravujícího spánku, který trval celý den a celou noc. Když se z něj probral, klečela vedle rohože Hannah. Zatímco spal, odstranila mu obvazy. Byl tak vyčerpaný, že si to zprvu ani neuvědomil. Zvedl hlavu a lékařka se na něj usmála s majetnickou pýchou.

„Největším rizikem po těchto zákrocích je vždycky sněť, ale já po ní nevidím ani stopu. Nemáš horečku. Zárodečný štěp pokryl celou oblast. Přeplul jsi moře bolesti a dorazil jsi k protějšmu břehu. Když uvážím hloubku a rozsah operační rány, projevil jsi příkladnou statečnost a mravní sílu. Nic menšího jsem ovšem od tebe nečekala. Nyní mohu vyjmout katétr.“

Měděná trubička hladce vyklouzla a i nyní Taita pocítil slastnou úlevu. Překvapilo ho, jak po celém tom martyriu zeslábl a jak zničeně si připadá. Hannah a ošetřovatelé mu pomohli do sedu. Zadíval se na své tělo. Už před operací byl velmi hubený, ale nyní zíral na vyzáblou kostru. Svaly jako by se rozpustily, pod kůží vychnívala žebra.

„Strup se začíná odlupovat,“ řekla mu Hannah. „Podívej se, jak se při okrajích nadzvedává a láme. Tkáň pod ním se hojí.“ Špičkou ukazováku přejela linii, kde nová kůže dokonale splývala se starou. Původní pokožka byla svraštlá věkem a rostly z ní řídké šedivé chloupky. Na úzkém proužku nové kůže, hladké a pevné jako leštěná slonovina, rašilo husté tmavé strniště, první nesmělá předzvěst bujného ochlupení podbřišku. Uprostřed strupu zel úzký otvor, z něhož Hannah vytáhla měděnou trubici a teď na něj nanesla silnou vrstvu bylinného balzámu doktora Assema.

„Mast změkčí strup a napomůže jeho odstranění bez poškození nové tkáně pod ním,“ vysvětlila a přiložila na ránu čerstvý obvaz.

Ještě než skončila, přišla do pokoje doktorka Reia, poklekla vedle Taitovy hlavy a vsunula mu prst do úst. „Tak copak tu máme?“ prohodila vesele a přátelsky v silném kontrastu k původnímu strohému a ryze profesionálnímu přístupu.

„Cítím, jak tam něco roste,“ zamumlal Taita huhlavě; prst v puse mu nedovoloval zřetelně artikulovat. „Tvrdé hrudky pod povrchem dásní, které jsou na dotyk měkké.“

„Prořezávání zubů.“ Reia se zasmála. „Prožíváš druhé dětství, lorde Taito.“ Hmátla prstem až dozadu a znovu se zasmála. „Ano, všech dvaatřicet, včetně zubů moudrosti. Prořezou se během několika dnů. Pak budeš moci jíst hutnější stravu než vývar a kaši.“

Za týden se Reia vrátila a přinesla zrcadlo z leštěného stříbra tak dokonale rovného, že v něm Taita viděl obraz ústní dutiny jen lehce pokřivený. „Jako šňůra perel z Arabského moře,“ prohlásila s úsměvem, když se Taita poprvé podíval na své nové zuby. „Možná pravidelnější a rovnější než předchozí sada, která ti narostla před dávnými roky.“ Před odchodem dodala: „Přijmi prosím to zrcadlo jako můj dárek. Mohu tě ujistit, že nepotrvá dlouho a budeš moci obdivovat i něco jiného než zuby.“

Měsíc prošel novem a znovu narostl do úplňku, než z rány na podbřišku odpadly poslední zbytky strupu. V té době již jedl normální stravu a nabíral ztracenou váhu. Denně několik hodin cvičil a prováděl s holí série pohybů určených k nabytí síly a obratnosti. Doktor Assem mu předepsal dietu, která se skládala z velkých porcí zeleniny a nejrůznějších bylin. Všechna tato opatření se ukázala velmi účinná. Propadlé tváře se vyplnily a získaly zdravou barvu. Taitovi se zdálo, že svaly, které mu narostly, jsou silnější a pevnější. Brzy odložil berle a procházel se kolem jezera, aniž se musel zastavovat a odpočívat. Hannah mu však nedovolovala odcházet z pokoje bez doprovodu, a tak ho na každém kroku sledoval jeden z ošetřovatelů. Jak postupně nabíral síly, snášel neustálé omezování a dohled stále hůř. Byl neklidný, zoufale se nudil a naléhal na Hannah: „Kdy mi dovolíš opustit celu a vrátit se do normálního světa?“

„Oligarchové mi doporučili, abych tě držela v sanatoriu, dokud se zcela neuzdravíš. Čas, který zde strávíš, však nemusí být ztracený. Něco ti ukážu. Jistě ti to pomůže zahnat nudu.“ Zavedla ho do knihovny, která sídlila uprostřed lesa ve velké budově s řadou vzájemně propojených sálů, poněkud vzdálená od hlavního komplexu. Na všech stěnách sahaly od podlahy ke stropu kamenné police plné papýrových svitků a hliněných tabulek.

„Shromáždili jsme zde na deset tisíc vědeckých prací a pojednání,“ oznámila Hannah pyšně. „Většinu z nich tvoří vzácná díla, která existují pouze v jediné kopii. Potřeboval bys celý život, abys přečetl pouhou polovinu.“ Taita pomalu procházel rozlehlými místnostmi, náhodně vybíral svitky či tabulky a díval se na jejich obsah. Vstup do posledního sálu uzavírala těžká bronzová mříž. Tázavě se ohlédl na Hannah.

„Lituji, vznešený lorde, vstup do tohoto oddělení a přístup k zde uloženým dílům je vyhrazen pouze členům cechu,“ vysvětlila.

„Rozumím,“ ujistil ji Taita a ohlédl se k místnostem, kterými prošli. „Toto je určitě největší pokladnice znalostí a vědomostí, jaké kdy civilizovaný člověk shromáždil.“

„Souhlasím s tvým odhadem, vznešený lorde. Najdeš zde mnoho fascinujících podnětů pro svou zvědavou mysl a snad se ti otevřou i nové cesty filozofického myšlení.“

„Pokusím se tuto příležitost maximálně využít.“ V následujících týdnech trávil Taita v knihovně mnoho hodin denně. Teprve když světlo pronikající vysokými okny zesláblo a nedovolovalo mu pokračovat ve čtení, vrátil se do svého pokoje v hlavní budově.

Jednoho rána ho překvapilo a docela podráždilo, když po snídani vyšel ze dveří a před domem na něj čekal cizí muž. „Kdo jsi?“ zeptal se netrpělivě. Nemohl se dočkat, aby už byl v knihovně a dočetl pojednání o astrálním dorozumívání a cestování, které v předchozích dnech zcela upoutalo jeho pozornost. „Tak mluv, člověče.“

„Přišel jsem z příkazu doktorky Hannah.“ Nevysoký chlapík se usmíval a uctivě klaněl. „Jsem tvůj holič.“

„Nepochybuju o tvých vynikajících kvalitách, ale tvé služby nepotřebuju,“ odbyl ho Taita stroze a chystal se kolem něj proklouznout.

Holič mu zastoupil cestu. „Prosím, ctěný lorde. Doktorka Hannah trvala na splnění rozkazu. Dopadl bych velmi zle, kdybych ji neposlechl.“

Taita váhal. Už dlouho zanedbával svůj vzhled a teď si projel prsty řídké stříbrné vlasy a plnovous, který mu sahal do pasu. Sice si je umýval a česal, ale jinak je nechával po libosti divoce růst. Pravda byla taková, že první zrcadlo, které v životě vlastnil, mu darovala až doktorka Reia. Pochybovačně si holiče přeměřil. „Pokud nejsi alchymista, pochybuju, že se ti podaří přeměnit tuhle strusku ve zlato.“

„Prosím, ctěný lorde, dovol mi to alespoň zkusit. Doktorka Hannah by se velmi zlobila, kdybych to neudělal.“

Nervozita malého holiče působila až komicky. Určitě se před přísnou Hannah třese strachem. Taita si povzdechl a důstojně se podvolil. „No dobře, ale snaž se to odbýt rychle.“

Holič ho odvedl na terasu, kde už na ranním slunci čekala přistavená židle a stůl s rozloženými nástroji bradýřského řemesla. Během chvilky se Taitovi zalíbilo, že o něj někdo pečuje, a pod dovednými rukama se zcela uklidnil. Zatímco jej holič stříhal a česal, obrátil svou mysl ke svitku, který ho čekal v knihovně, a v duchu si zopakoval kapitoly, které četl předchozího dne. Usoudil, že autor tématu moc nerozuměl a že by měl při první příležitosti doplnit chybějící poznatky. Pak zaletěl v myšlenkách k Fenn, po níž mu bylo velmi smutno. Uvažoval, jak se jí asi vede a jak nakonec dopadla Sidudu. Vůbec si nevšímal cvakotu nůžek a nevnímal chomáče vlasů, které se snášely na dlažbu jako podzimní listí.

Jeho úvahy přerušilo teprve bronzové zrcadlo, které mu holič strčil před obličej. „Doufám, že se ti má práce líbí.“

Taita zamrkal. Obraz se chvěl, zkreslený křivým povrchem lesklé kovové plochy, ale pak zaostřil pohled a zachvěl se úlekem. Tvář, která na něj povýšeně hleděla, sotva poznával. Připadala mu mnohem mladší, než jak si ji pamatoval. Holič mu zastříhl vlasy po ramena a svázal mu je vzadu do ohonu koženou šňůrkou. Plnovous podstatně zkrátil a dal mu hranatý tvar.

„Máš krásný tvar lebky, ctěný mágu,“ chválil lazebník, „a ušlechtilé široké čelo. Hlava filozofa. Účes, který jsem ti upravil, dává vyniknout jejímu vznešenému vzhledu. Tvůj nepěstěný vous skrýval sílu dolní čelisti. Tím, že jsem ho zastříhl, jsem ti zvýraznil bradu.“

V mládí byl Taita na svůj vzhled pyšný - možná až příliš. V té době částečně kompenzoval ztrátu mužství. Nyní viděl, že ani po takové době svou krásu úplně neztratil.

Fenn bude mrkat, pomyslel si a potěšené se usmál. V zrcadle zářily nové zuby a oči získaly mnohem živější výraz. „Odvedl jsi dobrou práci,“ pochválil holiče. „Nenapadlo by mě, že z tak málo slibného materiálu lze něco podobného vykouzlit.“

Večer ho navštívila Hannah a zamyšleně si jej prohlížela. „Celý život zastávám názor, že flirtování připravuje člověka o čas, který by mohl věnovat prospěšnější a produktivnější činnosti,“ prohlásila. „Nyní vidím, proč tě některé ženy mohly považovat za krásného, vznešený lorde. S tvým svolením a v zájmu vědy bych ráda pozvala několik vybraných členů našeho cechu, aby se s tebou seznámili a mohli ocenit, čeho jsi dosáhl.“

„Čeho jsi dosáhla ty a tvoji kolegové,“ opravil lékařku Taita. „Když už nic jiného, dlužím vám alespoň slušné poděkování.“

O několik dní později se znovu ocitl v operačním sále, který byl přestavěn na improvizovanou přednáškovou síň. Před kamenným stolem stály v půlkruhu židle, na nichž sedělo osm lidí, mezi nimi Gibba, Reia a Assem.

Hannah uvedla Taitu ke stolu a požádala ho, aby se posadil tváří k nepočetnému obecenstvu. Kromě chirurgů, kteří se o něj od počátku starali, nikoho dalšího neznal. Udivilo ho to, když uvážil, jak dlouho již v Oblačných zahradách pobývá. Sanatorium je mnohem větší, než se domníval, anebo jiná oddělení sídlí mimo hlavní komplex podobně jako knihovna někde v lese. Nejpravděpodobnější mu však připadala možnost, že většina areálu mu zůstala skryta vinou temných kouzel falešné bohyně. Jako dětský hlavolam, kdy se malé krabičky ukrývají ve větších.

Jeden z nových obličejů patřil ženě, ostatní byli muži, ale všichni vypadali jako důstojní a významní vědci. Tvářili se vážně a zaujatě a pozorně sledovali výklad. Hannah velmi lichotivými slovy představila pacienta a pak vylíčila zákroky, které podstoupil, a následnou léčbu. Reia popsala odstranění zkažených a obroušených zubů a vsazení zárodečné substance do dutin v dásních, poté vyzvala hosty, aby si po řadě prohlédli výsledek. Taita během prohlídky stoicky seděl a odpovídal na položené otázky. Když se obecenstvo vrátilo na svá místa, slova se opět ujala Hannah.

Popsala Taitovu kastraci a rozsah zranění, která při ní utrpěl. Posluchači se vyděsili. Zejména neznámá žena projevovala mocné pohnutí a výmluvně vyjádřila soucit.

„Děkuji za projevenou starostlivost,“ odpověděl Taita, „ale stalo se to už hodně dávno. Paměť časem bledne. Lidská mysl dokáže nejnepříjemnější vzpomínky pohřbit.“ Auditorium přikyvovalo a mručelo na souhlas.

Hannah přistoupila k popisu předběžných testů a vyšetření, které provedla, a příprav, jež operaci předcházely.

Taita doufal, že se lékařka v této fázi přednášky alespoň stručně zmíní o sklizni zárodečných semínek a jejich úpravě před naroubováním. Zatím se nedozvěděl nic a o to silněji toužil po vysvětlení. Hannah ho však zklamala, protože na toto téma neztratila jediné slůvko. Předpokládal, že posluchači jsou o dané problematice plně informováni a že při své práci běžně používají tytéž postupy. Hannah pokračovala výčtem provedených zákroků. Popsala, jak odstranila zjizvenou tkáň až k základům, do nichž mohla být vsazena zárodečná substance. Obecenstvo kladlo mnoho otázek, na které podrobně odpovíděla. Nakonec prohlásila: „Jak všichni dobře víte, lord Taita je mág nejvyššího stupně a kromě toho i vynikající chirurg a po zásluze uznávaný vědec. Rekonstrukce rozmnožovacích orgánů pro něj jistě byla neobvykle intimním a citlivým zážitkem. Nemusím vám snad zdůrazňovat, že trpěl strašnými bolestmi. Tohle vše kladlo obrovské nároky na důstojnost a ochranu soukromí této mimořádné osobnosti. Navíc nám velkoryse umožnil prozkoumat a zhodnotit výsledky. Všichni si jistě uvědomujeme, že toto rozhodnutí pro něj nebylo lehké. Měli bychom mu být vděční za příležitost, kterou nám tak nezištně poskytl.“

Pak se otočila k mágovi. „Když laskavě dovolíš, lorde Taito.“

Taita přikývl a lehl si na stůl. Gibba se postavil z druhé strany naproti doktorce a společně vyhrnuli suknicí mágovy tuniky. „Můžete přistoupit blíže, abyste lépe viděli,“ vyzvala Hannah obecenstvo. Vstali ze židlí a vytvořili půlkruh kolem stolu.

Taita si už zvykl, že ho pořád někdo obhlíží, a tak necítil žádný zvláštní stud nebo rozpaky. Zvedl se na loktech a zahleděl se na své tělo, zatímco Hannah pokračovala v přednášce.

„Všimněte si, jak nová kůže zakryla ránu. Vyznačuje se pevností a pružností, jakou byste očekávali u dospívajícího mladíka. Kromě toho se podívejte, jak rychle roste ochlupení v ohanbí.“ Položila dlaň na místo, o kterém mluvila. „Tento masitý výběžek tvoří, jak jistě víte, stydký hrbol. Pohmatem zjistíte, že již zcela zakrývá

pánevní kosti. Všeobecný stav vývoje přibližně odpovídá desetiletému chlapci, ovšem zde ho bylo dosaženo během několika týdnů, které od operace uběhly. A nyní věnujte pozornost penisu. Předkožka je dobře vyvinutá a nepříliš napjatá, jak se stává u mnoha mladých hochů.“ Opatrně předkožku stáhla a zpod závoje jemné kůžičky vykoul Taitův žalud. Nebyl o nic větší než zralý plod dubu, od nějž převzal pojmenování, měkký a leskle růžovofialový. „Všimněte si prosím otvoru močové trubice. Zformovali jsme ji tak, že jsme v průběhu operace zavedli do těla měděný katétr. Když jsme ho vyňali, otvor byl kulatý, ovšem nyní vidíte, že tvoří charakteristickou štěrbinu.“

Hannah nechala předkožku sklouznout zpátky přes žalud a obrátila pozornost k varlatům pod nedospělým údem. „Šourek se vyvíjí zcela normálně, ovšem s onou mimořádnou rychlostí, kterou jsme zaregistrovali u všech našich zárodků.“ Lehce ho stiskla. „Vidíte? Už nyní obsahuje nedospělá varlata.“ Podívala se přes stůl na neznámou návštěvnici. „Doktorko Lusulu, chceš si je sama vyšetřit?“

„Děkuji, doktorko Hannah.“ Lusulu vypadala na pětatřicet, ale když si Taita prohlédl její auru, zjistil, že zdání klame a že je o hodně starší. Její ostýchavý až plachý přístup nevystihoval přesně její pravou povahu, která se vyznačovala sklonem k frivolnosti a odvázanosti. Uchopila šourek, pohotově lokalizovala dvě drobné kuličky a zamyšleně je mnula mezi prsty. „Ano,“ usoudila po chvíli. „Zdá se, že varlata jsou dokonale zformována. Cítíš tam něco, lorde Taito?“

„Ano,“ zachraptěl.

Žena se ho dále dotýkala a dívala se mu do obličeje. „Nemusíš se cítit trapně, lorde Taito. Měl by ses rychle naučit těšit se ze svých mužských partií, které ti doktorka Hannah vrátila, a být na ně pyšný.“ Přesunula prsty na penis. „A tady už také něco cítíš?“ Začala pohybovat rukou nahoru a dolů. „Cítíš, jak s tebou manipuluju?“

„Velmi zřetelně,“ odpověděl Taita ještě chraptavěji. Nový pocit dalece překonával všechny dřívější. Za tu krátkou dobu, co onen malý přívěsek vlastnil, s ním zacházel velmi opatrně a rezervovaně. Dotýkal se ho jen tehdy, když si to vyžádaly tělesné potřeby či hygiena, a i tehdy jen neohrabaně a nezkoušeně. Zcela jasně postrádal obratnost a profesionalitu, jakou předváděla doktorka Lusulu.

„Jaké rozměry očekáváš u plně vyvinutého orgánu?“ zeptala se Lusulu Hannah.

„Můžeme jen odhadovat, stejně jako u dítěte. Domnívám se však, že nakonec vyroste téměř přesná kopie původního orgánu.“

„To je velmi zajímavé,“ zamumlala doktorka Lusulu. „Myslíš, že v budoucnu bude možné vypěstovat orgány, které překonají ty původní? Například nahradit vybočenou nohu nebo rozštěp dokonale zdravou končetinou či patrem? Nebo abnormálně malý penis velkým? Pokládáš to za možné?“

„Ano, doktorko. Možné je všechno, dokud se neprokáže opak. I když já svých cílů třeba nedosáhnu, těm, kdo přijdou po mně, se to podaří.“

Rozhovor ještě chvíli pokračoval, než ho Lusulu ukončila a znovu se věnovala Taitovi. Stále mu dráždila penis a nyní vypadala potěšená. „Výborně,“ zajásala. „Orgán je plně funkční. U pacienta nastala téměř úplná erekce. Vynikající důkaz tvých schopností, doktorko Hannah. Myslíš, že by mohl dosáhnout orgasmu? Nebo je na takový pokrok ještě příliš brzo?“ Penis v její dlani více než zdvojnásobil svůj objem a předkožka již nezakrývala žalud. Obě ženy ho studovaly s nejvyšší pozorností.

Hannah se nad otázkou vážně zamyslela a pak odpověděla: „Myslím, že orgasmus by již byl možný, ale ještě chvíli potrvá, než dojde k ejakulaci.“

„Možná by se to mělo vyzkoušet. Co myslíš, doktorko?“

Obě ženy spolu mluvily chladným, neosobním tónem. Neznámé pocity, které v něm Lusulu pouhými pohyby dlaně vyvolávala, byly tak pronikavé, že Taitu celého prostoupily a uvedly do zmatku. Netušil, kde a jak to skončí. Pro něj, který byl zvyklý plně ovládat své tělo i své okolí, to byla znepokojující představa. Sáhl si do rozkroku a odsunul pohybující se ruku. „Děkuju, doktorko,“ řekl pevně. „Brilantní chirurgický výkon doktorky Hannah na nás všechny hluboce zapůsobil a nejvíc samozřejmě na mě. Nicméně se domnívám, že zkouška, kterou navrhuješ, by se neměla provádět tak veřejně.“ Stáhl si suknicu a posadil se.

Doktorka Lusulu se na něj usmála. „Přeju ti mnoho radosti, mágu.“ Její oči jednoznačně prozrazovaly, že nesouhlasí s názory na flirt, které zastávala doktorka Hannah.

* * *

Ted' když měl Taita přístup do knihovny, dny mu mýjely velmi rychle. Jak správně konstatovala Hannah, celý život by nestačil, kdyby chtěl vstřebat všechny poznatky zde nashromážděné. Zamčená místnost ho kupodivu nelákala. Stejně jako u té plačící ženy onehdy v noci i při jiných nevysvětlitelných okolnostech se myšlenka na ni prostě ztratila v mlze jeho paměti.

Když nestudoval svitky a destičky, trávil většinu času rozhovory s Hannah, Reiou a Assemem. Střídavě ho provázeli některými laboratořemi, v nichž řešili řadu pozoruhodných projektů.

„Vzpomínáš, jak se doktorka Lusulu vyptávala na možnost náhrady částí těla dokonalejšími verzemi?“ zeptala se Hannah. „Uvažme například vojáka, kterého by jeho nohy nesly stejně rychle, jako kdyby jel na koni. Nebo co kdybychom mu mohli nechat narůst další páry paží? Jedním by střílel z luku, druhým se oháněl sekyrou, třetím by mával mečem a posledním držel štít. Takovému bojovníkovi by se nemohl nikdo postavit.“

„Otroka s extrémně dlouhými pažemi a krátkýma nohama bychom mohli poslat do nepřístupných slojí a nechat ho lopatou vyhazovat obrovské množství zlatonosné rudy,“ doplnila Reia. „O kolik by byl výkonnější, kdyby se jeho inteligence zredukovala na úroveň tažného vola, navyklého na tvrdou dřinu. Pracoval by bez stížností v těch nejhorších podmínkách. Doktor Assem vyšlechtil byliny, které tohoto psychického efektu dosahují. Doktorka Hannah a já bychom mohly vyvinout fyzické zdokonalení.“

„Bezpochyby sis všiml cvičených opic, které střeží přístupový tunel do těchto zahrad,“ podotkla Hannah.

„Ano, všiml. Slyšel jsem, že se jim říká trogové.“

Hannah se zamračila. „Ten název vymysleli prostí lidé. My používáme termín troglodyt. Původně byli vyšlechtěni z druhu opic žijících na stromech v hustých pralesích na jihu. V průběhu staletí, kdy jsme je drželi v zajetí, jsme pomocí jisté chirurgické procedury a speciálních bylin dokázali zvýšit jejich inteligenci a agresivitu na úroveň, která dokonale vyhovuje našim potřebám. Podobnými postupy se nám podařilo dosáhnout, že zcela podléhají vůli toho, kdo je ovládá. Jistě, jejich rozumové schopnosti jsou zakrnělé a zvířecí, proto jsou mnohem náchylnější podlehnout psychické manipulaci než lidé. S těmito technikami jsme experimentovali i na otrocích a zajatcích a dosáhli jsme vzrušujících výsledků. Jakmile se staneš členem cechu, ráda tě s nimi seznámím.“

Taitovi se z těchto odhalení dělalo zle. Mluví tady o vytváření tvorů, kteří již nejsou lidskými bytostmi, nýbrž obludnými monstry odporujícími přírodě, blesko mu hlavou, ale navenek nedal své zděšení najevo. Tihle lidé jsou poskvrnění zlem Eos, která svým jedem perverzně zvrátila jejich znalosti. Ach, jak mi chybí společnost slušných, poctivých mužů jako Meren a Nakonto. Jak toužím po svěží nevinnosti Fenn.

Když se o něco později vraceli z knihovny, znovu položil Hannah otázku, kdy mu bude dovoleno opustit Oblačné zahrady a vrátit se do Mutangi, třeba jen na pár dní. „Mé společníky jistě moje dlouhá nepřítomnost znepokojuje. Rád bych je ujistil, že jsem v bezpečí a že se mi daří dobře. Pak se sem s radostí vrátím, protože toužím, abych byl co nejrychleji přijat do cechu.“

„Toto rozhodnutí naneštěstí nespočívá v mých rukou,“ odvětila. „Nejvyšší rada si podle všeho přeje, abys zůstal v Oblačných zahradách až do chvíle, kdy budeš přijat za plnoprávného člena.“ Usmála se. „Nebud' smutný, vznešený lorde. Nepotrvá to déle než rok. Mohu tě ujistit, že uděláme vše, co bude v našich silách, aby byl tvůj čas strávený mezi námi využit co nejplodněji a nejproduktivněji.“

Představa, že ještě nejméně rok neuvidí Fenn a Merena, Taitu děsila. Utěšoval se myšlenkou, že čarodějnice určitě nebude čekat tak dlouho, než přikročí k rozhodnému tahu ve hře, kterou s ním hraje.

Nové orgány mu rostly úžasnou rychlostí. Vzpomněl si, co mu radila doktorka Lusulu. „Měl by ses rychle naučit těšit se ze svých mužských partií, které ti doktorka Hannah vrátila, a být na ně pyšný.“ O samotě v noci na rohoži začal zkoumat novou část těla. Pocity, které v něm vyvolal vlastní dotyk, byly tak intenzivní, že mu pronikaly do spánku. Ďáblové chlíplosti, které mu skřítek u jezírka vypustil v mysli, dotírali stále neodbytněji a zvyšovali své nároky. Zdály se mu šokující a současně fascinující sny. Navštěvovala ho v nich krásná smyslná huriska. Beze studu před ním stavěla na odiv intimní ženské části těla, a Taita žasl nad jejich dokonalým tvarem připomínajícím orchidej. Žena voněla a chutnala lahodněji než nejsladší ovoce.

Poprvé po téměř stovce let cítil, jak mu bedra explodují mohutným výstřikem. Úžasně silný pocit překonával svou intenzitou extázi i agónii. Probudil se rozklepaný a lapající po dechu jako v horečce. Smáčel ho pot a vlastní tělesná tekutina. Trvalo celou věčnost, než se vrátil z nejvzdálenějších končin své obrazotvornosti, kam jej snová žena odnesla.

Vstal a zapálil olejovou lampu. Vzal si zrcadlo, které mu darovala Reia, a poklekl na spací rohož. Ve světle lampy zkoprnělý úžasem zíral na ztopořené přirození. Jako na obraze, který mu skřítek ukázal na hladině jezírka - dokonale zakřivené, majestátní a těžké.

Teď už chápu touhy, které ženou všechny normální muže. Stal jsem se jedním z nich. Ta věc, kterou jsem byl obdařen, je milovaný nepřítel, zvíře dvou tváří. Dokážu-li ji ovládnout, poskytne mi všechny radosti a slasti, o nichž mluvila Lusulu. Jestli naopak ovládne ta věc mě, zničí mě tak jistě, jak to chce učinit Eos.

* * *

Když se toho rána - později než obvykle - vrátil do knihovny, nedokázal se zprvu soustředit na svitek, který před sebou rozložil na nízkém pracovním stole. Až příliš si uvědomoval žár ve slabínách a podivuhodný orgán pod suknicí tuniky.

Jako kdyby najednou se mnou sdílela můj život jiná bytost, která se neustále dožaduje pozornosti. Cítil k ní shovívavou majetnickou náklonnost. Tohle bude tvrdý souboj, střet vůlí, jenž rozhodne, kdo z nás tady poroučí, pomyslel si. Avšak mysl vytrénovaná k takové dokonalosti jako jeho, mysl, která dokáže potlačit bolest, a inteligence schopná vstřebat obrovská kvanta informací se dokázaly s tak chabým rušivým vlivem snadno vypořádat. Obrátil se ke svitku již plně soustředěný. Brzy se do něj tak ponořil, že sotva vnímal okolí.

Klidná a tichá atmosféra v knihovně napomáhala intenzivnímu studiu. Ve vedlejších sálech sice seděli u pracovních stolů další návštěvníci, tuto místnost však měl sám pro sebe. Jako kdyby ostatní vědychtivé hosty někdo upozornil, že se mají držet v uctivé vzdálenosti. Občas prošli síní, v níž seděl, knihovníci s koši vrácených svitků, které dávali na původní místa na policích. Taita si jich nevšímal. Slyšel otevírání mříže, která střežila zakázaný sál, a vzhlédl právě včas, aby spatřil knihovnici, ženu středního věku a nenápadného ze-

vnějšku. V duchu nad tím mávl rukou a pokračoval ve studiu svitku. O chvíli později se mříž znovu otevřela. Ze sálu vyšla tatáž žena a při odchodu za sebou zamkla. Tiše prošla sálem a nečekaně se zastavila u Taitova stolu. Pátravě k ní vzhledl. Položila před něj svitek. „Obávám se, že ses spletla,“ řekl jí. „Nic jsem si nevyžádal.“

„Ale měl jsi,“ zašeptala žena tak tiše, že jí sotva rozuměl. Natáhla malíček pravé ruky a dotkla se jím rtů.

Taita zamžikal. Poznávací znamení, které mu ukázal plukovník Tinat. Ta žena patří k nim. Bez dalšího slova odešla a nechala svitek na stole. Taita ji chtěl přivolat zpátky, ale pak si to rozmyslel a jenom se za ní díval, jak vychází ze sálu. Dál četl původní svitek, dokud se neujistil, že je sám a že ho nikdo nepozoruje. Pak ho sroloval a odložil stranou a místo něj rozbalil ten, který mu přinesla knihovnice. Práce postrádala název a nebyl uveden ani autor, avšak Taita poznal rukopis, neobvykle malé a umělecky vyvedené hieroglyfy.

„Doktorka Reia,“ vydechl a rychle se začel. Svitek pojednával o náhradě částí lidských těl pomocí zárodečných semínek a jejich roubování. Taitovy oči klouzaly po papýru. Problematiku, o níž Reia psala, důvěrně znal. Rozebírala téma zasvěceně a do nejmenších detailů, a tak Taita narazil na dosud neznámá fakta až v polovině textu. Tam Reia začala popisovat proces sklizně semínek a jejich přípravy pro aplikaci v místě rány. Kapitola nesla název *Výběr a kultivace osiva*. Jak jeho oči letěly dál, monstrózní obludnost toho, co četl, ho zavalila jako lavina. S myslí otupělou šokem se vrátil na začátek kapitoly a znovu se začel do textu, tentokrát pomalu, slovo za slovem. Občas se vracel k pasážím, které se vymykaly zdravému rozumu.

Dárkyně by měla být mladá a zdravá a měla by mít za sebou nejméně pět menstruačních period. Její i rodinná anamnéza by neměla vykazovat žádné vážné choroby. Měla by mít příjemný vzhled. Z důvodů snadnějšího ovládnutí by měla mít poslušnou a poddajnou povahu. V případě jakýchkoliv problémů v tomto ohledu se doporučuje aplikace uklidňujících narkotik. Měla by být podávána opatrně, aby nekontaminovala konečný produkt. Seznam doporučených drog je uveden v příloze na konci tohoto textu. Stejně důležitá je dieta. Měla by obsahovat málo červeného masa a mléčných produktů, které zahřívají krev.

Taita narazil na bohatou žílu informací. Další kapitola nesla jednoduchý název *Rozplozování*.

Stejně jako dárkyně i oplodnitel by měl být mladý a zdravý, bez tělesných vad a defektů. Za současného systému jsou oplodnitelé obvykle vybíráni za odměnu za vynikající službu státu, často za zásluhy na bitevním poli. Je třeba dbát, aby mezi nimi a dárkyní nevzniklo citové pouto. Měli by se střídat v krátkých intervalech. Jakmile je potvrzeno těhotenství dárkyně, je nutno zamezit dalším kontaktům s oplodnitelem.

Taita bez dechu zíral na polici plnou hliněných tabulek přímo před sebou. Nezapomněl na ryzí syrovou hrůzu malé Sidudu, živě si vzpomínal na její úpěnlivý nářek: „Prosím tě, mágu! Snažně tě prosím, pomoz mi! Jestli se toho děcka nezbavím, zabijou mě. Nechci umřít kvůli parchantovi, který je Onkúv.“

Uprchlíci Sidudu byla také dárkyně. Ne manželka nebo matka, nýbrž dárkyně. A Onka patřil mezi její oplodnitelé. Nebyl její manžel, milenec či partner, pouze oplodnitel. Taitův děs rostl, ale přinutil se číst dál. Příští kapitola se jmenovala *Sklizeň*. Některé pasáže přímo bily do očí.

Sklizeň musí proběhnout mezi dvacátým a čtyřicátým týdnem těhotenství.

Plod musí být z dělohy vyjmut celý a nedotčený. Nelze připustit přirozený porod, jelikož se prokázalo, že poškozuje osivo a snižuje jeho kvalitu.

Vzhledem k tomu, že dárkyně má po vynětí plodu jen mizivou naději na přežití, je třeba ji okamžitě po zákroku usmrtit. Lékař by měl zajistit, že nebude zbytečně trpět. Jako vhodné preventivní opatření se doporučuje znehybnění dárkyně v poloze na zádech s roztaženými nohama a ucpání úst roubíkem, aby svým křikem nepoplašila ostatní dárkyně. Následně je plod rychle vyňat frontálním řezem do břicha. Hned poté by měl být život dárkyně ukončen uškrcením. Smyčku je třeba držet utaženou do té doby, než srdce přestane bít a kůže zchladne.

Taita spěchal k další kapitole nazvané *Plod*. Srdce mu bušilo tak hlasitě, že je slyšel rezonovat ve spáncích.

Prokázalo se, že pohlaví plodu nemá vliv na kvalitu osiva. Zdá se však logické a žádoucí, aby bylo stejné jako pohlaví příjemce. Plod by měl být zdravý a dobře vyvinutý, bez zjevných deformací a poškození. Pokud těmto požadavkům nevyhovuje, je nutno jej vyhodit nepoužitý. Z těchto důvodů se doporučuje mít po ruce jednu, případně více náhradních dárkyň. Pokud je oblast vyžadující roubování rozsáhlá, je třeba mít k dispozici nejméně tři dárkyně, přičemž pět se považuje za optimální počet.

Taita jako by dostal ránu kyjem. Tři dárkyně. Vzpomněl si na tři těhotné dívky, které potkal první den u vodopádu. Přivezli je jako obětní beránky pro Merenovo nové oko. Pět dárkyň. Vzpomněl si na pět mladých žen, které Onka vedl do hor, když se s ním potkali na zpáteční cestě z Oblačných zahrad. Zemřely všechny

uškrčením, schváleným způsobem popravy? Byla to jedna z nich, kterou slyšel tehdy v noci plakat? Věděla, co se stane s ní a dítětem, které nosila pod srdcem? Proto plakala? Vyskočil od stolu a vyběhl z knihovny do lesa. Jakmile se skryl mezi stromy, předklonil se a zkroucený bolestí dávivě zvracel svůj stud a pocit viny. Opřel se o mohutný kmen a sklopil zrak k vyboulenině na suknicí.

„Tohle je důvod, proč ty nevinné dívky skončily na jatkách?“ Z pouzdra na opasku vytasil malou dýku. „Uříznu tu věc a nacpu ji Hannah do chřtánu. Ať se s ní udává!“ běsnil. „Je to jedovatý dar, který mi přinese jen muka viny.“

Třásl se tak silně, že mu nůž vyklouzl z dlaně. Zakryl si oči oběma rukama. „Nenávidím tu věc! Nenávidím sám sebe!“ zašeptal. Mysl mu kypěla divokými a zmatenými představami plnými násilí. Vzpomínal na krokodýly, kteří se rvali o kořist v azurovém jezeře. Slyšel nářek žen a pláč nemluvnat, zvuky žalu a zoufalství.

Pak se zmátek pročistil a znovu uslyšel hlas Demetera, zasvěcence. *Je to jiná Eos. Ta naše je přísluhovačkou Lži. Je to ta největší podvodnice, uzurpátorka, zrádkyně, zlodějka, požíračka dětí.*

„Požíračka dětí,“ zopakoval. „Je to ona, kdo vydává rozkazy k těmto zvěřským ukrutnostem a řídí je. Musím obrátit nenávist, kterou cítím k sobě, proti ní. Je to ona, koho skutečně nenávidím. Ji jsem přišel zničit. Možná mi tím, že mi naroubovala tu věc, nevědomky poskytla nástroj své vlastní destrukce.“ Zvedl ruce z očí a zíral na ně. Už se netřásl.

„Seber všechnu svou odvahu a rozhodnost, Taito z Gallaly,“ zašeptal. „Šarvátky skončily. Schyluje se k rozhodné bitvě.“

Vyšel z lesa a vrátil se do knihovny, aby se vrhl do studia svítku doktorky Reiy. Věděl, že si musí zapamatovat každíčký detail. Musí zjistit, jak v Oblačných zahradách znesvěcují tělíčka nenarozených dětí a vytvářejí z nich odporné osivo. Musí se postarat, aby oběť maličkých nebyla nikdy zapomenuta. Přistoupil ke stolku, kde nechal ležet svitek, ale ten mezitím zmizel.

* * *

Než se dostal do svého příbytku v sanatoriu, slunce zapadlo za stěnu kráteru. Sloužící zapálili olejové lampy a nad žhavými uhlíky v měděném koši se hřála miska s jeho večeří. Skromně pojedl, uvařil si a vypil misku kávy, kterou pěstoval doktor Assem, a pak si sedl se zkříženýma nohama na rohož a zklidnil se před meditací. Takto vypadala jeho každodenní rutina a pozorovatel za skrytou špehýrkou by na ní neviděl nic neobvyklého.

Konečně zhasl lampu a místnost se ponořila do tmy. Zakrátko aura muže za kukátkem vybledla - pro tuto noc opustil pozorovatelnu. Taita ještě chvíli počkal, než lampičku znovu zapálil, ale stáhl knot na pouhou matnou záři. Sevřel v dlaních zlatý amulet a soustředil se na psychický obraz královny Lostris, z níž se stala Fenn. Otevřel medailon a vyňal dva pramínky vlasů, starý a nový. Jeho láska k ní se stala ústřední baštou, s níž stojí a padá obrana proti Eos. Políbil vlasy a znovu tak svou lásku potvrdil.

„Chraň mě, moje milovaná,“ modlil se. „Dej mi sílu.“ Cítil, jak mu moc proudící z jemných pramínků zahřívá duši. Po chvíli je vrátil do schránky v amuletu a vytáhl z ní drobný červený kamínek odstraněný z Merenova oka. Položil si ho do dlaně a soustředil se na něj.

„Je chladný a tvrdý,“ zašeptal, „stejně jako moje nenávist k Eos.“ Láska je jeho štítem, nenávist mečem. Obojí nyní potvrdil. Vrátil kamínek k vlasům do medailonu a pověsil si amulet na krk. Sfoukl lampu, uleh, ale spánek nepřicházel.

Neustále se mu vracely nesouvislé vzpomínky na Fenn. V duchu ji slyšel plakat a smát se. Vzpomínal na její škádlení a úsměvy, na vážný výraz, s nímž řešila problémy, které jí předložil. Vzpomínal na její hebké teplé tělo, když k němu v noci ležela přitulená, na její jemný dech a tlukot srdce, který cítil na své hrudi.

Musím ji ještě jednou vidět. Třeba to bude naposled. Posadil se na rohoži. Neodvážil se s ní spojit, ale může ji alespoň zhlédnout. Tyto dva astrální manévry byly v zásadě podobné, ovšem současně velmi odlišné. Spojit se s ní by znamenalo zavolat na ni éterem, jehož narušení by nemuselo uniknout neznámému posluchači. Když ji zhlédne, tajně se na ni podívá - jako pozorovatel za špehýrkou. Rozpoznat tento manévr dokáže jen prorok nebo zasvěcenec jako Eos. Podobně sám Taita odhalil špeha za kukátkem. Na druhé straně už dlouho žádné astrální aktivity neprováděl a Eos se třeba nemá tak na pozoru.

Musím vidět Fenn. Risknu to.

Sevřel amulet v pravé ruce. Pramen vlasů je součástí Fenn a dovede mě k ní. Přitiskl si Lostrisin amulet k čelu a zavřel oči. Začal se kolébat ze strany na stranu. Medailon v pravé dlani jako by ožil vlastním životem. Taita cítil, jak jemně pulzuje v rytmu jeho srdce. Otevřel mysl a nechal do ní volně vtékat proudy existence; vířily kolem něj jako mohutná řeka. Jeho duch opustil tělo a vzlétl do výšky, jako by jej nesla křídla obrovského orla. Hluboko pod sebou spatřil rozmazané obrysy lesů a plání. Viděl pochodující armádu, ale když se snesl, poznal, že to jsou zástupy uprchlíků; stovky mužů, žena dětí se vlekly prašnou silnicí nebo seděly na přeplněných těžkých vozech tažených voly. Doprovázeli je vojáci, pěší i na koních. Fenn však mezi nimi nebyla.

Přesunul se dál, jeho spirituální duch se rozmáchl do šíře a držel se amuletu jako magnetu. Hledal, dokud se v dálce neobjevily domky Mutangi. Přiblížil se a ke svému úleku spatřil, že vesnice je v troskách, budovy vypálené a pobožené. Jako mlha se nad ní vznášela astrální vzpomínka na masakr. Pátral v ruinách a ke své

obrovské úlevě zjistil, že mezi mrtvými není Fenn ani nikdo jiný z jeho společníků. Jistě se jim podařilo uprchnout, ještě než Mutangi postihla zkáza.

Rozšířil oblast pátrání a konečně zahlédl bledý třpyt její přítomnosti na úpatí Měsíčních hor, daleko na západ od vesnice. Následoval světlo a to ho přivedlo nad úzké údolí ukryté v hustém porostu, který pokrýval svahy předhůří.

Je někde tam dole. Hledal dál, až narazil na hlouček koní. Vichřice i Uragán byli mezi nimi. Hned za nimi poblikával v úzkém ústí jeskyně oheň. Před vchodem seděli Nakonto a Imbali. Taita nechal svůj spirituální duch vklouznout dovnitř.

Tady je. Rozeznal postavu Fenn. Ležela na rohoži vedle ohničku, vedle ní Meren, pak Hilito. Taita se k ní natolik přiblížil, že slyšel její dech. Viděl, že si přisunula zbraně tak, aby je měla ihned po ruce. I ostatní členové skupinky spali v plné zbroji. Fenn ležela na zádech. Na sobě měla jen plátěnou bederní roušku, horní polovinu těla nahou. Něžně na ni hleděl. Od jejich rozloučení vypadala ještě více žensky. Prsa se jí zvětšila a zakulatila, bradavky, byť stále drobné, ztmavly. Ztratila poslední zbytky dětského tuku na břiše. Odlesky nízkých plamenů jí poskakovaly po těle a zvýrazňovaly oblíny a křivky. Ve spánku nabyl její obličej ještě krásnější výraz než v nejzamilovanějších Tahových vzpomínkách. Mág si s úžasem uvědomil, že už je jí nejméně šestnáct. Roky, které s ní prožil, uběhly strašně rychle.

Rytmus jejího dechu se změnil a pomalu otevřela oči. I v mihotání řevavých uhlíků svítily zeleně, ale ztmavly, když vycítila jeho přítomnost. Zvedla se na loket a Taita cítil, že se chystá navázat s ním astrální spojení. Nacházeli se nedaleko Oblačných zahrad. Musí ji zastavit, než prozradí jejich polohu nepříteli, který číhá vysoko v horách. Nechal ve vzduchu před jejíma očima zjevit svůj spirituální znak. Vzhledla k němu a pochopila, že na ni shlíží. Hleděla přímo na znamení a Taita jí přikázal, aby mlčela. Usmála se a přikývla.

V odpověď zformovala vlastní spirituální podpis a delikátní tvar leknínového květu se propletl s jeho sokolem v mileneckém objetí. Ještě okamžik se u ní zdržel. Bylo to jen letmé setkání, ale setrvat déle, vystavil by všechny smrtelnému nebezpečí. Vložil jí do mysli poslední sdělení: „Brzo se vrátím,“ a začal se stahovat.

Cítila, že odchází, a úsměv na jejích rtech odumřel. Zvedla ruku, jako by ho chtěla zadržet, ale neodvažoval se déle zůstat.

S trhnutím vklouzl do vlastního těla a zjistil, že sedí se zkříženýma nohama na rohoži ve svém pokoji v Oblačných zahradách. Smutek z rozloučení po tak krátkém setkání na něj těžce doléhal.

* * *

V následujících měsících se potýkal s novou částí těla. Protože byl celý život jezdcem, zacházel s ní jako s nezrokročeným hřebečkem - silou a přesvědčováním ji podřizoval své vůli. Od mládí kladl na své tělo mnohem tvrdší nároky, než byla drobná lapálie, s níž se nyní potýkal. Nelítostně se podroboval přísné kázni. Nejprve praktikoval dechová cvičení, jež mu dodávala neobyčejnou životní sílu a schopnost soustředění, teprve potom byl připraven ovládnout nově narostlý orgán. Za krátký čas udržel - bez ruční stimulace - erekcí od soumraku do úsvitu. Usilovně trénoval, až nakonec dokázal zadržovat výron semene po nekonečně dlouhou dobu či ho naopak v libovolném okamžiku uvolnit. Demeter mu popsal své zkušenosti z dlouhého zjetí ve spárech Eos a z jejich „pekelného páření“. Taita tušil, že se již brzy stane obětí jejího tělesného nájezdu. Má-li přežít, musí se naučit odolávat. Vlastní přípravy na souboj mu ovšem připadaly naprosto nedostatečné. Chce se postavit nejnenasytnější sexuální predátorce od počátku věků, on, panic.

Usoudil, že potřebuje ženu, která by ho lépe vyzbrojila, nejradyji vybavenou rozsáhlými zkušenostmi.

Od prvního seznámení se s doktorkou Lusulu nejednou setkal v knihovně. Stejně jako on trávil většinu volného času studiem. Vyměnili si však jen stručné pozdravy; ačkoli se zdálo, že by jejich přátelství ráda posunula dál, nijak ji v tom nepodporoval. Teď ji naopak vyhlížel a jednoho dopoledne ji zahlédl usazenou u stolku v jednom ze sálů knihovny.

„Mír bohyně s tebou,“ pozdravil ji tiše; slyšel, jak tuto frázi používají Hannah a Reia. Lusulu vzhledla a vřele se usmála. Její aurou probleskovaly klikaté čáry, začervenala se, oči se jí rozhořely. Vzrušení z ní učinilo krásnou ženu.

„Mír s tebou, vznešený lorde,“ odpověděla na pozdrav. „Moc se mi líbí nový střih tvého vousu. Obdivuhodně ti sluší.“ Několik minut spolu rozmlouvali a pak Taita odešel k vlastnímu stolku. Ohlédl se po ní až později, když zaslechl, jak srolovala svitek, který studovala, a vstala. Přecházela sál a její sandály cvakaly na kamenné podlaze. Vzhledl k ní a jejich oči se setkaly. Pohodila hlavou ke dveřím a usmála se. Následoval ji do lesa. Kráčela pomalu po stezce k sanatoriu. Po sto krocích ji dohonil. Rozproudil se mezi nimi živý rozhovor a nakonec se Taity zeptala: „Často uvažuji o tvém zotavení po operaci. Pokračovalo stejně dobře, jako začalo?“

„Snad ještě lip,“ ujistil ji. „Vzpomínáš, jak jste s doktorkou Hannah debatovali o mé schopnosti ejakulovat?“

Viděl, jak se její aura při tom evokujícím slově projasnila. „Ano,“ odpověděla a hlas se jí zachvěl.

„Nuže, mohu tě ubezpečit, že k ní u mě dochází zcela pravidelně. Napadlo mě, jestli bys jako lékařka a vědkyně neměla zájem o demonstraci.“

Až do příchodu do jeho pokoje předstírali, že jsou kolegové doktoři. Taita pověsil plášť přes špehýrku v rohu a přistoupil k Lusulu. „Budu opět potřebovat tvou pomoc,“ prohodil a svlékl si tuniku.

„Samozřejmě,“ souhlasila a pohotově se k němu otočila. Sáhla dolů a několikrát obratně zapumpovala dlaní. „Od našeho prvního setkání jsi hodně povyrosl.“ O něco později položila otázku: „Smím se zeptat, ctihodný lorde, zdali jsi poznal někdy v životě ženu?“

„Bohužel ne.“ Zkormouceně potřásl hlavou. „Ani nevím, jak začít.“

„Pak dovol, abych tě poučila.“

Nahá byla ještě hezčí než oblečená. Měla široké boky, mohutná pevná prsa a velké tmavé bradavky. Když si lehla na záda, roztáhla nohy a zavedla ho do sebe, Taita nebyl ani v nejmenším připraven na horké a přiléhavě sladké objetí tajného otvoru jejího těla a dostal se nebezpečně blízko k vyvrcholení, ještě než doopravdy začali. S obrovským úsilím obnovil kontrolu nad svým tělem - usilovný trénink a nácvik sebeovládání přinesl vítané ovoce. Zablokoval vlastní pocity a soustředil se na partnerčinu auru, podobně jako námořník studuje při plavbě mapu oceánu. Díky tomu vytušil její potřeby a touhy dříve, než si je sama uvědomila. Donutil ji křičet a naříkat. Donutil ji skučet jako odsouzenec na mučidlech. Zmítala se v divokých křečích. Prosila ho, aby přestal, a hned nato žadonila, aby nikdy nepřestával. „Ty mě zabíjíš,“ vzlykla nakonec. „Ve svatém jménu bohyně, já už to nevydržím.“ Taita nelítostně pokračoval.

Už nedokázala vycházet vstříc jeho pohybům. Po obličejí zmáčeném potem jí tekly slzy. Oči se jí zakalily stínem strachu. „Ty jsi ďábel,“ zachraptěla. „Jsi samotný ďábel.“

„Jsem ďábel, kterého stvořila Hannah spolu s tebou a ostatními.“

Konečně ji dostal, kam chtěl. Už se nezmohla na odpor. Přitiskl ji k zemi a pronikl hluboko do jejího nitra. Její tělo a mysl se mu otevřely dokořán. Zakryl jí ústa vášnivým polibkem, přinutil ji roztáhnout rty, prohnul se v zádech a jako lovec perel nadechující se před ponořením z ní vysál její sílu, její moudrost a znalosti, její vítězství a porážky, její obavy a hluboko pohřbený pocit viny. Vzal jí všechno a nechal ji prázdnou ležet na matraci. Dýchala rychle a mělce, pokožku měla bledou a průsvitnou jako vosk. Její oči hleděly bez mrknutí před sebe, ale nic neviděly. Zbytek noci proseděl vedle ní, četl její vzpomínky, odhaloval její tajemství, kompletně ji poznával.

Do pokoje již pronikalo ranní šero, když se konečně zavrtěla a přetočila hlavu že strany na stranu. „Kdo vlastně jsem?“ vydechla. „Kde jsem? Co se mi stalo? Nic si nepamatuju.“

„Jmenuješ se Lusulu a ve svém životě jsi způsobila mnoho zla. Pronásledoval tě pocit viny. Připravil jsem tě o něj, stejně jako o všechno ostatní. Ale nic z toho nechci. Vracím ti to, zejména vinu. Ta tě nakonec zabije a ty si smrt stonásobně zasloužíš.“

Když jí roztáhl nohy a klekl si mezi ně, snažila se s ním bojovat, ale chyběla jí síla. Když do ní podruhé vstoupil, chtěla křičet, ale výkřik jí uvázl v hrdle a nedostal se přes rty. Taita pronikl hluboko do ní, znovu se nadechl, vypjal tělo a vrátil jí vše, o co ji připravil, v jediné dlouhé ejakulaci. Pak se od ní odpojil a odešel se umýt.

Když se vrátil do ložnice, oblékala si tuniku. Podívala se na něj s ryzí hrůzou v očích a Taita viděl, že její aura je na cáry. Vrávoravě vyrazila ke dveřím, otevřela je a prchala průchodem. Zvuk utíkajících nohou se vytratil.

Pocítil k ní záchvěv lítosti, ale pak si vzpomněl na její odporné zločiny a soucit pominul. Možná je přece jenom částečně odčinila, blesko mu hlavou, když mě naučila, jak musím jednat s její paní, velkou čarodějnici.

* * *

Den za dnem, týden za týdnem trpělivě čekal na pozvání od Eos; věděl, že nakonec musí přijít. Pak se jednou za svítání probudil s důvěrně známým pocitem dobré nálady a radostného očekávání. „Čarodějnice mě zve do svého doupěte,“ řekl si. Na terase s výhledem na jezero posnídal ovoce - datle a fíky - a pozoroval, jak sluneční paprsky pronikají ranním oparem a odívají stěny kráteru zlatým světlem. Kromě sloužících nikoho neviděl, ani Hannah, ani Reiu, ani Assema. Ulevilo se mu, nechtěl se s nikým z nich setkat tak brzy poté, co odhalil tajemství obsažené ve svitku ze zakázaného sálu. Nikdo ho neoslovil ani nezastavil, když opustil budovu a zamířil k bráně horních zahrad.

Kráčel pomalu, sbíral síly a prověřoval je. V podstatě měl o Eos jedinou spolehlivou informaci - její popis, který mu poskytl Demeter. Při chůzi si ho slovo za slovem opakoval. Paměť mu sloužila tak dokonale, až se mu zdálo, že s ním stařec znovu hovoří.

Je-li ohrožena, dokáže měnit svůj vzhled jako chameleon, šeptal mu Demeterův hlas do ucha a Taita si vzpomněl na zjevení v jeskyni u jezírka - skřítek, faraón, bohové a bohyně, on sám.

Mezi její nespočetné nectnosti však patří marnivost. Neumíš si ani představit krásu, kterou na sebe může vzít. Omračuje smysly a vzpírá se rozumu. V takové podobě jí žádný muž neodolá. Pohled na ni srazí i tu nejvznešenější duši na úroveň zvířete. Taita se v duchu vrátil do operačního sálu sanatoria, v němž Eos spatřil. Neviděl její tvář, ukrytou pod černým závojem, ale i neviditelná krásu jako by tehdy zaplavila celou místnost.

Navzdory náročnému výcviku adepta jsem nedokázal potlačit základní lidské pudy. Ztratil jsem schopnost rozpoznat a uvědomit si následky svého konání. V té chvíli pro mě neexistovalo nic než ona. Ovládla mě nezřízená touha. Pohrávala si se mnou jako podzimní vítr s uschlým listem. Pro mne to bylo, jako kdyby mi dala úplně všechno, každé potěšení dostupné na této zemi. Dala mi své tělo. Taita znovu slyšel Demeterovo

tiché zasténání. *I teď mě pouhá vzpomínka přivádí na pokraj šílenství. Každá oblina a kyprá křivka, okouzující otvor a voňavá štěrbina... Ani jsem se nesnažil jí odolat, protože to by nedokázal žádný smrtelník.*

Dokážu to já? přemýšlel Taita.

Pak mu v uších zaznělo nejděsivější Demeterovo varování: *Před chvílí jsi, Taito, poznamenal, že původní Eos byla neukojitelná nymfomanka. Jistě tomu tak bylo, protože ta druhá Eos její choutky ještě překonává. Když svého milence líbá, vysává z něj životní sílu, jako když ty nebo já sajeme šťávu ze zralého pomeranče. Když přijme muže mezi své nohy při tom nádherném, leč pekelném páření, zbavuje ho samotné podstaty jeho osobnosti. Připravuje jej o jeho duši, která je ambrózií, jíž se živí. Je jako obludný upír, který saje lidskou krev. Za oběti si vybírá jen vyšší bytosti, muže a ženy dobré v tom pravém smyslu slova, služebníky Pravdy, mágy vynikající pověsti nebo proroky obdařené milostí bohů. Jakmile svou oběť vyčeníchá, pronásleduje ji stejně neúnavně, jako když rys šťve jelena.*

Tak to udělala i se mnou, pomyslel si Taita.

Je všežravec. Nezáleží jí na věku nebo vzhledu, na tělesné křehkosti či znetvoření. Její chuť se neukájí masem, nýbrž duší. Požírá mladé i staré, muže i ženy. Jakmile je polapí do svých jemných sítí a zotročí si je, vysaje z nich nashromážděnou moudrost, vědomosti a zkušenosti. Saje je z jejich úst prostřednictvím svých proklatých polibků. Saje je z jejich beder při svém odporném objetí. A zanechá jen prázdnou slupku.

Přisluhovači čarodějnice, Hannah, Reia a Assem, Taitovi zregenerovali chybějící orgány s jediným cílem - umožnit Eos, aby ho zničila, aby zahubila jeho tělo, mysl a duši. Potlačil děs, který v něm stoupal jako příbojová vlna a hrozil, že ho smete.

Jsem na ni připraven, že lépe být nemůžu. Ale bude to stačit?

Brána zahrad byla zešířena otevřená. Zastavil se před ní a v tu chvíli dolehlo na kráter podivné ticho. Vítr zcela ustal, umlkly trylky slaviček zpívajících milostný duet, větve stromů ztuhly a zůstaly na pozadí kupole modré oblohy nehybné jako na obraze. Několik vteřin poslouchal ticho a pak prošel bránou.

Země se mu pohnula pod nohama. Zachvěla se, větve stromů se roztřáslly. Chvění přešlo v divoké vibrace. Slyšel, jak pod jeho nohama sténá skála. Od stěny kráteru se utrhl kamenný převis a s hlasitým rachotem se zřítil do údolí. To už se pod Taitou půda houpala jako paluba lodi v prudké bouři. Málem ztratil rovnováhu a musel se opřít o sloup brány, aby nespádl. Zvedl se silný vítr. Přicházel od skřítkovy jeskyně, ohýbal koruny stromů a zahalil Taitu vírem suchého listí. Byl studený jako ruka mrtvol.

Eos se mě pokouší zastrašit. Je vládkyní vulkánů. Ovládá zemětřesení a lávové řeky vytékající z pekla. Ukazuje mi, jak jsem nepatrný tvář v tvář její moci, pomyslel si. „Slyš mě, Eos!“ křikl hlasitě. „Přijímám tvou výzvu!“

Třas země ustal a na kráter znovu dolehlo tajemné ticho. Před Taitou se otevřela široká rovná stezka. Když konečně prošel mezi dvěma vysokými balvany, zaslechl před sebou zurčení vody vytékající z jeskyně. Protlačil se zelenou oponou z popínavých rostlin a vstoupil na mýtinu vedle jezírka. Nic se zde nezměnilo. Usedl do trávy na své oblíbené místo, opřel se zády o vyvrácený kmen a čekal.

První varování, že se Eos blíží, mu poskytl ledový závan, který ho pošimral na zátylku. Cítil, jak se mu ježí chlupy na předloktí. Z ústí jeskyně se vyvalila jemná stříbrná mlha a v jejím oblaku se zjevila temná postava, která k němu kráčela po mechem obrostlých kamenných stupních. Byla to ona zahalená žena, kterou viděl v operačním sále, i teď oblečená v nadýchané černé róbě z průsvitného hedvábí.

Eos vystoupila ze stříbrné mlhy. Taita si všiml, že má pod šaty bosé nohy. Zpod lemu dlouhé róby vykukovaly palce, jediná viditelná část těla. Vlhce se leskly vodou z pramene, malé a nádherně vytvarované, jako by je vytesal velký umělec z krémově bílé slonoviny. Nehty zářily jako perly. Taita na ně hleděl jako u vytržení; připadaly mu úžasně erotické a nemohl od nich odtrhnout zrak. Cítil, jak jeho mužství natéká, a musel zmobilizovat vůli, aby vzrušení potlačil.

Jestli na mě takto působí pouhý pohled na její palce u nohou, jakou mám šanci odolat jí, až se mi odhalí celá?

Konečně dokázal odvrátit oči. Snažil se prohlédnout hedvábný šat, ale mnohavrstevný závoj zůstal neproniknutelný. Pak na sobě ucítil její pohled, jako by mu na kůži usedl motýl. Promluvila a Taita zatajil dech. Dosud nikdy neslyšel zvuk, který by se vyrovnal zpěvnosti jejího hlasu. Zněl stříbrně jako cinkot křišťálových zvonků. Rozechvěl mu základy duše.

„Čekala jsem na tebe celou věčnost,“ řekla mu Eos, a ačkoliv Taita věděl, že je ztělesněním velké Lži, nemohl si pomoci a věřil jí.

* * *

Po Taitově odchodu do Oblačných zahrad v doprovodu kapitána Onky se Fenn s Merenem dlouhé měsíce skrývali a střežili Sidudu. Hrozný zážitek dívku tak oslabil, že v prvních dnech a týdnech byla rozrušena a zmatená. Dvojice opatrovníků k ní přistupovala s takovou něhou, že se na nich stala dojemně závislou. Střídali se u ní a ani na okamžik ji nenechali samotnou. Pomalu se zotavovala a začala se jí vracet sebedůvěra, až nakonec nabrala tolik sil, že jim mohla vylíčit své zážitky a popsat jim Chrám lásky.

„Je zasvěcené jediné pravé bohyni,“ vysvětlovala. „Všechny chrámové panny jsou vybírány mezi přistěhovanci, nikdy ne z místní šlechty. Každá příchozí rodina musí nabídnout jednu ze svých dcer, a pokud je

vybrána, rodina získá značná privilegia a pocty. Všichni lidé z naší vesnice uspořádali oslavu na počest bohyně. Mě oblékli do nádherných šatů, na hlavu mi posadili korunu z květů a odvedli mě do chrámu. Otec a matka šli se mnou, smáli se a plakali radostí. Odevzdali mě matce představené a odešli. Už jsem je nikdy neviděla.“

„Kdo tě vybral pro službu bohyni?“ zeptala se Fenn.

„Nevím. Prý oligarchové,“ odpověděla.

„Pověz nám o Chrámu lásky,“ vyzval ji Meren.

Chvilí mlčela a přemýšlela, pak promluvila tiše a váhavě. „Je velmi krásný. Když jsem přišla, žilo tam už mnoho dívek. Kněžky na nás byly hodné. Dostávaly jsme nádherné šaty a vybrané pokrmy. Poučily nás, že pokud se ukážeme hodný té cti, odvedou nás do hor za bohyní, která nás povznese.“

„Bylas šťastná?“ zajímala se Fenn.

„Zpočátku ano. Samozřejmě mi bylo smutno po rodičích, ale každé ráno jsme dostávaly vynikající šerbet, po jehož vypití nás naplnila radost a dobrá nálada. Smály jsme se, tančily a zpívaly.“

„A co se stalo potom?“ vyzvídal Meren.

Odvrátila se a odpověděla tak tiše, zejí bylo sotva rozumět: „Navštívili nás muži. Myslely jsme, že budou naši přátelé. Tančily jsme s nimi.“ Sidudu se usedavě rozplakala. „Stydím se vám to říct.“

Mlčeli a Fenn ji vzala za ruku. „My jsme tvoji opravdoví přátelé, Sidudu. Nám můžeš říct všechno.“

Dívka srdceryvně vzlykla a objala Fenn kolem krku. „Kněžky nám přikázaly, abychom s těmi muži, co nás navštívili, souložili.“

„Co to bylo za muže?“ zeptal se Meren stroze.

„První přišel lord Aquer. Byl strašný. Po něm pak další. Bylo jich mnoho. A potom Onka.“

„Víc nám říkat nemusíš.“ Fenn ji hladila po vlasech.

„Ale ano! Musím! Ty vzpomínky ve mně hoří jako oheň. Nechci před vámi nic tajit.“ Rozklepaná Sidudu se zhluboka nadechla. „Jednou za měsíc nás přišla vyšetřit lékařka. Jmenovala se Hannah. Pokaždé si vybrala jednu nebo více dívek, které odešly do hor za bohyní. Do chrámu se už nikdy nevrátily.“ Odmlčela se a Fenn jí podala obdélník plátna, aby se mohla vysmrkat. Sidudu kapesník po použití složila a pokračovala: „Sblížila jsem se s jednou družkou a staly se z nás nerozlučné přítelkyně. Jmenovala se Litane. Byla krásná a jemná. Stýskalo se jí po matce a to, co jsme musely provádět s muži, z duše nenáviděla. Jednou v noci z chrámu utekla. Řekla mi to předem a já se snažila jí útěk rozmluvit, ale nedala se zviklat. Druhý den ráno položily kněžky na oltář mrtvé tělo a my jsme kolem něj musely projít. Prý jako varování. Dozvěděly jsme se, že mou přítelkyni chytili v lese trogové. Když ležela na oltáři, Litane už vůbec nebyla krásná.“

Nechali ji chvíli vyplakat a pak ji Meren vyzval: „Pověz nám o Onkovi.“

„Onka je šlechtic, synovec lorda Aquera a jeho hlavní špicl. Má proto jistá privilegia. Zaujala jsem ho. Díky svému postavení mě mohl navštívit víckrát než jednou. Potom mu dovolili odvést mě z chrámu. Žila jsem u něj jako jeho domácí otrokyně. Dostal mě odměnou za vynikající služby státu. Když se opil, mlátil mě. Těšilo ho, že mi mohl ubližovat. Když mě bil, smál se a jiskřilo mu v očích. Jednou, když byl Onka kvůli vojenským povinnostem mimo domov, přišla za mnou tajně jistá žena. Řekla mi, že pracuje ve velké knihovně v Oblačných zahradách. Popsala mi, co se děje s dívkami, které odvedou z chrámu do hor. Hrůza. Vyříznou jim z dělohy nenarozené dítě a dají je bohyni jako potravu. Proto se jí tajně říká Požíračka dětí.“

„Co se stalo s dívkami, kterým odebrali dítě?“

„Zmizely,“ odpověděla Sidudu prostě a znovu vzlykla. „Některé z nich jsem milovala jako sestry. A v chrámu jsou další, které miluju. I ony odejdou do hor, jakmile v sobě budou mít dítě.“

„Uklidni se, Sidudu,“ zašeptala Fenn. „Už o těch strašných věcech nemluv.“

„Ne, Fenn, ať ta chudinka mluví,“ zasáhl Meren. „Její slova ve mně rozdmýchávají vztek. Jarrijci jsou příšery. Zloba mě posiluje proti nim.“

„Takže mi pomůžeš zachránit moje kamarádky, Merene?“ Sidudu k němu zvedla zrak a z jejích velkých tmavých očí hledělo něco víc než důvěra.

„Udělám vše, o co mě požádáš,“ odpověděl bez váhání. „Ale řekni mi něco víc o Onkovi. Bude první, koho stihne moje pomsta.“

„Doufala jsem, že mě ochrání. Myslela jsem si, že když zůstanu u něj, nepošlou mě do hor. Ale jednoho dne, docela nedávno, mě přišla vyšetřit doktorka Hannah. Nečekala jsem ji, ale pochopitelně jsem věděla, co její návštěva znamená. Když dokončila prohlídku, mlčela, ale viděla jsem, jak se podívala na Onku a přikývla. Víc jsem nepotřebovala. Bylo mi jasné, že až se dítě ve mně zvětší, odvedou mě do hor. O několik dní později jsem měla další návštěvu. Přišla tajně, když byl Onka s plukovníkem Tinatem v Tamafupe. Byla to Biltova manželka. Zeptala se mě, jestli nechci spolupracovat s přistěhovalci, kteří plánují útěk z Jarri. Samozřejmě jsem souhlasila, a když mě požádali, abych Onkovi nasypala do jídla prášek, po kterém se mu udělá zle, bez váhání jsem to udělala. Onka mě potom začal podezřívát. Zacházel se mnou ještě krutěji a já jsem pochopila, že mě brzy pošle zpátky do chrámu. Pak jsem se doslechla, že do Mutangi přijel mág. Věřila jsem, že ze mě dokáže odstranit Onkovo dítě, a rozhodla jsem se riskovat i život, abych ho našla. Utekla jsem, ale pronásledovali mě trogové. A potom jste mě zachránili.“

„Hrůzný příběh,“ vydechla Fenn. „Hodně jsi trpěla.“

„Ano, ovšem zdaleka ne tolik jako dívky, které jsou ještě v chrámu,“ připomněla Sidudu.

„Zachráníme je,“ vyhrkl Meren impulzivně. „Až utečeme z Jarri, ty dívky půjdou s námi. Přísahám!“
„Ach, Merene, jak jsi statečný a šlechetný!“

* * *

Potom už se Sidudu rychle zotavovala. S Fenn si byly stále bližší a všichni ostatní - Hilto, Nakonto a Imbali - ji měli rádi, ovšem nejvíc ze všech ji miloval Meren. S pomocí starosty Bilta a ostatních vesničanů z Mutangi se přes den skrývali v lesích. Meren a Hilto zdokonalovali Fenn v lukostřelbě a brzy pozvali Sidudu, aby se k nim připojila. Meren jí vyrobil luk a dal si záležet, aby přesně odpovídal síle jejích paží. Ačkoliv byla malá a drobná, Sidudu vládla překvapivou silou a prokázala přirozené nadání pro zacházení s lukem. Meren postavil na mýtině uprostřed lesa terč a obě dívky spolu přátelsky soutěžily v přesnosti zásahů.

„Představuj si, že ta černá značka uprostřed kruhu je Onkova hlava,“ poradila jí Fenn a pak už Sidudu jen málokdy minula cíl. Paže jí tak rychle zesílily, že jí Meren musel vyrobit nový luk, těžší a houževnatější. Po usilovném tréninku dokázaly dívky zasáhnout terč na vzdálenost dvou set kroků.

Jako zarytí sázkaři se Meren, Hilto a Nakonto vsázeli, která z dívek zvítězí. Povzbuzovali své favoritky a handrkovali se o výhodu, kterou Sidudu získá. Jelikož Fenn trénovala lukostřelbu mnohem déle, musela stát dál od terče. Zprvu se shodli na padesáti krocích, ale vzdálenost se zkracovala, jak Sidudu získávala zručnost.

Jednoho dopoledne pořádali na mýtině další turnaj - Meren a Sidudu proti Hiltovi a Fenn. Ostrý a vyrovnaný souboj doprovázelo jako obvykle veselé popichování, když vtom z houštiny vyjel cizinec na neznámém koni. Oblečený byl jako rolník, avšak na koni seděl jako válečník. Na tichý Merenův pokyn založili do luků nové šípy a hotovili se k obraně. Když cizinec pochopil jejich záměr, zastavil koně a stáhl si z obličejové šátky.

„Při Sethově zasrané prdeli!“ vykřikl Meren. „Tinat!“ Rozběhl se k němu. „Děje se něco zlého, že, plukovníku? O co jde? Mluv!“

„Jsem rád, že jsem vás našel takto pohromadě,“ odvětil Tinat. „Přijel jsem vás varovat. Hrozí vám velké nebezpečí. Oligarchové si vás všechny předvolali do sídla Rady. Onka a jeho lidé vás všude shánějí. V tomto okamžiku prohledávají Mutangi dům od domu.“

„Co to znamená?“ zeptal se Meren.

„Pouze jediné,“ utrousil Tinat zachmuřeně. „Podezřívají nás. Domnívám se, že mě Onka udal jako zrádce. A tím podle jarrijských měřítek samozřejmě jsem. Objevil těla trogů, které jste zabili, když jste zachránili Sidudu. Rozzuřilo ho to, protože teď s jistotou ví, že ji ukrýváte.“

„Má nějaké důkazy?“

„Žádné nepotřebuje. Je blízký příbuzný lorda Aquera. Jeho slovo stačí, aby nás všechny odsoudili,“ odpověděl Tinat. „A rozsudek oligarchů je předem daný. Budou nás vyslýchat na mučidlech. Jestli přežijeme, pošlou nás do dolů nebo lomů... nebo skončíme ještě hůř.“

„Takže teď jsme všichni uprchlíci.“ Zdálo se, že Merena ta představa nikterak neznepokojuje. „Aspoň konečně můžeme odhodit přetvářku.“

„Ano,“ souhlasil Tinat. „Jsme zavrženci. Do Mutangi už se nesmíte vrátit.“

„Pochopitelně,“ přitakal Meren. „Není tam ostatně nic, co bychom nutně potřebovali. Máme zde koně i zbraně. Ukryjeme se v lesích. A než se Taita vrátí z Oblačných zahrad, zařídíme poslední přípravy pro útěk z tohoto proklatého místa do našeho drahého Egypta.“

„Musíme ihned odjet,“ potvrdil Tinat. „Tady jsme příliš blízko Mutangi. Ve vzdálenějších horách najdeme spoustu míst, která nám poslouží jako vhodný úkryt. Pokud se budeme stále přemísťovat, Onka nás bude hledat jen s velkými obtížemi.“ Nasedli na koně a vyrazili na východ. Do pozdního odpoledne ujeli třicet mil. Když stoupali po svahu pahorkatiny pod Kitangulskou soutěskou, vyrazilo z mlází stádo velkých šedých antilop s dlouhými spirálovitými rohy a širokýma ušima. Okamžitě sundali luky z ramenou a pustili se za nimi. Fenn byla na Uragánovi nejrychlejší a skolila tučnou bezrohousamici.

„To stačí!“ křikl Meren. „Ta hromada masa nám vydrží hezkých pár dní.“ Nechali tedy zbytek stáda uniknout a seskákali z koní, aby kořist naporcovali. Při západu slunce je Sidudu dovedla k průzračné bystřině, na jejímž břehu se utábořili. Rozdělali malý ohýnek a opekli si na něm antilopí řízky k večeři.

Zatímco okusovali kosti, Tinat seznámil Merena s nejnovějším rozmístěním sil věrných rebelům. „Můj vlastní pluk, Červená standarta, k nám na moje zavolání přejde jako jeden muž, všichni důstojníci i vojíni. Mohu také spoléhat na dva prapory Žluté standarty, které velí můj kolega a přítel plukovník Sangat. Patří k nám. Pak jsou zde tři prapory pěšáků, které střeží vězně a zajatce nasazené na otrockou práci v dolech. Ti znají z první ruky brutalitu a nelidskost, již jsou zajatci vystaveni. Čekají na můj rozkaz. Jakmile zahájíme povstání, osvobodí vězně, ozbrojí je a přivedou k nám.“ Diskutovali ještě o vhodném shromaždišti a nakonec se dohodli, že každá jednotka se musí samostatně probíjovat do Kitangulské soutěsky, kde se vzbouřenci setkají.

„Jaké síly mohou Jarrijci proti nám postavit?“ zeptal se Meren.

„Budou sice mít početní převahu deset ku jedné, ovšem oligarchům potrvá mnoho dní, než svolají své oddíly a vyšlou je proti nám. Pokud se nám podaří využít momentu překvapení a získat před pronásledovateli náskok, pak naše jednotky dokážou svádět obranné a zadržovací boje až do chvíle, kdy dosáhneme loděnice na břehu Kitanguly. Tam se zmocníme plavidel, která budeme potřebovat. A jen co se ocitneme na řece,

doplavíme se po proudu snadno do jezera Nalubaale.“ Odmlčel se a mrkl na Merena. „Můžeme být připraveni k odchodu během deseti dnů.“

„Bez mága Taity odejít nemůžeme,“ odmítl bryskně Meren.

„Taita je jenom jeden,“ zdůraznil Tinat. „Ohroženy jsou stovky našich lidí.“

„Bez mága nemáte šanci,“ kontroval Meren. „Bez jeho kouzel jste ty a tví lidé předem ztraceni.“

Tinat se zamyslel. Nevle se mračil a tahal se za husté vousy. Pak dospěl k rozhodnutí. „Nemůžeme na něj čekat věčně. Co když je už mrtvý? Takové riziko nemohu podstoupit.“

„Plukovníku Tinate!“ vybuchla Fenn. „Počkáš na Taitu do úplňku po rovnodennosti?“

Tinat na ni hleděl a pak krátce přikývl. „Ale déle ne. Jestli se mág nevrátí z hor do té doby, nevrátí se nikdy.“

„Díky, plukovníku. Obdivuju tvou odvahu a zdravý rozum.“ Fenn se na něj sladce usmála. V rozpacích něco zahuhňal a díval se do plamenů. Fenn mu však nedala pokoj. „Víš něco o dívkách v Chrámu lásky, plukovníku?“

„Chrámové panny pochopitelně znám. Co má být?“

Fenn se otočila k Sidudu. „Pověz mu, co jsi řekla nám.“

Tinat se vzrůstajícím zděšením poslouchal její svědectví. Než Sidudu skončila, měl na tváři otřesený výraz. „Netušil jsem, že se na našich mladých ženách páchají taková zvěrstva. Samozřejmě vím, že některé dívky byly odvedeny do Oblačných zahrad, vždyť jsem je tam sám doprovázel, ale vždycky šly dobrovolně. V životě by mě nenapadlo, že budou obětovány bohyni nebo že se v horách praktikují kanibalské rituály.“

„Musíme je vzít s sebou, plukovníku,“ řekl Meren důrazně. „V Jarri je nemůžeme nechat. Přísahal jsem, že udělám vše, co bude v mých silách, abych je osvobodil a odvedl s námi, až budeme utíkat z Jarri.“

„Teď a na tomto místě skládám stejnou přísahu,“ zavrčel Tinat. „Přisahám ve jménu všech bohů, že tuto zemi neopustím, dokud ty dívky neosvobodíme.“

„Jestliže budeme čekat až do úplňku po rovnodennosti, kolik jich ještě odvedou do hor?“ zeptala se Fenn.

Muži se po její otázce odmlčeli.

„Když zasáhneme příliš brzy, ztratíme výhodu momentu překvapení,“ prolomil ticho Tinat. „Jarrijci na nás okamžitě vyrazí s plnou silou. Co navrhuješ, Fenn?“

„Do hor posílají jen těhotné dívky,“ připomněla Fenn.

„Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že je to pravda,“ přiznal Tinat. „Ale jak nám to pomůže? Nemůžeme zabránit, aby otěhotněly, když se staly hříčkou mužů.“

„Možná tomu nemůžeme zabránit, jak říkáš, ale můžeme zastavit růst dítěte.“

„Jak?“ nechápal Meren.

„Tak jak to udělal Taita se Sidudu. Pomocí lektvaru, který vyvolá potrat.“ Muži zvažovali její slova a nakonec promluvil Meren.

„Taitova lékařská brašna zůstala v Mutangi. Tam se pro ni vrátit nemůžeme.“

„Vím, ze kterých bylin se ten elixír připravuje. Pomáhala jsem mu je sbírat.“

„A jak podáš lék ženám?“ chtěl vědět Tinat. „Střeží je trogové.“

„Ondeseme ho se Sidudu do chrámu a vysvětlíme dívkám, jak se užívá.“

„Ale trogové a kněžky... Jak se jim vyhnete?“

„Stejně jako jsem ukryla Sidudu před Onkou,“ odvětila Fenn.

„Kouzlo utajení!“ zvolal Meren.

„Nechápu,“ zabručel Tinat. „O čem to tady mluvíte?“

„Fenn je mágova novicka,“ vysvětloval Meren. „Naučil ji něco ze svého magického umění a předal jí své znalosti. Fenn dokáže ukrýt sebe i jiné lidi pod pláštěm neviditelnosti.“

„Tomu nevěřím,“ vyhrkl Tinat.

„Tak já ti to předvedu,“ prohlásila Fenn. „Odejdi prosím od ohně a počkej tamhle mezi stromy, než tě Meren zavolá.“ Zamračený a brblající Tinat vstal a odkráčel do tmy. Meren na něj za okamžik křikl, a když se Tinat vrátil, našel ho u ohně samotného.

„No dobře, plukovníku Cambyses. Kde jsou?“ zavrčel.

„Deset kroků od tebe,“ odvětil Meren. Tinat s povzdechem pomalu obcházel ohniště, ohlížeje se vlevo vpravo, až se zastavil na místě, odkud vyšel.

„Nikde nikdo. Tak mi konečně řekni, kde se ty holky schovaly.“

„Přímo před tebou,“ ukázal Meren.

Tinat napínal zrak a pak zavrčel hlavou. „Nic nevidím...“ začal, ale vtom uskočil a vyjekl úžasem. „Při Isis a Hórovi! To jsou čáry!“ Obě dívky seděly na místě, kde je naposled spatřil, držely se za ruce a smály se na něho.

„Ano, plukovníku, jsou to kouzla, viděl jsi však jen malou ukázkou. Trogy oklameme mnohem snáz než tebe, protože jsou jen zvířata omezené inteligence, zatímco ty jsi zkušený a mimořádně bystrý válečník,“ odzbrojila Tinata lichotkou Fenn.

Opravdu je čarodějka. Tinat proti ní nemá šanci. Meren se v duchu usmál. Kdyby se jí zachtělo, otočí ho na hlavu a donutí ho pískat zadkem.

K Chrámu lásky se nemohli na koních příliš přiblížit. Na rozdíl od Taity nedokázala Fenn zahalit kouzlem utajení větší skupinu lidí a zvířat. Nechali proto koně ukryté v hustém lese pod dozorem Nakonta a Merena a obě dívky pokračovaly pěšky. Sidudu nesla čtyři malé plátěné balíčky s bylinami přivázané kolem pasu pod suknicí.

Stoupaly mezi stromy až k vyvýšenému hřebeni, odkud se jim otevřel výhled do údolí. Chrám stál na jeho vzdálenějším konci. Velkou malebnou budovu ze žlutého pískovce obklopovaly trávníky a jezírka, na jejichž hladině pluly obrovské listy leknínů. Vzduchem k nim doléhaly zvuky zábavy a na břehu u největšího jezírka spatřily skupinu mladých žen. Některé seděly v kruhu a zpívaly a tleskaly, jiné tančily do rytmu písně.

„Touhle dobou jsme to dělaly každý den,“ zašeptala Sidudu. „Čekají na muže, až je navštíví.“

„Poznáváš aspoň některé z nich?“ zeptala se Fenn.

„Nejsem si jistá. Jsme moc daleko.“ Sidudu si zastínila oči. „Moment! Ta dívka, která stojí sama těsně u vody. Vidíš ji? To je moje přítelkyně Jinga.“

Fenn si prohlížela štíhlou mladou ženu, která osaměle postávala na břehu oblečená v krátkém chitónu. Paže a dlouhé nohy měla holé a ve vlasech vpletené květiny. „Je spolehlivá?“ zeptala se.

„Je starší než většina ostatních a zdaleka nejrozumnější. Vzhlíží k ní.“

„Zajdeme si s ní promluvit,“ navrhla Fenn, ale Sidudu ji chytila za ruku.

„Podívej se!“ vyhrkla roztřeseným hlasem. Těsně pod hřebenem, na němž se choulily, vyšel z lesa hlouček černých chlupatých tvorů. Šli po všech čtyřech a dlouhé přední končetiny se opíraly o zem kotníky prstů. „Trogové!“

Velké opice obcházely chrám v širokém okruhu a držely se mimo dohled zajatkyň na trávníku. Každých pár kroků očichala jedna z nich rozšířenými nozdrami zem a pátrala po vetřelcích nebo uprchlicích z chrámu.

„Umíš zamaskovat náš pach?“ zeptala se Sidudu. „Trogové mají dokonalý čich.“

„Ne,“ přiznala Fenn. „Musíme je nechat projít a teprve potom sejdemě dolů.“ Trogové se pohybovali rychle a brzy zmizeli mezi stromy.

„Ted!“ zavelela Fenn. „Jdeme!“ Popadla Sidudu za ruku. „Pamatuj si, že nesmíš mluvit ani utíkat a musíš se držet těsně vedle mě. Pohybuješ se pomalu a opatrně.“

Zahalila je kouzlem a vedla Sidudu za ruku dolů po svahu. Jinga se stále držela opodál ostatních dívek. Ted' seděla pod vrbou a házela drobtý prosné placky rybám v jezírku. Dvojice si klekla vedle ní a Fenn obezřetně pozvedla pláštík utajení nad Sidudu, sama však zůstala zahalená, aby Jingu nevylekal pohled na neznámý obličej. Dívka byla tak zabraná do sledování hejna ryb, že si Sidudu nějakou dobu nevšimla. Vtom sebou škubla a chystala se vstát.

Sidudu jí položila ruku na rameno a zadržela ji. „Neboj se, Jingo.“

Dívka na ni chvíli zírala a pak se usmála. „Vůbec jsem tě neviděla, Sidudu. Kde jsi byla? Tolik jsi mi chyběla! Zdá se mi, že jsi vyrostla do krásy.“

„Ty taky, Jingo.“ Sidudu ji políbila. „Ale máme málo času a já ti toho musím hodně říct.“ Hleděla jí do tváře a s úlekem si všimla, že má rozšířené zornice. Jistě účinkem narkotika, které jí kněžky naordinovaly. „Ted' musíš pozorně poslouchat, co ti řeknu.“ Sidudu mluvila pomalu jako s malým dítětem.

Pohled dívčiných očí ztrácel strnulý výraz, jak jí postupně docházel obsah sdělení. Nakonec zašeptala: „Vraždí naše družky? To nemůže být pravda.“

„Je to pravda, Jingo, musíš mi věřit. Ale můžeme podniknout něco, čím tomu zabráníme.“ Spěšně jí vysvětlila, jak z bylin připravit odvar a jak ho dávkovat. „Do hor odvádějí pouze ty, které nosí dítě. Tento lék ze mě to moje vyhnal. Musíš ho dát každé, která se ocitne v nebezpečí.“ Sidudu si vyhrnula suknici a odvázála od pasu plátěné balíčky. „Dobře je schovej. Kněžky je nesmí objevit. Jakmile doktorka Hannah určí některé z vás, aby odešly do hor sloužit bohyni, musíš jim podat lék. Nic jiného je nezachrání.“

„Já už jsem byla vybrána,“ vydechla Jinga. „Doktorka zde byla před čtyřmi dny a oznámila mi, že se už brzo setkám s bohyní.“

„Ach, chudinko Jingo! Musíš si tedy lék vzít ještě dnes v noci, jen co budeš sama,“ naléhala Sidudu a znovu svou kamarádku objala. „Nemůžu se s tebou dlouho zdržet, ale brzy se vrátím se skupinou odvážných mužů, kteří tě zachrání. Odvedeme tě spolu s ostatními do nového domova, kde budeme v bezpečí. Upozorni je, aby byly připravené.“ Pustila Jingu. „Dobře ty byliny schovej, zachrání ti život. A teď jdi a neohlížej se.“

Jen co se Jinga otočila zády, Fenn znovu rozprostřela nad Sidudu pláštík utajení. Těhotná dívka se asi po dvaceti krocích ohlédla přes rameno a zbledla, když viděla, že její kamarádka zmizela. Se zřejmým úsilím se vzpamatovala a pokračovala přes trávník k chrámu.

Obě dívky zamířily k lesu. Zhruba v polovině svahu Fenn ustoupila z pěšiny mezi stromy a znehybněla. Neodvažovala se promluvit, pouze stiskla Sidudu paži, aby ji upozornila, že nesmí porušit kouzlo. Vyděšeně sledovaly, jak proti nim pomalu scházejí dva mohutní černí trogové. Opice kolébaly hlavami ze strany na stranu a prohlížely si křoviska lemující stezku. Jejich oči rychle tékaly pod převislými čely. Samec byl urostlejší, ale samice, která ho následovala, působila bystřeji a agresivněji. Bestie došly na úroveň dívek a už už se zdálo, že je minou, ale pak se samice náhle zastavila, zvedla čumák, roztáhla nozdry a hlasitě začenicchala. Samec následoval její příklad a oba trogové začali tiše, ale dychtivě vrčet. Samec vycenil

strašlivé tesáky a s klapnutím zavřel tlamu. Byl tak blízko, že Fenn cítila jeho smrdutý dech. Sidudina ruka se jí chvěla v dlani; stiskla jí prsty, aby ji uklidnila.

Oba trogové obezřetně postoupili kupředu a neustále čenichali ve vzduchu. Samice sklonila hlavu a očichala trávu, po níž dívky přešly. Sledovala pachovou stopu a pomalu se k nim přibližovala. Sidudu se třásla hrůzou a Fenn cítila, že její panika rychle dostoupí bodu, kdy se dívka neovládne a její děs vykypí. Do krajnosti využívala výcvikem nabyté schopnosti a vysílala vlny psychické síly, aby svou družku uklidnila, jenže to už se pátravý čumák opice ocitl na délku lokte od dívčina sandálu. Sidudu se strachem počurala. Moč jí stékala po nohou a podrážděný trog zafrkal, když ji ucítil. Opice se chystala ke skoku, ale v tom okamžiku vyběhla z křoví prchající lesní antilopa. Samec mohutně zařval a vrhl se za viditelnou kořistí. Samice se rozběhla za ním a minula dívky tak blízko, že se o ně málem otřela. Jak se opice prodíraly porostem, Sidudu se zhroutila a byla by spadla, kdyby ji Fenn nezachytila. Objala družku kolem pasu a vedla ji k hřebenu. Kouzlo utajení zrušila, až když se ocitly mimo dohled chrámu, a pak se rozběhly k úkrytu, kde na ně čekali Meren a Nakonto s koňmi.

* * *

Nikdy nespali dvě noci na stejném místě. Tinat a Sidudu znali všechny vedlejší cesty a skryté stezky lesem, takže se mohli přesunovat rychle a nenápadně a překonávat značné vzdálenosti mezi jednotlivými tábořišti.

Pohybovali se od vesnice k vesnici a setkávali se s místními představiteli, kteří s nimi sympatizovali. Všichni pocházeli z řad přistěhovalců a většina vesničanů k nim byla loajální. Poskytovali uprchlíkům potraviny a bezpečný útulek. Dávali pozor na jarrijské hlídky a zavčas upozorňovali na jejich příchod.

V každé vesnici uspořádali Meren s Tinatem válečnou poradu.

„Vrátíme se do našeho drahého Egypta!“ říkali místním starostům a předákům. „Ať jsou vaši lidé připraveni vyrazit v noci o úplňku po rovnodennosti.“

Tinat se rozhlížel po shromážděných tvářích, jež ve světlé plamenů z ohniště zářily radostným vzrušením, a pak před nimi rozložil mapu. „Půjdete po této trase. Muži ať vezmou všechny zbraně, které najdou. Ženy se postarají o zásoby jídla, teplého ošacení a přikrývek. Neberte však nic, co byste nemohli unést. Čeká vás dlouhý, náročný pochod. První kontaktní bod bude tady.“ Ukázal místo na mapě. „Přesuňte se co nejrychleji. Budou tam na vás čekat hlídky. Předají vašim mužům další zbraně a odvedou vás ke Kitangulské soutěsce, hlavnímu shromaždišti našich lidí. Buďte diskrétní a opatrní. Do našich plánů zasvěťte jen ty, kterým věříte. Z vlastní hořké zkušenosti víte, že oligarchové mají své špicly všude. Nesmíte vyrazit dříve než v určeném termínu, pokud k tomu nedostanete přímý rozkaz od plukovníka Cambysese nebo ode mě.“ Před svítáním se vydávali na další cestu. Velitelé vzdálených posádek a vojenských pevností patřili téměř do jednoho k Tinatovým věrným. Vznášeli jen málo připomínek a kladli ještě méně otázek. „Vyšli posla s rozkazem k pochodu. Budeme připraveni,“ ujišťovali ho.

Tři hlavní podpovrchové doly se nacházely v pahorkatině před vysokými horami na jihovýchodě země. V tom největším dýřely tisíce vězňů a otroků, kteří z úzkých štol dobývali bohatou stříbrnou rudu. Velitelem stráží byl jeden z Tinatových mužů. Podařilo se mu propašovat oba plukovníky v převleku za dělníky do věžeňských baráků i do chatrčí otroků. Odsouzenec se zorganizovali do tajných buněk a zvolili své velitele, vesměs muže, které Tinat dobře znal - před zatčením a uvězněním patřili k jeho přátelům a spolubojovníkům. S radostí naslouchali jeho příkazům.

„Počkejte na úplňek po rovnodennosti,“ nabádal je. „Stráže jdou s námi. V určený čas vám otevrou brány a osvobodí vás.“

Další doly byly o něco menší. Jeden produkoval měď a zinek, kovy potřebné pro výrobu bronzů. Ten nejmenší byl ze všech nejbohatší. Otroci tam kutali mocnou žílu zlatonosného křemene tak výnosnou, že se ve světle hornických kahanů třpytily hrudky ryzího kovu.

„V huti máme uloženo patnáct vozů čistého zlata,“ hlásil hlavní inženýr Tinatovi.

„Necháte ho tady!“ nakázal Meren přísně.

Tinat přikývl. „Ano, zlato zůstane zde.“

„Ale vždyť je to obrovský poklad!“ protestoval inženýr.

„Svoboda je ještě větší poklad,“ zdůraznil Meren. „Zlato by vás zpomalilo a pro vozy najdeme lepší využití. Pojedou na nich ženy, děti a muži, kteří jsou příliš staří nebo nemocní a nezvládli by pěší pochod.“

* * *

Do úplňku po rovnodennosti zbývalo ještě dvacet dní, když oligarchové udeřili. Do plánovaného exodu již byly zasvěceny tisíce lidí a celé Jarri hořelo jasným plamenem. Špiclové nevyhnutelně ucítili kouř. Oligarchové vyslali kapitána Onku v čele dvou set vojáků do Mutangi, protože právě z této vesnice se pověsti o chystaném útoku rozšířily.

Jezdci ji v noci obklíčili a pochytali všechny obyvatele. Onka je po jednom vyslýchal v poradní chýši. Používal důtky a rozpálené cejchovací železo. Ačkoliv během výslechu zemřelo osm mužů a mnozí další byli oslepeni nebo zmrzačeni, moc se toho nedozvěděl. Pak začal s ženami. Biltova nejmladší manželka byla

matkou dvojčat, chlapce a děvčátka ve věku čtyř let. Když odmítla odpovídat na Onkovy otázky, kapitán ji donutil dívat se, jak jejímu synovi usekl hlavu. Pak ji hodil hrůzou polomrtvé ženě k nohám, popadl dcerku za vlasy a podržel plačící a svíjející se holčičku matce před očima. „Víš, že se u jednoho tvého spratka nezastavím,“ sykl na ni a přejel holčičce dýkou po tváři. Zaječela bolestí a matka se zlomila. Řekla Onkovi všechno, co věděla. Bylo toho dost.

Onka přikázal vojákům, aby nahnali všechny vesničany včetně Bilta, jeho manželky a přeživší dcery do velké dřevěné stodoly. Pak zatloukli dveře a okna a zapálili doškovou střechu. Z hořící budovy se ještě rozléhal křik umírajících, když Onka se svými jezdci nasedl na koně a vztekle odcválal do citadely podat hlášení oligarchům.

V době přepadu lovíli dva vesničané v okolních lesích. Z bezpečné vzdálenosti se stali svědky masakru a uvědomili si, že musí ihned varovat Merena a Tinata a říct jim, že byli prozrazeni. Celých dvacet mil k místu, kde se velitelé spiklenců skrývali, běželi.

Tinat je vyslechl a neváhal. „Nemůžeme čekat na úplňk po rovnodennosti. Musíme bez otálení vyrazit.“

„A co Taita?“ vyhrkla Fenn v návalu zděšení. „Slíbil jsi, že na něho počkáme!“

„Pochop, že nemůžeme čekat ani minutu,“ odpověděl Tinat. „I plukovník Cambyses určitě souhlasí, že takové riziko si nemůžeme dovolit.“

Meren váhavě přikývl. „Plukovník Tinat má pravdu. Musí svolat své lidi a utéct. Samotný Taita si to tak přál.“

„Já s vámi nejdu!“ křičela Fenn. „Počkám, dokud se Taita nevrátí.“

„Zůstanu s tebou,“ ujistil ji Meren. „Avšak ostatní musí okamžitě odejít.“

Sidudu vzala Fenn za ruku. „Ty a Meren jste moji přátelé. Neopustím vás.“

„Obě jste velmi odvážné,“ řekl Tinat, „ale chcete se ještě vrátit do Chrámu lásky a přivést odtamtud ostatní dívky?“

„Samozřejmě!“ vykřikla Fenn.

„Kolik mužů budete potřebovat?“ zajímal se Tinat.

„Deset postačí,“ odvětil Meren. „Ale musíme pro dívky z chrámu vzít náhradní koně. Přivedeme ti je k prvnímu říčnímu brodu na cestě ke Kitangulské soutěsce. Pak se vrátíme sem a počkáme na Taitu.“

* * *

Cesta k chrámu jim trvala skoro celou noc. V čele ujížděly Fenn a Sidudu, Meren těsně za nimi na Vichřici. V mdlém šeru svítání přejeli horský hřeben a pod nimi se vynořil Chrám lásky, usazený na dně údolí. „Jak to v chrámu ráno probíhá?“ zeptala se Fenn. „Před úsvitem odvedou kněžky dívky do svatyně, kde se modlí k bohyni. Potom se jdou do refektáře nasnídat.“

„Takže teď by měly být přímo v chrámu, ano?“ ujišťoval se Meren.

„Určitě,“ potvrdila Sidudu.

„A co trogové?“

„Nevím jistě. Domnívám se, že hlídají kolem areálu a v lese.“

„Chovaly se některé kněžky k dívkám laskavě? Jsou mezi nimi hodné ženy?“

„Ani jedna!“ vyhrkla Sidudu hořce. „Všechny jsou kruté a nemilosrdné. Zacházely s námi jako se zvířaty v kleci. Nutily nás oddávat se mužům a některé nás zneužívaly k ukojení vlastního chtíče.“

Fenn se ohlédla na Merena. „Co s nimi uděláme?“

„Zabijeme každou, která se nám připlete do cesty.“

Vytasili meče a v sevřeném útvaru sjeli z kopce, aniž se snažili svou přítomnost skrývat. Nespatřili jediného troga a Sidudu je vedla přímo k chrámu, který stál stranou hlavní budovy. Tryskem dojeli ke svatyni a zastavili před dřevěnou bránou. Meren seskočil z koně a vzal za kliku. Dveře byly zevnitř zajištěné závorou.

„Ke mně!“ křikl Meren na své muže. Sesedli a vytvořili kordon. Na další povel zvedli štíty a rozběhli se proti bráně. Dveře se rozletěly. Dívky se choulily na podlaze chrámové lodi pod dozorem čtyř černě oděných kněžek. Jedna z nich byla vysoká žena středního věku s hrubým obličejem poznamenaným neštovicemi. Zvedla zlatý talisman, který držela v pravé ruce, a namířila jím na Merena.

„Pozor!“ vykřikla Sidudu. „To je Nongai, mocná čarodějnice. Může tě svým kouzlem zabít!“

Fenn už držela připravený luk a ani vteřinu neváhala. Napjala tětivu a vypustila šíp jediným plynutím pohybu. Střela zasáhla po délce lodi a zabodla se Nongai do prsou. Talisman jí wypadl z ruky a svalila se na dlažbu. Ostatní tři kněžky se rozprchly jako hejno vran. Fenn vystřelila další dva šípy a oba zasáhly. Poslední žena doběhla k dvířkům za oltářem a otevřela je, jenže Sidudu byla rychlejší - její šíp se kněžce zabodl mezi lopatky. Svezla se k zemi a zanechala na kamenné stěně krvavou stopu. Většina chrámových dívek ječela hrůzou, další si přetáhly chitóny přes hlavu a zděšeně se klepaly.

„Promluv k nim, Sidudu,“ přikázal Meren. „Uklidni je.“

Sidudu přiběhla k vylekaným nešťastnicím a začala je zvedat z podlahy.

„To jsem já, Sidudu. Nemáte se čeho bát. Ti muži jsou vaši přátelé a přišli vás zachránit.“ Ve vystrašeném hloučku zahlédla svou kamarádku. „Pomoz mi, Jingo! Pomoz mi přivést jek rozumu!“

„Odved’ je ke koním a ať si nasednou,“ obrátil se Meren na Fenn. „Každým okamžikem můžeme očekávat útok trogů.“

Táhli dívky ke dveřím. Některé stále plakaly a nařikaly a museli je doslova vyhodit do sedel. Meren s nimi rozhodně nezacházel v rukavičkách, Fenn dokonce jedné vlepila políček a křikla na ni: „Nasedni, ty bláznivá huso, nebo tě necháme trogům!“

Konečně seděly všechny na koních. „Tryskem vpřed!“ zařval Meren a pobídl Vichřici patami. Za zády mu seděly dvě zachráněné dívky a vystrašeně se k němu tiskly. Nakonto a Imbali se pověsili z každé strany na Fenniny třmeny. Sidudu si za sebe posadila Jingu a před sebe další děvče. I ostatní koně nesli nejméně tři osoby. Obtěžkáni nezvyklým nákladem namáhavě cválali přes trávník kolem chrámu ke kopcům a k silnici, která vedla ke Kitangule.

Trogové na ně čekali na začátku lesní stezky. Pět obrovských opic vyšplhalo do korun stromů a seskákalo na projíždějící koně. Současně se z porostu vyřítily další řvoucí bestie. Vyskakovaly na jezdce nebo se strašnými čelistmi zakusovaly koním do slabin.

Nakonto držel v ruce krátký oštěp a třemi bodnutími zabil stejný počet trogů. Imbalina sekyra svištěla a míhala se vzduchem a skolila další dva. Meren a Hilto se oháněli meči, vojáci zasáhli do boje oštěpy a kopími. Jenže trogové neznali strach a slepě se vrhali na kořist. Rozpoutala se zuřivá šarvátká. I těžce zraněné a umírající opice se znovu a znovu vracely do boje. Dvě skočily na Vichřici a snažily se jí rozsápat zadek. Šedá klisna dvakrát vykopla zadníma nohama. Poprvé rozbila kopyty útočící bestii lebku, podruhé zasáhla troga pod čelist a zlomila mu vaz.

Jedné opici se podařilo strhnout dívku, která seděla za Hiltem; zakousla se do ní a roztrhala jí hrdlo, než se Hilto stihl otočit a rozseknout příšeře hlavu. Než Nakonto zlikvidoval posledního troga, byla většina koní pokousána a jeden z nich tak potrháný, že ho Imbali musela dorazit sekyrou.

Znovu se zformovali a vyjeli z údolí. V místě, kde se stezka vidlicovitě rozdkojovala, odbočili na východ k horám a ke Kitangulské soutěsce. Jeli celou noc a druhý den časně ráno spatřili v dálce před sebou oblak prachu. Před polednem dostihli zadní voj mohutné kolony uprchlíků. Tinat se jako velitel držel vzadu, odkud mohli nejspíš očekávat nepřátelský útok, a jakmile Merena a ostatní spatřil, vyjel jim tryskem naproti. „Dobrá práce, plukovníku Cambyse!“ volal. „Vidím, že jste zachránili naše dívky!“

„Ty, které přežily,“ souhlasil Meren. „Mají však za sebou těžký den i noc a jsou na pokraji zhroucení.“

„Najdeme pro ně místo na vozech,“ slíbil Tinat. „A co ty a tvoji společníci? Odjedete z Jarri s námi, nebo se pořád chcete vrátit a čekat na starého mága?“

„Dobře víš, co ti odpovíme, plukovníku Tinate,“ prohlásila Fenn, než Meren stačil otevřít ústa.

„V tom případě se s vámi musím rozloučit. Děkuju vám za vaši odvahu a za to, co jste pro nás udělali. Bojím se, že se už asi nikdy neuvidíme, ale vaše přátelství pro mě bylo velkou ctí.“

„Vidím, že jsi věčný optimista, plukovníku Tinate,“ usmála se Fenn. „Mohu tě ujistit, že se nás tak snadno nezbavíš.“ Pobídl Uragána vedle důstojníkovy koně a políbila Tinata na zarostlou tvář. „Až se setkáme v Egyptě, políbím tě na tu druhou,“ slíbila a otočila koně. Příjemně zmatený plukovník za ní dlouho hleděl.

* * *

Zůstala jich pouhá hrstka - tři ženy a tři muži. Nakonto a Imbali se pro jednu rozhodli dát přednost jízdě před během a oba za sebou táhli náhradní koně.

„Kam jedeme?“ zeptala se Fenn Merena, když k němu došla.

„Co nejbližší k horám, ale ne zase nebezpečně blízko,“ odpověděl. „Až Taita přijde, musíme se k němu rychle dostat.“ Otočil se k Sidudu, která jela z druhé strany. „Znáš nějaké místo nedaleko stezky do hor, kde bychom se mohli schovat?“

Přemýšlela jen chvíli. „Ano. Údolí, kam jsme chodili s otcem na houby. Tábořili jsme v jeskyni, o které skoro nikdo neví.“

Brzy spatřili nad západním obzorem zasněžené vrcholy tří sopek. Širokým obloukem objeli Mutangi a z hřebene nízkého pahorku, kde lovili divočáky, si prohlédli ruiny vypálené vesnice. Vítr k nim zanášel zápach popela a spálených těl. Beze slova se odvrátili a pokračovali na západ k horám.

Údolí, do kterého je Sidudu zavedla, se skrývalo v podhoří. Zvlněný terén a hustý les tak dobře údolí maskovaly, že si ho všimli, až když do něj vjeli. Koně zde našli dobrou pastvu, malý pramen jim poskytoval dostatečný zdroj pitné vody, v jeskyni bylo teplo a sucho. Po poslední návštěvě Sidudu a jejího otce v ní zůstaly dva staré otlučené kotlíky na vaření a další kuchyňské náčiní, schované ve výklenku v zadní stěně, a velká hromada palivového dříví. Ženy připravily večeři a všichni se sesedli kolem ohně, aby se najedli.

„Tady nám bude dobře,“ usoudila Fenn. „Zajímalo by mě však, jak jsme daleko od citadely a hlavně od cesty, která vede do Oblačných zahrad.“

„Asi šest nebo sedm mil na sever,“ odpověděla Sidudu bez váhání.

„Výborně,“ pochvaloval si Meren s ústy plnými dušené zvěřiny se zeleninou. „Dost daleko, aby nás nikdo nevyčmuchal, a dost blízko, abychom se dostali k Taitovi, až sejde z hor.“

„Těší mě, že jsi řekl až, a ne *jestli*,“ poznamenala tiše Fenn.

Všichni se odmlčeli a do ticha znělo jen cinkání lžiček v měděných miskách.

„Jak poznáme, že se mág blíží?“ zajímala se Sidudu. „Neměli bychom držet u cesty hlídku?“ Všichni se otočili k Fenn.

„To není nutné,“ uklidnila je. „Budu vědět, kdy přijde. Upozorní mě.“

Mnoho měsíců byli neustále v pohybu, jezdili sem a tam, bojovali. Poprvé po dlouhé době se jim naskytla příležitost prospat celou noc, rušenou pouze střídáním se na hlídce. Na Fenn a Sidudu vyšla půlnoční služba, a když veliký hvězdný kříž vystoupal k jižnímu obzoru, začaly se jim klížit oči. V polospánku se odvěkly do jeskyně a vzbudily Nakonta a Imbali, jimž připadly nejméně oblíbené hodiny nad ránem. Pak se složily na matrace a okamžitě odpluly do nevědomí.

Ještě před úsvitem Fenn zatřásla Merenem a vzbudila ho. Vyskočil tak divoce, že probudil ostatní, a když viděl, jak dívky tečou po tvářích slzy, sáhl po meči. „Co se stalo, Fenn?“

„Nic!“ vyhrkla. Meren se podíval pozorněji a teprve pak si všiml, že Fenn pláče radostí. „Všechno je v naprostém pořádku. Taita žije. V noci za mnou přišel.“

„Viděla jsi ho?“ Rozrušený Meren ji popadl za loket a silně stiskl. „Kde je? Kam odešel?“

„Přišel se na mě podívat, když jsem spala. Probudila jsem se a on mi ukázal svůj spirituální znak a řekl mi, že se ke mně brzy vrátí.“

Sidudu vyskočila z matrace a objala svou družku. „Ach, já jsem tak šťastná! Kvůli tobě i kvůli nám všem.“

„Teď už vím, že všechno dobře dopadne,“ uzavřela Fenn. „Taita se vrátí a my budeme v bezpečí.“

* * *

Čekala jsem na tebe celou věčnost,“ řekla mu Eos, a ačkoliv Taita věděl, že je ztělesněním velké Lži, nemohl si pomoci a věřil jí. Otočila se a zašla do jeskyně. Taita se ani nesnažil stavět na odpor. Věděl, že nemá na vybranou a musí ji následovat. Vztyčil sice proti jejímu kouzlu obrannou hradbu, ale v dané chvíli si nic nepřál více než jít za ní, kamkoliv ho zavede.

Hned za vstupem se tunel zužoval, až se mu lišejníkem porostlá skála otírala o ramena. Chodidla ho studila, jak se mu přes ně přelévávala ledová voda z pramene a smáčela mu dolní okraj tuniky. Eos lehce a neslyšně kráčela před ním, jako by klouzala vzduchem. Pod černým hedvábím se jí vlnily boky jako houpající se kobra.

Odbočila od potůčku na úzkou kamennou rampu. Na jejím konci se tunel rozšířil v prostorný průchod. Stěny pokrývaly lazuritové kachličky s vyřezávanými basreliéfy lidských postav a skutečných i bájných zvířat. Podlaha byla vykládána tygřími oky a strop byl z růžového křemene. Na držácích vsazených do stěn se skvěly nádherné krystaly velké jako hlava dospělého muže. Jak se k nim Eos přiblížila, každý se rozzářil tajuplným oranžovým svitem, a když je minuli, postupně uhasínaly a chodba za nimi se opět ponořila do tmy. Jednou či dvakrát zahlédl Taita mohutné chlupaté opice, které ustupovaly do stínů a mizely mu z očí. Eos se pohybovala úplně neslyšně, její drobná chodidla jako by se vznášela těsně nad zlatými dlaždicemi. Taita od nich nedokázal odtrhnout pohled, tak ho fascinovala. Ve vzduchu se za ní vznášela delikátní vůně vzácného parfému. Se zájmem ji nasával a poznal v ní lilie.

Nakonec došli do prostorné, elegantně zařízené komnaty se stěnami obloženými zeleným malachitem. Šachtice ve vysokém stropu jistě dosahovaly až k zemskému povrchu, protože jimi pronikaly sluneční paprsky, které se jako smaragdový závoj odrážely od obkladů. Nábytek byl vyroben z vyřezávané slonoviny, uprostřed místnosti stály naproti sobě dvě pohovky. Eos se na jednu posadila, složila nohy pod sebe a přetáhla si přes ně roucho, aby nebyla vidět ani holá chodidla. Ukázala na druhou pohovku. „Udělej si pohodlí prosím. Jsi mým váženým a milovaným hostem, Taito,“ promluvila jazykem tenmass.

Přistoupil k pohovce a sedl si na vyšívané hedvábné polštáře.

„Jsem Eos,“ představila se.

„Proč jsi mě nazvala *milovaným*? Toto je naše první setkání. Vůbec mě neznáš.“

„Ach, Taito, znám tě stejně dobře jako ty sám sebe. Možná ještě lip.“

Její smích mu zněl v uších lahodněji než jakákoliv hudba. Pokusil se před ním uzavřít svou mysl. „I když se tvá slova vzpírají rozumu, nějak o nich nedokážu pochybovat. Smírím se s tím, že mě znáš, ale já o tobě s výjimkou jména nevím vůbec nic.“

„Musíme být k sobě navzájem upřímní, Taito. Neřeknu ti nic než pravdu a ty bys mi měl oplatit stejně. Tvé poslední prohlášení bylo lživé. Víš toho o mně hodně a na základě těchto znalostí sis na mě vytvořil jistý názor. S politováním musím konstatovat, že naprosto chybný. Mám v úmyslu tě poučit a napravit tvé omyly.“

„Řekni mi, v čem jsem se mýlil.“

„Věříš, že jsem tvůj nepřítel.“

Taita mlčel.

„Jsem tvá přítelkyně,“ pokračovala Eos. „Nejdražší a nejvěrnější přítelkyně, jakou kdy můžeš mít.“

Taita sklopil ztěžklou hlavu, ale neřekl ani slovo. Uvědomil si, že jí zoufale touží uvěřit, a potřeboval veškeré své odhodlání, aby udržel ochranný štít.

Eos se na okamžik odmlčela. „Domníváš se, že ti budu lhát, že už jsem ti zalhala, jako jsi zalhal ty mně.“

Taita byl nesmírně rád, že nevyzařuje žádnou auru, v níž by mohla číst; emoce v něm přímo vřely.

„Řekla jsem ti pouze pravdu. Obrazy, které jsem ti ukázala u jeskyně, nelhaly. Nenašel bys v nich ani zrnko zrady.“

„Byly to velmi působivé obrazy,“ odvětil vyhybavě neutrálním tónem.

„A hlavně pravdivé,“ zdůraznila. „Je v mé moci splnit ti vše, co jsem ti slíbila.“

„Proč sis ze všech lidí vybrala zrovna mě?“

„Ze všech lidí?“ zopakovala pohrdavě. „Lidstvo má pro mne asi stejný význam jako termití kolonie. Jsou to stvoření, která se řídí pudy, ne rozumem či moudrostí, protože nežijí tak dlouho, aby tyto ctnosti získala.“

„Znal jsem učené a moudré muže naplněné soucitem a lidskostí,“ namítl Taita.

„Soudíš tak na základě vlastního pozorování a tvůj úsudek je ovlivněn krátkou délkou tvého života.“

„Žil jsem dost dlouho.“

„Jenže o moc déle už žít nebudeš. Tvůj čas se krátí.“

„Jsi velmi otevřená, Eos.“

„Jak jsem slíbila, neuslyšíš ode mne lživého slova. Lidské tělo je nedokonalý obal a život je pomíjivý. Člověk žije příliš krátce, než aby si osvojil skutečnou moudrost a pochopení. Podle lidských měřítek jsi dlouhověký, dožil ses, jestli dobře počítám, sto padesáti šesti let. Pro mě je to jako květ nočního kaktusu, který se za soumraku rozvine a s úsvitem uvadne, a možná spíš jen máchnutí motýlích křídel. Fyzický obal, v němž pobývá tvá duše, tě brzy zradí.“ Nečekaně vystrčila ruku zpod černého hedvábí a požehnala mu.

Měla-li krásná chodidla, pak její ruce byly přímo nádherné. Zatajil dech a cítil, jak se mu ježí chlupy na předloktí, když sledoval její ladná gesta.

„Můžeš se však tomuto osudu vyhnout,“ řekla tiše.

„Neodpověděla jsi mi na otázku, Eos. Proč já?“

„Za svůj krátký život jsi toho hodně dokázal. Jestli prodloužím tvou pozemskou existenci na celé věky, staneš se intelektuálním gigantem.“

„To je jen neúplné vysvětlení. Jsem starý a ošklivý.“

„Část tvého těla jsem již obnovila,“ připomněla a Taita se hoře zasmál. „Takže teď jsem ošklivý stařec s mladým a krásným přirozením.“

Zasmála se s ním - jak vzrušující zvuk! „Vtipně řečeno.“ Vtáhla ruku pod hedvábný závoj a Taita si připadal jako oloupený. „U jeskyně jsem ti zjevila tvůj obraz jako mladíka. Byl jsi krásný a zase můžeš být.“

„Proč sis tedy rovnou nezvolila nějakého mladého muže? Bezpochyby jsi to už nejednou udělala,“ popíchl ji.

Odpověděla bez váhání a upřímně: „Snad stotisíckrát, ale přes svou krásu to byli jen mravenci.“

„Copak já budu jiný?“

„Ano, Taito. Ano.“

„V jakém směru?“

„Tvoje mysl,“ odpověděla. „Tělesná vášeň se brzy omrzí, kdežto mimořádný intelekt si uchová nekonečnou přitažlivost a půvabné kouzlo. Velká mysl, která s časem sílí, věčně mladé krásné tělo, to jsou božské atributy. Ty jsi, Taito, dokonalý společník a partner, po kterém celé věky toužím.“

Rozmlouvali dlouhé hodiny. Její geniální intelekt ho fascinoval, ačkoliv věděl, že je vypočítavý, zlovolný a ledově chladný. Cítil se nabitý energií, tělesnou i duševní. Zlobil se sám na sebe, když ho tělesné potřeby nutily se vzdálit, ale než se stačil omluvit, sama mu řekla: „Vyčlenila jsem ti obydlí. Za tamními dveřmi vpravo. Jdi až na konec chodby.“

Určila mu vskutku velký a působivý pokoj, ale své okolí sotva vnímal, protože mysl mu pracovala na plné obrátky. Necítil sebemenší únavu. V kóji našel ozdobně vyřezávanou stoličku s latrínovým otvorem a vědrem a ulevil si. V rohu prýštla do křišťálového umývadla voňavá teplá voda. Jen co se umyl, spěchal zpátky do zelené komnaty v naději, že tam Eos ještě bude. Šachticemi ve stropu už dávno nepronikal sluneční svit - venku se snesla noc - a místnost teď osvětlovaly zářící krystaly na stěnách. Eos seděla na místě, kde ji opustil. „Je zde pro tebe jídlo a pití,“ nabídla, sotva se posadil naproti ní, a její nádherná ruka ukázala na slonovinový stolek vedle pohovky. Během jeho nepřítomnosti se na něm objevily stříbrné talíře a poháry. Necítil hlad, ale lákavému ovoci a šerbetu neodolal. Střídmě pojedl, napil se a dychtivě se vrátil k přerušnému rozhovoru. „Mluvila jsi o věčném životě.“

„Ano, o snu všech lidí, od faraónů po otroky,“ souhlasila. „Touží po věčném životě v pomyslném ráji. I předvěcí lidé, kteří žili dříve, než jsem se narodila, malovali vyobrazení tohoto snu na stěny svých jeskyní.“

„Je možné tento sen naplnit?“ zajímal se Taita.

„Sedím před tebou jako živý důkaz toho, že to možné je.“

„Jak jsi stará, Eos?“

„Byla jsem stará už tehdy, když faraón Cheops stavěl velkou pyramidu u Gízy.“

„Jak je to možné?“

„Slyšel jsi někdy o Zřídle?“ zeptala se ho.

„Je to mýtus, který přetrval do naší doby z hlubin věků,“ odvětil.

„Není to mýtus, Taito. Zřídlo existuje.“

„Co to je? A kde se nachází?“

„Je to Modrá řeka všeho života, základní síla, která řídí náš vesmír.“

„Opravdu je to řeka nebo pramen? A proč *modrá*? Můžeš mi ji popsat?“

„Ani jazyk tenmass neobsahuje slova, jimiž bys mohl popsat její velebnou krásu a mohutnost. Až se spojíme v jedinou bytost, odvedu tě k ní. Společně se vykoupáme v Modré řece a ty z ní vystoupíš ve skvostné nádheře obnoveného mládí.“

„Kde je? Na zemi, nebo v nebesích?“

„Pohybuje se z jednoho místa na druhé. Jako se přelévá moře, jako se zvedají a klesají hory, Zřídlo putuje s nimi.“

„A kde je právě teď?“

„Nedaleko od místa, kde sedíme,“ odpověděla Eos. „Ale buď trpělivý. V pravý čas tě k němu zavedu.“

Lhala. Samozřejmě lhala. Je přece Lež. I kdyby Zřídlo existovalo, nikdy k němu žádného člověka nezavede. Přesto ho falešný slib neobyčejně zaujal.

„Vidím, že o mně stále pochybuješ,“ zašeptala. „Abych ti nade vši pochybnost dokázala svou dobrou vůli, dovolím ti vzít ke Zřídlu ještě jednu osobu, aby s tebou sdílela jeho požehnané dobrodiní. Někoho, kdo je ti drahý. Existuje takový člověk?“

Fenn! Taita tu myšlenku okamžitě zahalil, aby ji ani Eos nemohla přechíst. Nastražila mu past a on do ní málem spadl. „Nikdo takový není,“ odpověděl.

„Když jsem na tebe jednou shlížela, seděl jsi u tůně v divočině a vedle tebe jsem viděla krásné dítě, holčičku se světlými vlasy.“

„Ach ano,“ souhlasil. „Jenže jsem už dávno zapomněl i její jméno. Patřila k těm, kterým říkáš termiti. Dočasná spolence na cestě, nic víc.“

„Nepřeješ si tedy vzít ji ke Zřídlu?“

„Nemám k tomu žádný důvod.“ Eos mlčela, ale Taita cítil na spáncích lehký dotek jako pohlazení víly. Poznal, že čarodějnicí nepřesvědčil a ona se teď pokouší proniknout mu do mysli a ukrást mu myšlenky. S velkým psychickým úsilím jí zablokoval přístup; okamžitě se stáhla.

„Jsi unavený, Taito. Musíš se chvíli vyspat.“

„Nejsem unavený ani v nejmenším,“ ohradil se a nelhal - cítil se svěží a vitální.

„Máme si toho tolik co vyprávět, že jsme jako běžci na startu dlouhého závodu. Nesmíme nasadit příliš rychlé tempo. Koneckonců, osudem je nám souzeno stát se věčnými spolence. Netřeba spěchat. Čas je naše hračka, nikoliv nepřítel.“ Eos se zvedla z pohovky a bez dalšího slova prošla dveřmi v zadní stěně, kterých si prve nevšiml.

* * *

Ačkoliv opravdu necítil únavu, natáhl se na měkkou hedvábnou matraci ve svém pokoji a okamžitě usnul hlubokým spánkem. Probudil se a zjistil, že do místnosti proudí otvorem ve stropu sluneční světlo. Cítil se nádherně a plný síly.

Jeho špinavé šaty zmizely, vedle koženého pláště ležela složená čistá tunika a nové sandály. Na slonovinovém stolku byla prostřena snídaně. Vykoupal se, najedl a oblékl. Tunika, kterou mu Eos poskytla, byla ušita z jemné látky, jež hladila kůži, a sandály z jehnětiny zdobené vyšívanými zlatými lístky mu dokonale padly.

Vrátil se do zelené komnaty a našel ji prázdnou; po Eos zůstala jen jemná vůně parfému. Přistoupil ke dveřím, jimiž v noci odešla. Dlouhá chodba za nimi ho vyvedla na denní světlo. Když se jeho oslněné oči přizpůsobily slunečnímu jasu, zjistil, že se ocitl v dalším vulkanickém kráteru, ne tak velkém jako Oblačné zahrady, ovšem neskonale krásnějším. Pohled na bujné lesy a květinové záhony, které pokrývaly dno kráteru, ho však v nejmenším nelákal - přímo před ním stál uprostřed svěže zeleného trávníku na břehu jezírka, do něhož vtékal zurčivý potůček, malý mramorový pavilon. Ačkoliv jezírko napájela průzračně čistá voda, jeho hladina byla temná a leskla se jako leštěný kov.

Na mramorové lavičce v pavilonu odpočívala Eos. Měla nepokrytou hlavu, ale seděla k Taitovi zády, takže se mohl kochat jen krásou jejích vlasů. Blížil se k ní nenápadně v naději, že ji zastihne nepřipravenou a spatří její obličej. Zvlněné kadeře padaly v bohatých kaskádách až k pasu, temné jako voda v jezírku, ale nesrovnatelně třpytivější. Z krátké vzdálenosti si všiml, že se jí ve vlasech odráží sluneční svit a vrhá rudé odlesky jako od rubínových vláken. Zatoužil se jich dotknout a natáhl ruku, ale vtom si Eos přetáhla přes hlavu závoj a znemožnila mu byť jen koutkem oka zahlédnout její tvář. Pak se k němu otočila. „Posaď se vedle mě, protože tam je tvoje místo.“

Chvíli seděli mlčky. Taita se zlobil a lomcovala jím podrážděnost - celou bytostí prahl po tom, aby mu odhalila obličej. Vycítila jeho náladu a položila mu ruku na předloktí. Její dotek ho vzrušil, ale obrnil svou mysl a oslovil ji: „Mluvili jsme hodně o tělesném vzhledu, Eos. Trpíš nějakou vadou? Proto se stále schováváš za závojem? Stydíš se za to, jak vypadáš?“

Snažil se ji vyprovokovat stejně jako předchozího dne ona jeho, avšak odpověděla mu klidným, sladkým hlasem: „Jsem ta nejkrásnější bytost - ať žena nebo muž -, jaká kdy na zemi žila.“

„Proč tedy svou krásu skrýváš?“

„Protože by mohla oslepit oči a rozvrátit mysl mužů, kteří by na ni pohlédli.“

„Musím tvému vychloubání věřit?“

„To není vychloubání, Taito, nýbrž ryzí pravda.“

„Odhalíš mi někdy svou krásu?“

„Mou krásu uvidíš teprve tehdy, až na to budeš připravený. Až pochopíš následky a budeš ochoten je přijmout.“ Její ruka mu stále spočívala na předloktí. „Copak nevidíš, jak tě i ten nejjemnější dotek mé dlaně vzrušuje? Konečky prstů cítím, jak ti buší srdce.“ Odtáhla ruku a uvrhla tím jeho smysly do šíleného víru. Nějakou dobu mu trvalo, než je ovládl. „Mluvme o něčem jiném,“ navrhla. „Jistě mi chceš položit spoustu otázek a já jsem se zavázala, že ti na ně pravdivě odpovím.“

Taita na výzvu přistoupil. „Přehradila jsi kamennou bariérou tok Nilu,“ začal poněkud rozechvělým hlasem. „Proč jsi to udělala?“

„Vedl mě k tomu dvojí důvod. Zprvu jsem tě chtěla pozvat k sobě. Neodolal jsi a nyní sedíš vedle mne.“

Hluboce se zamyslel a pak se zeptal: „A druhý důvod?“

„Chtěla jsem ti uchystat dar.“

„Dar?“ zvolal překvapeně.

„Ano, zasnubní dar. Jakmile se spojíme duší i tělem, dám ti dvojitou korunu Egypta.“

„Potom, co jsi obě království zničila? Co je to za perverzní, krutý dar?“

„Až si na hlavu posadíš dvojitou korunu a usedneme spolu bok po boku na egyptský trůn, obnovím tok Nilu a přivedu jeho vody do našeho království - prvního z mnoha našich království.“

„A do té doby budou trpět jen lidští termity?“ zeptal se Taita.

„Už jsi začal uvažovat a mluvit jako pán všeho tvorstva, jímž se brzy staneš. Ukázala jsem ti to v obrazech u jeskyně v Oblačných zahradách. Budeš vládnout všem národům, získáš věčný život, mládí a krásu i moudrost a učenost věků, ztělesněné diamantovou horou.“

„Ano, ta nejvýznamnější odměna. Já jí říkám Pravda.“

„Bude tvoje.“

„Nemohu se ubránit podezření, že mi tohle všechno nabízíš proto, abys ode mne mohla požadovat nějakou kompenzaci.“

„Ach, o tom jsem už přece mluvila. Oplátkou za to, co ti nabízím, požaduji tvou věčnou lásku a oddanost.“

„Žila jsi tak dlouho bez společníka. Proč si najednou nějakého přeješ?“

„Únava věčnosti mě již zmáhá, stejně jako zatuchlost ducha a bolestná nuda samoty. Potřebuji někoho, kdo se mnou bude sdílet tyto divy.“

„A to je vše, co ode mne žádáš? Zahlédl jsem záblesk tvé mocné inteligence. Pokud se tvá krása vyrovná mysli, je to zanedbatelná cena.“ Eos dovedně maskovala lži pravdou a Taita předstíral, že jim věří. Byli jako vrchní velitelé dvou armád stojících proti sobě; právě probíhaly šarvátky a manévry předcházející bitvě. Taita se bál, ani ne tak o sebe, spíš o Egypt a Fenn - nejvyšší hodnoty jeho života, které se nyní ocitly ve smrtelném nebezpečí.

Následující dny trávili u temného jezírka a většinu nocí v zelené komnatě. Postupně mu odhalovala další kousky své fyzické formy, zatímco svou spirituální duši ponechávala zamaskovanou. Její promluvy nabývaly na zajímavosti a poutavosti. Občas se naklonila ke stolku pro chutné sousto nebo šťavnaté ovoce na stříbrném podnose, přičemž si jakoby bezelstně nechala sklouznout rukáv a odhalila předloktí. Jindy poposedla na slonovinové pohovce a mezi skládanými hedvábnými záhyby dlouhé černé sukně vykuklo koleno a lýtko božských tvarů. Za tu dobu už měl uvyknout dokonalým tvarům jejích končetin, ale pokaždé zalpal po dechu. Nemohl se dočkat okamžiku, kdy mu odhalí celé tělo, a současně se obával, že neodolá jejímu kouzlu.

Dny a noci míjely stále rychleji. Tělesné a astrální napětí mezi nimi narůstalo do nesnesitelných rozměrů. Dotýkala se ho, brala ho za ruku, když chtěla zdůraznit nějaký argument. Jednou si přitiskla jeho dlaň k hrudi a Taita musel uplatnit nejvyšší sebeovládání, aby hlasitě nezasténal bolestí ve slabinách, když ucítil teplou pružnost jejího řadra.

Eos nikdy nezměnila parfém, stále voněla liliemi, ale každé ráno a večer se převlékala. Vždy nosila dlouhá nadýchaná roucha, sotva naznačující křivky těla pod jemnou tkaninou. Někdy zachovávala vyrovnaný klid, jindy dávala najevo netrpělivost - tehdy obešla jeho pohovku s hrozivou elegancí lidožravé tygřice. Jednou si před něj klekla, nestoudně mu zajela rukou pod tuniku, pohládila ho po stehně, a zatímco nenuceně pokračovala v promluvě, zastavila se špičkami prstů na dosah od jeho přirození a stáhla se, teprve když ucítila, jak topoří. Jindy si opět navlékla černé roucho z prvního dne a nechala tělo kompletně zahalené.

Jednoho rána seděli v zelené komnatě a Eos na sobě měla průsvitné roucho z bílého hedvábí. Taita ji dosud nikdy v bílém neviděl. Uprostřed rozhovoru nečekaně vstala a drobná chodidla ji donesla před něj. Bílý závoj se jí vlnil kolem hlavy jako obláček. Růžové a slonovinové odstíny její pleti prosvítaly hedvábím v tajemné hře světla a stínu. Tělo pod průsvitnou látkou prozrazovalo božské tvary. Měsíčně bledé břicho s tajemným tmavým trojúhelníkem u základny měla ploché jako ušlechtilý chrt. Prsa se neurčitě rýsovala jako krémově zbarvené kruhy s jahodovými hroty.

„Opravdu si přeješ, abych se ti odhalila, můj pane?“

Překvapení mu vyrazilo dech a hned neodpověděl. Nakonec zašeptal: „Mám pocit, že čekám celý život, až to uděláš.“

„Chci se ti dát celá. Nebudu před tebou nic skrývat. Nekladu si žádné podmínky. A neočekávám od tebe nic než tvou lásku.“ Shrnula si rukávy a zvedla štíhlé, pevné paže dokonalých tvarů. Špičkami dlouhých prstů uchopila okraj závoje a začala ho zvedat z obličeje. U brady se zastavila a nechala vyniknout dlouhému graciéznímu krku.

„Ujasni si, zdali chceš skutečně spatřit mou tvář. Varovala jsem tě, jaké následky to může mít. Moje krása si zotročila všechny muže, kteří na ni pohlédli. Budeš schopen odolat?“

„I kdyby mě to mělo zahubit, chci ji vidět,“ zamumlal Taita. Věděl, že nastává rozhodující okamžik - zahájení bitvy.

„Budiž tedy,“ řekla a mučivě pomalu zvedla závoj. Měla kulatou bradu s roztomilým dolíčkem a plné, rozkošně zakřivené rty, jimž rudá krev dodávala barvu zralých třešní. Olízla si je a zkroutila špičku jazyka jako zívající koťátko. Jazyk zanechal na rtech lesklou stopu slin, než ho vtáhla mezi drobné třpytivé zoubky. Nos měla úzký a rovný, na špičce neznatelně rozšířený, výrazné, vysoko posazené lícni kosti, čelo široké a hluboké. Oblouky obočí tvořily nádherný rámec tmavým očím, které jako drahokamy vrhající světlo rozptylovaly stín a dívaly se hluboko do Taitovy duše. Každý rys jejího obličeje byl sám o sobě naprosto dokonalý, společně vytvářely krásu, která neměla srovnání.

„Potěšila jsem tě, můj pane?“ zeptala se, když rozvířila závoj a nechala ho klesnout na malachitovou dlažbu. Vlasy jí padaly na ramena jako sobolí kožešina posypaná rubínovými jiskrami. Visely jí až k pasu, zvlněné a pružné, jako by pulzující vlastním životem.

„Neodpovídáš. Zklamala jsem tě?“

„Moje mysl nedokáže tvou krásu obsáhnout.“ Taitovi se třásl hlas. „Neexistují slova, jež by popsala pouhou její desetinu. Když jsem ji spatřil, pochopil jsem, že mohla spálit muže na popel jako lesní požár. Děsí mě a současně neodolatelně přitahuje.“

Neslyšně se k němu přiblížila a zahalila ho oblakem liliové vůně. Stála nad ním, dokud ho nepřiměla zvednout k ní obličej. Lehce se sklonila a přitiskla jemné, teplé rty na jeho. Špičatým kočičím jazýčkem mu pronikla hluboko do úst a na prchavý okamžik ho propleta s jeho jazykem. Hned se však zase odtáhla a Taitovi zůstala na patře pouze její chuť jako šťáva lahodného ovoce.

Odplula v lадném víru po malachitové dlažbě a průsvitná róba se kolem ní zavlnila, když se v piruetě prohnula v zádech a téměř se zátylkem dotkla oblin zadečku.

„Je toho víc, můj pane.“ Hlas jí tepal hlubokým intenzivním tónem, jaký v něm ještě neslyšel. „Je toho mnohem víc. Nebo jsi už viděl dost?“

„I kdybych na tebe hleděl tisíc let, nikdy bych neviděl dost.“

Pohozením hlavy si shrnula vlasy z ramenou a zahleděla se na něj doutnajícíma očima. „Stojíš na okraji sopky,“ varovala ho. „I teď ještě můžeš ustoupit. Jakmile skočíš, už pro tebe není návratu. Pak se pro tebe navždy změní vesmír. A cena bude vysoká, vyšší, než si umíš představit. Jsi připraven ji zaplatit?“

„Jsem.“

Vyklouzla zpod róby ramenem. Jeho křivka perfektně navazovala na dlouhý útlý krk. Nechala šaty sklouznout níž a odhalila ňadro. Pak druhé. Kulatá a plná se tiskla k sobě jako dvojčata. Róba dále klesala, až se zastavila o oblíny boků. Břicho měla hladké jako čerstvě zasněžené pole. V pupku jí zářil ohnivý rubín. Zavlnila boky, průsvitná látka se svezla po štíhlých stehnech a našasila se do girlandy kolem kotníků.

Vykročila ze šatů a úplně nahá k němu přistoupila dlouhým klouzavým krokem. Znovu se sklonila. Jednou rukou ho objala zezadu kolem krku, druhou vzala do dlaně prs, přitáhla k němu Taitovu hlavu a vložila mu bradavku do úst. „Ochutnej, můj pane,“ zašeptala mu do ucha.

Přisál se k ní jako kojeneček; bradavka mu mezi rty nabobtnala a vytryskla z ní smetanově hustá tekutina. Taita ji ochutnal a dychtivě pil, dokud mu neodtlačila hlavu a neosvobodila prs. „Nebud' tak hladový,“ napomenula ho. „Moje tělo pro tebe chystá mnohá slastná potěšení. Nesmíš se nasytit příliš brzy.“

Ustoupila a pohládila si oběma dlaněmi břicho. Taitovy oči je otrocky sledovaly. Rozkročila se, poklesla v kolenou a roztáhla stehna. Díval se, jak ruka zajíždí mezi ně a hluboko do obláčku tmavých chloupků. Pak ji vytáhla a vztyčila ukazovák, lesklý průzračnou vlhkostí.

„Podívej, jak po tobě toužím,“ zašeptala chraplavě a spojila špičku mokrého prstu s palcem. Když je oddělila, natáhlo se mezi nimi želatinové vlákno. „Toto je pravá ambrózie, po níž všichni muži touží.“ Přistoupila k němu. „Otevři ústa, můj pane.“ Vsunula mu ukazovák mezi rty a na jeho smysly zaútočila opojná vůně jejího pohlaví. Volnou rukou mu sáhla pod lem tuniky a uchopila penis. Už teď byl tvrdý jako kámen, ale pod jejími obratnými prsty ještě nabobtnal a prodloužil se.

Hleděl jí hluboko do očí a postřehl v nich neúprosný hlad šelmy, který v nich ještě před okamžikem neviděl. Věděl, že nedychtí po tom, co drží v ruce, nýbrž po samotné jeho duši. Položila mu dlaně na paže a přiměla ho vstát. Klekla si před ním, rozvázala řemínky sandálů a vyzula mu je. Zvedla hlavu, zabořila mu ji do klína a mazlivě jí zavrtěla, pak ho vzala do úst a začala nenasytně sát. Napřímila se, svlékla mu tuniku přes hlavu a odstrčila ho zády na pohovku. Obkročila ho, jako by nasedala na koně, přidřepla a zavedla ho do tajných hlubin svého těla.

Vyrazil hluboké záupnění, protože intenzita slasti ho dovedla na pokraj mučivé agónie. Znehybněla nad ním. Svaly v jejích útrobach se stahovaly a pulzovaly, svíraly ho stejnou silou jako krajta kořist svými smyčkami. Uzamkla ho do spojení tak pevného, že ho ani jeden z nich nedokázal prolomit. Její oči hleděly do jeho

naplněny triumfálním leskem válečníka, který se chystá ke smrtícímu úderu. „Patříš mi.“ Její hlas zněl jako syčení hada. „Vše, co jsi, je moje.“ Konec přetvářky; odhodila masku a odhalila pravou tvář.

Cítil, že začíná tělesná invaze. Jako by tvrz jeho duše oblehla barbarská horda a beranidly dorážela na její zdi. Soustředil všechny síly, aby útoku odolal, uzavřel brány, aby jí zabránil ve vstupu, odrážel její průniky. V očích se jí objevilo zděšení, když si uvědomila, že ji vlákal do pasti. S vražedným výrazem v obličeji se znovu vrhla do útoku.

Sváděli zuřivý souboj a zprvu byly jejich síly vyrovnané. Naznačil pohyb do strany, a když tam přesunula váhu, aby mu čelila, škulbl tělem do protisměru a oba se svalili z pohovky. Uzavření ve smrtelném spojení dopadli na malachitovou dlažbu, ale Eos se ocitla pod ním a nesla celou tíhu nárazu. Na zlomek vteřiny uvolnila v šoku stisk poševních svalů; Taita toho využil a pronikl do ní ještě hlouběji ve snaze probít se doprostřed těla. Ihned zase ztuhla a zadržela nápor. Mlčky se proti sobě vzpírali a drželi jeden druhého ve vratké rovnováze sil.

Vnímal, jak mobilizuje rezervy, a obrnil se proti očekávanému útoku. Vrhla se proti němu jako psychická lavina a snažila se prolomit jeho obranu, probít se za hradby a proniknout do tajných zákoutí jeho duše. Cítila, že jeho tělo ochabuje a poddává se jí. Znovu se jí oči rozzářily škodolibým triumfem. Taita si sáhl na hrud' a sevřel v pěsti amulet Lostris, který mu stále visel na krku. V duchu zformuloval slovo síly: Mensaar! Jeho penis poskočil mocným impulsem a Eos trhaně vykřikla. „Kydash! Ncube!“ zařval. Z amuletu vyšlehl proud psychické síly a jako úder blesku vyhnal Eos z průlomu v hradbě jeho duše. A znovu drželi jeden druhého ve vyrovnaném souboji tělesných a duševních sil. Spojení živým masem leželi nehybně jako figuríny vyřezané ze slonoviny.

V lampách dohořel olej; plamínky zablikaly a zhasly. Komnata zůstala osvětlena pouze sloupem paprsků, které pronikaly otvorem ve stropu. Světlo bledlo, jak se slunce skrylo za horami. Bitva pokračovala ve tmě. Celou noc se vzpírali jeden druhému v ďábelském spojení, jeho úd zabořený hluboko v ní, nemilosrdně sevřený svaly její pochvy. Z orgánů určených k uchování a rozmnožení lidského rodu se staly smrtelné zbraně.

Když šachticí ve stropu proniklo šero svítání, vykreslilo v temnotě obrysy dvou postav vzájemně uvězněných v sobě. S postupným rozjasněním viděl Taita Eos do očí. V jejích hlubinách postřehl první záchvěv paniky - jako křídla zajatého ptáka tlukoucí o pruty klece. Zkusila jej ze sebe setřást, ale Taita nepovolil a držel pohled jejích očí stejně pevně jako ona jeho pohlavní úd. Oba dávno překročili hranice vyčerpání. Nezbylo v nich nic než vůle vydržet. Obemkla mu dlouhýma nohama boky. Vsunul jí levou ruku pod zadek a přitáhl si ji k sobě. V pravé pěsti zaťaté na jejích zádech stále svíral amulet Lostris a teď velmi pomalu a opatrně, aby ji neupozornil, co chystá, odklopil nehtem palce víčko medailonu a vysypal si do dlaně úlomek červeného kamene.

Přitiskl jí kamínek k páteři a okamžitě ucítil, jak se rozpaluje a obrací svou sílu proti ní. Zaječela v dlouhém výkřiku beznaděje a ochable se pokusila o poslední odpor. Pumpovala poševními svaly jako kovářskými měchy v zoufalém úsilí vytlačit jeho úd. Načasoval výpady podle jejích křečovitých stahů. S každým povolením svalstva pronikl hlouběji. Dosáhl poslední bariéry a s mohutným vzepětím ji prorazil.

Eos se pod ním zhroutila; sténala a nesrozumitelně blekotala. Přisál ústa k jejím, vnikl jí jazykem do hrdla a umlčel ji. Řádl ve vnitřní svatyni jejího bytí, otevíral truhlice, v nichž ukrývala své znalosti a moc, a bezostyšně plenil jejich obsah. Cítil, jak se mu mohutným proudem vrací síly, stonásobně zvětšené tím, co od Eos získával.

Hleděl do její nevyslovitelně krásné tváře, do nádherných očí a sledoval, jak se mění. Brada jí poklesla, z doširoka otevřených úst tekly stříbrné potůčky slin. Oči zakryla neprůhledná mázdra a připomínaly mrtvé obličáky. Nos se jí roztekl v široký hrbol jako kus vosku v blízkosti plamene. Zářivá pokožka vybledla do nažloutlé běli, popraskala a zdrsňela jako svlečená hadí kůže. Od koutků úst a očí se rozšířily vějíře hlubokých vrásek. Vlasy zkadeřené do vzrušujících vln se narovnaly, pokryly lupy a zřídly.

Taita v ní zůstával hluboko ponořený a vpíjel do sebe přívál astrální a psychické substance, který z ní proudil jako voda z prolomené přehrady. Bylo jí tak obrovské množství, že prýštila hodinu za hodinou. Sloup slunečního světla ze stropní šachtice se sunul po malachitové dlažbě a dosáhl polední značky uprostřed podlahy, když Taita poprvé pocítil, že tok ochabuje. Otrásl se a proud konečně vyschl. Vzal si všechno, co v sobě Eos měla, a zanechal ji vyždímanou a prázdnou.

Nechal erekci povolit a vysunul pohlavní úd z jejích útrob. Překulil se z ní a vstal. Přirození měl nateklé, pohmožděné a na některých místech do krve odřené. Potlačil bolest a ze džbánu na stolku vedle pohovky si nalil do poháru vodu. Zhluboka se napil, posadil se na okraj divanu a pohlédl na Eos.

Chraptivě dýchala otevřenými ústy. Oči slepě zíraly na strop a tělo začalo otékat. Jako u mrtvolky ponechané na slunci se jí břicho nafouklo hnilobnými plyny. Štíhlé paže a nohy zduřely. Svalstvo změklo a ztratilo tvar jako hrouda másla v plátěném pytlíku. Beztvará hmota se vzdouvala, až údy zmizely v bílých záhybech ochablé kůže. Pouze hlava zůstávala malá v porovnání s rozbředlou těstovitou masou.

Díval se, jak její tělo nakynulo, až zaplnilo polovinu komnaty. Vstal a ustoupil ke stěně, aby mu uvolnil prostor k expanzi. Napuchla do podoby termítí královny, která leží v největší komůrce uprostřed mraveniště. Uvázla uvězněna ve vlastní hmotě a mohla pohybovat jen hlavou, zbytek těla ochrnul obrovskou tíhou. Už

nikdy z jeskyně neunikne. Ani kdyby jí chtěli pomoci trogové, neprotáhnou ji úzkými průchody a tunely vytesanými ve skále na denní světlo.

Jeskyní se šířil odporný puch. Z kožních pórů vytékala těžká olejovitá kapalina, stékala po Eos a skapávala na podlahu, kde vytvářela světle zelené loužičky mrtvolného hnisu. Taitovi se ze smradu, který ho dusil a pálil v plicích, zvedal žaludek. Byl to zápach hnijících těl, obětí jejích vražedných choutek, nenarozených dětí vyrvaných z děloh a mladých matek, které je nosily; těch, kdo zemřeli hladem a morovou nákazou, které Eos uvrhla na země a národy; bojovníků, kteří padli ve válkách, jež rozpoutala; nevinných, které odsoudila k smrti na šibenici nebo škrticí smyčkou; otroků, kteří zahynuli v jejích dolech a lomech. Zápach ještě umocňoval každý chraplavý výdech, jímž svými ústy vysílala do světa nekonečné zlo. I Taitova vysoce vyvinutá schopnost ovládat smysly zakolísala pod tím nápoem nepříjemných pocitů. Držel se od ní tak daleko, jak mu omezený prostor komnaty dovozoval, a postupoval podél stěny k ústí tunelu.

Zastavil ho zlověstný zvuk, jako kdyby gigantický dikobraz varovně zachřestil ostny. Eosina groteskní hlava se k němu otočila a oči zaostřily pohled na jeho tvář. Rysy už měla tak strhané, že po původní kráse nezbyla sebemenší stopa. Její oči k němu hleděly z hlubokých temných děr. Rty se ohrnuly a odhalily zuby, takže rázem připomínala kostlivce. Neuvěřitelná ošklivost věrně zrcadlila její pokřivenou duši. Když promluvila, zněl její hlas jako krákání vrány. „Přetrvám,“ ucedila.

Ucukl před smrdutým závanem jejího dechu a zmobilizoval síly, aby vydržel dívat se jí do očí. „Lež přetrvá na věky, ale stejně tak i Pravda. Boj nikdy neskončí,“ odpověděl.

Zavřela oči a už neřekla ani slovo, jenom dech jí chrčel v hrdle.

* * *

Taita se vrátil do svého pokoje pro plášť a pak proklouzl zelenou komnatou do průchodu, který vedl ven z jeskyně, a vyšel do tajné zahrady. Slunce ozařovalo útesy nad kráterem, ale jeho dno již leželo ve stínu. Opatrně se rozhlédl, jestli se poblíž nezdržují trogové, a pátral po jejich aurách; našťastí žádnou nespatriil. Věděl, že se záhubou Eos byly opice zbaveny vůdčí inteligence. Bezmyšlenkovitě se odplížily do tunelů a chodeb v nitru hory, kde tupě čekaly na smrt. Plnými doušky s úlevou dýchal svěží, chladivý vzduch a vymýval si z plic pach poraženého nepřítele. Zamířil k pavilonu vedle černého jezírka a usedl na mramorovou lavici, kde sedával s Eos, když byla ještě mladá a krásná. Přehodil si kožený plášť přes ramena. Oproti očekávání jej po otřesném zážitku neničilo vyčerpání, naopak se ho zmocnila radostná, povznesená nálada. Cítil se silný, neporazitelný.

Zpočátku ho to udivovalo, než si uvědomil, že je nabitý energií a mocí, kterou vysál z čarodějnice. Jeho mysl prudce stoupala k nebesům a bleskově se rozšiřovala, jak začal prozkoumávat obrovskou horu nashromážděných znalostí a zkušeností, která ho nyní naplňovala. Mohl se ohlédnout na tisíciletí života Eos, zpět k počátku věků. Vnímal každý detail, jako by k události došlo včera. Dokázal porozumět jejím touhám, jako by patřily jemu. Žasl nad hloubkou její krutosti a mravní zkaženosti. Teprve teď, kdy se mu přímo odhalilo, pochopil pravou podstatu totálního zla. Měl se toho od ní tolik co naučit, že mu běžný lidský život postačí pouze k tomu, aby poznal jen nepatrnou část.

Odpuzující znalosti působily svým způsobem velmi svůdně a Taita hned věděl, že musí obrnit svou duši, aby odolal jejich fascinujícímu mámení a nenechal se jimi také zotročit. Hrozilo mu přímé nebezpečí, že jej poznání tak obrovské akumulace zla změní ve stejné monstrum, jako byla ona. Zahanbovala ho myšlenka, že vědomosti, které z čarodějnice vypáčil, z něj v kombinaci s jeho dosavadními znalostmi činily nejmocnějšího člověka na světě.

Posbíral síly a začal uzavírat obrovskou masu odporné hmoty do hlubokých skladišť své paměti, aby jej děsivé poznatky neposkvřnily a nepronásledovaly ho, ale aby se k nim mohl v případě potřeby kdykoliv dostat.

Kromě poznání zla nyní disponoval stejnou, a snad i větší sumou všeobecných znalostí, s jejíž pomocí může nepředstavitelnou měrou prospět sobě samému i celému lidstvu. Odebral Eos klíč k přirozeným záhadám moří, země a nebes, k tajemstvím života a smrti, ničení a obnovy. Tohle vše nyní držel ve své mysli, kde mohl získané vědomosti po libosti zkoumat a zdokonalovat.

Slunce zapadlo a minula noc, než nabyté poklady ve své mysli roztřídil a uspořádal. Teprve pak si uvědomil tělesné potřeby. Celé dny nejedl, a ačkoliv se občas napil, sužovala ho žízeň. Nyní znal doupě čarodějnice, jako kdyby v něm žil stejně dlouho jako ona. Opustil kráter a vstoupil do nitra hory. Neomylně nacházel cestu do skladů, špižírny a kuchyní, kde ještě před nedávným pracovali trogové a obsluhovali Eos. Střídmě pojedl vybrané ovoce a sýr a vypil pohár vína. Občerstven se vrátil do pavilonu. Nejprřednější místo v pořadí jeho starostí nyní zaujímal navázání spojení s Fenn.

Soustředil se a vyslal do éteru první signál. Volal ji otevřeně a srozumitelně, ale hned si uvědomil, že podcenil moc čarodějnice, protože volání se odrazilo od zbytkové bariéry, kterou Eos stále vyzařovala, a vrátilo se k němu. I v tak zuboženém stavu dokázala obklopit sebe i své doupě ochranným štítem. Zanechal marného úsilí a zaměřil se na hledání možností, jak uniknout z hor. Prohledal paměť čarodějnice a narazil na omračující poznatky, které vyžadovaly maximální úsilí, aby jim vůbec uvěřil.

Znovu opustil pavilon a vrátil se do skalního tunelu, který vedl do zelené komnaty. Do chřípí ho udeřil puch rozkladu, silnější a odpornější než dřív. Zakryl si nos a ústa lemem tuniky a potlačil nucení na zvracení. Eosino

tělo nafouklé hnilobnými plyny už téměř vyplnilo malachitovou jeskyni a Taita viděl, že se proměňuje z člověka v hmyz. Světle zelená kapalina, která jí prýštila z pórů a pokrývala tělo, ztvrdla v lesklou skořápku. Eos se obalila těsnou ulitou, z níž trčela pouze hlava. Rozcuchané chomáče řídkých vlasů ležely na podlaze jako klubko žízá. Oči měla zavřené a vzduch se chvěl jejím chraplavým smrdutým dechem. Uváděla se do stavu hibernace, přechodné formy života, která může, jak Taita věděl, přetrvat věčně.

Existuje nějaký způsob, jak ji zničit, když tady tak nehybně leží? ptal se sám sebe a pátral v nově nabytých znalostech, avšak nakonec dospěl k závěru, že žádný prostředek k její definitivní likvidaci neexistuje. Není nesmrtelná, ale zrodila se v plamenech sopky a může zaniknout pouze v nich. „Loučím se s tebou, velká Eos!“ řekl nahlas. „Nechť zde hniješ po deset tisíc let, aby od tebe měl svět na chvíli pokoj.“ Sklonil se a zvedl vypadlý pramen jejích vlasů. Zkroutil ho do copu a opatrně uložil do mošny na opasku.

V komnatě zbylo sotva dost místa, aby se protáhl mezi kuklou a malachitovou zdí do protějšího rohu místnosti, k tajným dveřím, jejichž existenci mu odhalil průzkum paměti čarodějnice. Byly do lesklé stěny zasazeny tak dovedně, že snadno oklamaly i nejpozornější oko. Otvor se objevil teprve tehdy, když se dotkl zdánlivě jedolité skály, a byl tak úzký, že se jím sotva protáhl.

Taita se ocitl ve stísněném průchodu. S každým krokem přecházelo šero v tmu. Postupoval neohroženě dál a držel před sebou nataženou paži, až se dotkl stěny v místě, kde se tunel stácel do pravého úhlu. Sáhl do tmy a nahmatl kamennou polici. Na hřbetu ruky ucítil teplo keramického hrnce na oheň, které ho dovedlo k provazovému držadlu. Uchopil ho a sundal nádobu, na jejímž dně žhnulo několik řeřavých uhlíků. Zlehka do nich foukal, až vyskočily plamínky. V jejich světle našel svazek pochodní - rákosových stvolů máčených v loji. Jednu zapálil a další dvě vložil spolu s ohňovým hrncem do koše, který stál připravený na polici, a pokračoval úzkým tunelem.

Chodba klesala ve strmém úhlu a Taita se musel přidržovat lana nataženého podél pravé stěny, aby neskouzl. Tunel ho nakonec dovedl do malé prázdné komory a Taita se musel hodně předklonit, aby prošel pod nízkým stropem. Uprostřed podlahy spatřil kruhový otvor, který vypadal jako ústí studny. Podržel nad ním pochodně a nahlédl do hlubiny. Neduživé světlo v ní po několika sázích pohlcovala tma.

Taita zvedl z podlahy hliněný střep a hodil ho do šachty. Počítal vteřiny, za jak dlouho dopadne na dno, ale ani po padesáti očekávaný zvuk nezazněl. Jáma byla bezedná. Přímo před ním trčel pevný bronzový hák zavrtaný do stropu a na něm viselo lano spletené z pruhů kůže. Skála nad ním zčernala kouřem pochodní, jimiž si tady Eos svítila při svých nesčetných návštěvách jeskyně. Neuvěřitelná síla a mrštnost jí dovolovaly sešplhat po laně s pochodní mezi zuby.

Taita si vyzul sandály a uložil je do košíku. Pak zastrčil konec pochodně do spáry v boční zdi, aby mu posvítila alespoň na prvním úseku sestupu. Držadlo koše si navlékl přes rameno, natáhl se pro lano a zhoupal se nad jámu. Lano bylo v pravidelných intervalech zauzlované a poskytovalo tak ošidnou oporu pro ruce a bosá chodidla. Spouštěl se dolů tak, že nejprve spustil nohy, až se zachytily o uzel, a pak následovaly ruce. Věděl, jak dlouhý a namáhavý sestup ho čeká. Proto zvolil mírné tempo a pravidelně se zastavoval, aby se vydýchal a odpočinul si.

Netrvalo dlouho a svaly mu začaly ochabovat, končetiny se roztráslly. Donutil se pokračovat. Světlo pochodně, kterou nechal nahoře, už jen pomrkávalo vysoko nad ním. Klesal a klesal do hluboké tmy a Eosiny vzpomínky mu byly spolehlivým průvodcem. Ozvala se křeč v pravém lýtku a Taitu ochromila bolest, ale dokázal před ní uzavřít mysl. Ruce se změnily v necitlivé pařáty a jedna z nich krvácela, protože mu do obličeje pleskaly kapky krve. Silou vůle nutil prsty otevírat se, pouštět lano, sjet po něm a zase se sevřít.

Dolů, stále dolů, až nakonec poznal, že už nemůže dál. Strnule visel v temnotě, koupal se v potu a neodvažoval se posunout po rozhoupaném laně. Tma ho dusila. Cítil, jak prsty mokré krví povolily sevření a kloužají.

„Mensaar!“ vyřkl slovo síly. „Kydash! Ncube!“ Rozklepané nohy se rázem uklidnily, stisk rukou zpevněl. Přesto se stále nemohl donutit přesunout se k dalšímu uzlu.

„Taito! Můj drahý Taito! Odpověz mi!“ Fennin sladký hlas mu zazněl do ucha tak zřetelně, jako by v temnu visela vedle něho. Znak její duše, jemný obrys květu leknínu, mu zářil před očima. Zase je se mnou, blesko mu hlavou. Sestoupil za hranici, kam dosahoval oslabený vliv čarodějnice a narušoval astrální kontakt.

„Fenn!“ vyslal do éteru zoufalé volání.

„Ach, děkuju ti, slitovná matko Isis!“ zvolala Fenn. „Bála jsem se, že už je pozdě. Vycítila jsem, že ses ocitl ve strašných potížích. Spojím s tebou všechny své síly, jak jsi mě to naučil.“

Cítil, jak mu do rozechvělých údů proudí nová energie. Zvedl chodidla z uzlu, spustil nohy a zavěšený jen na rukou hmatal špičkami palců po dalším záchytu. Točil se na laně a hloubka jako by ho stahovala.

„Vydrž, Taito! Jsem s tebou!“ povzbuzovala ho Fenn.

Chodidla našla další uzel. Zapřel se a sjel dlaněmi níž. Počítal, a tak věděl, že ho čeká ještě dvacet uzlů, než dosáhne konce lana.

„Dál, Taito! Musíš jít dál, kvůli nám oběma! Bez tebe nejsem nic. Musíš vydržet,“ naléhala.

Cítil, jak mu teplé astrální vlny dodávají sílu. „Devatenáct... Osmnáct...“ počítal uzly, které mu klouzaly mezi zakrvavenými rukama.

„Nechybí ti síla ani odhodlání,“ šeptala mu do mysli. „Jsem vedle tebe. Jsem tvou součástí. Udělej to pro nás. Pro lásku, kterou tě miluju. Jsi můj otec a můj přítel. Vrátila jsem se za tebou a jen kvůli tobě. Teď mě nesmíš opustit.“

„Devět... Osm... Sedm...,“ odpočítával Taita.

„Jsi stále silnější,“ špitla. „Cítím to. Společně to zvládneme.“

„Tři... Dva... Jedna...“ Odpočítal poslední uzel, natáhl nohy pod sebe a snažil se nahnát špičkami palců další. Chodidla narážela na prázdný prostor. Dosáhl konce lana. Zhluboka se nadechl a pustil se. Letěl vzduchem - a dopadl oběma nohama na dno jámy. Podlomila se mu kolena a rozplácl se na podlaze jako ptáček, které vypadlo z hnízda. Ležel na břiše, vzlykal vyčerpáním a úlevou, neschopen se zvednout ani do sedu.

„Jsi tam, Taito? Nestalo se ti nic? Slyšíš mě?“

„Slyším,“ odpověděl a posadil se. „V dané chvíli jsem v bezpečí. Bez tebe bych už nežil. Zachránila mě tvoje síla. Teď musím jít dál. Naslouchej a čekej na mé zavolání. Určitě tě budu zase potřebovat.“

„Nezapomeň. Miluju tě,“ doneslo se k němu éterem a Fennina astrální přítomnost se rozplynula. Znovu osaměl v temnotě. Sálh do koše a vylovil hrnec s ohněm. Rozfoukal uhlíky a zapálil novou pochodň. Zvedl ji vysoko nad hlavu a v jejím světle si prohlédl nejbližší okolí.

Stál na úzké dřevěné lávce natažené podél levé stěny tunelu a upevněné ke svislé skále několika řadami bronzových svorníků vsazených do vyvrtných otvorů. Na druhé straně zela černá prázdnota. Míhotavé světlo louče nemohlo odhalit její hloubku. Přiblížil se k okraji můstku a nahlédl do bezedné propasti, která klesala do útrobu země, do jejích nehlubších pater, kde se zrodila Eos.

Ještě chvíli odpočíval. Trápila ho mučivá žízeň, neměl se však čeho napít. Silou vůle potlačil touhu po pramenité vodě, vytrásl z končetin únavu, vytáhl z koše sandály, obul si je a belhavě vyrazil po lávce. Před pádem do hlubiny ho nechránilo žádné zábradlí a bezedná temnota ho podivně přitahovala. Jen těžko odolával jejímu vábení. Kráčet pomalu a opatrně kladl nohu před nohu.

Představil si, s jakou lehkostí Eos běžela po nebezpečném můstku - jako dítě po rozkvetlé louce - a jak rychle šplhala po zauzlovaném laně vzhůru při návratu do svého doupěte, pochodň sevřenou mezi silnými bělostnými zuby. On sám měl sotva dost sil kráčet po rovině.

Dřevěná prkna pod jeho nohama vystřídal drsný kámen; došel ke skalní římse. Byla sotva dost široká, aby se na ní udržel, a klesala tak strmě, že se musel přitisknout ke stěně.

Římsa jako by nebrala konce a Taita se měl co ovládat, aby nepropadl panice. Sestoupil o několik set loktů, než narazil na hlubokou trhlinu. Prošel jí do dalšího tunelu, kde si musel znovu odpočinout. Vsunul konec pochodně do štěrbiny vyvrtné do kamene; stěna nad ní byla očazená nespočetnými plameny. Zabořil obličej do spojených dlaní, zavřel oči a zhluboka oddechoval, dokud se mu splašené srdce neuklidnilo. To už pochodň dohořovala a její světlo sláblo. Zapálil od skomírajícího plamene poslední louč a pustil se chodbou. Klesala ještě strměji než římsa, kterou před chvílí opustil. Eosina bosá chodidla za dlouhá staletí ohladila kámen a vyšlapala v něm mělkou cestičku.

Taita věděl, že nitro hory je protkáno bludištěm vulkanických komínů a puklin. Skála byla na dotek horká, zahřívána vřelou lávou, která bublala v jejím srdci. Vzduch ztěžkl a byl cítit sirnými parami.

Konečně dorazil k očekávanému vidlicovému rozdělení. Hlavní tunel vedl rovně dolů, kdežto vedlejší chodba se v ostrém úhlu stáčela. Bez váhání vklouzl do užšího otvoru. Kámen pod jeho nohama byl drsný, ale téměř vodorovný. Prošel několika zatáčkami, až nakonec vstoupil do kaverny osvětlené načervenalou míhotavou září připomínající rozpálenou pec. Ani ona však nedosáhla k nejvzdálenějšímu konci obrovské jeskyně. Podíval se pod sebe - stál na okraji kráteru. Hluboko dole vřelo jezero žhavé lávy. Hladina se vlnila a co chvíli ji prorazila obrovská bublina a vyslala do vzduchu mohutný gejzír jisker a roztavené horniny. Žár se mu opřel do tváře tak silně, že si ji musel zaclonit rukama.

Vzduch zahřátý lávou unikal ke koruně kráteru v mocných poryvech, které s hlasitým hukotem škubaly Taitovi za tuniku. Zavrával a málem se zřítíl do žhavé propasti. Přímo před ním překlenoval vroucí kotel kamenný ostroh. Uprostřed klesal jako zavěšený lánový most a byl tak úzký, že by se na něm dva chodci nemohli vyhnout. Zasunul suknicí za opasek a vstoupil na zrádnou lávku. Vítr nevanul z kráteru ustáleným proudem, po každém prudkém poryvu následovalo zklidnění. Kroutil se v divokých vírech a občas bez varování měnil směr. Nasál Taitu dozadu a vzápětí ho postrčil kupředu. Nejednou ho srazil až k okraji kamenného mostu a Taita balancoval nad propastí, mávaje rukama jako větrný mlýn, aby udržel rovnováhu. Nakonec ho donutil klesnout na kolena. Pro jistotu si vyzul sandály a uložil je do koše. Plazil se po čtyřech a při obzvlášť silném poryvu se tiskl břichem ke skále. A celou dobu pod ním vřela a bublala láva.

Pak už začal stoupat a konečně před sebou uviděl protější stranu kaverny, opět strmou skalní stěnu, když vtom se s hrůzou zastavil - poslední úsek převisu se propadl a zřítíl se do ohnivého kotle. Konec mostu dělila od stěny jeskyně mezera široká jako tři kroky vysokého muže. Doplazil se k okraji a hleděl přes prázdnotu. Na druhé straně spatřil nehluboký výklenek vyhloubený ve skále.

Při zkoumání její paměti zjistil, že Eos tudy naposled prošla před více než sto lety a při její poslední návštěvě byl most neporušený, což znamenalo, že poslední úsek se zřítíl relativně nedávno. Eos o tom nevěděla, a proto Taita tuto překážku neočekával.

Odplazil se kousek zpátky, klekl si, setřásl z ramene držadlo koše a odložil ho. Koš i se sandály přepadl přes okraj převisu a zřítíl se do kráteru. Taita věděl, že zpátky se už vrátit nemůže; musí tedy kupředu. Zavřel oči a zklidnil dech. Posbíral poslední síly a snažil se je umocnit psychickou a mentální energií. Pak se zvedl do příkřeného postoje jako běžec na startu. Čekal na zklidnění vzteklych větrných poryvu, které bičovaly konec mostu, a když konečně nastalo krátké bezvětří, rozběhl se po úzkém převisu, předklonil se k mohutnému odrazu, skočil - a okamžitě poznal, že nedoletí. Žhavý kotel už po něm nenasytně natahoval spáry.

A pak se vítr znovu rozburácel. Změnil směr a zdvojnásobil vzteklou sílu. Poryv se Taitovi opřel do zad, nadzvedl mu suknicu a vrhl ho dopředu. Ani to však nestačilo. Spodní polovinou těla narazil do útesu a jen tak tak se zachytil na jeho hraně. Visel celou váhou za ruce a nohy se mu bezmocně komíhaly nad propastí. Pokusil se přitáhnout, aby mohl přes okraj přehodit loket a zaklínit se, ale zvedl se sotva o šířku dlaně, než svaly povolily a opět visel na natažených pažích. Horečně šmátral nohama a hledal pevný stup, ale skála byla hladká, bez jediné pukliny.

V kotli vařící lávy praskla další bublina. Kousky tekutého magmatu dolétly až k Taitovi a popálily ho na nohou a chodidlech. Zaječel nesnesitelnou bolestí.

„Taito!“ Fenn vycítila jeho agónii a zavolala ho přes éter.

„Pomoz mi,“ vzlykl.

„Jsem s tebou,“ ujistila ho. „Ze všech sil - teď!“

Bolest ho popohnala jako honákův bodec. Vzpíral se na napnutých pažích, až mu praskaly šlachy, a postupně, bolestně pomalu se zvedal, až se dostal očima na úroveň hrany útesu. Dál však už nemohl. Cítil, jak ho opouštějí síly, a začal klesat.

„Fenn, pomoz mi!“ zaječel zoufale.

„Společně! Ted!“ Příval její energie mu dodal sílu. Pomalu se přitahoval, až přehodil paži přes okraj. Chvilí visel na lokti, než se ozval další povzbuzující výkřik.

„A znovu společně, Taito! Ted!“

Přitáhl se a zaklínil o hranu druhý loket. Vrátila se mu odvaha, protože bezprostřední nebezpečí pádu pominulo. Ignoroval bolest v popálených nohou, vzepřel se na rukou a dostal se přes hranu horní polovinou těla. Svalil se na břicho a lapaje po dechu se doplazil do výklenku. Dlouho v něm ležel a sbíral síly, než se dokázal posadit. Zadíval se na nohy poseté popáleninami. Několik kousků lávy se připeklo ke kůži na chodidlech. Odtrhal je spolu s cáry spálené tkáně. Kolem kotníků mu naskákaly puchýře naplněné čirou tekutinou. Paralyzovaný bolestí se opřel o skálu a postavil se. Krátce se vydýchal a začal se belhat tunelem. Chodidla měl sedřená do živého masa a zanechával za sebou krvavé stopy. Narudlá zář z lávového kotle mu svítila na cestu. Chodba vedla několik kroků rovně a pak začala klesat. Červené světlo sláblo a v jeho posledním probliknutí rozeznal zbytek pochodně vetknuté do štěrbiny ve stěně, kde zůstal po poslední návštěvě čarodějnice. Myslel si, že ji nemá jak zapálit, ale pak si vzpomněl na moc, kterou vysál z Eos. Vztáhl k louči ruku, namířil ukazovákem na ohořelý konec a soustředil na něj psychickou sílu.

Na hlavičce mrtvé pochodně vyskočil žhavý bod. Stoupala z něho tenká spirála dýmu a pak se náhle louč rozhořela jasným plamenem. Vytáhl ji z trhlíny, zvedl ji nad hlavu a belhal se dál, jak rychle mu spálené nohy dovolily. Došel k ústí další úklonné chodby, tentokrát s vytesanými schody. Jednotlivé stupně nebyly ošlapané a pořád nesly stopy kameníkova dláta. Sestupoval, ale schodiště opět jako by nemělo konce a musel se opakovaně zastavovat a odpočívat. Při jedné takové zastávce zaslechl tichý šepot. Vycházel ze skály, o kterou se opíral, a rozechvíval vzduch. Zvuk přerušovaně zesiloval a zase klesal jako tep obrovského srdce.

Věděl, co to je.

Ted' už dychtivě vstal a opět zamířil dolů. Sestupoval a zvuk zněl hlasitěji. Níž a níž. Se sílícím hlukem rostlo i Taitovo vzrušení, až utlumilo bolest nohou. Pulzující tóny burácely podzemím. Skála se třásla. Odvlekl se ještě několik kroků a omráčený úžasem se zastavil. Získal od Eos vzpomínky na toto místo, ale nečekal, že tunel náhle skončí kamennou stěnou. Slepá ulička. Pomalu, zničený bolestí, se k ní dobelhal.

Stěna vypadala jako přirozený skalní útvar, drsná a neproniknutelná. Žádné otvory ani pukliny v kompaktním povrchu, jen tři znaky vytesané ve výšce očí. První byl tak starý a narušený sirnými výpary z lávy, že ho nedokázal rozluštit a ani si netroufal odhadnout jeho věk. Druhý byl jen o málo mladší, a když si ho Taita prohlédl pozorněji, rozeznal obrys malé pyramidy, duchovního znaku kněze nebo svatého muže.

I třetí, nejnovější, zdobil kamennou stěnu stovky let - kočičí pracka Eosina spirituálního znamení.

Podpisy těch, kteří toto místo navštívili před Taitou. Od počátku času sem našli cestu jen tři lidé. Dotkl se skály a zjistil, že je chladná - v nápadném kontrastu k pekelné výhni kráteru s žhavou lávou.

„Toto je brána ke Zřídlu, které lidé hledají celé věky,“ zašeptal s hlubokým pohnutím. Položil ruku ke znaku kočičí pracky, na dotek teplému. Počkal na utišení gigantického tepu země a pronesl tři slova síly, která převzal od čarodějnice, její tajné zaklínadlo, jež nikdo jiný neznal.

„Tashkalon! Ascartow! Silondela!“

Skála zasténala a začala se mu pod rukou pohybovat. Přitlačil silněji a celá stěna se s ostrým skřípavým zvukem těžkopádně odsunula stranou jako otáčející se mlýnský kámen. Za ní klesalo schodiště k nedaleké zatáčce, odkud znělo burácení hlasité jako řev zraněného lva. Hromový tep země, již neodstíněný kamennými dveřmi, Taitu ohlušil, a než se stihl vzepřít, odhodil ho o krok zpátky. Tunel osvětlovala tajemná modrá zář, která sílila v harmonii s intenzitou pulzů a s ní také slábla.

Prošel portálem. Po obou stranách trčely z otvorů ve stěnách další dvě louče. Taita je zapálil, a dokud ještě jasně svítily, pomalu se belhal po schodech ke zdroji hluku, naplněn bázlívou úctou, jakou ještě v životě nepoznal, ani ve vnitřních svatyních chrámů zasvěcených nejvyšším egyptským božstvům. Prošel zatačkou chodby a ocitl se na záhlaví dalšího krátkého schodiště, pod nímž v šeru rozeznal podlahu z uhlazeného bílého písku.

Naplněn rozechvěním a úzkostí sešel po schodech a ocitl se ve vyschlém korytu velké podzemní řeky. Věděl, že za chvíli v temném tunelu vybuchne zvuk a světlo dalšího mohutného pulzu. Jaké budou důsledky, když přes sebe nechá proudit vody řeky života?

Věčný život se může stát spíše prokletím než požehnáním. Po prvních staletích může následovat ochromující nuda a únava z vyčpělosti, z nichž nebude úniku. Nenahodá mu čas morálku a svědomí? Nevyblednou vznešené principy a slušnost do té míry, že je nahradí perverzní zlo a bezbožná nemravnost, v nichž si tolik libovala Eos?

Povolily mu nervy a obrátil se ke schodišti. Váhal však příliš dlouho. Chodba ožila chladným modrým světlem.

I kdyby chtěl, utéci už nemohl. Otočil se čelem k tunelu a připravil se na burácení, které se neodvratně blížilo. Od ústí podzemní řeky se rozlévala záře, jež jako by neměla žádný zdroj. Teprve když mu světélkující substance zakroužila kolem bosých chodidel, všiml si, že to není plyn ani kapalina. Byla řídká jako vzduch, ale současně hustá a těžká. Na kůži chladila, avšak zahřívala tkáň pod ní.

Elixír věčného života.

Hladina stoupala jako při povodni a brzy dosahovala Taitovi k pasu. Být to řeka, dávno by ho svou silou spláchla a odnesla korytem do hlubin země. Substance ho však svým měkkým objetím hladila. S dunícím tepem planety se modrá vlna zvedla mágovi k ramenům. Cítil se volný, jako by ztratil tíhu, lehký jako chmýří bodláku. Naposled se zhluboka nadechl a zavřel oči, jak se mu vlna přelila přes hlavu. I přes sevřená víčka vnímal modrý svit, v uších mu burácel hrom.

Cítil, jak mu substance proniká do tělesných otvorů a naplňuje ho. Otevřel oči a nechal si je zaplavit. Vydechl zadržovaný vzduch a nadechl se. Modrý elixír protekl nosem a hrtanem a naplnil mu plíce. Otevřel ústa a začal substanci polykat. Srdce mohutně pumpovalo a krev rozváděla elixír předaný v plicích do celého těla. Taita cítil mravenčení v konečcích prstů. Veškerá únava z něj spadla, přival mu dodal energii, jakou dosud v životě nepoznal. Jeho mysl jiskřila průzračným třpytem.

Elixír zahříval staré opotřebované tělo, tišil je a obnovoval. Bolest nohou pominula, spálená kůže se rychle hojila. Vnímal, jak mu tuhnou šlachy a zpevňují se kosti. Páteř se napřímila, svaly zpružněly a zesílily. Mysl se nabíla zvědavostí a optimismem mládí, které dávno ztratil, ale mladická nevinnost byla zušlechtěna nekonečným rezervoárem moudrosti a získaných zkušeností.

Pak začal proud pomalu opadávat. Burácení utichlo. Taita stál v říčním korytu a prohlížel si své tělo. Zvedl jednu nohu, pak druhou. Puchýře kolem kotníků i spáleniny na chodidlech se zahojily, na hladké neporušené kůži po nich nezbyla ani památka. Nohy, na nichž hrdě vystupovaly tvrdé svaly, vibrovaly touhou rozběhnout se. Otočil se a vyrazil ke schodišti, které vedlo k otočné kamenné bráně. Bral hrubě opracované schody po třech či po čtyřech. Nohy ho nesly bez nejmenšího úsilí a ani jednou nezakopl. Krátce se zastavil u portálu komory. Vytrhl pochodně z držáků a otočil se, aby vykřikl slova síly. Skalní brána se s třesknutím uzavřela a Taita spatřil na kameni vyrytý čtvrtý znak - symbol zraněného sokola, jeho vlastní spirituální podpis. Obrátil se k příkrému schodišti; za sebou slyšel věčné burácení Zřídla, mohutný tep srdce země, který našel ozvěnu v jeho hrudi.

Běžel po schodech a necítil potřebu odpočívat. Zlehka dýchal, bosé nohy jako by letěly po kamenech. Pulz Zřídla za ním slábl a za chvíli ho již neslyšel. Výstup mu připadal mnohem kratší než sestup. Než se nadál, spatřil před sebou narudlou záři lávového kotle. Znovu hleděl do jezera žhavého magmatu. Zastavil se jen na moment, aby očima přeměřil šířku mezery ve skalním převisu. Připadala mu zanedbatelná, ačkoliv ho před několika hodinami málem stála život. Ustoupil o pět šest kroků a rozběhl se. S loučí vysoko nad hlavou se odrazil v ústí tunelu a letěl přes propast. Přistál v dokonalé rovnováze tři kroky za okrajem zlomu a nezakolísal, přestože se do něj v tom okamžiku opřel divoký porýv větru.

Sprintoval po úzké kamenné lávce v místech, kde původně lezl po čtyřech nebo se plazil. Ačkoliv se do něj vítr nelítostně opíral, až se mu třepotala tunika, vůbec nemusel zmírnit tempo. Sklonil hlavu pod nízkým stropem tunelu na konci převisu a běžel dál. Bez zastavení probíhal zatačkami a za chvíli již na křižovatce vběhl do hlavní chodby.

Ani teď necítil potřebu zvolnit. Dýchal zhluboka, ale vyrovnaně, nohy pevné jako dubové trámy. Přesto se na chvíli zastavil a vsunul louče do přirozených puklin ve skále. Usedl na kamenný schod, vyhrnul si suknicí k pasu a obdivoval své nohy. Pohladil jemnou kůži, pod níž cítil vypracované svalstvo. Pak se podíval na ruce. Pokožka na jejich hřbetech jako by patřila mladému muži na vrcholu síly, tmavé stařecké skvrny zmizely. Paže měl stejně jako nohy silné a krásně vypracované. Zvedl obě ruce k obličeji a prohmatával si ho konečky prstů. Zdálo se mu, že vousy rostou hustěji, kůže na krku a pod očima se napjala, po vráskách ani památka. Prohrábl si vlasy - i ony zhoustly a zpevnily se.

Nahlas se zasmál potěšením a v duchu si představoval, jak se asi jeho rysy změnily. Litoval, že si nevzal zrcadlo. Uspokojení z ukojené marnivosti nepocítil nejméně sto let.

„Jsem zase mladý!“ vykřičel kamenné klenbě. Pak vstal a vytáhl pochodně z úchytů.

* * *

Nedoběhl daleko, když narazil na trhlinu ve skále, ze které crčela sladká voda a stékala po stěně tunelu do přirozeně vymleté kamenné prohlubně. Napil se a běžel dál. Ani pohyb nezaplášil myšlenky na Fenn. Viděl ji naposled před mnoha měsíci a přemítal, jak moc se změnila. Při dvou krátkých setkáních v průběhu dne vycítil radikální obrat.

Samozřejmě se změnila, ale zdaleka ne tolik jako já. Až se znovu potkáme, oba užasneme. Vyrostla z ní mladá žena. Jaký dojem bude ze mě mít? Nechával se unášet nadějí na setkání.

Úplně ztratil pojem o čase. Netušil, jestli je noc, či den, ale nezastavoval se. Konečně dorazil k místu, kde tunel klesal dalším příkrým schodištěm. Když po něm sešel, zjistil, že mu v cestě brání těžký kožený závěs zdobený magickými symboly a postavami. Uhasil pochodeň a přistoupil blíž. Štěrbínou v kůži pronikal nepatrný paprsek světla. Soustředěně se zaposlouchal - sluch se mu pronikavě zlepšil a nedal se srovnávat s dobou před vstupem do Zřídla. Nic se neozývalo. Opatrně škvíru rozevřel o něco víc a zamžoural skrz. Spatřil malý, ale skvostně zařízený pokoj. Spěšně hledal stopy života, avšak žádnou auru neobjevil. Odtáhl závěs a vstoupil dovnitř.

Ocitl se v Eosině budoárů. Stěny a strop pokrývaly slonovinové kachle, každá zdobená nádhernými vyřezávanými vzory v barvách drahokamů. Působily živým, okouzlejícím dojmem. Ze stropu visely na bronzových řetězech čtyři olejové lampy, které pokoj tlumeně osvětlovaly. U protější stěny stála pohovka potažená hedvábím a uprostřed nízký ebenový stůl obložený mísami s ovocem, medovými sušenkami a jinými sladkostmi. Křišťálový džbán červeného vína měl zátku ze zlata ve tvaru delfína. Na jiném stole ležela hromada papyrových svitků a astrologický model nebeské klenby z ryzího zlata, znázorňující dráhu Slunce, Měsíce a planet. Podlahu pokrývalo několik vrstev hedvábných kobereců.

Šel přímo ke stolu s jídlem a nabral si z mísy plnou hrst hroznového vína. Od odchodu z doupěte čarodějnice nic nejedl a měl hlad jako zamlada. Spořádal asi polovinu obsahu mísy a poté přešel k východu vedle pohovky. Stejně jako ve vchodu, i tady visel bohatě zdobený kožený závěs. Chvilí u něj pozorně naslouchal, ale nic neslyšel. Proklouzl mezerou mezi dvěma částmi opony do malé předsíně. U protější stěny stálo sedátko a nad ním byl ve zdi vyvrtaný otvor. Taita přešel na druhou stranu a sehnul se ke kukátku.

Díval se do síně Nejvyšší rady oligarchů. Odtud Eos pozorovala, řídila a dohlížela na jednání Rady, kdykoliv se vrátila z vysokých hor. Právě v oné síni se Taita poprvé setkal s Aquerem, Ek-Tangem a Caithorem. Teď byla prázdná a zpola utopená v temnotě. Vysokým oknem vzadu prosvítala část souhvězdí Kentaura na noční obloze. Z úhlu, který svíralo s horizontem, odvodil Taita přibližný čas. Bylo po půlnoci a v paláci vlád klid. Vrátil se do Eosina budoárů a dojedl zbytek ovoce. Pak se položil na pohovku, upředl kouzelnou pavučinu utajení, jež ho bude chránit ve spánku, zavřel oči a téměř okamžitě usnul.

* * *

Probudily ho hlasy ze zasedací síně Nejvyšší rady. Stěny je měly utlumit, ale sluch se mu natolik zlepšil, že poznal lorda Aquera. Rychle vstal, přesunul se ke kukátku, kterým Eos své nohsledy špehovala, a nahlédl do síně. Před pódiem klečelo osm válečníků v plné polní a uctivě se klanělo dvěma oligarchům. Lord Aquer stál u své stolice a hřímavě bojovníkům spílal.

„Jak to myslíte, utekli? Rozkázal jsem vám, abyste je zajali a přivedli sem. A teď tvrdíte, že vám unikli. Vysvětlete to.“

„Máme v poli dva tisíce mužů. Dlouho na svobodě nezůstanou,“ hájil se kapitán Onka, celý rozklepaný před Aquerovým hněvem.

„Dva tisíce?“ vyjel Aquer. „A kde je zbytek vojáků? Rozkázal jsem ti, abys k potlačení této vzpoury nasadil celou armádu. Vyjedu do pole v jejím čele a najdu zrádce Tinata Ankuta a jeho rebely. Všechny, rozumíš? Zejména toho přivandrovalce Merena Cambyse a cizince, které s sebou do Jarri přivedl. Osobně dohlédnu na jeho mučení a popravu. Udělám z toho odstrašující příklad, na který se hned tak nezapomene!“ Proboďával své důstojníky pohledem; ani jeden se mu neodvážil podívat do očí, natož odporovat.

„A až se vypořádám s vůdci povstání, sežehne má pomsta všechny přistěhovalce v Jarri,“ hulákal Aquer. „Všichni jsou zrádci. Z nařízení Nejvyšší rady bude jejich majetek zkonfiskován ve prospěch bohyně a státu. Muži budou posláni do dolů - nedostává se nám otroků. Ženy a děti starší dvanácti let skončí jako otroci na plantážích a mladší děti bez výjimky pod katovským mečem. Každá slušně vypadající holka půjde na farmu a bude zařazena do rozplozovacího programu. Jak dlouho to potrvá, než shromáždíš naše zbývající jednotky, plukovníku Onko?“

Takže Onka byl povýšen a teď velí pluku, který kdysi patřil Tinatovi, pomyslel si Taita.

„Budeme připraveni vyrazit dnes v poledne, velký lorde,“ odpověděl Onka.

Taita zděšeně poslouchal. Během jeho dočasného pobytu v horách se v Jarri všechno změnilo. Největší starosti si dělal o Fenn a Merena. Nejsou už v Onkových rukou? Musí se s Fenn okamžitě spojit a ujistit se, že

jí nehrozí bezprostřední nebezpečí. Ovšem stejně tak důležité je využít příležitost a dozvědět se co nejvíce o Aquerových plánech.

Zůstal u kukátka a poslouchal, jak Aquer vydává další rozkazy. Byl to očividně zkušený polní velitel a zdálo se, že jeho taktika by mohla být účinná. Taita však mohl proti ní sestavit vlastní plán. Nakonec Rada plukovníky propustila a oba oligarchové v síni osaměli. Aquer zlostně usedl na stolicí.

„Máme kolem sebe samé pitomce a zbabělce,“ postěžoval si roztrpčeně. „Jak se nám to vzbouření mohlo rozhořet přímo pod nosem?“

„Cítím v tom ruku toho údajného mága, Taity z Gallaly,“ opáčil Ek-Tang. „V nejmenším nepochybuju, že to byl on, kdo tu rebelii vyvolal. Přišel rovnou z Egypta od faraóna Nefera Setiho. A sotva ho přivítáme v Jarri, vypukne první povstání po dvou stech letech.“

„Dvou stech dvanácti,“ opravil ho Aquer.

„Tak dvou stech dvanácti,“ připustil Ek-Tang podrážděným tónem, „ale taková pedanterie nám moc nepomůže. Co s tím štváčem uděláme?“

„Dobře víš, že Taita je zvláštním hostem bohyně a že ji odjel navštívit do hor. Ti, které si Eos pozvala, se nikdy nevrátili. Můžeme na něho klidně zapomenout, už ho nikdy neuvidíme. Ty, které přivedl do Jarri, v krátké době obžalujeme...“ Aquer se odmlčel a jeho vztekly výraz změkkl. Usmál se radostným očekáváním. „Jeho chráněnce, té holce, které říká Fenn, se dostane mé zvláštní pozornosti.“ Taitovi neuniklo, jak Aquerova aura zajiskřila chtíčem.

„Je na to dost stará?“ zeptal se Ek-Tang.

„Pro mě je každá holka dost stará.“ Lord Aquer doprovodil svou odpověď výmluvným gestem.

„Každý máme vlastní vkus,“ připustil Ek-Tang. „Dobře že se naše choutky liší.“ Oba oligarchové vstali a společně vyšli ze síně. Taita se vrátil do Eosina budoárů, zavřel za sebou dveře na závoru a zavolal přes éter Fenn. Okamžitě se před jeho duševním zrakem objevil její symbol a v uchu mu zazněl sladký hlas. „Jsem tady.“ „Volám tě dříve, než jsem původně zamýšlel. Hrozí ti nebezpečí?“

„Hrozí nám všem,“ odpověděla, „ale prozatím jsme v bezpečí. Země se vzbouřila. Kde jsi, Taito?“

„Unikl jsem z hor a skrývám se hned vedle zasedacího sálu Nejvyšší rady.“

I přes éter bylo její překvapení naprosto zřetelné. „Ach, Taito, ty mě pokaždé přivedeš v úžas a současně potěšíš.“

„Až se sejdeme, připravím ti ještě větší potěšení,“ slíbil. „Můžeš za mnou ty nebo Meren přijít, nebo vás mám vyhledat?“

„Také se skrýváme, ale jen asi deset mil od místa, kde se nacházíš,“ odpověděla Fenn. „Řekni nám, kde se setkáme.“

„Severně od citadely se do předhoří zařezává úzká rokle. Leží nedaleko silnice do hor, asi tři míle od paláce. Pahorek nad vstupem je porostlý hustým akáciovým lesem. Z dálky vypadá jako koňská hlava. Podívej se sama,“ a vyslal jí éterem obraz zarostlého kopce.

„Vidím ho velmi zřetelně,“ odpověděla. „Sidudu to místo určitě zná. Jestli ne, znovu se s tebou spojím. Odejdi rychle do té rokle, Taito. Na útěk z tohoto ohavného místa a před hněvem Jarrijců nám zbývá jen velmi málo času.“

Taita spěšně prohledal budoár. Pátral po nějaké zbrani nebo masce, nic však nenašel. Pořád byl bosý a na sobě měl jen prostou tuniku, špinavou od prachu a sazí a na mnoha místech propálenou kousky žhavé lávy. Otevřel dveře a vstoupil do prázdné zasedací síně. Přesně si pamatoval, kudy ho Tinat vedl při první návštěvě citadely, a věděl tedy, jak se dostane k východu. Vešel do chodby a rozhlédl se. Nikde nikdo. Oligarchové po svém odchodu propustili stráž. Zamířil do zadního traktu budovy, ale než došel k vysokým dvojitým dveřím vedoucím na nádvoří, zastavil ho přísný hlas.

„Hej, ty tam! Stůj a prokaž se.“

Taita se ve spěchu zapomněl zahalit kouzlem utajení. Otočil se s přátelským úsměvem. „Jsem z velikosti paláce úplně zmatený. Byl bych ti vděčný, kdybys mi pomohl najít cestu ven.“

Muž, který ho oslovil, statný seržant středního věku v uniformě a plné zbroji, patřil k palácovým strážím. Vytasil meč a s bojovně zakaboněným výrazem zamířil rázným krokem k Taitovi.

„Co jsi zač?“ zeptal se ho znovu strážný. „Vypadáš jako špinavý lump a zloděj.“

„Klid, příteli.“ Taita stále s úsměvem na rtech zvedl obě ruce v konejšivém gestu. „Nesu naléhavou depeši pro plukovníka Onku.“

„Plukovník už odjel.“ Seržant natáhl levou ruku. „Dej mi tu zprávu, jestli vůbec nějakou máš, a já se postarám o její doručení.“

Taita předstíral, že hledá v mošně svitek, ale jak se k němu strážný přiblížil, popadl ho za nataženou paži a prudce si ho přitáhl k sobě. Seržant se vši silou vzepřel a Taita mu neodporoval, naopak ho ještě postrčil a současně ho udeřil loktem do hrudníku. Muž zavrával, ztratil rovnováhu a s hlasitým výkřikem spadl na záda. Taita na něj skočil mrštně jako leopard a zabořil mu zaťatou pěst pod bradu. Ozvalo se zlověstné křupnutí zlomených obratlů a seržant sebou zaškubal ve smrtelné křeči.

Taita poklekl vedle něho a začal mu odepínat přilbici - chtěl se převléci do uniformy, v níž nebude tak nápadný -, ale než rozvázal řemínek, zazněl další výkřik. Chodbou se k němu řítily jiní dva strážníci s vytasenými meči. Taita vykroutil mrtvému seržantovi zbraň z ruky, vyskočil a postavil se útočníkům.

Potěžkal meč v dlani. Byla to masivní zbraň určená pěším jednotkám, ale připadala mu lehká a navíc důvěrně známá. V mládí napsal příručku pro faraónovy vojáky, v níž věnoval značnou pozornost šermířskému umění. Od té doby ho věk připravil o sílu v pravačce, avšak modrý elixír mu ji zase obnovil spolu s mrštností a pružností nohou. Odrazil výpad prvního nepřítele a přidřepł pod rozmachem druhého. Stále přikrčený se rozmáchl, sekl muže zezadu do kotníku a přetáhl mu Achillovu šlachu, pak vyskočil a elegantní piruetou se prosmýkl mezi oběma útočníky dříve, než si uvědomili, co se stalo. Nezraněný strážný se na něj vrhl, ale neopatrně si odkryl bok. Taita ho bleskurychle bodl do podpaždí a ostří proniklo mezi žebry. Zakroutil zápěstím, rozšířil ránu a vytrhl z ní čepel. Oběť padla na zem a kašlala krev z protržených plic. Taita se otočil k druhému útočníkovi.

Strážný s očima vyřeštěnými hrůzou chtěl ustoupit, ale bezvládná noha ho neposlouchala a málem upadl. Taita předstíral bodnutí do obličeje, a když voják zvedl zbraň, aby si chránil oči, sklonil čepel, probodl mu břicho a uskočil. Muž upustil zbraň, klesl na kolena a v agónii sklonil hlavu. Taita k němu přiskočil a sekl ho do zátylku těsně pod okrajem přilby. Voják spadl tváří na podlahu a zůstal nehnutě ležet.

Taita překročil obě těla a vrátil se k strážnému, kterého zabil jako prvního, protože na rozdíl od ostatních neměl uniformu nasáklou krví. Rychle mu vyzul sandály, navlékl si je na bosé nohy a zavázal tkaničky. Docela obstojně mu padly. Opásal se jeho řemenem s pochvou a zastrčil do ní meč. Pak mu odebral přilbici a nasadil si ji na hlavu; nakonec svlékl mrtvému plášť a v běhu se do něj nasoukal. Před bránou, která vedla na zadní nádvoří, zpomalil a zabalil se do šarlatového pláště, aby zakryl špinavou a potrhanou tuniku. Pak vyslal mocný psychický impuls, jímž otupil mysl hlídek, které bránu střežily. Prošel mezi vojáky, kteří mu věnovali jen lhostejný pohled, a sešel po mramorových schodech na nádvoří.

Cvičiště se hemžilo jezdci Onkova pluku připravenými vyrazit do pole. Taita spatřil samotného velitele, který rázoval mezi svými muži a hlasitě vydával rozkazy kapitánům. Vmísil se do davu a cestou ke stájím prošel kolem novopečeného plukovníka. I když se Onka díval jeho směrem, nepoznal ho.

Taita se dostal ke stájím, aniž ho někdo zastavil. I tam probíhala horečná aktivita. Kováři měnili koním podkovy, zbrojíři se činili u brusných kamenů a ostřili hlavice šípů a čepele mečů, podkoní sedlali zvířata důstojníků. Taita uvažoval, že by si ukradl koně, ale když zvážil situaci, musel se beznadějně plánu vzdát. Přesunul se k zadní stěně palácového komplexu.

Zápach jej dovedl k latrínám zastrčeným za budovami. Opatrně se rozhlédl, aby se ujistil, že ho někdo nepozoruje. Na ochozu nad ním procházel strážný. Taita čekal na událost, která odvede pozornost hlídky; věděl, že dříve či později musí přijít. Netrvalo dlouho a od citadely zazněly vzteké výkřiky. Trubky a dunění bubnů vyhlásily poplach. Byly objeveny tři mrtvoly, které nechal v chodbě, a vojáci se pochopitelně soustředili na pevnost. Strážný odběhl na vzdálený konec ochozu, odkud hleděl na nádvoří a pátral po příčině rozruchu. Stál k Taitovi zády.

Mág se vyšvihl na střechu latriny a ocitl se na dosah vrcholu hradební zdi. Rozběhl se a skočil. Zachytil se na okraji parapetu, přitáhl se a přehodil nohu přes hřeben. Překulil se přes ochoz a seskočil na druhou stranu. Dlouhý pád ztlumil pružným doskokem na pokrčené nohy a rychle se rozhlédl. Strážný pořád hleděl na nádvoří. Taita se rozběhl k nedalekému okraji lesa a schoval se mezi stromy. Na okamžik se zastavil, aby se zorientoval, a pak zahájil strmý výstup na první pahorek předhoň. Před všetečnými zraky náhodných pozorovatelů se skrýval za keři a trsy trávy či v roklinách. Když vyšplhal na hřeben, opatrně vyhlédl na druhou stranu. Přímo pod sebou spatřil opuštěnou cestu do Oblačných zahrad. Seběhl ze svahu, rychle ji překročil a přikrčil se za křoviskem, odkud dohlédl na les ve tvaru koňské hlavy na vrcholku sousedního ostrohu. Po suťové stráni sešel do údolí. Pod nohama mu klouzaly uvolněné kameny, ale ani jednou neztratil rovnováhu. Oběhl úpatí kopce a ocitl se při ústí rokliny, kde si dal schůzku s Fenn a ostatními. Stěny příkrře stoupaly k hřebenům. Pronikl několik desítek kroků do rokle, vyšplhal do svahu a našel si vhodnou pozorovatelnou, z níž mohl sledovat přístupovou cestu. Posadil se a čekal.

Slunce dosáhlo zenitu a začalo klesat k obzoru. Na silnici se zvedl mohutný oblak prachu zvířeného početným jezdeckým oddílem, který ujížděl na východ. Uplynula hodina, než Taita zaslechl slabý klapot blížících se kopyt. Napřímil se a napínal sluch i zrak. Při ústí rokliny se zastavila malá skupinka.

Sidudu ukázala ze sedla kaštanového poníka do strže k místu, kde se Taita skrýval. Meren ji objel, zaujal místo v čele a skupinka klusem vyrazila. Za Merenem jela velmi krásná mladá žena na šedém hřebci. Dlouhé štíhlé nohy měla holé, vítr jí čuchal zlaté vlasy, které jí v hustých kadeřích padaly na ramena. I na dálku Taita viděl, jak jí prsa vzdouvají světlé plátno tuniky. Pak jí poryv větru odhrnul vlasy z tváře a Taita se ostře nadechl. Byla to Fenn, ale úplně jiná než dívenka, kterou znal a miloval - sebevědomá a sebejistá mladá žena v prvním rozkvětu krásy.

Fenn cválala na Uragánovi a za sebou vedla za uzdu Vichřici. Po její pravé ruce ujížděl Hilto, těsně následován Imbali a Nakontem. I oni jeli na koních a Taita musel uznat, že za dlouhé měsíce jeho nepřítomnosti dokonale zvládli jezdecké umění. Spustil se ze skalní římsy, která mu sloužila jako pozorovatelná, a sbíhal na dno strže. Z posledního výčnělku seskočil; při skoku se mu rozevřel šarlatový plášť a zatřepetal se jako ptačí křídla. Horní polovinu obličeje mu clonilo hledí přilbice. Dopadl na stezku přímo před Merena.

Plukovníkovi stačil pohled na jarrijskou uniformu. Instinkt zkušeného válečníka mu velel napadnout nepřítele. S bojovým pokřikem zvedl meč a rozmáchl se. Taita měl sotva čas uskočit a vytasit vlastní zbraň.

Meren se naklonil v sedle a zaútočil mu na hlavu. Taita ránu odrazil a znovu uskočil. Meren přitáhl koni uzdu, až si zvíře málem sedlo na zadek, na místě ho otočil a znovu se hnal na soupeře. Taita si strhl přílbu z hlavy a odhodil ji. „Merene! To jsem já! Taita!“ křičel.

Meren však útok nepřerušil. „Lžeš! Vůbec nejsi mágovi podobný!“ Sklonil meč a mířil protivníkovi na hrudník. Taita v posledním zlomku vteřiny uhnul a špička Merenovy zbraně ho škrábla na rameně.

„Fenn!“ volal na dívku, která právě dojela k místu šarvátky. „Jsem Taita!“

„Ne! Ne! Ty nejsi Taita! Co jsi mu udělala?“ zaječela. Meren otáčel koně k dalšímu útoku. Nakonto držel v ruce oštěp a chystal se jej hodit na nepřítele, jen co mu Meren uvolní pole. Imbali seskočila z koně a řítila se k Taitovi s válečnou sekyrou v ruce, Hilto ji následoval s vytaseným mečem. Fenn a Sidudu nasazovaly šípy na tětivy.

Fenn sršely z očí smaragdové blesky hněvu. „Tys ho zabil, ničemo!“ zařvala. „Praženu ti to tvé černé srdce šípem!“

„Fenn! Podívej se na můj spirituální znak!“ zvolal Taita naléhavě v jazyku tenmass. Vzdorně pohodila bradou, ale pak ztuhla v šoku, protože nad hlavou mladého muže, kterého vůbec neznala, se objevil obrys zraněného sokola. „Ne! Stůjte! Je to on! Je to opravdu Taita! Zadrž, Merene! Říkám ti, schovej meč!“ Plukovník strhl koně stranou a zastavil.

Fenn seskočila z Uragána a rozběhla se k Taitovi. Vrhla se mu do náruče, bouřlivě ho objala a srdceryvně se rozplakala. „Ach, Taito!“ vzlykala. „Bála jsem se, že jsi mrtvý! Myslela jsem, že tě zabili!“

Taita k sobě pevně tiskl štíhlé, pevné tělo. Fennina vůně mu pronikla do chřípí a doslova ho opájela. Srdce mu bušilo v hrudi tak silně, že nedokázal promluvit. Drželi jeden druhého s divokou náruživostí, zatímco ostatní na ně v úžasu zírali. Hilto se snažil udržet obvyklý lhostejný výraz, avšak naprosto selhal. Imbali a Nakonto oněměli strachem z tajemných kouzel - oba si odplivli napravo a nalevo a udělali znamení proti zlým duchům.

Jen Meren pořád mlel svou. „Není to on,“ opakoval. „Znám mága lip než kterýkoliv žijící člověk. Ten mladý frajer nemůže být on.“

Trvalo dlouho, než se Fenn od Taity odtrhla a podržela si její na délku paží před sebou. Uchváceně zkoumala jeho obličej a hleděla mu do očí. „Zrak mi napovídá, že to nejsi ty, ale srdce zpívá radostí, protože tě poznalo. Jsi to vskutku ty. Ale řekni mi, můj pane, jak je možné, že jsi najednou tak mladý a nepřekonatelně krásný?“ Natáhla se na špičky a políbila ho na rty. Ostatní vybuchli smíchem.

Meren seskočil ze sedla a přiběhl k nim. Odtrhl Taitu od Fenn a sevřel ho medvědíím stiskem. „Pořád tomu nemohu uvěřit! Něco takového přece není možné!“ Zasmál se. „Ale musím uznat, mágu, že mečem se oháníš opravdu dobře, protože jinak bych tě probodl.“ Vzušená skupinka se shlukla kolem Taity.

Sidudu si před ním klekla. „Jsem ti tolik zavázána, mágu! Mám obrovskou radost, že se ti nic nestalo. Dříve jsi byl krásný duchem, nyní máš i krásné tělo.“

I Nakonto a Imbali nakonec překonali pověřčivý strach a v úžasu se Taity dotýkali.

„Ani na okamžik jsem nepochyboval, že se k nám vrátíš,“ volal Hilto hlasitě. „Poznal jsem tě, jen co jsem se na tebe podíval.“ Jeho do očí bijící bezostyšnou lež nikdo nekomentoval.

Meren se dožadoval odpovědi na desítky otázek, Fenn držela Taitu za pravou paži a hleděla na něj rozzářenýma očima.

Nakonec je Taita musel vrátit do reality. „Na oslavy bude dost času později. Teď stačí, když vám řeknu, že Eos už nemůže ublížit ani nám, ani našemu drahému Egyptu.“ Hvízdal na Vichřici, která po něm koketně koulela očima a přišla jej mazlivě dloubnout nosem do krku. „Aspoň že tys mě poznala, moje věrná.“ Objal klisnu kolem šíje a podíval se na Merena. „Kde je Tinat?“

„Už vyrazil k řece Kitangule, mágu. Jarrijci odhalili naše plány. Musíme ho okamžitě následovat.“

Než vyjeli z rokliny a zamířili k pláním, slunce zapadalo a do lesa vnikli už za tmy. V čele opět jela Sidudu. Taita zkontroloval směr podle hvězd a zjistil, že krajinu skutečně dokonale zná a má neomylný orientační smysl. Mohl tedy věnovat nerozdělenou pozornost Fenn a Merenovi. Všichni tři jeli bok po boku, Taita uprostřed, a dotýkali se třmeny. Plukovník a dívka mu popisovali, co se během jeho nepřítomnosti stalo.

Potom se ujal slova mág. „V paláci jsem vyslechl válečný plán Nejvyšší rady. Aquer se osobně ujal velení armády. Zvědové mu ohlásili pohyb hlavního uskupení našich lidí po silnici k východu. Usoudil, že se Tinat snaží dostat k loděnici na Kitangule a zmocnit se lodí, protože řeka nabízí jedinou možnost, jak uniknout z Jarri. Řekni mi, kde přesně se teď Tinat nachází a kolik má s sebou mužů.“

„Má asi devět set lidí, ale mnozí muži jsou v důsledku špatného zacházení v dolech nemocní a zesláblí. Schopných boje jich je jen něco přes tři sta. Zbytek jsou ženy a děti.“

„Tři sta!“ zvolal Taita. „Aquer disponuje pěti tisícovkami vycvičených vojáků. Jestli je dostihne, dopadne to s Tinatem špatně.“

„To není všechno. Tinatovi se nedostává koní. Některé děti jsou malé, což ho spolu se spoustou nemocných zpomaluje.“

„Měl by vyslat malou bojovou skupinu nejvyšší rychlostí k loděnici, aby se zmocnila lodí. My se zatím pokusíme zpomalit Aquera,“ řekl Taita pevně.

„Tinat doufá, že ho zadrží v Kitangulské soutěsce. Padesát mužů ji udrží aspoň do chvíle, kdy se ženy a děti nalodí.“

„Nezapomeň, že Aquer má zvědy, kteří znají krajinu stejně dokonale jako Sidudu,“ připomněl Merenovi Taita. „Jistě vědí o cestě, která jim umožní soutěsku obejít a proniknout k loděnici. Místo abychom na něho čekali, udeříme, když nás nebude ještě očekávat.“ Při zmínce o Sidudu se plukovník na dívku zadíval. Chudák Meren, slavný sukničkář se nám beznadějně zamiloval, pomyslel si Taita a v duchu se usmál, ale nahlas řekl: „Abychom Aquera zdrželi, budeme potřebovat více mužů, než máme. Zůstanu u silnice na hlídce a počkám na něho. Merene, ty si vezmeš Fenn a vyrazíte co nejrychleji za Tinatem...”

„Já tě neopustím!“ vykřikla dívka. „Už jednou jsem tě málem ztratila. Nikdy se od tebe nevzdám.“

„A já nejsem žádný posel, mágu. Dlužíš mi dost, abys se mnou takto jednal. Zůstanu s tebou podobně jako Fenn,“ prohlásil Meren. „Pošli Hilta.“

Taita rezignovaně mávl rukou. „Přijme někdy někdo ode mne příkaz, aniž by protestoval?“ postěžoval si nočnímu nebi.

„Nejspíš ne,“ opáčila Fenn upjatě. „Zkus promluvit s Hiltem. Ale mírně.“

Taita kapituloval a zavolal si Hilta. „Jed’ kupředu tak rychle, jak jen to půjde. Vyhledej plukovníka Tinata Ankuta a řekni mu, že tě posílám. Vyříd’ mu, že Aquer ví o našem záměru zmocnit se lodí a pronásleduje nás s celou armádou. Ať pošle malý oddíl k řece a přikáže mu zajistit plavidla, než je Jarrijci zničí. Pověz mu, že jeho plán držet Kitangulskou soutěsku, dokud se všichni nenalodí, je dobrý, avšak musí mi poslat dvacet svých nejlepších mužů. Tento požadavek je zoufale naléhavý. Bojovníky, které ti dá, odvedeš po silnici k Mutangi a pojedete tak dlouho, než na nás narazíte. Je to jasné, Hilto? Výborně. A teď odjed’! Hned!“ Hilto zasalutoval a bez dalšího slova odcválal.

„A teď potřebujeme vhodné místo, kde Aquerovi nastražíme léčku,“ otočil se Taita zpátky k Merenovi. „Jistě přesně víš, o co mi jde. Zeptej se Sidudu, jestli nějaké takové místo zná.“ Meren pobídl koně a přednesl pozorně naslouchající dívce Taitův požadavek.

„Znám takové místo,“ odpověděla, sotva plukovník domluvil.

„Chytrá holka,“ pochválil ji Meren upřímně a oba si chvíli hleděli do očí.

„Tak pojď sem, Sidudu,“ zavolal ji Taita, „a ukaž nám, jestli jsi opravdu tak chytrá, jak o tobě Meren rozhlašuje.“

Sidudu je svedla z cesty; po níž jeli, a zamířila k velkému hvězdnému kříži, který zářil na jižní obloze. Po hodině jízdy zastavila na vrcholku nízkého zalesněného pahorku a v měsíčním světle ukázala do údolí, které se před nimi otevřelo.

„To je brod přes řeku Ihasu. Vidíte? Tam, jak se leskne voda. Jestli se chce Aquer dostat ke Kitangulské soutěsce, musí tudy projet. Reka je hluboká a koně zde musí plavat. Jakmile vstoupí do vody, můžeme je tam z toho útesu zasypat šípy a kameny. K dalšímu brodu by museli jet nejméně šedesát mil.“

Taita si pozorně prohlédl přechod přes řeku. „Pochybuju, že bychom našli lepší místo.“

„Vždyť to říkám,“ kasal se Meren. „Pro výběr bojiště má oko válečníka.“

„Vidím, že nosíš luk, Sidudu.“ Taita ukázal na zbraň, která jí visela přes rameno. „Umíš ho použít?“

„Fenn mě to naučila,“ odpověděla prostě.

„Během tvé nepřítomnosti se ze Sidudu stala vynikající lukostřelkyně,“ potvrdil Meren.

„Zdá se, že ctnosti té ideální dívky neberou konce,“ poznamenal Taita. „Ještě že ji s sebou máme.“

Přeplavili se silným proudem na protější, východní břeh. Stezka vedla do skalnaté úžlabiny mezi dvěma útesy. Byla tak úzká, že jí koně mohli projíždět jen v řadě za sebou. Taita s Merenem vyšplhali nahoru a prohlédli si místo očekávaného střetnutí.

„Ano,“ souhlasil Taita. „To by šlo.“

Než povolil svým lidem odpočinek, prošel s nimi plán léčky a přiměl každého, aby mu zopakoval, jaký úkol bude plnit. Teprve pak jim dovolil odsedlat koně, navléci jim na hlavy pytle s drceným prosem a přivázat je.

Taita nedovolil rozdělat oheň, a tak se museli spokojit se suchými plackami a plátky studeného jehněčího, namáčeného do pálivé pepřové omáčky. Po jídle sebral Nakonto oštěpy a odešel na hlídku u brodu. Imbali ho následovala.

„Je to teď jeho žena,“ prozradila Fenn Taitovi.

„Nepřekvapuje mě to. Doufám jenom, že Nakonto bude aspoň jedním okem sledovat brod,“ odvětil Taita suše.

„Jsou zamilovaní. Ty nemáš v duši kousíček místa pro city, mágu,“ povzdechla si Fenn a odvázala rohož upevněnou za Uragánovým sedlem. Vybrala si rovné místo v závětrří za balvanem stranou od ostatních a rozložila matraci spolu s kožešinovou přikrývkou.

Pak se vrátila k Taitovi. „Pojď se mnou.“ Vzala ho za ruku, odvedla ho k rohoži, pomohla mu svléci tuniku, složila ji a přichichla k ní. „Smrdí,“ konstatovala. „Jak to půjde, vyperu ti ji.“ Klekla si vedle něho, přikryla ho kožešinou a sama se svlékla. Měsíční svit postříbřil bledé štíhlé tělo. Vklouzla pod pokrývku a přitiskla se k němu.

„Jsem tak ráda, že ses mi vrátil,“ zašeptala s povzdechem. Po chvíli se zavrtěla. „Taito?“

„Ano?“

„Je tady s námi jakýsi malý cizinec.“

„Musíš se vyspat. Brzy bude ráno.“

„Hned, ale ještě počkej.“ Následovalo dlouhé ticho, v němž zkoumala jeho tělo. Pak se polohlasně zeptala: „Kde jsi k tomu přišel, Taito? Jak se to stalo?“

„Byl to zázrak. Stejný jako ten, který mi změnil vzhled. Později ti všechno vysvětlím. Teď musíme spát. Budeš mít ještě spoustu příležitostí se s tím malým cizincem seznámit.“

„Můžu ho držet, Taito?“

„Už ho držíš,“ připomněl jí.

Opět se odmlčela. „Už není tak malý,“ podotkla udiveně. „Roste.“ Po chvíli šťastně dodala: „Mám dojem, že už není cizinec, ale přítel. Takže jsme tři. Ty, já a on.“ Vzápětí usnula s jeho penisem v ruce. Taitovi to trvalo mnohem déle.

Připadalo mu, že spal sotva minutu, když ho Nakonto vzbudil. „Co se děje?“ Posadil se.

„Kavalerie na cestě od západu.“

„Už překročili řeku?“ vyhrkl mág.

„Ne. Utábořili se na protějším břehu. Myslím, že nechtěli riskovat noční přechod.“

„Probuď ostatní a osedlejte koně, ale tiše,“ přikázal mág.

V bledém šeru svítání ležel Taita na břiše u okraje útesu nad řekou, obě dívky vedle něj. Na vzdálenějším břehu ožíval tábor Jarrijců. Vojáci přikládali na strážní ohně a připravovali si snídani. K trojici se linula vůně opékaného masa. Světlo zesílilo a umožnilo Taitovi spočítat nepřátele. Jednotka měla asi třicet mužů. Někteří stáli u ohňů, jiní sedlali koně, další dřepěli mezi keři a vykonávali tělesnou potřebu. A to už rozeznali rysy tváří.

„Tam je Onka,“ zašeptala Sidudu dívoce. „Ach, jak já ten jeho obličej nenávidím!“

„Plně chápu tvé pocity,“ souhlasila Fenn. „Při první příležitosti si to s ním vyřídíme.“

„Modlím se za to.“

„Tamhle je Aquer a vedle něho Ek-Tang,“ ukázal Taita. Oba oligarchové stáli kousek stranou od svých vojáků. Pili z misek, z nichž v ranním chladu stoupala pára. „Nedokázali potlačit netrpělivost a ujeli ostatním. Brzy zahájí přechod přes řeku. A až to udělají, dají nám možnost je napadnout. Jestli ne, budeme je sledovat a počkáme, až Hilto přivede posilu.“

Fenn přimhouřila oči. „Myslím, že bych Aquera zasáhla i odsud.“

„Je to moc daleko a ranní vítr dokáže být pěkně zrádný.“ Taita jí položil ruku na rameno. „Zbytečně bychom je varovali a zbavili se obrovské výhody.“ Dívali se, jak Onka vybral čtyři muže a udělil jim rozkazy, které doprovázel důraznými gesty, jimiž ukazoval k brodu. Vojáci ihned nasedli na koně, zamířili k řece a vjeli do vody. Taita signalizoval jejich pohyb Merenovi.

Čtyři jezdci nedojeli ani doprostřed proudu a koně již museli plavat. Po několika desítkách kroků opět narazili kopyty na pevnou půdu a zrychlili. Zvědové vyjeli na břeh a z pláští i výstroje jim crčela voda. Opatrně se rozhlédli a pobídli koně k úzké úžlabině. Meren s ostatními zůstali ležet v úkrytu a nechali je projet. Na protějším břehu seřadil Onka zbytek oddílu do trojstupu. Stáli u svých koní a čekali.

Konečně zaduněla kopyta - jeden ze zvědů se vrátil úžlabinou k řece. Zastavil těsně u vody a zamával. „Na této straně nikdo není,“ zakřičel. Onka vydal rozkaz svým mužům, kteří ihned nasedli a v zástupu zamířili k brodu. Samotný Onka zůstal vzadu, odkud mohl lépe kontrolovat přechod, ale Taitu překvapilo, že Aquer a Ek-Tang jeli v čele kolony. Tohle rozhodně nečekal. Domníval se, že pojedou uprostřed jednotky, kde je vojáci snáze ochrání.

„Myslím, že je máme,“ řekl napjatým hlasem a signalizoval Merenovi, aby se připravil. Oba oligarchové v čele oddílu popohnali koně do vody. I oni museli část brodu přeplavat a v polovině šířky řeky se dosud sevřená formace uvolnila, protože proud jezdce strhával.

„Pozor!“ upozornil Taita dívky. „Nechte oligarchy a ty tři muže za nimi vyjet na břeh a střílejte na ty, kteří by je chtěli následovat. Než Onka stihne své lidi přeskupit, odřízneme oba lordy od zbytku oddílu na našem břehu a budou nám vydáni na milost.“

Silný proud postupující vojáky rozdělil. „Nasadit šípy,“ přikázal Taita tiše. Dívky sáhly do toulců na zádech. Aquerův kůň našel dno a drápal se na břeh. Ek-Tang ho spolu se třemi vojáky následoval, ale za nimi se vytvořila široká mezera - rozptýlený zbytek jednotky ještě plaval.

„Teď!“ křikl Taita. „Sestřelte jezdce, kteří jedou za vůdci.“

Fenn a Sidudu vyskočily a napjaly dlouhé dvojité zakřivené luky. Zamířily a vystřelily na krátkou vzdálenost. Vzduchem tiše letěly dva šípy a oba zasáhly cíl. Jeden z vojáků zaječel a svezl se ze sedla, když se mu pazourkový hrot zavrtal do žaludku. Muže za ním zasáhla Fenn do krku. Rozhodil paže a zřítíl se po zádech do řeky, až voda vysoko vystříkla. Jejich koně se v panice obrátili a srazili se se zvířaty, která jela za nimi. Ve zbytku jednotky propukl zmatek. Aquer a Ek-Tang cválali k úžlabině.

„Výborně,“ zatleskal Taita dívkám. „Vidím, že jste pilně trénovaly. Střílejte po nich, než dám rozkaz k ústupu.“ Otočil se a hleděl do soutěsky.

Meren nechal oligarchy projet ústím úžlabiny, pak s oběma Shilluky vyběhl z houštiny a vyrazil na ně. Imbali se ohnala sekýrou po Ek-Tangovi a jediným úderem mu usekla nohu nad kolenem. Oligarcha zařval a snažil se pobídnout koně kupředu, ale s jednou nohou neudržel rovnováhu, sklouzl na bok a zoufale se držel zvířete za hřív. Imbali k němu přiskočila a znovu se rozmáchla. Ek-Tangova hlava se oddělila od krku a dopadla mezi kamení. Ochromené prsty svíraly ještě několik vteřin hřív a pak se pustily. Bezhlavé tělo spadlo na stezku.

Voják, který jel za Ek-Tangem, se s křikem rozjel na Imbali. Nakonto po něm mrštil oštěp a zasáhl ho do zad. Útočník strnul - hrot oštěpu mu trčel na délku paže z hrudi. Upustil meč a zřítíl se ze sedla. Meren doběhl k poslednímu vojákovvi v řadě. Muž ho viděl a pokusil se vytrhnout meč z pochvy, ale než stačil osvobodit čepel, Meren k němu přiskočil a bodl ho mezi žebra. Jezdec spadl na záda a chtěl vstát, ale Meren ho dorazil ranou do krku a otočil se za Aquerem. Oligarcha bodl koně ostruhami a uháněl soutěskou pronásledován Merenem a Imbali, kteří mu ovšem nemohli stačit.

Taita shora viděl, že Aquer získává náskok. Rozběhl se po útesu, zastavil se na jeho hraně, a když pod ním uprchlíkův kůň projížděl, skočil na něj a dopadl oligarchovi na záda. Aquer pustil uzdu a jen s největším úsilím se udržel v sedle. Taita mu bleskurychle zaklesl předloktí pod krk a začal ho dusit. Aquer vytrhl z pochvy dýku a ohnal se přes rameno Taitovi po obličeji. Mág mu volnou rukou sevřel zápěstí a oba muži spolu zápolili o získání rozhodující výhody.

Kůň vyvedený z míry nepřirozeným pohybem na svém hřbetu narazil do skalní stěny a vzepl se na zadních. Taita s Aquerem spojený vzájemným sevřením spadli přes zadek zvířete na zem. Při dopadu byl Aquer nahoře a dosedl na Taitu plnou váhou. Náraz mágem otřásl; stisk na krku i na zápěstí ruky se zbraní povolil. Než se vzpamatoval, oligarcha se rychle přetočil a namířil mu dýkou na krk. Taita znovu popadl soupeře za zápěstí. Aquer tlačil, co mu síly stačily, ale protivníka neohrozil. Mág překypoval mladickou energií, kdežto oligarcha již dávno minul zenit svých sil a paže se mu začala třást námahou. V jeho obličeji se objevil výraz hrůzy. Taita se na něj usmál. „Eos ti už nepomůže. Je po ní,“ řekl vesele. Aquer sebou škubl, ruka držící dýku povolila. Mág toho využil a dostal se nad soupeře.

„Lžeš!“ zakřičel Aquer. „Je bohyně, jediná pravá bohyně.“

„Tak si ji přivolej na pomoc, tu svoji jedinou pravou bohyni, lorde Aquere. Řekni jí, že se tě Taita z Gallaly chystá zabít.“

Aquer vytřeštil oči děsem. „Zase lžeš!“ zasípal. „Nejsi Taita. Ten byl starý a už je po smrti.“

„Mylíš se. Mrtvá je Eos a ty ji budeš brzy následovat.“ Stále s úsměvem drtil oligarchovi zápěstí a cítil, jak pod tlakem jeho prstů praskají kosti. Aquer zaječel a dýka mu vyklouzla z dlaně. Taita se posadil, otočil soupeře a zkroutil mu ruku za záda. Oligarcha byl bezmocný.

V tom okamžiku přiběhl Meren. „Mám ho dorazit?“

„Ne,“ zastavil ho Taita. „Kde je Sidudu? Proti ní se ten ničema nejvíce provinil. Ohlédl se - obě dívky sbíhaly z útesu a za chvíli již stály nad poraženým nepřitelem.“

„Musíme odsud co nejrychleji zmizet, Taito!“ volala Fenn. „Onka shromáždil své muže a už je skoro za brodem. Vyříd' tu svini a do sedel!“

Taita se obrátil na Sidudu. „Tento muž tě vydal na pospas Onkovi a poslal tvé družky do hor. Pomsta patří tobě.“

Sidudu váhala.

„Vezmi si tuhle dýku.“ Meren zvedl zbraň, která vypadla Aquerovi z ruky, a podal ji dívce.

Fenn se sklonila k oligarchovi, strhla mu přilbici, popadla ho za vlasy, zaklonila mu hlavu a napjala hrdlo. „Za sebe i za ostatní dívky, které poslal do hor,“ ucedila. „Podřízni mu krk, Sidudu.“

Sidudin výraz ztvrdl odhodláním.

Aquer spatřil v jejích očích smrt. Zavrtěl se a zakňoural: „Ne! Prosím, vyslechni mě! Jsi ještě dítě. Tak strašný čin tě bude do smrti pronásledovat ve snech,“ blekotal. „Nic nechápeš. Já jsem zasvěcen bohyni. Musím dělat, co mi přikáže. Nesmíš si obtížit svědomí takovým zločinem.“

„Ale chápu,“ ujistila ho Sidudu. „A klidně to udělám.“ Přistoupila k němu a Aquer začal naříkat. Přiložila ostří k napjaté kůži těsně pod uchem a dlouhým hlubokým řezem prořízla oligarchovi hrdlo. Rána se otevřela a z přetáté krkavice vytryskl proud krve. Z přerušené průdušnice sípavě unikl dech. Aquerovi se křečovitě roztřepaly nohy, oči se v důlcích přetočily nahoru, až zmizely zornice. Z úst vyhřezl jazyk a unikala krvavá pěna a sliny.

Taita ho odstrčil a Aquer ležel obličejem dolů jako poražené prase v rozšiřující se kaluži vlastní krve. Sidudu odhodila dýku, ustoupila a hleděla na umírajícího oligarchu.

Přistoupil k ní Meren a objal ji kolem ramenou. „Hotovo. Udělalas to dobře,“ řekl tiše. „Není proč ho litovat. A teď musíme jet.“

Běželi ke koním a od brodu k nim doléhal křik Onkových mužů. Vyhoupli se do sedel a vyrazili úžlabinou. Taita na Vichřici cválal v čele. Rokle stoupala; na vrcholku kopce zastavili a rozhlédli se po širé travnaté pláni, která se před nimi roztáhla až k modrému obzoru, kde se rýsovalo další horské pásmo s rozeklanými nehostinnými štíty. Sidudu ukázala k proluce v siluetě. „To je Kitangulská soutěska, kde se máme setkat s plukovníkem Tinatem.“

„Jak je daleko?“ zajímal se Meren.

„Třicet mil, možná ještě dál,“ odpověděla Sidudu. Otočili se zpátky k brodu.

Onka v čele švadrony právě hnal koně na břeh. Vztekla zařval, když dojel k mrtvolám oligarchů, a o to zuřivěji pokračoval ve štvání.

„Třicet mil! To máme před sebou veselý závod,“ ušklíbl se Meren.

Pobídli koně ze svahu k pláni a dojeli k ní, když se Onkovi jezdci objevili nad hřebenem pahorku a se sborovým řevem se pustili za uprchlíky. Plukovníka z dálky odlišovala od jeho mužů bílá pštrosí pera na přilbici.

„Nemá cenu se tady zdržovat,“ poznamenal Taita. „Jedeme.“

Po necelé míli bylo jasné, že kaštanová klisna, na níž seděla Sidudu, nedokáže držet krok s ostatními zvířaty. Museli jí přizpůsobit tempo a Meren s Fenn jeli až za ní.

„Odvalu,“ povzbuzovala Fenn družku. „Neopustíme tě.“

„Cítím, že můj kůň slábne,“ křikla Sidudu.

„Neboj se,“ ozval se Meren. „Až padne, vezmu tě za sebe.“

„Ne,“ protestovala důrazně Fenn. „Ty jsi moc těžký, Merene. Váha navíc by tvého koně zabila. Uragán nás dvě snadno unese. Vezmu ji já.“

Taita se vztyčil v třmenech a ohlédl se. Pronásledovatelé se rozdělili - rychlejší zvířata zkracovala náskok uprchlíků, pomalejší zaostávala. Onkova nápadná přilbice s pery se pohybovala ve vedoucí skupince tří jarrijských jezdců. Tvrdě hnal koně a zkracoval náskok. Taita pobídl Vichřici a zahleděl se k horám. Průsmyk byl již zřetelně rozeznatelný, ale tak vzdálený, že jej nemohli dosáhnout dříve, než je Onka dohoní. Pak však jeho pohled zaujala světlá skvrna bledého prachu, která se vznášela nad planinou. Tep se mu zrychlil, ale snažil se potlačit falešné naděje. Jistě to bude stádo gazel nebo zeber. Po chvíli ovšem spatřil, jak se pod prachem odrážejí sluneční paprsky od lesklého kovu. „Ozbrojení muži,“ zamumlal sám pro sebe. „Jsou to Jarrijci, nebo se vrací Hilto s posilou?“ Jeho úvahy přerušil výkřik, který dolehl zezadu. Poznal Onkův hlas.

„Už tě vidím, ty zrádná čubko! Až tě chytím, vyrvu ti dělohu z těla. Potom ji upeču a nacpu ti ji do chřtánu.“

„Neposlouchej toho špinavce,“ naléhala Fenn, ale Sidudu se koulely po tvářích slzy a smáčely jí tuniku.

„Nenávidím ho! Nenávidím ho celou duší!“

Sílící a zřetelnější Onkův křik prozrazoval, že se pronásledovatelé přibližují. „A až povečeříš, vezmu si tě tak, jak jsi to nejvíc nesnášela. Poslední věc, kterou si budeš pamatovat, jsem já v tvých střevech. Ani v pekle na mě nezapomeneš.“ Sidudu zmučeně vzlykla.

„Vykašli se na něj. Uzavři před tím sprostákem uši i mysl.“

„Lituju, že jsem nezemřela dříve, než jsi to zaslechla.“

„Nic to pro mě neznamená. Mám tě ráda. Nedovolím té svině, aby ti ještě někdy ublížila.“

V té chvíli zapadla kaštanová kobyla, na níž Sidudu jela, do nory, kterou si ve vysoké trávě vyhloubil lemur. Zlomená kost praskla jako suchá větev a kůň se v přemetech zřítíl k zemi. Dívka vyletěla po hlavě ze sedla. Meren a Fenn se okamžitě obrátili a vrátili se.

„Pozor, Sidudu! Zvednu tě!“ volala Fenn, ale dívka vyskočila na nohy a otočila se k pronásledovatelům. To už Onka svým vojákům o kus ujel. Dychtivě se předkláněl v sedle, hnal koně maximální rychlostí a řítíl se k Sidudu.

„Připrav se, tvůj věčný milenec přijíždí,“ hulákal.

Sidudu sundala z ramene luk a sáhla pro šíp.

Onka se posměšně zasmál. „Vidím, že sis pořídila novou hračku. Než zemřeš, nabídnu ti k hraní něco jiného.“

Nikdy neviděl, že by střílela. Zaujala správný postoj a zvedla luk. Onka už se natolik přiblížil, že zřetelně rozeznal rysy tváře. Jeho výsměšný smích umlkl, když spatřil smrtelný výraz v jejích očích. Natáhla těživu a pírka šípu se dotkla rtů. Strhl koně a pokusil se ho otočit. Sidudu vypustila šíp a zasáhla ho do hrudi. Onka pustil meč, uchopil dřík oběma rukama a snažil se střelu vytáhnout, avšak hrot se zpětnými háčky se zaryl příliš hluboko. Jeho kůň se vzpíнал na zadní a otáčel se v kruhu. Sidudu znovu vystřelila. Onka byl v tom okamžiku odvrácený a šíp ho zasáhl do zad vedle páteře. Zaryl se mu do ledviny a způsobil smrtelné, velmi bolestivé zranění. Zkroutil se a snažil se na šíp dosáhnout. Sidudu vypustila další střelu, která Onkovi probodla obě plíce. Vyrazil chraplavý zvuk, něco mezi zasténáním a povzdechem, a přepadl dozadu, jak se pod ním kůň vzepjal. Zachytil se však jednou nohou ve třmeni; jeho kůň vyrazil tryskem a vlekl ho za sebou. Onka narážel zátylkem na kameny a splašené zvíře se po něm ohánělo kopyty, ale kopalo už jen do mrtvoly.

Sidudu si pověsila luk přes rameno a obrátila se k Fenn, která se cvalem přiblížila a natáhla paži. Sidudu vyskočila a chytila se jí. Fenn využila rychlost Uragána a rozmachem si vyhoupla družku za sebe. Sidudu usazená na zadku koně ji objala kolem pasu a Fenn otočila hřebce.

Tři jarrijští vojáci zatím dojeli k místu střetnutí a rozeznání smrti velitele vztekly ječeli. Meren se jim postavil do cesty. Jednoho jezdce srazil mečem a zbylí dva mu raději uhnuli z cesty, než by riskovali kolizi. Objížděli ho a čekali na příležitost k zásahu, avšak Merenův meč tančil ve zvířených třpytivých obloucích a vytvářel neproniknutelnou bariéru. Mezitím si Taita a oba Shillukové všimli, co se stalo, a řítily se tryskem na pomoc.

„Nádherná práce,“ křikl mág na Fenn, když ji míjel. „A teď ujíždějte k soutěsce. Budeme krýt váš ústup.“

„Nemůžu tě opustit,“ protestovala.

„Pojeďu hned za tebou,“ houkl přes rameno a vrhl se do potyčky. Jednoho vojáka shodil ze sedla a drahý se rázem ocitl proti těžké přesile, protože zbytek švadrony zůstal daleko vzadu. Snažil se bránit, ale Nakonto jej zasáhl oštěpem do boku a Imbali ho ťala sekerou do zdvižené paže s mečem a usekla mu ruku v zápěstí. Dal se na ústup a houpaje se v sedle cválal vstříc svým spolubojovníkům.

„Nechte ho běžet!“ přikázal Taita. „Jedťe za Fenn!“ S jarrijskými vojáky za zády zamířili k horám. Taita se podíval před sebe - skupina neznámých jezdců se zatím značně přiblížila a jela rovnou k nim.

„Jestli jsou to Jarrijci, opevníme se za koně a postavíme se jim,“ křikl na ostatní. Sesedli by, utvořili ze zvířat kruh a kryli se za jejich těly jako za ochrannou hradbou.

Pozorně si prohlížel cválající jednotku. Zostřený zrak mu dovolil rozeznat velitele oddílu dříve než Meren nebo Fenn. „Hilto!“ zvolal. „Je to Hilto!“

„Při sladkém dechu Isis, máš pravdu!“ zaradoval se Meren. „Zdá se, že s sebou přivádí polovinu Tinatova pluku.“ Uprchlíci zpomalili do klusu a čekali, až k nim Hilto dojede. Zmátli tím pronásledovatele, kteří se domnívali, že přijíždí část jejich vlastní armády, a teď se nerozhodně zastavili.

„Při Hórově zraněném oku, rád tě vidím, Hilto, starý kamaráde,“ přivítal Meren svého kapitána. „Nechali jsme vám pár těch holomku, abyste si na nich vyzkoušeli meče.“

„Jsi nesmírně laskav, plukovníku!“ zasmál se Hilto. „Příležitost rozhodně využijeme. Vaši pomoc nepotřebujeme. Pokračujte do Kitangulské soutěsky, kde na vás čeká plukovník Tinat Ankut. Za chvíli vás budeme následovat.“

Hilto cválal v čele Tinatových mužů, kteří se na jeho rozkaz rozvinuli do bojové formace, a vedl je do útoku. Narazili na zmatené Jarrijce, rozprášili jejich řady a hnali je zpátky přes pláň, odkud přijeli. Snadno doháněli unavené koně a zabíjeli nepřátele. Během několika minut jim uštědřili drtivou porážku.

Taita vedl svou skupinku k modrým horám. Dojeli obě dívky na Uragánovi a zařadili se jim po bok. „Střílíš jako démon,“ volal Meren na Sidudu.

„Onka ve mně toho démona vyvolal,“ odvětila.

„Řekl bych, že ti bohatě splatil všechno, co ti dlužil. Teď můžeš v noci klidně spát i s tím svým démonem.“

„Ano, Merene,“ odpověděla zdrženlivě. „Ovšem já jsem se nikdy nechtěla stát válečnicem. Byla jsem přinucena okolnostmi. Teď bych byla raději ženou a matkou.“

„Nanejvýš chvályhodná touha. Určitě najdeš vhodného muže, který ji s tebou bude sdílet.“

„V to doufám, plukovníku Cambyyesi.“ Podívala se na něj zpod sklopených víček. „Před nedávným jsi se mnou mluvil o lásce...“

„Uragán již ochabuje pod velkou tíhou, kterou ho Fenn nutí nést,“ prohlásil Meren vážně. „Mám za sebou pro tebe místo. Nechceš si předsednout?“

„S největší radostí, plukovníku,“ a natáhla k němu ruce. Meren ji zachytil jako pírkó a posadil za sedlo. Objala ho kolem pasu a položila mu hlavu mezi lopatky. Meren cítil, jak se chvěje, a občas se ztěžka pohnula vzlykem, který nedokázala potlačit. Bolelo ji srdce. Meren ji chtěl chránit a pečovat o ni až do konce života. Ujížděl za Taitou a Fenn; Nakonto a Imbali tvořili zadní voj.

* * *

Než dojeli k předhoří, dohonil je Hilto se svou eskadrou a hlásil Merenovi: „Zabili jsme jich sedm a přivedli jsme jejich koně. Zbytek nás nemůže ohrozit. Nechal jsem je běžet, protože jsem se nechtěl pronásledováním zdržovat. Netuším však, jaká nepřátelská síla jede za nimi.“

„Odvedl jsi dobrou práci, Hilto.“

„Nemám přitáhnout jednoho z ukořistěných koní pro malou Sidudu?“

„Ne, díky. Už jsi toho pro nás udělal dost. Se mnou je v naprostém bezpečí a koně navíc se určitě budou hodit, až dojedeme k Tinatovi. Šetři je pro něho.“

Ve stoupání k soutěsce dojeli zadní řady dlouhého průvodu uprchlíků. Vesměs šli pěšky, jen ty nejstarší a nejslabší nesli jejich příbuzní na nosítkách nebo je tlačili na dvoukolových vozech. Otcové nesli malé děti na ramenou, některé ženy měly na zádech přivázána batolata. Většina poznala Merena, a když kolem nich projížděl, volali na něj: „Ať ti požehnají všichni bohové, Merene Cambyyesi! Osvobodil jsi nás z krutého vězení. Naše děti budou svobodné.“

Mladé dívky z Chrámu lásky přibíhaly k Fenn a Sidudu a snažily se jich dotknout, některé plakaly přemoženy emocemi. „Zachránily jste nás před horami, z nichž není návratu. Milujeme vás za váš soucit a odvahu. Děkujeme, Sidudu. Požehnání všech bohů na tvou hlavu, Fenn.“

Taitu nikdo nepoznal, přestože mnohé ženy se se zalíbením ohlížely na mladého muže s pronikavým pohledem a velitelským vzezřením. Fenn si jejich zájmu všimla a majitelsky se k Taitovi přitočila. Vinou podobných zdržení se jejich výstup značně zpomalil, a než dosáhli hřebene a stanuli v Kitangulské soutěsce, slunce již zapadalo.

Tinat, usazený na strážní věži hraniční pevnosti, je uviděl; sestoupil po žebříku a vyšel jim do brány naproti. Zasalutoval Merenovi, objal Fenn a Sidudu a zadíval se na Taitu. „Kdo to je?“ otázal se. „Nevěřím mu, je až příliš krásný.“

„Můžeš mu klidně svěřit svůj život,“ ujistil ho Meren. „Ve skutečnosti toho muže dobře znáš. Vysvětlím ti to později, i když si nedělám iluze, že mi uvěříš.“

„Zaručíš se za něj, plukovníku Merene?“

„Celým srdcem.“

„A já svým,“ přidala se Fenn.

„I já,“ nezůstala pozadu Sidudu.

„Já také,“ dodal Hilto.

Tinat pokrčil rameny a zamračil se. „Vidím, že jsem v menšině, ale vyhrazuju si konečné rozhodnutí.“

„Jsem ti zavázán, plukovníku Tinate,“ řekl tiše Taita. „Stejně jako v Tamafupě, když jsi nás zachránil před Basmary.“

„Tebe jsem u Tamafupy neviděl,“ namítl Tinat.

„Ach, asi jsi už zapomněl.“ Taita potřásl hlavou. „Ale jistě si vzpomeneš, že jsi mě a Merena doprovázel z Oblačných zahrad po jeho operaci oka. Tehdy jsi nám poprvé odhalil své skutečné záměry a touhu vrátit se do Egypta. Vzpomínáš, jak jsme spolu mluvili o Eos a o její moci?“

Tinat na něho zíral a jeho přísný výraz roztál. „Lord Taita! Mág! Copak jsi nezhynul v horách, v Oblačných zahradách? Ne, to není možné!“

„Ale je,“ usmál se Taita. „Uznávám však, že můj vzhled doznal jistých změn.“

„Stal se z tebe mladík! Takový zázrak se vzpírá lidskému chápání, přesto mě tvé oči a tvá slova přesvědčují, že je to pravda.“ Přiskočil k Taitovi a pevně mu sevřel ruku. „Co se stalo s Eos a jejími oligarchy?“

„Oligarchové jsou mrtví a Eos nám už nemůže ublížit. A to by prozatím stačilo. Jaká je tvá momentální situace?“

„Překvapili jsme místní posádku. Pevnost chránilo jen dvacet Jarrijců a žádný nám neunikl. Jejich mrtvoly jsme shodili do rokle. Vidíš? Supi je už objevili.“ Tinat ukázal na mrchožrouty, kteří kroužili nad strží. „Poslal jsem stovky bojovníků, aby se zmocnili plavidel v loděnici na Kitangule a zajistili je.“

„Odvedl jsi dobrou práci,“ pochlivil plukovníka Taita. „Teď bys měl odjet do loděnice i ty a ujmout se tam velení. Připrav čluny k odplutí, a jak budou naši lidé přicházet, dohlédneš na jejich nalodění a pošleš je po proudu řeky v doprovodu zkušeného lodivoda. Celá flotila se pak shromáždí u břehu jezera Nalubaale tam, kde jsme vystoupili na břeh a lovili obrovská zvířata s rohy na nose.“

„To místo si dobře pamatuju.“

„Při sestupu z hor nechej dvacet vycvičených sekerníků jako hlídku u mostu zavěšeného přes roklinu. Jakmile po něm přejdou poslední z našich lidí, podseknou nosné trámy a shodí lávku do propasti.“

„Co budete dělat vy?“

„Meren a já zůstaneme tady v pevnosti a s námi část bojovníků, které jsi poslal s Hiltem. Zadržíme postup Jarrijců, dokud nebude most zničen.“

„Jak rozkazuješ, lorde Taito.“ Tinat odběhl a svolal své kapitány.

Taita se otočil k Merenovi. „Pošli Hilta, oba Shilluky a tolik mužů, kolik můžeš postrádat, na pomoc utečencům. Musí je popohnat. Podívej se! Hlavní voj jarrijské armády už není daleko.“ Ukázal na pláň pod horami, po níž sem přijeli. V dálce se rýsovala oblaka prachu, v záři zapadajícího slunce červená jako prolitá krev, bezpochyby zvířena kopyty koní a nohama pochodujících pěšáků.

Pak se Taita společně s Fenn vydal na rychlou inspekci pevnůstky, která střežila ústí soutěsky. Zjistil, že nabízí jen chabou možnost obrany - hradební zdi byly nízké a ve zbědovaném stavu. Zbrojnice a skladiště výstroje však byly dobře zásobeny, stejně jako kuchyně a spíž.

„Tady nepřítel dlouho nezdržíme,“ řekl Fenn. „Naší nejlepší obranou je rychlost.“ Zahleděli se dolů na pomalu se vlekoucí proud utečenců.

„Budou potřebovat jídlo a pití, které jim dodá sílu vytrvat. Najdi dobrovolnice, které tobě a Sidudu pomohou rozdávat uprchlíkům potraviny, až půjdou kolem, zejména ženám s malými dětmi. Potom je pošlete dál k loděnici. Nedovolte jim zastavit se a odpočívat, jinak tady zahynou.“

Přispěchal k nim Meren a spolu s Taitou vystoupil po žebříku na ochoz strážní věže. Mág ukázal na římsu nad suťovým svahem, která čněla nad ústím soutěsky. „Vytvoř oddíl silných vojáků a odved’ je tam. Řekni jim, ať na římsu vynosí velké balvany. Budeme je svrhávat na procházející Jarrijce.“ Meren se spustil po žebříku a odešel svolávat nosiče kamenů. Taita se připojil k Fenn u stezky, a zatímco ona se svými pomocnicemi rozdávala utečencům potraviny, Taita vybíral schopné muže a posílal je Merenovi na skalní římsu.

Postupně se jim podařilo vnést do všeobecného zmatku jakýsi řád. Tempo ústupu se zrychlilo. S naplněnými žaludky se lidem obnovil elán. Taita prohodil s každým mužem, jenž ho míjel, pár veselých povzbuzujících slov a lichteráky přiměl k úsměvu unavené ženy, které pak pozvedly děti výše na ramena. Všichni se vlekli dál s posíleným odhodláním. Po setmění projasňoval noc smích Fenniných pomocnic. Zanedlouho se objevily pochodně v rukou Hiltových mužů, které označovaly konec průvodu.

„Milosrdná Isis, zdá se, že je všechny dostaneme dolů,“ radovala se Fenn, když rozeznala ve svitu loučí vysokou Hiltovu postavu a uslyšela jeho hluboký hlas, jímž povzbuzoval uprchlíky k větší rychlosti.

Taita vyšel kapitánovi vstříc. „Zvládl jsi to perfektně, dobrý Hilto,“ pozdravil ho. „Viděl jsi jarrijský předvoj?“

„Od setmění, kdy jsme zpozorovali zvířený prach, jsme je nezahledli.“ Hilto nesl na každém rameni malé dítě a jeho muži byli podobně obtíženi.

„Pokračujte nejvyšší možnou rychlostí,“ přikázal Taita a seběhl po stezce tak daleko, až se hluk ustupujícího zástupu rozplynul ve tmě. Zastavil se a napjatě naslouchal. Hluboko pod ním se ozýval slabý hukot. Klekl si a přitiskl ucho ke skále. Zvuk zesílil. „Válečné vozy a pochodující pěšáci.“ Zvedl se. „Postupují moc rychle.“ Vrátil se k Hiltovi, který popoháněl zadní voj kolony. Téměř jako poslední v řadě se plahočila žena s nemluvnětem na zádech. Další dvě ubřečené děti táhla za ruku.

„Jsem unavená. Bolí mě nohy.“

„Nemůžeme si odpočinout? Nebo se vrátit domů?“

„Vracíte se domů,“ zdůraznil Taita. Pak zvedl obě děti a posadil si je na ramena. „Pevně se držte,“ řekl jim a vzal vyčerpanou matku za ruku. „Pojď, za chvíli jsme nahoře.“ Rázně vykročil a táhl ženu za sebou.

„Tak, a jsme tady.“ Na vrcholu průsmyku postavil děti na zem. „Tyto dvě krásné dívky vám dají něco dobrého k jídlu.“ Postrčil děti k Fenn a Sidudu a usmál se na matku, která se únavou sotva vlekla a sužovaly ji obavy. „Teď už budeš v bezpečí.“

„Nevím, kdo jsi, ale jsi dobrý člověk.“

Opustil je a vrátil se k Hiltovi. Společně převedli poslední uprchlíky přes vrchol průsmyku a poslali je dolů na další cestu. To už východní obzor zesvětľel počínajícím svítáním. Taita vzhledl k Merenovi, který stál na skalní římsě nad kamenitým svahem. Plukovník mu zamával; jeho muži se krčili za hromadami balvanů.

„Vylezte na strážní věž,“ přikázal Taita Fenn a Sidudu. „Za chvíli se k vám připojím.“ Zdálo se, že Fenn bude protestovat, ale pak beze slova poslechla.

Zanedlouho Taita zaslechl skřípění kol - vozy se blížily k pevnosti. Sešel jim po stezce vstříc, aby odvedl pozornost Jarrijců od Merenových vojáků na římsu. Náhle se z nedaleké zatáčky na úzké cestě vynořil první válečný vůz, hned za ním další a stoupaly k horskému sedlu. Vedle každého běželo deset či dvanáct pěšáků, kteří se přidržovali bočnic a nechali se táhnout po strmém svahu. Vozů bylo pouze osm a za nimi se tlačila masa pěchoty.

Taita se nesnažil krýt a z prvního vozu zazněl divoký výkřik. Vozataj práskl bičem; vozidlo nabralo rychlost a poskakovalo po kamenitém povrchu. Taita se nehýbal. Kopiník po něm mrštil oštěp, ale ani tehdy se mág nepohnul. Zbraň dopadla pět šest kroků před ním a zarachotila na kamenech. Druhý oštěp by ho byl zasáhl, ale přeletěl neškodně vedle, protože Taita hbitě uskočil. „Vrať se, Taito!“ křičela Fenn ze strážní věže. „Nevystavuj se zbytečně nebezpečí!“ Ignoroval její varování a dál sledoval vozy. Konečně dojezdy tak daleko, že se nemohly otočit a dát se na útěk, než je balvany zasáhnou. Zamával na Merenu. „Teď!“ zařval a ozvěna od útesů burácivě vracela jeho hlas: „Teď! Teď! Teď!“

Merenovi muži se dali do práce. První balvany přepadly přes římsu a řítily se po strmém svahu. Hned za nimi letěly další a za okamžik se po úbočí valila kamenná lavina. Sluch upozornil posádky na smrtelnou hrozbu - vozatajové s hlasitým křikem vyděšeně skákali z vozů a prchali do bezpečí. Na úzké stezce však neměli před přívalem kamení kam uhnout. Lavina smetla vozy i muže do hluboké rokle. Když konečně rachot utichl, cesta byla přehrazena vysokou hradbou z kamení.

„Nějakou dobu tudy žádný vůz neprojede a i pěšáci budou mít co dělat, aby se přes překážku dostali,“ řekl Taita sám pro sebe s uspokojením. „Po zbytek dopoledne je to zdrží.“ Signalizoval Merenovi, ať odvede své muže dolů do pevnosti. Než vystoupil na věž, poslední uprchlíci dávno zmizeli po cestě na druhé straně průsmyku.

Fenn vydechla úlevou, když mága spatřila, a bouřlivě ho objala. „Jsi mi velmi drahý, můj pane,“ zašeptala. „Když ti kolem hlavy létaly oštěpy, zastavilo se mi srdce.“

„Jestli si mě opravdu tak ceníš, pak to nejmenší, co pro mě můžeš udělat, je přinést mi něco k jídlu, než dorazí jarrijská armáda.“

„Po svém návratu z hor jsi nádherně panovačný. Mám z toho radost, můj pane.“ Zasmála se, odběhla do kuchyně a zakrátko se vrátila. Opírali se o parapet a jedli prosné placky s vejci. Dívali se, jak jarrijský velitel vyslal padesátičlenný oddíl obsadit římsu, z níž Meren svrhl kamennou lavinu. Stál uprostřed stezky mimo dostřel těžkého luku. Byl vysoký a štíhlý a na přilbici mu pohlávala plukovníká pštroší pera.

„Ten chlap se mi vůbec nelíbí,“ utrousil Taita. Plukovník měl snědou pleť, hranatou vyčnívající bradu a velký zahnutý nos. „Znáš ho, Sidudu?“

„Znám, mágu. Je to nelítostný, brutální člověk. Všechny jsme ho nenáviděly.“

„Jak se jmenuje?“

„Plukovník Soklosh.“

„Plukovník Had,“ přeložil Taita. „Svému jmenovci se hodně podobá.“

Jakmile Soklosh obsadil římsu, vyslal své vojáky vyklidit hromadu balvanů před pevností a prověřit odvahu obránců.

„Pošlete jim pár šípů,“ požádal Taita. Obě dívky napnuly luky. Sidudina střela prolétla jednomu z Jarrijců těsně nad hlavou a voják se dal na útěk. Fenn trefila jiného do lýtky. Poskakoval na nezraněné noze a vyl jako vlk, než ho spolubojovníci strhli k zemi a ulomili vyčnívající dřív šípů. Pak se stáhli mimo dostřel a zraněného odnesli s sebou. Následovala dlouhá přestávka, než ze zatáčky vyběhl hustý šik ozbrojenců a postupoval k pevnosti.

„Myslím, že teď sejdu dolů zase já,“ prohlásil Meren a sklouzl po žebříku na nádvoří. Sotva se nepřátelská formace dostala na dostřel, křikl na Hiltu: „Připrav se!“

„Hromadnými salvami!“ rozkázal kapitán svým mužům. Vojáci zastrčili meče a sundali z ramenou luky. „Natáhnout! Namířit! Pal!“

K ranní obloze vzlétlo mračno šípů temné jako hejno kobylek, sneslo se na Jarrijce a zabubnovalo o bronzové štíty. Několik nepřátel padlo, ale ostatní zvedli štíty nad hlavu a pod ochrannou kopulí zrychlili do klusu. Hiltovi lučištníci vypouštěli jednu salvu za druhou, ale zdvižené štíty nepřátele ochránily a ti

nezadržitelně pokračovali v útoku. Dosáhli úpatí hradební zdi. První řada se o ni opřela, druhá jim vystoupila na ramena a třetí začala šplhat po lidském žebříku k vrcholu zdi. Hiltovi vojáci se do nich pustili meči a oštěpy a sráželi je dolů. Na jejich místa hned lezli další. Ostří mečů na sebe narážela a hlasitě cinkala. Ozýval se bojový křik, kletby a sténání raněných. Malé skupince Jarrijců se podařilo probít na ochoz, ale než mohli získanou výhodu využít, napadli je Meren s Nakontem a Imbali. Většinu pobili a zbytek srazili z hradeb.

Fenn a Sidudu stály na věži vedle Taity, pozorně si vybíraly cíle a snažily se zasáhnout kapitány, kteří přeskupovali své muže u úpatí zdi. Když útok zakolísal a zakrátko definitivně ztroskotat, jejich šípy poháněly Jarrijce prchající po stezce. Nepřítel nechal mrtvé pod hradbami, ale zraněné odtáhl do bezpečí.

Před polednem vyslal Soklosh ještě dvě útočné vlny. S první se obránci vypořádali stejně pohotově jako s válečnými vozy, ale pak Jarrijci vyslali tři oddíly vybavené narychlo sestrojenými dobývacími žebříky.

Zaútočili současně uprostřed i na obou koncích zdi. Už tak nepočetní obránci museli své síly ještě více rozptýlit a trojitému útoku čelily jen menší skupinky. Rozpoutala se zoufalá bitva a Taita sestoupil z věže, aby se do ní zapojil. Dívky nechal nahoře s bohatou zásobou šípů z místní zbrojnice. Bitva na ochozu zuřila po zbytek dopoledne. Když konečně Jarrijce odrazili, byl na Merenovy muže smutný pohled. Dvanáct jich padlo a dalších deset vyřadila vážná zranění z dalšího boje. Většina ostatních utrpěla lehčí šrámy a na všechny těžce doléhalo vyčerpání. Slyšeli, jak Soklosh a jeho kapitáni vykřikují rozkazy ke zformování dalšího útoku.

„Obávám se, že už moc dlouho nevydržíme.“ Meren se rozhlédl po svých bojovnicích. Posedávali v malých hloučcích a pili vodu z kožených měchů, které jim Fenn a Sidudu přinesly, brousili polámaná a otupená ostří nebo jen tak odpočívali s unaveným pohledem v očích.

„Jste připraveni zapálit pevnost?“ zeptal se Taita.

„Pochodně už hoří,“ potvrdil Meren. Pouze základy hradeb byly z kamene, všechno ostatní včetně zdí, hlavní budovy a strážní věže bylo z trámů. Staré vysušené dřevo rychle vzplane a požár zahradí stezku soutěskou na tak dlouho, než plameny poklesnou a Jarrijci jimi budou moci projít.

Taita opustil Merena a uchýlil se na nejvzdálenější konec ochozu. Poklekl v rohu zdi a přehodil si tuniku přes hlavu.

Muži ho zvědavě pozorovali.

„Co dělá?“ zeptal se první.

„Spí,“ informoval jiný.

„Je velmi zbožný, modlí se.“

„Jeho modlitby se nám budou hodit,“ poznamenal čtvrtý.

Fenn ovšem věděla, o co se Taita pokouší, a stoupla si vedle něho, aby ho kryla vlastním tělem a připojila své psychické síly k jeho.

Po rozrušení z divoké bitky Taitovi chvíli trvalo, než se plně soustředil, ale jeho astrální já konečně opustilo tělesnou schránku a vzneslo se nad horské útesy. Přehlédl bitevní pól a spatřil obrovskou armádu. K průsmyku se od plání blížily nejméně tři tisícovky Jarrijců. Nedaleko pevnosti, ale mimo dohled z ochozu, se šikovaly oddíly k dalšímu útoku. Pak přeletěl vrcholky hor a zahleděl se na stuhu řeky, za níž se v dálce leskla hladina jezera.

V loděnici a na břehu řeky se hemžili Tinatovi vojáci. Přemohli posádku a teď spouštěli po skluzech lodě do rychlého proudu Kitanguly a připravovali je k odplutí. První uprchlíci se již nalodovali a muži usedali na lavice k veslům. Stovky dalších se však teprve vlekly stezkou z hor.

Taita se přiblížil k zemi a vznášel se nad hlubokou roklí, která protínala úbočí hory. Visutý most, který ji překlenoval, vypadal ve srovnání se skalním masivem jako křehká dětská hračka. Na dřevěné plaňky právě vstupovaly poslední řady utečenců a zahajovaly riskantní přechod přes rokli. Tinatovi muži pomáhali starým a zesláblým, jeho sekerníci stáli připravení podseknout nosné trámy a nechat most spadnout do temné propasti. Taita se vrátil do svého fyzického těla, odkryl si hlavu a vstal.

„Co jsi zjistil, Taito?“ zeptala se tiše Fenn.

„Většina našich lidí už je za roklí. I když opustíme pevnost hned teď, zbytek přejde po mostě dřívě, než k němu dorazíme. Vezmi Sidudu a připravte koně.“

Ponechal ji jejímu úkolu a odešel za Merenem. „Shromáždi muže. Zapalte pevnost a stáhněte se na stezku, než Jarrijci znovu zaútočí.“

Vojákům se hned zvedla nálada, když pochopili, že další boj o hradby už je nečeká. Během chvilky opustili zadní brankou pevnost a odnášeli s sebou zbraně a raněné. Taita se zdržel, aby dohlížel na zapálení budov. Jarrijská posádka používala jako podlahovou krytinu i jako matrace na spaní rákosové rohože, které teď ležely na hromadách podél stěn. Merenovi lidé je vydatně polili lampovým olejem ze zásob v pevnosti. Když do nich hodili zapálené louče, suchá stébla okamžitě vzplála a dřevěné stěny se rozhořely tak prudce, že Taita musel s ostatními sprintovat k bráně, aby jim plameny neodfízly cestu.

Fenn už seděla na Uragánovi a držela Vichřici, aby na ni mohl Taita hned nasednout. Bok po boku se rozjeli po stezce za poslední četou, kterou vedli Meren a Híto.

Když dojeli k visutému mostu, zhrozili se - nejméně čtyři stovky uprchlíků ještě čekaly na přechod. Meren se prodral davem a zjistil důvod zdržení. Pět starých, ale bojovných žen vytrvale odmítalo vstoupit na úzkou chatrnou konstrukci, která překlenovala hlubokou strž. Ležely uprostřed stezky, ječely hrůzou a divokými kopanci odháněly každého, kdo se k nim přiblížil.

„Chcete nás zabít!“ hulákaly.

„Nechte nás tady! Raději ať nás zabijí Jarrijci, než abychom spadly do té díry.“

Jejich hrůza byla nakažlivá. Ti, kteří se tlačili za nimi, nyní ustupovali a zadržovali ostatní. Meren popadl mluvčí vzbuřenek kolem pasu a hodil si ji přes rameno. „Tak jdeme.“

Ječela a pokoušela se ho kousnout do ucha, ale její zčernalé zkažené zuby nezanechaly na bronzovém hledí přilbice ani škrábnutí. Vběhl s ní na úzkou lávku. Suché plaňky se chvěly pod každým jeho krokem a propast pod nimi jako by neměla dno. Stařena se rozeřvala s čerstvými silami a Meren si náhle uvědomil, že má mokrá záda. Vybuchl smíchem. „Celý den mi bylo pořádně horko. Teď se aspoň zchladím. Díky.“ Doběhl na druhou stranu a postavil ji na zem. Naposled se pokusila vyškrábat mu oči a pak se s pláčem zhroutila na stezku. Nevšímal si jí a rozběhl se zpátky pro ostatní rebelky, ale Hilto a tři vojáci si je již po jeho vzoru naložili na ramena a přenášeli je, svíjející se a ječící, po úzké lávce. Provoz za nimi se opět rozproudil, avšak uprchlíky mohlo zdržení přijít hodně draho. Meren se prodral zástupem dozadu a vyhledal Taitu.

„Plameny u pevnosti už Sokloshe dlouho neudrží. Než je všechny dostaneme na druhou stranu, máme ho na krku. A nemůžeme most shodit, dokud nepřejde poslední z našich lidí,“ hlásil mágovi.

„Na té úzké stezce by tři muži dokázali zadržet celou armádu,“ poznamenal Taita.

„Hilto a my dva?“ Meren na něj užasle zíral. „Při zhnisaných vředech na Sethově prdeli, mágu, já pořád zapomínám, jak se věci změnily. Ty teď máš tu nejsilnější a nejzručnější paži, jaká se kdy oháněla mečem.“

„Za chvíli podrobíme tvé prohlášení zkoušce ohněm,“ ujistil ho Taita. „Postarej se však, aby za námi stálo přichystáno dost silných mužů, kteří by zaplnili vzniklou mezeru, kdyby jeden z nás padl.“

Na přechod rokle čekalo ještě nejméně padesát uprchlíků, když zaslechli přibližující se Jarrijce - dusot běžících nohou, řinčení zbraní o pochvy a štíty.

Taita, Meren a Hilto zaujali postavení v nejužším místě soutěsky. Dotýkali se rameny. Taita uprostřed, Hilto vlevo u skalní stěny, Meren vpravo u okraje nad hlubokou strží. Za nimi čekali Nakonto a deset bojovníků, připraveni v případě potřeby nastoupit na uvolněné místo. O něco dál seděly Fenn a Sidudu v sedlech a s luky v pohotovosti držely za uzdy Vichřici a Merenova koně. Z hřbetů zvířat se jim otevíral nerušený výhled přes hlavy neohrožené trojice.

Ze zatáčky vyjel čelní oddíl jarrijské brigády a zastavil se, když vojáci spatřili tři muže, kteří se jim postavili do cesty. Řady za nimi do sebe narážely a zavládl zmatek, než se formace zase srovnala. Jarrijci mlčky zírali na trojici obránců, ale vzápětí jim došel vzájemný poměr sil. Hřmotný seržant, který čelní jednotce velel, na ně ukázal mečem, zaklonil hlavu a bujaře se rozesmál.

„Tři proti třem stům. Ha, ha...“ Zakuckal se smíchem. „Ach, málem jsem se posral strachem,“ ušklíbl se a začal bubnovat mečem o štít. Muži kolem něj zachytili rytmus a výhružné dunění zesílilo. Jarrijci vykročili za neustálého bubnování. Fenn je sledovala přes pírka šípů nasazeného na napjatou tětivu. Než nepřátelé vyrazili klusem do útoku, utrousila koutkem úst, aniž spustila zrak z obličeje mohutného seržanta, vyčnívajícího nad okrajem štítu: „Mám toho uprostřed. Ty se postarej o vojáka na své straně.“

„Dívám se na něj,“ zašeptala Sidudu.

„Tak ho zastřel!“ vykřikla Fenn a dívky vypustily šíp současně. Obě střely přeletěly Taitovi nad hlavou. Jedna zasáhla jarrijského seržanta do oka. Mrtvý v plné zbroji přepadl dozadu a srazil další dva vojáky, kteří se tlačili za ním. Sidudin šíp trefil druhého do úst. Ostrá hlavice mu vyrazila dva zuby a zavrtala se hluboko do krku. Jarrijci zařvali vztekem, přeskočili mrtvolu a řítily se na Taitu a jeho společníky. Obě strany se srazily tělo na tělo a dívky se už neodvážily střílet v obavě, aby nezasáhly své přátele.

Ovšem v čele Jarrijců mohli bojovat jen tři muži. Taita se sklonil pod mečem muže, který ho napadl, a nízkým rozmachem mu podsekl nohy. Když nepřítel padal, Taita mu prohnal ostří mezi pláty náprsního krunýře a probodl mu srdce. Hilto odrazil čepel svého muže a zpětným odbodem do mezery v hledí přilby ho zabil. Trojice se srovnala a ustoupila o dva kroky.

Další tři Jarrijci překročili mrtvé druhy a vrhli se na obránce. Jeden zaútočil na Merenu, který jeho ránu odblokoval, popadl soupeře za zápěstí a shodil ho do propasti. Dlouhý křik ukončil až dopad na kamenité dno hluboko dole. Muž, který napadl Taitu, zvedl meč oběma rukama a namířil mu na hlavu, jako kdyby sekal dřevo na oheň. Mág zachytil úder vlastní čepelí, přiskočil k soupeři, vrazil mu do břicha dýku, kterou svíral v levé ruce, a odstrčil jej mezi jeho spolubojovníky. Meren probodl dalšího a kopancem ho poslal do hlubiny. Hilto rozsekl jinému Jarrijci přilbu ranou, která pronikla hluboko do lebky. Čepel však tak silný úder nevydržela a zlomila se. Hiltovi zůstal v ruce jen jílec.

„Meč! Hodte mi nový meč!“ zařval zoufale, ale než mu ho vojáci podali, vrhl se na něj další nepřítel. Hilto mu zaútočil rukojetí na obličej, ale Jarrijec se sklonil, odrazil útok přilbicí a rozmáchl se čepelí. Rána našla cíl, ale Hilto sevřel protivníka kolem pasu a odtáhl ho dozadu do vlastních řad. Voják, který stál za ním, Jarrijce usilujícího vyprostit se z medvědího objetí zabil. Hilto byl však vážně zraněn a pro tento den pro něj boj skončil. Těžce se opíral o bojovníka, který ho odváděl k mostu, a jeho místo vedle Taity zaujal Nakonto. Shil-luk držel v každé ruce krátký oštěp a mával jimi tak obratně a rychle, že se bronzové hroty spojily do víru mihotavých záblesků světla. Trojice ustupovala k mostu, zanechávajíc za sebou řadu mrtvých a umírajících nepřátel, a přizpůsobovala svou rychlost postupu zadního voje uprchlíků.

Konečně Fenn zvolala: „Všichni jsou na druhé straně!“ Její zvonivý hlas zřetelně přehlušil bitevní ruch. Taita zabil odbodem do krku muže, s nímž se potýkal, a ohlédl se přes rameno. Lávka byla prázdná.

„Ať sekerníci začnou bourat most!“ křikl na Fenn, a když rozkaz zopakovala, už čelil dalšímu nepříteli. Přes hlavy Jarrijců zahlédl chochol z pštrosích per na přilbici plukovníka Sokloshe a slyšel jeho chraplavý hlas, jímž hnal muže do boje. Jenže Jarrijci viděli, jak jejich spolubojovníci padají jeden za druhým, a nohy jim čvachtaly v prolité krvi. Stezka se zaplnila mrtvolami a jejich horlivost opadala. Taita měl dost času znovu se ohlédnout. Dolehlo k němu dunění sekyr, které se zakusovaly do trámů a kotevních lan. Dívky na koních však zůstaly na této straně mostu a skupinka mužů připravených vyplnit vzniklou mezeru se stále držela těsně za bojující trojicí.

„Ustupte!“ křikl na ně. „Všichni na druhou stranu!“ Váhali, nechtěli opustit své přátele tváří v tvář tak obrovské přesile. „Ustupte, říkám vám! Tady už nemáte co dělat!“

„Jděte!“ zařval Meren. „Uvolněte nám místo! Až se dáme na ústup, bude to hodně rychle!“

Dívky otočily koně, jejichž kopyta zakrátko zaduněla na dřevěných prknech mostu. Ostatní muži je následovali přes roklinu a bezpečně se dostali na protější břeh. Taita, Meren a Nakonto pořád odráželi Jarrijce. Pomalu ustoupili na most a uprostřed se zastavili; z obou stran po nich natahovala spáry propast. Útesy odrážely ozvěnou dunění sekyr, jak muži přesekali hlavní nosníky.

Na most vběhli tři nepřátelé. Plaňky jim duněly pod nohama a jejich štíty narazily na štíty obránců. Obě skupiny balancovaly na rozhoupané lávce, sekaly meči a odvracely úder. Když byla první jarrijská trojice pobita, přiběhla na její místo nová, klouzajíc v kalužích krve a zakopávajíc o mrtvoly spolubojovníků. Další se tísnili na mostě za nimi. Čepel zvonila o čepel. Muži klesali, přepadávali přes okraje lávky a s jekotem se řítili do propasti. A celou dobu duněly úder seker do dřeva a ozvěny výkřiků.

Náhle se most otřásl jako pes, který se chce zbavit blech. Naklonil se na stranu a zůstal viset nad hlubinou. Dvacet Jarrijců spadlo do strže. Taita a Meren klesli na kolena, aby na šikmé a rozhoupané podložce vůbec udrželi rovnováhu. Jen Nakonto zůstal vzpřímeně stát.

„Ustup, Taito!“ volala Fenn a ostatní se přidali. „Ustupte! Most se zřítí!“

„Zdrhej!“ zařval Taita na Merena, který vyskočil a mávaje pažemi jako provazochodec se rozběhl přes most. „Ty taky!“ rozkázal Nakontovi, ale Shillukovy oči se zakalily a zrudly bitevní horečkou. Krvežíznivě hleděl na soupeře a zdálo se, že Taitu nevnímá. Mág ho plochou čepele praštil přes záda. „Utíkej! Boj skončil!“ Popadl černocho za paži a táhl ho k protější stěně.

Nakonto potřásl hlavou, jako by se probíral z tranzu, a rozběhl se za Merenem. Taita se o několik kroků opozdil. To už Meren doběhl na vzdálenější konec mostu a s úlevou skočil na kamenitou stezku. V té chvíli se ozval hlasitý zvuk připomínající prásknutí bičem - jedno z nosných lan povolilo. Lávka se zhoupala, pak se naklonila v ostrém úhlu a zastavila se. Jarrijci, kteří se dosud drželi na nohou, ztratili oporu. Jeden za druhým klouzali po prknech a padali do propasti. Nakonto dosáhl pevné půdy zlomek vteřiny před tím, než most znovu poklesl.

Taitovi chybělo oněch pár kroků, když se lávka prudce naklonila. Klouzal k okraji, a aby se udržel, odhodil meč a vrhl se na břicho. Mezi plaňkami se otevřely úzké mezery. Do jedné z nich zahákl prsty. Most se naposled zatřásl, zřítíl se a zůstal zavěšený podél svislé skalní stěny. Taita visel za konečky prstů a nohy se mu houpaly nad propastí. Zašmátral po stupu, ale špičky jeho sandálů byly příliš objemné a do mezery mezi prkny se nevešly. Povytláhl se na silných pažích.

Do plaňky těsně vedle jeho hlavy se zabodl šíp. Jarrijci na druhé straně rokliny po něm stříleli a on se nemohl bránit. Začal ručkovat vzhůru. Pokaždé, když měnil chyt, visel jen na jedné ruce a druhou nahmátl vyšší prkno. Most se zkroutil, takže mezery mezi plaňkami se postupně zužovaly, až nakonec dosáhl místa, kde už nemohl vsunout prsty mezi prkna, a zůstal bezmocně viset. Další šíp dopadl tak blízko, že mu přibíl tuniku ke dřevu.

„Taito!“ křičela Fenn hlasem zkresleným hrůzou. Zaklonil hlavu a hleděl nahoru. Tři sáhy nad sebou spatřil její obličej. Ležela na břiše a hleděla přes okraj římsy. „Ach, sladká Isis, myslela jsem, že ses zřítí.“ Hlas se jí třásl. „Ještě chvíli vydrž,“ a zmizela. Do trámu se zaryla další střela a o vlas minula jeho levé ucho.

„Tady, chyt' se!“ Vedle něj se houpala smyčka ohlávky zavěšená na laně. Sáhl po ní, přehodil si ji přes hlavu, postupně jí provlékl obě ruce a nasoukal si ji do podpaždí.

„Připravený?“ Fenn třeštila oči čirým děsem. „Druhý konec jsem přivázala Uragánovi k sedlu. Vytáhneme tě.“ Její hlava znovu zmizela. Lano se se škubnutím napjalo. Taita stoupal a odrážel se rukama a nohama od zhroucené mostní konstrukce. Do dřeva se zarávaly další šípy, ale ačkoliv se Jarrijci hlasitě dožadovali jeho krve jako smečka psů pod leopardem zahaným na strom, žádná střela ho ani neškrábala. Za okamžik ho lano vytáhlo na úroveň stezky. Silné paže Merena a Nakonta ho zachytily a strhly do bezpečí. Zvedl se, a to už k němu běžela Fenn, která odhodila Uragánovu uzdu a vrhla se mu do náruče. Tiše ho objímala a po tvářích se jí koulely slzy úlevy.

* * *

Celou noc poháněli kolonu uprchlíků dolů svahem a za jitřního šera se zastavili na břehu Kitanguly. Tinat na ně čekal u brány palisády, která obklopovala loděnici, a rychle vykročil Taitovi naproti. „Jsem rád, že se ti nic nestalo, mágu, ale mrzí mě, že jsem propásl boj. Podle hlášení vím, že byl nelítostný a krvavý. Přinášíš nějaké novinky o jarrijských pronásledovatelích?“

„Most přes roklinu je zničený, ale to je dlouho nezdrží. Sidudu tvrdí, že o čtyřicet mil dál na jih vede z hor schůdnější cesta. Soklosh o ní určitě ví a odvedl k ní své muže. Může postupovat nesrovnatelně rychleji než my. Musíme se připravit, že se zanedlouho objeví.“

„Ta jižní cesta tvoří hlavní vstupní bránu do Jarri. Soklosh ji samozřejmě zná.“

„Zanechal jsem za sebou hlídku, která nás upozorní na jeho příchod. A tyhle lidi musíme okamžitě dostat na paluby.“ Nejdřív nalodili koně a pak zbývající uprchlíky.

Někteří pořád ještě zůstávali na břehu, když do loděnice přicválala hlídka. „Čelní jarrijské kohorty dorazí nejpozději do hodiny.“

Meren a jeho lidé neúprosně poháněli poslední skupinu uprchlíků na molo a do člunů. Jakmile byla loď plná, veslaři zabrali, doveslovali doprostřed řeky a otočili přídě po proudu. Fenn a Sidudu naložily nosítka s Hiltem do posledního plavidla flotily. Dvacet člunů zůstalo na břehu a Taita s několika muži se postaral o jejich zničení - naházeli do nich pochodně a hořící je odstrčili na vodu, kde rychle prohořely až k čáře ponoru. Z pozorovatelů na palisádě zaznělo poplašné troubení volských rohů. „Nepřítel na dohled!“

Následoval úprk k poslední lodi. Taita a Meren skočili na palubu, kde již na ně nervózně čekaly obě dívky. Meren si stoupl ke kormidlu a veslaři odrazili od mola. Ještě se nedostali mimo dostřel šípu, když přicválala první švadrona jarrijského předvoje. Jezdci seskákali z koní, shlukli se na břehu a stříleli salvy šípů, které se sice zabodávaly do okrajnic, ale nikomu neublížily.

Meren natočil přídě a zachytil silný proud uprostřed širokého řečiště rozvodněné Kitanguly. Řeka je rychle unášela a brzy propluli první zákrutou. Plukovník se opíral o dlouhé kormidelní veslo a ostatní se ohlíželi po vysokých útesech jarrijského masivu. Místo projevů nadšení, že konečně opouštějí království bohyně Eos, všichni zaraženě mlčeli.

Taita a Fenn stáli stranou a dívka konečně prolomila ticho. Mluvila tiše, její slova byla určena pouze pro Taitovy uši. „Takže jsme selhali. Unikli jsme, ale čarodějnice žije dál a Nil zůstane mrtvý.“

„Hra ještě neskončila,“ namítl Taita. „Kameny pořád leží na desce.“

„Nerozumím ti, můj pane. Prcháme z Jarri, opouštíme bitevní pole a necháváme čarodějnici naživu. Nepřivážíme faraónovi do Egypta nic než tyto ubohé uprchlíky a sami sebe. Klatba nebyla z Egypta sňata.“

„Kdepak, to zdaleka není všechno, co si odsud odvážím. Jsem obohacen o veškerou moudrost a astrální moc Eos.“

„A jak to faraónovi pomůže, když Egypt zmírá suchem?“

„Třeba mi Eosiny vzpomínky pomohou rozmotat její tajemné záměry a záhadné činy.“

„Opravdu už držíš v ruce klíč k jejím kouzlům?“ zeptala se s nadějí v hlase a hleděla mu upřeně do obličeje.

„To zatím nevím. Převzal jsem od ní horu vědomostí a moře zkušeností. Moje mysl a vědomí jimi přetéka. Je toho tolik, že jsem většinu musel zahrabat - jako pes, který má najednou příliš mnoho kostí. Některé znalosti leží možná tak hluboko, že se k nim nikdy nedostanu. Přinejmenším si vyžádá spoustu času a úsilí, než všechno vstřebám. Budu potřebovat tvou pomoc. Naše mysl dokážou pracovat v dokonalém souladu a jsi jediná, na koho se v tomto směru mohu obrátit.“

„Prokazuješ mi velkou čest, mágu,“ řekla prostě.

Jarrijské kohorty je pronásledovaly několik mil po proudu a jezdci hnali koně po stezce, která vedla po břehu, než je bažiny a džungle donutily zanechat šťvanice. Proud posílený záplavami po deštích v Měsíčních horách hnál lodi vysokou rychlostí a brzy nechali nepřítel daleko vzadu.

Před soumrakem dosáhla vedoucí plavidla flotily prvních peřejí, které je před mnoha měsíci zdržely na cestě do Jarri. Nyní je zpěněné vlny hnaly korytem a břehy se kolem nich jen míhaly. Pod peřejemi najeli na břeh hned pod palisádami malé pevnosti, kterou posádka opustila, když vojáci poznali, že flotila je nepřátelská. Baráky zely prázdnotou, zato skladiště přetéкала zbraněmi, nástroji a potravinami. Naložili vybrané zásoby na čluny a pokračovali v plavbě na východ. Za deset dní od nalodění propluli ústím Kitanguly do obrovské modré pláně jezera Nalubaale a zamířili podél zaobleného pobřeží na sever ke kopcům Tamařupy.

Tou dobou se už cesta změnila v zaběhanou rutinu. Taita zabral koutek paluby před lavicemi veslařů pro sebe a Fenn a rozprostřel nad ním plachtu jako ochranu před sluncem i kvůli soukromí. Většinu dne seděli na rohoži, drželi se za ruce, hleděli si do očí a šeptali si v jazyku tenmass, jediné řeči, která dokázala adekvátně popsat a přenést všechny nové informace, jimiž jeho mysl přetékala.

Taita si při těchto sezeních brzy uvědomil, jak se její mysl a astrální duše rozšiřují. Vracela mu téměř ve stejné míře to, co od něj získávala, a společný zážitek je posiloval a obohacoval. A místo aby je vyčerpávala, intenzivní a vytrvalá duševní aktivita je neobyčejně osvěžovala.

Každý večer před západem slunce flotila zakotvila a většina cestujících odcházela strávit noc na břeh. Na lodích zůstávaly jen hlídky. Taita a Fenn obvykle využívali poslední hodiny denního světla k procházkám podél pobřeží a okraje lesa, kde sbírali kořínky, byliny a ovocné plody. Když naplnili košíky vším, co potřebovali k večeři či pro přípravu léků, vrátili se do svého přístřešku, který si vždy zřídili v jisté vzdálenosti od tábořiště. Někdy pozvali na večeři Merena a Sidudu, ale častěji zůstávali sami a dlouho do noci pokračovali ve studiu.

Když konečně ulehli na rohože a přikryli se kožešinou, Taita vzal dívku do náruče. Přitulila se k němu a bez nejmenšího náznaku stydlivosti uchopila jeho penis láskyplným, leč nezkušeným stiskem. Její poslední ospalá slova před usnutím často nepatřila Taitovi, nýbrž té části jeho těla, kterou držela. „Ahoj, můj sladký panáčku, ráda si s tebou hraju, ale teď musíš klidně ležet a spát, nebo budeme kvůli tobě vzhůru celou noc.“

Taita po ní zoufale toužil celým svým nově nabytým mužstvím, ale v mnoha aspektech byl stejně nevinný a neinformovaný jako ona. Jediné jeho sexuální zkušenosti představovaly brutální souboje v Oblačných zahradách, kdy musel použít své tělo jako zbraň, ne jako prostředek sdílení lásky. Ten zážitek neměl nic společného s hořkosladkými pocity, které jej nyní ovládaly a každým dnem sílily.

Když si s ním hrála, zmocňovala se ho nezřízená touha vyjádřit jí svou lásku stejně intimním způsobem, avšak instinkt ho varoval, že i když Fenn stojí na samém prahu ženské zralosti, ještě není připravena učinit poslední krok, jímž by onen práh překročila.

Máme před sebou celý život, možná mnoho životů, utěšoval se a se vší rozhodností se snažil usnout.

* * *

Veslaři věděli, že se vracejí do vlasti, a s nadšením se opírali do vesel. Pluli podél známého pobřeží a nechávali za zády míli za mílí, až se před nimi z modré jezerní hladiny vynořily kopce Tamafupy. Stáli při vyvýšených okrajích palub a pozorovali je s až pověřenou hrůzou. Z tohoto místa přímo číselo zlo a ani ti nejdovádňejší se neubránili strachu. Když minuli písčité výběžek a vpluli do zátoky, spatřili před sebou Červené kameny, které přehrazovaly ústí Nilu. Fenn se přitiskla k Taitovi. „Pořád stojí. Doufala jsem, že padly spolu se svou paní.“

Taita jí neodpověděl a zavolal na Merenu u kormidla: „Zajed' na konec zálivu.“

Utábořili se na bílé písčité pláži. Večer se neoslavovalo, na všechny dolehla nejistota a tvářili se spíš zaraženě než vesele. Nil, po němž by mohli pokračovat v cestě, netekl a chyběli jim koně, kteří by je donesli do Egypta.

Ráno Taita přikázal vytáhnout čluny na břeh a rozebrat je. Takový rozkaz nikdo nečekal, a dokonce i Meren na něho nedůvěřivě hleděl, avšak nikdo se neopovážil mágovo rozhodnutí zpochybnit. Vložili náklad a začali uvolňovat a vyrážet spojovací kolíky, aby mohli rozložit trupy na jednotlivé díly.

„Vynoste všechna zavazadla a součásti člunů na pahorek do vesnice, kde žil beznohý šaman Kalulu, a odvedte tam lidi.“

„Ale to je přece vysoko nad řekou,“ připomněl Taitovi nic nechápající Meren.

Plukovník zašoupal nohama a stydlivě sklopil zrak, když do něj mág zavrtal záhadný pohled a chvíli mlčel. „Je to také vysoko nad jezerem,“ řekl nakonec.

„Je to důležité, mágu?“

„Může být.“

„Hned to zařídím.“

Přenesení všech zásob a vybavení do kopců si vyžádalo šest dní usilovné dřiny. Teprve když konečně položili poslední díl lodního trupu na volné prostranství uprostřed zčernalých trosek vypálené vesnice, povolil Taita odpočinek. Spolu s Fenn si postavili přístřešek na úbočí pahorku nad vyschlým korytem Nilu a nad neprostupnou přehradou při ústí řeky. Za svítání seděli pod rákosovou stříškou a dívali se na jezero, obrovskou masu modré vody, na jejíž hladině se odrážely mraky plující po obloze. Nabízel se jim nerušený výhled na hráz a na Eosin chrám na protějším útesu.

Třetí den ráno Taita oznámil: „Jsme připraveni, Fenn. Nabrali jsme zase sílu. Teď musíme počkat na úplněk.“

„Ten je za čtyři dny.“

„Do té doby můžeme podniknout ještě jedno opatření proti čarodějnici.“

„Splním každé tvé přání, mágu.“

„Eos se obklopila astrální bariérou.“

„Proto jsme se spolu nemohli spojit, když jsi pobýval v jejím doupěti.“

„Chci naposled prověřit odolnost její obrany. Bude to samozřejmě nebezpečné. My dva spojíme síly a pokusíme se prorazit ten štít a shlédnout na ni v její pevnosti.“ Sešli k pobřeží a absolvovali očistný rituál - vyprali si šaty a vykoupali se v průzračně čiré vodě, protože zlo nejvíce kvete ve špíně a nečisté hmotě. Zatímco seděli nazí na písku a sušili se na slunci, Taita jí učešal vlasy a spletl mokré kadeře do copu. Vyčistili si zuby zelenými větvičkami a nasbírali košík aromatických listů, který si odnesli nahoru do tábora. Když došli do svého přístřešku, Fenn rozfoukala žhavé uhlíky v ohništi a Taita hodil listy do plamenů. Pak seděli se zkříženýma nohama, drželi se za ruce a vdechovali očistný posilující kouř.

Poprvé se pokusili o společné astrální cestování a přechod do mimotělesného prostoru se jim dokonale podařil. Spojení duchem se vznesli vysoko nad jezero a klouzali nad nekonečnými lesy k západu. Jarri zakrýval hustý kouř, z něhož vyčnívaly pouze vrcholky Měsíčních hor pokryté ledovou vrstvou věčného sněhu. V jejich mrazivém objetí se skrýval i kráter Oblačných zahrad. Slétli níž k pevnosti čarodějnice, ale jak se přiblížili, éter se zakalil a ztěžkl, až si připadali, jako by plavali žumpou, která jim brání v postupu. Společně se prodírali hustou substancí, která z nich vysávala síly. Po obrovském spirituálním úsilí se konečně probojovali do zelené komnaty v doupěti čarodějnice.

Eos ležela ve své kukle tam, kde ji Taita naposled spatřil. Její ochranný krunýř se již plně vyvinul, zelený a neprůhledný svítil diamantovým leskem. Dosáhl svého cíle - přivedl Fenn, aby se podívala na opravdovou

podobu Eos, ne pouze na jednu z jejích stínových existencí. Nyní budou schopni v případě potřeby spojit všechny síly a soustředit je na ni.

Vrátili se z Oblačných zahrad přes hory, lesy a jezero do svých fyzických těl. Taita ji stále držel za ruku. Když znovu ožila, prohlédl si ji vnitřním okem. Její aura žhnula jako roztavený kov vytékající z pece, rozpálená hněvem a strachem.

„Odporná věc!“ Přitiskla se k němu. „Ach, Taito, to bylo strašné. Nic takového jsem si dosud ani nedokázala představit. Ta kukla jako by skrývala všechno zlo a zášť světa.“ Zpopelavěla v obličeji a kůži měla studenou jako led.

„Viděla jsi nepřítele. Nyní se musíš obrnit, má lásko. Musíš sáhnout až na dno odvahy a síly.“ Objal ji. „Potřebuju tě. Bez tvé pomoci nad ní ne zvítězím.“

Dívčina tvář ztvrdla odhodláním. „Nezklamuj mě, Taito.“

„To by mě ani na okamžik nenapadlo.“ V příštích několika dnech do krajnosti využil své magické umění k podpoře a upevnění jejích psychických sil, jimiž setkání s Eos dost otřásl.

„O zítřejší noci bude měsíc v úplňku, tedy v nejpříznivější fázi svého cyklu. Jsme připraveni a čas nazrál.“ Za úsvitu však Taitu probudily Fenniny vzlyky a sténání. Pohladil ji po tváři. „Prober se, má drahá. Je to jenom zlý sen. Jsem u tebe,“ šeptal jí do ucha.

„Drž mě, Taito. Měla jsem strašlivý sen. Zdálo se mi, že mě Eos zasáhla svým kouzlem. Vrazila mi dýku do břicha. Ostří sálalo žářem.“ Zasténala. „Pořád tu bolest cítím. Nebyl to sen. Je to pravda. Jsem zraněná a bolest sílí.“

Taitovi se zastavilo srdce úlekem. „Prohmatám ti břicho.“ Opatrně ji uložil, shrnul přikrývku až ke kolenům a položil dlaň na ploché bledé břicho.

„Bolest není všechno, Taito,“ zašeptala. „Krvácím z rány, kterou mi zasadila.“

„Krvácíš? A kde jsi zraněná?“

„Tady!“ Roztáhla stehna a stlačila mu ruku níže. „Krev mi vytéká ze štěrbin mezi nohama.“

„Copak se ti to nestalo už dřív? V tvém věku...“

„Nikdy,“ odpověděla. „Toto je vůbec poprvé.“

„Ach, srdíčko moje nejsladší.“ Vzal ji něžně do náručí. „Není to tak, jak co si myslíš. Tohle nepochází od Eos. Je to dar a požehnání bohů Pravdy. Divím se, že se ti o tom Imbali nezmínila. Stala se z tebe celá žena.“

„To nechápu, Taito.“ Pořád se bála.

„Tohle je tvá měsíční krev, hrdý znak tvého ženství.“

Taita si uvědomil, že námaha cesty, hlad a strádání, jimiž trpěla, opozdily její přirozený vývoj.

„Ale proč ta bolest?“

„Bolest je údělem ženy. V bolestech se rodí a v bolestech přivádí na svět nový život. Je tomu tak od počátku věků.“

„Proč teď? Proč jsem tak zbědovaná zrovna ve chvíli, kdy mě nejvíc potřebuješ?“ lamentovala.

„Fenn, měla by ses těšit ze své ženskosti. Bohové tě dokonale vyzbrojili. První měsíční krev panny je ten nejmocnější talisman, jaký může příroda poskytnout. Ani čarodějnice, ani všechna vojska Lži nad tebou nemohou v tento den, kdy jsi dospěla, zvítězit.“ Vstali z rohože a Taita jí ukázal, jak zabalit do plátna suché byliny a vyrobit z nich vložku, která zachytí krvácení. Znovu se umyli a vypili několik doušků vody z jezera, ale nic nejedli.

„Lev a lvice loví na lačný žaludek,“ poučil ji. Opustili přístřešek a prošli hlavní tábořiště. Lidé je pozorovali plní úzkosti a bez jediného slova. Jejich vzezření a chování jim napovědělo, že se chystá něco osudového.

Pouze Meren se nebál je oslovit. „Potřebuješ mou pomoc, mágu?“

„Drahý Merene, jsi stále stejně věrný a spolehlivý, ale tam, kam máme namířeno, nás nemůžeš následovat.“

Meren před ním poklekl na jedno koleno. „Pak tě snažně prosím o požehnání.“

Taita mu položil ruku na hlavu. „Dostalo se ti ho v plné míře,“ ujistil ho a odešel s Fenn na svah nad jezerem. Dusný vzduch se ani nepohnul, země se uklidnila. Živočišná říše utichla, nikde nepoletovali ptáci, neběhala zvířata. Pronikavě modrá obloha bodala do očí, jen vysoko nad jezerem se vznášel lehký obláček. Jak ho Taita pozoroval, postupně měnil tvar, až vytvořil obrys kočičí pracky.

„Čarodějnice i ve své kukle vycítí nebezpečí, které pro ni představujeme, a vyrazila proti nám,“ řekl tiše. Fenn se k němu přitiskla a společně došli k útesu nad jezerem. Zahleděli se na Červené kameny, mohutnou hradbu, která přehrazovala údolí, v němž se rodí Nil.

„Existuje vůbec nějaká lidská nebo přírodní síla, která by dokázala pohnout něčím tak mohutným?“ uvažovala nahlas dívka.

„Hráz vztyčila síla Lži. Možná ji dokáže rozbít moc Pravdy,“ odpověděl a oba současně obrátili pohled k chrámu falešné bohyně.

„Jsi připravená?“ zeptal se a Fenn přikývla. „Musíme se Eos postavit v jejím vlastním svatostánku.“

„Co se stane, až do něho vstoupíme, mágu?“

„To nevím. Očekávejme nejhorší a připravme se na to.“ Taita se ještě chvíli díval na hladinu jezera. Byla hladká a leskla se jako zrcadlo. Vysoko nad ní plul malý obláček ve tvaru kočičí pracky. Ruku v ruce stoupali po dlážděném chodníku, který vedl k chrámu s kopulovitou střechou. Do nehybného vzduchu se opřel poryv

větru, který je chladil na tvářích, studený jako prsty mrtvého. Zčeřil klidnou hladinu jezera a pomínil. Vystoupili do poloviny svahu a vítr se vrátil. Tiše hvízdal, přivánul nad obzor mraky a zbrázdil jezero tmavomodrými pruhy vln.

Hukot větru rychle sílil a poryvy se do dvojice opíraly stále větší silou. Vichr jim škubal tunikami a čuchal Taitovi vous. Vrávorali pod jeho nápor a vzájemně se podpírali. Hladina se rozbouřila zpěněnými vlnami. Stromy na pobřeží se kývaly, větve se ohýbaly a praskaly. S největší námahou stoupali dál, až konečně stanuli před vstupem do chrámu.

Dveře byly otevřené; jedno křídlo se vyvrátilo z pantů, druhé poletovalo ve větru a naráželo do ostění. Náhle se do nich opřel divoký závan a přirazil je takovou silou, že omítka kolem závěsů popraskala a vydrolila se.

Taita zvedl ruku ke krku a sevřel v dlani amulet Lostris zavěšený na zlatém řetízku. Fenn uchopila nugget Taitova talismanu. Potom mág sáhl volnou rukou do mošny a vylovil z ní silný pramen Eosiných vlasů. Vysoko ho zvedl a země pod jejich nohama se zatřásla tak mohutně, že jedno dveřní křídlo se vyvrátilo z pantů a zřítelo se. Překročili je a vstoupili do kruhového sloupořadí chrámu. Hustý vzduch byl lepkavý přítomností zla. Procházeli jím velmi těžce, jako by se brodili hlubokým močálem. Taita držel Fenn za loket a vedl ji k vnitřnímu vstupu na protější straně chrámu. Zastavili se před dveřmi ve tvaru květu, jejichž sloupky zdobila leštěná slonovina vykládaná malachitem a tygřími oky. Dveře pokryté krokodýlí kůží byly zavřené. Taita šlehl svazkem Eosiných vlasů do jejich středu. Pomalu se otevřely za hlasitého skřípotu závěsů.

Nádhera vnitřní svatyně zůstala zachována. Emblémy v cípech pentagramu zářily bílým mramorem a polodrahokamy. Ale jejich oči neodolatelně přitáhl slonovinový štít uprostřed podlahy. Paprsek slunečního světla pronikající otvorem ve stropu se pomalu, ale nezadržitelně sunul k srdci pentagramu. Blížilo se poledne.

Vítr sténal a hučel kolem vnější stěny chrámu, otřásal krytinou a trámy krovu. Stáli jako přikovaní a pozorovali světelnou skvrnu. Až splyne se slonovinovým kruhem, moc zla bude největší.

Otvorem ve stropu pronikl ledový poryv. Zasyčel jako kobra a proletěl kolem nich jako třepot netopýřích a supích křídel. Paprsek světla se dotkl slonovinového kruhu. Svatyni zalil oslepující jas, ale Taita s Fenn se ani nepohnuli a nezaclonili si oči. Soustředili se na ohnivý spirituální znak Eos, který se objevil uprostřed kruhu ze slonoviny. Když okolní vzduch zhoustl pachem čarodějnice, Taita o krok postoupil a pozvedl pramen jejích vlasů.

„Tashkalon!“ vykřikl a hodil vlasy do slonovinového kruhu. „Ascartow! Silondela!“ Obrátil Eosina slova síly proti ní. Vítr náhle ustal a svatyni sevřelo strnulé ticho.

Fenn přistoupila k Taitovi a pozvedla okraj tuniky. Sáhla si mezi nohy, vytáhla plátěnou vložku a hodila ji na Eosiny vlasy uprostřed kruhu. „Tashkalon! Ascartow! Silondela!“ zopakovala slova síly průzračně sladkým hlasem. Chrám se zatřásl v základech a z hlubin země se rozlehlo temné dunění. Část čelní stěny se vyvrátila a zřítela se v hromadu sutin a prachu z omítky. Jeden z krokevních trámů za jejich zády praskl a prolomil se do vnější kruhové chodby. Strhl s sebou kus prohnílé rákosové střešní krytiny.

Pak se s hromovým zaburácením roztrhla podlaha svatyně. Hluboká trhlina vedla středem pentagramu, rozřala slonovinový kruh, rozšířila se mezi Taitu a Fenn a rozdělila je. Puklina neměla dno. Zdálo se, že sahá až do útrob země.

„Taito!“ zaječela Fenn. Prasklina ji oddělila od mága a dívka cítila, jak proud síly, kterou z něj čerpala, slábne a pohasíná jako svit lampy, v níž dochází olej. Vrávorala na okraji trhliny, která ji nenasytně vtahovala do hlubiny.

„Já padám, Taito! Zachraň mě!“ Snažila se odvrátit od bezedné propasti; mávala rukama a prohýbala se v zádech ve snaze odolat nepřekonatelnému tahu.

Taita si plně neuvědomil celý dosah astrálních sil, které společně rozpoutali. Přeskočil jámu, zlehka dopadl vedle Fenn a zachytil ji těsně před tím, než spadla do pukliny. Zvedl ji do náruče a rozběhl se s ní ke dveřím ve tvaru květu. Tiskl si ji k srdci a předával jí sílu, o níž ji připravila Eos. Vyběhl z vnitřní svatyně a utíkal sloupořadím k východu z chrámu. Masivní trám vypadlý ze střechy je těsně minul a zaduněl o podlahu před nimi. Přeskočil ho a běžel dál. Připadal si jako v malé loďce na mořské hladině bičované uragánem. Všude kolem se v podlaze otvíraly další trhliny, které v poslední chvíli přeskakoval. Země se zvedala a třásla. Zřítela se další část stěny. Přes hromadu sutin vyběhl v oblaku zvířeného prachu do otevřeného prostoru.

Avšak ani tam neunikl prvopočátečnímu chaosu rozbouřených živlů. Vrávoravě udržoval rovnováhu na divoce se vzdouvající zemi. Rozhlédl se a strnul úžasem. Jezero zmizelo. Tam, kde se rozkládala bleděmodrá vodní masa, zel hluboký prázdný kotel, na jehož dně sebou pleskala hejna ryb náhle se ocitnuvších na suchu, zmítali se krokodýli a těžkopádný hroch se snažil nesklouznout v mazlavém blátě. Bariéra z červeného kamene se tyčila v plné nahotě a její obludná velikost brala dech.

Zemětřesení náhle ustalo, vystřídáno strašidelným klidem. Všechna živá stvoření jako by zmizela. Nikde žádný pohyb ani zvuk. Taita opatrně postavil Fenn na zem. Vinula se k němu, zatímco mág hleděl na prázdné jezero. „Co se to stalo se světem?“ vydechla bledými popraskanými rty.

„Zemětřesení katastrofálních rozměrů.“

„Vzdejme díky Hathor a Isis, že už skončilo.“

„Ještě není konec. To byly teprve počáteční otřesy. Nyní nastalo zklidnění, než se rozpoutá plnou silou.“

„A kam zmizela voda z jezera?“

„Odsál ji zdvih zemské kůry,“ vysvětlil jí Taita a pak zvedl ruku. „Poslouchej!“ Zvuk připomínal svist silného větru. „Voda se vrací!“ Ukázal přes prázdné jezero.

Na obzoru se zvedla obrovská vodní hora korunovaná bílou pěnou a letěla po zemi s bouřlivou majestátní silou. Příbojová vlna zalila ostrovy, zvedla se k nebi a řítila se k pobřeží. I ve vzdálenosti několika mil se tyčila tak vysoko, že její zpěněný hřeben přesahoval útes, na němž stáli.

„Smete nás! Utopíme se! Musíme utéct!“

„Nemáme kam. Stůj a drž se mě.“

Cítila, jak kolem nich splétá ochranné kouzlo, a okamžitě připojila své psychické síly k jeho.

Zemi zachvátila další gigantická křeč, tak prudká, že je strhla na kolena. Vzájemně se drželi a hleděli na děsivou vlnu. Blížila se s ohlušujícím burácením, jako by se bortila nebesa.

Červená bariéra praskla od paty po vrchol a její povrch pokryla síť hlubokých puklin. Mohutná vlna se zvedla vysoko nad ni a narazila do ní jako obří pěst. Divoce zčeřená a zpěněná masa se převalila přes hráz. Ozval se hromový rachot, jak na sebe narážely masivní kamenné bloky, které příbojová vlna strhla do vyschlého koryta Nilu a hnala je jako oblázky. Vody jezera se valily průrvou jako bouřlivý zelený proud gigantických proporcí. Koryto nebylo tak hluboké a široké, aby příval pojal. Řeka se vylila z břehů a za chvíli dosahovala k nejvyšším větvím stromů, které lámala jako třísky, vyvracela je z kořenů a strhávala do proudu. Nad obrovským zvířeným kotlem se zvedaly husté mraky vodní tříště, do nichž se opíralo slunce a vytvářelo nádherné duhové oblouky.

Hřeben příbojové vlny se valil k troskám pobořeného chrámu, za nimiž se krčili. Hladina šplhala s děsivou rychlostí po svahu a zdálo se, že je voda každou vteřinou smete a odplaví. Příboj však náhle ztratil sílu a vlna opadla, aniž jim ublížila. Voda ještě chvíli vířila kolem zřícených zdí a dosáhla jim až po kolena. Objali se a pevně stáli. Proud je sice strhával do jezera, ale dokázali mu odolat.

Živly se pomalu uklidňovaly, zemětřesení ustalo, hladina jezera se vyrovnala. Pouze Nil se valil, zelený a rozbouřený, na sever k Egyptu.

„Řeka se znovu narodila,“ zašeptala Fenn. „Stejně jako ty, mágu. Nil zase teče a ty jsi znovu mladý.“

Zdálo se jim, že se té nádherně velkolepé podívané nikdy nenasytí. Dlouhé hodiny stáli na útesu a s úžasem hleděli na ten zázrak. A pak Fenn podlehla náhlému impulzů; objala ho oběma rukama a zahleděla se k západu. Vzápětí se prudce otřásla a vylekala Taitu. „Co se stalo, Fenn?“

„Podívej se!“ vykřikla hlasem rozechvělým vzrušením. „Jarri hoří!“ Na obzoru se zvedaly mraky kouře a stoupaly k nebi, šedé a hrozné, až nakonec zastínily slunce a zahalily zemi ponurým šerem. „Co to má znamenat, mágu? Co se to v království čarodějnice děje?“

„Neodvážím se hádat,“ přiznal Taita. „Jde o něco obrovského, co se vzpírá rozumu i víře.“

„Nemohli bychom znovu shlédnout na Jarri, abychom odhalili příčinu té zkázy a její důsledky?“

„Musíme to okamžitě udělat,“ souhlasil. „Připravme se.“ Usedli na holý kámen nad rozbouřenou řekou, vzali se za ruce, vznesli se společně do astrální sféry a letěli k mohutným mrakům a zemi pod nimi.

Byla úplně zpusťovaná. Vesnice stály v plamenech, pole ničil jedovatý dým a spadající popel. Lidé prchali s hořícími vlasy a oděvy. Ženy a děti umíraly s děsivým křikem. Taita a Fenn se přiblížili k Měsíčním horám. Jejich vrcholy a štíty jako by uťala gigantická sekyra. Z otevřených kráterů vytékaly řeky žhavé lávy. Jedna se rozlila k citadele oligarchů a zaplavila ji plameny a popelem, až to vypadalo, jako by tam nikdy nestála.

Všeobecné zkáze zatím uniklo pouze údolí Oblačných zahrad, ale štíty, které se nad ním tyčily, se zvedaly a kolébaly. Před očima obou pozorovatelů došlo k další sopečné erupci, která smetla polovinu hory. K nebi vyletěly obrovské skalní bloky a Oblačné zahrady byly vymazány z povrchu země. V místě, kde stály, zel další kráter, který plival lávu.

„Čarodějnice! Co se s ní stalo?“

Taita ji zavedl do samotného srdce pekelné pece. Žhavá výheň, která by ve zlomku vteřiny spálila fyzická těla na škvarek, na jejich astrální bytí vůbec nepůsobila. Pohybovali se chodbami Eosina doupěte, které si Taita dobře pamatoval, až pronikli do komnaty, kde ležela ulita falešné bohyně. Zelené malachitové stěny již ohnivě žhnuly, dlaždice opadávaly a praskaly žárem. Z krunýře stoupaly spirály dýmu, lesklý povrch začal černat a pukat. Kukla se svíjela a kroutila, pak náhle obal povolil a otevřel se. Vyřinula se žlutá křehká tekutina, která okamžitě začala bublat varem a vydávala nesnesitelný zápach. Pak kukla vzplála jasným plamenem a změnila se v hromadu prachového popela. Smrdutá tekutina vyvěřela a na malachitové dlažbě po ní zůstala velká černá skvrna. Strop kaverny popraskal; puklinami pronikala do zelené komnaty čarodějnice rozžhavená láva a zaplavila ji.

Taita a Fenn se stáhli a vznesli se nad vrcholky hory. Zkáza pod nimi byla dovršena. Jarri zmizelo pod mocnou vrstvou popela a lávy. Když se konečně vrátili z astrálního prostoru do svých fyzických těl, byli tak pohnuti tím, co viděli a zažili, že nedokázali promluvit. Drželi se za ruce a hleděli na sebe. Pak Fenn vytryskly slzy a rozplakala se.

„Je po všem,“ těšil ji Taita.

„Je Eos opravdu mrtvá?“ zeptala se mezi vzlyky. „Pověz mi, že se mi to jen nezdálo. Prosím tě, Taito, řekni mi, že to, co jsem viděla, se skutečně stalo.“

„Opravdu se to stalo. Eos zemřela jedinou možnou smrtí. Pohltily ji vulkanické plameny, které ji zrodily.“ Fenn se mu odplazila na klín a Taita ji objal. Teď, když nebezpečí pominulo, opustily ji síly a znovu byla jako

vyděšené dítě. Až do večera seděli a dívali se na zelený tok Nilu, zatímco slunce klesalo za mohutná oblaka kouře a prachu, která vyplňovala západní polovinu oblohy. Taita vstal a odnesl Fenn zpátky do vesnice.

Lidé ho spatřili a vyběhli mu v ústřety. Děti výskaly vzrušením, ženy plakaly radostí. Meren předběhl zástup a jako první dvojici pozdravil. Taita postavil dívku na zem a vítal Merena s otevřenou náručí.

„Mágu! Strachovali jsme se o váš život!“ volal Meren, když byl ještě padesát kroků daleko. „Měl jsem ti více věřit. Měl jsem vědět, že tvoje kouzla zvítězí. Nil zase teče!“ Sevřel Taitu v medvědíh objetí. „Vrátil jsi život nejen řece, ale i naší drahé domovině.“ Druhou rukou k sobě přitáhl Fenn. „Nikdo z nás nikdy nepochopí zázrak, který jste společně přivodili, ale stovky generací Egyptanů vám za něj budou děkovat.“ To už je obklopoval jásající dav, který je vzal na ramena a vynesl na vrchol kopce. Zpěv a smích, jásot a tanec trvaly celou noc.

* * *

Trvalo týdny, než voda v Nilu opadla natolik, aby se zase vešel do původního koryta. I tak jej ovíjela stříbrná tříšť a hřmící proud rozemílal na dně kusy červené skály. Zvuk se podobal skřípění zubů rozzuřeného obra. Taita přesto vydal rozkaz, aby se čluny snesly z kopce dolů a na břehu se znovu složily.

„Kdybys nás nedonutil vynést je nahoru, voda by je byla rozdrtila na třísky,“ připustil Meren. „Tehdy jsem s tebou nesouhlasil a teď tě prosím o odpuštění a pochopení, mágu.“

„Máš je mít,“ usmál se Taita. „Ale po pravdě musím přiznat, že za ty roky jsem si už zvykl na tvoje výpady, kdy vyletíš jako divoký kůň proti každickému rozumnému návrhu, se kterým za tebou přijdu.“

Když byly lodě znovu smontovány, družina opustila vysoko položenou starou Kaluluovu vesnici, aby založili nové tábořiště v krásné zalesněné krajině poblíž člunů. Tam trávili čas čekáním, až hladina Nilu klesne na bezpečně splavnou úroveň. Slavnostní nálada v táboře neutuchala. Věčný zdroj radosti pramenil z vědomí, že už jim nehrozí žádné pronásledování jarrijskou armádou a nemusejí se bát zhoubné moci bohyně Eos; fakt, že se již brzy vydají na poslední etapu svého dlouhého putování do rodné vlasti, kterou tak vroucně milovali a bolestně ji postrádali, jejich pocity ještě umocňoval.

Na břeh přímo pod tábořištěm se vydrápala smrtelně zraněná ohromná hroší samice, jedna ze stáda, které obývalo jezero Nalubaale. Odvážila se příliš blízko do znovu otevřeného ústí Nilu a ani obrovská síla jí nestačila proti mocným peřejím, které ji strhly s sebou. Její tělo rozdrásaly a na kusy roztrhaly údery o skálu. Proti přesile padesáti mužů vyzbrojených oštěpy, šípy a sekýrami neměla žádnou šanci na útěk. Kořist rozporcovali přímo na místě, kde jim padla za oběť.

Při večerní hostině opékali kusy masa obalené velmi chutným sádlem nad žhavými uhlíky padesáti ohňů a znovu tančili a hodovali až do rána. I když se všichni nacpali do sytosti, stále ještě zbyla spousta masa k nasolení a vyuzení; to jim poskytne potravu na několik dalších týdnů. Řeka se navíc hemžila sumci ohlušenými a dezorientovanými dunící vodou, takže se stali snadnou kořistí pro harpuny vrhané ze břehu. Někteří z nich vážili více než dospělý muž.

Družině stále zbývalo několik tun prosa z jarrijských sýpek, takže Taita souhlasil, aby se část obilí nechala zkvasit na pivo. Do chvíle, než řeka klesla na úroveň, kdy mohli usednout k veslům, všichni nabrali dostatek sil a energie, aby se s chutí znovu vydali na cestu. Dokonce i Hilto se téměř zotavil ze zranění a mohl zaujmout místo na lavičce u vesla.

Ve srovnání s cestou do Jarri, kdy připomínal mrzutý potůček, prodělal Nil úžasnou proměnu. Každý záhyb, každá mělčina a každý útes jim přinášel překvapení, takže Taita se neodvážil plout v noci. Večer vždycky zakotvili u břehu a vybudovali bezpečnou ohradu z trnitých keřů. Koně se po dlouhém dni stráveném na úzkých palubách volně popásali, dokud nepadla tma. Meren vyrážel na lov jakékoliv zvěře, na kterou mohl narazit. Ihned po setmění se lidé i zvířata uchýlili do bezpečí palisády. Lvi je děsili divokým řevem a leopardi, které přilákal pach koní a masa z čerstvě ulovené zvěře, se potulovali kolem ohrady z trnitého křoví.

Poněvadž bylo nutné poskytnout přístřeší pro tolik lidí a zvířat, byla osada přeplněná. Avšak díky úctě a sympatiím, kterým se Taita a Fenn těšili, našlo se pro ně vždycky kousek soukromí, kde mohli být sami. Když odpočívali ve skromném přístřešku, často si povídali o domovině. Ačkoliv v bývalém životě nosila Fenn korunu Horního a Dolního království, zatím věděla o Egyptu jenom tolik, kolik pochytila od Taity. Dychtivě hlala každou informaci o zemi a jejích lidech, jejich náboženství, umění a tradicích. Obzvláště toužila dozvědět se co nejvíce o dětech, které tak dávno porodila, a o jejich potomcích, kteří nyní vládli.

„Vyprávěj mi o faraónu Neferovi Setim.“

„Už o něm víš všechno, co se dá vědět,“ odbyl ji.

„Řekni mi to znova,“ naléhala. „Nemohu se dočkat, až se s ním setkám tváří v tvář. Myslíš, že bude vědět, že jsem kdysi byla jeho babička?“

„Moc by mě překvapilo, kdyby to věděl. Nejsi ani z poloviny tak stará jako on. Jsi tak mladá a tak krásná, že se do tebe možná zamiluje,“ dobíral si ji.

„To se nikdy nestane,“ odpověděla upjatě. „Za prvé by to byl incest a za druhé - a to je mnohem důležitější - patřím jenom tobě.“

„Opravdu, Fenn? Opravdu mi patříš?“

Oči se jí rozšířily údivem. „Na mága a učence jsi někdy dost omezený, Taito. Samozřejmě že ti patřím. Slíbila jsem ti to v předchozím životě. Sám jsi mi to řekl.“

„A co víš o incestu?“ obrátil list. „Kdo ti o tom pověděl?“

„Imbali,“ zněla odpověď. „Mluví se mnou o věcech, o kterých ty ne.“

„A copak ti říkala o tomhle?“

„Incest? To je, když lidé, kteří jsou pokrevně spříznění, spolu dělají *gijima*,“ odpověděla klidně.

Vulgární slovo vypuštěné z jejích nevinných úst mu vyrazilo dech.

„*Gijima*?“ zopakoval obezřetně. „Co to znamená?“

„Přece víš, co to znamená, Taito,“ pronesla dlouze s náznakem blahosklonnosti v hlase. „Ty a já spolu děláme *gijima* pořád.“

Znovu zalapal po dechu, ale tentokrát jej zadržel. „A jakpak to děláme?“

„Ale vždyť to moc dobře víš. Držíme se za ruce a dáváme si polibky. Tak lidé dělají *gijima*.“ Dlouze a s úlevou si vydechl, čímž u ní vzbudil domněnku, že před ní něco skrývá. „No je to tak přece, ne?“

„Myslím že ano, nebo aspoň částečně.“

Odpověď ještě prohloubila její podezření a dál už se celý večer na nic nezeptala. Taita věděl, že nebude snadné ji obelstít.

Další večer tábořili nad vodopádem, který jim zůstal v paměti z cesty proti proudu. Tehdy byla řeka skoro vyschlá, ale teď se vysoký sloupec vodní tříště rozstříkoval vysoko nad lesem. Zatímco skupina lidí na břehu osekávala trnité keře, aby postavili ohradu a vybudovali tábor, Taita a Fenn naskočili na Víchřici a Uragána a vydali se podél břehu po stopách divoké zvěře. Stáda buvolů a slonů za sebou zanechala hluboce rozryté koleje a zaneřádila je hromadami trusu. Oba jezdci drželi otěže v pohotovosti a pohybovali se obezřetně vpřed, očekávající na každém ohybu cesty, že narazí na stádo jednoho nebo druhého druhu. I když však slyšeli v blízkém lese slony troubit a lámat větve, dojeli až k vodopádům, aniž je spatřili. Zastavili koně a nechali je se popásat a sami pokračovali v cestě pěšky.

Taitovi utkvěl tento úsek řeky v paměti jako ubohý pramínek v hluboké a úzké skalnaté roklině. Teď se mezi vysokými břehy valila bílá zčeřená voda a přeskakovala z balvanu na balvan. Vpředu před nimi burácely peřeje, které neviděli, a jejich krůpěje jim jako drobný déšť smáčely tváře obrácené vzhůru. Když konečně vystoupali na útes nad hlavními vodopády, uviděli Nil, jak se z šířky tisíce kroků vtěsnil do pouhých sta. Proud se vrhal v nádherných duhových obloucích do dunící rokle o desítky loktů níž.

„Toto je poslední vodopád před příjezdem k egyptským kataraktům,“ oznámil. „Poslední překážka na naší cestě.“ Ztratil se v nádheře té podívané.

Zdálo se, že Fenn uchvátil výjev stejně jako jeho, ale ve skutečnosti ji zaměstnávaly jiné myšlenky. S lehkým úsměvem na rtech a zasněným pohledem v očích se Taitovi opřela o rameno. Když konečně promluvila, šeptala zastřeným hlasem, který téměř, ale ne docela, zanikl v burácení Nilu. „Včera jsem se znovu bavila s Imbali o tom, jak spolu lidi dělají *gijima*.“ Vrhla na něj letmý pohled zelených očí. „Řekla mi všechno. Jasně že jsem u toho vídala psy a koně, ale nikdy by mě nenapadlo, že my bychom mohli dělat to samé.“

Taita rozpačitě hledal vhodnou odpověď. „Musíme se vrátit,“ řekl nakonec. „Slunce zapadá a my bychom se neměli pohybovat na stezce po setmění, kdy vycházejí lvi. Promluvíme si o tom později.“

* * *

Vsedli na koně a vydali se zpátky podél řeky. Jejich rozhovory obvykle nebraly konce, jedna myšlenka stíhala druhou. Tentokrát však ani jeden neměl co říct, a tak se mlčky ubírali po stezce vyšlapané divokou zvěří. Pokaždé, když Taita úkosem pohlédl na Fenn, dívka se usmívala.

Když docvālali do ohrady, ženy pilně pracovaly u ohňů a muži, shromáždění v malých skupinkách, klábosili a popíjeli pivo a nechávali své svaly odpočinout po dlouhém dni stráveném u vesel. Když seskakovali z koní, Meren jim vyšel naproti. „Už jsem se chystal za vámi poslat pátrací četu.“

„Prozkoumávali jsme trasu,“ vysvětlil Taita, když seskočili a přidržovali koně ze uzdu. „Zítra budeme muset čluny rozebrat a přenést je kolem vodopádů. Cesta dolů je příkrá, takže nás čeká spousta práce.“

„Svolal jsem všechny kapitány a předáky na radu, abychom se o té záležitosti pobavili. Čekali jsme, až se vrátíš do tábora.“

„Přinesu ti večeri,“ oznámila Fenn Taitovi a odběhla, aby se přidala k ženám u ohňů.

Taita zaujal své místo v čele shromáždění. Ustavil tyto porady nejen kvůli plánování zvláštních akcí, ale také proto, aby každý dostal příležitost seznámit ostatní s jakýmkoliv nápadem nebo záležitostí, která se mu zdála důležitá. Zároveň fungovaly jako soud, kterému se provinilci zpovídali ze svých hříchů.

Než jednání začalo, Fenn mu přinesla mísu dušeného masa se zeleninou a džbánek piva. Když odcházela, zašeptala mu: „Nechám hořet lampu a počkám na tebe. Máme toho spolu ještě dost k probrání.“

Taitu ta slova zaujala, a tak se snažil radu usplnit. Hned jak se dohodli na přepravě člunů, nechal na Merenovi a Tinatovi, aby se zabývali několika tématy, která mu nepřípadala důležitá. Jak procházel kolem žen u ohňů, popřály mu dobrou noc a samy mezi sebou se hihňaly, jako by měly nějaké choulostivé tajemství. Meren umístil Taitovu a Fenninu chýši na vzdálený konec oploceného pozemku za mřížoví, na kterém se

sušila čerstvě posekaná tráva. Když Taita prošel otevřeným vchodem, uviděl, že Fenn skutečně nechala zapálenou lampu a sama už ležela pod kožešinou na rohoži.

Stále byla vzhůru, čilá jako rybička. Posadila se a nechala přikrývku sklouznout k pasu. Její bílá pěkně tvarovaná ňadra, která se jí od první menstruace naplnila, matně zářila ve svitu lampy. Z dvorců v odstínu tmavší růžové vesele vystupovaly bradavky.

„Přišel jsi dřív, než jsem čekala,“ řekla měkce. „Odlož si tuniku do kouta. Zítra ji vyperu. Teď pojď na lůžko.“ Naklonil se k lampě, aby sfoukl plamen, ale zarazila ho. „Ne, nech ji hořet. Ráda se na tebe dívám.“ Přistoupil blíž a natáhl se na matraci vedle ní. Zůstala sedět a naklonila se nad něj, aby si prohlédla jeho tvář.

„Chtěla jsi mi něco říct,“ připomněl jí.

„Jsi tak krásný,“ zašeptala a prsty mu odhrnula vlasy z čela; „Někdy, když se na tebe dívám, cítím se tak šťastná, že se mi chce plakat.“ Prsty sledovala stopu jeho obočí a rtů. „Jsi dokonalý.“

„To je to tvoje tajemství?“

„Jen kousek z něj,“ odpověděla a pokračovala v dotecích prstů přes hrdlo a svaly hrudníku. Pak náhle uchopila jednu z jeho bradavek mezi palec a ukazováček a pevně ji stiskla. Když zhluboka zavzdychal, spokojeně se zasmála.

„Moc tady toho nemáš, můj pane.“ Uchopila do ruky jedno své ňadro. „Zato já mám dost pro nás oba.“ S vážnou tváří zhodnotili rozdíl ve velikosti a Fenn pokračovala. „Dnes večer jsem pozorovala Revi u ohně, jak kojí svoje miminko. Je to malé nenasytné selátko. Revi říká, že když saje, má u toho příjemný pocit.“ Přitáhla se k němu blíž a nabídla mu svá ňadra s bradavkami těsně u jeho rtů. „Budeme předstírat, že jsi moje miminko? Chtěla bych ten pocit zakusit.“

Teď zavzdychala zase ona. „Ach! Ach! Nepředstavovala jsem si to takhle! Něco se mi svírá v břiše.“ Na chvíli se utišila a potom se krátce zasmála dušeným smíchem. „Ale! náš panáček se vzbudil!“ Uchopila ho do dlaně. Její ruce dosahovaly stále větší zručnosti a rafinovanosti. „Přemýšlela jsem o něm celou dobu od chvíle, kdy jsem dnes večer mluvila s Imbali, zatímco ty jsi byl na shromáždění. Víš, co mi řekla?“ Taitova odpověď se ve stále zaměstnaných ústech ztratila. Odtáhla mu hlavu od svých ňader. „Nikdy bys nevěřil, co mi řekla.“

„Je tohle to tajemství, které sis pro mě schovávala?“ Zvedl k ní oči a usmál se.

„Ano, je.“

„Tak mi ho prozrad. Nemůžu se dočkat.“

„Je to tak sprosté, že to musím zašeptat.“ Přiložila mu dlaně k uchu, ale její hlas byl rozrušený a přerývaný chichotáním. „To nejde, že ne?“ podívala se. „Vždyť se podívej, jak je náš kamarád velký. Ten by se tam přece nemohl vejít. Vím jistě, že si Imbali ze mě dělala legraci.“

Taita si nechal dlouhý čas na přemýšlení a důkladně zvážil odpověď. „To se dá zjistit jediným způsobem. Vyzkoušíme to.“

Přestala se smát a pozorně zkoumala jeho tvář. „Teď si ze mě utahuješ i ty.“

„Ne, mluvím vážně. Bylo by nefér obviňovat Imbali, že si vymyslí, když pro to nemáme žádné důkazy.“ Jeho ruka klouzala po jejím těle níž a prsty pobíhaly přes břicho až dolů do hebkých kudrnatých chomáčků. Přetočila se na záda a přitáhla se blíž, aby se mohla plně soustředit na jeho ruku. „Nepřemýšlela jsem o tom takhle. Samozřejmě máš pravdu. Imbali je moje milá přítelkyně. Nechci se k ní zachovat špatně.“ Pomalu rozevřela stehna. Pootevřela oči a zeptala se: „Co to tam dole děláš?“

„Pokouším se zjistit, jestli je tvá květinka dost velká.“

„Moje květinka? Tak tomu říkáš? Imbali tomu říká nějak jinak.“

„O tom nepochybuji,“ souhlasil Taita. „Ale když tak o tom přemýšlím, má tvar přesně jako květina. Dej mi prst a já ti to ukážu. Tady jsou okvětní lístky a tady nahoře tyčinka.“ Jako zkušená bylinářka přijala popis bez námitek.

„A já si myslela, že je to jen na čurání,“ přiznala a pak se na delší dobu odmlčela. Ležela na zádech se zavřenýma očima a po chvíli vydala lehký vzdech. „Zdá se mi, že cítím všude vlhkost. Nekrvácím zase, Taito?“

„Ne, to není krev.“

Znovu se rozhostilo ticho. Mlčeli, dokud Fenn plaše nenavrhla: „Neměli bychom to místo prstů radši zkusit s naším kamarádem?“

„A chtěla bys?“

„Ano, myslím, že bych to strašně chtěla.“ Prudce se posadila a fascinovaně hleděla na jeho ohromný úd. „Určitě to není možné, ale zdá se mi, jako by se zdvojnásobil. Mám z něj trochu strach. Možná budeš muset použít některé ze svých kouzel, aby se do mě vešel.“

Spojení, které si mezi sebou vybudovali, bylo tak těsné, že pocity, které prožívala, vnímal jako své vlastní. Pozorováním její aury dokázal předpovědět její touhy ještě dříve, než je sama pocítila. Dokonale se přizpůsobil jejímu tempu, ani příliš rychle, ani příliš pomalu. Když si uvědomila, že jí neublíží, uvolnila se a s naprostou důvěrou se podvolila jeho vedení. S veškerým uměním, které si zdokonalil v Oblačných zahradách, rozechvíval její tělo jako citlivé struny hudebního nástroje. Znovu a znovu ji přiváděl na pokraj vyvrcholení, pak ji pozdržel až do okamžiku, kdy přesně věděl, že je připravena. Oba se společně vznesli do nebe a stoupali stále a neskutečně výš. Na konci, když padali zpátky na zem, vydala ze sebe výkřik. „Ach, zachraň mě, sladká Isis. Umírám. Pomoz mi, Hathor. Pomoz mi!“ Taitův hlas se v divokých a nespoutaných výkřících mísil s jejím.

Meren uslyšel jejich křik a vymrštil se na nohy, až upustil pивní džbánec, který držel v ruce. Jeho obsah vystříkl do ohně a vypustil nahoru obláček páry a popela. Meren tasil meč a se zarputilým výrazem válečníka se rozběhl k Taitově chýši. Nakonto byl skoro stejně rychlý; řítil se za Merenem svíraje oběma rukama vztyčený oštěp. Než doběhli do poloviny ohrady, Sidudu a Imbali se jim energicky postavily do cesty.

„Uhněte stranou!“ zařval Meren. „Něco se jim stalo. Musíme za nimi.“

„Stůj, Merene Cambyse!“ Sidudu mu drobnými pěstičkami zabubnovala na široký hrudník. „Ti dva teď tvou pomoc nepotřebují a rozhodně by ti za ni nepoděkovali.“

„Nakonto, ty ignorantský Shilluku!“ zaječela Imbali na svého muže. „Dej to kopí pryč. Copak ses ve svém hloupém životě vůbec nic nenaučil? Nech je na pokoji!“

Oba válečníci se zmateně zastavili a zírali na ženy, které se jim postavily na odpor. Potom se na sebe zahanbeně podívali. „Určitě nepotřebují pomoc?“ začal Meren. „Snad tam mág a Fenn ne...“ Zarazil se, aniž dokončil větu.

„Ale ano,“ odpověděla mu Sidudu. „Přesně to se u nich právě děje.“ Vzala ho pevně za ruku a vedla ho zpátky na lavici u ohně. „Doliju ti pivo do džbánu.“

„Taita a Fenn?“ zmateně vrtěl hlavou. „Kdo by si to pomyslel?“

„Všichni kromě tebe,“ odbyla ho. „Zdá se, že ty o ženách a jejich potřebách nevíš zhola nic.“ Cítila, že se urazil, a položila mu ruku na rameno, aby si ho usmířila. „Zato moc dobře víš, co vyžaduje muž. Jsem si jistá, že v tomhle oboru nemáš v Egyptě konkurenci.“

Pomalů si poposedl a přemýšlel o tom, co mu právě řekla. „Myslím, že máš pravdu, Sidudu,“ připustil nakonec. „Určitě nevím, co potřebuješ ty. Kéž bych to jen věděl - dal bych ti to z celého srdce.“

„Vím to, můj drahý Merene. Jsi ke mně laskavý a milý. Chápu, jak draze platíš za svou disciplínu.“

„Miluju tě, Sidudu. Miluju tě od prvního okamžiku, kdy jsi vyběhla z lesa pronásledovaná trogy.“

„To taky vím.“ Přisunula se k němu blíž. „Už jsem ti to vysvětlila. Pověděla jsem ti hodně z toho, co se mi přihodilo v Jarri, ale staly se i jiné věci, které ti nedokážu sdělit. Ten netvor Onka...“ Odmlčela se, pak tiše dodala: „Zanechal rány.“

„Budou pořád bolet?“ zeptal se. „Počkám celý život.“

„To nemusíš; S tvou pomocí se pěkně zahojily a nezůstalo po nich víc než malá jizva.“ Stydlivě svěsila hlavu. „Možná mi dovolíš přenést si dnes večer rohož k tobě do chýše...“

„Nepotřebujeme dvě matrace.“ Jeho tvář ozářenou světlem ohně ozdobil široký úsměv. „Moje je dost široká. Něco tak droboučké jako ty se na ni určitě vejde.“ Vstal a zvedl ji na nohy. Když se ztráceli z prstence světla vydávaného ohněm, Imbali a Nakonto je pozorovali, jak odcházejí.

„Tyhle děti!“ povzdechla si Imbali chápajícím mateřským tónem. „Nebylo snadné je naučit, aby viděly, co jim leží přímo před očima, ale teď už je moje práce u konce. Obě za jeden večer! Mám ze sebe opravdu radost.“

„Nezabývej se tolik jinými a nezanedbávej to, co ti leží přímo u nohou, děvče,“ napomenul ji přísně Nakonto.

„Ach, zmýlila jsem se. Moje práce ještě neskončila.“ Zasmála se. „Pojď se mnou, velký náčelníku Shilluku. Nabrousím ti tvůj oštěp. Bude se ti tak lépe spát.“ Vstala a znovu se zasmála. „A mně taky.“

* * *

Po strmé stěně soutěsky vyhloubené vodou se vinula stezka vyšlapaná nespočetnými generacemi slonů. Byla však příliš úzká a dala jim hodně práce, než ji rozšířili natolik, aby po ní mohli snést rozebrané lodice k pokračování toku pod Kabalegskými vodopády. Konečně se flotila seřadila a veslaři zamířili doprostřed řeky. Silný proud sice spěchal na sever, ale byl hodně zrádný a za pět dní ztratili pět lodí, které najely na ostré balvany skryté pod hladinou. Tři muži se utopili a s nimi šest koní. Než vpluli na otevřené jezero Semliki Nianzu, utrpěla všechna ostatní plavidla řadu šrámů a potlučenin. Přestože Nil začal téci teprve nedávno, jezero se dramaticky naplnilo. Blátivé mělčiny zmizely a v paprscích slunce jiskřila modrá hladina. V dálce na severu se neznatelně rýsovala silueta protějšího pobřeží, země na západě nebyla přes rozlehlou vodní plochu vůbec vidět. Na bližším břehu vyrostlo hodně nových vesnic, které zde posledně nebyly. Obyvatelé se do nich nastěhovali zřejmě teprve nedávno, protože na roštích leželi čerstvě ulovení sumci nachystaní na uzení. V ohništích žhnuly uhlíky, ale lidé při spatření flotily utekli.

„Tento kmen znám,“ řekla Imbali Taitovi. „Jsou to ustrašení rybáři, kteří nám neublíží. V těchto nebezpečných časech žijí obklopeni bojovnými kmeny, proto před námi utekli.“

Taita přikázal vytáhnout lodice na břeh a opravit jejich trupy. Nechal Merena a Tinata, aby se postarali o tábor, vzal si Imbali a Nakonta jako tlumočníky a spolu s Fenn vyrazil na jedné z mála nepoškozených galér k ústí řeky Semliki na západním konci jezera. Chtěl se podívat, zda tento velký přítok Nilu rovněž teče, nebo jeho vody stále zadržuje zlovlný vliv Eos. Po příjezdu do Karnaku chtěl faraóna podrobně informovat o všech aspektech, které jsou pro blaho Egypta životně důležité.

Vítr foukal od východu, takže mohli vztyčit trojúhelníkovou plachtu a ulehčit veslařům práci. S příďovou vlnou šípovitě se šířící od trupu míjeli písčité pláže a skalnaté výběžky, zaštitěné vysokou hradbou modrých hor na obzoru. Pátý den připluli k ústí široké dravé řeky, která se od jihu vlévala do jezera.

„Je to Semliki?“ zeptal se Taita Imbali.

„Nevím. Takhle daleko na západ jsem se nikdy nedostala,“ odpověděla.

„Potřebuju mít jistotu. Musíme najít někoho, kdo zde žije.“ Obyvatelé všech pobřežních vesnic rovněž utekli, sotva se lodice přiblížila. Po dlouhém pátrání zahlédli na jezeře vetřák primitivní člun z vydlabaného kmene. Dva muži na palubě byli tak zabraní do rybaření, že si všimli Taitovy lodi, až když přirazila těsně k nim. Odhodili sítě a usilovně veslovali ke břehu, ale proti galéře plně obsazené veslaři neměli šanci. Vzdali se a zoufale se připravovali na strašný konec v kotli vařící vody.

Jakmile vousatí rybáři pochopili, že neposlouží jako potrava svým bližním, s úlevou se rozpovídali. Na Imbaliny otázky se vši rozhodností prohlásili, že řeka je opravdu Semliki a že až donedávna byla úplně vyschlá. Pak popsali její zázračné zmrtvýchvstání. Krátce poté, co se země třásla, hory se houpaly a vlny na jezeře vystoupaly k nebesům, se do řeky vrátila Voda a od té doby teče stejně mohutně jako před lety. Taita obdaroval staré rybáře korálky a měděnými hroty oštěpů a propustil je ušaslé rozsahem štěstí, které se na ně usmálo.

„Svůj úkol jsme splnili,“ oznámil Fenn, „teď se můžeme vrátit do Egypta.“

Když dopluli k tábořišti při ústí Nilu do jezera, zjistili, že Meren a Tinat již dokončili opravy poškozených trupů a flotila je opět schopna plavby. Taita počkal, až se zvedne polední vítr, a vydal rozkaz k odplutí. S napjatými trojúhelníkovými plachtami a hnání mocnými záběry vesel prořezávali klidnou hladinu jezera. Díky příznivému větru dosáhli před soumrakem severního pobřeží a vpluli do větve Nilu napájené vodami dvou velkých jezer, Nalubaale a Semliki Nianzu, která je vedla dále k severu územím, jež překročili cestou na jih.

Další překážku na jejich pouti představoval smrtící pás ovládaný mouchami tsetse. Už dávno spotřebovali poslední Tolasův koláček, jediný lék, který zabíral na nemoc koní, a tak sotva se ve vzduchu objevila první moucha a chtěla přistát na palubě vedoucí lodi, Taita nařídil změnu kurzu flotily doprostřed řeky, dál od nebezpečného břehu. Pokračovali v plavbě v kýlové formaci a brzy se ukázalo, že ani teď mága jeho instinkt nezklamal. Mouchy nedokázaly překonat tak širokou mezeru nad otevřenou hladinou a už je dál neobtěžovaly. Ani po setmění Taita nedovolil lodím přiblížit se ke břehu, natož pak u něj přistát, a plavili se dál jen za bledého svitu srpku měsíce.

Další dva dny a tři noci se přísně drželi středu proudu. Potom v dálce rozeznali dva kopce ve tvaru panenských řader, které označovaly severní hranici zamořeného území. Taita přesto nechtěl vystavovat koně riziku a pokračoval ještě několik mil, než přikázal první opatrné přiblížení ke břehu. K všeobecné úlevě se žádné mouchy neobjevily. Cesta do pevnosti Adari byla volná.

Plukovník Tinat se nemohl dočkat, až zjistí, co se stalo s posádkou, kterou v opevnění před jedenácti lety zanechal. Pokládal za svou povinnost zachránit vyhnance a odvést je zpět do vlasti. Když flotila doplula na úroveň pahorkatiny, kde pevnost stála, zakotvili u břehu a vylodili koně.

Taita, Fenn a Tinat rádi na několik dní unikli útrapám cestování po vodě a s dobrými koňmi pod sebou projeli ve veselé náladě spolu se skupinou ozbrojených mužů průsmekem, odkud se otevíral výhled na planinu a pevnost.

„Vzpomínáš na Tolase, lékaře koní?“ zeptala se Fenn. „Těším se, až ho zase uvidím. Hodně jsem se od něj naučila.“

„S koňmi to uměl přímo zázračně,“ souhlasil Taita. „Na první pohled poznal vynikající zvíře a zamiloval se do Vichřice.“ Ta natahovala uši dozadu, aby slyšela jeho hlas. Poplácával ji po krku. „Chtěl mě o tebe připravit, že?“ Radostně odfrkla a pokývala velkou hlavou. „Asi bys s ním odešla dobrovolně, vid', ty stará nevěrnice.“

Vyrazili k opevněné vesnici, ale už po několika krocích se jich zmocnilo neblahé tušení, že něco není v pořádku. Na pastvinách neviděli dobytek ani koně, z komínů nestoupal kouř, nad ochozy nevlály vlajky.

„Kde jsou moji lidé?“ dělal si starosti Tinat. „Rabat je spolehlivý důstojník. Touhle dobou nás už musel spatřit... Pokud tady je,“ V obavách klusali dál, až Taita zvolal: „Stěny jsou ve špatném stavu. Zdá se, že pevnost je opuštěná.“

„Strážní věž zničil oheň,“ vyhrkl Tinat. Pobídl koně do cvalu.

Dojeli k otevřené bráně a nahlédli dovnitř. Stěny zčernaly ohněm. Tinat vstal ve třmenech a zvučným hlasem křikl k opuštěným ochozům. Nedostal však žádnou odpověď. Vytasili meče, ale brzy zjistili, že se opozdili o několik měsíců, aby mohli posádce nějak pomoci. Jen co projeli bránou, narazili na smutné ostatky, rozházené mezi ohništi na centrálním nádvoří.

„Chimové!“ utrousil Taita, když si prohlédl výmluvné stopy po kanibalské hostině. Aby se dostali k morku, lidožrouti opekli dlouhé kosti paží a nohou nad plameny a pak je rozbili mezi kameny. Rozdrcené zbytky se povalovaly všude kolem. Stejně naložili s usekanými hlavami - naházeli je do ohně, a až zčernaly, rozbíjeli je jako vařená pštosí vejce. Taita si je dokázal živě představit, jak sedí kolem ohně, rukama nabírají polosyrový mozek a cpou si ho do úst.

Mág přibližně spočítal lebky. „Zdá se, že nikdo z posádky neunikl. Chimové je dostali všechny, muže, ženy i děti.“

Nenacházeli slov, která by vyjádřila jejich hrůzu a hnus.

„Podívej!“ zašeptala Fenn. „Tohle bylo ještě miminko. Lebka není o moc větší než zralé granátové jablko.“ Oči se jí leskly slzami.

„Posbírejte ostatky,“ přikázal Taita. „Musíme je pohřbít, než se vrátíme k lodím.“

Za hradbami vykopali společný hrob - malý, protože toho moc neměli, co by do něj k věčnému odpočinku uložili.

„Zemí Chimů budeme teprve projíždět,“ pronesl Tinat s výhružně staženým obličejem. „Snad se bohové smilují a umožní mi vyrovnat účet s těmi zabijáckými psy.“

Před odjezdem prohledali pevnost a okolní lesy, jestli nenajdou nějaké stopy po přeživších, žádné však nenašli. „Zaskočili je nepřipravené,“ poznamenal Tinat. „Nikde nevidím známky boje.“

K řece se vrátili v zaraženém tichu a druhý den pokračovali v cestě. Když dopluli k území Chimů, Tinat vysadil na oba břehy malý průzkumný oddíl.

„Jeďte před námi a mějte oči otevřené. Zůstaneme kus za vámi, abychom ty psy nevyplašili. Jestli je spatříte, okamžitě se vrátíte k řece a upozorníte nás.“

Čtvrtého den se Tinatovi jeho přání splnilo. Projeli širokým zákrutem řeky a spatřili Hiltu a jeho zvědy, kteří na ně mávali ze břehu. Hilto skočil na palubu vedoucí lodice a spěchal pozdravit Taitu. „Mágu, nedaleko před námi leží u břehu vesnice Chimů. Shromáždily se tam dvě nebo tři stovky divochů.“

„Viděli vás?“ zeptal se Taita.

„Ne. Nemají žádné podezření,“ odpověděl Hilto.

„Výborně.“ Taita povolal z jiných lodí Merena a Tinata a stručně jim nastínil plán útoku. „Zmasakrovali muže a ženy ze skupiny pod velením plukovníka Tinata, takže má právo i povinnost je pomstít. Plukovníku, dnes večer se vylodíš se silným oddílem a přiblížíte se k vesnici v noci, aby vás Chimové nezpозorovali. Kryti tmou zaujmete postavení mezi osadou a okrajem lesa. Za rozbřesku připlujeme k vesnici my a vyženeme divochy z chatrčí hlasitou fanfárou a několika salvami šípů. S největší pravděpodobností utečou směrem k lesu. A protože se budou neustále ohlížet přes rameno, vběhnou vám rovnou do náruče. Někaké otázky?“

„Je to dobrý a jednoduchý plán,“ konstatoval Meren a Tinat přikývl.

„Jakmile se Chimové dají na útěk,“ pokračoval Taita, „vylodíme s Merenem zbytek mužů a pustíme se za nimi. Mělo by se nám podařit sevřít je do kleští. A pamatuj, co jsme našli v pevnosti Adari. Nebereme žádné otroky ani zajatce. Vybijeme je do poslední duše.“

Za soumraku odvedl Hilto, který znal cestu k vesnici a dobře si ji prohlédl, Tinatův oddíl po proudu. Čluny zůstaly přes noc zakotveny. Taita a Fenn si rozložili spací rohož na přídi. Leželi na zádech a pozorovali noční oblohu. Fenn milovala jeho přednášky o nebeských tělesech, legendy a mýty o jednotlivých souhvězdích. Nakonec se však vždycky vrátila k jedinému tématu. „Vyprávěj mi znovu o mé hvězdě, mágu, o hvězdě Lostris, kterou jsem se stala po smrti v minulém životě. Ale začni od začátku. Pověz mi, jak jsem zemřela, jak jsi mě balzamoval a vyzdobil mou hrobku.“ Nedovolila mu vynechat jediný detail a pokaždé se rozplakala, když ve svém líčení dospěl k tomu, jak jí ustříhl pramen vlasů a vyrobil amulet Lostris. Sáhla mu na hrud' a sevřela talisman v dlaní. „Opravdu jsi celou dobu věřil, že se k tobě jednou vrátím?“ ptala se.

„Opravdu. Každou noc jsem pozoroval východ tvé hvězdy a čekal, až zmizí z oblohy. Věděl jsem, že to bude znamení, které ohlásí tvůj návrat.“

„Musel jsi být moc smutný a osamělý.“

„Bez tebe byl můj život jako pustá poušť,“ řekl a Fenn se znovu rozplakala.

„Ach, můj Taito, toto je ten nejsmutnější a nejkrásnější příběh od počátku věků. Prosím tě, pomiluj se teď se mnou. Toužím po tobě celým tělem a celou duší. Chci tě cítit v sobě, chci cítit, jak se dotýkáš mého srdce. Nikdy se nesmíme rozejít.“

* * *

S úsvitem se zvedla mlha nad řekou a flotila vyplula po proudu. Vesla obalená plátnem nevydávala žádné zvuky a nad hladinou se rozhostilo strašidelné ticho. Lučištníci se rozestavili podél okrajnic a nasadili šípy. Pak se z oparu vynořily střechy s rákosovou krytinou a Taita signalizoval Merenovi u kormidla, aby se přiblížil ke břehu. Ticho narušil jen štěkot a vytí osamělého psa. Ranní vítr rozvířil mlhu a pak ji odvál - zvedla se jako závoj a odhalila pohled na špinavou a stísněnou chimskou vesnici.

Taita zvedl meč nad hlavu a prudce jím mávl. Na jeho znamení se rozeznělo ohlušující troubení na zahnuté buvolí a antilopí rohy. Z chatrčí po desítkách vybíhali nazí divoši a bez dechu zírali na blížící se galéry. Ozvaly se zoufalé výkřiky a Chimové zachvácení panikou se rozběhli k lesu. Jen několik se jich stačilo ozbrojit a většina prchala ještě v polospánku. Zakopávali jeden přes druhého a zděšeně utíkali pod ochranu stromů. Taita znovu mávl mečem a lučištníci za nimi vypustili mrak šípů. Mág viděl, jak střela proletěla tělem batolete přivázaného na zádech a zabila matku.

„Přirazit ke břehu!“ Příd' zaskřípala po písku a Taita vyrazil v čele útoku.

Za prchajícími divochy se řítily kopiníci a sekerníci. Zepředu se rozlehl další zoufalý nářek, když nic netušící Chimové vběhli do Hiltovy léčky. Meče Tinatových mužů se zasekávaly do živého masa a čepele vydávaly při vytahování čvachtavé zvuky. Jeden z nahých divochů utíkal zpátky směrem k Taitovi, pravou paží useknutou v lokti. Hlasitě ječel a krev z pahýlu mu zalévala tělo lesklým šarlatovým pláštěm. Taita ho srazil ranou, která mu odsekla horní polovinu lebky, a vzápětí zabil bodnutím mezi svěšená houpající se prsa nahou ženu, jež běžela za svým druhem. V zápalu bitvy necítil lítost ani výčitky. Další černoch zvedl holé ruce v zoufalém pokusu

odchýlit namířenou čepel. Taita ho zabil stejně lhostejně, jako by rozplácl mouchu tse-tse, která se mu usadila na koleně.

Sevření mezi dvěma řadami ozbrojenců se Chimové zmateně pohybovali jako hejno ryb polapených do sítě. Odplata byla nemilosrdná a krutá, krvavá a vzteklá jatka. Několika divochům se podařilo prorazit uzavírající se kruh obklíčení a doběhnout k řece. Tam však už na ně čekali lučističníci - a krokodýli.

„Unikl někdo?“ zeptal se Taita Tinata, když se setkali uprostřed hromad mrtvých a umírajících.

„Viděl jsem, že se někteří vrátili k chatrčím. Jdeme po nich?“

„Ne. Teď už se určitě ozbrojili a byli by nebezpeční jako leopardí zahnaní do kouta. Nechci riskovat životy našich lidí. Zapalte střechy. Vykouříme je.“

Než slunce vystoupilo nad koruny stromů, bylo po všem. Dva Tinatovi muži utrpěli lehká zranění, ale Chimové byli vyhlazeni. Nechali mrtvoly ležet, ať se o ně postarají hyeny, nalodili se a před polednem vypluli na sever.

„Teď už nám stojí v cestě jen velké bažiny,“ řekl Taita Fenn, když spolu seděli na přídi. „Močály, v nichž jsem tě našel. Byla jsi tehdy malá divoška a žila jsi s divokým kmenem.“

„Připadá mi to tak dávno,“ zasnula se dívka. „Vzpomínky už vybledly. Teď si živěji pamatuju svůj předchozí život. Doufám, že nenarazíme na nikoho z těch bestiálních Luů. Ráda bych na svůj pobyt u nich úplně zapoměla.“ Pohodila hlavou a poslala bohaté kadeře zlatých vlasů zpátky na záda. „Mluvme o něčem příjemnějším,“ navrhla. „Víš, že Imbali v sobě nosí děťátko?“

„Ale? Takže proto. Všiml jsem si, že na ni Nakonto hledí nějak podivně. Ale jak to víš ty?“

„Imbali mi to řekla. Je velmi pyšná. Tvrdí, že z toho dítěte vyroste velký bojovník jako Nakonto.“

„A co když to bude holka?“

„Bezpochyby z ní vyroste velká bojovnice jako Imbali.“ Zasmála se.

„Pro ně je to dobrá zpráva, ale pro nás smutná.“

„Proč smutná?“ nechápala Fenn.

„Obávám se, že se s nimi brzy rozloučíme. Teď, když z něho bude otec, jsou Nakontovy dny divokého válečníka sečteny. Bude se chtít s Imbali a dítětem vrátit do své vesnice. A to bude zanedlouho, protože se blížíme k zemi Shilluků.“

Krajina na obou březích změnila ráz. Nechali za sebou lesy a zemi slonů, které vystřídaly savany porostlé tu a tam akáciemi s plochými korunami. Jejich vysoké větve okusovaly žirafy s dlouhými krky a bílou síťovanou kresbou na kávově hnědé kůži. Pod nimi spásala sladkou travu stáda antilop různých druhů a tlustých pruhovaných zeber. Oživený Nil přilákal býložravce ke svým břehům, aby se podíleli na hojném úrodě.

Po dvoudenní plavbě narazili na obrovské stádo několika set kusů hrbatého dobytka s mohutnými, dozadu zahnutými rohy, které se páslo na pokraji rákosového porostu pod dohledem černých mladíků. „V nejmenším nepochybuju, že to jsou Shillukové,“ poznamenal Taita k Fenn. „Nakonto se vrátil domů.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“

„Podívej se, jak jsou vysokí a štíhlí a jak stojí. Připomínají čápy na hnízdě. Ti taky udržují rovnováhu na jedné noze a druhou opírají o lýtko, aby si odpočinula. Nemůže to být nikdo jiný než Shillukové.“

Nakonto mladíky rovněž spatřil a jeho obvyklý odměřený a přezíravý výraz se vypařil. Začal poskakovat v divokém válečném tanci, jímž roztrásl palubu, a volal vysokým silným hlasem, který se zřetelně nesl přes rákos. Imbali se jeho křepčení hlasitě smála a potleskem ho vybízela k ještě lepšímu výkonu.

Pastevci zaslechli, že je ze člunu někdo volá v jejich vlastní řeči. Rozběhli se ke břehu a s úžasem hleděli na flotilu. Nakonto dva z nich poznal a hulákal jim na pozdrav. „Sikunelo! Timbai!“

„Kdo jsi, cizince?“ ptali se překvapení mladíci.

„Nejsem žádný cizinec! Jsem váš strýc Nakonto, slavný bojovník!“

Chlapci vzrušeně zajásali a odběhli do vesnice, aby přivolali stařešiny. Zanedlouho se na břehu shromáždilo několik stovek Shilluků, kteří překvapeně volali na Nakonta. Pak doběhl Nontu, přezdívaný Malý, v plné výšce svých čtyř a půl loktů, následován manželkami a početným potomstvem.

Nakonto a Nontu se bouřlivě objali a pak menší Shilluk vychrlil rozkazy na ženy, které se okamžitě vrátily do vesnice. Za chvíli se již vracely a na hlavách nesly obrovské džbány čerstvě navařeného piva.

Oslava na nilském břehu trvala několik dní, až nakonec Nakonto vyhledal Taitu. „Cestoval jsem s tebou hodně dlouho, velký mágu, který již nejsi starý. Bylo to krásné, zejména ty krvavé boje, ale tohle je konec naší společné cesty. Ty se vracíš ke svému lidu a já musím zůstat s tím mým.“

„Rozumím. Našel sis dobrou ženu, která klidně snese tvůj způsob života, a jistě si přeješ sledovat, jak tvoji synové vyrostou stejně vysoko jako ty. A možná je naučíš ovládat krátký oštěp stejně zručně, jako to umí jejich otec.“

„Je to pravda, vznešený starče, který jsi dnes mladší než já. Ale jak najdeš cestu močálem, když už tě nepovedu?“

„Vybereš dva mladíky ze svého kmene, kteří touží po boji a dobrodružství stejně jako ty v době, kdy jsme se seznámili. Pošleš je se mnou, aby mi ukázali cestu.“ Nakonto jim poslal jako průvodce dva ze svých synovců.

„Jsou moc mladí,“ prohlásil Taita, když si je prohlédl. „Opravdu znají všechny kanály a slepá ramena?“

„Víš kojeneček, jak najít matčin prs?“ Nakonto se zasmál. „Jdi už. Až zestárnu, budu na tebe často myslet a vždy s úctou a potěšením.“

„Vezmi si z našich zásob tolik korálků, za kolik si koupíš pět set kusů nejlepšího dobytka.“ Každý Shilluk měří své bohatství velikostí stáda, jež vlastní, a počtem synů, které vychoval. „Vezmi si také sto bronzových hrotů pro oštěpy, aby tví synové byli vždy řádně vyzbrojeni.“

„Budiž chvála tobě i Fenn, tvé ženě s vlasy jako slunce tančící na hladině Nilu.“

Imbali a Fenn se objaly a obě se rozplakaly. Nakonto a Imbali sledovali flotilu polovinu dopoledne. Běželi po břehu vedle vedoucí lodice, mávali, poskakovali a volali na rozloučenou. Pak se konečně zastavili. Taita a Fenn stáli na přídi a dívali se za dvěma vysokými postavami, které se s rostoucí vzdáleností zmenšovaly, až docela zmizely.

* * *

Když se před nimi vynořila bezútěšná rákosová džungle táhnoucí se až k obzoru, Nakontovi synovci zaujali místo na přídi, a jakmile vpluli do zeleného bludiště, začali signalizovat Merenovi u kormidla zákruty a serpentiny vedoucí úzkým kanálem.

Při vysoké hladině Nilu zmizela všechna vyvýšená a suchá místa, takže byli odkázáni pouze na paluby lodí, které dlouhé dny a týdny neopustili. Naštěstí vítr od jihu neustával, napínal trojúhelníkové plachty a hnal je bažinou zamořenou hmyzem, který vzlétal z rákosí. Fenn často myslela na nepřírozenou přízeň větru a nakonec usoudila, že Taita využívá neobyčejnou moc, kterou převzal od Eos a která mu umožňuje ovládat i živly.

Za těchto podmínek nebyla cesta močálem tak nesnesitelná. Kladla na Taitu jen malé nároky a mág mohl přenechat starost o navigaci Merenovi a Nakontovým synovcům a ostatní záležitosti Tinatovi. Společně s Fenn trávili dny a noci ve svém soukromém útočišti na přídi. Tématem, které dominovalo většině jejich rozhovorů, byla nejprve Taitova konfrontace s Eos a posléze objev Zřídla a jeho zázračných vlastností. Fenn nikdy neunavilo vyptávání na to, jak čarodějnice vypadala.

„Byla to nejkrásnější žena, jakou jsi v životě viděl?“

„Ne, Fenn. Nejkrásnější jsi ty.“

„Říkáš to proto, abys uspokojil mou zvědavost, nebo to myslíš vážně?“

„Ty jsi moje rybička a tvá krása se vyrovná zlatomodré characidě, což je to nejnádhernější stvoření, jaké kdy plulo v mořích a oceánech.“

„A Eos? Co ona? Nebyla také krásná?“

„Byla velmi krásná, stejně jako je krásný velký lidožravý žralok. Byla to zlověstná, děsivá krása.“

„A když spojila své tělo s tvým, bylo to stejné jako se mnou?“

„Naopak, odlišné jako život a smrt. S ní to bylo chladné, bezcitné a brutální. Milování s tebou je vřelé, naplněné láskou a vášní. S ní jsem se utkal v divokém boji. Když jsem s tebou, naše duše se setkávají a splývají v mystický celek, který je nekonečně větší než součet jeho částí.“

„Ach, Taito, tak moc bych ti chtěla věřit. Vím a chápu, proč jsi musel navštívit Eos a spojit se s ní, přesto se však užírám žárlivostí. Imbali mi řekla, že muži nacházejí potěšení u mnoha žen. Copak tě Eos nepotěšila?“

„Neexistují výrazy, jimiž bych vyjádřil, jak jsem nenáviděl její pekelné objetí, jak mě děsilo a odpuzovalo každé její slovo, každý dotek jejích rukou a těla. Pošpinila mě a zkazila, až jsem věřil, že se už nikdy neočistím.“

„Když tě slyším takto mluvit, už nežálím. Naplňuje mě pouze velký soucit. Musel jsi velmi trpět. Myslíš, že někdy naleznesh útěchu?“

„Očistil jsem se v Modré řece Zřídla. Ta sňala z mých beder tíhu stárí, viny a hříchu.“

„Vyprávěj mi ještě jednou o tom Zřídle. Co jsi cítil, když tě obklopila modrá substance?“ Taita znovu popsal zázrak své proměny. Když domluvil, dlouho mlčela, až nakonec dodala: „Zřídlo zničila erupce sopky, stejně jako samotnou Eos.“

„Je to pulzující tepna země. Božská síla přírody, která zrychluje a řídí všechn život. Zřídlo nemůže být nikdy zničeno, protože s ním by zemřela všechna stvoření.“

„Ale pokud stále existuje, co se s ním stalo? Kam zmizelo?“

„Nasálo je nitro země, stejně jako je moře nasáváno přílivem a měsícem.“

„Skončilo navždy mimo dosah lidstva?“

„Myslím, že ne. Věřím, že se dříve či později opět vynoří. Možná se už v nějakém vzdáleném koutu světa ukázalo.“

„Kde, Taito? Kde se Zřídlo znovu vynoří?“

„Vím jen to, co věděla Eos. Bude to na místě, které se nachází v blízkosti velké sopky a mohutné vodní masy. Oheň, země, vzduch a voda. Všechny čtyři živly.“

„A objeví člověk někdy toto nové Zřídlo?“

„Původně se nacházelo hluboko pod sopkou, která se jmenuje Etna a leží daleko na severu. Tehdy měla Eos své doupě právě tam. Oheň erupce ji odtamtud vyhnal. Bloudila světem déle než sto let a hledala místo,

kde Modrá řeka znovu vytryskla na povrch. Našla je v Měsíčních horách. Teď bylo Zřídlo opět zatlačeno do podzemí.“

„Jak dlouho zůstaneš mladý, Taito?“

„To ti nedokážu s určitostí říct. Eos si uchovala mládí přes tisíc let. Víím to, protože se mi s tím vychloubala, a taky na základě některých jejích vzpomínek.“

„A když ses i ty vykoupal v Modré řece, budeš také žít přes tisíc let,“ uzavřela Fenn.

V noci ho probudila, když plakala a vzdychala, jak ji trápila noční můra. Pak ho zavolala jménem: „Taito! Počkej na mě! Vrať se! Neopouštěj mě!“ Mág ji hladil po tváři a líbal na víčka, až ji něžně probral ze zlého snu. Když si uvědomila, že se jí to jen zdálo, přitiskla se k němu. „Jsi to ty, Taito? Jsi to opravdu ty? Neopustil jsi mě?“

„Nikdy tě neopustím,“ ujistil ji.

„Opustíš.“ Hlas se jí třásl a z očí jí tekly slzy.

„Nikdy,“ zopakoval. „Trvalo mi hodně dlouho, než jsem tě našel. Vyprávěj mi ten svůj bláznivý sen, Fenn. Pronásledovali tě trogové nebo Chimové?“

Neodpověděla hned, stále bojovala s rozbouřenými emocemi. „Nebyl to bláznivý sen,“ zašeptala.

„Tak povídej.“

„Ve snu jsem zestárla. Vlasy jsem měla řídké a stříbrné - viděla jsem, jak mi visí přes oči. Kůži jsem měla svažtělou a ruce jako kostnaté pařáty. Záda jsem měla shrbená a bolely mě oteklé nohy. Belhala jsem se za tebou, ale ty jsi šel tak rychle, že jsem s tebou nedokázala držet krok. Zaostávala jsem a ty jsi šel na místo, kam jsem tě nemohla následovat.“ Zadržovala slzy. „Volala jsem tě, ale tys mě neslyšel.“ Rozplakala se.

„Byl to jenom sen.“ Pevně ji sevřel v náručí, ale Fenn vehementně zavrtěla hlavou.

„Byla to vize budoucnosti. Kráčel jsi přede mnou bez ohlédnutí. Byl jsi vysoký a vzpřímený, silné nohy tě neúnavně odnášely z mého dosahu. Vlasy jsi měl husté a lesklé.“ Namotala si pramen na prst. „Stejně jako teď.“

„Zlatíčko moje, přestaň se trápit. I ty jsi mladá a krásná.“

„Dnes možná. Jenže ty takový zůstaneš, kdežto já zestárnu a zemřu. Zase tě ztratím. Nechci se změnit v nějakou studenou hvězdu. Přeju si zůstat s tebou.“

Ani s moudrostí věků, již disponoval, Taita nedokázal najít slova útěchy, a tak se s ní alespoň pomiloval. Vzdala se mu v zoufalé vášni, jako by s ním chtěla splynout, osvobodit jejich fyzická těla i duše, aby je už nikdo a nic nemohlo od sebe oddělit, ani smrt. Usnula až před úsvitem, vyčerpaná láskou a zoufalstvím.

* * *

Čas od času mýjeli opuštěné vesnice Luů. Chatrče na dřevěných kúlech se rozpadaly a nakláněly ke stoupající hladině. „Když jim voda zaplaví příbytky, uchylují se na suchou zemi při okraji močálu,“ vysvětlila Fenn. „Vrací se k rybaření teprve tehdy, až voda opadne.“

„Ještě že tak,“ poznamenal Taita. „Kdybychom se s nimi měli setkat, donutili by nás k boji, a naše výprava se už tak dost opozdila. Naši lidé se nemohou dočkat, až spatří svou domovinu.“

„Já také,“ přiznala Fenn. „I když to pro mě bude v tomto životě poprvé.“

V noci ji zase pronásledovaly zlé sny. Probudil ji a vysvobodil ze spárů temných hrůz její mysli, hladil ji a líbal, až zase ležela tiše v jeho náručí. Stále se však chvěla jako v horečce a srdce jí divoce bušilo o hrudník jako kopyta cválajícího koně.

„Stejný sen?“ zeptal se tiše.

„Ano, ale ještě horší,“ zašeptala. „Tentokrát jsem měla oči zakalené věkem a ty jsi byl tak daleko přede mnou, že jsem sotva rozeznala tvůj temný obrys, jak mizí v mlze.“ Oba mlčeli, než Fenn znovu promluvila. „Nechci tě ztratit, víím však, že nesmím promarnit léta lásky, jimiž nás bohové obdařili, marnou touhou a lítostí. Musím být silná a šťastná. Musím si vychutnat každou minutu našeho společného života. Musím s tebou sdílet své štěstí. O tom strašlivém rozchodu už nebudeme nikdy mluvit, teprve až nastane.“ Zase chvíli mlčela a pak dodala tak tiše, že sotva porozuměl jejím slovům: „Teprve až nastane... Nevyhnutelně.“

„Ne, milovaná Fenn,“ odpověděl. „Není to nevyhnutelné. Už se nikdy nerozejdeme.“ Utišila se a téměř nedýchala napětím. „Vím, co musíme udělat, abychom se tomu vyhnuli.“

„Pověz mi to!“ vyhrkla naléhavě a Taita jí vysvětlil svůj záměr. Tiše poslouchala, ale jakmile domluvil, zahrnula jej vodopádem otázek. „Může to trvat celý život,“ povzdechla si, když domluvil. Vize, kterou jí předložil, ji svým rozsahem a obsahem zastrašila.

„Nebo jenom několik krátkých roků,“ povzbudil ji.

„Ach, Taito, já to čekání nevydržím. Kdy můžeme začít?“

„Čeká nás spousta práce, než napravíme všechny škody, které Eos Egyptu způsobila. Ale hned jak ji vykonáme, můžeme začít.“

„Do té doby budu počítat dny.“

* * *

Přízeň větru je neopouštěla, veslaři s chutí zabírali a zpívali si do rytmu, jejich paže a záda byly neunavitelné, a Nakontovi synovci je neomylně naváděli spleť kanálů v rákosí. Každý den v pravé poledne se Taita vyšplhal na vrchol stěžně a zkoumal krajinu před sebou. Mnohem dříve, než očekával, rozeznal daleko na obzoru nad nekonečným mořem papyru obrysy prvních stromů. Nil plynoucí pod kýly galér se prohluboval a rákosí po obou stranách trupů uvolňovalo sevření. Konečně vyjeli z velkého močálu a otevřela se před nimi nesmírná pláň, již se vlnil Nil jako obrovská krajta, než zmizel v mlze za horizontem.

Zakotvili pod strmým břehem. Zatímco Tinat a jeho lidé budovali první tábor na suché zemi po velmi dlouhé době, vylodili koně. O míli dál spásalo stádečko osmi žiraf listy akácií.

„Od odjezdu z území Shilluků jsme neměli čerstvé maso,“ prohodil Taita k Tinatovi. „Všichni jistě ocení, když se budou moci zakousnout do něčeho hutnějšího, než je sumec. Navrhuju, abychom vyrazili na lov. Až dokončíte ohradu, nechej své lidi odpočinout a pobavit se.“

Taita, Meren a obě dívky si přichystali luky, vyšvihli se do sedel a vyrazili za dlouhokrkými zvířaty. Koně byli stejně rádi jako jezdci, že mají pod nohama pevnou půdu. Natáhli krky, vztyčili ocasy a hnali se prašnou rovinou. Žirafy je spatřily už z dálky. Opustily relativní bezpečí akácií a těžkopádným kývavým cvałem se daly na útěk přes pláň. Jejich dlouhé ocasy s černými štrápci na konci se jim vlnily nad šunkami, a protože jako mimochodníci vyrážely kupředu nohama na stejné straně, zdálo se, že se pohybují pomalu. Lovci však museli vybičovat koně k nejvyššímu výkonu, aby je dohonili. Vjeli do mračna prachu zvířeného žirafími kopyty a museli si zaclonit oči, aby vůbec něco viděli. Taita si vybral polovzrostlého samce, který zaostával na konci stáda. Jeho jemné a šťavnaté maso nasytí celou výpravu.

„Toho ulovíme!“ křikl a ukázal býčka ostatním. Přiblížil se k němu a prvním šípem ho zasáhl pod koleno zadní nohy. Mířil na velkou šlachu, aby zvíře ochromil. Žirafa zavrávala a málem spadla, ale udržela rovnováhu a cválala dál, ovšem již mnohem pomaleji, a odlehčovala zraněnou nohu. Taita zamával na své společníky, kteří se rozdělili, býčka obklíčili a z několika kroků střídali šíp za šípem do vzdouvající se hrudi. Snažili se prostřelit srdce a plíce, ale zvíře mělo kůži tvrdou jako válečný štít a důležité orgány ležely hluboko uvnitř hradního koše. Silně krvácející žirafa tedy běžela dál, mávala ocasem a při každém zásahu vyrážela bolestné odfrknutí.

Jezdci vedli koně blíž, aby zkrátili vzdálenost a zvýšili účinnost šípů. Sidudu cválala půl kroku za Merenem a nevšimla si, jak nebezpečně najíždí na kořist, dokud se plukovník neohlédl přes rameno.

„Jsi moc blízko!“ křikl na ni. „Odboč, Sidudu!“ Varování však přišlo pozdě. Zraněný býček mohutně vyhodil zadními a poplašil jejího koně. Sidudu vyletěla ze sedla a ztěžka dopadla do prachu pod nohy žirafy, která znovu vyhodila. Kdyby ji samec zasáhl, byl by jí rozbil lebku, ale jeho kopyta jí naštěstí proletěla nad hlavou. Když konečně přestala klouzat a kutálet se po zemi, zůstala nehybně ležet jako mrtvá. Meren okamžitě obrátil koně a seskočil.

Ještě k ní nedoběhl, když se otřeseně posadila a nejistě se zasmála. „Zem je tvrdší, než vypadá.“ Opatrně si prohmatala spánky. „A moje hlava měkčí, než jsem si myslela.“

Ani Taita, ani Fenn si jejího pádu nevšimli a dál se hnali za žirafou. „Naše šípy neproniknou tak hluboko, aby ho zabily,“ volal Taita. „Musím ho srazit mečem.“

„Neriskuj vlastní krk,“ varovala ho Fenn úzkostlivě, avšak mág ji ignoroval a vykopl nohy z třmenů.

„Chyť Vichřici,“ křikl na Fenn a hodil jí otěže. Pak vytasil meč z pochvy, která mu visela mezi lopatkami, a vyhoupl se ze sedla. Využil setrvačnost klisnina cvalu a na několik vteřin dokázal udržet stejnou rychlost jako žirafí samec. Při každém kroku mu jeho zadní kopyto zasvištělo nad hlavou a musel před ním uhýbat. Když však žirafa přenesla váhu na druhou nohu, pod grošovanou kůží se zřetelně rýsovala mohutná šlachy, silná jako Taitovo zápěstí.

V běhu sevřel jílec meče oběma rukama, prudce se rozmáchl a zamířil na místo těsně nad hlezmem. Trefil se a šlachy hlasitě praskla. Noha se podlomila a zvíře dosedlo koleno do prachu. Snažilo se zase zvednout, ale ochromená končetina je už neunesla a svalilo se na bok. Na okamžik se jeho natažený krk ocitl Taitovi na dosah. Vyskočil a zabodl špičku meče přesně mezi obratle. Hned zase odskočil, protože žirafa ve smrtelné křeči vykopla všemi čtyřmi, než jí nohy znehybněly. Víčka několikrát zamrkala a pak navždy zakryla velké vyboulené oči.

Fenn k němu došla a přivedla Vichřici. „Byl jsi na mě moc rychlý.“ V jejím hlase zněl obdiv. „Jako sokol útočící na holuba.“ Sklouzla ze sedla a rozběhla se k němu, vlasy rozevláté větrem a tváře zrudlé vzrušením ze štvance.

„A ty jsi tak krásná, že ohromíš mé oči pokaždé, když se na tebe podívám.“ Podržel si ji na délku paže a prohlížel si její obličej. „Jak jsi mohla být jen na okamžik uvěřit, že bych tě opustil?“

„Můžeme si o tom promluvit později, ale teď se vraťme za Sidudu a Merenem.“

Meren chytil dívčina koně a Sidudu už seděla v sedle. Taita a Fenn si všimli, že má živůtek potrháný, až jí z něho vykukují prsa. Byla pokrytá prachem a z vlasů jí trčely proutky a tráva. Jednu tvář zdobila krvavá odřenina, ale přivítala je s úsměvem. „Hej, Fenn!“ zvolala. „To ale byla bezva sranda, co říkáš?“

Všichni čtyři odjeli k nejbližšímu akáciovému hájku, kde sesedli do stínu a nechali koně odpočívat. Meren poslal kolovat kožený měch s vodou. Uhasili žízeň, pak si Sidudu svlékla tuniku a dovolila Taitovi, aby vyšetřil její zranění. Netrvalo mu to dlouho.

„Obleč se, Sidudu. Nezlomila sis žádnou kost,“ ujistil ji. „Potřebuješ jenom pořádnou koupel v řece. Modřiny za pár dní vyblednou. Ale teď vám dvěma chceme s Fenn říct něco velmi důležitého.“ Tohle byl pravý důvod, proč Taita pozval Merena a Sidudu na lov. Chtěl s nimi v soukromí prodiskutovat své plány.

Slunce již překročilo nadhlavník, když dovolil Sidudu a Merenovi vrátit se k řece a k čekajícím lodím. To už se jejich nálada změnila - byli smutní a nešťastní.

„Slib mi, že neodejdeš nadobro.“ Sidudu vášnivě objala Fenn. „Jsi mi dražší, než by kdy mohla být vlastní sestra. Nepřežila bych, kdybych tě ztratila.“

„I když nás neuvidíš, Taita a já budeme často s tebou. Je to jen malé kouzlo. Už jsi ho ostatně v minulosti viděla,“ uklidňovala ji Fenn.

Pak se vyslovil Meren: „Věřím tvému zdravému rozumu, mágu, ačkoliv se mi zdá, že ho máš mnohem méně než kdysi. Vzpomínám na doby, kdy jsi to byl ty, kdo mě neustále nabádal k opatrnosti. Nyní si zase já musím hrát na tvou chůvu. Podivné, jak se chlap stane lehkomyšlným, když se mu něco houpá mezi nohama.“

Taita se zasmál. „Moudrý poznatek, drahý Merene. Ale nedělej si přehnané starosti. Fenn a já víme, do čeho se pouštíme. Vrať se ke člunům a sehraj svou roli.“

Meren a Sidudu odjeli k řece, ale neustále se v sedlech otáčeli a ustaraně se ohlíželi. Nejméně desetkrát zamávali na rozloučenou, než se ztratili z dohledu.

„A teď musíme naaranžovat scénu našeho úmrtí,“ řekl Taita Fenn a oba zašli pro své spací rohože, srolované za sedly. V nich si přivezli čisté prádlo. Svlékli špinavé a propocené tuniky a chvíli postáli nazí, aby si vychutnali chladivý vánek. Taita se sklonil pro novou tuniku, ale Fenn ho zastavila. „Tak moc zase nespěcháme, můj pane. Chvilí potrvá, než nás přijdou hledat. Proč nevyužít příležitost, když nás navíc neomezuje oděv?“

„Až Meren ohlásí Tinatovi naši smrt, celá výprava vyrazí hledat naše ostatky. Byla by dost smůla, kdyby nás našli až příliš živě.“

Fenn mu sáhla mezi nohy. „Vzpomínáš, co o téhle věci prohlásil Meren? Prý dělá muže lehkomyšlnými. Nuže, já navrhuju, abychom byli lehkomyšlní společně.“

„Když mě takhle držíš, můžeš mě odvést kamkoliv a já nebudu slůvkem protestovat.“

Stydlivě se usmála a klesla před ním na kolena.

„Co to zase vyvádíš?“ vyhrkl překvapeně. „Tohle jsem tě přece neučil.“

„Ne, ale dostalo se mi bohatého poučení od Imbali. A teď mlč, můj pane. Chvilí nebudu schopná odpovídat na žádné otázky, protože má ústa budou zaměstnána jinak.“

Zvládli to dokonale a právě prováděli poslední úpravy scény pro svou lest, když spatřili prach zvířený koňmi cválajícími od řeky. Vzali se za ruce a zahalili se kouzlem utajení.

Dusot kopyt zněl stále hlasitěji, až se z prachu vynořili Meren s Tinatem, řítící se v čele velké skupiny ozbrojených vojáků. Jakmile spatřili Vichřici a Uragána, kteří se pásli u lesíka, strhli uzdy k nim a zastavili se dvacet kroků od mága a Fenn.

„Ach, při Sethových střevech a játrech!“ vykřikl Meren. „Podívej se na tu krev na sedlech! Už mi věříš? Z oblohy se snesl džin a unesl je.“

Tmavé skvrny pocházely od žirafí krve, jenže to Tinat nemohl vědět. „Při posvátném spojení Isis s Osirisem, taková tragédie!“ Seskočil z koně. „Prohledejte okolí, jestli po mágovi a jeho choti nenajdete nějaké stopy.“

Zakrátko objevili Taitovu potrhanou a zakrvácenou tuniku. Meren ji zvedl oběma rukama a zabořil do ní obličej. „Taita nás opustil,“ vzlykal. „Jsem jako syn bez otce.“

„Obávám se, že to náš dobrý Meren přehání,“ zašeptal Taita.

„V životě by mě nenapadlo, že je tak talentovaný herec,“ souhlasila Fenn. „Role Hóra v chrámové slavnosti by mu dokonale seděla.“

„Jak se teď můžeme vrátit k faraónovi a říct mu, že jsme Taitu dostatečně nechránili?“ lamentoval Tinat. „Musíme aspoň najít jeho tělo!“

„Vždyť ti říkám, plukovníku, že jsem na vlastní oči viděl, jak se z nebe snesl džin a oba je odnesl,“ snažil se ho Meren odradit od dalšího pátrání.

Tinat však tvrdošíjně trval na svém. „Přesto musíme v hledání pokračovat. Musíme pročesat každý kousek toho lesíka,“ naléhal. Muži vytvořili dlouhou rojnici a postupovali mezi stromy.

Oba plukovníci kráčeli v čele řady a Meren prošel na krok vedle Taity a Fenn. Na tváři měl obdivuhodný výraz - kombinaci ustaraného smutku a úsměvu. „No tak, Tinate, nebuď tak paličatý,“ brblal si pod vousy. „Vraťme se k lodím a ponechme mága jeho trikům.“

V té chvíli se ozval výkřik. Jeden z pátračů našel Fenninu tuniku, potrhanou a se skvrnami od krve. Meren k němu odběhl a pak se začal dohadovat s Tinatem a snažil se ho přesvědčit, aby zanechal marného pátrání. Předložený zakrvácený kus oděvu nakonec tvrdohlavého plukovníka zlomil. Vzali Vichřici a Uragána a odjeli k zabité žirafě, aby ji naporcovali a odnesli maso k lodím. Taita a Fenn vstali, vzali si zbraně a odešli na sever, kde se chtěli dál po proudu opět vrátit k Nilu.

„Jsem tak ráda, že s tebou mohu být sama,“ řekla dívka zasněně. „Nezastavíme se tamhle ve stínu toho stromu a neodpočineme si?“

„Mám dojem, že jsem v tobě probudil spícího draka.“

„Zjistila jsem, že ten můj malý dráček nikdy nespí,“ ujistila ho. „Stále je úplně probuzený a připravený k hrátkám. Doufám, že tě příliš neunavuje, můj pane.“

Taita ji odvedl ke stromu. „Bude docela zábavné přesvědčit se, kdo koho unaví.“

* * *

Na celou výpravu dolehl tíživý smutek, když se roznesla strašlivá zpráva o Taitově zmizení. Druhý den nalodili koně a vypluli po proudu jako procesí smutečních bárek. Nejen že ztratili mága, spolu s ním zmizela i Fenn. Svou krásou a roztomilým chováním si každého podmanila a všichni ji pokládali za talisman pro štěstí. Mladší ženy jako Sidudu a dívky vysvobozené z Chrámu lásky se k ní modlily jako k bohyni.

„I když vím, že to není pravda, cítím se bez nijako mrtvá,“ zašeptala Sidudu Merenovi. „Proč si s námi Taita tak krutě zahrává?“

„Musí pro sebe a pro Fenn vytvořit nový život. Jen málo z těch, kdo ho znali jako stříbrovlasého starce, by pochopilo jeho kouzelnou proměnu. Viděli by v jeho omlazení zlovolný akt černé magie. Oba by se stali předmětem strachu a nenávisti.“

„Takže odešli někam, kam je nebude nikdo moci následovat.“

„Nepotěším tě, protože se právě toho obávám.“ Položil jí ruku kolem ramen. „Od této chvíle se musíme naučit žít bez nich. Sílu a smysl života můžeme čerpat jenom jeden od druhého.“

„Ale co s nimi bude? Kam půjdou?“ naléhala Sidudu.

„Taita hledá moudrost, které ani ty, ani já nemůžeme porozumět. Hledá ji celý život. A když teď bude žít věčně, bude věčně i jeho hledání.“ Zamyslel se nad tím, co právě řekl, a pak ho osvítil u něj vzácný okamžik poznání: „A to může být velké požehnání, ale také velké břímě.“

„Copak už je nikdy neuvidíme? Prosím tě, řekni mi, že to není pravda.“

„Uvidíme je ještě před tím, než odejdou. Tím si můžeme být jistí. Takto krutě by se k nám nezachovali. Ale jednoho dne budou pryč a obávám se, že se to stane brzy.“

Meren při řeči bedlivě pozoroval břeh a vyhlížel znamení, které mu tam měl Taita podle svého slibu zanechat. Konečně spatřil záblesk světla, odraz slunečních paprsků od lesklého kovového povrchu. Zaclonil si oči a natáhl krk. „Tamhle je to!“ Stočil kormidlo ke břehu a veslaři přestali zabírat. Přeskočil mezeru mezi palubou a suchou zemí a rozběhl se k meči, který trčel zabořený špičkou do hlíny. Vytáhl ho a zamával jím nad hlavou. „Taitův meč!“ zavolal na Tinata v druhé galéře. „Dobré znamení!“

Tinat mu poslal skupinu mužů a prohledali břeh na míli oběma směry, ovšem nenalezli sebemenší známku lidské přítomnosti.

Taita je prohnáný starý lišák, pomyslel si Meren. Sehrál tu svou šarádu tak dokonale, že málem ošálil i mě. V duchu se usmál, ale před vojáky zachoval vážnou tvář. „Nemá smysl dále pátrat. Tyto záležitosti přesahují naše chápání. Jestliže podlehl mág Taita, jakou šanci máme my? Musíme se vrátit k flotile, než i nás pohltní zlá síla.“ Horlivě poslechli, zahlcení pověrčivým strachem a dychtiví po návratu do bezpečí na palubách. Jakmile se všichni bezpečně nalodili, Meren vydal rozkaz k vyplutí. Veslaři se vrátili na svá místa na lavicích a dobrou míli zabírali v naprostém tichu.

Hilto seděl u prvního vesla na přídi. Náhle zvedl hlavu a začal zpívat. Měl drsný, silný hlas, kterým velel mužům v bitevní vřavě. Nyní se nesl přes ztichlou řeku.

„Sláva tobě, Hag-en-Sa, strašná bohyně, jejíž roky se táhnou do věčnosti.

Sláva tobě ty, kteráž jsi strážkyní prvního pilíře.

Dlíš v nejniternejších útrobách země. Při každém slunce západu zmíráš a za úsvitu znovu ožíváš.

Každého dne se probouzíš omlazena jako lotosový květ.

Taita ovládá slova síly.

Nechť překoná první pilíř!“

Byla to kapitola z Knihy mrtvých, elegie na krále. Skupina žalozpěv okamžitě převzala a začala si prozpěvovat refrén:

„Pusť jej tam, kam ho nebudeme moci následovat.

Nechť odhalí tajemství temných míst.

Stal se moudrým hadem mocného boha Hóra.“

Další sloky se ujal Hilto:

„Sláva tobě, ó Sethe, ničiteli světů. Sláva tobě, mocný vládce všech duší, tobě, duše božská, jež vyvoláváš bázeň velikou.

Nechť duše Taitova druhý pilíř překoná.

Ovládá slova síly.

Nechť Taita dojde k Lotosovému trůnu Osirise, za nímž Isis a Hathor státi budou.“

Ostatní se k němu připojili, některé ženy dvojhlasně:

„Pusť jej tam, kam ho nebudeme moci následovat. Nechť odhalí tajemství temných míst.

Nechť projde!

Nechť projde!“

Meren na zádi vedoucí galéry svíral dlouhé kormidelní veslo a zpíval s nimi. Vedle něj stála Sidudu a její rozechvěný hlas se při vyšších tónech lámal emocemi.

Plukovník ucítil lehký dotek na svalnaté pravé paži, která se opírala o veslo. Překvapeně se rozhlédl, nikoho však neviděl. Přesto se mu to nezdálo, ten dotek zřetelně cítil. Jako novic v Taitových službách se dávno naučil nedívat se přímo na zdroj. Proto stočil pohled do strany a periferním viděním spatřil nejasný obrys. Když na něj zaostřil zrak, objekt zmizel.

„Jsi tady, mágu?“ zašeptal, aniž pohnul rty.

Odpověděl mu stejně tichý hlas. „Jsem u tebe a Fenn stojí vedle Sidudu.“

Podle plánu navštívili palubu v době, kdy galéra kotvila u břehu nedaleko místa, kde Taita zabodl svůj meč. Meren se snažil nedat najevo úlevu a radost, aby si posádka ničeho nevšimla. Pootočil se a koutkem oka zahlédl další nehmotný stín po boku Sidudu.

„Máš po levé ruce Fenn,“ upozornil dívku, která se udiveně rozhlédla. „Neuvidíš ji. Požádej ji, ať se tě dotkne.“ Sidudu ucítila na tváři pohlazení neviditelných prstů a rozzářila se úsměvem.

Když odpoledne zakotvili, aby rozbili tábor a ohradili ho trnitou hradbou, Meren oslovil shromážděný zástup: „Postavíme na přídi vedoucí galéry, v místě, které si tak oblíbili v době, kdy ještě žili s námi, svatyni. Poslouží Taitovi a Fenn jako útulek, kde jejich duchovní těla mohou odpočívat po dobu devadesáti dnů, kdy jsou polapena v této sféře existence, než budou moci projít kolem prvního sloupu na cestě do podsvětí.“

Ohradili prostor zástěnou z rákosí a nanosili tam spací rohože a věci pohřešované dvojice. Sidudu tam každý večer pokládala oběti v podobě jídla, piva a vody. Ráno bývalo vše zkonsumováno, což výpravu velmi povzbudilo, protože věděli, že nad nimi Taitův duch stále bdí. Nálada na lodích se podstatně zlepšila. Muži se zase smáli, ale drželi se od svatyně na přídi v uctivé vzdálenosti.

Konečně připluli do Qebui, království Severního větru, kde se řeka, po níž urazili tak dlouhou cestu, spojovala s dalším mohutným proudem, který přitékal z hor na východě, a vytvářela skutečný Nil. Qebui se od jejich odjezdu příliš nezměnilo, snad až na to, že zavlažovaná pole, která město obklopovala, se značně rozšířila a na rozlehlých zelených pastvinách se pásala ještě větší stáda koní a dobytka. Náhlý příjezd početné flotily podivných lodí vyvolal mezi posádkou i obyvatelstvem údiv a zděšení. Teprve když si Meren stoupl na příď a hlasitě oznámil přátelské úmysly, guvernér Nara ho konečně poznal.

„Je to plukovník Meren Cambyse!“ křikl na kapitána svých lučištníků. „Nestřílejte na něj!“

Jen co Meren vystoupil na břeh, Nara ho bouřlivě objal. „Už dávno jsme se vzdali naděje na váš návrat. Jménem faraóna Nefera Setiho vás všechny co nejsrdečněji vítám.“ S Tinatem se guvernér nikdy nesetkal, protože výprava vedená generálem Lottim prošla Qebui dlouho před tím, než byl do své funkce ustaven. O expedici ovšem věděl a přijal Merenovo vysvětlení, že Tinat jako nejvyšší přeživší důstojník převzal její velení. Zatímco na nábřeží rozmlouvali, Nara se neustále ohlížel po zakotvených lodích, jako by ještě někoho čekal. Nakonec se už nedokázal ovládnout a vybuchl: „Omluvte mě, vážení plukovníci, ale musím se dozvědět, co se stalo s mocným mágem a mimořádným mužem Taitou z Gallaly.“

„Příběh, který ti vypovím, je tak podivný a zázračný, že se vzpírá rozumu i víře. Nejprve však musím vylodit všechny své lidi a postarat se o jejich potřeby. Vracejí se po mnohaletém vyhnanství a absolvovali dlouhou, obtížnou a nebezpečnou cestu, než dosáhli této vzdálené výspy impéria. Jakmile tuto povinnost splním, podám ti podrobné formální hlášení, které samozřejmě předáš faraónovu dvoru v Karnaku.“

„Prosím za odpuštění.“ Guvernérovo vrozené slušné chování se znovu prosadilo. „Provinil jsem se proti zásadám pohostinnosti. Samozřejmě ihned vyvedte své lidi na břeh a pak se občerstvěte a odpočiňte si, než zase budu naléhat, abyste mi vylíčili příběh vašeho putování.“

Večer Nara uspořádal ve společenském sále pevnosti banket na uvítanou pro Merena, Tinata a jejich nižší velitele, kterého se zúčastnili i důstojníci guvernérova štábu a urození obyvatelé města. Když se najedli a napili, guvernér povstal a přednesl květnatý uvítací projev, v jehož závěru požádal Merena a Tinata, aby shromážděné hosty seznámili s průběhem výpravy do vzdálených jižních krajů. „Jste první, kdo se z těch tajemných a nezmapovaných oblastí vrátili. Povězte nám tedy, co jste tam objevili. Řekněte nám, jestli jste dosáhli místa, kde se rodí naše matka Nil. Vysvětlete nám, jak se stalo, že vody Nilu vyschly a po letech se zase tak vydatně rozproudily. Ale především nám objasněte, co se stalo s mágem Taitou z Gallaly.“

Jako první se ujal slova Meren. Popsal, co se přihodilo po odjezdu výpravy z Qebui. Vylíčil, jak se dostali k prameni Nilu u Tamafupy a zjistili, že koryto přehrazují Červené kameny. Vyprávěl, jak plukovník Tinat zachránil zbytek výpravy a odvedl je do Jarri, kde předstoupili před Nejvyšší radu oligarchů.

„A nyní bych požádal plukovníka Tinata Ankuta, aby nám přiblížil osud expedice vedené generálem lordem Lottim a aby vylíčil, jak se se svými přeživšími muži dostal do Jarri a s čím se tam setkal.“ Meren uvolnil místo kolegovi. Jak měl Tinat ve zvyku, jeho vyprávění bylo stručné a bez příkras. Strohým vojáckým stylem popsal, jak lord Aquer ustanovil za vlády královny Lostris první jarrijskou vládu, kterou pak tajemná čarodějnice Eos změnila v krutou tyranii. Ličení zakončil strohým konstatováním: „Byla to právě čarodějnice Eos, kdo s použitím černé magie vztyčil hráze, jež bránily přítokům Nilu volně téct. Jejím cílem bylo podmanit si a zotročit Egypt.“ Propukl hlasitý chaos, jak posluchači vyjadřovali své pobouření a zahrnuli oba plukovníky otázkami.

Meren byl mnohem výmluvnější řečník než Tinat a obecenstvo napjatě poslouchalo, když líčil, jak mág Taita z Gallaly vstoupil do pevnosti falešné bohyně, aby se jí postavil. „Šel tam sám a vyzbrojený pouze svou duchovní mocí. Nikdo si neumí ani představit gigantický boj, který se rozhořel mezi oběma adepty magického umění jako vyvrcholení nadpřirozeného konfliktu. Víme jen tolik, že nakonec Taita triumfoval. Eos byla zničena a s ní i její království. Přehrada, již zahradila tok matky Nilu, byla stržena a řeka opět teče. Stačí vám jen podívat se z okna, abyste spatřili znovuzrozený tok, který proudí kolem vašeho města. S pomocí plukovníka Tinata byli naši krajané, kteří dlouhá léta trpěli v jarrijském zajetí a otroctví, osvobozeni. Dnes večer sedí v tomto sále.“

„Ať povstanou!“ zvolal guvernér Nara. „Podívejme se jim do tváře, abychom je mohli přivítat ve vlasti jako naše bratry a sestry.“ Kapitáni a další důstojníci Tinatova pluku jeden po druhém vstali, udali své jméno a hodnost a na závěr prohlásili: „Dověřuji pravdivost všeho, co jste slyšeli z úst našich ctihodných velitelů plukovníka Merena Cambyse a plukovníka Tinata Ankuta.“

Když představování skončilo, slova se opět ujal Nara. „Dnes večer jsme slyšeli vyprávění o mnoha divích, které nás naplnilo úžasem. Jistě však mluvím za všechny přítomné, když položím otázku, která mi od počátku leží na srdci.“ Dramaticky se odmlčel. „Řekni nám, plukovníku Merene Cambyse, co se stalo s mágem Taitou. Proč již nevede vaši výpravu?“

Oslovený nenasadil slavnostně vážný výraz a dlouho stál mlčky, jako by nenacházel slov, jimiž by tragédii popsal. Nakonec si ztěžka povzdechl. „Je mou nejsmutnější a nejbolestnější povinností oznámit vám, že mág již není mezi námi. Záhadně zmizel. Plukovník Tinat a já jsme co nejpečlivěji prohledali místo, kde se ztratil, avšak bezvýsledně.“ Znovu se odmlčel a potřásl hlavou. „Ačkoliv jsme nenašli jeho tělo, objevili jsme jeho koně a oděv. Tuniku měl zbrocenou krví, stejně tak i sedlo. Jeho zmizení připisujeme nějakému zlovolnému nadpřirozenému jevu a dospěli jsme k závěru, že je mrtvý.“

Merenova slova vyvolala zoufalé zasténání.

Guvernér Nara seděl jako omráčený, v bledém obličejí výraz nekonečného smutku. Když po chvíli hluk v sále utichl, všichni přítomní se otočili k němu a guvernér vstal. Nadechl se, ale hlas ho zradil. Vzchopil se a začal znovu.

„Postihla nás tragická ztráta. Taita z Gallaly byl mocný mág a dobrý člověk. S těžkým srdcem odešlu faraónu Neféroví Setimu zprávu o jeho skonu. Jako guvernér provincie Qebui nařizuji, aby byl na břehu řeky vztyčen na počest Taity z Gallaly památník, který bude na věky připomínat jeho zásluhy o znovuzrození Nilu a o návrat jeho vod do Egypta.“ Chtěl ještě něco říct, ale jenom zavrtěl hlavou a odvrátil se. Po chvíli z hodovního sálu odešel. Hosté ho v malých skupinkách následovali a rozešli se do noci.

O pět dní později se obyvatelé města shromáždili spolu s cestovateli, kteří se vrátili z jihu, na výběžku pevniny u soutoku obou ramen Nilu. Památník, který zde nechal guvernér Nara vztyčit, měl podobu obelisku vytesaného z jediného bloku modré žuly. Do jeho stěn kameníci, kteří pracovali dnem i nocí, aby stihli termín, vytesali nápis vyvedený nádhernými hieroglyfy.

Tento kámen byl vztyčen jménem faraóna Nefera Setiho, nechť jej bohové požehnají věčným životem, v šestadvacátém roce jeho panování nad oběma královstvími.

Z tohoto místa vyrazil uctíváný mág Taita z Gallaly na historickou výpravu k pramenům matky Nilu, aby zařídil obnovení toku požehnaných vod pro blaho egyptské říše a všeho jejího obyvatelstva.

Díky své duchovní moci v tomto nebezpečném poslání uspěl. Budiž mu za to věčná chvála!

Tragicky zahynul v divočině. Přestože se do našeho milovaného Egypta nikdy nevrátí, jeho památka a naše vděčnost přetrvávají stejně jako tato žulová stéla deset tisíc let.

Byl jsem to já, Nara Tok, guvernér provincie Qebui, kdo jménem faraóna Nefera Setiho Velikého, miláčka bohů, nechal zapsat tato slova k jeho chvále.

Shromáždění pod ranním sluncem kolem žulového památníku zpívali oslavné hymny na počest Hóra a Hathor, v nichž je prosili, aby ochraňovali Taitovu duši. Pak Meren s Tinatem odvedli své ovečky k čekajícím galérám. Nalodili se a nastoupili k poslední dlouhé etapě cesty, která je provede šesti katarakty a tisícovkami mil do úrodných oblastí Egypta.

Při vysokém stavu vody se peřeje změnil v mohutné ryčící splavy. Jarrijské čluny však byly právě pro takové podmínky stavěny a Meren byl zkušený říční lodivod. Taita - neviděný - stál po jeho boku a pomáhal mu radou, když váhal nebo se dopustil chyby. Společně provedli flotilu kataraktem beze ztrát či vážnějších poškození.

Mezi pátým a druhým kataraktem řeka uhýbala obrovskou smyčkou do západní pouště, čímž se plavba o stovky mil prodloužila. Jízdní poslové, které guvernér Nara vyslal, měli pětidenní náskok a zkracovali si trasu přímou karavanní cestou po těživě oblouku. Guvernér provincie Asuán si hlášení, které vezli, přečetl řadu dní před tím, než flotila proplula prvním kataraktem do údolí Egypta. Od tohoto místa pokračovala plavba jako triumfální pochod.

Životodárná voda naplnila zavlažovací kanály na obou březích řeky. Rolníci se vrátili do svých vesnic a znovu obdělali půdu. Už teď se pole zelenala rašícím obilím a dalšími plodinami. Obyvatelé se shlukovali na nábřežích, když kolem nich lodě proplouly, a mávali palmovými ratolestmi. Házeli do vody jasmínové květy, plakali radostí a provolávali slávu hrdinům vracejícím se z temného a záhadného konce světa hluboko na jihu.

V každém městě zvali guvernér, šlechta a kněží cestovatele na břeh a vedli je v oslavném procesí k chrámu. Tam je veřejně vychválili, nakrmili a napojili a zaplavili okvětními lístky.

Taita a Fenn chodili na břeh s nimi. Poprvé v tomto životě viděla dívka zemi, jíž kdysi vládla. V jejich současné podobě je nikdo z místních obyvatel nemohl poznat, a tak mohl Taita zrušit kouzlo utajení, pod kterým se dosud skrývali. Přesto si však zakrývali obličej šátkem, takže jim byly vidět pouze oči, a svobodně se vmísili do davu.

Fenn svítily oči úžasem a poslouchala Taitu, který jí popisoval a vysvětloval vše, co kolem sebe viděla. Dosud byly její vzpomínky na předchozí život zamížené a zlomkovité, i když jí je mág oživil. Teď však konečně stála na půdě rodné země a paměť se jí rychle vracela. Obličej, slova a činy staré jedno století byly v její mysli uloženy tak zřetelně, jako by uplynulo teprve několik let.

U Kom Omba vytáhli lodě na pláž pod masivními zdmi chrámového komplexu, z nichž na ně shlížely obří postavy bohů vytesané z pískovcových bloků. Zatímco velekněžka a její doprovod vyšly na břeh uvítat poutníky, Taita zavedl Fenn opuštěnými chodbami chrámu bohyně Hathor do temné a chladné vnitřní svatyně.

„Tady jsem poprvé spatřil obraz tvého spirituálního já v současné podobě,“ řekl jí.

„Ano! Dobře si na to vzpomínám,“ zašeptala. „Tohle místo si pamatuju zcela zřetelně. Plavala jsem v posvátném bazénu. Dokonce si vzpomínám, o čem jsme spolu mluvili. Každé slovo.“ Odmlčela se, jak si je v duchu přehrávala. *„Hanba tobě, že mě nepoznáváš, protože jsem Fenn“* zopakovala tehdejší výtku sladkým dětským hláskem, který ho vzal za srdce.

„Přesně stejný tón jsi tehdy použila.“

„A vzpomeneš si, co jsi mi odpověděl?“ Zavrtěl hlavou. Samozřejmě si pamatoval, ale chtěl, aby to řekla ona.

„Řekl jsi...“ Změnila hlas, aby ho dokonale napodobila. *„Znám tě, už dlouho tě znám. Jsi přesně taková, jako když jsem se s tebou poprvé setkal. Na tvé oči nemohu nikdy zapomenout. Tehdy jako dnes jsou to ty nejzelenější a nejkrásnější oči v celém Egyptě.“*

Taita se tiše zasmál. „Jsi typická žena. Nikdy nezapomeneš žádný kompliment.“

„Tak krásný určitě ne,“ souhlasila. „Přinesla jsem ti tehdy dárek. Pamatuješ si, co to bylo?“

„Hrst vápna,“ odpověděl bez váhání. „Neocenitelný dar.“

„Teď mi můžeš zaplatit. Chci za něj polibek. Nebo tolik polibků, kolik budeš považovat za poctivou cenu.“

„Napadá mě deset tisíc.“

„Přijímám tvou nabídku, můj pane. První stovku si vyberu hned. Zbytek mi můžeš dát na splátky.“

* * *

Čím více se blížili ke Karnaku, tím byl jejich postup pomalejší, zdržovaný rozradostněnými obyvateli. Nakonec dorazili královští poslové po rychlé cestě proti proudu řeky od faraónova paláce. Vezli rozkazy pro velitele flotily, aby si pospíšil a okamžitě se hlásil u dvora v Karnaku.

„Nefer Seti, tvůj vnuk, nikdy nevynikal přílišnou trpělivostí,“ řekl Taita Fenn, která se hlasitě rozesmála.

„Já se tak těším, až ho zase uvidím! Jsem ráda, že nařídil Merenovi, aby pospíchal. Kolik je teď vlastně Neferovi Setimu let?“

„Asi pětapadesát, a Mintace, jeho královně a první manželce, nebude o moc méně. Bude zajímavé sledovat, co si o ní pomyslíš, protože její povaha je té tvé hodně podobná - divoká a tvrdohlavá. Když se rozzlobí, je skoro stejně prudká jako ty.“

„Nejsem si jistá, jestli to teď myslíš jako kompliment, nebo jako urážku,“ odvětila Fenn, „ale jednou věcí si jistá jsem. Bude se mi líbit, tahle matka mých pravníků.“

„Tuším, že je zmatená. Je stále pod vlivem Eos a svého zrádného učitele Soea. Přestože Eos je zničená a její síly rozehnány, Soe ji má pořád ve svých spárech. Osvobodit ji bude naším posledním posvátným úkolem. Potom už si půjdeme, ty a já, za svými sny.“

Tak dorazili do Karnaku, města stovky bran a nesčetných krás, jemuž vracející se vody vrátily život. Davy lidí tam byly větší a nadšenější než kdekoli jinde na celé jejich pouti. Projížděli městskými branami a zvuky bubnů, trubek a křiku rozechvívaly vzduch.

Na královském přístavišti stála uvítací skupina kněží, šlechticů a armádních generálů, oblečených do úředních rouch a doprovázených téměř stejně okázale vyzdobenou suitou.

Když Meren a Tinat vystoupili na břeh, trubky spustily oslavnou fanfáru a dav vybuchl v nadšený jásot. Velký vezír je odvedl k páru okáزالých válečných vozů, které pro ně přistavili. Obě vozidla byla pokryta zlatými listy a drahými kameny, takže se v jasném slunečním světle třpytila a zářila. Každý vůz táhlo perfektně sladěné spřežení z faraónových vlastních stájí, jedno mléčně bílé a druhé ebenově černé.

Meren a Tinat vyskočili na plošiny a praskli do koní. Jeli kolo na kolo po královské cestě mezi řadami kamenných sfing, dvě hrdinské postavy ve válečné zbroji s nezbytnými doplňky. Předcházela je doprovodná kavalerie a za nimi jel oddíl královských stráží. Hlas davu se nad nimi nesl jako bouře.

Daleko vzadu je Taita a Fenn následovali v přestrojení, šli pěšky narůstajícím a posunujícím se zástupem, až dorazili k bránám paláce. Na chvíli se zastavili, chytli se za ruce a zahalili se kouzlem utajení, aby prošli mezi palácovými strážemi do královské audienční síně. Stáli stranou neproniknutelného tlaku dvořanů a hodnostářů, kteří zaplnili celý prostor.

Na vyvýšeném stupínku na vzdáleném konci seděli vedle sebe faraón Nefer Seti a jeho královna na slonovinových trůnech. Faraón měl na hlavě modrou válečnou korunu, khepresh, čili vysokou pokrývku hlavy s křídly po stranách, vyzdobenou kruhy z ryzího zlata a symboly Horního a Dolního království, propletenými hlavami kobry a supa zvanými uraeus, na čele přilbice. Faraón nebyl nalíčený a na holém trupu nesl jizvy z padesáti bitev, ale svaly na pažích a hrudi měl stále hladké a tvrdé. Taita prozkoumal jeho auru a viděl, že je pořád statečný ve svém úsilí a vytrvalý v plnění povinností. Královna Mintaka vedle něj měla rovněž na hlavě uraeus, avšak její vlasy byly protkány stříbrem a rysy poznamenány trápením a smutkem po dětech. Její aura byla zmatená a bezútěšná, rozpolcená pochybami a pocitem viny. Hluboce trpěla samotou.

Před královskými trůny leželi plukovník Meren Cambyses a plukovník Tinat Ankut na břiše na znamení věrnosti a úcty ke královskému rodu. Faraón povstal a zvedl ruku. Na shromáždění se sneslo hluboké ticho. Když promluvil, jeho hlas se odrážel mezi vysokými pískovcovými sloupy, které se tyčily od podstavců k pomalovanému stropu.

„Nechť je známo v obou mých královstvích a ve všech koloniích, že Meren Cambyses a Tinat Ankut našli v mých očích velkou přízeň.“

Přerušil řeč a velký vezír Tentek před ním poklekl a podal mu stříbrný podnos, na němž ležel papyrový svitek. Faraón jej rozbalil a četl zvuchým hlasem: „Tímto výnosem se dává na vědomost všem, že jsem povýšil lorda Tinata Ankuta do šlechtického stavu a daroval jsem mu k jeho hodnosti jednu říční jednotku úrodné půdy na břehu Nilu pod Esnou.“ Říční jednotka zahrnovala dvacet čtverečních mil, což byla obrovská rozloha orné půdy. Jedním mávnutím se z Tinata stal zámožný muž, ale bylo toho ještě více. Nefer Seti pokračoval: „Od nynějška se lord Tinat Ankut stává polním generálem v mé armádě Horního království. Bude velet Phatově legii. Toto vše z mé laskavosti a šlechetnosti.“

„Faraón je milosrdný,“ zaburácelo shromáždění jako jeden muž.

„Povstaň, generále lorde Tinate Ankute, a obejmi mě.“ Tinat vstal a políbil panovnickovo holé pravé rameno. Nato mu Nefer Seti vložil do pravé ruky vlastnickou listinu k darovaným pozemkům.

Pak se obrátil k Merenovi, který stále ležel na břiše před trůny. Tentek mu podal další stříbrný podnos. Faraón zvedl svitek a ukázal ho shromáždění. „Tímto výnosem se dává na vědomost všem, že jsem povýšil lorda Merena Cambysesa do šlechtického stavu a daroval jsem mu k jeho hodnosti tři říční jednotky úrodné půdy na břehu Nilu nad Asuitem. Od nynějška se lord Meren Cambyses stává polním maršálem a vrchním velitelem mé armády Dolního království. Kromě toho jej na znamení mé zvláštní přízně odměňuji Zlatem chrabrosti a Zlatem chvály. Povstaň, lorde Merene.“

Vložil Merenovi na ramena dva těžké zlaté řetězy chvály a chrabrosti. „Objem mě, lorde maršále Merene Cambyses!“ přikázal a políbil svého druha z Rudé stezky na tvář.

Se rty přiloženými k faraónovu uchu Meren naléhavě zašeptal: „Mám zprávy o Taitovi, které jsou určeny jen pro tebe.“

Panovníkův stisk na okamžik zesílil. „Tentek tě odvede do mých komnat,“ odpověděl tiše.

Shromáždění uctivě ulehlo na podlahu. Faraón vzal královnu za ruku a odváděl ji sálem. Prošli jen pár kroků od místa, kde stáli Taita a Fenn zahaleni kouzlem utajení. Meren čekal, dokud k němu nepřišel vezír, který ho tiše oslovil: „Faraón tě zve do svých komnat. Následuj mě, lorde maršále.“ Když je Meren míjel, Taita vzal Fenn za ruku a v těsném závěsu svého dlouholetého průvodce následoval.

Tentek uvedl Merena do královských komnat. Než si nově povýšený maršál stačil lehnout na zem, Nefer Seti k němu přistoupil a bouřlivě ho objal. „Můj drahý příteli a společníku z Rudé stezky, jsem tak rád, že ses vrátil! Lituji jen toho, že jsi s sebou nepřivedl mága. Jeho smrt mě hluboce zasáhla.“ Podržel si Merena před sebou a hleděl mu do obličeje. „Nikdy jsi neuměl skrývat své pocity. Co tě znepokojuje? Povídej.“

„Tvé oči nepozbyly nic ze své ostrosti. Nic jim neunikne. Nesu zprávy, které ti mám předat,“ odvětil Meren. „Avšak nejdřív tě musím varovat. Připrav se na velký otřes. To, co ti řeknu, je tak podivuhodné a krásné, že jsem tomu zprvu sám nemohl uvěřit.“

„Nech těch vytáček, vzácný lorde.“ Faraón ho udeřil mezi lopatky, až Meren zavrával. „Mluv!“

Meren se zhluboka nadechl a vychrlil: „Taita žije!“

Nefer Seti se přestal smát a užasle na něj zamrkal. Pak mu rysy potměněly vážným zamračením. „Nežertuj se mnou, lorde maršále, nebo za to krutě zaplatíš,“ řekl ledovým tónem.

„Mluvím pravdu, mocný králi králů.“ V takové náladě dokázal Nefer Seti zasít hrůzu i do těch nejstatečnějších srdcí.

„Jestli je to pravda - a pro dobro tvé duše doufám, že ano, Merene Cambyses - , potom mi pověz, kde teď Taita je.“

„Musím ti říct ještě něco, ó vznešený a šlechtitný. Taitův vzhled se hodně změnil. Možná ho zpočátku ani nepoznáš.“

„Tak dost!“ Nefer Seti zvýšil hlas. „Řekni mi, kde je.“

„V této komnatě,“ zajíkl se Meren. „Stojí docela blízko,“ a dodal sám pro sebe: „Aspoň doufám.“

Faraón položil pravou ruku na jílec dýky. „Zneužíváš mou dobrou vůli, Merene Cambyses.“

Meren se divoce rozhlédl po prázdné místnosti a hlas se mu třásl, když oslovil vzduch: „Mágu, ó mocný mágu. Zapřísahám tě, zjev se nám! Hrozí mi faraónův hněv!“ Pak vyrazil radostný výkřik. „Podívej se, Veličenstvo!“ Ukázal na sochu z černé žuly, která stála u protější stěny komnaty.

„To je Taitova socha, vytesaná mistrem kameníkem Oshem,“ vyjel Nefer Seti vztekle. „Stojí tady, aby mi mága neustále připomínala, ale je to jen kámen, ne můj milovaný Taita z masa a kostí.“

„Kdepak, faraóne. Nedívej se na sochu, ale vpravo od ní.“

V místě, na které Meren ukazoval, se zjevil rozechvělý průhledný mráček, připomínající fátu morganu na poušti. Panovník zamrkal a vykulil oči. „Nic tam není, jen prázdný vzduch... Počkat! Už něco vidím. Je to duch? Džin?“

Přelud zhoustl a pomalu nabral pevný tvar. „Člověk!“ vykřikl Nefer Seti. „Skutečný člověk!“ Faraón s úžasem hleděl na lidskou postavu. „Ale Taita to není. Tohle je mladík, docela pohledný, ovšem není to můj Taita. Jistě je to čaroděj, když se umí zahalit kouzlem utajení.“

„Ano, je to kouzlo,“ souhlasil Meren. „Ale to nejvznešenější, kouzlo bílé magie. Kouzlo samotného Taity, protože toto je Taita.“

„Ne!“ Nefer Seti zavrtěl hlavou. „Toho člověka já neznám, tedy pokud to je opravdu živý člověk.“

„Veličenstvo je to skutečně mág, ovšem omlazený a zase celý.“

I Nefer Seti, vládce obojího Egypta, ztratil v té chvíli řeč a zmohl se jen na kroucení hlavou. Taita stál tiše, rty zvlhčené ve vřelém, láskyplném úsměvu.

„Podívej se na jeho sochu, Veličenstvo,“ žadonil Meren. „Osh ji vytesal, když už byl mág starý, ale i tak je její podoba s omlazeným Taitou nezaměnitelná. Podívej se na proporce čela, na tvar nosu a uší. Ale především se podívej na oči.“

„Ano... snad. Vidím jistou podobnost,“ mumlal Nefer Seti pochybovačně. Pak jeho hlas nabyl pevný, vyzývavý tón. „Ha, přízraku! Jestli jsi opravdu Taita, musíš být schopen říct mi něco, co víme jen my dva.“

„Je tomu tak, faraóne,“ souhlasil Taita. „Mohl bych ti uvést spoustu takových věcí a jedna z nich mě právě napadla. Vzpomínáš, jak jsem tě oslovoval, když jsi byl ještě princ Nefer Memnon, a ne vládce obou království, když jsi byl můj student a svěřenec? Říkal jsem ti Mem.“

Faraón přikývl. „To si dobře pamatuju.“ Hlas mu klesl do chraplavého šepotu a pohled změkl. „To však může být známo řadě lidí.“

„Mohu ti toho říct daleko víc, Meme. Třeba jak jsme, když jsi byl ještě chlapec, přivázali u Gebel Nagary holuby jako návnadu a dvacet dní jsme čekali, až na ně zaútočí královský sokol, tvůj božský pták.“

„Můj božský pták ovšem k návnadě nepřiletěl,“ řekl Nefer Seti a Taita podle jeho aury poznal, že mu faraón klade past, aby ho vyzkoušel.

„Ale přiletěl,“ namítl mág. „Nádherný sokol, důkaz tvého královského práva na dvojitou korunu Egypta.“

„Chytili jsme ho!“ zvolal Nefer Seti triumfálně. „Nikoliv, Meme. Sokol návnadu odmítl a uletěl.“

„Zanechali jsme lovu.“

„Znovu se mýlíš, Meme. Selhává ti paměť.“

„Následovali jsme ptáka hlouběji do divočiny. K hořkému jezeru Natron.“

„Zase špatně. Došli jsme společně k hoře Birr Um Masara. Jistil jsem tě na laně a ty jsi šplhal k sokolímu hnízdu vysoko na východním útesu, abys z něj vybral mláďata.“ To už na něj Nefer Seti hleděl s žárem v oku. „Když ses dostal k hnízdu, zjistil jsi, že tě předešla kobra. Ptáčata byla mrtvá po uštknutí jedovatého hada.“

„Ach, mágu, tyto věci skutečně nemůže znát nikdo jiný než ty. Odpusť mi, že jsem tě hned nepoznal. Celý život jsi byl mým rádce a průvodcem a já jsem tě teď zapřel.“ Faraóna trápily výčitky svědomí. Přistoupil k Taitovi a sevřel ho v mocném objetí. Když se od sebe konečně odtrhli, nemohl spustit oči z Taitova obličeje. „Tvoje proměna se vzpírá mému chápání. Řekni mi, jak se to stalo.“

„Mám ti toho hodně co vyprávět,“ přiznal Taita. „Nejprve však musíme vyřídit jiné záležitosti. Chci ti někoho představit.“ Taita zvedl ruku; vzduch se znovu rozechvěl a postupně nabyl podobu mladé ženy. I ona se na Nefera Setiho usmívala.

„Jako tolikrát v minulosti i dnes mě svými kouzly ohromuješ,“ přiznal faraón. „Kdo je ta dívka? Proč jsi mi ji přivedl?“

„Jmenuje se Fenn a je adeptkou pravé cesty.“

„Na to je moc mladá.“

„Žila jiné životy.“

„Je nepřekonatelně krásná.“ Nefer Seti na ni hleděl okem vitálního muže. „Připadá mi vzdáleně povědomá. Její oči... Ty oči znám.“ Pátral v paměti. „Připomínají mi osobu, kterou jsem dobře znal.“

„Faraóne, Fenn je moje žena.“

„Tvá žena? Jak je to možné? Jsi přece...“ Nefer Seti se zarazil. „Odpusť, mágu. Nechtěl jsem tě ranit ani urazit tvou důstojnost.“

„Opravdu jsem byl kdysi eunuch, velký faraóne. Nyní jsem však celý a úplný muž a Fenn je moje žena.“

„Tolik se toho změnilo,“ protestoval Nefer Seti. „Sotva rozluštím jednu hádanku, už mi kladeš další.“ Znovu se zahleděl na Fenn. „Ty oči. Ty zelené oči. Můj otec! Jsou to oči mého otce. Je možné, že by byla mé vlastní královské krve?“

„Tak se konečně rozmysli, co vlastně chceš, Meme,“ pokáral ho jemně Taita. „Nejdřív si stěžuješ, že ti pořád kladu hádanky, a teď po mně požaduješ další. Prozatím postačí, když ti prostě a jednoduše řeknu, že Fenn patří přímo do tvé rodové linie. Tvá krev je její krev, ale daleko do minulosti.“

„Uvedl jsi, že žila jiné životy. Mluvíš teď o jednom z nich?“

„I tak se to dá říct.“

„To mi musíš vysvětlit!“ přikázal faraón.

„Později, teď nemáme čas. Hrozba, která visela nad tebou a nad Egyptem, ještě docela nepominula. O Eos, čarodějnici, která zastavila tok matky Nilu, už víš.“

„Je pravda, že jsi ji zahubil v jejím vlastním doupěti?“

„Čarodějnice se již nemusíme bát, avšak jeden z jejích nohsledů je dosud na svobodě. Jmenuje se Soe a je to nebezpečný muž.“

„Soe! O muži toho jména vím. Mintaka o něm mluvívá. Je kazatel, apoštol nové bohyně.“

„Vyslov jeho jméno pozpátku. Eos. Jeho bohyně byla čarodějnice, která málem zničila Egypt. Soe si předsevzal, že zlikviduje tebe a tvé pokrevní příbuzné a potom se zmocní egyptské dvojité koruny pro falešnou bohyni.“

Nefer Seti hrůzou zatajil dech. „Mintaka, moje první manželka, tomu kazateli naslouchá. Věří mu. Přiměl ji přestoupit na nové náboženství.“

„Proč jsi nezasáhl?“

„Chtěl jsem jí vyhovět. Soe dokázal zmírnit její nekonečný žal po ztrátě dvou dětí. Neviděl jsem v tom nic zlého.“

„A ono to zatím bylo velmi zlé,“ řekl Taita. „Pro tebe a pro Egypt. Soe stále představuje obrovskou hrozbu. Je to poslední přívrženec čarodějnice, poslední pozůstatek její pozemské přítomnosti. Je součástí Velké Lži.“

„Co mám tedy dělat, Taito? Jakmile se Nil znovu rozproudil, Soe zmizel. Nemám tušení, co se s ním stalo.“

„Musím ho bezpodmínečně chytit a postavit před tvou spravedlnost. Královna Mintaka natolik podlehla jeho kouzlu, že věří každému jeho slovu. Dala by mu přednost i před tebou. Neuvěří, že je Soe ztělesněním zla, dokud si nevyslechne svědectví z jeho vlastních úst.“

„Co ode mě požaduješ, Taito?“ zeptal se faraón.

„Musíš královnu Mintaku odvézt pryč. Já se potřebuju svobodně pohybovat v Memnonově paláci na západním břehu. Odvez ji do Asuitu, ať obětuje v Hathorině chrámu. Řekni jí, že se ti bohyně zjevila ve snu a že právě toto od vás obou požadovala v zájmu vašich zemřelých dětí, prince Khaby a jeho sestřičky Unas, které jsou nyní v podsvětí.“

„Skutečně jsem cítil potřebu obětovat Hathor. Za pět dní, o noci úplňku, odplujeme s Mintakou královskou galérou. Co požaduješ dál?“

„Lorda Merena a stovku tvých nejlepších bojovníků. Meren musí mít k dispozici tvou Sokolí pečeť, která mu zajistí neomezenou autoritu.“

„Tohle všechno dostane.“

* * *

Jakmile se královský pár nalodil a odplul, Meren a Taita se v doprovodu stovky gardistů přeplavili na západní břeh Nilu a za svítání dojeli k sídlu královny Mintaky v Memnonově paláci.

Zaskočili osazenstvo zcela nepřipravené. Správce paláce podporovaný strážním oddílem se sice postavil na odpor, avšak ve vstupu jim nezabránil, protože palácové stráže zvyklé na dobré bydlo zlenivěly a teď nervózně hleděly na sto po zuby ozbrojených válečníků.

Meren pozvedl Sokolí pečeť. „Plníme rozkaz faraóna Nefera Setiho. Ustupte a nechtě nás projet!“

„Nese Sokolí pečeť.“ Správce kapituloval a přikázal kapitánovi palácových stráží: „Odved své lidi do baráků a zůstaň s nimi, dokud pro tebe nepošlu.“

Taita s Merenem zamířili vstupním sloupořadím do paláce. Jejich okované sandály duněly na mramorové dlažbě. Taita se neschovával pod kouzlem utajení. Hrud' mu kryl náprsní krunýř z krokodýlí kůže a na hlavu si nasadil přilbici se spuštěným hledím, aby mu nikdo neviděl do obličeje - hrozivě působící postava, před níž prchalo palácové služebnictvo i komorné královny Mintaky.

„Kde začneme s pátráním mágu?“ tázal se Meren. „Myslíš, že se to odporné stvoření skrývá někde tady?“

„Soe tu je.“

„Jsi si jistý?“

„Vzduch je těžký hnusným puchem Eos,“ ušklíbl se Taita.

Meren hlasitě zavěřil. „Nic necítím.“

„Ponech nám k ruce deset mužů a ostatní pošli hlídat všechny dveře a brány. Soe umí libovolně měnit svou fyzickou podobu. Z paláce tedy nesmí odejít jediný živý tvor - ani muž, ani žena, ani zvíře.“ Meren předal rozkaz jednotce a vojáci odpochovali na určená místa.

Taita cílevědomě postupoval prostornými, nádherně zařízenými komnatami. Meren a jeho oddíl kráčeli s vytasenými meči za ním. Mág se pravidelně zastavoval a nasával vzduch jako lovecký pes včtrící kořist.

Nakonec došli do královniny vnitřní zahrady, prostorného atria obehnaného pískovcovými kvádry a otevřeného k bezmračné obloze. Protkávaly ji cestičky směřující doprostřed k fontáně obklopené mramorovými lavicemi s hromadami polštářů. Loutny a další hudební nástroje zůstaly ležet tam, kde je Mintačiny komorné zahodily, když prchaly před vojáky. Ve vzduchu se vznášela vůně pomerančových květů a těl mladých, ale vyspělých žen.

Na protějším konci atria se nacházela nevelká besídka porostlá popínavým vínem. Taita k ní bez váhání zamířil rozhodným, jistým krokem. Na vysokém mramorovém podstavci uprostřed stála socha vytesaná ze stejného materiálu. Někdo jí obložil nohy kyticemi lilií, jejichž dusivá vůně otupovala smysly jako silný opíát.

„Květy čarodějnice,“ zašeptal Taita. „Ten pach si moc dobře pamatuju.“ Prohlédl si sochu na podstavci. Žena v životní velikosti zahalená závojem, který pod svými záhyby skrýval postavu od hlavy ke kotníkům. Delikátní chodidla pod okrajem róby byla vymodelována s takovou zručností, až se zdálo, že jsou vytvořena z teplé tkáně, ne z chladného kamene.

„Nohy čarodějnice,“ ušklíbl se Taita. „V této svatyni se k ní královna Mintaka modlí.“ Zápach zla nyní dráždil Taitovo chřípí ostřeji než těžká vůně lilií. „Lorde Merene, přikaz svým mužům, ať tu sochu shodí a rozbijí.“

I tvrdý a nezdolný Meren pocítil úctu před děsivým vlivem čarodějnice, který naplňoval svatyni. Vydal rozkaz tlumeným hlasem.

Vojáci schovali meče a opřeli se do sochy rameny. Byli to statní a silní muži, ale kamenná podoba Eos neochvějně odolávala jejich úsilí.

„Tashkalon!“ zvolal Taita a znovu obrátil Eosino slovo síly proti ní. Socha se pohnula, mramor zaskřípal po mramoru jako nářek ztracené duše. Vyděšení vojáci poplašeně uskočili.

„Ascartow!“ Taita namířil meč na sochu a ta se začala pomalu naklánět.

„Silondela!“ vykřikl - socha se zřítíla na dlažbu a rozbila se na tisíc kousků, pouze líbezná chodidla zůstala nedotčena. Taita k nim přistoupil a každého se dotkl špičkou meče. Pomalu popraskala a rozpadla se ve dvě hromádky růžového prachu. Kytice lilií na podstavci rychle uvadaly, až zčernaly a seschly.

Taita pomalu obešel základnu podstavce a každých pár kroků poklepal na mramor. Zněl kompaktně a pevně, až u zadní stěny vydal dutý zvuk. Mág ustoupil a pozorně si kámen prohlížel. Pak se přiblížil, položil spodní hranu dlaně na pravý horní roh a zatlačil. Uvnitř zapraskalo, jak se uvolnila skrytá páka a celý podstavec se otevřel jako padací dveře.

V nastalém tichu všichni hleděli do temného hranatého otvoru v místě, kde ještě před chvílí stála pevná mramorová stěna. Byl tak velký, že se jím mohl protáhnout člověk.

„Ukryt Eosina falešného kněze,“ vysvětlil Taita. „Zajděte do audienční síně a přineste pochodně.“ Vojáci spěšně poslechli. Když se vrátili, Taita podržel zapálenou louč před vchodem do tajné chodby a posvítit si dovnitř. Spatřil kamenné schodiště, které klesalo do tmy. Bez váhání proklouzl otvorem a sestoupil po třinácti schodech. Za nimi pokračoval tunel dostatečně rozměrný pro pohodlnou chůzi vysokého muže. Podlahu tvořily ploché pískovcové dlaždice. Stěny nezdobily ani malby, ani rytiny.

„Drž se těsně za mnou,“ řekl Taita Merenovi a vešel do tunelu. Zatuchlý vzduch páchl vlhkou zeminou a hnilobou. Mág minul dvě křižovatky; pokaždé zvolil směr instinktivně a bez rozmýšlení krácel dál. Nakonec před ním zablikalo slabé světlo. Odhodlaně k němu zamířil.

Prošel kuchyní, v níž byly uloženy objemné amfory s olejem, vodou a vínem. V dřevěných truhlicích ležely prosné placky, v proutěných koších ovoce a zelenina. Z háků pod stropem visely uzené šunky. Uprostřed místnosti stoupala z několika skomírajících uhlíků v ohništi stužka dýmu a mizela ve větracím otvoru ve stropu. Na nízkém dřevěném stolku u stěny zůstala nedojedená snídaně a poloprázdný džbán červeného vína. V rozích poblikávaly olejové lampičky. Taita přešel ke dveřím v protější zdi a nahlédl do komory osvětlené jedinou lampou.

V koutě se válelo několik kusů šatstva, tunika, plášť a sandály. Uprostřed podlahy ležela roztažená spací rohož s příkrývkou ze šakalí kůže. Taita ji uchopil za roh, prudce stáhl - a hleděl na malé, nanejvýš dvouleté dítě, roztomilého hošíka, který na něho hleděl velkýma zvědavýma očima.

Taita se sklonil a položil chlapci ruku na holou hlavu. Ozval se škvařivý zvuk a vzduch se zaplnil čpavým zápachem spáleného masa. Chlapec zaječel a odkulil se mimo dosah Taitova doteku. Na temeni mu zůstal vypálený otisk, ovšem ne mágovy dlaně, nýbrž kočičí pracky Eos.

„Tys toho malého chudáčka zranil,“ řekl mu vyčítavě Meren hlasem zněznělým lítostí.

„Není to žádné dítě,“ ohradil se Taita. „Poslední výhonek čarodějnice.“ Znovu se k tomu stvoření natáhl, ale děcko zaječelo a stáhlo se do kouta. Popadl ho za kotníky a zvedl hlavou dolů. Kluk se svíjel v jeho sevření.

„Odhoď masku, Soe. Čarodějníci, tvou paní a vládkyni, pohltily podzemní plameny. Žádné z jejích kouzel ti už nepomůže.“ Hodil dítě na rohož; rozplakalo se a zůstalo ležet.

Taita nad ním přešel pravou rukou a odstranil falešnému prorokovi ochrannou masku. Dítě měnilo podobu a velikost, až se z něj vyklubal vyslanec čarodějnice, Soe s planoucíma očima a rysy strhanými nenávisť a zlobou.

„Už ho poznáváš?“ zeptal se Taita Merena.

„Při Sethově smrdutém dechu, je to Soe, který poslal ropuchy na Demetera. Naposled jsem toho ďáblovu spratka viděl ujíždět do noci na hřbetě hyeny, jeho příbuzné.“

„Svaž ho,“ přikázal Taita. „Odvezeme ho do Karnaku, kde předstoupí před faraónovu spravedlnost.“

* * *

Ráno po návratu panovnické dvojice z Asuitu do Karnaku seděla královna Mintaka vedle faraóna v soukromé audienční komnatě paláce. Vysokými okny proudilo do místnosti jasné slunce. Moc jí nelichotilo - vypadala vyčerpaně a zničeně. Merenovi se zdálo, že za těch několik dní nepřítomnosti zestárla o mnoho let.

Faraón seděl na vyšším trůnu než jeho manželka. Na prsou držel zkřížené zlaté cepy, symbol spravedlnosti a trestu. Na hlavě měl červenobílou korunu obou království známou jako Pschent, Mocná. Vedle trůnu se usadili dva písaři, aby zaznamenali průběh rokování.

Faraón Nefer Seti se zeptal Merena: „Uspěl jsi při plnění úkolu, jímž jsem tě pověřil, lorde maršále?“

„Uspěl, mocný faraóne.“

„Nic menšího jsem od tebe neočekával. Nicméně jsi mě velmi potěšil. Můžeš teď nechat předvést zajatce. Bude odpovídat na moje otázky.“

Meren třikrát uhodil násadou kopí do podlahy. Okamžitě se ozval dusot okovaných sandálů a do síně se nahrnula desetičlenná eskorta strážných. Mintaka na ně lhostejně hleděla, dokud nepoznala vězně v jejich středu.

Soe byl bosý a až na bílou bederní roušku nahý. Na zápěstí a kotnících mu řinčely těžké bronzové řetězy. Tvář měl ztrhanou, ale bradu nesl vzdorně vztyčenou. Mintaka zalapala po dechu, vyskočila z trůnu a vyděšeně na zajatce zírala. „Faraóne, toto je mocný prorok, služebník bezejmenné bohyně. Není to náš nepřítel! Nesmíš s ním zacházet jako se zločincem!“

Nefer Seti k ní pomalu otočil hlavu a upřeně se na ni zadíval. „Jestli není můj nepřítel, proč jsi ho přede mnou schovávala?“

Mintaka znejistěla a zakryla si ústa rukou. S ublíženým výrazem se posadila zpátky na trůn, bledá jako popel.

Faraón se otočil k zajatci. „Uved' své jméno!“ rozkázal mu.

Soe ho probodl pohledem. „Neuznávám jinou autoritu než bezejmennou bohyni,“ prohlásil.

„Ta, o které mluvíš, již není bezejmenná. Jmenovala se Eos a nikdy nebyla bohyně.“

„Dej si pozor!“ křikl Soe. „Dopouštíš se rouhačství! Pomsta bohyně bude rychlá a hrozná.“

Faraón jeho výbuch ignoroval. „Spiknul ses s čarodějnicí na přehrazení koryta matky Nilu?“

„Odpovídám se pouze bohyni,“ zavrčel Soe.

„Použil jsi ve spolupráci s čarodějnicí nadpřirozené síly k seslání morových ran na celý Egypt? Bylo tvým cílem svrhnout mě z trůnu?“

„Ty nejsi pravý král!“ zařval Soe. „Jsi uzurpátor a renegát! Eos je vládkyní světa a všech národů!“

„Zabil jsi mé děti, prince a princeznu královské krve?“

„Nebyli královské krve!“ hulákal Soe. „Byli to obyčejní neurození spratci. Pouze v žilách bohyně koluje královská krev.“

„Zneužil jsi svůj ďábelský vliv, abys svedl mou manželku z cesty ctnosti? Přesvědčil jsi ji, že by ti měla pomoci dosadit čarodějnici na můj trůn?“

„Není to tvůj trůn, protože po právu náleží Eos.“

„Slíbil jsi mé královně, že přivedeš naše děti zpět k životu?“ Faraónův hlas zněl chladně a ostře jako čepel meče.

„Hrobka nikdy nevydá, co jednou pozře,“ odpověděl Soe.

„Takže jsi lhal. Stovky, tisíce lží! Lhal jsi, vraždil, podněcoval ke vzpouře a rozséval zoufalství po celé mé říši.“

„Ve službách Eos je lež krásná a vražda vznešený čin. Nerozséval jsem zoufalství. Rozséval jsem pravdu.“

„Soe, tvá vlastní ústa tě odsoudila.“

„Nemůžeš mi ublížit, protože mě chrání bohyně.“

„Eos byla zničena. Tvoje bohyně už nežije,“ řekl faraón vážným a důstojným tónem a otočil se k Mintace. „Slyšela jsi dost, má královno?“

Mintaka tiše vzlykala. Odhalení ji tak zdrtilo, že nedokázala promluvit. Přikývla a zakryla si tvář, přemožena studem.

Faraón obrátil pohled na dvě postavy, které tiše stály v pozadí. Taita měl spuštěné hledí přilbice a Fenn si zahálila obličej závojem, zpod něž svítily zelené oči.

„Pověz nám, jak Eos skončila,“ přikázal.

„Pohltil ji oheň, mocný faraóne,“ odvětil Taita.

„Je tedy správné, aby toto stvoření sdílelo její osud.“

„Byla by to milosrdná smrt, lepší než si zaslouží, a rozhodně lepší než ta, kterou Soe rozdával nevinným.“

Faraón zamyšleně přikývl a otočil se k Mintace. „Zamýšlím ti dát šanci, aby ses v mých očích očistila. A nejen v mých, ale v očích všech egyptských bohů.“

Mintaka se mu vrhla k nohám. „Nevěděla jsem, co dělám. Slíbil mi, že Nil znovu poteče a že se nám naše děti vrátí živé. Stačilo by, abys uznal bohyni. Věřila jsem mu.“

„Tohle všechno dokážu pochopit.“ Faraón Mintaku zvedl. „Proto ti uděluji tento trest: vlastní královskou rukou zapálíš popravčí hranici, která zbaví mé panství Soea a s ním i posledních stop po čarodějnici.“

Mintaka zavrávala a v očích se jí objevil výraz naprostého zoufalství. Rychle se však vzpamatovala. „Jsem faraónova věrná manželka a poddaná. Mou povinností je poslouchat jeho příkazy. Zapálím oheň pod falešným prorokem, jemuž jsem kdysi věřila.“

„Lorde Merene, odved' toto bídné stvoření na nádvoří, kde na ně čeká hranice. Královna Mintaka půjde s tebou.“

Eskorta odvedla Soea po mramorovém schodišti. Meren s Mintakou, která se o něj ztěžka opírala, je následovali.

„Zůstaň se mnou, mágu,“ přikázal faraón Taitovi. „Staneš se svědkem konce našeho nepřítele.“ Společně vyšli na balkon nad nádvořím.

Uprostřed nádvoří se vršila vysoká pyramida z polen a otepí suchého papyru, nasáklá lampovým olejem. K lešení, které pohřební hranici obklopovalo, vedl dřevěný žebřík, u jehož paty čekali dva statní popravčí. Převzali Soea od gardistů a museli ho nahoru vytáhnout, protože odsouzenec se sotva držel na nohou. Pak ho přivázali ke kůlu, sestoupili po žebříku a nechali ho nahoře samotného. Meren přistoupil ke koši s ohněm, který stál vedle vstupu na nádvoří. Ponořil do plamenů pochodeň namočenou v dehtu, přinesl ji k hranici a vložil Mintace do ruky. Pak ji nechal o samotě.

Královna ztrápeně vzhlédla k faraónovi na balkonu. Pokynul jí. Ještě chvíli váhala a potom hodila pochodeň mezi rákosové otepi polité olejem. Ustoupila, když po stěně hranice vyšlehl dlouhý ohnivý jazyk. Plameny a hustý černý kouř stoupaly nad střechy paláce a v jejich středu křičel Soe k bezoblačné obloze: „Slyš mě, Eos, jediná pravá bohyně! Volá tě tvůj věrný služebník. Vytáhni mě z ohně! Ukaž svou sílu a posvátnou moc tomuto bezvýznamnému faraónovi a celému světu!“ Praskající požár umlčel zoufalý křik. Soe, pohlcený dýmem a žárem, se svezl v poutech dopředu a zahalily ho poskakující plameny. Žhavá opona se ještě na okamžik rozhrnula. Za ní se objevila zčernalá a zkroucená postava, už vůbec nepodobná člověku, visící na kůlu. Pak se hranice zřítíla a strávila mrtvolu.

Meren odtáhl Mintaku do bezpečí schodiště a odvedl ji do královské audienční síně. Náhle se z ní stala křehká stařenka, zbavená důstojnosti a krásy. Poklekla před faraónem. „Můj pane a manžel, snažně tě prosím o odpuštění,“ zašeptala. „Byla jsem hloupá žena a pro mé činy není omluvy.“

„Budíš ti odpuštěno,“ prohlásil Nefer Seti a zmateně se odmlčel. Zjevně nevěděl, jak se zachovat. Udělal krok ke královně, aby jí pomohl vstát, ale pak se zarazil a ustoupil. Věděl, že veřejný projev blahovůle se neslučuje s božským postavením faraóna, a ohlédl se k Taitovi, aby ho pohledem požádal o radu. Mág se dotkl Fenn na rameni. Přikývla, pozvedla závoj a odhalila zlatovlasou krásu, pak přistoupila k Mintace a sklonila se k ní. „Pojď, má královno,“ řekla tiše a vzala ji za ruku.

Panovnice k ní zvedla uslzené oči. „Kdo jsi?“ zeptala se rozechvěným hlasem.

„Ta, již na tobě velmi záleží,“ odpověděla Fenn a zvedla ji.

Mintaka jí hleděla do smaragdových očí a vyhrkla: „Vyzaňuje z tebe dobrota a moudrost, které dalece přesahují tvůj věk.“ Obě ženy se objaly a Fenn odvedla královnu ze sálu.

„Kdo je ta mladá žena?“ zeptal se Nefer Seti Taity. „Už nemůžu dále čekat. Okamžitě mi to řekni, mágu. To je můj královský rozkaz.“

„Faraóne, je převtělením tvé babičky královny Lostris,“ odpověděl Taita. „Ženy, kterou jsem kdysi miloval a kterou mohu zase milovat.“

* * *

Merenův nový pozemek se táhl třicet mil podél nilského břehu. Uprostřed stál jeden z královských paláců a velkolepý chrám zasvěcený bohu Hórovi. Obě budovy byly součástí královského daru. Úrodná pole zavlažována z řeky obdělávalo na tři sta pachtýřů. Pětinu úrody odevzdávali novému velkostatkáři, lordu maršálu Merenu Cambysešovi. Palác a soukromou část půdy spravovalo sto padesát vazalů a dvě stě otroků, zajatců z faraónských válek. Meren dal pozemku jméno Karim Ek-Horus, Hórovy vinice. Zjara toho roku, kdy zasévali semena plodin do úrodné půdy, se faraón s celým královským doprovodem vydal z Karnaku po proudu řeky, aby poctil svou přítomností svatební obřad lorda Merena a jeho nastávající.

Meren a Sidudu přišli společně ke břehu řeky. Meren měl oblečenou uniformu armádního maršála, z helmy trčel chochol z pštrosích per a na holé hrudi se mu třpytily zlaté řetězy chrabrosti a chvály. Sidudu měla ve

vlesech jasmínové květy a na sobě nadýchané šaty z bílého hedvábí dovezeného z daleké Číny. Rozbili poháry s vodou z Nilu a políbili se, zatímco rozradostněný dav pro ně žádal boží požehnání.

Oslavy trvaly deset dní a nocí. Meren chtěl naplnit palácové fontány vínem, ale jakmile se Sidudu stala jeho ženou, podobné výstřednosti kategoricky zakázala. Překvapilo ho, jak rychle se chopila rozhodování nad chodem domácnosti, ale Taita jej uklidňoval: „Bude ti tou nejlepší manželkou a její hospodárnost je toho důkazem. Marnotratná žena je štírem v mužově loži.“

Nefer Seti každý den sedával s Taitou a Merenem a hodiny naslouchal vyprávění o jejich cestě do Měsíčních hor. Když je celé vyslechl včetně těch nejmenších detailů, požádal je, aby začali od začátku. Bývaly s nimi i Sidudu, Fenn a Mintaka. Královnina nálada se vlivem Fenn začala měnit. Zbavila se břemene zármutku a viny a vyzářovalo z ní štěstí a klid. Všichni poznali, že ji manžel zase poctil svou přízní.

Jedna část je ohromně fascinovala, obzvlášť Nefera Setiho, jenž se k ní nepřestával vracet. „Vyprávěj ještě o Zřídle,“ naléhal na Taitu. „A nic nevynechávej. Začni tím, jak jsi po kamenném mostě překonal jezero žhavé lávy.“

Když Taita dopovídal, Nefer Seti stále nebyl spokojen. „Popiš mi chuť modré substance, jak jsi ji cítil na jazyku.“ „Jak to, že tě nezadusila jako voda, když jsi ji vdechl do plic?“ „Byla chladná, nebo horká?“ „Jak dlouho potom, co jsi z řeky vystoupil, sis uvědomil, jak zázračné má účinky?“ „Říkal jsi, že popáleniny na nohou, co ti způsobila láva, se okamžitě zahojily a do všech končetin se ti vrátila síla. Opravdu se to tak stalo?“ „Když Zřídlo zničil výbuch sopky, potopilo se ve vřelé lávě? To by byla ohromná ztráta. Skutečně navždy zmizelo z našeho dosahu?“

„Zřídlo, stejně jako životodárná síla, kterou poskytuje, je věčné. Dokud bude život na zemi, bude tu i ono,“ odvětil Taita.

„Po mnoho let o tomto kouzelném Zřídle snili filozofové a mí předkové se je pokoušeli najít. Věčný život a věčné mládí, jakýpak poklad se těmto vyrovná?“ Faraónovi se v očích zablýsklo téměř nábožnou vášní. Náhle vyhrkl: „Najdi je pro mne, Taito. Nic ti nepřikazuji, naléhavě tě žádám. Zbývá mi nějakých dvacet, nanejvýš třicet let života. Jdi, Taito, a ještě jednou Zřídlo najdi.“

Na Fenn se Taita ani nemusel podívat. Její hlas zněl v jeho hlavě jasně: „Můj drahý Taito, k prosbám krále přidávám své. Vezmi mě s sebou. Prohledejme celý svět, než objevíme místo, kde je Zřídlo ukryto. Ať se mohu omýt modrou substancí a stát po tvém boku a milovat tě celou věčnost.“

„Faraóne,“ pohlédl mu Taita zpřímá do dychtivých očí. „Nezbývá mi, než tvého příkazu uposlechnout.“

„Pokud uspěješ, tvá odměna nebude znát mezí. Zahrnu tě všemi poklady a poctami, co jich jen na světě je.“

„To, co mám teď, mi stačí. Jsem mlád a přitom vládnu moudrostí věků. Těším se náklonnosti svého vládce i své ženy. Udělám to pro lásku k vám oběma.“

* * *

Taita jel na Vichřici, Fenn na Uragánovi a oba vedli za opratě plně obtěžkané nákladní koně. Na sobě měli beduínský oděv a vyzbrojili se mečem a lukem. Meren a Sidudu je doprovodili až k východnímu výběžku vrchoviny nad statkem Karim Ek-Horus. Vyjeli na hřeben pahorku, kde se rozloučili. Fenn a Sidudu prolily několik sesterských slz, zatímco Meren objal Taitu a políbil ho na tvář.

„Chudáčku mágu! Co si počneš bez mé péče?“ Drsný hlas se mu mírně zachvěl. „Vsadím se, že hned první den, co se mi ztratíš z očí, spadneš do nějakého průšvihů.“ Otočil se k Fenn. „Dobře se o něho starej a jednoho dne nám ho přived' zpátky.“

Taita a Fenn nasedli na koně a zamířili po svahu do údolí. V polovině sestupu se zastavili a ohlédlí se ke dvěma postavičkám na vrcholku kopce vysoko nad nimi. Meren a Sidudu jim naposled zamávali, obrátili koně a zmizeli za hřebenem.

„Kam pojedeme?“ zajímala se Fenn.

„Nejprve musíme přeplout moře, pak přejít velké pláně a překonat vysoké hory.“

„A potom?“

„Hlubokou džunglí k chrámu Saraswati, bohyně moudrosti a obrození.“

„Co tam najdeme?“

„Moudrou ženu, která ti otevře vnitřní oko, abys mi pomohla jasněji rozpoznat cestu, která vede ke Zřídlu.“

„Jak dlouho naše pouť potrvá?“

„Naše pouť nikdy neskončí. Půjdeme společně až do skonání věků,“ odpověděl Taita.

Fenn se radostně zasmála. „V tom případě musíme, můj pane, okamžitě vyrazit.“

Bok po boku pobídlí koně a odjeli do neznáma.